

Lagrådsremiss

Genomförande av Solvens II-direktivet på försäkringsområdet

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 30 april 2015

Per Bolund

Tord Gransbo
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen lämnas förslag på hur Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet ska genomföras i svensk rätt. I det sammanhanget har även det s.k. ändringsdirektivet – ett direktiv som innehåller vissa ändringar av Solvens II-direktivet med avseende på grupp tillsyn – beaktats. Dessutom föreslås hur de mindre ändringar i prospektiv direktivet som framgår av omnibus II-direktivet ska genomföras.

Solvens II-direktivet innebär en reformering av den grundläggande regleringen på EU-nivå för försäkringsföretag. Det utgör en del av ett samlat regelverk som också innehåller en omfattande kompletterande detaljreglering.

Solvens II-direktivet innehåller bl.a. förändrade kapitalkrav för försäkringsföretagen, tydligare krav på företagsstyrning (riskhantering), förändrade regler för tillsynsprocesserna samt mer omfattande krav på försäkringsföretagens rapportering och offentliggörande av information. Mer i detalj införs genom Solvens II-regelverket nya värderingsregler för solvensbalansräkningarna, riskkänsliga kapitalkrav och principbaserade regler kring företagens investeringar, mer sofistikerade kapitalkrav som är anpassade till det enskilda företags risknivå, tydligare krav på försäkringsföretagens system och processer för hantering av samtliga risker – men också krav på att företagen regelbundet ska göra egna bedömningar av kapitalbehovet på kort och lång sikt. Dessutom införs genom direktivet en mer harmoniserad och proaktiv tillsyn. Genom ökad

rapportering av olika slag kommer det att bli enklare för alla intressenter att bedöma ett försäkringsföretags verkliga situation.

När det gäller försäkringsföretag av viss mindre storlek och med viss verksamhet får de beviljas undantag från direktivets bestämmelser om solvens och offentliggörande av information. Inom ramen för tillsynsprocessen kan regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer även införa begränsningar och undantag från kraven på tillsynsrapportering, om rapporteringen skulle vara onödigt betungande i förhållande till arten, omfattningen och riskerna i försäkringsföretagets verksamhet.

Genom ändringar av prospektdirektivet och Solvens II-direktivet preciseras genom omnibus II-direktivet de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter, som ursprungligen faststälts i EU-förordningar om inrättande av dessa myndigheter. Detta krävs för att det europeiska systemet för finansiell tillsyn ska fungera effektivt. Sådana ändringar avser fastställandet av räckvidden för vissa befogenheter som de europeiska tillsynsmyndigheterna har, precisering av andra befogenheter som föreskrivs i unionsrätten samt ändringar som syftar till att uppnå att de europeiska tillsynsmyndigheternas verksamhet fungerar smidigt och effektivt inom ramen för det europeiska tillsynssystemet. Det är i huvudsak fråga om regler som säkerställer ett väl fungerande samarbete mellan de behöriga myndigheterna och de europeiska tillsynsmyndigheterna.

Den nya lagstiftningen föreslås träda i kraft den 1 januari 2016 med vissa övergångsregler.

Innehållsförteckning

1	Beslut	14
2	Lagtext	15
2.1	Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	15
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige	141
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat	151
2.4	Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument	154
3	Ärendet och dess beredning	155
4	Bakgrund	156
4.1	Solvens I-regelverket	156
4.2	Solvens II-regelverket	156
4.3	För- och nackdelar med nuvarande solvensregler	157
4.4	Målet med regleringen	158
4.5	Principer bakom Solvens II-regelverket	159
4.6	Paralleller till bankregleringen	160
4.7	Närmare om innehållet i de tre pelarna	160
4.7.1	Pelare I	161
4.7.2	Pelare II	162
4.7.3	Pelare III	163
4.7.4	Den nya tillsynsstrukturen	163
4.8	Översiktligt om omnibus II-direktivet	165
5	Allmänna utgångspunkter	167
5.1	EU-rättslig bakgrund	167
5.1.1	Lamfallussymodellen	167
5.1.2	Ny tillsynsordning	168
5.1.3	Lissabonfördraget	169
5.1.4	Omnibus II-direktivet och Eiopa-förordningen	170
5.2	Överväganden och förslag	171
5.2.1	Förhållandet mellan nationell reglering och unionsrätten	171
5.2.2	Hur ska bestämmelserna i Solvens II-direktivet genomföras i svensk rätt?	172
5.2.3	Regler som beslutas av kommissionen	175
5.2.4	Riktlinjer och rekommendationer som beslutas av Eiopa	176
5.2.5	Bestämmelser som överförs från äldre direktiv	177
5.2.6	Beaktande av de ändringar i Solvens II-direktivet som gjorts i ändringsdirektivet och omnibus II-direktivet	178

	5.2.7	Försäkringsföretagens tjänstepensions- verksamhet	179
6		Inledande bestämmelser	180
	6.1	Lagens tillämpningsområde	180
	6.2	Captivebolag.....	181
	6.2.1	En definition av captivebolag för återförsäkring införs	181
	6.2.2	Ingen särskild reglering kring proportionalitets-principen och captivebolagen behövs.....	182
	6.3	Andra nya definitioner.....	183
	6.3.1	Externt kreditvärderingsinstitut	183
	6.3.2	Kvalificerad central motpart.....	183
	6.3.3	Definition av tillsynskollegium	184
	6.3.4	Definitioner av betydelse för grupp-tillsyn.....	184
	6.4	Undantag från försäkringsrörelselagens tillämp- ningsområde beroende på storlek och verksamhet	184
7		Tillstånd för försäkringsföretag	190
	7.1	Lämplighetsprövning	190
8		Verksamhet i ett annat land inom EES	195
	8.1	Överföring av uppgifter m.m. vid sekundäretablering inom EES	195
	8.2	Anmälan från hemmedlemsstaten vid gränsöver- skridande verksamhet.....	195
	8.3	Ändrade uppgifter vid gränsöverskridande verksamhet	196
9		Grundläggande bestämmelser om ett försäkringsföretags rörelse	197
	9.1	Stabilitetsprincipen och det nya solvensregelverket.....	197
	9.2	God försäkringsstandard och information till försäkringstagarna	199
	9.3	Proportionalitetsprincipen	202
	9.3.1	Allmänt om proportionalitetsprincipen	202
	9.3.2	Proportionalitetsprincipens tillämp- ningsområde	204
	9.3.3	Proportionalitetsregeln ska ingå bland de grundläggande bestämmelserna om försäkringsrörelsen	207
	9.3.4	Kollektiva försäkringar och proportionalitetsprincipen.....	208
10		Tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar	209
	10.1	Tillgångar och skulder.....	209
	10.1.1	Värdering av tillgångar och skulder	209
	10.2	Försäkringstekniska avsättningar	211
	10.2.1	Hantering av gällande bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar	211
	10.2.2	Krav på försäkringstekniska avsättningar.....	212
	10.2.3	Ansvarsfull beräkning	213

10.2.4	Beräkning av försäkringstekniska avsättningar.....	215
10.2.5	Extrapolering av den riskfria räntestrukturen.....	217
10.2.6	Matchningsjustering av den riskfria räntestrukturen.....	219
10.2.7	Matchningsjustering i relation till andra justeringar av den riskfria räntan.....	220
10.2.8	Beräkning av matchningsjusteringen.....	221
10.2.9	Volatilitetsjustering av den riskfria räntestrukturen.....	221
10.2.10	Nya regler om vad Europiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska fastställa i fråga om riskfri räntestruktur m.m. ...	222
10.2.11	Överskottsmedel.....	223
10.2.12	Värdering av finansiella garantier och optioner.....	224
10.2.13	Uppdelning av försäkringsrisker vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar.....	225
10.2.14	Approximationer.....	226
10.2.15	Jämförelse med gjorda erfarenheter.....	227
11	Investeringar.....	227
11.1	Behandlingen av nuvarande bestämmelser.....	227
11.2	Grundläggande investeringsbestämmelser.....	228
11.3	Särskilda begränsningar för investeringar i vissa tillgångar.....	231
11.4	Tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar.....	232
11.5	Investeringsfrihet.....	233
11.6	Tillgångarnas förvaring m.m.	234
11.7	Förmånsrättsregister.....	234
12	Kapitalbas.....	236
12.1	Krav på tillräcklig kapitalbas.....	236
12.2	Kapitalbasens sammansättning.....	236
12.3	Indelning och klassificering av kapitalbasen.....	239
12.4	Konsolideringsfonden och andra överskottsmedel.....	241
12.5	Säkerhetsreserven.....	242
12.6	Separata fonder.....	243
12.7	Täckande av solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet.....	243
13	Kapitalkrav.....	244
13.1	Solvenskapitalkrav.....	244
13.1.1	Allmänna bestämmelser.....	244
13.1.2	Beräkning enligt standardformeln.....	247
13.1.3	Beräkning av det primära solvenskapitalkravet.....	248
13.1.4	Företagsspecifika parametrar.....	249
13.1.5	Durationsbaserad aktiekursrisk.....	250

	13.1.6	Kapitalkrav för operativ risk	252
	13.1.7	Justeringsbelopp	253
	13.1.8	Förenklingar av standardformeln.....	254
13.2		Minimikapitalkrav	255
	13.2.1	Allmänna bestämmelser om minimikapitalkrav	255
13.3		Garantibelopp	256
14		Interna modeller	258
	14.1	Allmänna bestämmelser interna modeller	258
	14.1.1	Krav på tillstånd	258
	14.1.2	Förutsättningar för att använda en intern modell.....	259
	14.2	Partiell intern modell	260
	14.2.1	Särskilda bestämmelser för att använda en partiell intern modell	260
	14.2.2	Övergångsplan för en utvidgad partiell intern modell	261
	14.3	Särskilda förutsättningar för användning av en intern modell.....	263
	14.3.1	Godkännande av styrdokument för ändring av en intern modell	263
	14.3.2	Ändring av en intern modell och riktlinjer	264
	14.3.3	Återgång till standardformeln.....	265
	14.3.4	Krav på användning.....	266
	14.3.5	Krav på statistiska kvalitetsnormer för en intern modell	266
	14.3.6	Beaktande av samtliga förväntade utbetalningar	268
	14.3.7	Kalibrering av en intern modell.....	269
	14.3.8	Resultatanalys.....	270
	14.3.9	Validering av en intern modell	270
	14.3.10	Krav på dokumentation	271
	14.3.11	Bemyndiganden.....	272
15		Företagsstyrning.....	273
	15.1	Styrelsens ansvar	273
	15.2	Företagsstyrningssystem	275
	15.3	Styrdokument	278
	15.4	Kontinuitet i ett försäkringsföretags verksamhet.....	281
	15.5	System för riskhantering	282
	15.5.1	Nya krav på riskhantering	284
	15.5.2	Användande av externa kreditvärderings- institut.....	287
	15.6	Funktion för riskhantering.....	288
	15.7	En egen risk- och solvensbedömning	288
	15.7.1	Särskilda krav på ett försäkringsföretags egna risk- och solvensbedömning.....	291
	15.8	System för interkontroll.....	292
	15.9	Funktionen för regelefterlevnad	293
	15.10	Funktion för internrevision.....	294
	15.11	Aktuariefunktion	296

15.12	Uppdragsavtal.....	298
15.12.1	Åtgärder som krävs av försäkringsföretag som ingår uppdragsavtal.....	300
16	Rapportering	301
16.1	Krav på rapportering till Finansinspektionen	301
16.1.1	Bakgrund	301
16.1.2	Rapporter från försäkringsföretag.....	301
16.2	Allmänt om krav på försäkringsföretag att offentlig- göra vissa uppgifter	303
16.2.1	Bakgrund	303
16.2.2	Allmänt om Solvens II-direktivets bestämmelser om offentliggörande.....	303
16.3	Offentliggörande av solvens- och verksamhetsrapport.....	304
16.4	Innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten.....	305
16.5	Särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten.....	307
16.6	Försäkringsföretags offentliggörande av kapitaltillägg och användning av företagsspecifika parametrar.....	308
16.7	Undantag från kravet på offentliggörande	308
16.8	Uppdateringar av lägesrapporten.....	309
16.8.1	Uppdatering om solvenskapitalet inte är uppfyllt	309
16.8.2	Uppdatering om minimikapitalet inte är uppfyllt	311
16.8.3	System och styrdokument.....	312
17	Tillsyn och ingripande	313
17.1	Bakgrund	313
17.2	Utgångspunkter	315
17.2.1	Allmän utgångspunkt.....	315
17.2.2	Tillsynsmyndigheterna – medel och resurser	315
17.2.3	Finansiell stabilitet och procyklikaltitet.....	316
17.2.4	Allmänna principer för tillsynen.....	317
17.2.5	Tillsynsmyndigheter och tillsynens omfattning	319
17.2.6	Öppenhet och ansvar vid utförande av tillsynsuppgifter.....	320
17.3	Allmänna regler	322
17.3.1	Allmänna tillsynsbefogenheter	322
17.3.2	Syftet med tillsynsmyndighetens inhämtning av information	324
17.3.3	Möjlighet för Finansinspektionen att besluta om begränsningar i och undantag från kraven på tillsynsrapportering	325
17.3.4	Granskningsprocessen	328
17.3.5	Tillsyn över funktioner och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal.....	329
17.3.6	Överlåtelse av försäkringsbestånd	331

17.3.7	Samarbete med Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten	331
17.3.8	Information om tillstånd m.m.	332
17.3.9	Information om behandling av svenska försäkringsföretag som bedriver verksamhet utanför EES	333
17.3.10	Konfidentiell information och informationsutbyte.....	333
17.3.11	Enhetlighet i tillsynen.....	335
17.4	Tvistlösning.....	336
17.4.1	Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat	336
17.4.2	Tillsyn över funktion och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal	337
17.4.3	Försäkringsföretag som inte följer rättsregler.....	339
17.5	Skyldighet för revisorer att rapportera förhållanden som kan innebära att företaget brister i uppfyllandet av solvens- eller minimikapitalkravet m.m.	340
17.6	Tillsynen över de försäkringstekniska avsättningarna.....	341
17.6.1	Lämplig nivå på de försäkringstekniska avsättningarna.....	341
17.6.2	När förutsättningarna för en tillämpning av matchningsjustering inte längre är uppfyllda.....	342
17.6.3	Rapporteringskrav och översyner	343
17.7	Tillsynen över en intern modell.....	344
17.7.1	Kompletterande beräkning av solvenskapitalkravet	344
17.7.2	Bristande uppfyllande av kraven för att få använda en intern modell.....	345
17.8	Statistik kring verksamhet över gränserna.....	345
17.9	Ingripanden eller tillsynsåtgärder av korrigerande natur?.....	346
17.9.1	Allmänna principer för ingripanden respektive tillsynsåtgärder	346
17.10	Tillsynsåtgärder av korrigerande natur.....	348
17.10.1	Beräkning enligt standardformeln vid bristande genomförande av plan.....	348
17.10.2	Krav på företagsspecifika parametrar vid beräkning av försäkringsrisk enligt solvenskapitalkravet	349
17.10.3	Beräkning enligt en fullständig eller partiell intern modell i stället för med standardformeln.....	350
17.10.4	Kapitaltillägg	351
17.11	Solvenskapitalkravet – ingripanden	355
17.11.1	Underrättelse om bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet	355
17.11.2	Åtgärdsplan vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet	356

17.11.3	Krav på åtgärder när ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet	357
17.11.4	Förlängd tidsfrist för återställande av solvenskapitalkravet	358
17.12	Minimikapitalkravet – ingripanden	360
17.12.1	Underrättelse om bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet.....	360
17.12.2	Finansiell saneringsplan vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkrav	361
17.13	Inskränkningar i ett försäkringsföretags förfoganderätt över tillgångar	363
17.14	Återkallelse av tillstånd	365
17.15	Anmälan om tillstånd och återkallelse av tillstånd	368
17.16	Bemyndigande avseende innehållet i en åtgärdsplan och i en finansiell saneringsplan.....	369
18	Grupper	369
18.1	Överväganden och förslag	369
18.1.1	Nya regler om grupper och definitioner av betydelse för omfattningen av en grupp	369
18.1.2	Definitioner av betydelse för omfattningen av grupp tillsynen	376
18.1.3	Fall då grupp tillsyn ska utövas	379
18.1.4	Nivån för grupp tillsynen.....	381
18.1.5	Nationell undergrupp tillsyn och överenskommelser om samordnad grupp tillsyn över en undergrupp	383
18.1.6	Utseende av grupp tillsynsmyndighet.....	389
18.1.7	Överenskommelse och beslut om utseende av grupp tillsynsmyndighet.....	392
18.1.8	Hänskjutande av ett ärende om utseende av grupp tillsynsmyndighet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten	393
18.1.9	Undantag från grupp tillsyn	394
18.1.10	Undantag från kravet på tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp	396
18.1.11	Parallella regelverk	397
18.1.12	Gruppsolvens	398
18.1.13	Återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på grupp nivå och rapportering av resultatet av beräkningarna	413
18.2	Tillsyn över vissa grupper med centraliserad riskhantering – särskild tillsynsordning.....	415
18.2.1	Inledning	415
18.2.2	Ansökan om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning	416
18.2.3	Beslut om särskild tillsynsordning.....	417

18.2.4	Innebörden av särskild tillsynsordning.....	419
18.2.5	Åtgärder för det fall ett dotterföretags riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp.....	419
18.2.6	Åtgärder för det fall ett dotterföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln.....	420
18.2.7	Beslut efter överenskommelse inom tillsynskollegiet	421
18.2.8	Åtgärder om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt	422
18.2.9	Åtgärder vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag	423
18.2.10	När en överenskommelse om åtgärdsplan inte kan träffas	423
18.2.11	Åtgärder om minimikapitalkravet inte är uppfyllt	424
18.2.12	Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om ansökningar.....	425
18.2.13	Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om åtgärdsförslag.....	426
18.2.14	Finansinspektionen ska skjuta upp sitt beslut om hänskjutande skett.....	427
18.2.15	Upphörande av särskild tillsynsordning	428
18.2.16	Omedelbar underrättelse om ett dotterföretag undantas från grupp-tillsyn.....	429
18.2.17	Moderföretagets åtgärder vid bristande uppfyllelse av villkoren för särskild tillsynsordning.....	430
18.2.18	Finansinspektionens kontroll av villkoren för särskild tillsynsordning	430
18.2.19	Underrättelse om en åtgärdsplan är otillräcklig eller inte genomförs i rimlig tid.....	431
18.2.20	Ny ansökan för det fall att ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla.....	431
18.2.21	Tillämplig lag vid prövningen av ansökningar	432
18.2.22	Beslut av behörig myndighet inom EES.....	432
18.3	Åtgärder för att underlätta grupp-tillsyn	433
18.3.1	Internationellt samarbete och utbyte av information mellan tillsynsmyndigheter.....	433
18.3.2	Finansinspektionens rättigheter och skyldigheter i förhållande till andra tillsynsmyndigheter	436
18.3.3	Tillgång till information	438
18.3.4	Kontroll av information.....	440

18.3.5	Rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande transaktioner inom en grupp	442
18.3.6	Företagsstyrningssystemet inom en grupp....	445
18.3.7	Offentliggörande.....	449
18.3.8	Offentliggörande av strukturen på en grupp	451
18.3.9	Ledningen i försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag	451
18.3.10	Åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad	453
18.3.11	Förseningsavgift för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag	455
18.3.12	Moderföretag utanför EES.....	456
18.3.13	Kontroll av likvärdighet – nivåer.....	458
18.3.14	Om likvärdighet föreligger	459
18.3.15	Om likvärdighet inte föreligger	459
18.3.16	Tillsyn över transaktioner inom grupper där moderföretaget är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet	461
19	Specialföretag.....	462
19.1	Bakgrund	462
19.2	Utgångspunkter för reglering av specialföretag i svensk rätt.....	466
19.3	Tillstånd.....	467
19.3.1	Tillståndsplikt	467
19.3.2	Förutsättningar för tillstånd att driva verksamhet som specialföretag	468
19.3.3	Prövning av ansökan om tillstånd	469
19.4	Tillsyn över specialföretag	469
19.4.1	Registeringsmyndighet	469
19.4.2	Tillsynen och dess omfattning	470
19.4.3	Upplysningar från ett specialföretag till Finansinspektionen	471
19.4.4	Avgifter till Finansinspektionen	471
19.5	Ingripande mot specialföretag	471
19.5.1	När Finansinspektionen ska ingripa.....	471
19.5.2	Hur Finansinspektionen ska ingripa	472
19.5.3	När Finansinspektionen får avstå från ingripande	473
19.5.4	Överträdelser av beslut om rättelser	473
19.5.5	Återkallelse av tillstånd att bedriva verksamhet som specialföretag	474
19.5.6	Straffavgift.....	474
19.5.7	Förseningsavgift	475
19.5.8	Verkställighet av beslut om straffavgift och förseningsavgift	476
19.5.9	Ingripande mot den som saknar tillstånd	476
19.5.10	Vite	477

20	Återförsäkring	478
20.1	Likvärdighetsbedömningar (ekvivalens- bedömningar)	478
20.2	Förbud mot att vägra att godkänna återförsäkrings- och retrocessionsavtal.....	479
20.3	Förbud mot pantsättning av tillgångar.....	480
20.4	Finansiell återförsäkring.....	481
20.5	Koassurans	483
21	Försäkringsgivare från tredje land	484
21.1	Filialer till försäkringsföretag i tredje land.....	484
22	Genomförande av ändringarna i prospektdirektivet med anledning av omnibus II-direktivet	486
22.1	Prospektets utformning.....	486
22.2	Övriga ändringar i prospektdirektivet	487
23	Finansiella konglomerat – specialföretag.....	487
24	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	489
24.1	Ikraftträdande- och infasningsperiod.....	489
24.2	Övergångsreglering	492
24.2.1	Företag som har upphört med sin verksamhet (s.k. run off)	492
24.2.2	Senaste tidpunkt för rapportering	493
24.2.3	Behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande	495
24.2.4	Tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har getts ut före 1 januari 2011.....	496
24.2.5	Beräkningen av kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk enligt standardformeln.....	496
24.2.6	Ytterligare övergångsregler för beräk- ningen av kapitalkravet för aktiekurs- risken enligt standardformeln	498
24.2.7	Efterlevnaden av solvenskapitalkravet	499
24.2.8	Övergångsregler för uppfyllelse av minimikapitalkravet.....	500
24.2.9	Beräkning av minimikapitalkravet	500
24.2.10	Försäkringsföretag som bedriver verk- samhet som avser tjänstepensions- försäkringar	502
24.2.11	Risikfria räntor.....	507
24.2.12	Försäkringstekniska avsättningar	509
24.2.13	Interna modeller för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet	510
24.2.14	Övergångsbestämmelser för grupp.....	511
24.2.15	Krav på plan för infasning m.m.....	513
25	Förslagets konsekvenser	515
25.1	Konsekvenser för försäkringsföretagen.....	516
25.2	Konsekvenser för försäkringsmarknaden	520
25.3	Konsekvenser för kapitalmarknaden	522

25.4	Konsekvenser för försäkringstagarna	525
25.5	Konsekvenser för myndigheter.....	526
25.6	Konsekvenser för domstolar	527
25.7	Samhällsekonomiska konsekvenser	527
26	Författningskommentar	528
26.1	Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	528
26.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige	597
26.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat	599
26.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument	599
Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II)	601
Bilaga 2	Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten)	756
Bilaga 3	Promemorians lagförslag	817
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	901

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043),
2. lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat,
3. lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige,
4. lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om försäkringsrörelselagen (2010:2043)² dels att 5–9 kap., 16 kap., 1 kap. 8 §, 3 kap. 8–14 och 22 §§, 4 kap. 6 och 8 §§ och 14 kap. 8 och 17 §§ ska upphöra att gälla,

dels att rubrikerna närmast före 1 kap. 8 §, 3 kap. 8–14 och 22 §§, 4 kap. 6 och 8 §§ och 14 kap. 17 § ska utgå,

dels att nuvarande 10 kap. ska betecknas 14 kap., nuvarande 14 kap. ska betecknas 17 kap., nuvarande 17 kap. ska betecknas 21 kap., nuvarande 4 kap. 5 § ska betecknas 4 kap. 6 §, nuvarande 14 kap. 1–7, 9–16 och 18 §§ ska betecknas 17 kap. 1–15, 29 och 30 §§, nuvarande 16 kap. 1–3, 6–12 och 14–26 §§ ska betecknas 18 kap. 1–3, 10–16 och 17–29 §§,

dels att 1 kap. 1, 6, 7, 12, 13, 19, 20, 22 och 23 §§, 2 kap. 4, 10 och 19 §§, 3 kap. 2 och 17 §§, 4 kap. 2 och 6 §§, 17 kap. 2, 3, 7, 12 och 30 §§, 18 kap. 1, 2, 11–14, 16, 27 och 29 §§ samt 21 kap. 1 och 5 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 4 kap. 5 § ska sättas närmast före 4 kap. 6 §, rubrikerna närmast före 14 kap. 1–5, 6 och 7, 10–16 och 18 §§ ska sättas närmast före 17 kap. 1–8, 10–15 samt 29 och 30 §§ och rubrikerna närmast före 16 kap. 1–3, 6–12 och 14–26 §§ ska sättas närmast före 18 kap. 1–3, 10–16 och 17–29 §§,

dels att det ska införas tio nya kapitel, 5–10, 16, 18, 19 och 20 kap., samt 29 nya paragrafer, 1 kap. 16 a, 16 b, 19 a och 19 b §§, 4 kap. 5, 17 a och 17 b §§, 17 kap. 3 a, 7 a, 7 b och 16–28 §§, 18 kap. 4–8 §§ samt närmast före 1 kap. 16 a och 18 a §§, 4 kap. 5 och 17 a §§, 17 kap. 7 a, 7 b och 16–24 §§ och 18 kap. 4–8 §§ nya rubriker, av följande lydelse.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU.

² Senaste lydelse av

6 kap. 3 § 2013:583

6 kap. 12 § 2013:583

9 kap. 1 § 2013:672

9 kap. 8 a § 2013:672

9 kap. 10 § 2013:672

16 kap. 12 § 2012:198.

1 kap.

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser om försäkringsrörelse som drivs av svenska försäkringsföretag. Lagen gäller inte försäkringsrörelse som drivs enligt andra författningar än denna lag.

Denna lag innehåller bestämmelser om försäkringsrörelse som drivs av svenska försäkringsföretag *och om verksamhet som drivs av svenska specialföretag*. Lagen gäller inte försäkringsrörelse som drivs enligt andra författningar än denna lag.

6 §

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag *för 7 kap. 12–14 och 18 §§*, får tillämpas på skadeförsäkringar som avses i 2 kap. 11 § första stycket klasserna 1 och 2 samt på avgångsbidragsförsäkringar.

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag *för 8 kap.*, får tillämpas på skadeförsäkringar som avses i 2 kap. 11 § första stycket klasserna 1 och 2 samt på avgångsbidragsförsäkringar.

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag *för 5 kap. 3–6 §§ samt 7 kap. 12–14 och 18 §§*, behöver inte tillämpas på sådana livförsäkringar som avses i 2 kap. 12 § klasserna I b och IV, om premien är beräknad och bestämd för längst fem år.

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag *för 5 och 8 kap.*, behöver inte tillämpas på sådana livförsäkringar som avses i 2 kap. 12 § klasserna I b och IV, om premien är beräknad och bestämd för längst fem år.

7 §

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta utgör livförsäkring om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag ska den dock i detta företag utgöra livförsäkring.

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta utgör livförsäkring om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag, ska den dock i detta företag utgöra livförsäkring.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i *5 kap. 4–8 §§ samt 10 kap. 16 och 17 §§*.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i *14 kap. 16 och 17 §§*.

I denna lag betyder

1. *behörig myndighet*: en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över en utländsk försäkringsgivare,

2. *Solvens II-direktivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU,

3. *captivebolag för återförsäkring*: ett återförsäkringsbolag som syftar till att erbjuda återförsäkring uteslutande för risker i det företag eller den företagsgrupp som captivebolaget tillhör, eller i ett eller flera företag i den grupp som captivebolaget är en del av, förutsatt att det inte ägs av ett försäkringsföretag eller av företag som ingår i en grupp.

2. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

5. *EES-försäkringsgivare*: en utländsk försäkringsgivare vars hemland hör till EES och som omfattas av Solvens II-direktivet.

6. *externt kreditvärderingsinstitut*: ett kreditvärderingsinstitut som har fått tillstånd eller blivit certifierat enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut eller en centralbank som utfärdar kreditvärderingar men som är undantagen från tillämpningsområdet för samma förordning,

3. *försäkringsholdingföretag*: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en utländsk försäkringsgivare eller ett blandat finansiellt holdingföretag enligt

7. *försäkringsholdingföretag*: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsföretag från tredjeland eller ett blandat

³ Senaste lydelse 2013:672.

1 kap. 3 § 3 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag eller utländska försäkringsgivare, och

finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 4 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag, *EES-försäkringsgivare eller försäkringsgivare från tredjeland,*

8. försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, en försäkringsgivare från tredje land, ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 4 lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat eller ett försäkringsholdingföretag och som har minst ett dotterföretag som är försäkringsföretag.

9. försäkringsgivare från tredjeland: en utländsk försäkringsgivare vars hemland inte hör till EES och som skulle omfattas av Solvens II-direktivet om dess hemland hörde till EES,

10. grupp-tillsynsmyndighet: den myndighet som enligt 19 kap. 3 och 4 §§ ansvarar för grupp-tillsyn över ett försäkringsföretag enligt 19 kap. 1 §,

11. specialföretag: ett aktiebolag eller en ekonomisk förening som, utan att vara ett försäkringsföretag eller en utländsk försäkringsgivare, övertar försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagens skyldigheter enligt avtal om riskövertagande, och

12. tillsynskollegium: en permanent men flexibel struktur för samarbete, samordning och beslutsfattande mellan Finansinspekt-

4. specialföretag: ett utländskt företag som, utan att vara försäkringsgivare, övertar risker från ett försäkringsföretag eller en utländsk försäkringsgivare och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagens skyldigheter enligt avtal om riskövertagande.

ionen och en eller flera behöriga myndigheter eller mellan flera behöriga myndigheter vid tillsynen över en grupp enligt 19 kap.

Intresseföretag

Ägarintresse

13 §

Om ett företag äger andelar i en juridisk person som inte är dotterföretag och utövar ett betydande inflytande över den juridiska personens driftmässiga och finansiella styrning och om ägandet utgör ett led i en varaktig förbindelse mellan företaget och den juridiska personen, är den juridiska personen intresseföretag till företaget.

Med ägarintresse avses att ett företag direkt eller indirekt innehar minst 20 procent av kapitalet eller minst 20 procent av samtliga röster i ett annat företag.

Om ett företag innehar minst 20 procent av rösterna för samtliga andelar i en annan juridisk person, ska det anses ha sådant inflytande över och sådan förbindelse med denna som avses i första stycket, om inte annat framgår av omständigheterna. Detsamma gäller om företagets dotterföretag eller företaget tillsammans med ett eller flera dotterföretag eller flera dotterföretag tillsammans innehar minst 20 procent av rösterna för samtliga andelar i den juridiska personen.

I de fall som avses i första och andra styckena ska sådana rättigheter som tillkommer någon som handlar i eget namn men för en annan fysisk eller juridisk persons räkning anses tillkomma den personen.

Anknutet företag

16 a §

Ett anknutet företag är ett företag som är

1. ett dotterföretag,
2. ett företag som annars är föremål för ägarintresse, eller

3. ett företag som har gemensam eller i huvudsak gemensam ledning enligt 16 b § med ett annat företag.

16 b §

Företag har gemensam eller i huvudsak gemensam ledning om de

1. står under samma ledning på grund av ett avtal mellan företagen eller en bestämmelse i företagens bolagsordning, bolagsavtal eller därmed jämförbara stadgar, eller

2. har styrelser eller motsvarande organ i utländska företag som till större delen består av samma personer och som har fullgjort sitt uppdrag under räkenskapsåret och fram till dess att årsredovisningar har upprättats i de berörda företagen.

Undantag för direkt skadeförsäkringsrörelse

Undantag beroende på storlek

19 §

I fråga om direkt skadeförsäkringsrörelse får undantag från denna lag i ett enskilt fall beslutas helt eller till vissa delar för

1. ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsföreningar, om

a) verksamheten inte omfattar kredit- eller borgensförsäkring eller annan ansvarsförsäkring än sådan som enligt 2 kap. 11 § andra stycket behandlas som underordnad,

b) bolagsordningen eller stadgarna innehåller bestämmelser som tillåter uttaxering från delägare eller medlemmar,

c) den årliga premieinkomsten från skadeförsäkringsrörelsen inte överstiger ett belopp som motsvarar fem miljoner euro, och

d) minst hälften av premieinkomsten kommer från företagets delägare eller medlemmar, samt

2. lokala skadeförsäkringsbolag

Ett försäkringsföretag får beviljas undantag från 5–9 och 16 kap. om

1. företagets årliga tecknade bruttopremieinkomster inte överstiger ett belopp som motsvarar fem miljoner euro,

2. företagets totala försäkringstekniska avsättningar brutto, inklusive belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte överstiger ett belopp som motsvarar tjugofem miljoner euro,

3. företaget ingår i en grupp vars totala försäkringstekniska avsättningar, inklusive belopp som kan återvinnas brutto enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte överstiger ett belopp som motsvarar tjugofem miljoner euro,

4. företagets verksamhet inte omfattar försäkrings- eller åter-

som bara meddelar försäkring enligt 2 kap. 11 § första stycket klass 18 (assistans) i form av naturaförmåner och vilkas årliga premieinkomst inte överstiger ett belopp som motsvarar 200 000 euro.

försäkringsrisker som täcker ansvars-, kredit- och borgensförbindelser, såvida inte de utgör underordnade risker,

5. företagets verksamhet inte omfattar mottagen återförsäkring med premier som överstiger ett belopp som motsvarar en halv miljon euro eller tio procent av bruttopremieinkomsterna eller de försäkringstekniska avsättningarna brutto för belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag inte överstiger ett belopp som motsvarar två och en halv miljon euro eller tio procent av de försäkringstekniska avsättningarna, och

6. inte något av de belopp som anges i 1–3 och 5 har överskridits under de föregående tre på varandra följande åren och inte heller förväntas göra detta inom de följande fem åren.

Undantag enligt första stycket får inte beviljas för ett försäkringsföretag som driver gränsöverskridande verksamhet eller verksamhet som sekundäretablering.

19 a §

Om något av de belopp som anges i 19 § första stycket 1–3 och 5 har överskridits under tre på varandra följande år, ska ett beviljat undantag upphöra att gälla från och med det fjärde året. Ett försäkringsföretag ska snarast möjligt anmäla ett sådant överskridande till Finansinspektionen.

19 b §

Ett företag får beviljas undantag från 5–9 och 16 kap. i samband med att det får tillstånd att bedriva försäkringsrörelse, om företagets tecknade bruttopremieinkomster eller försäkringstekniska avsättningar brutto, inklusive belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från

*specialföretag, inte förväntas över-
skrida något av de belopp som
anges i 19 § första stycket 1–3 och
5 inom de följande fem åren.*

Undantag för direkt livförsäkringsrörelse

Undantag beroende på verksamhet

20 §

*I fråga om direkt livförsäkrings-
rörelse får undantag från denna lag
i ett enskilt fall beslutas helt eller
till vissa delar för*

*Undantag från denna lag i ett
enskilt fall får beslutas helt eller till
vissa delar för*

1. försäkringsföretag som bara
tillhandahåller försäkringsförmåner
vid dödsfall, om förmånerna inte
överstiger den genomsnittliga
begravningskostnaden för en
avliden person eller utgår i annan
form än pengar, och

1. försäkringsföretag som bara
tillhandahåller försäkringsförmåner
vid dödsfall, om förmånerna inte
överstiger den genomsnittliga
begravningskostnaden för en
avliden person eller utgår i annan
form än pengar, och

2. försäkringsföreningar, om
a) stadgarna innehåller bestämmelser
som tillåter uttaxering för
medlemmar, och

2. lokala skadeförsäkringsbolag
som bara meddelar försäkring
enligt 2 kap. 11 § första stycket
klass 18 (assistans) i form av
naturaförmåner och vilkas årliga
premieinkomst inte överstiger ett
belopp som motsvarar
200 000 euro.

b) den årliga premieinkomsten
för livförsäkringsrörelse inte över-
stiger ett belopp som motsvarar
fem miljoner euro under en
treårsperiod.

22 §⁴

Frågor om undantag enligt
19–21 §§ prövas av Finansinspek-
tionen.

Frågor om undantag enligt
19 och 19 b–21 §§ prövas av
Finansinspektionen.

23 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får
meddela föreskrifter om

1. drivande av försäkringsrörelse
för att uppfylla Sveriges åtaganden
till följd av avtal mellan Europe-
iska unionen (EU), och

1. drivande av försäkringsrörelse
för att uppfylla Sveriges åtaganden
till följd av avtal mellan Europe-
iska unionen (EU),

2. vilka bestämmelser som ska
gälla för försäkringsföretag som
beviljas undantag enligt 19 och
19 b §§, och

⁴ Senaste lydelse 2013:456.

2. den genomsnittliga begravningskostnaden enligt 20 § 1.

3. den genomsnittliga begravningskostnaden enligt 20 § 1.

2 kap.

4 §

Ett företag ska ges tillstånd att driva försäkringsrörelse, om

1. bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med denna lag och andra författningar som reglerar ett företags bolagsordning eller stadgar samt i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten,

2. den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet,

3. den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i ett försäkringsaktiebolag bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av försäkringsaktiebolaget, *och*

4. de som avses ingå i styrelsen för företaget och vara verkställande direktör i det, eller *dennes ställföreträdare*, har de insikter och den erfarenhet som måste krävas av den som deltar i ledningen av ett försäkringsföretag och även i övrigt är lämpliga för en sådan uppgift.

3. den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i ett försäkringsaktiebolag bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av försäkringsaktiebolaget,

4. de som avses ingå i styrelsen för företaget eller vara verkställande direktör i det, eller *vara ersättare för någon av dem, eller de som avses ansvara för en central funktion i företaget* har de insikter och den erfarenhet som måste krävas av den som deltar i *styrningen* av ett försäkringsföretag och även i övrigt är lämpliga för en sådan uppgift, *och*

5. styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget.

Vid bedömningen enligt första stycket 3 ska kriterierna i 15 kap. 5 § första stycket 1, 3 och 4 samt 6 § beaktas.

10 §

Ett försäkringsföretag ska när rörelsen påbörjas ha en kapitalbas som uppgår minst till garantibeloppet enligt 7 kap. 17 eller 18 §.

Ett försäkringsföretag ska när rörelsen påbörjas ha en kapitalbas som uppgår minst till garantibeloppet enligt 8 kap. 15 eller 16 §.

19 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de krav som ska gälla för deltagande i *ledningen* av ett försäkringsföretag enligt 4 § första stycket 4,

1. de krav som ska gälla för deltagande i *styrningen* av ett försäkringsföretag enligt 4 § första stycket 4 *och* 5,

2. de risker som hänför sig till varje försäkringsklass enligt 11 och 12 §§ samt om beteckningar för grupper av försäkringsklasser enligt 11 §, och

3. vad en verksamhetsplan enligt 18 § ska innehålla.

3 kap.

2 §

Om förutsättningarna enligt andra stycket är uppfyllda, ska Finansinspektionen inom tre månader från det att en underrättelse enligt 1 § togs emot lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där sekundäretableringen avses inrättas. Inspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *har en tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap.*

Om förutsättningarna enligt andra stycket är uppfyllda, ska Finansinspektionen inom tre månader från det att en underrättelse enligt 1 § togs emot lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där sekundäretableringen avses inrättas. Inspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt 8 kap.*

Ett meddelande enligt första stycket ska lämnas om det inte finns skäl att ifrågasätta att

1. försäkringsföretagets organisation är ändamålsenlig,

2. försäkringsföretagets finansiella situation är tillfredsställande med hänsyn till den planerade verksamhetens omfattning och art, eller

3. företrädaren för sekundäretableringen har tillräcklig kompetens och erfarenhet och i övrigt är lämpad att leda verksamheten vid sekundäretableringen.

17 §

Finansinspektionen ska, inom en månad från det att en underrättelse enligt 15 § togs emot, lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där den gränsöverskridande verksamheten ska drivas. Finansinspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *har en tillräcklig kapitalbas enligt bestämmelserna i 7 kap.* och en upplysning om vilka försäkringsklasser företagets tillstånd för försäkringsrörelse omfattar.

Finansinspektionen ska, inom en månad från det att en underrättelse enligt 15 § togs emot, lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där den gränsöverskridande verksamheten ska drivas. Finansinspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt 8 kap.* och en upplysning om vilka försäkringsklasser företagets tillstånd för försäkringsrörelse omfattar.

4 kap.

2 §

Information till försäkringstagare och dem som erbjuds att teckna en försäkring ska vara anpassad efter försäkringens art och tydligt visa försäkringens villkor och värdeutveckling. Även andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar ska ges den information de behöver.

I fråga om tjänstepensionsförsäkringar ska informationen innehålla uppgifter om försäkringsföretaget och dess verksamhet samt om de eventuella överenskommelser som ligger till grund för försäkringarna.

Ett försäkringsbrev ska innehålla uppgifter både om de allmänna försäkringsvillkoren och om de särskilda villkoren för den försäkring som avses i brevet.

Proportionalitetsprincip

5 §

Bestämmelserna i 1 och 3 §§ samt i 5–10, 17 och 19 kap. ska tillämpas proportionellt i förhållande till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i varje försäkringsföretags verksamhet.

6 §

Ett försäkringsföretag får ta upp eller ta över lån (upplåning) bara om det görs för att effektivisera kapitalförvaltningen eller om det övrigt är motiverat av försäkringsrörelsen.

I verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring får dock upplåning bara ske om det görs för att tillgodose tillfälliga likviditetsbehov eller för att uppfylla kraven på en tillräcklig kapitalbas i 7 kap.

Utöver första och andra styckena krävs att den samlade upplåningen är av ringa betydelse med hänsyn till rörelsens omfattning och kapitalbasens storlek.

Utöver första stycket krävs att den samlade upplåningen är av ringa betydelse med hänsyn till rörelsens omfattning och kapitalbasens storlek.

Om det finns särskilda skäl, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta om undantag från kravet på att upplåningen ska vara av ringa betydelse.

Återköp och överföring

17 a §⁵

Om en försäkringstagare har rätt till återköp eller överföring enligt 11 kap. 5 § försäkringsavtalslagen (2005:104), ska för-

⁵ Flyttad från 5 kap. 15 §.

säkringsföretaget se till att detta och de närmare villkoren för återköpet eller överföringen framgår av försäkringsavtalet.

17 b §⁶

Om en försäkringstagare som har rätt till återköp eller överföring enligt 11 kap. 5 § försäkringsavtalslagen (2005:104) vill flytta försäkringens värde till ett annat försäkringsföretag, ska det försäkringsföretag från vilket värdet flyttas så snart som möjligt överföra värdet och de uppgifter om försäkringen som behövs till det andra företaget.

5 kap. Tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar

Solvensbalansräkning

1 §

Ett försäkringsföretag ska upprätta en solvensbalansräkning.

I solvensbalansräkningen ska tillgångar och skulder värderas enligt 2 § och försäkringstekniska avsättningar beräknas enligt 3–13 §§.

Värdering av tillgångar och skulder

2 §

Tillgångar och skulder ska tas upp till verkligt värde. Med verkligt värde avses det belopp till vilket en tillgång eller en skuld skulle kunna överlåtas eller regleras i en transaktion mellan samsidigt oberoende parter som har ett intresse av att transaktionen genomförs.

Vid värderingen av skulder får hänsyn inte tas till försäkringsföretagets egen kreditvärdighet.

⁶ Flyttad från 5 kap. 16 §.

Försäkringstekniska avsättningar

Värdering av försäkringstekniska avsättningar

3 §

Ett försäkringsföretag ska göra försäkringstekniska avsättningar för sina åtaganden med anledning av ingångna försäkringsavtal.

De försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara det belopp som försäkringsföretaget skulle få betala om det omedelbart skulle föra över sina åtaganden till ett annat försäkringsföretag, som är oberoende och som har intresse av att transaktionen genomförs.

Ansvarsfull beräkning

4 §

Beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska grundas på antaganden om riskmått, räntesatser och driftskostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva.

Försäkringstekniska avsättningarnas sammansättning

5 §

De försäkringstekniska avsättningarna ska utgöras av summan av en bästa skattning av framtida kassaflöden enligt 6–9 §§ och en riskmarginal enligt 10 §.

Någon separat beräkning av riskmarginal ska inte göras, om de förväntade framtida kassaflödena till följd av ingångna försäkringsavtal har en motsvarighet i kassaflöden hos finansiella instrument för vilka det finns ett säkert marknadsvärde. I ett sådant fall ska värdet av de försäkringstekniska avsättningarna i stället motsvara marknadsvärdet för dessa finansiella instrument.

Beräkning av den bästa skattningen

6 §

Den bästa skattningen av framtida kassaflöden ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. Den ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur.

7 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd enligt första stycket får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur utan matchningsjustering.

Ett försäkringsföretag som har fått ett föreläggande enligt 17 kap. 7 b § att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering, får inte beviljas tillstånd enligt första stycket inom två år från föreläggandet.

8 §

Ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

9 §

Den bästa skattningen av framtida kassaflöden ska beräknas utan att avdrag görs för avgiven återförsäkring eller för belopp som kan återfås från specialföretag.

Ett försäkringsföretag ska göra en separat beräkning av belopp som kan återfås på grund av avgiven återförsäkring eller från specialföretag. Sådana belopp ska

tas upp på solvensbalansräkningens tillgångssida.

Beräkning av riskmarginalen

10 §

Riskmarginalen ska motsvara det belopp som ett annat försäkringsföretag kan förväntas kräva, utöver den bästa skattningen av framtida kassaflöden, för att ta över och infria försäkringsföretagets åtaganden mot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade.

Garantier och optioner

11 §

Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska hänsyn tas till värdet av garantier och optioner i ingångna försäkringsavtal.

Separat beräkning för olika försäkringsrisker

12 §

Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska ett försäkringsföretag dela upp sina försäkringsåtaganden i försäkringsrisker av likartat slag eller åtminstone efter företagets olika affärsgrenar.

Beräkning vid solidarisk ansvarighet

13 §

Om flera försäkringsföretag ansvarar solidariskt för en försäkring, ska bara den del av försäkringen som enligt avtal mellan företagen avser det enskilda företaget beaktas vid beräkningen av det företagets försäkringstekniska avsättningar.

Bestämmande av premier för livförsäkringar och vissa skadeförsäkringar

14 §

Premier för livförsäkringar och skadeförsäkringar som meddelas för längre tid än tio år ska bestämmas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats och driftskostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva, om inte en avvikelse är försvarlig med hänsyn till försäkringsföretagets ekonomiska situation.

Bemyndiganden

15 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt 4, 6 och 9–13 §§,

2. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering enligt 7 §, och

3. hur en volatilitetsjustering enligt 8 § ska fastställas.

6 kap. Investeringar

Inledande bestämmelser

Aktsamhet

1 §

Ett försäkringsföretags tillgångar ska investeras på ett aktsamt sätt enligt 2–10 §§.

Vid intressekonflikter mellan försäkringsföretaget och försäkringstagarna ska tillgångarna investeras på det sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas och andra ersättningsberättigades intressen.

Riskkontroll

2 §

Investeringar får endast göras i sådana finansiella instrument och andra tillgångar vars risker försäkringsföretaget kan identifiera, mäta, övervaka, hantera, kontrollera och rapportera samt på lämpligt sätt beakta i den egna risk- och solvensbedömningen enligt 10 kap. 11 § andra stycket 1.

Riskspridning

3 §

Investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar ska göras så att lämplig riskspridning uppnås.

Samtliga tillgångar ska, med beaktande av försäkringsföretagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning, investeras så att företagets betalningsberedskap är tillfredsställande och den förväntade avkastningen tillräcklig.

Lokalisering av tillgångar

4 §

Ett försäkringsföretags tillgångar ska förvaras så att de är åtkomliga för företaget.

Särskilda begränsningar för investeringar i vissa tillgångar

Derivatinstrument

5 §

Derivatinstrument får användas för att sänka risken i ett försäkringsföretag eller för att i övrigt effektivisera förvaltningen av företagets tillgångar och skulder.

Onoterade tillgångar

6 §

Investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar som inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska hållas på aktsamma nivåer.

Tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar

Hänsyn till åtagandenas art och löptid

7 §

Tillgångar som motsvarar försäkringstekniska avsättningar enligt 5 kap. 3–13 §§ ska, utöver vad som följer av 1–6 §§, investeras på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till åtagandenas art och löptid. Investering av dessa tillgångar ska även göras på ett sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas intressen, mot bakgrund av de mål för investeringarna som har uppställts och offentliggjorts.

Tillgångar för vilka försäkringstagaren bär placeringsrisken

8 §

Bestämmelserna i 3 § första stycket samt 5 och 6 §§ gäller inte för tillgångar som svarar mot avsättningar för vilka försäkringstagaren eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken. Sådana tillgångar ska, utöver vad som anges i 1 §, 2 §, 3 § andra stycket och 4 §, investeras enligt 9 och 10 §§.

När förmåner som är knutna till tillgångar enligt första stycket innefattar en garanterad avkastning på investeringar eller någon annan garanterad förmån, gäller 1–6 §§ för de tillgångar som

motsvarar ytterligare avsättningar för den garanterade förmånen.

Särskilt om fondförsäkrings- tillgångar

9 §

Premier för fondförsäkringar ska investeras så att de så nära som möjligt motsvarar andelar i sådana fonder som är knutna till försäkringen och som försäkrings- tagaren eller den försäkrade från tid till annan bestämmer. Försäkringsföretaget får begränsa antalet fonder i vilka premier får placeras.

Utdelning och ersättning vid inlösen av andelarna får bara användas för förvärv av nya andelar i anknutna fonder och för utbetalning eller betalning av kostnader enligt försäkringsavtalet.

Särskilt om tillgångar knutna till annat referensvärde

10 §

Premier för försäkringsförmåner som är knutna till ett aktieindex eller till något annat referensvärde, ska investeras så att de så nära som möjligt motsvarar de förmåner som referensvärdet baseras på.

Register över tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar

Krav på registerföring

11 §

Ett försäkringsföretag ska föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar, värderade enligt 5 kap. 2 §, som används för att täcka de försäkringstekniska avsättningarna.

Om en tillgång som har antecknats i registret har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte

kan utnyttjas för att täcka försäkringstekniska avsättningar, ska detta antecknas i registret.

Förbud mot fastställande av värde vid registerföring

12 §

För följande tillgångar får det inte fastställas något värde vid registerföringen:

1. fordringar på någon annan än försäkringstagare som understiger det belopp som gäldenären har att fordra av försäkringsföretaget, och
2. försäkringsaktiebolags egna aktier.

Förmånsrätt

13 §

Förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979) följer med fordran som

1. grundas på försäkringsavtal, eller
2. avser återbetalning av premier för att ett försäkringsavtal

inte har kommit till stånd eller har upphört att gälla.

Förmånsrätten omfattar de tillgångar som finns upptagna i det register som anges i 11 § när företaget försätts i konkurs eller utmätning äger rum.

Fordran grundad på avtal om återförsäkring har förmånsrätt efter sådan fordran som anges i första stycket.

Bemyndigande

14 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad som avses med lämplig riskspridning enligt 3 § första stycket,

2. förvaring av tillgångar enligt 4 §,
3. användning av derivatinstrument enligt 5 §, och
4. förande av register enligt 11 §.

7 kap. Kapitalbas

Tillräcklig kapitalbas

1 §

Ett försäkringsföretag ska ha en kapitalbas som minst uppgår till

1. solvenskapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 1 §, eller
2. det högre belopp som Finansinspektionen har beslutat med stöd av 17 kap. 23 §.

Kapitalbasen ska dock aldrig vara mindre än minimikapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 12–19 §§.

Kapitalbasens sammansättning

2 §

Kapitalbasen består av primärkapital och av tilläggskapital som har godkänts av Finansinspektionen.

Primärkapital

3 §

I primärkapitalet ska följande ingå:

1. den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder, inklusive försäkringstekniska avsättningar, och
2. efterställda skulder.

Tillgångar och skulder enligt första stycket ska värderas enligt 5 kap. 1–13 §§.

Den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder enligt första stycket 1 ska minskas med värdet på innehav av egna aktier.

Tilläggskapital

4 §

Tilläggskapital är en post som inte ingår i primärkapitalet men som kan krävas in för att täcka förluster.

5 §

I tilläggskapitalet får följande poster ingå:

1. aktiekapital eller garantikapital som inte har betalats in och som inte heller har begärts in,
2. kreditutrymme hos bank,
3. garantier,
4. framtida fordringar grundade på uttaxeringsrätt, och
5. andra rättsligt bindande utfästelser till försäkringsföretaget.

För att få godkännas som tilläggskapital krävs att postens förlusttäckningsförmåga är tillräcklig. Posten ska värderas till ett belopp som återspeglar dess förmåga att täcka förluster.

6 §

Finansinspektionen ska fastställa det belopp som en post i tilläggskapitalet får tas upp till eller den metod som ska användas för att fastställa ett visst belopp.

Finansinspektionens beslut om att använda en metod enligt första stycket ska gälla för en viss tid.

Indelning av kapitalbasen

7 §

Posterna i kapitalbasen ska delas in i följande nivåer:

1. posten i primärkapitalet kan täcka förluster helt och är fullt efterställd,
2. posten i primärkapitalet är fullt efterställd eller posten i tilläggskapitalet kan täcka förluster helt och är fullt efterställd, och

3. posten utgör inte nivå 1 eller 2.

En post ska anses kunna täcka förluster helt om den i sin helhet är tillgänglig eller kan infordras på begäran för att täcka förluster, både i den löpande verksamheten och vid likvidation.

En post ska anses vara fullt efterställd om den i sin helhet, vid likvidation eller konkurs, inte får återbetalas till innehavaren förrän försäkringsföretagets alla andra förpliktelser har uppfyllts.

8 §

Vid bedömning av om en post ska anses kunna täcka förluster helt eller vara fullt efterställd enligt 7 §, ska det beaktas om posten är fri från

1. krav på eller incitament till att lösa in det nominella beloppet,

2. obligatoriska fasta kostnader, och

3. belastningar.

Vid bedömningen enligt första stycket ska även postens löptid beaktas. Om en post är tidsbunden, ska hänsyn tas till om den genomsnittliga löptiden på posten är tillräcklig i förhållande till löptiden på åtagandena.

Klassificering av kapitalbasposter

9 §

En post ska klassificeras som nivå 1 eller 2 om den i väsentlig grad uppfyller förutsättningarna för en sådan klassificering enligt 7 och 8 §§. Om en post i kapitalbasen inte utgör nivå 1 eller 2 ska den klassificeras som nivå 3.

10 §

Akkumulerade vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare får klassificeras som nivå 1, om posterna uppfyller förutsättningar-

na för en sådan klassificering enligt 7 och 8 §§.

Posterna i tilläggskapitalet enligt 5 § 2–5 får under vissa förutsättningar klassificeras som nivå 2.

Täckande av solvenskapitalkravet

11 §

Den kapitalbas som ska täcka solvenskapitalkravet enligt 8 kap. 1 § får bestå av primärkapital och tilläggskapital enligt 9 §.

Primärkapital som har klassificerats som nivå 1 enligt 9 § eller 10 § första stycket ska uppgå till mer än en tredjedel av solvenskapitalkravet.

Primärkapital eller tilläggskapital som har klassificerats som nivå 3 enligt 9 § ska vara mindre än en tredjedel av solvenskapitalkravet.

Täckande av minimikapitalkravet

12 §

Den kapitalbas som ska täcka minimikapitalkravet enligt 8 kap. 12 § får bestå av primärkapital som har delats in i nivå 1 och 2 enligt 9 § och 10 § första stycket.

Primärkapital som har klassificerats som nivå 1 enligt 9 § och 10 § första stycket ska uppgå till mer än hälften av minimikapitalkravet.

Minimikapitalkravet får i övrigt täckas av primärkapital som har klassificerats som nivå 2 enligt 9 §.

Bemyndiganden

13 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de krav som ska gälla för godkännande av poster som tilläggskapital och grunder för värdering

av poster i tilläggskapitalet enligt 5 §,

2. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning i nivåer enligt 7 §,

3. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificeringen av kapitalbasposter enligt 9 §, och

4. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificering av poster i tilläggskapitalet enligt 10 § andra stycket.

8 kap. Solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav

Allmänna bestämmelser om solvenskapitalkrav

Beräkning av solvenskapitalkrav

1 §

Solvenskapitalkravet utgör den minsta storlek på primärkapitalet som krävs för att försäkringsföretaget med 99,5 procents sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av åtagandena gentemot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar (skyddsnivå). Denna skyddsnivå ska även beaktas vid beräkningen av kapitalkravet för var och en av de risker som ingår i solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet ska beräknas under antagandet att försäkringsföretaget kommer att fortsätta att driva sin verksamhet.

2 §

Solvenskapitalkravet ska beräknas med beaktande av alla mätbara risker som företaget är utsatt för.

Vid beräkningen ska minst följande risker beaktas:

1. försäkringsrisker,
2. marknadsrisker,
3. motpartsrisker, och
4. operativa risker.

3 §

Vid beräkningen av solvenskapitalkravet ska försäkringsföretaget beakta effekterna av sådana tekniker som företaget använder för att reducera sina risker.

Beräkningsmetoder

4 §

Solvenskapitalkravet ska beräknas enligt en standardformel som anges i 5 §. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda en intern modell enligt 9 kap. för att beräkna solvenskapitalkravet. Ett sådant tillstånd får avse en fullständig eller partiell intern modell.

Standardformeln

Beräkning enligt standardformeln

5 §

Solvenskapitalkravet beräknat enligt standardformeln ska utgöra summan av

1. ett primärt solvenskapitalkrav beräknat enligt 6 §,
2. ett kapitalkrav för operativ risk beräknat enligt 9 §, och
3. ett justeringsbelopp beräknat enligt 10 §.

Primärt solvenskapitalkrav

6 §

Det primära solvenskapitalkravet ska beräknas genom en justerad sammanläggning av kapitalkraven för minst sådana risker som anges i 2 § andra stycket 1–3.

7 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda lämpliga parametrar som är specifika för företaget vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker.

8 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag som meddelar sådana pensionsförsäkringar som anges i 58 kap. 2 § inkomstskattelagen (1999:1229) får beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk, som ingår i kapitalkravet för marknadsrisk, enligt en särskild metod anpassad för denna verksamhet.

Kapitalkrav för operativ risk

9 §

Kapitalkravet för operativ risk ska beräknas med beaktande av sådana operativa risker som försäkringsföretaget är utsatt för och som inte har beaktats vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker, marknadsrisker eller motpartsrisker.

Justeringsbelopp

10 §

Justeringsbeloppet enligt 5 § 3 ska motsvara den minskning av försäkringsföretagets oförutsedda förluster som beror på

- 1. att företagets åtaganden gentemot försäkringstagare eller andra ersättningsberättigade minskar till följd av villkoren i försäkringsavtalet,*
- 2. att företagets uppskjutna skatt förändras, eller*
- 3. en kombination av 1 och 2.*

Förenklade beräkningar

11 §

Ett försäkringsföretag får göra förenklade beräkningar av kapitalkravet för en specifik risk om

1. det är motiverat med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som företaget är utsatt för, och
2. det är oproportionerligt betungande att göra beräkningar enligt standardformeln.

Allmänna bestämmelser om minimikapitalkrav

Beräkning av minimikapitalkrav

12 §

Minimikapitalkravet utgör den minsta storlek på kapitalbasen som krävs för att försäkringsföretaget med 85 procents sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av åtagandena gentemot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar.

13 §

Minimikapitalkravet ska beräknas med beaktande helt eller delvis av

1. försäkringstekniska avsättningar,
2. premieinkomst,
3. positiv risksumma,
4. uppskjutna skatter,
5. administrativa kostnader, och
6. avgiven återförsäkring.

Justering av beräknat minimikapitalkrav

14 §

Minimikapitalkravet beräknat enligt 12 och 13 §§ får varken understiga 25 procent eller överstiga 45 procent av solvenskapi-

talkravet, inklusive kapitaltillägg enligt 17 kap. 23 §. Minimikapitalkravet får aldrig vara lägre än garantibeloppet enligt 15–19 §§.

Garantibelopp

Skadeförsäkringsföretag

15 §

För skadeförsäkringsföretag ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 2,5 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som Europeiska kommissionen årligen tillkännager. Om rörelsen omfattar försäkring eller risk som hänför sig till någon av klasserna 10–15 enligt 2 kap. 11 § första stycket ska dock garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,7 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Livförsäkringsföretag

16 §

För livförsäkringsföretag ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,7 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Återförsäkringsbolag

17 §

För återförsäkringsbolag som inte är captivebolag, ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,6 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska

konsumentprisindexet, som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Captivebolag för återförsäkring

18 §

För captivebolag för återförsäkring ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 1,2 miljon euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Försäkringsföretag som bedriver både liv- och skadeförsäkring

19 §

För försäkringsföretag som bedriver både liv- och skadeförsäkring enligt 4 kap. 7 § andra stycket ska garantibeloppet uppgå till summan av de belopp som anges i 15 och 16 §§.

Bemyndiganden

20 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 §,

2. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda företagsspecifika parametrar enligt 7 §,

3. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk utifrån en särskild metod enligt 8 §,

4. hur kapitalkravet för operativ risk ska beräknas enligt 9 §, och

5. hur justeringsbeloppet ska beräknas enligt 10 §.

9 kap. Interna modeller

Allmänna bestämmelser

Krav på tillstånd

1 §

Ett försäkringsföretag får, efter tillstånd av Finansinspektionen, använda en intern modell för att beräkna solvenskapitalkravet. Ett sådant tillstånd får avse en fullständig intern modell eller en partiell intern modell.

Bestämmelserna i 8 kap. 1 och 2 §§ gäller även när solvenskapitalkravet beräknas med en intern modell.

Förutsättningar för att använda en intern modell

2 §

Tillstånd för ett försäkringsföretag att använda en intern modell ska ges om

1. försäkringsföretaget har ett för ändamålet lämpligt utformat riskhanteringsystem som uppfyller kraven i 10 kap. 6 §, och

2. kraven i 9–18 §§ är uppfyllda.

Finansinspektionen ska besluta om en intern modell inom sex månader från det att en fullständig ansökan kom in till inspektionen.

Partiell intern modell

3 §

En partiell intern modell får användas för att beräkna

1. kapitalkravet för en eller flera av de risker eller undergrupper av risker som ingår i det primära solvenskapitalkravet enligt 8 kap. 6 §,

2. kapitalkravet för operativ risk enligt 8 kap. 9 §,

3. justeringsbeloppet enligt 8 kap. 10 §, eller

4. kombinationer av 1, 2 eller 3.

En partiell intern modell får tillämpas på hela verksamheten eller på en eller flera av försäkringsföretagets större affärsenheter.

Tillstånd att använda en partiell intern modell

4 §

För att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda en partiell intern modell krävs, utöver det som anges i 2 §, att

1. det finns godtagbara skäl att avgränsa tillämpningsområdet för den interna modellen på det sätt som försäkringsföretaget har gjort,

2. solvenskapitalkravet kan beräknas mer rättvisande utifrån försäkringsföretagets riskprofil och bestämmelserna i 8 kap. 2 och 3 §§ än utifrån standardformeln enligt 8 kap. 5–11 §§, och

3. den partiella interna modellen kan integreras helt med de beräkningar som ska ske enligt standardformeln.

Övergångsplan för utvidgning av en partiell intern modell

5 §

Finansinspektionen får i samband med handläggningen av en ansökan om utvidgning av en sådan partiell intern modell som är avgränsad till att avse endast en eller flera risker eller undergrupper av risker, eller en eller flera större affärsenheter eller delar av den verksamheten, eller på detta sätt avgränsad i båda dessa avseenden, förelägga ett försäkringsföretag att ge in en realistisk övergångsplan för hur företaget avser att utvidga modellens tillämpningsområde.

Godkännande av styrdokument för ändring av en intern modell

6 §

När ett försäkringsföretag ansöker om tillstånd att använda en intern modell, ska företaget lämna in ett styrdokument för ändring av modellen. Styrdokumentet ska innehålla en förteckning eller specifikation över möjliga större och mindre ändringar av den interna modellen. När Finansinspektionen prövar ansökan, ska inspektionen också pröva om styrdokumentet kan godkännas.

Ändring av en intern modell och styrdokument

7 §

Ett försäkringsföretag som fått tillstånd att använda en intern modell får göra mindre ändringar av denna i enlighet med det styrdokument för ändring av den interna modellen som godkänts av Finansinspektionen enligt 6 §.

För större ändringar i den interna modellen krävs tillstånd från Finansinspektionen.

Ändring av styrdokument för ändring av den interna modellen ska godkännas av Finansinspektionen.

Kraven i 2 § ska tillämpas på motsvarande sätt vid Finansinspektionens prövning av om tillstånd ska ges eller ändring godkännas enligt andra respektive tredje stycket.

Återgång till standardformeln

8 §

Ett försäkringsföretag som använder en intern modell får, efter tillstånd av Finansinspektionen, återgå till att helt eller delvis beräkna solvenskapital-

kravet enligt standardformeln i 8 kap 5–11 §§. Ett sådant tillstånd får ges endast om försäkringsföretaget har visat att det finns godtagbara skäl för en återgång till standardformeln.

Krav på en intern modell och på användningen av den

Krav på användning

9 §

En intern modell ska användas i ett försäkringsföretags företagsstyrnings- och riskhanterings-system, i dess beslutsprocesser och i den egna risk- och solvensbedömningen.

Styrelsen ska ansvara för att säkerställa att utformningen och användningen av den interna modellen är ändamålsenlig och ger ett tillfredsställande uttryck för riskprofilen.

Statistisk kvalitet

10 §

Den beräkning av sannolikhetsfördelning som ligger till grund för en intern modell ska bygga på

1. relevanta försäkringsmatematiska och statistiska tekniker som stämmer överens med de metoder som används för beräkning av försäkringstekniska avsättningar, och

2. realistiska antaganden som ska kunna motiveras av försäkringsföretaget.

Uppgifter som används för den interna modellen ska vara lämpade för ändamålet. De ska vara korrekta, fullständiga och aktuella.

Försäkringsföretaget ska minst en gång per år uppdatera de uppgifter som används för beräkningen av sannolikhetsfördelningen.

Diversifiering

11 §

Ett försäkringsföretag får i en intern modell ta hänsyn till inbördes beroenden inom och mellan olika risker (diversifieringseffekter), om de metoder som används är ändamålsenliga.

Riskreducerande tekniker

12 §

Ett försäkringsföretag får i en intern modell beakta effekterna av riskreduceringstekniker, om företaget även fullt ut inkluderar de risker som är förenade med dessa tekniker.

Beaktande av finansiella garantier och optioner

13 §

Ett försäkringsföretag ska i en intern modell ta hänsyn till värdet av garantier och optioner i ingångna försäkringsavtal.

Beaktande av samtliga förväntade utbetalningar

14 §

Ett försäkringsföretag ska i en intern modell beakta alla utbetalningar till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade som följer av avtal, oavsett om betalningarna är garanterade genom avtal eller inte.

Kalibrering av en intern modell

15 §

Ett försäkringsföretag ska kalibrera en intern modell på ett sätt som ger försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade en skyddsnivå som är likvärdig med den nivå som anges i 8 kap. 1 §.

Resultatanalys

16 §

Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska minst en gång per år granska vad som gett upphov till vinster eller orsakat förluster inom de olika större affärsenheterna.

Analysen ska visa hur den kategorisering av risker som har valts i den interna modellen förklarar källor och orsaker till vinster och förluster. Riskkategoriseringen ska återspegla försäkringsföretagets riskprofil.

Validering av en intern modell

17 §

En intern modell ska regelbundet valideras. Valideringen ska innefatta en utvärdering av modellens funktion och en kontroll av att modellen är lämplig med hänsyn till företagets riskprofil.

Krav på dokumentation

18 §

Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska dokumentera

1. hur den är utformad och fungerar,
2. att den stämmer överens med de krav som gäller för interna modeller enligt 9–17 §§,
3. vilka omständigheter som skulle kunna medföra att den inte fungerar effektivt, och
4. vilka större ändringar som gjorts i den enligt 7 §.

Bemyndiganden

19 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. förutsättningarna för tillstånd

att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt 1–5 §§,

2. förutsättningarna för ändring av en intern modell och styrdokument enligt 6 och 7 §§,

3. krav på användning av statistiska kvalitetsnormer för en intern modell enligt 9–14 §§,

4. kalibrering av en intern modell enligt 15 §,

5. validering av en intern modell enligt 17 §, och

6. krav på dokumentation enligt 18 §.

10 kap. Företagsstyrning

Företagsstyrningssystem

1 §

Ett försäkringsföretag ska ha ett företagsstyrningssystem som säkerställer att företaget styrs på ett sunt och ansvarsfullt sätt.

Företaget ska utforma systemet så att det uppfyller bestämmelserna i 2–24 §§ och föreskrifter som har meddelats med stöd av 26 §.

Systemet ska ses över regelbundet av företaget.

Styrdokument

2 §

Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa styrdokument för

1. riskhantering,
2. internkontroll,
3. internrevision,
4. verksamhet som omfattas av uppdragsavtal enligt 19 §,
5. uppgiftslämnande till Finansinspektionen och kvalitetskontroll av uppgifterna, och
6. ändring av företagens interna modell, om en sådan modell används.

Styrdokumenterna ska fastställas av styrelsen. De ska utvärderas och ses över minst en gång per år.

Kontinuitet i verksamheten

3 §

Ett försäkringsföretag ska ha system, resurser och rutiner som är lämpliga för att verksamheten ska kunna bedrivas med kontinuitet och i enlighet med gällande regler.

Ett försäkringsföretag ska ha en beredskapsplan.

Centrala funktioner

4 §

Ett försäkringsföretag ska ha funktioner för riskhantering, regel efterlevnad och internrevision samt en aktuariefunktion (centrala funktioner).

Funktionerna ska inrättas på ett sätt som säkerställer att respektive funktion kan utföra sina uppgifter på ett objektivt sätt.

Lämplighetskrav

5 §

Ett försäkringsföretag ska säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget eller är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare eller den som ansvarar för eller innehar en central funktion i företaget uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4.

Försäkringsföretaget ska snarast möjligt till Finansinspektionen anmäla ändringar av vilka som ingår i dess ledning enligt första stycket eller som ansvarar för en central funktion i företaget.

Försäkringsföretaget ska underätta inspektionen om någon av de personer som avses i första stycket inte längre uppfyller lämplighetskraven.

System för riskhantering

6 §

Ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering som ska innehålla de strategier, processer och rapporteringsrutiner som behövs för att säkerställa att företaget fortlöpande kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker samt beroenden mellan risker.

Systemet ska vara integrerat i företagets organisations- och beslutsstruktur. Det ska vara utformat med lämplig hänsyn till de personer som leder företaget eller annars ingår i en central funktion.

Risker och krav på innehåll i styrdokumentet för riskhantering

7 §

Ett försäkringsföretags system för riskhantering ska avse såväl de risker som täcks av solvenskapitalkravet, eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, som risker som inte, eller endast delvis, beaktas vid beräkningen av detta.

Systemet ska omfatta

- 1. försäkringsrisker,*
- 2. matchningsrisker,*
- 3. investeringsrisker, särskilt avseende derivatinstrument och liknande åtaganden,*
- 4. likviditets- och koncentrationsrisker,*
- 5. operativa risker,*
- 6. risker hänförliga till återförsäkring och andra riskreduceringstekniker, och*
- 7. beroenden mellan risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för.*

Ett försäkringsföretags styrdokument för riskhantering enligt 2 § 1 ska omfatta de risker som avses i andra stycket 1–6.

I ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § ska styrdokument för riskhantering också innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

Krav på företag som använder matchningsjustering eller volatilitetsjustering

8 §

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 7 § eller volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § ska

- 1. upprätta en likviditetsplan, och*
- 2. regelbundet utvärdera sin användning av justeringar.*

Krav på regelbunden utvärdering

9 §

Ett försäkringsföretag ska regelbundet utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av en ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

Krav på analys av externa bedömningar

10 §

Ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningar av de försäkrings tekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska, när det är möjligt, göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

En egen risk- och solvens- bedömning

11 §

Ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning.

I den egna risk- och solvensbedömningen ska försäkringsföretaget göra en bedömning av

1. företagets totala solvensbehov med hänsyn till dess specifika riskprofil, risktolerans och affärsstrategi,

2. företagets fortlöpande efterlevnad av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven, eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, samt försäkringstekniska avsättningar, och

3. hur betydande skillnaderna är mellan företagets riskprofil och de antaganden om risker som har legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §.

För bedömningen enligt andra stycket 1 ska försäkringsföretaget ha processer som säkerställer att de risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för, på såväl kort som lång sikt, identifieras och värderas. Företaget ska kunna redovisa de metoder som använts vid bedömningen.

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 7 §, volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen i punkterna 9 och 10 i övergångsbestämmelserna till denna lag, ska i den bedömning som avses i andra stycket 2 göra en bedömning av

efterlevnaden av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven, såväl med som utan användning av matchnings- eller volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i ett försäkringsföretags affärsstrategier och ska beaktas vid företagets strategiska beslut.

Regelbundna bedömningar

12 §

Ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning minst en gång per år. Om en väsentlig förändring skett av de risker som försäkringsföretaget är utsatt för, ska en ny sådan bedömning genomföras snarast möjligt.

Rapportering

13 §

Ett försäkringsföretag ska rapportera resultatet av varje egen risk- och solvensbedömning till Finansinspektionen.

System för internkontroll

14 §

Ett försäkringsföretag ska ha ett system för internkontroll.

Systemet ska omfatta förvaltnings- och redovisningsmetoder, ramar för internkontrollen, lämpliga rapporteringsrutiner och en funktion för regelefterlevnad.

Funktion för riskhantering

15 §

Funktionen för riskhantering ska ges en struktur som underlättar

genomförande av riskhanterings-systemet.

Funktion för regelefterlevnad

16 §

Funktionen för regelefterlevnad ska

1. rapportera till styrelsen och den verkställande direktören i fråga om efterlevnaden av

a) bestämmelserna i denna lag och föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen,

b) bestämmelser som har meddelats av Europeiska kommissionen med anledning av Solvens II-direktivet, och

c) de riktlinjer och rekommendationer som har meddelats med anledning av det direktivet av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten,

Finansinspektionen och, om företaget har inrättat en sekundär-etablering i ett land inom EES, den behöriga myndigheten i det landet,

2. lämna råd till företagets styrelse och den verkställande direktören om förebyggande av bristande efterlevnad av bestämmelser enligt 1,

3. bedöma konsekvenserna av förändringar i bestämmelser, riktlinjer och rekommendationer enligt 1, och

4. identifiera och bedöma risker för bristande efterlevnad av bestämmelser, riktlinjer och rekommendationer enligt 1.

Funktion för internrevision

17 §

Ett försäkringsföretags funktion för internrevision ska

1. utvärdera systemet för internkontroll,

2. utvärdera andra delar av företagsstyrningssystemet, och

3. rapportera resultat och lämna rekommendationer efter utvärderingarna till företagets styrelse.

Funktionen för internrevision ska utföra sina uppgifter med opartiskhet och vara oberoende från den verksamhet som utvärderas.

Aktuariefunktion

18 §

Ett försäkringsföretags aktuariefunktion ska

1. samordna och svara för kvaliteten i de försäkringstekniska beräkningarna och utredningarna,

2. bistå styrelsen och den verkställande direktören och på eget initiativ rapportera till dem i frågor som rör metoder, beräkningar och bedömningar av

a) de försäkringstekniska avsättningarna,

b) värderingen av försäkringsriskerna, och

c) återförsäkringsskydd och andra riskreduceringstekniker, och

3. bidra till företagets riskhanteringssystem.

Den som ska ansvara för eller utföra uppgifter i aktuariefunktionen ska ha de kunskaper och erfarenheter av funktionens uppgifter som är tillräckliga med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i företagets verksamhet.

Uppdragsavtal

19 §

Ett försäkringsföretag får, med de begränsningar som följer av 20 §, uppdra åt någon annan att utföra ett visst arbete och vissa funktioner som ingår i företagets försäkringsrörelse (uppdragsavtal). Ett sådant uppdrag inskränker dock inte företagets ansvar enligt denna lag.

Begränsningar i möjligheten att ingå uppdragsavtal

20 §

Ett uppdragsavtal får inte avse operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse, om det kan leda till att

- 1. kvaliteten i företagsstyrningssystemet försämras väsentligt,*
- 2. den operativa risken i företaget ökar väsentligt,*
- 3. Finansinspektionens möjlighet att utöva tillsyn försämras, eller*
- 4. försäkringstagarnas möjlighet till tillfredsställelse och fortlöpande service inte kan upprätthållas.*

Anmälan av uppdragsavtal

21 §

Ett försäkringsföretag som har ingått ett uppdragsavtal som avser sådan operativ verksamhet eller sådana funktioner som är av väsentlig betydelse ska innan avtalet börjar gälla anmäla detta till Finansinspektionen. Ett försäkringsföretag ska snarast möjligt anmäla till Finansinspektionen om det inträffar väsentliga förändringar inom den operativa verksamheten eller funktionerna.

Åtgärder som krävs av ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal

22 §

Ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppdragstagaren

- 1. samarbetar med Finansinspektionen när det gäller den verksamhet eller de funktioner som omfattas av uppdragsavtalet,*
- 2. ger försäkringsföretaget, dess revisorer och Finansinspektionen tillgång till uppgifter som rör den*

verksamhet eller de funktioner som omfattas av uppdragsavtalet, och
3. ger Finansinspektionen faktisk tillträde till uppdragstagarens lokaler.

Kompletterande riktlinjer

Försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag

23 §

Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer. Riktlinjerna ska kompletteras med ett försäkringstekniskt beräkningsunderlag.

Försäkringstekniska riktlinjer för livförsäkring ska ges in till Finansinspektionen senast den dag de börjar användas eller ändras.

Tillsammans med riktlinjerna ska det lämnas en redogörelse för de konsekvenser som riktlinjerna får för försäkringsföretaget samt för försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar.

Om det med hänsyn till försäkringarnas beskaffenhet eller av något annat särskilt skäl saknas anledning att upprätta ett försäkringstekniskt beräkningsunderlag, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta om undantag från skyldigheten att upprätta ett sådant underlag.

Riktlinjer för hantering av intressekonflikter

24 §

Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa riktlinjer för hantering av intressekonflikter mellan företagets intressenter.

Styrelsens ansvar för riktlinjerna

25 §

Styrelsen ska fastställa försäkringstekniska riktlinjer och riktlinjer för hantering av intressekonflikter. Riktlinjerna ska utvärderas och ses över minst en gång per år.

Bemyndiganden

26 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad ett system för riskhantering enligt 6 § ska innehålla när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell,

2. innehållet i de riktlinjer för volatilitetsjustering som avses i 7 § fjärde stycket,

3. innehållet i en sådan likviditetsplan som avses i 8 § 1,

4. kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering enligt 8 § 2,

5. kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag när det gäller företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen enligt 9 §,

6. hur en sådan egen bedömning som avses i 10 § ska genomföras,

7. rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömning enligt 13 §,

8. vad funktionen för riskhantering enligt 15 § ska ansvara för när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell,

9. villkor för behörighet för den som ska ansvara för eller utföra uppgifter i aktuariefunktionen enligt 18 §,

10. innehållet i försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag som avses i 23 §, och

11. vilka uppgifter som riktlinjer för hantering av intressekonflikter enligt 24 § ska omfatta.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får, för ett försäkringsföretag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, i ett enskilt fall besluta om undantag från villkoren för behörighet för den som ansvarar för eller utför uppgifter i aktuariefunktionen och från kravet på att upprätta en aktuariefunktion.

16 kap. Offentliggörande

Offentliggörande av solvens- och verksamhetsrapport

1 §

Ett försäkringsföretag ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport en gång per år. Rapporten ska uppdateras i de fall som anges i 4 och 6 §§.

Innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten

2 §

Solvens- och verksamhetsrapporten ska innehålla en beskrivning av försäkringsföretagets

1. verksamhet och resultat,
2. företagsstyrningssystem,
3. riskprofil,
4. värderingsmetoder för solvensändamål, och
5. solvenssituation.

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 7 § ska i rapporten beskriva denna och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används samt kvantifiera effekterna

av en slopad matchningsjustering på företagets finansiella ställning. Ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § ska i rapporten kvantifiera effekterna av en slopad volatilitetsjustering på företagets finansiella ställning.

Ett försäkringsföretag får helt eller delvis lämna de uppgifter som ska offentliggöras genom rapporten genom hänvisning till uppgifter som företaget offentliggjort för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav, om dessa uppgifter är likvärdiga till art och omfattning.

Undantag från kravet på offentliggörande

3 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag inte behöver offentliggöra uppgifter som anges i 2 § första stycket 1–4, om ett offentliggörande skulle innebära att

1. företagets konkurrenter otillbörligt gynnas, eller
2. företaget bryter mot tystnadsplikt avsedd att skydda försäkringstagare eller annan som företaget har en motpartsrelation till.

Ett försäkringsföretag som har beviljats undantag ska ange detta och skälen för undantaget i rapporten.

Uppdateringar av solvens- och verksamhetsrapporten

Uppdateringar om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt

4 §

Ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet ska omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten, om

1. underskottet är betydande, och

2. Finansinspektionen inte har fått någon realistisk åtgärdsplan inom två månader räknat från det datum då företaget upptäckte att underskottet var betydande.

Om Finansinspektionen har ansett att en åtgärdsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom sex månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget vid utgången av denna period. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring av orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade.

5 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet, samtidigt som underskottet är betydande och någon realistisk åtgärdsplan inte har överlämnats till inspektionen inom den tid som anges i 4 § första stycket 2, offentliggöra

1. hur stort underskottet är,
2. en förklaring av orsakerna till underskottet,
3. följderna av underskottet, och
4. vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget.

Uppdateringar om minimikapitalkravet inte är uppfyllt

6 §

Ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet ska omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten, om Finansinspektionen

1. bedömer att företaget inte

kommer att kunna överlämna en realistisk, kortsiktig finansiell saneringsplan, eller

2. inte har fått någon sådan plan inom en månad från den dag då företaget upptäckte att minimikapitalkravet inte var uppfyllt.

Om Finansinspektionen har ansett att en finansiell saneringsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom tre månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget senast vid utgången av denna period. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring av orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade.

7 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet, samtidigt som någon av de omständigheter som anges i 6 § första stycket föreligger, offentliggöra

1. hur stort underskottet är,
2. en förklaring av orsakerna till underskottet,
3. följderna av underskottet, och
4. vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget.

System och styrdokument

8 §

Ett försäkringsföretag ska ha upprättat lämpliga informations- och rapporteringssystem för att kunna uppfylla bestämmelserna i 1–7 §§ och ha styrdokument som säkerställer att alla uppgifter som offentliggörs fortlöpande är relevanta.

Solvens- och verksamhetsrap-

porter samt uppdateringar av dessa ska godkännas av försäkringsföretagets styrelse innan de offentliggörs.

Bemyndiganden

9 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten enligt 2 §,
2. innehållet i en ansökan om undantag från kravet på offentliggörande enligt 3 §, och
3. innehållet i informations- och rapporteringssystem och styrdokument enligt 8 §.

17 kap.

2 §

Finansinspektionen har tillsyn över försäkringsföretag.

Tillsynen omfattar att verksamheten drivs enligt

1. denna lag,
2. andra författningar som reglerar försäkringsföretagets näringsverksamhet,
3. företagets bolagsordning eller stadgar, och
4. företagets försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt dess placeringsriktlinjer och riktlinjer för hantering av intressekonflikter.
2. andra författningar som reglerar företagets verksamhet,
3. företagets bolagsordning eller stadgar,
4. företagets försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt riktlinjer för hantering av intressekonflikter, och
5. styrdokument som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet.

Finansinspektionen har dessutom tillsyn över att försäkringsföretagets ägare och ledning uppfyller lämplighetskraven i denna lag.

Finansinspektionens tillsyn ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod.

Samarbete med behöriga myndigheter

Samarbete och utbyte av information

3 §

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga

myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

myndigheter, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

3 a §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 33, 38, 155 och 158 i Solvens II-direktivet.

7 §

Finansinspektionen får när inspektionen anser att det är nödvändigt genomföra en undersökning hos ett försäkringsföretag.

Styrelsen och den verkställande direktören ska vid den tidpunkt som Finansinspektionen bestämmer hålla försäkringsföretagets tillgångar, räkenskapsmaterial och andra handlingar tillgängliga för granskning av befattningshavare hos inspektionen eller av någon annan som inspektionen har förordnat.

Finansinspektionen får genomföra en undersökning hos ett företag som har fått i uppdrag av ett försäkringsföretag att utföra viss verksamhet eller vissa funktioner, om det behövs för tillsynen av försäkringsföretaget.

Åtgärder vid bristande efterlevnad av villkoren för användning av matchningsjustering

7 a §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering enligt 5 kap. 7 §. Av underrättelsen ska det framgå när villkoren inte längre var uppfyllda.

7 b §

Om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för till-

stånd att använda matchningsjustering enligt 5 kap. 7 §, ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från den dag då villkoren inte längre var uppfyllda.

Om bristerna inte har åtgärdats inom den tid som anges i första stycket, ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering.

12 §

En revisor eller en särskild granskare ska genast rapportera till Finansinspektionen om han eller hon vid fullgörandet av sitt uppdrag i ett försäkringsföretag får kännedom om förhållanden som

1. kan utgöra en väsentlig överträdelse av de författningar som reglerar företagets verksamhet,

2. kan påverka företagets fortsatta drift negativt, *eller*

3. kan leda till att revisorn avstyrker att balansräkningen eller resultaträkningen fastställs eller till anmärkning enligt 9 kap. 33 eller 34 §§ aktiebolagslagen (2005:551) eller 8 kap. 13 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

2. kan påverka företagets fortsatta drift negativt,

3. kan leda till att revisorn avstyrker att balansräkningen eller resultaträkningen fastställs eller till anmärkning enligt 9 kap. 33 eller 34 § aktiebolagslagen (2005:551) eller 8 kap. 13 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar, *eller*

4. kan innebära att företaget brister eller har brustit i uppfyllandet av solvens- eller minimikapitalkravet eller av ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §.

Revisorn och granskaren har en motsvarande rapporteringsskyldighet om han eller hon får kännedom om förhållanden som avses i första stycket vid fullgörande av uppdrag som revisorn eller den särskilda granskaren har i försäkringsföretagets moderföretag eller dotterföretag eller ett företag som har en likartad förbindelse med försäkringsföretaget.

Redogörelse för ändrade ekonomiska förhållanden

16 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag upprätta och till inspektionen lämna en redogörelse avseende företagets förmåga att hantera

händelser eller förändringar av ekonomiska förhållanden som skulle kunna påverka företagets finansiella ställning negativt.

Skyldigheten enligt första stycket gäller även för verksamhet som omfattas av uppdragsavtal enligt 10 kap. 19 §.

Tillsyn över de försäkrings- tekniska avsättningarna

17 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag lämna in en rapport som utvisar att nivån på de försäkringstekniska avsättningarna är lämplig och att beräkningen av dem utförs med relevanta metoder och med adekvata statistiska underlag.

Kompletterande beräkning av solvenskapitalkravet när en intern modell används

18 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell lämna in en beräkning av solvenskapitalkravet med användning av standardformeln.

Handlingsplan när kraven för att få använda en intern modell inte längre uppfylls

19 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell, men som inte längre uppfyller kraven för att få använda en sådan, lämna in en handlingsplan för hur företaget avser att inom skälig tid rätta till bristerna. En sådan plan behöver inte upprättas, om företaget kan visa att överträdelsen är ringa.

**Beräkning enligt standardformeln
vid bristande genomförande av
plan**

20 §

Ett företag som inte genomför den plan som anges i 19 § ska efter beslut av Finansinspektionen beräkna solvenskapitalkravet med användning av standardformeln.

**Verifiering och kontroll av en
intern modell**

21 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell verifiera kalibreringen av den interna modellen och kontrollera att dess specifikation stämmer överens med allmänt accepterad marknadspraxis. Detta ska ske genom användning av relevanta referensportföljer och antaganden som har sin grund i externa uppgifter.

Företagsspecifika parametrar

22 §

Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkning av solvenskapitalkravet enligt standardformeln och det därför är olämpligt att beräkna solvenskapitalkravet enligt denna, får Finansinspektionen besluta att företaget vid beräkningen av kapitalkravet för riskkategorier som avser försäkringsrisk ska ersätta en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företagsspecifika parametrar.

**Beräkning enligt en fullständig
eller partiell intern modell i stället
för med standardformeln**

23 §

Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkning av solvenskapitalkravet enligt standardformeln och det därför är olämpligt för företaget att beräkna solvenskapitalkravet enligt denna, får Finansinspektionen besluta att företaget ska använda en fullständig eller partiell intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet.

Kapitaltillägg

24 §

Finansinspektionen får efter granskning besluta om ett tillägg till solvenskapitalkravet (kapitaltillägg) för ett försäkringsföretag, om

1. företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln, och

a) ett beslut om användning av en intern modell enligt 23 § är olämpligt eller har visat sig sakna verkan, eller

b) en fullständig eller partiell intern modell håller på att utarbetas,

2. företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt en fullständig eller partiell intern modell, till följd av att en eller flera kvantifierbara risker inte beaktats i tillräcklig utsträckning och företaget inte inom skälig tid har anpassat modellen till sin riskprofil,

3. företaget använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 §,

matchningsjustering enligt 5 kap. 7 § eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen enligt punkterna 9 och 10 i övergångsbestämmelserna till denna lag och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen, eller

4. företagets företagsstyrningssystem avviker väsentligt från kraven i 10 kap. 1 §, samtidigt som avvikelserna medför att företaget inte kan garantera en korrekt identifiering, mätning, övervakning, hantering och rapportering av de risker som företaget exponeras för eller kan komma att bli exponerat för och det är osannolikt att bristerna kan åtgärdas inom skälig tid.

25 §

Ett kapitaltillägg som avses i 24 § 1 och 2 ska beräknas så att det säkerställer att försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet.

Ett kapitaltillägg som avses i 24 § 3 ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Ett kapitaltillägg som avses i 24 § 4 ska vara proportionellt mot de risker som finns på grund av bristerna i företagsstyrningssystemet.

26 §

Efter ett beslut om kapitaltillägg ska försäkringsföretagets solvenskapitalkrav utgöras av summan av kapitaltillägget och solvenskapitalkravet beräknat enligt standardformeln eller, om företaget har fått tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, i enlighet med denna. Ett kapitaltillägg som beslutas med stöd av

24 § 4 ska inte ingå i solvenskapitalkravet vid beräkning av riskmarginalen i ett företag som värderar bästa skattningen och riskmarginalen separat.

27 §

När kapitaltillägg beslutas enligt 24 § 2 eller 4, ska Finansinspektionen förelägga försäkringsföretaget att vidta de åtgärder som behövs för att avhjälpa de brister som har föranlett kapitaltillägget.

28 §

Ett beslut om kapitaltillägg ska omprövas minst en gång per år. Beslutet ska ändras när försäkringsföretaget har avhjälpt de brister som låg till grund för beslutet.

18 §

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 16 § och 17 § tredje stycket.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 5 §, och

2. grunderna för bedömningen av tillförlitligheten hos interna modeller enligt 17 § första stycket.

30 §

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 29 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 5 § samt när och hur de ska lämnas.

18 kap.

1 §

Finansinspektionen ska ingripa om

1. ett försäkringsföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets *näringsverksamhet*, företagets bolagsordning eller stadgar eller företagets försäkringstekniska riktlinjer, beräkningsunderlag, *placeringsriktlinjer* eller riktlinjer för hantering av intressekonflikter,

1. ett försäkringsföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets *verksamhet*, företagets bolagsordning eller stadgar eller företagets försäkringstekniska riktlinjer, beräkningsunderlag, riktlinjer för hantering av intressekonflikter eller *företagets styrdokument* som

har sin grund i författningar som reglerar företagens verksamhet,

2. bolagsordningen, stadgarna, de försäkringstekniska riktlinjerna, beräkningsunderlaget, *placeringsriktlinjerna eller* riktlinjerna för hantering av intressekonflikter inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet, eller

3. försäkringsbeståndet inte är tillräckligt för erforderlig riskutjämning.

2 §

Ingripande med stöd av 1 § sker genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Finansinspektionen får också med stöd av 7 § begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige.

Om en överträdelse är allvarlig ska försäkringsföretagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Ingripande med stöd av 1 § sker genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Finansinspektionen får också med stöd av 11 § begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige.

Underrättelse om bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet

4 §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

Åtgärdsplan vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet

5 §

Om ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen förelägga företaget att

1. inom två månader från dagen då bristerna konstaterades upprätta en åtgärdsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande, och

2. inom sex månader från dagen då bristen konstaterades vidta nödvändiga åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet.

Om det är lämpligt, får Finansinspektionen förlänga tidsfristen enligt 2 med tre månader.

Förlängd tidsfrist vid
exceptionella förhållanden

6 §

Om den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för åtgärder enligt 5 §, får Finansinspektionen förlänga den tidsfrist som avses i 5 § 2 med högst sju år.

Ett försäkringsföretag ska under en sådan tidsfrist var tredje månad ge in en lägesrapport om vilka åtgärder som har vidtagits och i vilken mån solvenskapitalkravet åter uppfyllts.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg med att åter uppfylla solvenskapitalkravet från det att bristen konstaterades fram till dess rapporten gavs in, ska den förlängda tidsfristen upphöra att gälla.

Underrättelse om bristande
uppfyllelse av minimikapitalkravet
m.m.

7 §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om

1. företaget inte uppfyller minimikapitalkravet,

2. företaget inte uppfyller ett kapitalkrav som gäller efter det att företaget har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, eller

3. det finns risk för att någon av situationerna enligt 1 och 2 inträffar under de närmaste tre månaderna.

Finansiell saneringsplan vid
bristande uppfyllelse av
minimikapitalkravet m.m.

8 §

Om ett försäkringsföretag inte uppfyller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som gäller efter det att företaget har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, ska Finansinspektionen förelägga företaget att inom en månad från dagen då bristen konstaterades upprätta en finansiell saneringsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande.

Den finansiella saneringsplanen ska innehålla åtgärder som företaget ska vidta för att inom tre månader från den dag då bristen konstaterades åter uppfylla minimikapitalkravet eller det kapitalkrav som gäller efter det att företaget har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §.

11 §

Finansinspektionen får begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige, om

1. företaget inte följer gällande bestämmelser om försäkrings- tekniska avsättningar och skuld- täckning,

2. företagens kapitalbas understiger en tredjedel av solvens- marginalen eller inte uppfyller gällande krav på garantibelopp,

3. företagens kapitalbas under- stiger solvensmarginalen eller, för ett försäkringsföretag som avses i 9 kap. 1 § första stycket 1, den gruppbase- kapitalbasen understiger den gruppbase-

1. företaget inte följer gällande bestämmelser om försäkrings- tekniska avsättningar,

2. företaget inte uppfyller sol- venskapitalkravet och det förelig- ger särskilda omständigheter som ger anledning att befara att före- tagets finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare,

3. företaget inte uppfyller mini- mikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, eller

solvensmarginalen enligt 4 § i samma kapitel, och det finns särskilda skäl att anta att företagets finansiella ställning ytterligare kommer att försämrats, eller

4. det vid beslut om återkallelse av företagets tillstånd bedöms vara nödvändigt för att skydda de intressen som försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar har.

Finansinspektionen får besluta hur försäkringsverksamheten ska drivas efter ett sådant beslut som avses i första stycket.

12 §

Om någon som ingår i ett försäkringsföretags styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4, ska Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att anmärka på att personen ingår i styrelsen eller är verkställande direktör och om han eller hon, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.

I stället för att återkalla tillståndet får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får kvarstå i sin befattning. Finansinspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess försäkringsföretaget har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.

Om någon som ingår i ett försäkringsföretags styrelse eller är dess verkställande direktör *eller ansvarar för en central funktion* inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4, ska Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att anmärka på att personen ingår i styrelsen eller är verkställande direktör *eller ansvarar för en central funktion* och om han eller hon, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör *eller som ansvarig för en central funktion*.

Första stycket gäller också om styrelsen i sin helhet inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 5.

I stället för att återkalla tillståndet får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör *eller den som ansvarar för en central funktion* inte längre får kvarstå i sin befattning. Finansinspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess försäkringsföretaget har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör *eller ansvarig för en central funktion*.

13 §

Finansinspektionen ska återkalla ett försäkringsföretags tillstånd, om företaget

1. inte har anmälts för registrering inom föreskriven tid eller anmälan har avskrivits eller avslagits genom ett beslut som har vunnit laga kraft,

2. inte inom ett år från det tillstånd gavs har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,

3. har förklarat sig avstå från tillståndet,

4. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit försäkringsrörelse, eller

5. har försatts i konkurs eller om beslut har fattats om att företaget ska gå i tvångslikvidation.

I de fall som avses i första stycket 2 och 4 får i stället varning meddelas, om det är tillräckligt.

2. har förklarat sig avstå från tillståndet,

3. har försatts i konkurs eller om beslut har fattats om att företaget ska gå i tvångslikvidation,

4. inte uppfyller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, och företagets finansiella saneringsplan är uppenbart otillräcklig, eller

5. inte inom tre månader från den tidpunkt då företaget inte längre uppfyllde minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, har vidtagit de åtgärder som finns angivna i en godkänd finansiell saneringsplan.

14 §

Finansinspektionen får återkalla ett försäkringsföretags tillstånd, om företaget

1. inte längre uppfyller kraven för tillstånd,

2. inte inom angiven tid har vidtagit åtgärderna i en plan som har godkänts enligt 5 §, eller

3. i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten.

2. inte inom ett år från det tillstånd gavs har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,

3. under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit försäkringsrörelse, eller

4. inte inom den tidsfrist som anges i 6 § andra stycket och 7 § har vidtagit de åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet som finns angivna i en godkänd åtgärdsplan, eller i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten.

I de fall som anges i första stycket får i stället varning meddelas, om det är tillräckligt.

16 §⁷

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut enligt 7 § till de behöriga myndigheterna i de EES-länder där företaget enligt underrättelse driver försäkringsverksamhet enligt 3 kap. 1 eller 15 §. Ett sådant beslut ska dessutom anmälas till behöriga myndigheter i de EES-länder där företaget har tillgångar samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten *om försäkringsföretaget även bedriver verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring.*

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut om återkallelse av tillstånd för ett försäkringsföretag att driva försäkringsrörelse till behöriga myndigheter i övriga länder inom EES samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten *om försäkringsföretaget även bedriver verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring.*

Finansinspektionen får i samband med en anmälan enligt första eller andra stycket begära att den behöriga myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder. Om företagets tillstånd har återkallats, får begäran avse att den behöriga myndigheten även i övrigt vidtar de åtgärder som behövs för att skydda de intressen som försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar har.

27 §

Om ett aktiebolag eller en ekonomisk förening inte följer ett föreläggande enligt 23 § första stycket att upphöra med rörelsen, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation.

I dessa fall tillämpas 25 kap. 10, 25, 28–44, 46 och 47 §§ aktiebolagslagen (2005:551) och 11 kap. 5 och 7–16 §§ samt 17 § fjärde och femte styckena lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut enligt 11 § till de behöriga myndigheterna i de EES-länder där företaget enligt underrättelse driver försäkringsverksamhet enligt 3 kap. 1 eller 8 §. Ett sådant beslut ska dessutom anmälas till behöriga myndigheter i de EES-länder där företaget har tillgångar samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut om återkallelse av tillstånd för ett försäkringsföretag att driva försäkringsrörelse till behöriga myndigheter i övriga länder inom EES samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Om ett aktiebolag eller en ekonomisk förening inte följer ett föreläggande enligt 26 § första stycket att upphöra med rörelsen, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation.

⁷ Senaste lydelse 2012:198.

Beslut om likvidation ska inte meddelas om det under ärendets handläggning vid rätten visas att rörelsen har upphört.

Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

29 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en finansiell saneringsplan enligt 4 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. innehållet i en åtgärdsplan enligt 5 §, och

2. innehållet i en finansiell saneringsplan enligt 8 §.

19 kap. Grupptillsyn

Företag som ingår i en grupp

1 §

I en grupp ingår ett företag, dess dotterföretag och andra anknutna företag samt de företag som dotterföretaget har ett ägarintresse i.

I en grupp ingår även företag som förenas av starka och varaktiga finansiella förbindelser på grund av avtal eller på annat sätt, under förutsättning att ett av företagen genom att samordna beslutsfattandet i företagen utövar ett bestämmande inflytande över de övriga företagen. Det företag som utövar ett bestämmande inflytande ska betraktas som moderföretag och övriga företag som dotterföretag.

Andra stycket gäller endast om det för att upprätta och avsluta sådana finansiella förbindelser som avses där krävs tillstånd av grupptillsynsmyndigheten.

Fall då grupptillsyn ska utövas

2 §

Särskild tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp (grupptillsyn) ska utövas enligt detta kapitel.

Grupptillsyn enligt 27–72 och 77–92 §§ ska utövas över

1. försäkringsföretag som är moderföretag till eller har ägarintresse i åtminstone ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredjeland,

2. försäkringsföretag som har en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning med ett annat försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredjeland, och

3. försäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES.

Grupptillsyn enligt 93–101 §§ ska utövas över försäkringsföretag vars moderföretag är en försäkringsgivare från tredjeland, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES.

Grupptillsyn enligt 102 § ska utövas över försäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet.

I 3–10 §§ finns allmänna bestämmelser om grupptillsyn och i 11–15 §§ bestämmelser om undantag från grupptillsyn.

Nivån för grupptillsyn

3 §

Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2, ska bestämmelserna om grupptillsyn i 4–10, 27–72 och 77–92 §§ tillämpas enbart

på nivån för detta yttersta moderföretag inom EES.

Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som i sin tur är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 3, ska bestämmelserna om grupp tillsyn i 4–10, 27–72 och 77–92 §§ tillämpas enbart på nivån för detta yttersta moderföretag inom EES.

Undantag då tillsyn även ska utövas enligt lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

4 §

Om det i en grupp finns ett sådant moderföretag som avses i 3 § och det företaget i sin tur är dotterföretag till ett sådant företag som avses i 3 kap. 1 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, besluta att på nivån för detta dotterföretag inte tillämpa bestämmelserna om grupp tillsyn enligt 46 och 47 §§ avseende riskkoncentrationer och interna transaktioner.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut ska inspektionen samråda med de behöriga myndigheter som berörs av beslutet.

Fortsatt tillsyn över de enskilda försäkringsföretagen

5 §

Ett försäkringsföretag som ingår i en grupp som omfattas av grupp-

tillsyn står även under tillsyn som enskilt försäkringsföretag enligt denna lag.

Grupptillsynsmyndigheten och dess ansvar

6 §

För försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1–3 ska det finnas en grupptillsynsmyndighet med ansvar för grupptillsynen. Om det finns flera berörda behöriga myndigheter, ska grupptillsynsmyndigheten utses bland dem.

När Finansinspektionen är grupptillsynsmyndighet

7 §

Finansinspektionen ska vara grupptillsynsmyndighet, om det i gruppen finns ett eller flera försäkringsföretag, men ingen EES-försäkringsgivare.

Finansinspektionen ska även vara grupptillsynsmyndighet

1. om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag,

2. om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag,

3. om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige är moderföretag till ett försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare,

4. om det i toppen av gruppen finns fler än ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, med huvudkontor i olika stater inom EES, däribland Sverige, och det dessutom i samma stater finns dotterföretag som är försäkringsföretag eller EES-försäkrings-

givare varav det dotterföretag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag,

5. om ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag är moderföretag till ett eller flera försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare men inte har huvudkontor i något av de länder där dotterföretagen finns, och det dotterföretag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag,

6. i andra fall än de som anges i 1–5, när ett eller flera försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare ingår i en grupp och det företag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag, eller

7. om inspektionen tillsammans med övriga berörda behöriga myndigheter kommer överens om det i enlighet med bestämmelserna i 8 § andra stycket.

Överenskommelse och beslut om utseende av grupp tillsynsmyndighet

8 §

När Finansinspektionen enligt 7 § ska vara grupp tillsynsmyndighet, får inspektionen tillsammans med berörda behöriga myndigheter komma överens om att en annan behörig myndighet inom EES än inspektionen ska utses till grupp tillsynsmyndighet. Finansinspektionen får träffa en sådan överenskommelse, om det är olämpligt att inspektionen utses till grupp tillsynsmyndighet med hänsyn till gruppens struktur och den relativa betydelsen av gruppens verksamhet i olika länder.

Om det i ett annat fall än det som avses i första stycket skulle vara olämpligt med hänsyn till en

grupps struktur och den relativa betydelsen av dess verksamhet i olika länder att grupp tillsynsmyndigheten utses enligt de grunder som anges i artikel 247.2 i Solvens II-direktivet, får Finansinspektionen träffa en överenskommelse om att inspektionen eller en behörig myndighet ska vara grupp tillsynsmyndighet för gruppen.

Om en överenskommelse enligt första eller andra stycket innebär att Finansinspektionen utses till grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen fatta ett beslut om detta och överlämna beslutet till gruppen.

Ett beslut enligt en överenskommelse enligt första eller andra stycket får fattas inom tre månader från den dag då frågan om en sådan överenskommelse väcktes av en berörd behörig myndighet. Den berörda gruppen ska ges tillfälle att yttra sig.

Hänskjutande av ett ärende om utseende av grupp tillsynsmyndighet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

9 §

Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom den tremånadersfrist som anges i 8 § har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och begärt myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, ska inspektionen och de berörda behöriga myndigheterna invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt 19.3 i samma förordning. Finansin-

spektionen ska följa ett sådant beslut i sak. Om Finansinspektionen utsetts till grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen överlämna beslutet och skälen för det till försäkringsföretaget och tillsynskollegiet.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att tremånadersperioden löpt ut eller ett beslut har fattats.

10 §

Om ett beslut enligt 8 och 9 §§ inte kan fattas, ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den behöriga myndighet som följer av artikel 247.2 i Solvens II-direktivet.

Undantag från grupp tillsyn

11 §

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet får inspektionen i ett enskilt fall besluta om undantag, helt eller delvis, från grupp tillsynen för ett företag som ingår i en grupp om

1. företaget är beläget i ett land utanför EES och det finns rättsliga hinder mot överföring av nödvändig information,

2. företaget är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med grupp tillsynen, eller

3. det skulle vara olämpligt eller vilseledande med hänsyn till syftet med grupp tillsynen att låta företaget omfattas av den.

När bestämmelsen i första stycket 2 är tillämplig på flera företag, får undantag inte beslutas, utom om företagen tillsammans är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med grupp tillsynen.

Innan Finansinspektionen beslutar att med stöd av första stycket 2 eller 3 undanta ett

försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare från grupp-tillsyn, ska inspektionen höra de behöriga myndigheter som berörs av beslutet.

12 §

Om Finansinspektionen med stöd av 11 § första stycket 2 eller 3 undantar en EES-försäkringsgivare från grupp-tillsyn ska det företag som finns i toppen av gruppen i Sverige, på begäran av Finansinspektionen, lämna de upplysningar som en behörig myndighet i EES-försäkringsgivarens hemland behöver för sin tillsyn av EES-försäkringsgivaren.

Undantag från kravet på tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp

13 §

Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, efter samråd med berörda behöriga myndigheter besluta att tillsyn över sådana riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp som avses i 46 § inte ska utövas på nivån för ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2, eller på nivån för det försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 och som är ett anknutet företag till en reglerad enhet eller självt är en reglerad enhet eller ett blandat finansiellt holdingföretag som omfattas av lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Parallella regelverk

14 §

Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvär-

diga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och tillsyn av konglomerat, särskilt avseende riskbaserad tillsyn, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med berörda behöriga myndigheter, bevilja undantag från detta kapitel så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat.

15 §

Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och om tillsyn av finansiella företagsgrupper, särskilt avseende riskbaserad tillsyn, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med den myndighet som ansvarar för tillsyn av den finansiella företagsgruppen, bevilja undantag från detta kapitel så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för den största sektorn enligt 2 kap. 3 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

16 §

Finansinspektionen ska underätta Europeiska bankmyndigheten och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten om sådana beslut som inspektionen fattar enligt 14 och 15 §§.

Nationell undergrupp-tillsyn

Beslut om nationell undergrupp-tillsyn

17 §

Om det moderföretag som finns i toppen av en grupp enligt 3 § har huvudkontor i ett annat land inom EES än Sverige, får Finansinspektionen besluta att bestämmelserna om grupp-tillsyn ska tillämpas även på nivån för ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller på nivån för ett sådant försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige som avses i 2 § andra stycket 3.

18 §

Ett beslut enligt 17 § får begränsas så att det avser ett eller flera av följande områden för grupp-tillsyn:

- 1. grupp-solvans,*
- 2. riskkoncentrationer och interna transaktioner, och*
- 3. riskhantering och internkontroll.*

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut som avses i 17 § ska inspektionen samråda med grupp-tillsynsmyndigheten och det moderföretag inom EES som finns i toppen av en grupp enligt 3 §.

Beslut om nationell undergrupp-tillsyn vid tillämpning av särskild tillsynsordning

19 §

Finansinspektionen får inte besluta om nationell undergrupp-tillsyn enligt 17 §, om det företag som finns i toppen av gruppen inom EES har fått ett sådant tillstånd som avses i 51 § att omfattas av en särskild tillsynsordning.

20 §

Om Finansinspektionen har beslutat om nationell undergrupp-tillsyn och det företag som finns i toppen av gruppen inom EES får tillstånd enligt 52 § att omfattas av en särskild tillsynsordning, ska inspektionen upphäva beslutet om undergrupp-tillsyn.

21 §

Om Finansinspektionen har beslutat om nationell undergrupp-tillsyn avseende grupp-solvens, får det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige inte ges tillstånd att låta något dotter-företag omfattas av den särskilda tillsynsordning som avses i 52 §.

Beräkning av grupp-solvens efter beslut om nationell undergrupp-tillsyn

22 §

Den metod som grupptillsyns-myndigheten har fastställt för beräkning av grupp-solvens enligt 28 § ska gälla även för företag som omfattas av ett beslut om nationell undergrupp-tillsyn avseende grupp-solvens.

Interna modeller och nationell undergrupp-tillsyn

23 §

Om det företag som enligt 3 § finns i toppen av en grupp inom EES har fått tillstånd enligt 34 § att använda en intern modell för beräkningen av gruppens solvens-kapitalkrav och solvenskapital-kravet för de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, ska tillståndet gälla även för företag i gruppen som omfattas av ett beslut om nationell undergrupp-tillsyn avseende grupp-solvens.

24 §

Finansinspektionen får besluta om kapitaltillägg till gruppens solvenskapitalkrav för det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige i en sådan situation som avses i 23 §, om

1. riskprofilen hos det företag som finns i toppen i undergruppen avviker väsentligt från den riskprofil som den interna modellen är baserad på, och

2. företaget inte vidtar rättelse efter det att inspektionen har förelagt företaget att åtgärda bristerna.

25 §

Om kapitaltillägg enligt 24 § på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen under de förutsättningar som anges i 24 § 1 och 2 i stället besluta att företaget som finns i toppen av undergruppen ska beräkna undergruppens solvenskapitalkrav enligt standardformeln.

Överenskommelser om samordnad grupp tillsyn över en undergrupp

26 §

Finansinspektionen får komma överens med andra behöriga myndigheter om samordning av grupp tillsynen över en undergrupp som avses i 17 § och en motsvarande undergrupp i dessa behöriga myndigheters hemländer, om de berörda behöriga myndigheterna har möjlighet att fatta beslut om nationell undergruppstillsyn enligt den lagstiftning som i de behöriga myndigheternas hemländer har tillkommit i enlighet med artikel 216 i Solvens II-direktivet.

Om en överenskommelse enligt första stycket träffats, får nationell undergruppstillsyn enligt 17 § inte utövas.

Bestämmelserna i 18–25 §§ om nationell undergruppstillsyn ska gälla i tillämpliga delar vid samordnad gruppstillsyn över en undergrupp.

Om Finansinspektionen träffar en sådan överenskommelse som avses i första stycket, ska inspektionen informera såväl gruppstillsynsmyndigheten som företaget som finns i toppen av gruppen inom EES om skälen för överenskommelsen.

Gruppsolvens

Kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå

27 §

Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1, 2 eller 3 ska säkerställa att det inom gruppen sammantaget finns en gruppbaserad kapitalbas som alltid är minst lika med

1. ett gruppbaserat solvenskapitalkrav beräknat enligt 28–30 samt 32 och 33 §§, eller

2. det högre belopp som Finansinspektionen har beslutat med stöd av 40 §.

Vid gruppsolvensberäkningen ska tillgångarna och skulderna värderas enligt 5 kap. 2 §.

Metoder för beräkning av kapitalbas och kapitalkrav

28 §

För sådana företag som ingår i en grupp där det finns ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 ska den gruppbaserade kapitalbasen och det gruppbaserade solvenskapitalkravet beräknas enligt konsolideringsmetoden (metod 1 enligt artikel 230–232 i Solvens II-direktivet.

Om det är lämpligt får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, besluta att den grupp baserade kapitalbasen och det grupp baserade solvenskapitalkravet i stället ska beräknas enligt sammanläggnings- och avräkningsmetoden (metod 2 enligt artikel 233 i Solvens II-direktivet) eller enligt en kombination av de angivna metoderna.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut som avses i andra stycket, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter och med den grupp som beslutet rör. När konsolideringsmetoden används ska bestämmelserna i 7 kap. 2–11 §§ om kapitalbas gälla vid beräkningen av den grupp baserade kapitalbasen.

Proportionellt beaktande av innehav

29 §

Vid beräkningen av den grupp baserade kapitalbasen och det grupp baserade solvenskapitalkravet ska ett anknutet företag beaktas proportionellt efter det innehav som ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 har i det anknutna företaget. Om särskilda skäl talar för det, får innehav och ägarintressen beaktas till en annan andel.

30 §

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen besluta vilken proportionell andel som ska beaktas i följande fall

1. då det inte finns kapitalbindningar mellan vissa av företagen i en grupp,

2. då en berörd behörig myndighet har bedömt att ett direkt eller indirekt innehav av röster eller kapital i ett företag ska räknas som ägarintresse på grund av att ett betydande inflytande utövas över det företaget, eller

3. då en berörd behörig myndighet har bedömt att ett företag är ett moderföretag, på grund av att det utövar ett dominerande inflytande över ett annat företag.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter och den grupp som beslutet rör.

Vissa avdrag vid beräkning av den gruppbaseade kapitalbasen

31 §

Vid beräkningen av den gruppbaseade kapitalbasen ska avdrag göras så att inte dubbelräkning sker av poster som ingår i kapitalbasen i flera företag i gruppen. I beräkningen ska avdrag också göras för värden som skapats internt inom gruppen och som härrör från ömsesidig finansiering.

Standardformeln och interna modeller på gruppnivå

32 §

Om det gruppbaseade solvenskapitalkravet beräknas enligt konsolideringsmetoden, kan beräkningen ske antingen med användning av standardformeln eller med användning av en fullständig eller partiell intern modell.

Bestämmelserna i 8 kap. 1–3 och 5–11 §§ ska gälla vid beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet enligt standardformeln. Bestämmelserna i

9 kap. 1 § andra stycket, 2–8 och 10–18 §§ ska gälla för en intern modell som används för att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet.

En intern modell som används för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet får även användas för beräkning av solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

Minsta värde av det gruppbaseade solvenskapitalkravet om konsolideringsmetoden används

33 §

Det gruppbaseade solvenskapitalkravet ska, om konsolideringsmetoden används, uppgå till minst summan av

1. minimikapitalkravet enligt 8 kap. 12–19 §§ för ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2, och

2. den proportionella andelen av minimikapitalkravet för anknutna försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare.

Det minsta värdet av det gruppbaseade solvenskapitalkravet enligt första stycket ska täckas genom medräkningsbara poster i primärkapitalbasen enligt 7 kap. 12 §.

Tillstånd till användning av interna modeller inom en grupp

34 §

En ansökan om tillstånd att använda en intern modell för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen får lämnas in till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. En sådan ansökan får

göras av ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare och dess anknutna företag eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag.

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet för en grupp, ska inspektionen också ta emot ansökningar om tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av solvenskapitalkravet för de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, om en sådan ansökan görs

1. gemensamt av ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 och de övriga försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, eller

2. gemensamt av sådana försäkringsföretag i en grupp som avses i 2 § andra stycket 3 och sådana EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

Om Finansinspektionen, utan att vara grupp tillsynsmyndighet, har tagit emot en sådan ansökan som avses i första eller andra stycket och som görs av försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen ska den lämnas över till grupp tillsynsmyndigheten.

Finansinspektionen ska snarast möjligt överlämna ansökningar enligt första och andra stycket till de berörda behöriga myndigheterna.

Tillämplig lag vid prövningen av en tillståndsansökan

35 §

När Finansinspektionen prövar en ansökan enligt 34 § första eller andra stycket tillämpas denna lag. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt

författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan intern modell som avses i ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen, gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

Handläggningen av tillståndsansökningar

36 §

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen inom sex månader från det att en fullständig ansökan enligt 34 § har lämnats in komma överens med de berörda behöriga myndigheterna om vilket beslut som bör fattas med anledning av ansökan. Denna överenskommelse och skälen för den ska redovisas skriftligen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen och sända över det till sökandena.

Om en sådan överenskommelse som avses i första stycket inte kan träffas inom den angivna perioden, ska Finansinspektionen ensam fatta beslut med anledning av ansökan. Beslutet ska innehålla de skäl som bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer från behöriga myndigheter som kommit till uttryck under sexmånadersperioden.

Tvistlösning

37 §

Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom den sexmånadersperiod som avses i 36 § första stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i

enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 36 § andra stycket och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Om ett ärende hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2, 41.3 och 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, avvisas, ska grupp tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att den sexmånadersperiod som avses i första stycket har löpt ut eller ett beslut har fattats.

Beslut av behörig myndighet inom EES

38 §

Ett beslut av en behörig myndighet inom EES gäller i Sverige om det har fattats

1. efter en överenskommelse med anledning av en ansökan enligt artikel 231 och 233.5 i Solvens II-direktivet, att använda en intern modell för att beräkna både det grupp baserade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp eller solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag

och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, eller

2. på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom sex månader, gäller i Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

Åtgärder om ett försäkringsföretags riskprofil avviker från antaganden för den interna modellen på gruppnivå

39 §

När ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för en intern modell som beslutats efter en ansökan enligt 34 § som omfattar försäkringsföretaget och används för beräkning av ett gruppbaserat solvenskapitalkrav, får Finansinspektionen besluta om ett kapitaltillägg utöver det solvenskapitalkrav som gäller för försäkringsföretaget enligt den interna modellen, om företaget inte på ett korrekt sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som myndigheten framfört. Bestämmelserna i 17 kap. 23–27 §§ ska gälla för ett sådant beslut om kapitaltillägg.

Om ett sådant kapitaltillägg som avses i första stycket på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen i stället förelägga försäkringsföretaget att beräkna solvenskapitalkravet enligt standardformeln enligt 8 kap. 1–3 och 5–11 §§. Finansinspektionen får för ett sådant försäkringsföretag, i enlighet med 17 kap. 23 §, besluta om ett kapitaltillägg utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Kapitaltillägg på gruppnivå till det
gruppbaseade solvenskapital-
kravet

40 §

Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, besluta om ett kapitaltillägg utöver det gruppbaseade solvenskapitalkravet, om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil eller om förutsättningarna enligt 17 kap. 23 § 4 är uppfyllda.

Vid bedömningen av om gruppens riskprofil stämmer överens med det gruppbaseade solvenskapitalkravet ska Finansinspektionen särskilt beakta om sådana omständigheter som avses i 17 kap. 23 § föreligger med avseende på gruppen.

Bestämmelserna i 17 kap. 24–27 §§ ska gälla för ett sådant beslut om kapitaltillägg som avses i första stycket.

**Återkommande beräkningar av
kapitalbas och kapitalkrav på
gruppnivå**

41 §

Den gruppbaseade kapitalbas och det gruppbaseade solvenskapitalkrav som gäller enligt detta kapitel ska beräknas minst en gång per år. Beräkningarna ska utföras av ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller av ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3.

**Rapportering av återkommande
beräkningar av kapitalbas och
kapitalkrav på gruppnivå**

42 §

Om det i toppen av en grupp finns ett sådant försäkringsföretag

som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 ska det företaget rapportera resultatet av beräkningarna och väsentliga uppgifter som ligger till grund för dem till grupp tillsynsmyndigheten. Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES, ska i stället det moderföretaget ansvara för rapporteringen.

Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter att ha hört berörda behöriga myndigheter och gruppen, bestämma att ett annat företag i gruppen ska ansvara för rapporteringen enligt första stycket.

Fortlöpande övervakning av solvenskapitalkravet för gruppen och ny beräkning om riskprofilen förändrats väsentligt

43 §

Det företag som ska ansvara för rapporteringen enligt 42 § ska fortlöpande övervaka solvenskapitalkravet för gruppen. Om det finns grundad anledning att anta att gruppens riskprofil förändrats väsentligt sedan dagen för den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet på grupp nivå, ska företaget göra en ny beräkning av detta krav och snarast möjligt rapportera denna till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. Finansinspektionen får under samma förutsättningar begära en förnyad beräkning av solvenskapitalkravet.

**Åtgärder vid bristande efterlevnad
av solvenskapitalkravet för
gruppen**

44 §

Om en grupp inte uppfyller det gruppbaseade solvenskapitalkravet enligt 27 § eller om det finns risk för en sådan brist inom tre månader, ska ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2, eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 underrätta grupp tillsynsmyndigheten omgående. Grupptillsynsmyndigheten ska informera berörda behöriga myndigheter. Gruppens situation ska analyseras inom tillsynskollegiet.

Bestämmelserna i 18 kap. 5–8 §§ om åtgärdsplan, förlängd tidsfrist, underrättelse och finansiell saneringsplan ska gälla i tillämpliga delar vid en sådan brist som avses i första stycket.

Gruppsolvens för försäkringsföretag som är dotterföretag till försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

45 §

När ett försäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES, ska beräkningen av gruppsolvens göras med hänsyn även till försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget. Beräkningen ska ske enligt 27 § andra stycket samt 28–34 och 40 §§.

Vid beräkningen enligt första stycket ska moderföretaget hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av bestämmelserna

om solvenskapitalkrav i 8 kap. 1–3 och 5–11 §§, 9 kap. 1 § andra stycket samt 2–8 och 10–18 §§ och av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka detta krav som de som fastställs enligt 7 kap. 2–11 §§.

Rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande transaktioner inom en grupp

46 §

Väsentliga riskkoncentrationer och betydande transaktioner av vissa slag inom en grupp ska minst en gång per år rapporteras till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. Vilka dessa slag av riskkoncentrationer och interna transaktioner är ska, tillsammans med lämpliga tröskelvärden, beslutas av Finansinspektionen för varje enskild grupp. Tröskelvärdena ska baseras på solvenskapitalkrav eller försäkringstekniska avsättningar eller båda dessa värden och hänsyn ska tas till gruppens struktur och riskhanteringssystem. Inspektionen ska, innan dessa beslut meddelas, ha hört berörda behöriga myndigheter och gruppen.

Vid bedömningen av riskkoncentrationer enligt första stycket ska Finansinspektionen beakta risker för spridning inom gruppen, intressekonflikter samt riskernas nivå och omfattning.

Även interna transaktioner som gjorts med fysiska personer som har nära förbindelser med något företag inom gruppen ska rapporteras.

Om en intern transaktion har en mycket betydande omfattning, ska den rapporteras snarast möjligt.

47 §

Rapporteringen enligt 46 § ska göras av det försäkringsföretag

som finns i toppen av gruppen eller om det inte finns ett sådant företag, av det försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, bestämmer efter att ha hört berörda behöriga myndigheter och gruppen.

Skyldigheten att rapportera enligt första stycket gäller dock inte om Finansinspektionen enligt 4 § beslutat att inte tillämpa bestämmelserna i denna paragraf.

Företagsstyrningssystem inom en grupp

48 §

Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 ska ansvara för att kraven i 10 kap. på företagsstyrning i tillämpliga delar följs på gruppnivå.

I företag som ingår i en grupp där det finns ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 ska system för riskhantering, internkontroll och rapportering genomföras konsekvent i alla företag som omfattas av grupp tillsyn så att dessa system och rapporter kan kontrolleras på gruppnivå.

Systemet för internkontroll inom en grupp ska omfatta

1. rutiner avseende gruppso-lvens för att identifiera och mäta alla betydande risker gruppen är utsatt för och på lämpligt sätt anpassa kapitalbasen till riskerna, och

2. sunda rapporterings- och redovisningsmetoder för att övervaka och hantera transaktioner inom gruppen och riskkoncentrationer.

49 §

En egen risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen ska genomföras i enlighet med 10 kap. 11–13 §§ av ett sådant

1. försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2, eller
2. försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3.

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet får inspektionen, efter att ha rådfrågat medlemmarna i tillsynskollegiet, besluta att företag som avses i första stycket får göra en egen risk- och solvensbedömning enligt 10 kap. 11–13 §§ på grupp nivå och på nivån för ett dotterföretag inom gruppen. En enda handling ska omfatta samtliga bedömningar. En sådan handling ska överlämnas samtidigt till Finansinspektionen och till berörda behöriga myndigheter.

Ett beslut enligt andra stycket påverkar inte dotterföretagets skyldigheter enligt 10 kap. 11–13 §§.

Tillsyn över vissa grupper med centraliserad riskhantering – särskild tillsynsordning

Ansökan om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning

50 §

Ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvud-

kontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av bestämmelserna om särskild tillsynsordning i 53–60 §§. Ansökan ska ges in till Finansinspektionen.

När Finansinspektionen tagit emot en ansökan enligt första stycket, ska inspektionen utan dröjsmål överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

Beslut om särskild tillsynsordning

51 §

När Finansinspektionen är grupptillsynsmyndighet, ska inspektionen inom tre månader från den dag då alla medlemmar i tillsynskollegiet fått del av en ansökan enligt 50 § komma överens med övriga medlemmar i tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas. Finansinspektionen ska fatta beslut i enlighet med överenskommelsen.

52 §

Tillstånd att omfattas av särskild tillsynsordning får meddelas endast om

1. Finansinspektionen utövar grupptillsyn över moderföretaget på gruppnivå och inte har beslutat att undanta dotterföretaget från grupptillsyn enligt 11 §,

2. dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll samt de berörda behöriga myndigheterna har konstaterat att moderföretaget utövar en ansvarsfull ledning över dotterföretaget,

3. moderföretaget har fått ett godkännande enligt 49 § andra stycket att göra en egen risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen och på nivån för dotterföretaget, och

4. moderföretaget har fått ett godkännande enligt 83 § att offentligöra en gemensam solvens- och verksamhetsrapport på gruppnivå och på nivån för dotterföretaget.

Innebörden av särskild tillsynsordning

53 §

Ett moderföretag som fått tillstånd enligt 52 § ska beräkna solvenskapitalkravet för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning även enligt 54–60 §§. Beräkningarna ska inte påverka tillämpningen av bestämmelserna i 34, 36 och 40 §§.

Åtgärder för det fall dotterföretagets riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp

54 §

När solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag som är ett dotterföretag beräknas med en intern modell som beslutats enligt 36 §, får Finansinspektionen, om inspektionen tagit emot en ansökan enligt 50 §, i de fall som avses i 17 kap. 23 §, lämna ett förslag till övriga medlemmar i tillsynskollegiet om att det ska fastställas ett kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som följer av en tillämpning av den interna modellen. Finansinspektionen får föreslå ett sådant kapitaltillägg endast om

1. dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från den interna modellen, och

2. företaget inte inom skälig tid efter inspektionens underrättelse om avvikelserna har anpassat modellen till sin riskprofil.

Om ett sådant kapitaltillägg som avses i första stycket på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finans-

inspektionen i stället föreslå tillsynskollegiet att dotterföretaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln enligt 8 kap. 1–3 och 5–11 §§.

Åtgärder för det fall dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln

55 §

När solvenskapitalkravet för dotterföretaget beräknas med en standardformel får Finansinspektionen, om inspektionen tagit emot en ansökan enligt 50 §, i undantagsfall föreslå att företaget ersätter en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företagsspecifika parametrar när det beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring, i enlighet med 17 kap. 21 §. Finansinspektionen får lämna ett sådant förslag endast om

1. dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln, och

2. företaget inte inom skälig tid efter inspektionens underrättelse om avvikelsen har anpassat antagandena till sin riskprofil.

Finansinspektionen får under de förutsättningar som anges i första stycket, i de fall som avses i 17 kap. 23 §, föreslå tillsynskollegiet ett kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som en tillämpning av standardformeln medför.

Beslut efter överenskommelse
inom tillsynskollegiet

56 §

Finansinspektionen ska redovisa skälen för de förslag som avses i 54 och 55 §§ för dotterföretaget och tillsynskollegiet. Finansinspektionen ska komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna. Finansinspektionen ska även fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

Åtgärder om solvenskapitalkravet
inte är uppfyllt

57 §

Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen utan dröjsmål överlämna den åtgärdsplan till tillsynskollegiet som dotterföretaget efter föreläggande enligt 18 kap. 5 § lämnat in till inspektionen för att inom sex månader från det att bristen konstaterades återupprätta nivån för kapitalbasmedlen eller reducera sin riskprofil för att åter uppfylla solvenskapitalkravet. Finansinspektionen ska även lämna ett förslag till godkännande av planen till tillsynskollegiet. Finansinspektionens skyldigheter enligt denna bestämmelse ska inte påverka motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

Finansinspektionen ska inom fyra månader från dagen då bristen konstaterades träffa en överenskommelse inom tillsynskollegiet om inspektionens förslag till godkännande av åtgärdsplanen. Finansinspektionen ska fatta ett

beslut i enlighet med överenskommelsen.

Åtgärder vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag

58 §

Om Finansinspektionen konstaterar försämringar av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning, ska inspektionen utan dröjsmål underrätta tillsynskollegiet om de åtgärder som inspektionen föreslår. De föreslagna åtgärderna ska diskuteras i tillsynskollegiet, om det inte är en krissituation.

Finansinspektionen ska inom en månad från underrättelsen komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna.

När en överenskommelse om åtgärdsplan inte kan träffas

59 §

Om en sådan överenskommelse som avses i 57 § andra stycket eller 58 § andra stycket inte kan träffas inom den angivna tidsperioden, ska Finansinspektionen ensam fatta ett beslut om godkännande av åtgärdsplanen. Beslutet ska innehålla de skäl som har bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer från berörda behöriga myndigheter som kommit till uttryck under perioden.

Åtgärder om minimikapitalkravet inte är uppfyllt

60 §

Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller minimikapitalkravet, ska

Finansinspektionen utan dröjsmål överlämna den finansiella saneringsplan till tillsynskollegiet som dotterföretaget enligt 18 kap. 8 § överlämnat till inspektionen för att inom tre månader från det att bristen konstaterandes återupprätta nivån för kapitalbasmedlen eller reducera sin riskprofil för att åter uppfylla minimikapitalkravet. Finansinspektionen ska även informera tillsynskollegiet om varje åtgärd som dotterföretaget ska vidta för att åter uppfylla minimikapitalkravet. Finansinspektionens skyldigheter enligt denna bestämmelse ska inte påverka motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om ansökningar

61 §

Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, om inspektionen inte inom tre månader kan komma överens med berörda behöriga myndigheter enligt 51 §. Ett ärende får inte hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att tremånadersperioden löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Om ett ärende som avses i första stycket hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2, 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010, i

lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, avvisas, ska grupp tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om åtgärdsförslag

62 §

Finansinspektionen får hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, om inspektionen inte inom angiven tid kan komma överens med grupp tillsynsmyndigheten angående sådana förslag som avses i 54, 55, 57 och 58 §§.

Om Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet och inte kan komma överens med den behöriga myndighet som auktoriserat en EES-försäkringsgivare som är ett dotterföretag och som omfattas av särskild tillsynsordning, får inspektionen under de förutsättningar som anges i första stycket hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Gäller ett ärende ett förslag enligt 54 och 55 §§ får det hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten inom en månad från inspektionens förslag.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende enligt 57 eller 58 § till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten, om det är en krissituation och inte heller efter det att fyramånadersperioden i 57 § andra stycket eller

enmånadsperioden i 58 § andra stycket har löpt ut.

63 §

Om ett ärende hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten enligt 61 eller 62 § ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Upphörande av särskild tillsynsordning

64 §

Ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning enligt 51 § ska upphöra att gälla om

1. villkoren i 52 § 1, 3 eller 4 inte längre är uppfyllda, eller
2. villkoret i 52 § 2 inte längre är uppfyllt och bristen inte åtgärdas inom rimlig tid.

Omedelbar underrättelse om ett dotterföretag undantas från grupp-tillsyn

65 §

När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen i de fall som avses i 52 § 1 omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten och moderföretaget, om inspektionen beslutar att enligt 11 § undanta dotterföretaget från grupp-tillsyn.

Moderföretagets åtgärder vid
bristande uppfyllelse av villkoren
för särskild tillsynsordning

66 §

Moderföretaget för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning ansvarar för att villkoren i 52 § 2–4 är uppfyllda. Om villkoren inte är uppfyllda, ska moderföretaget utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen, om inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, och den berörda behöriga myndigheten för dotterföretaget. Moderföretaget ska även lägga fram en plan för att åtgärda bristerna inom rimlig tid.

Finansinspektionens kontroll av
villkoren för särskild tillsynsordning

67 §

När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen minst en gång per år kontrollera att de villkor som avses i 66 § är uppfyllda. Inspektionen ska även genomföra en sådan kontroll på begäran av en berörd behörig myndighet, om den myndigheten har skäl att befara att villkoret inte längre följs.

Om Finansinspektionen vid en kontroll enligt första stycket finner att villkoren inte är uppfyllda, ska inspektionen kräva att moderföretaget lägger fram en handlingsplan för att åtgärda bristerna inom rimlig tid.

Underrättelse om en åtgärdsplan
är otillräcklig eller inte genomförs
i rimlig tid

68 §

Om Finansinspektionen bedömer att en plan som avses i 66 eller 67 § är otillräcklig eller om

en sådan handlingsplan inte genomförs i rimlig tid, ska villkoren i 52 § 2–4 inte anses uppfyllda. Inspektionen ska omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten om detta.

Ny ansökan för det fall att ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla

69 §

Om ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla enligt 64 §, får moderföretaget lämna in en ny ansökan om tillstånd till att dotterföretaget ska omfattas av särskild tillsynsordning enligt 50 §. Om ansökan leder till ett beslut om sådant tillstånd, ska 53–60 §§ tillämpas på nytt.

Tillämplig lag vid prövningen av ansökningar

70 §

När Finansinspektionen prövar en ansökan enligt 50 §, ska denna lag tillämpas. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen, gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

Beslut av behörig myndighet inom EES

71 §

Ett beslut som fattats av en behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan eller ett förslag som avses i 50–60 §§ gäller i Sverige. Beslutet är bindande för

de berörda företagen och för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

Tillgång till information

72 §

Ett försäkringsföretag som avses i 2 §, ett företag som ingår i samma grupp som ett sådant försäkringsföretag och sådana fysiska personer som avses i 46 § tredje stycket ska på begäran lämna information till varandra som behövs för att uppfylla kraven i detta kapitel.

Tystnadsplikt

73 §

En styrelseledamot eller annan befattningshavare hos ett företag som vid fullgörande av skyldigheter enligt detta kapitel får kunskap om affärsförhållanden i ett företag eller hos en person som enligt 72 § ska lämna uppgifter, får inte obehörigen röja vad han eller hon fått veta och inte heller utnyttja kunskapen i strid med uppgiftslämnarens intresse.

Uppgiftsskyldighet

74 §

Ett företag som vid fullgörandet av skyldigheter enligt detta kapitel får sådan kunskap som avses i 73 §, är skyldigt att lämna ut uppgifter om enskildas förhållanden till företaget, om det under en utredning enligt bestämmelserna om förundersökning i brottmål begärs av en undersökningsledare eller om det i ett ärende om rättslig hjälp i brottmål på framställning av en annan stat eller mellanfolklig domstol begärs av åklagare.

Meddelandeförbud

75 §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 74 § får besluta att företaget samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 74 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte ska äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet ska vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas bara om den stat eller mellanfolkliga domstol som har ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till dess syfte, ska undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet ska upphöra.

Ansvar

76 §

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 75 § döms till böter.

Skyldighet att lämna upplysningar till Finansinspektionen

77 §

Ett försäkringsföretag som avses i 2 § ska på begäran av Finansinspektionen lämna de upplysningar som behövs för grupp tillsynen.

78 §

Om ett försäkringsföretag inte fullgör sin upplysningsskyldighet enligt 77 § inom skälig tid, får Finansinspektionen förelägga ett annat företag inom gruppen att lämna upplysningar som rör detta företag direkt till inspektionen, om upplysningarna behövs för grupp-tillsynen.

Kontroll av information

79 §

Finansinspektionen får på plats kontrollera all information som behövs för grupp-tillsynen hos

- 1. försäkringsföretag som omfattas av grupp-tillsynen,*
- 2. företag som är anknutna till försäkringsföretaget,*
- 3. moderföretag till försäkringsföretaget, och*
- 4. företag som är anknutna till moderföretaget till försäkringsföretaget.*

80 §

Finansinspektionen ska, på begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES, på plats kontrollera information som behövs för den myndighetens tillsyn. Inspektionen får utföra kontrollen själv, uppdra åt en revisor eller annan sakkunnig att göra detta eller låta den behöriga myndigheten utföra kontrollen. Om den behöriga myndigheten begär det, får den delta i kontrollen. Grupp-tillsynsmyndigheten ska underrättas om de vidtagna åtgärderna.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

81 §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett för-

farande av en behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 227, 248, 249, 255 och 260 i Solvens II-direktivet.

Offentliggörande

Offentliggörande av en solvens- och verksamhetsrapport på grupp-nivå

82 §

Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport på grupp-nivå. Rapporten ska offentliggöras minst en gång per år.

Bestämmelserna i 16 kap. 2–5 och 8 §§ om offentliggörande ska gälla i tillämpliga delar.

Offentliggörande av en gemensam solvens- och verksamhetsrapport på grupp-nivå och för enskilda företag i en grupp

83 §

Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 får, efter tillstånd från Finansinspektionen, om inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, offentliggöra en gemensam solvens- och verksamhetsrapport såväl på grupp-nivå som för de enskilda företagen i gruppen. Rapporten ska även innehålla uppgifter om eventuella enskilda dotterföretag inom gruppen som är försäkringsföretag

eller EES-försäkringsgivare.

Innan Finansinspektionen ger sitt tillstånd till en gemensam rapport, ska den samråda med övriga berörda behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

Innehållet i den gemensamma solvens- och verksamhetsrapporten

84 §

Den gemensamma rapporten enligt 83 § ska innehålla uppgifter om

1. gruppens samlade verksamhet och solvens enligt 82 §, och

2. varje enskilt dotterföretag inom gruppen som är ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare och uppgifter om dess verksamhet och solvens enligt 16 kap. 2–7 §§.

Saknas sådana uppgifter som avses i första stycket 2 i rapporten, får Finansinspektionen förelägga dotterföretaget att offentliggöra dessa uppgifter, om

1. dotterföretaget är ett försäkringsföretag,

2. Finansinspektionen kräver att jämförbara försäkringsföretag ska offentliggöra dessa uppgifter, och

3. de utelämnade uppgifterna är av väsentlig betydelse.

Bestämmelserna i 16 kap. 2–5 §§ om offentliggörande ska gälla i tillämpliga delar.

Offentliggörande av strukturen på en grupp

85 §

Försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska årligen på gruppnivå offentliggöra

1. den juridiska strukturen på den grupp som företaget ingår i,

2. en beskrivning av alla dotterföretag, betydande filialer och

väsentliga anknutna företag i gruppen, och

3. gruppens organisations- och beslutsstruktur.

Förseningsavgift för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

86 §

Om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige inte i tid rapporterar eller offentliggör information i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

Verkställighet av beslut om förseningsavgift

87 §

Förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har fått laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet.

88 §

Finansinspektionens beslut att ta ut förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 87 §.

89 §

Om förseningsavgiften inte betalas inom den tid som anges i 87 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning av statliga fordringar finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

90 §

En beslutad förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet fick laga kraft.

Ledningen i försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

91 §

Ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget eller är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4.

Bestämmelserna om lämplighetskrav i 2 kap. 4 § 4 ska gälla i tillämpliga delar även för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Ingripande mot försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

92 §

Om någon i ledningen i ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4, får Finansinspektionen förelägga företaget att rätta till förhållandet.

Finansinspektionen får förelägga ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag att vidta åtgärder för att göra rättelse, om holdingföretaget inte uppfyller de krav som ställs på det enligt EU-förordningar som antagits med stöd av Solvens II-direktivet, detta kapitel eller föreskrifter som meddelats med stöd av detta kapitel.

Moderföretag utanför EES

Kontroll av likvärdighet

93 §

När ett moderföretag till ett försäkringsföretag är en försäkringsgivare från tredjeland, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES enligt 2 § tredje stycket, gäller bestämmelserna i 94–99 §§, om Finansinspektionen enligt 7 § skulle ha varit grupp tillsynsmyndighet. Vid bedömningen av om inspektionen skulle ha varit grupp tillsynsmyndighet ska det bortses från den del av toppen av gruppen som ligger utanför EES.

94 §

Finansinspektionen ska kontrollera om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredjeland är likvärdig med den grupp tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet.

Finansinspektionen är skyldig att utföra en sådan kontroll på begäran av moderföretaget eller av en EES-försäkringsgivare inom gruppen.

95 §

Innan Finansinspektionen beslutar om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten. Om en annan behörig myndighet har fattat beslut om likvärdighet, får Finansinspektionen fatta ett beslut som avviker från det bara om det har skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredjeland som avses.

Om Europeiska kommissionen har bedömt att tillsynen inte är likvärdig, ska 99 och 100 §§ tillämpas.

96 §

Om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES, ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller en försäkringsgivare från tredjeland är moderföretag till ett sådant moderföretag som avses i 2 § tredje stycket, ska den kontroll av likvärdighet som avses i 93 § utföras på nivån för detta företag i stället för på nivån för det företag som avses i 2 § tredje stycket.

Om likvärdig tillsyn inte utövas av tillsynsmyndigheten i det tredjeland som avses i första stycket, får Finansinspektionen besluta om en ny kontroll av likvärdighet på en lägre nivå, förutsatt att det där finns ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES, ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller en försäkringsgivare från tredjeland som är moderföretag till ett försäkringsföretag.

Om tillsynen är likvärdig

97 §

Finansinspektionen ska förlita sig på den tillsyn som tillsynsmyndigheten i tredjelandet utövar, om denna tillsyn bedöms vara likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet.

Om tillsynen är tillfälligt likvärdig

98 §

Grupptillsynen ska utövas av Finansinspektionen i de fall Europeiska kommissionen har fattat ett beslut enligt artikel 260.5 i Solvens II-direktivet, om att den

tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredjeland är tillfälligt likvärdig, samtidigt som det finns ett försäkringsföretag som är dotterföretag till ett moderföretag utanför EES och dotterföretaget har en balansomslutning som är större än balansomslutningen för moderföretaget.

Om tillsynen inte är likvärdig

99 §

Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen antingen besluta att bestämmelserna om grupp-tillsyn i 3–10, 27–49, 72 och 77–92 §§ ska tillämpas på gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES, eller besluta att en sådan metod som avses i 100 § ska tillämpas på gruppen.

De allmänna principer och metoder som anges i 3–10, 27–72 och 77–92 §§ ska tillämpas på nivån för ett försäkringsholdingföretag från tredjeland, ett blandat finansiellt holdingföretag från tredjeland eller en försäkringsgivare från tredjeland.

Vid beräkningen av grupp-solvens ska ett moderföretag i tredje land hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet som gäller enligt 7 kap. 2–11 §§.

100 §

Efter att ha hört berörda behöriga myndigheter får Finansinspektionen besluta att använda andra tillsynsmetoder än de som följer av 3–10, 27–72 och 77–92 §§, om dessa metoder säkerställer att tillsynen över företagen i gruppen är tillräcklig.

101 §

Finansinspektionen får förelägga en ägare som har ett bestämmande inflytande över försäkringsföretaget att inrätta ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES. Inspektionen får då besluta att bestämmelserna i denna lag ska tillämpas på de företag i den grupp som leds av detta holdingföretag.

Finansinspektionen ska underätta de berörda behöriga myndigheterna, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten när sådana tillsynsmetoder som anges i 100 § används.

Tillsyn över transaktioner inom grupper där moderföretaget är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet

102 §

När ett försäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet, ska försäkringsföretaget ha en god kontroll över transaktioner med försäkringsholdingföretaget med blandad verksamhet och dess andra anknutna företag.

Vid Finansinspektionens tillsyn över kraven i första stycket ska 46 § gälla i tillämpliga delar.

Anknutna försäkringsgivare från tredje land

103 §

Finansinspektionen ska, när inspektionen är grupptillsynsmyndighet och inga bestämmelser om likvärdighet har antagits av Europeiska kommissionen, på eget initiativ eller på begäran av ett sådant försäkringsföretag som

avses i 2 § andra stycket 1 eller 2 eller ett sådant försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som avses i 2 § andra stycket 3 kontrollera om krav på solvensordning, solvenskapitalkrav och kapitalbasposter i ett tredjeland där en anknuten försäkringsgivare är belägen, är likvärdiga med kraven i denna lag.

Innan inspektionen, efter kontroll enligt första stycket, fattar ett beslut om likvärdighet ska den samråda med eventuella berörda behöriga tillsynsmyndigheter och med Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten. Om en annan behörig myndighet har fattat beslut om likvärdighet, får Finansinspektionen fatta ett beslut som avviker från det bara om det skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredjelandet.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om likvärdighet

104 §

Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU, om inspektionen inte inom tre månader kan komma överens med berörda behöriga myndigheter enligt 103 §. Ett ärende får inte hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att tremånadersperioden löpt ut.

Bemyndiganden

105 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

*1. hur den gruppbase-
rade kapitalbasen och det gruppbase-
rade kapitalkravet ska beräknas
enligt 27–33 §§,*

*2. innehållet i samt omfattningen
och fullgörandet av rapportering-
en enligt 42 §,*

*3. innehållet i en åtgärdsplan
och en finansiell saneringsplan
enligt 44 § andra stycket,*

*4. vilka upplysningar som ett
företag ska lämna till Finans-
inspektionen enligt 46 och 77 §§,*

*5. företagstyrningssystem inom
en grupp enligt 48 §,*

*6. innehållet i en egen risk- och
solvensbedömning inom en grupp
enligt 49 §, och*

*7. hur den gruppbase-
rade kapitalbasen och det gruppbase-
rade kapitalkravet ska beräknas enligt
99 § tredje stycket och då
likvärdighet föreligger enligt
103 §.*

20 kap. Specialföretag

Tillstånd för specialföretag

Tillståndsplikt

1 §

*Ett aktiebolag eller en ekono-
misk förening får driva verksamhet
som specialföretag bara efter till-
stånd från Finansinspektionen.*

Tillstånd för verksamhet som specialföretag

2 §

*Tillstånd att driva verksamhet
som specialföretag ska ges ett
aktiebolag eller en ekonomisk
förening som*

1. avser att bedriva verksamhet som består i att överta försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare enligt särskilda avtalsvillkor, och

2. finansierar denna verksamhet helt genom inkomster från emission av skuldebrev eller genom någon annan liknande finansieringsmekanism, enligt särskilda avtalsvillkor.

Förutsättningar för tillstånd

3 §

Utöver 2 § gäller som förutsättning för tillstånd att

1. bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med författningar som reglerar ett aktiebolags bolagsordning eller en ekonomisk förenings stadgar samt i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten, och

2. den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings verksamhet.

Prövning av bolagsordning och stadgar

4 §

Frågan om godkännande av bolagsordning eller stadgar för ett specialföretag ska prövas i samband med att frågan om företaget ska få tillstånd att driva verksamhet som specialföretag prövas.

Ett specialföretags beslut om att anta bolagsordning eller stadgar får inte registreras innan bolagsordningen eller stadgarna har godkänts.

5 §

Ett specialföretag som har beslutat att ändra sin bolagsordning eller stadgar ska ansöka om godkännande av ändringen. Ändringen ska godkännas om bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings bolagsordning eller stadgar samt i övrigt innehåller de olika bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet.

Ett specialföretags beslut om ändring av bolagsordning eller stadgar får inte registreras innan de har godkänts.

Prövning av ansökan

6 §

En ansökan om tillstånd att driva verksamhet som specialföretag, liksom frågor om godkännande av bolagsordning eller stadgar enligt 4 eller 5 §, prövas av Finansinspektionen.

EU-förordningar

7 §

Ytterligare bestämmelser om specialföretag finns i Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) och kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462 av den 19 mars 2015 om fastställande av tekniska standarder för genomförande avseende förfaranden för tillsynsmyndighetens godkännande av etablering av specialföretag, för samarbete och informations-

utbyte mellan tillsynsmyndigheter när det gäller specialföretag samt för att fastställa format och mallar för de uppgifter som specialföretagen ska rapportera i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG, när det gäller

1. villkor för tillstånd,
2. obligatoriska avtalsvillkor,
3. företagsstyrningssystem,
4. tillsynsrapportering,
5. solvenskrav,
6. återkallelse av tillstånd, och
7. samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter.

Tillsyn över specialföretag

Registreringsmyndighet

8 §

Bolagsverket är registreringsmyndighet för specialföretag. Ett specialföretag ska vara registrerat i aktiebolags- eller föreningsregistret med en särskild beteckning. I dessa register skrivs de uppgifter in som enligt författningar ska anmälas för registrering.

Tillsynen och dess omfattning

9 §

Finansinspektionen har tillsyn över specialföretag.

Tillsynen omfattar att verksamheten drivs enligt

1. författningar som reglerar specialföretagets verksamhet,
2. företagets bolagsordning eller stadgar, och
3. styrdokument som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet.

Upplysningar från ett
specialföretag

10 §

Ett specialföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär.

Avgifter till Finansinspektionen

11 §

Specialföretag ska med avgifter bidra till att täcka kostnaderna för Finansinspektionens verksamhet.

Ingripanden mot specialföretag

När Finansinspektionen ska
ingripa

12 §

Finansinspektionen ska ingripa om

1. ett specialföretag har åsidosatt sina skyldigheter

a) enligt författningar som reglerar företagets verksamhet,

b) företagets bolagsordning eller stadgar, eller

c) företagets styrdokument som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet, eller

2. bolagsordningen, stadgarna, eller riktlinjerna enligt 1 inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet.

Hur inspektionen ska ingripa

13 §

Ingripande med stöd av 12 § sker genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom en viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning.

Om en överträdelse är allvarlig ska specialföretagets tillstånd

återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

När Finansinspektionen får avstå från ingripande

14 §

Finansinspektionen får avstå från ingripande om

1. en överträdelse är ringa eller ursäktlig,
2. specialföretaget gör rättelse, eller
3. någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Överträdelser av beslut om rättelser

15 §

Om ett specialföretag driver verksamhet i ett annat land inom EES och företaget inte rättar sig efter Finansinspektionens eller en behörig utländsk myndighets begäran om rättelse, ska inspektionen vidta de åtgärder som behövs för att förhindra fortsatta överträdelser. Inspektionen ska underrätta den behöriga utländska myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Återkallelse av tillstånd

16 §

Om ett specialföretags tillstånd återkallas, får Finansinspektionen bestämma hur avvecklingen av verksamheten ska ske.

Ett beslut om återkallelse får förenas med förbud att fortsätta hela eller delar av verksamheten.

Straffavgift

17 §

Om Finansinspektionen har meddelat ett beslut om anmärkning

eller varning mot ett specialföretag, får inspektionen besluta att företaget ska betala en straffavgift.

Avgiften tillfaller staten.

18 §

Straffavgiften ska fastställas till lägst femtusen kronor och högst femtio miljoner kronor.

Avgiften får inte överstiga tio procent av specialföretagets omsättning närmast föregående räkenskapsår. Om överträdelsen har skett under specialföretagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

19 §

När straffavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse är som har föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

Förseningsavgift

20 §

Om ett specialföretag inte i tid lämnar de upplysningar som har föreskrivits med stöd av 28 § första stycket får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

Verkställighet av beslut om straffavgift och förseningsavgift

21 §

Straffavgiften eller förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet.

22 §

Finansinspektionens beslut att ta ut straffavgift eller förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 21 §.

23 §

Om straffavgiften eller förseningsavgiften inte betalas inom den tid som anges i 21 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning av statliga fordringar finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

24 §

En beslutad straffavgift eller förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet fick laga kraft.

Ingripande mot den som saknar tillstånd

25 §

Om någon driver verksamhet som specialföretag utan att vara berättigad till det, ska Finansinspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten. Inspektionen får besluta hur avvecklingen av verksamheten ska ske. I föreläggandet ska Finansinspektionen upplysa om att rätten efter ansökan av inspektionen kan komma att besluta att företaget ska gå i likvidation om föreläggandet inte följs.

Om det är osäkert om lagen är tillämplig på viss verksamhet, får Finansinspektionen förelägga den som driver verksamheten att lämna de upplysningar om verksamheten som inspektionen behöver för att bedöma om så är fallet. Den som är revisor i ett företag är skyldig

att på begäran av inspektionen lämna sådana upplysningar om företagets verksamhet som revisorn har fått kännedom om vid fullgörandet av sitt uppdrag.

26 §

Om ett specialföretag inte följer ett föreläggande enligt 25 § första stycket att upphöra med verksamheten, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation.

I dessa fall tillämpas 25 kap. 10, 25, 28–44, 46 och 47 §§ aktiebolagslagen (2005:551) och 11 kap. 5 och 7–16 §§ samt 17 § fjärde och femte styckena lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Beslut om likvidation ska inte meddelas om det under ärendets handläggning vid rätten visas att verksamheten har upphört.

Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

Vite

27 §

Om Finansinspektionen meddelar föreläggande eller förbud enligt detta kapitel, får inspektionen förena föreläggandet med vite.

Bemyndiganden

28 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett specialföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 10 §.

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 11 §.

21 kap. Överklagande m.m.

1 §⁸

Finansinspektionens beslut i ärenden enligt 14 kap. 13 §, 17 § första och andra styckena och 16 kap. 23 § andra stycket får inte överklagas.

Finansinspektionens beslut i ärenden enligt 17 kap. 13 § första stycket och 18 kap. 26 § andra stycket får inte överklagas.

5 §⁹

Om beslut i ett ärende om tillstånd enligt 2 kap. 4 § inte har meddelats inom sex månader från det att ansökan gavs in, eller i ett ärende enligt 3 kap. 2, 9, 13 eller 22 § inom tre månader eller i ett ärende enligt 3 kap. 7 eller 17 § inom en månad, får sökanden begära förklaring av domstol att ärendet onödigt uppehålls.

Om beslut i ett ärende om tillstånd enligt 2 kap. 4 § inte har meddelats inom sex månader från det att ansökan gavs in, eller i ett ärende enligt 3 kap. 2 § inom tre månader eller i ett ärende enligt 3 kap. 7 eller 17 § inom en månad, får sökanden begära förklaring av domstol att ärendet onödigt uppehålls.

En begäran om en förklaring som avses i första stycket ska göras hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Om rätten lämnar en förklaring ska ansökan anses ha avslagits av Finansinspektionen om beslut därefter inte har meddelats inom motsvarande tidsfrister som anges i första stycket för respektive ärende.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2. För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar gäller för den delen av verksamheten, till och med den 31 december 2019, tillämpliga bestämmelser i 1–7, 14, 16 och 17 kap. i den äldre lydelsen samt föreskrifter som har meddelats med stöd av dessa bestämmelser. För verksamheten som avser tjänstepensionsförsäkring gäller under angiven tid i övrigt tillämpliga bestämmelser i 10–15 kap. denna lag.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om tillämpningen enligt första stycket av bestämmelserna i 10 kap. denna lag på ett försäkringsföretags tjänstepensionsverksamhet.

För ett försäkringsföretag som avses i första stycket gäller bestämmelserna enligt det stycket även försäkringsrörelsen, om denna är av endast ringa omfattning.

Ett försäkringsföretag som avses i första stycket får, efter anmälan till Finansinspektionen, tillämpa denna lag även på verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring.

⁸ Senaste lydelse 2013:456.

⁹ Senaste lydelse 2013:456.

3. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag som senast den 1 januari 2016 upphört med att teckna nya försäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet inte behöver tillämpa delar av denna lag.

För återförsäkringsbolag som senast den 10 december 2007 har upphört att teckna nya återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta verksamheten gäller äldre bestämmelser.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren enligt första stycket för undantag och omfattningen av dem.

4. Ett försäkringsföretags kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 17 januari 2015 och som får ingå i kapitalbasen enligt beslut av Finansinspektionen med stöd av 7 kap. 3 § i den äldre lydelsen, men som får utgöra högst 50 procent av kapitalbasen, ska till och med den 31 december 2025 klassificeras som nivå 1 enligt 7 kap. 7 § denna lag.

Ett försäkringsföretags kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 17 januari 2015 och som får ingå i kapitalbasen enligt beslut av Finansinspektionen med stöd av 7 kap. 3 § i den äldre lydelsen, men som får utgöra högst 25 procent av kapitalbasen, ska till och med den 31 december 2025 klassificeras som nivå 2 enligt 7 kap. 7 § denna lag.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka typer av kapitalbasposter som ska omfattas av bestämmelserna i första och andra styckena.

5. Bestämmelserna i Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) om villkor för att få använda ompaketerade lån gäller inte för lån som har getts ut före den 1 januari 2011, om den underliggande exponeringen inte har utökats eller blivit ersatt efter den 31 december 2014.

6. För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § första stycket, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § i den äldre lydelsen, ska bestämmelserna i denna punkt tillämpas i stället för bestämmelserna i 18 kap. 5 § denna lag.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017 och att var tredje månad överlämna en lägesrapport till Finansinspektionen som ska innehålla en beskrivning av vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortlöper med att uppfylla solvenskapitalkravet.

Om det är lämpligt, får Finansinspektionen förlänga tidsfristen med tre månader.

Om lägesrapporten visar att det inte har skett några väsentliga framsteg när det gäller företagets möjlighet att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017, ska bestämmelserna om ingripande i denna lag tillämpas.

7. För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § andra stycket, men som

uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § i den äldre lydelsen, ska bestämmelserna i 19 kap. 8 § och 13 § 4 och 5 denna lag inte tillämpas under det första året efter lagens ikraftträdande.

8. Finansinspektionen får besluta att ett försäkringsföretag vid justering av beräkningen av minimikapitalkravet enligt 8 kap. 14 § denna lag till och med den 31 december 2017 ska använda ett solvenskapitalkrav beräknat enligt standardformeln.

9. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur.

10. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av det tillfälliga avdraget.

11. Ett försäkringsföretag som tillämpar 9 eller 10 ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av dessa punkter.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att företaget kan uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032 och att inom två månader från dagen för bristens konstaterande överlämna en plan för infasning till inspektionen.

Företaget ska lämna en årlig lägesrapport till Finansinspektionen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

12. Finansinspektionen ska återkalla ett tillstånd att använda en tillfällig justering av de riskfria räntesatserna enligt 9 eller ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna enligt 10, om den lägesrapport som avses i 11 tredje stycket visar att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032.

13. De övergångsbestämmelser som enligt 2, 4, 5, 9 och 11 gäller för enskilda försäkringsföretag gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i 19 kap. 14 § denna lag, i tillämpliga delar även på gruppnivå.

14. De övergångsbestämmelser som enligt 6 gäller för enskilda försäkringsföretag gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i 19 kap. 14 § och 24 § fjärde stycket denna lag, i tillämpliga delar även på gruppnivå om försäkringsföretagen i en grupp uppfyller de gruppbaseade kapitalkraven enligt 9 kap. 4 § i den äldre lydelsen, men inte uppfyller kapitalkravet på gruppnivå.

15. Finansinspektionen får ta ut avgifter även före lagens ikraftträdande för ansökningar och anmälningar enligt de nya bestämmelserna om solvens, specialföretag, undantag beroende på storlek, grupp tillsyn och fastställande av tillämpning av övergångs-

bestämmelser, när dessa har kommit in till inspektionen före lagens ikraftträdande.

16. Ett försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande har en utjämningsreserv för kreditförsäkring enligt 5 kap. 10 och 11 §§ i den äldre lydelsen ska, utöver nedsättningar för att täcka tekniska underskott i kreditförsäkringsrörelsen, årligen göra de nedsättningar som krävs för att avveckla utjämningsreserven senast den 31 december 2019.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige²
dels att 5 kap. 6, 8, 8 a, 9, 13, 14 och 19 §§ ska upphöra att gälla,
dels att 1 kap. 3 och 6 §§, 5 kap. 5, 10, 12 och 16 §§, 6 kap. 9 och 11 §§, 7 kap. 11 § samt 9 kap. 3, 5 och 8 §§ ska ha följande lydelse,
dels att det i lagen ska införas två nya paragrafer, 5 kap. 4 b § och 6 kap. 2 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 §

Bestämmelserna om livförsäkring i denna lag, med undantag för 5 kap. 14 §, får tillämpas för sjuk- och olycksfallsförsäkringar som avses i 2 kap. 11 § första stycket klasserna 1 och 2 försäkringsrörelselagen (2010:2043) samt för avgångsbidragsförsäkringar.

Bestämmelserna om livförsäkring i denna lag, med undantag för 5 kap. 5 § femte stycket och 14 §, behöver inte tillämpas för livförsäkringar som avses i 2 kap. 12 § klasserna I b och IV försäkringsrörelselagen om premien är beräknad och bestämd för längst fem år.

Bestämmelserna om livförsäkring i denna lag, med undantag för 5 kap. 12 §, får tillämpas för sjuk- och olycksfallsförsäkringar som avses i 2 kap. 11 § första stycket klasserna 1 och 2 försäkringsrörelselagen (2010:2043) samt för avgångsbidragsförsäkringar.

Bestämmelserna om livförsäkring i denna lag, med undantag för 5 kap. 5 och 12 §§, behöver inte tillämpas för livförsäkringar som avses i 2 kap. 12 § klasserna I b och IV försäkringsrörelselagen om premien är beräknad och bestämd för längst fem år.

6 §

Med skadeförsäkring förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 2 kap. 11 § försäkringsrörelselagen (2010:2043).

Med livförsäkring förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 2 kap. 12 § försäkringsrörelselagen.

Med tjänstepensionsförsäkring förstås i denna lag sådan *försäk-*

Med tjänstepensionsförsäkring förstås i denna lag sådan *livförsäk-*

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU.

² Senaste lydelse

5 kap. 6 § 1999:602.

5 kap. 8 § 2010:2060.

5 kap. 8 a § 1999:602.

5 kap. 9 § 2010:2060.

5 kap. 13 § 2010:2060.

5 kap. 14 § 2010:2060.

5 kap. 19 § 2010:2060.

ring som avses i 1 kap. 8 § försäkringsrörelselagen.

ring som har samband med yrkesutövning och där utbetalning av försäkringsbelopp (engångsbelopp eller periodiska utbetalningar) är beroende av att en eller flera personer uppnår eller förväntas uppnå en viss ålder samt försäkring som meddelas som tillägg till sådana livförsäkringar.

Med återförsäkring förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 1 kap. 9 § försäkringsrörelselagen.

Med tjänstepension förstås i denna lag sådana avtal som ett utländskt tjänstepensionsinstitut ingår med arbetsgivare här i landet och som syftar till att trygga förmåner som har samband med yrkesutövning och som

1. betalas ut i form av engångsbelopp eller periodiska utbetalningar och beror av att en eller flera personer uppnår eller förväntas uppnå en viss ålder, eller

2. kompletterar förmåner enligt 1 och tillhandahålls sekundärt i form av utbetalningar vid dödsfall, invaliditet eller upphörande av anställning eller i form av bidrag eller tjänster vid sjukdom, medellöshet eller dödsfall.

Femte stycket gäller inte sådana avtal om tjänstepension som tecknas för egen räkning av egenföretagare.

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta tillhör livförsäkring, om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring, om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag, ska den dock i detta företag höras till livförsäkring.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i 5 kap. 2, 5 och 11 §§ samt 7 kap. 4–12 §§.

5 kap.

4 b §

För försäkringsgivare i tredje land som bedriver försäkringsrörelse i Sverige ska bestämmelserna om företagsstyrning i 10 kap. 1–24 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043) och föreskrifter som meddelats med stöd av dessa bestämmelser gälla.

5 §³

En försäkringsgivare från tredje land ska för sin försäkringsrörelse En försäkringsgivare från tredjeland ska för sin försäkrings-

³ Senaste lydelse 2010:2060.

i Sverige redovisa försäkringstekniska avsättningar och utjämningsreserv för förlusttäckning enligt 5 kap. 10 och 11 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043). En försäkringsgivares försäkringstekniska avsättningar ska motsvara de belopp som behövs för att försäkringsgivaren vid varje tidpunkt ska kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara försäkringsgivarens ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring) och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring), och

5. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsgivare solidariskt för en försäkring, ska endast den del av försäkringen som enligt avtal mellan försäk-

rörelse i Sverige värdera tillgångar och skulder, inklusive försäkringstekniska avsättningar, enligt 5 kap. 1–13 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043).

ringsgivarna belöper på en enskild försäkringsgivare beaktas vid beräkningen av den försäkringsgivarens försäkringstekniska avsättningar.

Avsättning för oreglerade skador ska beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Vid beräkning av avsättning för ej intjänade premier och kvardröjande risker respektive livförsäkringsavsättning gäller 5 kap. 3–8 §§ försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela ytterligare föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

10 §

Företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land *skall* föra ett register som vid varje tidpunkt visar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde.

Om en tillgång som antecknas i registret har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, *skall* detta antecknas i registret.

Företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land *ska* föra ett register som vid varje tidpunkt visar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde.

Om en tillgång som antecknas i registret har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, *ska* detta antecknas i registret.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad ett sådant register ska innehålla.

12 §⁴

En försäkringsgivare från tredje land *ska*, *utöver de tillgångar som innehas för skuldtäckning enligt 8 §*, vid varje tidpunkt *ha en tillräcklig kapitalbas. Kapitalbasens storlek ska fastställas på grundval*

En försäkringsgivare från tredje land *ska ha en kapitalbas som minst uppgår till solvenskapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 1–11 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043). Kapitalbasen får*

⁴ Senaste lydelse 2008:101.

av den försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen ska när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ ska beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

De poster som ingår i kapitalbasen ska till ett belopp som minst motsvarar solvensmarginalen finnas i ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa poster ska till ett belopp som minst motsvarar en tredjedel av solvensmarginalen finnas i Sverige.

Bestämmelser om att Finansinspektionen i enskilda fall får besluta om undantag från bestämmelserna om beräkning av solvensmarginalen och lokalisering av tillgångar finns i 16–18 §§.

dock inte vara mindre än minimikapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 12–14 §§ samma lag.

Kapitalbasen ska beräknas enligt 7 kap. 3–5 §§ försäkringsrörelselagen.

Vid beräkningen av solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet ska hänsyn tas endast till den försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige.

De tillgångar som motsvarar solvenskapitalkravet ska till minst ett belopp motsvarande minimikapitalkravet finnas i Sverige och överskjutande tillgångar inom ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Bestämmelserna i 9 kap. 1–18 §§ försäkringsrörelselagen om interna modeller ska gälla för försäkringsgivare från tredjeland.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om kapitalbas, solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav samt interna modeller som avser den försäkringsrörelse som en försäkringsgivare från tredjeland bedriver i Sverige.

16 §

Om en försäkringsgivare från tredje land har ansökt om tillstånd att driva verksamhet genom agentur eller filial i ett eller flera länder som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, får Finansinspektionen efter ansökan medge försäkringsgivaren följande undantag, som endast kan medges samtidigt:

1. Den del av depositionen enligt 1 § som skall beaktas enligt 12 § första stycket femte meningen behöver försäkringsgivaren inte deponera i mer än ett av dessa EES-länder.

Om en försäkringsgivare från tredje land har ansökt om tillstånd att driva verksamhet genom agentur eller filial i ett eller flera länder som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), får Finansinspektionen efter ansökan bevilja försäkringsgivaren följande undantag, som endast kan beviljas samtidigt:

1. Den del av depositionen enligt 1 § som ska beaktas enligt 12 § fjärde stycket behöver försäkringsgivaren inte deponera i mer än ett av dessa EES-länder.

2. Vid beräkning av *solvensmarginalen* skall hänsyn tas till försäkringsgivarens verksamhet genom agenturer eller filialer i de andra EES-länderna.

3. De tillgångar som motsvarar *garantibeloppet* får finnas i ett annat av dessa EES-länder.

2. Vid beräkning av *solvenskapitalkravet* ska hänsyn tas till försäkringsgivarens verksamhet genom agenturer eller filialer i de andra EES-länderna.

3. De tillgångar som motsvarar *minimikapitalkravet* får finnas i ett annat av dessa EES-länder.

6 kap.

2 a §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 155 och 158 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU.

9 §⁵

Finansinspektionen ska förelägga en försäkringsgivare från tredje land att upprätta och för godkännande överlämna

1. en *finansiell saneringsplan* om Finansinspektionen bedömer att rättigheterna för försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar hotas,

2. en *saneringsplan* för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning, om försäkringsgivarens kapitalbas understiger *solvensmarginalen* enligt 7 kap. 7–16 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043), eller

3. en *finansieringsplan* för att skyndsamt återställa kapitalbasen, om den understiger *de nivåer som anges i 5 kap. 12–14 §§*, eller om *garantibeloppet för en livförsäkringsrörelse inte har sådan sam-*

1. en *åtgärdsplan* enligt 18 kap. 5 § *försäkringsrörelselagen* (2010:2043) för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning, om försäkringsgivarens kapitalbas understiger *solvenskapitalkravet* enligt 8 kap. 1–11 §§ samma lag, eller

2. en *finansiell saneringsplan* enligt 18 kap. 8 § *försäkringsrörelselagen* för att skyndsamt återställa kapitalbasen, om den understiger *minimikapitalkravet* enligt 8 kap. 12–14 §§ samma lag.

⁵ Senaste lydelse 2010:2060.

mansättning som anges i 5 kap. 12 § andra stycket.

Skyldigheten att upprätta *saneringsplan* eller *finansieringsplan* enligt första stycket gäller inte om försäkringsgivaren *medgetts* undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten. Om den utländska myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet förbjuder försäkringsgivaren att helt eller delvis förfoga över sina tillgångar ska på begäran av myndigheten, Finansinspektionen vidta samma åtgärder beträffande försäkringsgivarens tillgångar i Sverige. Finansinspektionen får besluta hur verksamheten ska drivas efter ett sådant beslut av den utländska myndigheten.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer *ska* meddela föreskrifter om innehållet i *den finansiella saneringsplan som anges i första stycket 1.*

Skyldigheten att upprätta *åtgärdsplan* eller *finansiell saneringsplan* enligt första stycket gäller inte om försäkringsgivaren *beviljats* undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten. Om den utländska myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet förbjuder försäkringsgivaren att helt eller delvis förfoga över sina tillgångar, ska på begäran av myndigheten Finansinspektionen vidta samma åtgärder beträffande försäkringsgivarens tillgångar i Sverige. Finansinspektionen får besluta hur verksamheten ska drivas efter ett sådant beslut av den utländska myndigheten.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer *får* meddela föreskrifter om innehållet i *en åtgärdsplan och en finansiell saneringsplan enligt första stycket.*

11 §

Finansinspektionen får förbjuda en försäkringsgivare från tredjeland att förfoga över sina tillgångar i Sverige eller begränsa dennes förfoganderätt över tillgångarna, om

1. försäkringsgivaren inte följer gällande bestämmelser om *skuld-täckning*,

2. försäkringsgivarens *kapitalbas understiger en tredjedel av solvensmarginalen eller inte uppfyller gällande krav på garanti-belopp*,

3. försäkringsgivarens *kapitalbas understiger solvensmarginalen och det finns särskilda skäl att anta att försäkringsgivarens finansiella ställning ytterligare kommer att försämrats*, eller

4. det bedöms vara nödvändigt för att skydda de försäkrades intressen vid ett beslut om förverkande av försäkringsgivarens koncession.

Finansinspektionen får besluta hur verksamheten *skall* bedrivas

1. försäkringsgivaren inte följer gällande bestämmelser om *försäkringstekniska avsättningar*,

2. *företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet och det föreligger särskilda omständigheter som ger anledning att befara att företagets finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare*,

3. *företaget inte uppfyller minimikapitalkravet*, eller

Finansinspektionen får besluta hur verksamheten *ska* bedrivas

efter ett sådant beslut som avses i första stycket.

Om försäkringsgivaren *medgetts* undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten, *skall* inspektionen underrätta den behöriga myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet innan inspektionen vidtar åtgärder.

Om försäkringsgivaren driver verksamhet i ett annat land som tillhör *Europeiska ekonomiska samarbetsområdet* eller har tillgångar placerade där, *skall* Finansinspektionen underrätta den behöriga myndigheten i det landet om beslut som fattats i enlighet med första stycket och, om det behövs, begära att den behöriga myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder.

efter ett sådant beslut som avses i första stycket.

Om försäkringsgivaren *beviljats* undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten, *ska* inspektionen underrätta den behöriga myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet innan inspektionen vidtar åtgärder.

Om försäkringsgivaren driver verksamhet i ett annat land som tillhör *EES* eller har tillgångar placerade där, *ska* Finansinspektionen underrätta den behöriga myndigheten i det landet om beslut som fattats i enlighet med första stycket och, om det behövs, begära att den behöriga myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder.

7 kap.

11 §

Om en försäkringsgivare från tredje land i annat fall än enligt 4 § första stycket upphör att driva livförsäkringsrörelse i Sverige, är försäkringsgivaren ändå skyldig att på det sätt som anges i 5 kap. 8–10 §§ redovisa tillgångar som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna för redan meddelade livförsäkringar. Ett ombud som har utsetts av försäkringsgivaren enligt 2 § är skyldig att fullgöra de uppgifter enligt 5 kap. 10 § och 6 kap. 3–4 och 6 §§, som förut har varit företrädarens skyldighet. Om inte tillgångar som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna redovisas eller om det av annat skäl finns anledning att anta att livförsäkringstagarnas rätt på grund av försäkringsavtalen äventyras, *skall* Finansinspektionen besluta om administration enligt 4 §. Om de tillgångar som

Om en försäkringsgivare från tredje land i annat fall än enligt 4 § första stycket upphör att driva livförsäkringsrörelse i Sverige, är försäkringsgivaren ändå skyldig att på det sätt som anges i 5 kap. 10 § redovisa tillgångar som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna för redan meddelade livförsäkringar. Ett ombud som har utsetts av försäkringsgivaren enligt 2 § är skyldig att fullgöra de uppgifter enligt 5 kap. 10 § och 6 kap. 3–4 och 6 §§, som förut har varit företrädarens skyldighet. Om inte tillgångar som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna redovisas eller om det av annat skäl finns anledning att anta att livförsäkringstagarnas rätt på grund av försäkringsavtalen äventyras, *ska* Finansinspektionen besluta om administration enligt 4 §. Om de tillgångar som avsatts

avsatts till redovisning anses otillräckliga får dock beslut om administration inte meddelas, förrän Finansinspektionen har förelagt försäkringsgivaren att fylla bristen och denna inte täckts inom fyra veckor efter ett sådant föreläggande. Om i ett sådant fall administration inträder, *skall* bestämmelserna i 4 § första stycket om upphörandet av försäkringsgivarens rätt att driva livförsäkringsrörelse här i landet i stället avse meddelandet av beslut om administration.

till redovisning anses otillräckliga får dock beslut om administration inte meddelas, förrän Finansinspektionen har förelagt försäkringsgivaren att fylla bristen och denna inte täckts inom fyra veckor efter ett sådant föreläggande. Om i ett sådant fall administration inträder, *ska* bestämmelserna i 4 § första stycket om upphörandet av försäkringsgivarens rätt att driva livförsäkringsrörelse här i landet i stället avse meddelandet av beslut om administration.

9 kap.

3 §

Finansinspektionen ska innan den yttrar sig ge de berörda försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar möjlighet att anmäla om de har något att invända mot överlåtelsen. *Därvid* ska vad som föreskrivs om offentliggörande i 10 kap. 9 § försäkringsrörelselagen (2010:2043) gälla i tillämpliga delar. Om överlåtelsen har offentliggjorts på motsvarande sätt i Sverige av en behörig myndighet i den överlåtande försäkringsgivarens hemland, *får inspektionen underlåta att offentliggöra ansökan.*

Finansinspektionen ska innan den yttrar sig ge de berörda försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar möjlighet att anmäla om de har något att invända mot överlåtelsen. *Då* ska vad som föreskrivs om offentliggörande i 14 kap. 9 § försäkringsrörelselagen (2010:2043) gälla i tillämpliga delar. Om överlåtelsen har offentliggjorts på motsvarande sätt i Sverige av en behörig myndighet i den överlåtande försäkringsgivarens hemland, *behöver inspektionen inte offentliggöra ansökan.*

5 §

Ansökan om tillstånd till överlåtelse av försäkringsbestånd enligt 4 § ska göras av såväl den överlåtande försäkringsgivaren som den övertagande försäkringsgivaren. Det avtal som träffats om överlåtelsen ska *fogas till* ansökningen. För ansökningen gäller 10 kap. 8 och 9 §§ försäkringsrörelselagen

Ansökan om tillstånd till överlåtelse av försäkringsbestånd enligt 4 § ska göras av såväl den överlåtande försäkringsgivaren som den övertagande försäkringsgivaren. Det avtal som träffats om överlåtelsen ska *lämnas in tillsammans med* ansökningen. För ansökningen gäller 14 kap. 8 och 9 §§ försäkringsrörelselagen

8 §

Sedan Finansinspektionen bifal- lit ansökan om tillstånd till över-

Sedan Finansinspektionen bifal- lit ansökan om tillstånd till över-

låtelse av försäkringsbestånd enligt 5 §, ska inspektionen utan dröjsmål kungöra beslutet enligt 10 kap. 1 § 12. När beslutet kungörs övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. De försäkringstagare och andra ersättningsberättigade som berörs av överlåtelsen ska underrättas om den enligt 10 kap. 13 § försäkringsrörelselagen (2010:2043).

Om det i ett bestånd av försäkring som överlåtit ingår risker som är belägna i eller åtaganden som ska fullgöras i ett annat EES-land, ska Finansinspektionen offentliggöra den beslutade överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, behöver inspektionen inte offentliggöra beslutet där.

låtelse av försäkringsbestånd enligt 5 §, ska inspektionen utan dröjsmål kungöra beslutet enligt 10 kap. 1 § 12. När beslutet kungörs övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. De försäkringstagare och andra ersättningsberättigade som berörs av överlåtelsen ska underrättas om den enligt 14 kap. 13 § försäkringsrörelselagen (2010:2043).

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

Härigenom föreskrivs¹ att 1 kap. 3 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap. 3 §²

I denna lag betyder

1. *AIF-förvaltare*: en svensk förvaltare av alternativa investeringsfonder enligt 1 kap. 3 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

2. *anknutet företag*: ett svenskt eller utländskt företag vars huvudsakliga verksamhet är att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller driva annan liknande verksamhet som har samband med den huvudsakliga verksamheten i ett eller flera kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländska företag,

3. *behörig myndighet*: Finansinspektionen eller någon annan myndighet inom EES som utövar tillsyn, individuellt eller på gruppnivå, över ett reglerat företag med huvudkontor inom EES,

4. *blandat finansiellt holdingföretag*: ett moderföretag som inte är ett reglerat företag och som tillsammans med sina dotterföretag, varav minst ett är ett reglerat företag med huvudkontor inom EES, och andra företag utgör ett finansiellt konglomerat,

5. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

6. *finansiellt institut*: ett företag som inte är ett kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag, eller AIF-förvaltare eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att

a) förvärva aktier eller andelar,

b) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § samma lag, eller

c) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

7. *finansiell sektor*: ett eller flera av följande företag

a) kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag, AIF-förvaltare eller motsvarande utländska företag samt finansiella institut och anknutna företag (bank- och värdepapperssektorn),

7. *finansiell sektor*: ett eller flera av följande företag

a) kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag, AIF-förvaltare eller motsvarande utländska företag samt finansiella institut och anknutna företag (bank- och värdepapperssektorn),

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II).

² Senaste lydelse 2013:670.

b) försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag och försäkringsholdingföretag (försäkringssektorn), och

c) blandade finansiella holdingföretag,

8. fondbolag: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva fondverksamhet enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder,

9. försäkringsföretag: ett försäkringsaktiebolag, ömsesidigt försäkringsbolag eller en försäkringsförening enligt försäkringsrörelselagen (2010:2043),

10. försäkringsholdingföretag:

ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag,

b) försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag, försäkringsholdingföretag och *specialföretag* (försäkringssektorn), och

c) blandade finansiella holdingföretag,

10. försäkringsholdingföretag:

ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag eller *specialföretag*,

11. institut: kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare,

12. konglomeratdirektivet:

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU,

13. kreditinstitut: en bank eller ett kreditmarknadsföretag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,

14. reglerat företag:

a) ett institut eller ett motsvarande utländskt företag, eller

b) ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag.

12. konglomeratdirektivet:

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU,

kreditmarknadsföretag enligt lagen

14. reglerat företag:

a) ett institut eller ett motsvarande utländskt företag, eller

b) ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag eller ett *specialföretag*.

15. relevant behörig myndighet:

a) en behörig myndighet som ansvarar för tillsynen över en finansiell företagsgrupp, försäkringsgrupp eller en motsvarande utländsk grupp

som ingår i ett finansiellt konglomerat, särskilt över det företag som är det överordnade moderföretaget i bank- och värdepapperssektorn respektive försäkringssektorn,

b) någon annan behörig myndighet än som avses i a som utsetts till samordnare för ett finansiellt konglomerat, eller

c) någon annan behörig myndighet som de myndigheter som avses i a och b kommer överens om är relevant,

16. samordnare: den behöriga myndighet som enligt 4 kap. ansvarar för tillsynen över ett finansiellt konglomerat,

17. sektorsbestämmelser: de bestämmelser i lag och andra författningar som gäller för den rörelse som drivs av institut och försäkringsföretag, och

18. värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen om värdepappersmarknaden.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Härigenom föreskrivs¹ att 2 kap. 17 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument² ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

17 §³

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten ska emittenten så snart det är möjligt

1. ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering,

2. underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES om villkoren, och

3. offentliggöra villkoren enligt 29 §.

De slutliga villkoren ska endast innehålla information som rör innehållet i värdepappersnoten.

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten, ska emittenten så snart det är möjligt ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra *dessa* enligt 29 §.

Finansinspektionen ska så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om villkoren.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU.

² Lagen omtryckt 1992:558.

³ Senaste lydelse 2012:378.

3 Ärendet och dess beredning

Regeringen beslutade den 18 februari 2010 att tillkalla en särskild utredare med uppgift att lämna förslag till hur Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) – nedan benämnt Solvens II-direktivet, se *bilaga 1* – ska genomföras i svensk rätt. Utredningen antog namnet Solvens II-utredningen.

Solvens II-utredningen har lämnat betänkandet Rörelse regler för försäkring och tjänstepensions (SOU 2011:68). Betänkandet har remissbehandlats.

Regeringen beslutade den 21 mars 2013 att tillkalla en särskild utredare med uppgift att lämna förslag till en ny rörelse reglering för tjänstepensionsinstitut. Utredningen antog namnet Tjänstepensionsföretagsutredningen. Den 12 december 2013 beslutade regeringen tilläggsdirektiv till utredningen. Uppdraget utvidgades bl.a. till att föreslå hur omnibus II-direktivet¹, se *bilaga 2*, ska genomföras.

Tjänstepensionsföretagsutredningen har lämnat delbetänkandet Genomförande av omnibus II-direktivet (SOU 2014:56). Omnibus II-direktivet innehåller ändringar i prospekt direktivet² och Solvens II-direktivet.

För att komplettera beredningsunderlaget har Finansdepartementet upprättat ett utkast till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet på försäkringsområdet. Där lämnas förslag på hur Solvens II-direktivet i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet ska genomföras i svensk rätt. I detta sammanhang har även det s.k. ändringsdirektivet³ – ett direktiv som innehåller vissa ändringar av Solvens II-direktivet med avseende på grupp tillsyn – beaktats. Dessutom föreslås hur de mindre ändringar i prospekt direktivet som framgår av omnibus II-direktivet ska genomföras. Lagförslaget i utkastet till lagrådsremiss finns i *bilaga 3*.

Utkastet till lagrådsremiss har remissbehandlats. En remissammanställning finns tillgänglig i lagstiftningsärendet (Fi2014/3173).

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upptill handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG och 2009/138/EG i fråga om extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat.

4 Bakgrund

4.1 Solvens I-regelverket

Den nu gällande svenska solvensregleringen för försäkringsföretagen har sin grund i EG:s försäkringsdirektiv. De nuvarande reglerna om solvens återfinns i huvudsak i det första skadeförsäkringsdirektivet från 1973 och i det första livförsäkringsdirektivet från 1979. I direktiven föreskrivs att alla försäkringsföretag ska ha en tillräckligt stor kapitalbuffert i förhållande till sin verksamhet. Storleken på buffertkapitalet bestäms på olika sätt beroende på om det gäller livförsäkringsrörelse eller skadeförsäkringsrörelse.

Med den s.k. tredje generationens direktiv som antogs 1994 skapades den inre marknaden på försäkringsområdet. Den bygger på principerna om en enda auktorisation, hemlandtillsyn, minimiharmonisering av viktigare regler för försäkringsverksamhet och om ömsesidigt erkännande av nationella regler för denna verksamhet. Med regelharmonisering samt tillstånd och tillsyn från ett enda medlemsland fick företagen möjlighet att verka på hela den europeiska marknaden.

Ett arbete med en mer genomgripande översyn av solvensreglerna – det som skulle komma att bli Solvens II-regelverket – påbörjades 2001. För att snabbt åtgärda vissa av svagheter antogs emellertid 2003 de s.k. Solvens I-direktiven. De nya direktiven innebar vissa förtydliganden och skärpta regler i förhållande till de tidigare direktiven. Direktiven genomfördes i svensk rätt den 1 januari 2004 (med övergångsbestämmelser).

4.2 Solvens II-regelverket

Solvens II-direktivet antogs hösten 2009. Tidsfristen för införlivande och tillämpning av Solvens II-direktivet var ursprungligen den 31 oktober 2012 respektive den 1 november 2012. I avvaktan på resultatet av förhandlingar om omnibus II-direktivet (se avsnitt 4.9) flyttades nu nämnda datum dock fram till den 30 juni 2013 respektive den 1 januari 2014 (se direktiv 2012/23/EU). Dessa datum har sedan flyttats fram ytterligare – denna gång till den 31 januari 2015 respektive den 1 januari 2016.

Solvens II-direktivet innebär en reformering av den grundläggande regleringen på EU-nivå för försäkringsföretag. Det utgör en del av ett samlat regelverk som också innehåller en omfattande kompletterande detaljreglering.

Solvens II-direktivet innehåller bl.a. förändrade kapitalkrav för försäkringsföretagen, tydligare krav på företagsstyrning (riskhantering), förändrade regler för tillsynsprocesserna samt mer omfattande krav på försäkringsföretagens rapportering och offentliggörande av information. Mer i detalj införs genom Solvens II-regelverket nya värderingsregler för solvensbalansräkningarna, riskkänsliga och mer sofistikerade kapitalkrav som är anpassade till det enskilda företagens risknivå, principbaserade regler kring företagens investeringar, tydligare krav på försäkringsföre-

tagens system och processer för hantering av samtliga risker – men också krav på att företagen regelbundet ska göra egna bedömningar av sitt kapitalbehov på kort och lång sikt. Dessutom införs genom direktivet en mer harmoniserad och proaktiv tillsyn. Genom ökad rapportering och offentliggöranden av olika slag kommer det att bli enklare för alla intressenter att bedöma ett försäkringsföretags verkliga situation.

Utöver en reformering av den EU-rättsliga solvensregleringen innehåller Solvens II-direktivet även en konsolidering av ett flertal befintliga direktiv inom skade-, liv- och återförsäkring. I konsolideringen av befintliga direktiv ska det inte ha gjorts några materiella ändringar i de nuvarande bestämmelserna.

Solvens II-direktivet är till stora delar, till skillnad mot tidigare försäkringsdirektiv, ett s.k. fullharmoniseringsdirektiv. Detta innebär bl.a. att det på vissa områden inte längre kommer att vara tillåtet för de enskilda medlemsstaterna att införa en reglering som avviker från bestämmelserna i direktivet.

4.3 För- och nackdelar med nuvarande solvensregler

En *fördel* med dagens solvensregelverk är att det är relativt enkelt och robust. Det nuvarande solvensregelverket kan förenklat sägas bestå av tre delar som på olika sätt samspelar. *För det första* ska företagen göra tillräckliga s.k. försäkringstekniska avsättningar på balansräkningens skuldsida. Avsättningarna ska beräknas och värderas på ett sådant sätt att företagen i praktiken har en form av implicita kapitalbuffertar. *För det andra* ska företaget ha tillgångar som svarar mot de försäkringstekniska avsättningarna. För dessa tillgångar gäller särskilda begränsningsregler som syftar till att minska risken på tillgångssidan. *För det tredje* ska företagen ha en kapitalbuffert som ställs i relation till de åtaganden som företaget har gentemot försäkringstagare och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringsavtal. Baksidan av denna enkelhet är att kapitalkraven inte fullt ut reflekterar de verkliga riskerna i det enskilda försäkringsföretaget. Detta innebär att kapitalkraven ibland sätts för högt, ibland för lågt, i förhållande till vad som vore optimalt med hänsyn till kostnader för att hålla kapitalet och dess skyddseffekt.

Den *första nackdelen* med det nuvarande EU-rättsliga regelverket är att det inte finns några krav på att marknadsvärdera tillgångar och skulder. I Sverige marknadsvärderas tillgångarna, men i många andra länder värderas tillgångarna till bokfört värde. I dessa länder medför en förändring i tillgångarnas marknadsvärde ingen omedelbar effekt på solvensen, vilket exempelvis innebär att solvensmåten blir ointressanta under kriser på finansmarknaden.

I Sverige, där försäkringsföretagen marknadsvärderar tillgångssidan men inte skuldsidan, finns andra nackdelar. Exempelvis kan en rättsförändring innebära att solvensen påverkas i positiv eller negativ riktning, även i det fall skuld- och tillgångssidan är perfekt matchade och ingen effekt på solvensen borde uppkomma. Med en marknadsvärdering

av tillgångar och skulder ökar värdet av solvensmåttan som ett mått på bolagets ekonomiska ställning.

Den *andra nackdelen* med dagens regelverk är det inte tar hänsyn till riskerna på tillgångssidan vid beräkningen av kravet på buffertkapital. Riskerna på tillgångssidan hanteras i stället genom att begränsa möjligheten att investera i aktier och andra riskfyllda tillgångar. Det nuvarande regelverket tar ingen hänsyn till om investeringarna är välanpassade till skuldsidan. Inte heller tas hänsyn till eventuella diversifieringseffekter som uppkommer till följd av riskspridning i tillgångsportföljen.

En *tredje nackdel* är att riskreducerande åtgärder vad avser skuldsidan inte fullt ut innebär reducerat krav på kapital. Åtgärder som innebär att bolaget avhänder sig risk genom återförsäkring, derivatplaceringar eller utgivande av obligationer med försäkringsinnehåll, t.ex. katastrofobligationer eller s.k. livslängdsobligationer (på engelska longevity bonds) får inte fullt ut effekt på kapitalkravet.

En *fjärde nackdel* med dagens regelverk är att det är svårt att bedöma risken i ett försäkringsföretag. Dagens system innebär att en buffert, utöver kapitalkravet, byggs in i beräkningen av skuldsidan. Beräkningen av skuldsidan överskattar således åtagandena i förhållande till en ”bästa skattning”. Det innebär att det i dag är svårt för en utomstående, t.ex. en blivande försäkringstagare, att bilda sig en uppfattning om försäkringsbolagets ekonomiska ställning. Till detta kommer ofullständiga rapporteringskrav som begränsar utomståendes möjlighet att bedöma risker och ekonomisk situation i ett enskilt försäkringsföretag.

En *femte nackdel* är att det saknas tydliga regler kring styrning och riskhantering. Brister i styrning och riskhantering, och inte för låga kapitalkrav, har i många fall varit anledningen till att försäkringsföretag i Europa inte alltid lyckats infria sina åtaganden.

Avslutningsvis bör det noteras att Finansinspektionen sedan flera år använder ett särskilt tillsynsverktyg för att identifiera företag med låg solvens, det s.k. trafikljuset. Trafikljuset utgår från en marknadsvärderad balansräkning, där ett tänkt buffertkapital stresstestas på visst sätt. Det finns många likheter, men också flera skillnader, mellan trafikljuset och reglerna om kapitalkrav och kapitalbas i Solvens II-regelverket.

4.4 Målet med regleringen

Målet med ett solvensregelverk är att tillse att försäkringsföretag kan stå för sina förpliktelser och därmed ge försäkringstagarna ett gott skydd. Stabila försäkringsföretag kan också bidra till stabilitet i hela det finansiella systemet.

Motivet för en reglering på EU-nivå är att ge försäkringsföretag möjlighet att verka under samma regelverk, och med en enda auktorisation, inom hela den inre marknaden. En målsättning med Solvens II-direktivet är att undanröja de största kvarvarande skillnaderna mellan lagregler i olika länder.

4.5 Principer bakom Solvens II-regelverket

Till skillnad från dagens solvensregelverk, som i vart fall till stor del tar sin utgångspunkt i företagens årsredovisning, tar Solvens II-regelverket sin utgångspunkt i en solvensbalansräkning som bygger på marknadsvärderade skulder och tillgångar. Nya regler för värdering av såväl tillgångar som skulder införs. Värderingen av de försäkringstekniska skulderna ska, till skillnad mot i dag inte göras betryggande, dvs. den bufferten i beräkningen försvinner. Behovet av kapitalbuffert samlas i det som kallas solvenskapitalkrav. Kravet på betryggande antagande finns i dag inte för skadebolagen eller för livbolagens tjänstepensionsdelar. För dessa verksamheter innebär direktivet mindre förändringar.

Till skillnad från dagens regelverk, bestäms kapitalkravet i Solvens II-regelverket inte bara utifrån riskerna på skuldsidan utan hänsyn tas även till riskerna på tillgångssidan, och inte minst till hur tillgångs- och skuldsidan samverkar. Utöver de försäkringsrisker som utgör grunden för dagens solvenskapitalkrav kommer solvenskapitalkraven i Solvens II-regelverket alltså att täcka även marknadsrisker, kreditrisker och operativa risker. Kapitalkraven i Solvens II-regelverket är alltså mer sofistikerade och bättre anpassade till det enskilda företags faktiska risknivå. I Solvens II-regelverket ges företagen bättre incitament att hantera sina risker, eftersom risknivån blir mer direkt kopplad till kapitalkraven och därmed till kapitalkostnaden för företagen. En viktig nyhet i förhållande till de nuvarande reglerna är att företagen inom ramen för Solvens II-regelverket ges utrymme att under vissa förutsättningar tillämpa egna modeller för att helt eller delvis bestämma kapitalkraven.

Dagens placeringsregler innefattar strikta regler för tillgångar som ska täcka de försäkringstekniska avsättningarna. Tillgångar som överstiger avsättningarna är inte föremål för samma strikta regler. Solvens II-direktivet ersätter dessa kvantitativa regler med mer generella kvalitativa regler som gäller alla tillgångar.

Eftersom regler om tillräckligt buffertkapital inte är det enda – eller ens det bästa – sättet att skydda försäkringstagare och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringsavtal, innehåller Solvens II-reglerna också mer kvalitativa krav på företagen. I Solvens II-direktivet ställs högre krav på företagen när det gäller deras system och processer för att identifiera, mäta och hantera alla sina risker. Företagen åläggs bl.a. att regelbundet göra en egen bedömning av företagets risker och behov av buffertkapital. Brister i styrning och riskhantering kan, som en sista utväg när andra tillsynsåtgärder visat sig verkningslösa, medföra att Finansinspektionen beslutar om höjningar av kapitalkraven och därmed ökar kapitalkostnaden för företagen.

Genom Solvens II-regelverket introduceras en delvis ny och mer harmoniserad tillsynsprocess för försäkringsföretagen inom EU. Syftet är att tillsynsmyndigheterna på ett bättre sätt, och framför allt på ett tidigare stadium, ska kunna identifiera problemföretag. Tillsynen kan förväntas bli mer proaktiv och inriktad på bedömningar av företagens interna system och regler för kapitalberäkning, styrning och riskhantering.

Genom Solvens II-regelverket förbättras även möjligheten att utöva en mer effektiv tillsyn över grupper som har verksamhet i flera olika medlemsländer.

I Solvens II-regelverket åläggs företagen en betydligt mer omfattande skyldighet att lämna rapporter av olika slag, såväl offentliga som icke-offentliga. Genom rapporterna ges tillsynen, långgivare, investerare, försäkringstagare och andra intressenter bättre möjligheter att kunna bedöma företagets verkliga situation. Tanken är också att ökad öppenhet ska bidra till en ”marknadsdisciplin” där företagen får ytterligare incitament att hantera sina risker på bästa sätt.

Vid framtagandet av Solvens II-regelverket har det funnits en ambition att överge detaljstyrningen i regleringen till förmån för ett mer principbaserat regelverk. Det har även funnits en uttalad ambition att i möjligaste mån undvika onödigt komplexitet. Vid utformningen av reglerna ska hänsyn tas till arten av, komplexiteten och omfattningen av riskerna i verksamheten. Små och medelstora företag samt företag med enkla produkter ska kunna följa regelverket utan att det ska vara alltför betungande. Mot bl.a. denna bakgrund innehåller Solvens II-direktivet en proportionalitetsprincip, som förenklat kan sägas innebära att såväl krav som tillsynsåtgärder ska vara proportionerliga i förhållande till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i det enskilda försäkringsföretaget.

4.6 Paralleller till bankregleringen

Det nya solvensregelverket för försäkringsföretag har vissa likheter med motsvarande reglerna för banker och värdepappersföretag, de s.k. Baselreglerna, men det finns också stora skillnader. Solvensregelverket kan i likhet med bankregleringen sägas bestå av tre pelare. Den första pelaren innehåller kvantitativa regler, den andra pelaren kvalitativa regler som bl.a. inkluderar tillsynsreglerna och den tredje pelaren handlar om företagens rapportering.

En viktig skillnad mellan Solvens II och Basel II är att de har de olika mål. Baselreglerna fokuserar på finansiell stabilitet, medan Solvens II-reglerna främst handlar om att skydda försäkringstagare och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringsavtal. För det andra fokuserar Baselreglerna på riskerna på tillgångssidan och har separata modeller för kreditrisk, marknadsrisk och operativ risk. Solvens II-regelverket bygger däremot på en helhetssyn, där hänsyn tas till hela balansräkningen men även till beroenden mellan olika riskområden. Solvens II-regelverket ger därmed en uppfattning om den totala fallissemangsriskerna i bolaget. En annan viktig skillnad är att Solvens II-regelverket innehåller mer utförliga krav när det gäller företagets styrning och riskkontroll. Skillnader finns också när det gäller värderingsreglerna.

4.7 Närmare om innehållet i de tre pelarna

Reglerna om värdering av tillgångar och skulder inklusive de försäkringstekniska avsättningarna, om hur kapitalkravet ska beräknas samt om hur kapitalet får placeras brukar hänföras till *pelare I*. I *pelare II* finns

kraven på företagens styrning och riskhantering samt en reglering av tillsynsprocessen. I *pelare III* finns reglerna om rapportering och offentliggörande. Nedan beskrivs översiktligt innehållet i Solvens II-direktivets tre pelare.

4.7.1 Pelare I

Beräkningarna av kapitalkraven bygger på en solvensbalansräkning där skulder och tillgångar som huvudregel ska marknadsvärderas. Det bör understrykas att solvensbalansräkningen på flera sätt skiljer sig från den balansräkning som ska upprättas enligt redovisningsreglerna. Bland skillnaderna kan nämnas att solvensbalansräkningen – till skillnad från balansräkningen enligt redovisningsreglerna – ska innehålla samtliga ekonomiska tillgångar och skulder. Vidare ska som huvudregel samtliga poster i solvensbalansräkningen värderas till verkligt värde, vilket inte gäller i den balansräkning som upprättas enligt redovisningsreglerna där vissa tillgångar får tas upp till anskaffningsvärdet. Värderingen av skulderna (åtagandena till följd av försäkringsavtalen) i solvensbalansräkningen ska motsvara det belopp som försäkringsföretaget skulle få betala om det skulle föra över sina åtaganden till ett annat försäkringsföretag. Det betyder att de försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara summan av en bästa skattning med ett tillägg som motsvarar kapitalkostnaden för att ta över åtagandena.

I pelare I återfinns också reglerna om beräkning av de olika kapitalkraven, och reglerna om kvaliteten på det kapital och de finansiella resurser som företaget måste ha för att täcka kapitalkraven. Det finns två nivåer av kapitalkrav – ett solvenskapitalkrav som normalt ska vara uppfyllt och ett minimikapitalkrav som i princip alltid måste vara uppfyllt. Därutöver måste kapitalnivån alltid uppgå till ett visst minimibelopp, de s.k. garantibeloppen.

Syftet med solvenskapitalkravet är att företaget ska ha tillräckligt med kapital för att kunna absorbera riskerna i hela verksamheten. Solvenskapitalkravet är kalibrerat så att sannolikheten för att företaget inte ska kunna uppfylla sina åtaganden⁴ under det närmaste året ska vara 1 på 200, dvs. att företaget ska kunna klara de fall som inträffar med 99,5 procent inom en 12-månadersperiod. Solvenskapitalkravet kan beräknas enligt en standardmodell som finns beskriven i Solvens II-direktivet, men företagen har också möjlighet att helt eller delvis i stället använda en egen intern modell, som dock måste godkännas av tillsynsmyndigheten. Försäkringsföretag och grupper ges möjlighet att tillgodoräkna sig diversifieringseffekter mellan olika delar inom företaget eller gruppen.

Minimikapitalkravet, som ska motsvara 25–45 % av solvenskapitalkravet, är en solvensnivå under vilken det anses oacceptabelt att driva rörelsen vidare. Minimikapitalkravet är tänkt motsvara en nivå där bolaget i 85 procent av alla tänkbara utfall under ett år kan svara för sina

⁴ Tillgångarna ska vara större än skulderna vid årets slut.

åtaganden. En tydlig ambition har varit att det ska vara enklare att beräkna minimikapitalkravet än att beräkna solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkraven ska uppfyllas med en s.k. kapitalbas, dvs. med kapital och finansiella resurser som är av viss kvalitet vad avser framför allt förmågan att täcka företagets förluster. Medel i kapitalbasen delas in i olika kvalitetsnivåer och det är endast medel av bästa kvalitet som får användas fullt ut för att täcka kapitalkraven. En mindre del får vara av lägre kvalitet.

När Solvens II-direktivet träder i kraft kommer de kvantitativa begränsningar som i dag gäller för s.k. skuldtäckningstillgångar att försvinna. Enligt det nya regelverket får försäkringsföretagen i princip investera i de tillgångar de önskar, men företaget måste kunna visa att de förstår de aktuella riskerna och att de har adekvata system och kontroller för att ta hand om dessa risker. I Solvens II-direktivet uttrycks detta genom ett krav på att investeringarna ska ske i enlighet med den s.k. aktsamhetsprincipen.

4.7.2 Pelare II

Bland de kvalitativa reglerna som hänförs till Pelare II bör särskilt uppmärksammas kravet på att varje försäkringsföretag regelbundet ska göra en bedömning av den egna risken och solvensen. Bedömningen ska dokumenteras. Genom kravet på en egen bedömning skapas en koppling mellan å ena sidan de regelmässiga kraven på buffertkapital och riskhantering och å den andra sidan företagets egna bedömning i dessa frågor. Genom bedömningen av den egna risken och solvensen ges företaget också vissa möjligheter att bedöma för- och nackdelar med att ta fram en intern modell för beräkningen av kapitalkraven. Bedömningen kan slutligen sägas utgöra en sammanfattning av riskhanteringssystemet och startpunkten för den nya tillsynsprocessen.

Till Pelare II hänförs även reglerna om styrning och riskhantering. I Solvens II-regelverket ställs det bl.a. krav på att företaget ska ha olika system och funktioner. Kravet på ledning och styrelse tydliggörs. Företagen ska ha adekvata företagsstyrningssystem som garanterar en sund och ansvarsfull företagsledning. Det ställs även krav på effektiva, välintegrerade riskhanteringssystem som fortlöpande ska kunna identifiera, mäta, övervaka, hantera och rapportera de risker som företaget är, eller kan komma att bli, exponerade för och det inbördes förhållandet mellan dessa risker. I varje företag ska det finnas funktioner för riskhantering, regelefterlevnad och internrevision samt en aktuariefunktion. Direktivet innehåller krav på att företagen ska ha interna regelverk för bl.a. riskhantering, intern kontroll, reserveringar, placeringar (inklusive derivat), likviditetshandling samt återförsäkrings- och riskhanteringsteknik. Någon exakt föreskrift för vilken modell som ska användas i företagsstyrningsarbetet eller hur företaget ska vara organiserat finns inte. Regelverket är i detta avseende flexibelt och möjliggör olika lösningar. Slutligen bör nämnas att direktivet även innehåller regler om särskild lämplighetsprövning av nyckelpersonal och regler om vilka krav som ställs vid utläggning av verksamhet (outsourcing).

Bland de kvalitativa reglerna i Pelare II ingår också de nya tillsynsreglerna. Den nya tillsynen ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod. Tillsynsmyndighetens huvuduppgift kan sägas vara att bedöma om företagens förmåga att identifiera, bedöma och hantera sina risker är tillräcklig med hänsyn till de krav som ställs i regleringen. Ett naturligt inslag i tillsynen är en granskning av företagens interna regelverk och hur detta regelverk efterlevs. Tillsynsmyndigheten kommer att kunna tvinga företaget att ändra sina system och processer för styrning och riskhantering, om dessa inte lever upp till de krav som följer av Solvens II-regelverket. Inom ramen för Pelare II finns möjligheten för tillsynsmyndigheten att kvalitativt hantera risker som inte fångats upp av reglerna i Pelare I, och på basis av detta bl.a. besluta om högre och bättre individuellt anpassade kapitalkrav.

I det fall företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet ska tillsynsåtgärder vidtas, i syfte att återställa den föreskrivna solvensnivån. Tillsynsåtgärderna är tänkta att bli alltmer ingripande ju sämre solvenssituationen är – den s.k. tillsynstrappan – och i det fall företaget inte uppfyller minimikapitalkravet ska tillståndet att bedriva försäkringsrörelse återkallas, efter det att företaget getts möjlighet att omedelbart åtgärda bristerna.

I Solvens II-regelverket finns ambitionen att förbättra den s.k. grupp-tillsynen. Det gäller såväl grupper som verkar nationellt som grupper vilka bedriver gränsöverskridande verksamhet. När det gäller tillsynen över försäkringsgrupper kommer det att finnas en utpekad huvudansvarig tillsynsmyndighet som ska leda tillsynsarbetet i samverkan med berörda tillsynsmyndigheter i de övriga länder där gruppen bedriver sin verksamhet. Detta innebär att grupp-tillsynsarbetet för flera stora grupper i Sverige kommer att ledas av utländska tillsynsmyndigheter

4.7.3 Pelare III

Inom pelare III finns regler om företagens rapportering till såväl tillsynsmyndigheten som marknaden. Tanken är att en mer omfattande rapportering av olika uppgifter ska bidra till ökad disciplin hos försäkringsföretagen. Genom att tillsynsmyndigheter och externa aktörer såsom försäkringstagare och finansiärer ges möjlighet att få en mer samlad bild av företagets ekonomiska ställning och hanteringen av de risker som är förenade med verksamheten kommer det att finnas starka incitament för företaget att bedriva rörelsen på ett finansiellt sunt sätt.

4.7.4 Den nya tillsynsstrukturen

Bakgrund

I spåren av finanskrisen 2007 och 2008 blev det tydligt att det förekom brister i den finansiella tillsynen inom EU. Den främsta anledningen till detta var att tillsynsmodellerna fortfarande till stora delar var nationellt inriktade, trots en fortlöpande integrering av de europeiska finansmarknaderna med en mängd finansinstitut som bedriver

gränsöverskridande verksamhet. Samarbete och samordning mellan de nationella tillsynsmyndigheterna uppvisade också stora brister.

För att komma tillrätta med dessa problem beslutade Europaparlamentet och rådet den 24 november 2010 – genom förordningar (EU nr 1093–1095/2010 – ESA-förordningarna) – ett europeiskt system för finansiell tillsyn (ESFS). Systemet består av tre europeiska tillsynsmyndigheter; Europeiska bankmyndigheten (EBA), Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). De europeiska tillsynsmyndigheterna ska intimt samarbeta med de nationella tillsynsmyndigheterna i avsikt att förbättra den inre marknadens funktionssätt. De ska utveckla bindande tekniska standarder, verka för en enhetlig tillämpning av det gemenskapsrättsliga regelverket på finansmarknadsområdet, kunna fatta bindande medlingsbeslut vid tvister mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter, övervaka att medlemsstaternas tillsynsmyndigheter följer antagna EU-regler och vid behov utfärda rekommendationer.

Vidare inrättades en europeisk systemrisknämnd (ESRB; se Europaparlamentets och rådets förordning EU nr 1092/2010). Nämnden har till uppgift att ansvara för makrotillsynen inom EU genom att identifiera risker för den finansiella stabiliteten och vid behov utfärda riskvarningar och rekommendationer till åtgärder för att hantera sådana risker. Även nämnden ingår i ESFS.

Den 24 november 2010 beslutade Europaparlamentet och rådet även *omnibus I-direktivet*.⁵ Genom ändring av en rad sektorsdirektiv preciseras genom detta direktiv de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter. Omnibus I-direktivet har genomförts genom propositionen om europeiskt tillsynssamarbete på finansmarknadsområdet (prop. 2011/12:70). Den nya lagstiftningen trädde i kraft den 1 maj 2012.

Närmare om de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter

För att kunna fullgöra sina uppgifter har de europeiska tillsynsmyndigheterna utrustats med ett antal befogenheter som fastställts genom ESA-förordningarna. Förordningarna har direkt effekt, dvs. är direkt tillämpliga i medlemsstaterna. Dessa befogenheter är i huvudsak följande (se artikel 8.2 i förordningarna)

- utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn (artikel 10)
- utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande (artikel 15)
- utfärda riktlinjer och rekommendationer (artikel 16)
- utfärda rekommendationer när det gäller överträdelse av unionsrätten (se artikel 17.3)

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU av den 24 november 2010 om ändring av direktiven 98/26/EG, 2002/87/EG, 2003/6/EG, 2003/41/EG, 2003/71/EG, 2004/39/EG, 2004/109/EG, 2005/60/EG, 2006/48/EG, 2006/49/EG och 2009/65/EG vad gäller befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten).

- fatta enskilda beslut riktade till behöriga myndigheter om krav på åtgärder i krissituationer och om lösning av tvister mellan behöriga myndigheter i gränsöverskridande situationer (artiklarna 18.3 och 19.3)
- fatta enskilda beslut riktade till finansinstitut när det gäller direkt tillämpning av unionsrätten (artiklarna 17.6, 18.4 och 19.4)
- avge yttranden till Europaparlamentet, rådet eller kommissionen om alla frågor som har samband med dess behörighetsområde (artikel 34)
- samla in nödvändiga uppgifter om finansinstitut så att de europeiska tillsynsmyndigheterna kan fullgöra sina verksamhetsuppgifter (artikel 35)
- utveckla gemensamma metoder för att utvärdera hur produktens särdrag och distributionsprocesserna inverkar på institutens finansiella ställning och konsumentskyddet
- tillhandahålla en centralt tillgänglig databas med registrerade finansinstitut inom sitt behörighetsområde (om detta följer av rättsakterna i artikel 1.2).

4.8 Översiktligt om omnibus II-direktivet

Inledning

Den 16 april 2014 beslutade Europaparlamentet och rådet det s.k. omnibus II-direktivet,⁶ se *bilaga 2*.

Genom ändring av prospektdirektivet⁷ och Solvens II-direktivet preciseras genom omnibus II-direktivet de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter som ursprungligen fastställts i ESA-förordningarna. Detta krävs för att det europeiska systemet för finansiell tillsyn ska fungera effektivt. Sådana ändringar avser fastställandet av räckvidden för vissa befogenheter som de europeiska tillsynsmyndigheterna har, precisering av andra befogenheter som föreskrivs i unionsrätten samt ändringar som syftar till att uppnå att de europeiska tillsynsmyndigheternas verksamhet fungerar smidigt och effektivt inom ramen för det europeiska tillsynssystemet. Det är i huvudsak fråga om regler som säkerställer ett väl fungerande samarbete mellan de behöriga myndigheterna och de europeiska tillsynsmyndigheterna (jfr omnibus II-direktivet).

Mer i detalj innehåller omnibus II-direktivet en delegering av befogenheter till kommissionen att anta genomförandeåtgärder, dvs. anta delegerade akter och genomförandeakter i enlighet med artikel 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Direktivet

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten).

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upptill handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

innehåller även bestämmelser om att skjuta fram datumen för införlivande, upphävande och tillämpning i Solvens II-direktivet.

Ändringar i Solvens II-direktivet av annan art

Solvens II-direktivet innebär en reformering av den grundläggande regleringen på EU-nivå för försäkringsföretag. Det utgör en del av ett samlat regelverk som också innehåller en omfattande kompletterande detaljreglering.

Solvens II-direktivet innehåller som nämnts bl.a. förändrade kapitalkrav för försäkringsföretagen, tydligare krav på företagsstyrning (riskhantering), förändrade regler för tillsynsprocesserna samt mer omfattande krav på försäkringsföretagens rapportering och offentliggörande av information.

Det s.k. ändringsdirektivet⁸ innehåller vissa ändringar av Solvens II-direktivet med avseende på grupp tillsyn. Dessa ändringar hanteras i samband med genomförandet av Solvens II-direktivet (se prop. 2012/13:160 s. 39).

Kommissionens förslag till omnibus II-direktiv beslutades i februari 2011. Det innehöll de förslag som framgår av föregående avsnitt. Förhandlingarna mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen ledde dock inte till att någon politisk överenskommelse kunde träffas. Den mest komplicerade frågan i dessa förhandlingar var införandet av åtgärder som rör behandling av försäkringsprodukter med långfristiga garantier enligt det nya Solvens II-regelverket (Long-term guarantee package eller LTG-paketet).

Efter en längre tids resultatlösa förhandlingar kring tillkommande regleringen av försäkringsprodukter med långfristiga garantier, lämnades ett uppdrag till Eiopa att göra en teknisk bedömning av åtgärderna, för att på så sätt få en ny utgångspunkt för en politisk överenskommelse om omnibus II-direktivet.

Den 14 juni 2013 offentliggjorde Eiopa sin bedömning av hur produkter med långfristiga garantier lämpligen bör behandlas i Solvens II-regelverket. Dessa slutsatser bekräftar hur viktigt det är med långfristiga garantiåtgärder för många medlemsstater under perioder av finansiella påfrestningar, men även att det finns ett behov av olika åtgärder för att kunna hantera de skilda försäkringsprodukter som erbjuds i medlemsstaterna. Eiopa föreslog således i sina slutsatser ett antal åtgärder som syftar till att underlätta tillhandahållandet av försäkringsprodukter med långfristiga garantier – detta för att skydda mot att det uppstår artificiell volatilitet på finansmarknaderna. Dessa resultat och de förändringar i omnibus II-direktivet som Eiopas bedömning har lett till, utgjorde sedan grunden för en politisk överenskommelse om omnibus II-direktivet.

⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG och 2009/138/EG i fråga om extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat.

5 Allmänna utgångspunkter

5.1 EU-rättslig bakgrund

5.1.1 Lamfallussymodellen

I maj 1999 presenterade kommissionen en handlingsplan för finansiella tjänster⁹, som syftade till att skapa en integrerad marknad för finansiella tjänster i EU. Handlingsplanen innehöll 42 förslag till åtgärder som skulle vara genomförda senast år 2005. Mot bakgrund av de korta tidsfristerna som gällde för att genomföra handlingsplanen togs en ny modell för lagstiftning fram. Den nya modellen har kommit att kallas för Lamfallussymodellen.¹⁰ Modellen syftar till att möjliggöra ett snabbare lagstiftningsförfarande och en mer flexibel lagstiftning. Den särskilda lagstiftningsmodellen tillämpades ursprungligen på värdepappersområdet, men 2006 utvidgades tillämpningsområdet till att omfatta även lagstiftning inom bank-, försäkrings- och fondområdena.

Lamfallussymodellen delar in regelgivningen och uppföljningen i fyra nivåer. På nivå 1 fastställs allmänna principer enligt det normala lagstiftningsförfarandet inom EU-rätten, dvs. genom direktiv eller förordningar som föreslås av kommissionen och antas av rådet och Europaparlamentet. I dessa rättsakter ges kommissionen mandat att utfärda ytterligare föreskrifter, tidigare kallade genomförandebestämmelser (på engelska *implementing measures*) i vissa hänseenden. På nivå 2 antar kommissionen sedan ytterligare föreskrifter för att fylla ut eller anpassa de allmänna principer som beslutats på nivå 1. Dessa föreskrifter kan meddelas i form av såväl direktiv som förordningar. Nivå 3 omfattar ett utökat samarbete mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter. På nivå 3 kan det också utfärdas rekommendationer, riktlinjer (på engelska *guidelines*) och standarder. Slutligen ska kommissionen på nivå 4 ta ett ökat ansvar för att säkerställa att gemenskapslagstiftningen genomförs i medlemsstaterna på ett likartat sätt.

Lamfallussymodellen bygger på särskilda s.k. kommittologiregler.¹¹ Enligt dessa finns det dels s.k. föreskrivande kommittéer på nivå 2, dels s.k. rådgivande kommittéer på nivå 3. Nivå 3-kommittéerna har nu ombildats till tre Europeiska tillsynsmyndigheter (se avsnitt 5.1.2): den europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten, Eiopa, den europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, Esma samt den europeiska bankmyndigheten, Eba. På försäkringsområdet utgörs nivå 2-kommittén av European Insurance and Occupational Pensions Committee (EIOPC). I EIOPC arbete deltar bl.a. företrädare för det

⁹ Kommissionens meddelande Att genomföra handlingsplanen för finansmarknaderna: En handlingsplan, KOM (1999) 232.

¹⁰ Efter namnet på ordföranden i den s.k. visemannakommittén, Alexandre Lamfalussy. En översiktlig beskrivning av Lamfallussymodellen på försäkringsområdet finns i kommissionens Impact assessment Report SEC(2007)871, Annex A.3.

¹¹ 2006/512/EC och Rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som ska tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter, EGT L 184, 17.7.1999, s. 23 (Celex 31999D0468).

svenska finansdepartementet. Nivå 3-kommittén utgjordes tidigare av Committee of European Insurance and Occupational Pensions Supervisors (CEIOPS)¹². I CEIOPS arbete deltog bl.a. företrädare för Finansinspektionen. Som nämnts har CEIOPS nu ersatts av den nya försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten, Eiopa.

Solvens II-direktivet har tagits fram med utgångspunkt i Lamfallussy-modellen. Detta innebär bl.a. att Solvens II-direktivet endast innehåller s.k. nivå 1-reglering, som förutsätts bli kompletterad genom såväl nivå 2- som nivå 3-reglering. När det gäller nivå 2-regleringen innehåller Solvens II-direktivet uttryckliga bestämmelser om att kommissionen på vissa särskilt angivna områden ska respektive får meddela ytterligare föreskrifter, och i enlighet med kommittologiförfarandet har CEIOPS under år 2009 och 2010 på kommissionens uppdrag tagit fram ett stort antal s.k. tekniska råd rörande regleringen på nivå 2. Med utgångspunkt i dessa tekniska råd har kommissionen och EIOPC sedan arbetat fram utkast till en nivå 2-reglering. Denna ordning har dock ändrats genom att Lissabonfördraget trätt i kraft (se avsnitt 5.1.3).

Arbetet med att ta fram nivå 3-regleringen påbörjades av CEIOPS under 2009. Detta arbete har nu tagits över av Eiopa. Nivå 3-reglering kommer att meddelas i form av riktlinjer och rekommendationer (se avsnitt 5.1.2).

Som framgått är tanken i Lamfallussy-modellen att nivå 1-regleringen endast ska innehålla de allmänna principerna i regleringen (på engelska key framework principles). Detta brukar ibland beskrivas på det sättet att Solvens II-direktivet endast är ett ramdirektiv, eller att Solvens II-direktivet endast innehåller de övergripande principerna. Det kan dock konstateras att många av bestämmelserna i Solvens II-direktivet är mycket detaljerade. När det gäller sådana bestämmelser är det tveksamt om man kan tala om en principbaserad reglering. Dessutom kommer regleringen på lägre nivåer att bli omfattande. Den samlade EU-regleringen kommer således att bli mycket omfattande.

5.1.2 Ny tillsynsordning

Med anledning av den finanskris som drabbade världen under 2007 och 2008 fick en expertgrupp under ledning av Jacques de Larosière i uppdrag att lämna förslag som skulle stärka den europeiska tillsynsordningen på det finansiella området. I februari 2009 lämnade gruppen sina förslag i en särskild rapport.¹³ Baserat på denna rapport presenterade kommissionen i mars 2009 sina förslag kring innehållet i en ny tillsynsordning i en s.k. kommunikation. I maj samma år presenterades mer detaljerade förslag, och i juni samma år ställde sig rådet bakom kommissionens förslag.

¹² Till följd av den nya tillsynsordningen har CEIOPS upphört med sin verksamhet. Verksamheten kan sägas ha övertagits av den nybildade Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (eng. European Insurance and Occupational Pensions Authority [Eiopa]).

¹³ The high-level group on financial supervision in the EU, chaired by Jacques de Larosière, Report, Brussels 25 februari 2009.

Den nya ordningen föreslogs bestå av två delar. I den ena delen skulle de dåvarande s.k. nivå 3-komiteéerna (CEIOPS på försäkringsområdet) ombildas till nya självständiga myndigheter (Eiopa på försäkringsområdet) som skulle samverka med de nationella tillsynsmyndigheterna i ett europeiskt nätverk – European System of Financial Supervisors (ESFS). I den andra delen skulle det etableras en European Systemic Risk Board (ESRB) med uppgift att övervaka och bedöma potentiella hot mot den finansiella stabiliteten som har sin grund i den makroekonomiska utvecklingen eller utvecklingen i det finansiella systemet som helhet. För att ESFS skulle kunna fungera effektivt ansågs det bl.a. att de nya myndigheterna skulle ges rätt att ta fram förslag på s.k. *tekniska standarder*, detaljföreskrifter på finansmarknadsregleringens olika områden, i syfte att säkerställa en mer harmoniserad reglering.

Kommissionens formella förslag till ny lagstiftning på området lämnades i september 2009, och Europaparlamentets och rådets beslut fattades genom bl.a. Europaparlamentets och rådets förordning 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av Eiopa (Eiopa-förordningen).

5.1.3 Lissabonfördraget

Parallellt med framtagandet av en ny tillsynsordning på det finansiella området har det s.k. Lissabonfördraget trätt i kraft. Lissabonfördraget innebär bl.a. att EU:s institutioner genom artiklarna 290 och 291 i fördraget getts rätt att utfärda s.k. *delegerade akter* (på engelska *delegated acts*) respektive *genomförandakter* (på engelska *implementing acts*).

Enligt artikel 290 kan det genom en lagstiftningsakt till kommissionen delegeras befogenhet att anta akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter och som kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten. Enligt artikeln ska mål, innehåll, omfattning och varaktighet för delegeringen av befogenhet uttryckligen framgå av lagstiftningsakten. De väsentliga delarna av ett område ska förbehållas lagstiftningsakterna och får inte bli föremål för delegering av befogenhet, och de villkor som ska gälla för delegeringen ska fastställas i lagstiftningsakterna. De akter som kommissionen kan anta med stöd av sådan delegation är delegerade akter. Av artikel 290 framgår det inte i vilken juridisk form en sådan delegerad akt ska meddelas. Av artikel 296 framgår det dock att institutionerna i ett sådant fall kan välja typ av akt, med beaktande av tillämpliga förfaranden och proportionalitetsprincipen. En delegerad akt kan alltså meddelas i form av förordning eller ett direktiv.

Om enhetliga villkor för genomförande av unionens rättsligt bindande akter krävs framgår det av artikel 291 att kommissionen – eller i vissa fall rådet – ska tilldelas genomförandebefogenheter genom dessa akter. Vid sådan tilldelning av genomförandebefogenheter ska Europaparlamentet och rådet, genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, i förväg fastställa allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter. De akter som kommissionen antar med stöd

av dessa genomförandebefogenheter är genomförandeakter. Av artikel 291 framgår det inte i vilken juridisk form en sådan genomförandeakt ska meddelas. I likhet med vad som anförts ovan torde detta innebära att en genomförandeakt t.ex. kan meddelas i form av förordning eller direktiv.

5.1.4 Omnibus II-direktivet och Eiopa-förordningen

Eftersom Solvens II-direktivet antogs år 2009 måste direktivet anpassas till såväl den nya tillsynsordningen som till Lissabonfördraget. I januari 2011 lämnade kommissionen därför förslag till ett direktiv med bl.a. sådana ändringar, omnibus II-direktivet. Direktivet antogs den 16 april 2014 (se även avsnitt 4.9).

En del av direktivet handlar om utrymmet för tekniska standarder som ett ytterligare verktyg för harmonisering av tillsynen och skapandet av en mer harmoniserad reglering. I sammanhanget bör noteras när det gäller tekniska standarder att Eiopa, enligt Eiopa-förordningen¹⁴ har rätt att bl.a. ta fram förslag till tekniska standarder för tillsyn (på engelska *regulatory technical standards*) och förslag till tekniska standarder för genomförande (på engelska *implementing technical standards*, se artiklarna 10 och 15 i Eiopa-förordningen).

Eiopa har även rätt att utfärda riktlinjer och rekommendationer (på engelska *guidelines and recommendations*, se artikel 16 i Eiopa-förordningen). Riktlinjer och rekommendationer ska vara riktade till behöriga myndigheter (t.ex. Finansinspektionen) eller till finansiella företag. Riktlinjer och rekommendationer är inte rättsligt bindande i traditionell mening, men nationella tillsynsmyndigheter och försäkringsföretag som träffas av dessa riktlinjer och rekommendationer ”ska med alla tillgängliga medel söka följa dessa riktlinjer och rekommendationer” (på engelska *make every effort to comply*). Myndigheter, och i vissa fall företag, kommer att vara skyldiga att bekräfta efterlevnaden eller förklara varför riktlinjer och rekommendationer inte följs. Denna typ av bestämmelser kallas ibland för ”följ eller förklara-regler” (på engelska *comply or explain*). Eiopa övervakar och förfogar även över vissa åtgärder för att se till att utfärdade rekommendationer och riktlinjer följs.

Eiopas rätt att föreslå tekniska standarder, som ska beslutas av kommissionen, är kopplad till kommissionens befogenheter enligt artiklarna 290 och 291. Enligt dessa artiklar måste kommissionens befogenheter framgå uttryckligen av lagstiftningsakten, dvs. Solvens II-direktivet. I omnibus II-direktivet definieras indirekt på vilka områden Eiopa ska ha rätt att ta fram förslag till olika former av tekniska standarder. Av förordningen framgår även att dessa standarder – båda typerna – ska ges form av EU-förordning eller EU-beslut. Regleringen i form av tekniska standarder kommer alltså att vara direkt tillämplig i

¹⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG. EUT L 331, 15.12.2010 s. 1–11 Celex 32010R1094.

Sverige. Ofta benämns den normgivning som kommissionen företar i form av tekniska standarder på förslag från någon av de nya europeiska tillsynsmyndigheterna som nivå 2 respektive 2,5-reglering. De skiljer sig från regleringen på nivå 3 på så sätt att den är juridiskt bindande i traditionell bemärkelse.

Av skäl 11 i till omnibus II-direktivet framgår att det som ska regleras genom tekniska standarder ska vara av ”genuint teknisk karaktär”, och att framtagandet av standarden ska kräva tillsynsexpertis. Tekniska standarder i form av delegerade akter ska utveckla, precisera och bestämma villkoren för en enhetlig harmonisering av reglerna i den grundläggande lagstiftningsakten, och kan därigenom, i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget komplettera eller ändra icke-väsentliga delar av lagstiftningsakten. Tekniska standarder i form av genomförandeakter ska i enlighet med artikel 291 i fördraget bestämma villkoren för en enhetlig tillämpning av rättsligt bindande unionsakter. Tekniska standarder får inte innebära policyval eller strategiska beslut, vilket anges i artiklarna 10 och 15 i Eiopa-förordningen.

En annan del av omnibus II-direktivet rör regler om tvistelösning mellan nationella tillsynsmyndigheter. Kommissionen ges också mandat att meddela övergångsbestämmelser på en rad olika områden. Dessa ska meddelas genom delegerade akter. De mandat som ges är begränsade vad avser såväl områdena som den maximala perioden för övergångsbestämmelser på respektive område. Bestämmelserna i dessa delar behandlas närmare i avsnittet om ikraftträdande- och övergångsbestämmelser, se avsnitt 24.

5.2 Överväganden och förslag

5.2.1 Förhållandet mellan nationell reglering och unionsrätten

Regeringens bedömning: De nya bestämmelser som införs till följd av Solvens II-direktivet bör – som utgångspunkt – inte gå längre än vad som krävs enligt direktivet. De svenska bestämmelserna bör inte heller vara mer detaljerade än bestämmelserna i direktivet. Vissa nationella rörelseregler som inte följer av Solvens II-direktivet bör behållas.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: De remissinstanser som kommenterar bedömningen instämmer i den. *Sveriges Advokatsamfund* menar dock att utredningens förslag i vissa delar går längre än vad Solvens II-direktivet kräver.

Bedömningen i utkast till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den. *Svensk Försäkring* konstaterar att det är fråga om fullharmonisering och betonar därför särskilt vikten av återhållsamhet när

det gäller att införa nationella regler som innebär tillägg till den lagstiftning som följer av genomförandet av Solvens II-direktivet.

Skälen för regeringens bedömning: Ett viktigt syfte med Solvens II-direktivet är att uppnå en ökad harmonisering av regelverk och tillsyn inom EU. Ett mer harmoniserat regelverk bidrar till effektiviteten i den finansiella sektorn genom att det dels undanröjer de bestämmelser som annars skulle fungera som direkta eller indirekta hinder mot konkurrens över gränserna, dels minskar det gränsöverskridande instituts administrativa börda av att hantera flera sinsemellan olikartade regelverk för en och samma verksamhet när denna bedrivs i flera länder.

En viktig förutsättning för att uppnå ett mer harmoniserat EU-regelverk är att medlemsstaternas nationella regelverk inte, utöver det gemensamma regelverket, lägger på ytterligare bestämmelser som i praktiken fungerar som konkurrenshinder. Det nationella regelverket bör naturligtvis inte heller sakna bestämmelser som ska finnas enligt det gemensamma regelverket. Utgångspunkten vid utformningen av de nationella bestämmelserna bör därför vara att förslagen till nya regler på lagnivå ska ansluta sig till utformningen av bestämmelserna i Solvens II-direktivet. Särskilt viktigt blir detta i de fall direktivbestämmelserna har karaktär av fullharmonisering.

I syfte att uppnå ökad harmonisering bör man, som *Svensk Försäkring* har påpekat, även vara försiktig med att förtydliga eller komplettera bestämmelserna i direktivet på ett sätt som i praktiken skapar en form av nationella särbestämmelser. Detta är särskilt viktigt när det gäller Solvens II-direktivet, eftersom det i vart fall i grunden bygger på ett principbaserat förhållningssätt. Med ett sådant förhållningssätt måste det finnas utrymme för alternativa lösningar att nå de krav som lagts fast i direktivet. Genom onödigt nationell detaljreglering kan fördelarna med en mer principbaserad reglering inte uppnås. För denna bedömning talar också förekomsten av reglering på lägre nivåer i Lamfallussy-strukturen och risken för överlappande eller t.o.m. motstridiga regler.

Även mot den angivna bakgrunden finns det dock kvar ett utrymme för nationell reglering på det rörelserättsliga området. Det handlar då framför allt om grundläggande rörelse regler, men också om bl.a. förmånsrätt för försäkringstagarna i vissa av ett försäkringsföretags tillgångar. De aktuella reglerna och deras förhållande till den EU-rättsliga regleringen behandlas under respektive avsnitt.

5.2.2 Hur ska bestämmelserna i Solvens II-direktivet genomföras i svensk rätt?

Regeringens förslag: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet ska i huvudsak genomföras genom bestämmelser i försäkringsrörelselagen. Bestämmelser som inte förs in i lag genomförs med stöd av bemyndigande i lag genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

De svenska bestämmelserna på lagnivå ska utformas så att de både vad gäller struktur och språklig utformning ligger så nära direktivet som möjligt. Vid utformningen ska dock sådana språkliga och

strukturella justeringar göras som bidrar till att skapa en enkel, tydlig och begriplig lagtext, under förutsättning att sådana justeringar inte ändrar det sakliga innehållet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att de föreskrifter som inte genomförs genom bestämmelser i lag som huvudregel ska genomföras genom föreskrifter som meddelas av regeringen med stöd av bemyndigande i lag.

Remissinstanserna: De remissinstanser som berör ämnet tillstyrker utredningens förslag att direktivbestämmelser i första hand bör genomföras genom bestämmelser i lag. *Finansinspektionen* och *Livförsäkringsutredningen* invänder mot utredningens förslag till ändrad struktur för föreskriftsbemyndiganden och menar att regeringen även fortsättningsvis bör få generell möjlighet att delegera sin föreskriftsrätt till den myndighet som regeringen bestämmer.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Bestämmelserna i Solvens II-direktivet ska som huvudregel genomföras genom lag men även genom myndighetsföreskrifter

Ett EU-direktiv ska genomföras genom nationellt bindande regler på lämplig normnivå på det sätt som bäst överensstämmer med medlemsstatens lagstiftningstradition och lagstiftning i övrigt. Bestämmelserna i Solvens II-direktivet kan genomföras i svensk rätt genom motsvarande bestämmelser tas in i svensk lag. Merparten av bestämmelserna i direktivet är, i likhet med motsvarande bestämmelser på bank- och värdepappersområdena, av offentligrättslig karaktär och avser näringsverksamhet. Detta innebär att bestämmelserna i direktivet också kan genomföras genom att riksdagen delegerar normgivningsmakten till regeringen alternativt till regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer, dvs. i praktiken till Finansinspektionen (se 8 kap. 2 § första stycket 2 och 3 § regeringsformen). Vid genomförandet av direktiv på finansmarknadsområdet har lagstiftaren ofta valt en regleringsteknik som bygger på en kombination av lagbestämmelser och myndighetsföreskrifter.

Utredningen anser att de direktivbestämmelser som inte genomförs i lag i stället bör genomföras genom föreskrifter som meddelas av regeringen i form av förordning. Därför har utredningen föreslagit att endast regeringen, inte regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer, ska ges bemyndigande att meddela ytterligare föreskrifter till försäkringsrörelselagen (2010:2043, förkortad FRL) och på så sätt genomföra de direktivbestämmelser som inte genomförs genom bestämmelser i försäkringsrörelselagen. Som skäl för detta ställningstagande har utredningen angett att den svenska normgivningsstrukturen bör återspegla den normgivningsstruktur som gäller på EU-nivån. Eftersom de föreskrifter som meddelas av kommissionen som delegerade akter eller

genomförandeakter eller som tekniska standarder, med stöd av bemyndiganden i Solvens II-direktivet, torde ges formen av EU-förordningar, som blir direkt gällande i Sverige, bör enligt utredningens uppfattning de direktivbestämmelser som genomförs på lägre normhierarkisk nivå än i lag genomföras genom föreskrifter som meddelas av regeringen i förordning. På så sätt skulle det undvikas att föreskrifter som hör hemma på direktivnivå i den EU-rättsliga normhierarkin hamnar på en lägre nivå i normhierarkin nationellt än föreskrifter som hör hemma på nivå 2 och 2,5 i EU-strukturen och som kommer att gälla direkt i Sverige.

Regeringen anser emellertid, i likhet med *Livförsäkringsutredningen*, att frågan om hur Solvens II-direktivets bestämmelser ska införas i Sverige inte ska vara beroende av hur olika regler har kommit att införas på EU-nivå. Det förekommer inte sällan i solvensregelverket att regler av mera principiellt innehåll återfinns bland de föreskrifter som ska meddelas av kommissionen och regler av detaljkaraktär återfinns i själva direktivet. Att en viss bestämmelse hamnat i själva direktivet behöver således inte betyda att den kan anses ha principiell betydelse eller är resultatet av ett särskilt politiskt ställningstagande.

Styrande vid det svenska genomförandet av Solvens II-direktivets bestämmelser bör i stället vara hur ett klart och tydligt (lättöverskådligt och lättillämpat) regelverk bäst kan åstadkommas. För att uppnå det syftet är det lämpligt att vissa direktivbestämmelser av högre detaljeringsgrad genomförs genom föreskrifter som meddelas av Finansinspektionen, som har resurser och kompetens att utarbeta detaljföreskrifter på försäkringsrörelseregleringens olika områden. Meddelandet av sådana detaljföreskrifter kräver inte heller, som *Livförsäkringsutredningen* angett, något ställningstagande av regeringen som politiskt organ. Även det förhållandet talar för att de bestämmelser i Solvens II-direktivet som har karaktär av detaljbestämmelser bör kunna meddelas av Finansinspektionen som förvaltningsmyndighet.

Solvens II-direktivets bestämmelser är, som utredningen påpekat, den grundläggande delen av ett nytt samlat EU-regelverk för försäkringsrörelse. Av det skälet bör huvudregeln vara att direktivets bestämmelser ska genomföras genom bestämmelser i lag, även om det alltså är både möjligt och lämpligt att vissa direktivbestämmelser genomförs genom myndighetsföreskrifter. En lämplig utgångspunkt vid valet av normgivningsnivå kan, som *Livförsäkringsutredningen* anför, vara vilka ämnesområden som i dag regleras i FRL. Samma principer bör också vara vägledande när det gäller meddelandet av föreskrifter i försäkringsrörelseregleringen som inte är föranledda av EU-regler. När det finns utrymme för kompletterande normgivning på nationell nivå, vid sidan av EU-regelverket, bör den alltså ske genom en kombination av lag och myndighetsföreskrifter, beroende på vad som i det enskilda fallet bedöms lämpligt. Som utredningen funnit har reglerna i Solvens II-direktivet en naturlig hemvist i FRL och det är inte lämpligt att stifta en särskild lag som innehåller de rörelserättsliga delarna av försäkringsregleringen.

Begrepp och termer i den svenska lagtexten

När det gäller de begrepp och termer som används i Solvens II-direktivet bör utgångspunkten vara att den svenska regleringen så nära som möjligt

ska överensstämja med de begrepp och termer som används i direktivet. Med en sådan utgångspunkt skapas bättre förutsättningar för att uppnå ökad harmonisering, vilket är ett av syftena med direktivet. Genom användande av direktivets begrepp och termer minskar också risken för att de svenska reglerna tolkas på ett sätt som inte är förenligt med direktivet. Ytterligare ett skäl för att använda direktivets terminologi är att bestämmelserna som kommer att meddelas av kommissionen torde komma att innehålla i vart fall delvis samma termer och begrepp som direktivet. Avvikelser från direktivets terminologi kan därför skapa oklara kopplingar mellan lagen och de i Sverige direkt tillämpliga bestämmelserna på nivå 2 och 2,5. Den valda utgångspunkten kan emellanåt medföra att vissa termer och begrepp upplevs som främmande, eftersom direktivet innehåller en rad facktermer och begrepp som inte tidigare förekommit i svensk lagstiftning.

Vad som nyss sagts bör dock inte förhindra språkliga avvikelser från den svenska direktivtexten när sådana språkliga avvikelser är nödvändiga. Detta kan vara fallet vid uppenbart felaktiga översättningar eller på grund av att direktivtexten är skriven för att kunna " fungera " i alla medlemsstater oavsett de nationella särdrag som kan finnas. I andra fall kan språkliga justeringar krävas för att skapa en mer lättläst och begriplig reglering, eller för att skapa en reglering som är mer förenlig med svensk lagstiftningstradition. Denna form av språkliga justeringar får naturligtvis inte ändra på det sakliga innehållet i bestämmelserna. Slutligen bör det här nämnas att det också krävs språkliga justeringar när ett engelskt ord har översatts på olika sätt i olika bestämmelser.

5.2.3 Regler som beslutas av kommissionen

Regeringens bedömning: Regler som har beslutats eller kommer att beslutas av kommissionen med stöd av bemyndiganden i Solvens II-direktivet har getts eller kommer att ges formen av EU-förordningar och kräver i huvudsak inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser som berör ämnet instämmer i utredningens bedömning. *Sveriges Advokatsamfund* anser dock att frågan om hur nivå 2-reglerna ska implementeras i svensk rätt bör övervägas närmare när de är färdigställda på EU-nivå.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Kommissionen har nu genom förordning beslutat kompletterande reglering på nivå 2.¹⁵ Även det utkast

¹⁵ Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II).

till reglering på nivå 2,5 som presenterats har haft form av EU-förordning. I nuläget finns inget skäl att anta att denna reglering skulle meddelas i form av direktiv. Det innebär att den blir direkt tillämplig i Sverige. Kompletterande nationella genomförande bestämmelser är endast tillåtna om det krävs för att EU-förordningen ska kunna tillämpas och få genomslag i svensk rätt.

Den regleringen på lägre nivåer som har meddelats och som ska meddelas av kommissionen har beaktats i regeringens lagförslag på det sättet att lagförslagen utformats på ett sådant sätt att de är förenliga med den. Det innebär i vissa fall att en förutsättning för att EU-förordningen ska kunna tillämpas och få genomslag i svensk rätt är att det införs vissa kompletterande bestämmelser i försäkringsrörelselagstiftningen (se här särskilt regleringen av specialföretag). Som *Sveriges Advokatsamfund* påpekar bör således samspelet mellan direktivregler och EU-förordningar på lägre nivå övervägas särskilt.

5.2.4 Riktlinjer och rekommendationer som beslutas av Eiopa

Regeringens bedömning: Inom ramen för de bemyndiganden som ges i försäkringsrörelselagen att meddela föreskrifter kan vissa riktlinjer och rekommendationer som beslutas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ”omvandlas” till myndighetsföreskrifter.

Utredningen berör inte frågan.

Remissinstanserna tar inte upp frågan.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den. *Finansinspektionen* betonar att inspektionens tillsyn får anses omfatta även riktlinjer och rekommendationer från Eiopa, eftersom dessa får anses utgöra råd om hur författningar som styr verksamheten kan tillämpas. *Svensk Försäkring* ifrågasätter det lämpliga i att Finansinspektionen utnyttjar bemyndigandena på detta sätt.

Skälen för regeringens bedömning: Som nämnts finns på nivå 3 i Lamfallussy-strukturen riktlinjer och rekommendationer som meddelas av Eiopa. Mandatet för detta finns i artikel 16 i Eiopa-förordningen. Syftet med de riktlinjer och rekommendationer som utfärdas ska vara att skapa en konsekvent, ändamålsenlig och effektiv tillsynspraxis. Detta ska säkerställa en gemensam, enhetlig och konsekvent tillämpning av unionsrätten. Riktlinjerna kan rikta sig såväl till behöriga myndigheter som till försäkringsföretag. Om en riktlinje eller en rekommendation riktar sig till behöriga myndigheter, ska dessa antingen följa riktlinjen eller rekommendationen eller förklara varför den inte gör det. Samma princip gäller om riktlinjen eller rekommendationen riktar sig till försäkringsföretagen. Eiopa övervakar och förfogar även över vissa åtgärder för att se till att utfärdade rekommendationer och riktlinjer följs. Eiopa-förordningen innehåller emellertid i övrigt inga bestämmelser om sankt-

ioner för försäkringsföretag som inte följer de riktlinjer och rekommendationer som utfärdas av Eiopa.

Det kan förekomma att föreskrifter av betydelse meddelas genom riktlinjer och rekommendationer från Eiopa. Även om de, som *Finansinspektionen* påpekar, till sitt innehåll inte är rättsligt bindande, utgör de rekommendationer till stöd för hur författningar som styr verksamheten kan tillämpas. På så sätt omfattas de normalt av inspektionens tillsyn. Samtidigt torde Finansinspektionen inte kunna lägga en överträdelse av dessa riktlinjer och rekommendationer direkt till grund för ett ingripande mot ett försäkringsföretag, eftersom dessa inte är att anse som ”författningar som reglerar företagets näringsverksamhet” (se 16 kap. 1 § FRL). Det är inte en fullt godtagbar ordning att Finansinspektionen ges begränsade möjligheter att ingripa mot överträdelser av viktiga regler. Det blir också tydligt för försäkringsföretagen vad konsekvensen kan bli av sådana överträdelser, om bestämmelserna i fråga finns i en föreskrift som har meddelats av Finansinspektionen.

Grunden för detta bör ges i bemyndiganden som ska utformas på sedvanligt sätt och avse vissa i lag särskilt angivna ämnesområden. Bemyndigandenas omfattning bör dock inte styras av vilka riktlinjer och rekommendationer som Eiopa antar och innehåller i dessa. Det bör i stället var fråga om bemyndiganden som följer av metodiken för hur bestämmelserna i Solvens II-direktivet genomförs i svensk rätt (se avsnitt 5.2.2). Inom dessa områden kan således Finansinspektionen ”omvandla” vissa av de riktlinjer och rekommendationer som meddelas av Eiopa till myndighetsföreskrifter, så att överträdelser av dessa kan sanktioneras med stöd av FRL. Regeringen anser, i motsats till *Svensk Försäkring*, detta vara en lämplig ordning som ger möjlighet till effektiva sanktioner vid överträdelser av regler av väsentlig art.

5.2.5 Bestämmelser som överförs från äldre direktiv

Regeringens bedömning: Bestämmelser i Solvens II-direktivet som överförs från tidigare direktiv på försäkringsområdet behöver inte analyseras på nytt i detta lagstiftningsärende.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Solvens II-direktivet innehåller ett stort antal bestämmelser som överförs från sammanlagt 14 direktiv (den s.k. konsolideringen). Konsolideringen ska inte i sak innebära några nya eller ändrade regler utan ska endast åstadkomma att reglerna, tillsammans med den nya solvensregleringen, samlas i ett enda direktiv för försäkringsrörelse.

De artiklar som ingår i konsolideringen ska redan vara införlivade i medlemsstaternas nationella regelsystem, och det finns därför inte heller något särskilt krav i Solvens II-direktivet på att dessa artiklar ska genomföras i nationell rätt. Mot denna bakgrund finner regeringen att de bestämmelser som överförs från äldre direktiv till Solvens II-direktivet inte behöver analyseras på nytt inom ramen för detta lagstiftningsärende.

5.2.6 Beaktande av de ändringar i Solvens II-direktivet som gjorts i ändringsdirektivet och omnibus II-direktivet

Regeringens bedömning: De lagändringar som föreslås innebär ett genomförande av Solvens II-direktivets regler – i förekommande fall ändrade genom ändringsdirektivet – där omnibus II-direktivets ändringar i förstnämnt direktiv också har beaktats fullt ut.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genomförandet av omnibus II-direktivet medför behov av lagändringar i svensk rätt. Detta direktiv innehåller ändringar i Solvens II-direktivet och prospektdirektivet. Ändringarna är en konsekvens bl.a. av att en europeisk försäkrings- och tjänstepensionsmyndighet (Eiopa) och en europeisk värdepappers- och marknadsmyndighet (Esma) har inrättats. När det gäller ändringarna i Solvens II-direktivet är de även en konsekvens av Lissabonfördraget.

Ändringarna i prospektdirektivet avser i huvudsak att definiera lämplig räckvidd för tekniska standarder och lämpliga kanaler för informationsutbyte.

Ändringarna Solvens II-direktivet är dock av mer omfattande art. Utöver de ovan nämnda ändringarna – som avser regler på de områden där kommissionen ges befogenheter att meddela tekniska standarder och lämpliga kanaler för informationsutbyte – innehåller direktivet regler om tvistlösning mellan de nationella tillsynsmyndigheterna, regler om hur försäkringsföretag ska hantera och beräkna sina långa försäkringsåtaganden och möjligheter för kommissionen att meddela övergångsbestämmelser.

Solvens II-direktivet ska tillämpas fr.o.m. 1 januari 2016. Detsamma gäller det s.k. ändringsdirektivet (se avsnitt 4.9) som innehåller vissa ändringar av Solvens II-direktivet med avseende på grupp tillsyn. De lagändringar som nu föreslås innebär ett genomförande av Solvens II-direktivets regler – i förekommande fall ändrat genom ändringsdirektivet – där omnibus II-direktivets ändringar i förstnämnt direktiv har beaktats fullt ut.

5.2.7 Försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet

Regeringens förslag: De särbestämmelser i försäkringsrörelselagen som bygger på regler i tjänstepensionsdirektivet som Sverige tillämpar på försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet ska upphöra att gälla vid utgången av 2019.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 4 i *tjänstepensionsdirektivet* får medlemsstaterna välja att tillämpa vissa av bestämmelserna i tjänstepensionsdirektivet på tjänstepensionsverksamheten hos försäkringsföretag som omfattas av det *konsoliderade livförsäkringsdirektivet*. De bestämmelser i tjänstepensionsdirektivet som får tillämpas på tjänstepensionsverksamheten hos försäkringsföretag är bestämmelserna om villkoren för att bedriva verksamhet (artikel 9), årsbokslut och förvaltningsberättelser (artikel 10), information som ska lämnas till medlemmar och förmånstagare (artikel 11), riktlinjer för placeringsverksamheten (artikel 12), uppgifter som ska lämnas till de behöriga myndigheterna (artikel 13), de behöriga myndigheternas befogenheter att ingripa samt deras förpliktelser (artikel 14), tekniska avsättningar (artikel 15), skuldtäckning av tekniska avsättningar (artikel 16), investeringsregler (artikel 18) och om förvaltning och förvaring (artikel 19). I sådana fall, och endast när det gäller tjänstepensionsverksamheten, ska försäkringsföretaget inte omfattas av vissa bestämmelser i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. De bestämmelser i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet som inte ska tillämpas när det gäller tjänstepensionsverksamheten är bestämmelserna om tekniska avsättningar och om tillgångar som ska motsvara dessa (artiklarna 20–26), om tillgångar som inte används för att täcka tekniska avsättningar (artikel 31) och om information till försäkringstagare (artikel 36).

Sverige har valt att utnyttja möjligheten enligt artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. De nu aktuella direktivbestämmelserna har genomförts i svensk rätt genom att det i FRL har införts vissa särskilda bestämmelser för verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring. Särskilda bestämmelser finns bl.a. när det gäller regleringen kring sekundäretablering och (annan) gränsöverskridande verksamhet, information till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade, upplåning, ställande av säkerhet för tredje man, separation av tjänstepensionsförsäkring, beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna, bestämmande av premier, placering av tillgångar och placeringsriktlinjer.

Det svenska genomförandet av tjänstepensionsdirektivet kan sägas innebära att hela den nuvarande FRL utgör den samlade regleringen för försäkringsföretag som helt eller delvis bedriver tjänstepensionsverksamhet.

I skäl 30 till omnibus II-direktivet anges att det är nödvändigt att fastställa en övergångsordning för tjänstepensionsverksamhet som drivs av försäkringsföretag med stöd av artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet

under den tid som kommissionen utför sin översyn av det direktivet, och att övergångsperioden bör löpa ut så snart som ändringarna av tjänstepensionsdirektivet träder i kraft.

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* (artikel 308 b.15 i Solvens II-direktivet) införs det en särskild övergångsreglering för de medlemsländer som vid lagens ikraftträdande tillämpar artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. Enligt övergångsregleringen får dessa medlemsländer – som längst t.o.m. 31 december 2019 – fortsätta att tillämpa den nationella normgivning som gäller den 31 december 2015 och som har antagits för att uppfylla ett antal uppräknade artiklar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. I uppräknningen återfinns samtliga artiklar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet, *utom* artiklarna 20–26 (bestämmelserna om tekniska avsättningar och om tillgångar som ska motsvara dessa), artikel 31 (tillgångar som inte används för att täcka tekniska avsättningar), artikel 36 (information till försäkringstagare) och artiklarna 68–74 (vissa av de s.k. slutbestämmelserna).

Enligt artikel 308 b.15 andra stycket i Solvens II-direktivet får kommissionen anta delegerade akter som justerar övergångsperioden, om ändringar av de artiklar som reglerar kapitalkraven i tjänstepensionsdirektivet har blivit antagna innan 31 december 2019.

Det föreslås nu i övergångsbestämmelserna (se avsnitt 24.2.10) att för försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar gäller för den delen av verksamheten, t.o.m. den 31 december 2019, tillämpliga, äldre bestämmelser om rörelse, tillsyn och ingripande. För ett sådant företag ges även rätt att, efter anmälan till Finansinspektionen, i stället tillämpa Solvens II-regelverket på hela verksamheten fr.o.m. 1 januari 2016.

Medlemsstatsoptionen i artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet ska således – efter en längre övergångsperiod – upphöra att gälla. De särbestämmelser i FRL som bygger på regler i tjänstepensionsdirektivet som Sverige tillämpar på försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet med stöd av denna medlemsstatsoption ska därför utmönstras.

6 Inledande bestämmelser

6.1 Lagens tillämpningsområde

Regeringens förslag: I försäkringsrörelselagen införs bestämmelser om verksamhet som drivs av svenska specialföretag.
--

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag

Remissinstanserna lämnar inga synpunkter i aktuell del.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Solvens II-direktivet innehåller en reglering av verksamhet i försäkringsföretag och specialföretag. I direktivet finns även vissa bestämmelser om försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag. Dessa regler genomförs i FRL. I den lagens inledande bestämmelse bör preciseras vilka institut som har tillstånd att bedriva verksamhet enligt denna, dvs. försäkringsföretag och specialföretag.

6.2 Captivebolag

6.2.1 En definition av captivebolag för återförsäkring införs

Regeringens förslag: En särskild definition av captivebolag för återförsäkring ska tas in i lagen.

Regeringens bedömning: En definition av captivebolag för försäkring bör inte införas.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att även en definition för captivebolag för försäkring ska föras in i lagen.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Ett captivebolag för försäkring är ett bolag som syftar till att erbjuda försäkringsskydd uteslutande för risker i det företag eller den företagsgrupp som captivebolaget tillhör, eller i ett eller flera företag i den grupp som captivebolaget är en del av. Detta gäller under den förutsättning att captivebolaget inte ägs av ett försäkringsföretag eller av ett företag som ingår i en grupp. Ett captivebolag för återförsäkring är ett bolag som syftar till att erbjuda återförsäkringsskydd på ett motsvarande sätt. I nuvarande svensk rätt betraktas captivebolagens verksamhet i princip som försäkringsrörelse.

I skäl 10 i Solvens II-direktivet anges det att hänvisningar i direktivet till försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör inbegripa captivebolagen, förutom då särskilda bestämmelser inrättats för dessa. Av skäl 21 framgår det att direktivet bör beakta de särskilda särdrag som captivebolagen uppvisar och att lämpliga metoder bör inrättas i enlighet med proportionalitetsprincipen för att återspegla deras affärsverksamhets art, omfattning och komplexitet. Detta motiveras av att captivebolagen endast täcker risker som är förknippade med den industri- eller handelsgrupp som de tillhör. Att särskilda bestämmelser i vissa fall gäller, eller kan komma att gälla, för captivebolag framgår av artiklarna 13, 86, 111 och 129. Det finns dock endast en bestämmelse i Solvens II-direktivet (artikel 129.1 d) som utgör en materiell regel direkt tillämplig på captivebolag. Bestämmelsen rör garantibeloppet. Sistnämnd bestämmelse omfattar captivebolag för återförsäkring. Övriga artiklar som

nämner captivebolag (både för direkt och återförsäkring) slår fast att kommissionen ska anta genomförandeåtgärder i olika avseenden och är således inga regler som ska genomföras i lag. I artikel 13.2 i Solvens II-direktivet finns definitioner av captivebolag för försäkring och captivebolag för återförsäkring.

I nu gällande rätt har förekomsten av captivebolag inte framgått uttryckligen av FRL, men lagen har varit tillämplig på captivebolagen och deras verksamhet. Captivebolagen uppvisar vissa likheter med mer traditionella försäkringsbolag, men det finns också viktiga skillnader. Genom Solvens II-direktivet är det nu klarlagt att captivebolag ska omfattas av bestämmelserna i Solvens II-direktivet, och därmed också av bestämmelserna i FRL. Det är också klart att captivebolag omfattas av viss särreglering i direktivet. Den materiella särreglering som framgår direkt av bestämmelser i Solvens II-direktivet och som därmed bör införas i FRL avser dock endast captivebolag för återförsäkring. Förekomsten av annan särreglering framgår av bestämmelser som anger att kommissionen får anta genomförandeåtgärder i vissa avseenden som rör captivebolagens verksamhet. Mot denna bakgrund bör det endast införas en särskild definition av captivebolag för återförsäkring i FRL, efter mönster från den definition som finns i direktivet.

6.2.2 Ingen särskild reglering kring proportionalitetsprincipen och captivebolagen behövs

Regeringens bedömning: Någon särskild reglering kring den närmare tillämpningen av proportionalitetsprincipen på captivebolag behöver inte införas.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna har inga synpunkter på bedömningen.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Regeringen föreslår en allmän proportionalitetsprincip i FRL, se avsnitt 9.3.3. Den allmänna proportionalitetsprincipen gäller för alla försäkringsföretag som omfattas av FRL, och således även captivebolagen. Någon särskild bestämmelse som rör proportionalitet utöver nu nämnd allmän bestämmelse behöver inte införas, utan de särdrag som finns när det gäller captivebolagens verksamhet bör kunna beaktas inom ramen för en tillämpning av denna proportionalitetsbestämmelse.

6.3 Andra nya definitioner

6.3.1 Externt kreditvärderingsinstitut

Regeringens förslag: I försäkringsrörelselagen införs en definition av vad som avses med ett externt kreditvärderingsinstitut.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom *artikel 2.1 b i omnibus II-direktivet* kompletteras den s.k. definitions katalogen i artikel 13 i Solvens II-direktivet med en definition av vad som ska avses med ett externt kreditvärderingsinstitut. Definitionen knyter an till den terminologi som används i EU-förordningen 1060/2009. Med ett externt kreditvärderingsinstitut avses ett kreditvärderingsinstitut som har fått tillstånd eller blivit certifierat enligt EU-förordningen 1060/2009, eller en centralbank som utfärdar kreditvärderingar, men som är undantagen från tillämpningsområdet för EU-förordningen 1060/2009.

Definition av externt kreditvärderingsinstitut som nu införs i Solvens II-direktivet genom omnibus II-direktivet bör tas in i FRL. Begreppet används i bestämmelserna om företagsstyrning, se avsnitt 15.5.2.

6.3.2 Kvalificerad central motpart

Regeringens bedömning: Det bör inte införas någon definition av vad som avses med en kvalificerad central motpart i försäkringsrörelselagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom *artikel 2.1 a i omnibus II-direktivet* kompletteras den s.k. definitions katalogen i artikel 13 i Solvens II-direktivet med en definition av vad som ska avses med en kvalificerad central motpart (artikel 32 a). Definitionen knyter an till den terminologi som används i EU-förordningen 648/2012. Med en kvalificerad central motpart avses en central motpart som har fått tillstånd enligt artikel 14 i nyss nämnda EU-förordning, eller som är godkänd i enlighet med artikel 25 i samma förordning.

Definitionen av kvalificerad central motpart som nu införs i Solvens II-direktivet genom omnibus II-direktivet används endast i artikel 111.1 fa i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet). Denna bestämmelse behandlar kommissionens rätt att anta delegerade akter och

ska inte genomföras i nationell lagstiftning. Det bör därför inte införas någon definition av vad som avses med kvalificerad central motpart i FRL.

6.3.3 Definition av tillsynskollegium

Regeringens förslag: En definition av tillsynskollegium införs i försäkringsrörelselagen.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 212.1 e i Solvens II-direktivet definieras tillsynskollegium som en permanent men flexibel struktur för samarbete och samordning mellan tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Genom *artikel 2.47 i omnibus II-direktivet* ändras definitionen av tillsynskollegium till ”en permanent men flexibel struktur för samarbete, samordning och underlättande av beslutsfattande avseende tillsynen över en grupp”.

Definitionen av tillsynskollegium enligt Solvens II-direktivet – i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet – bör införas i lag.

6.3.4 Definitioner av betydelse för grupp tillsyn

Med avseende på reglerna om grupp tillsyn behöver ett antal begrepp definieras i lag. Detta gäller ägarintresse, anknutet företag, försäkringsholdingföretag, försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet, EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land. Regeringen lämnar i avsnitten 18.1.1 och 18.1.2 förslag om detta och utvecklar där närmare skälen för förslagen.

6.4 Undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende på storlek och verksamhet

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek och med visst slag av verksamhet får beviljas undantag från försäkringsrörelselagens bestämmelser om solvens och offentliggörande. En ansökan om undantag ska prövas av Finansinspektionen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för försäkringsföretag som beviljats undantag.

Regeringens bedömning: De nuvarande bestämmelserna i försäkringsrörelselagen om möjlighet att i vissa situationer meddela undan-

tag från lagens tillämpningsområde för företag som tillhandahåller assistansförmåner eller förmåner vid dödsfall som inte överstiger den genomsnittliga begravningskostnaden bör behållas.

Utredningens förslag avviker från regeringens förslag. Utredningen föreslår en särreglering i FRL för vissa av de försäkringsföretag som är undantagna enligt artikel 4 i Solvens II-direktivet och att lagen inte ska gälla för s.k. mikroförsäkringsföretag. Vidare föreslår utredningen att de nuvarande bestämmelserna i 1 kap. 19 och 20 §§ FRL om möjlighet att i vissa situationer meddela undantag från lagens tillämpningsområde ska upphävas.

Remissinstanserna: *Konkurrensverket* framhåller risken att införandet av särregler för mindre försäkringsföretag kan ge upphov till en gränsdragningsproblematik som kan påverka konkurrensförutsättningarna, samt att dessa risker på ett tydligare sätt bör analyseras inom ramen för förslagens konsekvensanalys.

Livförsäkringsutredningen anser att undantaget för mikroförsäkringsföretag inte bör genomföras och anför till skäl för detta bl.a. följande. Lokala skadeförsäkringsföretag och andra mikroförsäkringsföretag omfattas av de associationsrättsliga reglerna för ömsesidiga försäkringsföretag i nuvarande 12 eller 13 kap. FRL. Ett generellt undantag från FRL för vissa mindre företag kan således få som konsekvens bl.a. att företagen inte längre omfattas av någon associationsrättslig reglering, vilket bl.a. innebär att de inte längre omfattas av reglerna om förhållandet mellan delägarna inbördes. Som utredningen påpekar i annat sammanhang är ömsesidiga försäkringsbolag och tjänstepensionskassor särskilda försäkringsrättsliga associationer och till skillnad från försäkringsaktiebolagen kan dessa båda företagsformer sägas vara beroende av ett försäkringstillstånd för sin existens. Det är heller inte lämpligt att lösa problemet genom regler om att angivna företag ska tillämpa de associationsrättsliga reglerna i FL. Berörda företag tvingas då genomgå ett ombildningsförfarande för att anpassa sig till ny associationsrättslig lagstiftning från grunden, vilket är komplicerat. Det kan rent av ifrågasättas om detta är möjligt, eftersom bl.a. överskottsfonder och överskottshanteringen förändras, andra regler gäller för styrningen och bolagsordningen, firmanamn måste ändras och registrering omprövas, etc. Förslaget om ett generellt undantag från FRL för mindre företag får också konsekvenser i redovisningshänseende, eftersom företaget då inte längre är ett försäkringsföretag som ska tillämpa FRL och därför inte heller omfattas av lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag (ÅRFL). Finansinspektionen har dessutom ett särskilt bemyndigande att meddela förenklade redovisningsföreskrifter för denna typ av företag. Bemyndigandet har också utnyttjats varför denna typ av företag i dag omfattas av mycket förenklade redovisningsföreskrifter i nivå med vad som gäller för mindre ekonomiska föreningar, men anpassade till försäkringsverksamhet och ÅRFL. Om lokala försäkringsföretag inte längre omfattas av FRL, utan enbart skulle omfattas av FL, tvingas företaget ändra sin redovisning och framdeles upprätta denna enligt helt nya redovisningsregler i bokföringslagen (1999:1078) och årsredovisningslagen (1995:1554, ÅRL) som inte är anpassade till försäkringsverksamhet. Även andra civilrättsliga konsekvenser kan uppstå om aktuella före-

tag exkluderas från FRL. Det kan exempelvis ifrågasättas om det är möjligt att vid en avveckling överlåta försäkringsbestånd enligt reglerna om beståndsoverlåtelse i FRL. Det kan också ifrågasättas om företaget kan avvecklas genom frivillig eller tvångsvis likvidation. Vidare torde Finansinspektionen helt sakna möjligheter att hindra fortsatt verksamhet även om verksamheten bedöms som direkt skadlig för försäkringstagarna, eftersom det inte finns något tillstånd att återkalla. Det kan dessutom uppstå oklarheter och konsekvenser vid beskattning om företaget inte längre är ett försäkringsföretag enligt FRL. Mikroförsäkringsföretag måste därför omfattas av en liknande förenklad reglering som föreslagits för övriga mindre försäkringsföretag eller av en dispensordning på samma sätt som idag. Det bör också övervägas om inte alla mindre försäkringsföretag borde kunna klara av att tillämpa de förenklade rörelse regler som Solvens II-utredningen föreslår.

Svensk Försäkring tillstyrker att försäkringsföretag, som inte omfattas av Solvens II-direktivet, regleras genom särskilda anpassade regler. Svensk Försäkring avstyrker dock utredningens förslag till särregleringen avseende skuld täckning och kapitalkrav. Svensk Försäkring och *Finansinspektionen* lämnar också en mängd synpunkter på hur särregleringen i övrigt har utformats. Svensk Försäkring tillstyrker att de allra minsta försäkringsföretagen inte regleras alls och att de inte ska stå under tillsyn.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Förslaget i utkastet till lagrådsremiss innehåller dock inte någon precisering av undantagets omfattning och inte heller något bemyndigande för regeringen eller den myndigheten som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för försäkringsföretag som beviljats undantag beroende på den storlek och det slag av verksamhet som bedrivs. Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss är att nuvarande bestämmelserna i 1 kap. 19 och 20 §§ FRL om möjlighet att i vissa situationer meddela undantag från lagens tillämpningsområde ska behållas i sin helhet.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser att det i lag bör preciseras vilka bestämmelser som kan bli aktuella för undantag och vilka alternativa regler som ska gälla för det fall ett undantag medges. Om så inte blir fallet bör inspektionen ges en föreskriftsrätt i dessa delar, alternativt bör äldre regler gälla under en övergångsperiod. Finansinspektionen önskar även att myndigheten ges vidare möjligheter än de som direkt följer av direktivet att upphäva ett medgivet undantag. *Svensk Försäkring* menar – vad gäller undantag beroende på storlek – att de grundläggande bestämmelserna som anses lämpliga för dessa företag på sikt bör anges i lag. I avvaktan på att ett sådant regelkomplex arbetas fram bör äldre regler gälla under en övergångsperiod. *Försäkringsjuridiska föreningen* anser att ett särskilt anmälningsförfarande, eventuellt kompletterat med en viss rapporterings skyldighet, ger tillräcklig kontroll över dessa mindre försäkringsföretag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artiklarna 3 och 5–12 i Solvens II-direktivet undantas vissa särskilt angivna typer av verksamheter, tjänster och organisationer från direktivets tillämpningsområde. Artiklarna 3, 5–9, 11 och 12 ingår i den s.k. konsolideringen och

dessa artiklar är därför redan genomförda i svensk rätt. När det gäller artikel 10.1 i Solvens II-direktivet finns en motsvarande bestämmelse i 1 kap. 20 § 1 FRL som bör behållas. Genom artikel 4 i Solvens II-direktivet ändras artikel 3.1 i första skadeförsäkringsdirektivet och artikel 3.6 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet som tidigare har genomförts i 19 § 1 och 20 § 2 FRL.

Av artikel 4 i Solvens II-direktivet framgår kriterierna för att ett försäkringsföretag ska vara undantaget från direktivet. Undantaget gäller för företag som har en verksamhet som inte överstiger en viss storlek och under förutsättning att företaget inte bedriver viss typ av försäkringsverksamhet. Enkelt uttryckt får enligt artikel 4.1 företagets bruttopremieinkomster inte överstiga fem miljoner euro och de försäkringstekniska avsättningarna, såväl på solo- som gruppnivå, får inte överstiga 25 miljoner euro. Vidare får företaget inte erbjuda ansvarsförsäkring, kredit- och borgensförsäkring eller ha en verksamhet som överstiger en viss nivå. Samtliga villkor måste vara uppfyllda för att företaget ska vara undantaget.

Om något av de belopp som finns i kraven överskrids under tre på varandra följande år, ska direktivets bestämmelser tillämpas fr.o.m. det fjärde året (artikel 4.2). Om ett företag som ansöker om auktorisation förväntas överskrida de i artikeln angivna beloppen någon gång inom de följande fem åren ska direktivet tillämpas, vilket framgår av artikel 4.3. Direktivet ska upphöra att gälla för försäkringsföretag för vilka tillsynsmyndigheten har fastslagit att de angivna tröskelbeloppen inte överskrids (artikel 4.4). Undantaget gäller inte för företag som driver gränsöverskridande verksamhet eller verksamhet som sekundäretablering. Artikel 4.1–4.4 ska inte hindra något försäkringsföretag från att ansöka om att få, eller att fortsätta att ha, auktorisation enligt direktivet (artikel 4.5).

Enligt nu gällande regler kan ett försäkringsföretag ansöka om att, helt eller delvis, undantas från enskilda bestämmelser i FRL. Prövningen görs från fall till fall och utförs av Finansinspektionen. Ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsföreningar vars verksamhet omfattar direkt skadeförsäkringsrörelse kan få undantag om verksamheten inte omfattar kredit- eller borgensförsäkring eller annan ansvarsförsäkring än sådan som är underordnad. Undantag kan fås om det finns möjlighet till uttaxering från delägare eller medlemmar, om den årliga premieinkomsten från rörelsen inte överstiger fem miljoner euro och om minst hälften av premieinkomsten kommer från företagets delägare eller medlemmar. Lokala skadeförsäkringsbolag som bara meddelar assistansförsäkring i form av naturaförmåner och vars premieinkomst inte överstiger 200 000 euro kan också få undantag.

Försäkringsföretag som driver direkt livförsäkringsrörelse kan söka och få undantag om företaget bara erbjuder dödsfallsförsäkring och förmånerna inte överstiger den genomsnittliga begravningskostnaden för en avliden person eller utgår i annan form än pengar. Undantag kan också medges för försäkringsföreningar som uppfyller krav på uttaxeringsrätt för medlemmar och vars årliga premieinkomster inte överstiger ett belopp som motsvarar fem miljoner euro under en treårsperiod.

Utöver dessa generella bestämmelser om undantag kan ett ömsesidigt försäkringsbolag eller en försäkringsförening få nedsättning av det lagstadgade kravet på garantibelopp med högst en fjärdedel.

Bakgrunden till det nuvarande svenska systemet med tillstånds- eller registreringsplikt och individuella dispenser återges på flera ställen i tidigare utredningar. I Sverige finns flera mindre s.k. sockenbolag, vilka är lokala ömsesidigt bedrivna försäkringsföretag som försäkrar egendom. När 1982 års försäkringsrörelselag infördes, fördes samtliga dessa bolag in under lagen. Samtidigt medgav dåvarande Försäkringsinspektionen samtliga husdjurssockenbolag i princip generell befrielse från bestämmelserna i lagen. När Sverige blev medlem i EU ändrades bestämmelserna för att anpassas till det europeiska regelsystemet och dispensmöjligheterna anpassades till EU:s direktiv på skadeförsäkringsområdet, vilket medförde vissa förändringar av hur dispens kunde medges. Någon särskild övergångsregel infördes inte och frågan om hur de tidigare generella dispenser förhöll sig till de nya reglerna klarades inte. Finansinspektionen begärde 1995 hos regeringen att lokala ömsesidiga skadeförsäkringsbolag som uteslutande meddelar husdjursförsäkringar skulle undantas från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde och därmed också från inspektionens tillsyn. Framställningen har inte lett till lagstiftning.

Av propositionen Ändrade försäkringsrörelserregler (prop. 1998/99:87 s. 154 f.) framgår bl.a. att det kan ifrågasättas om skälen för en särreglering är tillräckligt starka i fråga om mindre ömsesidiga bolag. Regeringen ansåg sig inte beredd att föreslå att olika mindre bolag helt skulle undantas från särregleringen, men att en översyn borde inledas. Vidare bedömdes att en näringsrättslig reglering är befogad med hänsyn till de allvarliga konsekvenser som kan uppkomma för direktförsäkringstagarna och andra ersättningsberättigade som kollektiv om försäkringsbolag inte kan fullgöra sina åtaganden och de särskilda förhållanden som hör samman med försäkring. Någon skillnad på grund av storleken på rörelsen gjordes inte, även om det ifrågasattes att det kunde finnas behov av en särskild reglering för mindre ömsesidiga bolag.

Hanteringen av små försäkringsföretag behandlades senast i propositionen En ny försäkringsrörelselag (prop. 2009/10:246 s. 403 f.) Regeringen valde då att fortsätta att utnyttja EU-direktivens möjligheter till särbehandling av små försäkringsföretag och behöll ett dispensförfarande för dessa försäkringsföretag. Dessa företag omfattas således fullt ut av FRL om dispens inte beviljas. Som skäl för särbehandling anförde regeringen att en sådan behandling kan anses vara uttryck för en proportionalitetsprincip innebärande att kraven på mindre ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsföreningar bör stå i rimlig proportion till riskerna i verksamheten samt att de mindre försäkringsföretagens överlevnad kraftigt kan försvåras av en för dem onödig och betungande reglering.

När det gäller dispensförfarandet anförde regeringen bl.a. följande som skäl för ett sådant förfarande. ”Ett sätt att särbehandla små försäkringsföretag är att införa ett generellt undantag från lagens tillämpningsområde, knutet till vissa beloppsgränser för premier, försäkringstekniska avsättningar eller något liknande. Ett annat sätt är att från fall till fall pröva lämpligheten av undantag efter ett dispensförfarande. Eftersom det

rör sig om en mycket heterogen grupp av företag anser regeringen att det finns starka skäl för en lösning som innehåller ett dispensförfarande som möjliggör en individualiserad särbehandling av både ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsföreningar. Inom ramen för en individuell dispensprövning kan tillsynsmyndigheten beakta de speciella förhållanden som finns i det enskilda företaget”. Regeringen hänvisade också till att en översyn av undantagen för mindre försäkringsföretag kommer att ske i samband med införandet av Solvens II-direktivet. Mot denna bakgrund föreslogs inte något generellt undantag från lagen beträffande mindre ömsesidiga försäkringsföretag och försäkringsföreningar.

Enligt regeringens mening äger de skäl för ett individuellt dispensförfarande för små försäkringsföretag som anges i propositionen till nu gällande FRL fortfarande giltighet. Att uppmärksamma i det sammanhanget är att undantagen beträffande storlek och verksamhet i nu gällande direktiv – genomförda i 1 kap. 19 § 1 och 20 § 2 i nuvarande FRL – ersätts av bestämmelserna i artikel 4 i Solvens II-direktivet. Till detta ska läggas den stora mängd problem med utredningens förslag som remissinstanserna har pekat på, såväl när det gäller specialregleringen för mindre försäkringsföretag som att kategoriskt, helt undanta s.k. mikroföretag från reglering. Det kan helt enkelt konstateras att det är mycket svårt att skapa ett solvensregelverk i vid bemärkelse som passar för denna heterogena skara av små försäkringsföretag. En skara som dessutom endast omfattar ett tjugotal företag som grovt kan indelas i tre kategorier (mindre lokala bolag, större lokala bolag och mindre riksbolag). Dessa grupper innefattar såväl livförsäkringsföretag (inklusive sådana företag som enbart bedriver tjänstepensionsverksamhet) som skadeförsäkringsföretag (inklusive captivebolag). Övervägande skäl får därför anses tala för ett i huvudsak individuellt dispensförfarande i stället för genomförande av utredningens förslag i nu aktuella delar. Möjligheterna till särbehandling av små försäkringsföretag bör således även fortsättningsvis ges via ett sådant förfarande. Enligt regeringens mening är det inte tillräckligt med endast ett anmälningsförfarande som *Försäkringsjuridiska föreningen* föreslår.

Detta ställningstagande omfattar även fortsättningsvis dispens på grund av ett försäkringsföretags storlek och det slag av verksamhet som bedrivs (se artikel 4.1, 4.3 och 4.4. i Solvens II-direktivet). I dessa fall är det emellertid lämpligt att, som *Finansinspektionen* påtalar, i lag preciseras vilka bestämmelser som kan bli aktuella för undantag. Det bör endast vara fråga om bestämmelserna om solvens och offentliggörande, dvs. förslagna bestämmelser i 5–9 och 16 kap. FRL. Ett försäkringsföretag av en viss, mindre storlek och med visst slag av verksamhet bör därför kunna beviljas undantag från vissa av försäkringsrörelselagens bestämmelser. En ansökan om undantag på grund av ett försäkringsföretags storlek och verksamhet bör, i likhet med ansökningar om dispens med stöd av nuvarande 1 kap. 19 och 20 §§, prövas av Finansinspektionen.

En sådan dispensregel får även anses genomföra bestämmelsen i direktivet om att alla försäkringsföretag har rätt att bedriva verksamhet helt enligt direktivets regler (se artikel 4.5).

För förutsägbarhetens skull bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om

vilka bestämmelser som ska gälla för försäkringsföretag som beviljas undantag beroende på storlek och verksamhet som bedrivs. Ett sådant bemyndigande ger möjlighet för regeringen eller annan myndighet att skapa flexibla regler om solvens och offentliggörande, anpassade bl.a. för de olika kategorier av mindre försäkringsföretag. Om det visar sig att en sådan kommande reglering inte uppfyller kraven på tydlighet och förutsägbarhet bör, i enlighet med synpunkter från Finansinspektionen och *Svensk Försäkring*, en ny alternativ lagreglering för mindre försäkringsföretag arbetas fram.

Artikel 4.2. i Solvens II-direktivet innebär att Solvens II-direktivet ska tillämpas om ett överskridande av tröskelvärdena (beloppen) skett under tre på varandra följande år. En motsvarande bestämmelse bör föras in i FRL. För att Finansinspektionen ska få vetskap om ett sådant överskridande bör det även införas en skyldighet för ett försäkringsföretag att snarast anmäla ett sådant överskridande till inspektionen.

Det saknas anledning att, såsom *Finansinspektionen* önskar, ge myndigheten vidare möjligheter än de som direkt följer av direktivet att upphäva ett medgivet undantag. Däremot bör bestämmelserna om tillsyn och ingripanden ändras för att fullt ut beakta de särregler för mindre försäkringsföretag som kan fastställas av Finansinspektionen (se avsnitt 17).

Nuvarande bestämmelser i 1 kap. 19 § 2 och i 1 kap. 20 § 1 FRL bör behållas eftersom de genomför artikel 6 och artikel 10.1 i Solvens II-direktivet.

7 Tillstånd för försäkringsföretag

7.1 Lämplighetsprövning

Regeringens förslag: Gällande bestämmelser om Finansinspektionens lämplighetsprövning av ledande befattningshavare (ledningsprövning) kvarstår. Kretsen av personer som ska omfattas av prövningen utvidgas till att omfatta även personer som ansvarar för centrala funktioner i försäkringsföretaget.

Finansinspektionen ska göra en prövning av om styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget.

Inom ramen för företagsstyrningsreglerna ska ett försäkringsföretag säkerställa att styrelsen, verkställande direktören, eller dennes ställföreträdare och alla de som ansvarar för eller innehar centrala funktioner i företaget uppfyller samma krav på lämplighet. Sanktionsbestämmelserna mot de försäkringsföretag som inte uppfyller lämplighetskravet för ledande befattningshavare utvidgas till att även omfatta personer som ansvarar för centrala funktioner.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen föreslår att försäkringsföretaget ska se till att den utpekade personkretsen och deras ersättare uppfyller lämplighetskraven samt att även ersättare till sådana personer som ansvarar för en central funktion

ska omfattas av anmälningsskyldigheten till Finansinspektionen. Utredningen föreslår även att företaget ska anmäla när personer har ersatts på grund av att dessa inte längre uppfyller lämplighetskraven och att det gällande lämplighetskravet ska ersättas med ett krav på gott anseende och en god integritet.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* anser att Finansinspektionens granskning bör avse företagets processer eller åtminstone inte mer än de lämplighetskrav som respektive företag ställer upp. Dessutom bör inspektionen ta emot information om de berörda. Om inspektionen ska pröva lämpligheten hos samtliga berörda, kan detta medföra praktiska och juridiska problem, t.ex. i samband med rekryteringar. *Försäkringsjuridiska föreningen* anser att det är något oklart i vad mån företaget ska lämplighetspröva och redovisa till inspektionen, eller om det alltså är inspektionen som ska lämplighetspröva. Föreningen menar att det är ytterst angeläget att klarlägga vem som ska pröva lämpligheten, inte minst ur ett arbetsrättsligt perspektiv. Även *Sveriges Advokatsamfund* anser att det är oklart vilken roll Finansinspektionen har i lämplighetsprövningen.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utkastet till lagrådsremiss ingick inte förslaget om prövning av om styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser att det dessutom bör införas en bestämmelse om lämplighetsprövning av styrelsen i dess helhet. *Svensk Försäkring* anför att det får anses oproportionerligt att sanktionsbestämmelserna mot de försäkringsföretag som inte uppfyller lämplighetskravet för ledande befattningshavare utvidgas till att även omfatta personer som ansvarar för centrala funktioner. *Försäkringsjuridiska föreningen* anser att kretsen för lämplighetsprövning inte bör utvidgas till att även omfatta personer som ansvarar för centrala funktioner. *Sveriges Advokatsamfund* efterfrågar ett förtydligande av hur Finansinspektionens lämplighetsprövning förhåller sig till försäkringsföretagens prövning inom ramen för företagsstyrningsreglerna.

Bakgrund: I artikel 42.1 i Solvens II-direktivet anges att ett försäkringsföretag ska se till att alla personer som leder företagets verksamhet eller utför andra centrala funktioner vid varje tidpunkt uppfyller följande krav:

1. Deras kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter inom verksamhetsområdet är tillräckliga för att kunna utöva en sund och ansvarsfull företagsledning.
2. Deras anseende och integritet motsvarar högt ställda krav.

Av artikel 42.2 framgår att ett försäkringsföretag ska meddela tillsynsmyndigheten varje förändring av den personkrets som leder verksamheten eller har ansvaret för andra centrala funktioner och därvid lämna alla uppgifter som är nödvändiga för att man ska kunna bedöma om nytillkomna medlemmar av företagsledningen har den lämplighet som krävs.

Av artikel 42.3 framgår att försäkringsföretag ska underrätta sina tillsynsmyndigheter om någon av de personer som avses i artikel 42.1

och 42.2 har ersatts på grund av att personen inte längre uppfyller lämplighetskraven.

I kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35¹⁶ föreskrivs i artikel 258.1 c försäkringsföretaget ska säkerställa att medlemmarna i förvaltnings-, lednings- och tillsynsorganet tillsammans har nödvändiga kvalifikationer, kompetenser och yrkeserfarenheter på de relevanta verksamhetsområdena så att de effektivt och professionellt kan leda och övervaka försäkringsföretaget.

Enligt FRL ska den som ska ingå i styrelsen för ett försäkringsföretag och vara verkställande direktör, eller dennes ställföreträdande, ha de insikter och den erfarenhet som måste krävas av den som deltar i ledningen av ett försäkringsföretag och även i övrigt vara lämplig för uppgiften (2 kap. 4 § 4).

Av FRL framgår att Finansinspektionen ska återkalla företagets tillstånd om någon som ingår i företagets styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller lämplighetskraven (16 kap. 8 §). Detta får dock bara ske om inspektionen först har beslutat att anmärka på att personen ingår i styrelsen eller är verkställande direktör.

Skälen för regeringens förslag

Personkretsen

Av Solvens II-direktivet följer att försäkringsföretaget ska se till att alla som leder verksamheten eller utför andra centrala funktioner ska uppfylla lämplighetskraven. Anmälningsskyldigheten till tillsynsmyndigheten begränsas dock till personer som leder verksamheten eller har ansvaret för en central funktion. Personkretsen som ska uppfylla lämplighetskraven är således vidare än den som omfattas av anmälningsskyldigheten till tillsynsmyndigheten.

I artikel 42 preciseras inte vilka centrala funktioner som avses. Viss vägledning kan dock hämtas av skäl 33 i direktivet som anger att de funktioner som ingår i företagsstyrningssystemet anses vara nyckelfunktioner. Funktionerna som ingår i systemet är funktionerna för riskhantering, regelefterlevnad, internrevision och aktuarie. Vidare anges i skäl 34 att alla som utför arbete i nyckelfunktioner ska vara lämpliga för sin uppgift, men att anmälningsskyldigheten till tillsynsmyndigheten begränsas till de personer som innehar nyckelfunktioner. För att skapa en tydlig reglering kring avgränsningen av de lagstadgade lämplighetskraven, bör en bestämmelse införas i lagen som preciserar vilka de centrala funktionerna är. I lag bör således fastställas att ett försäkringsföretag ska ha funktioner för riskhantering, regelefterlevnad och internrevision samt en aktuariefunktion.

Såväl skyddsbehov som samhällsintresse talar, enligt regeringens mening, för att behålla gällande bestämmelser om lämplighetsprövning (s.k. ledningsprövning) för att garantera samhällets insyn och påverkan i vem som ingår i ledningen för ett försäkringsföretag (jfr prop.

¹⁶ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 av den 10 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkringsverksamhet (Solvens II).

1995/96:173 s. 64 f.). Det förhållandet att motsvarande ledningsprövning företas inom andra delar av finansmarknadsområdet talar också för en bibehållen ordning.

Försäkringsjuridiska föreningen anser att kretsen för lämplighetsprövning inte bör utvidgas till att även omfatta personer som ansvarar för centrala funktioner. Enligt föreningen är det missvisande att säga att dessa personer deltar i styrningen av ett försäkringsföretag. Enligt regeringens mening finns emellertid övervägande skäl för att utvidga Finansinspektionens lämplighetsprövning till samtliga personer som ansvarar för en central funktion. Den som ansvarar för en central funktion har enligt direktivet ansetts ha en viktig och betydelsefull ställning och kraven på dessa personer ska därför vara höga. Att sådana personer uppfyller lämplighetskraven bör prövas redan i samband med tillståndsgivningen. Inspektionen bör likaså ha befogenhet att ingripa mot företaget för det fall att lämplighetskraven i ett senare skede av verksamheten inte är uppfyllda.

I sammanhanget bör uppmärksammas att det i EU-förordningen på nivå 2 stadgas att försäkringsföretaget ska säkerställa att styrelsens samlade kompetens är tillräcklig. Finansinspektionen måste således, i samband med prövningen av enskilda styrelseledamöter, också kunna säkerställa detta krav. Bestämmelsen om ledningsprövning bör därför, som *Finansinspektionen* framhåller, utvidgas till att även omfatta en lämplighetsprövning av styrelsen i dess helhet.

För att genomföra artikel 42 måste emellertid Finansinspektionens prövning kompletteras med en lämplighetsprövning som försäkringsföretaget ska göra inom ramen för företagsstyrningssystemet (se avsnitt 12.2). Försäkringsföretag ska således säkerställa att styrelsen, verkställande direktören, eller dennes ställföreträdare och alla de som ansvarar för eller innehar centrala funktioner i företaget uppfyller samma krav på lämplighet.

Av 10 § i Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2009:3) om ägar- och ledningsprövning följer att ett försäkringsföretag ska informera Finansinspektionen i samband med att företaget utser styrelseordförande, styrelseledamot, styrelsesuppleant, verkställande direktör eller dennes ställföreträdare. Den nu gällande, allmänna anmälningsskyldigheten enligt tidigare direktiv har således genomförts i svensk rätt genom myndighetsföreskrifter med stöd av bemyndigandet i 2 kap. 19 § 1 FRL. En möjlighet vore således att låta den utvidgade personkretsen återspeglas i bemyndigandet, dvs. att bemyndigandet skulle utvidgas till personer som avses ansvara för en central funktion. Även direktivets krav på att företaget ska anmäla personer som inte längre uppfyller kompetenskraven skulle kunna genomföras genom föreskrifter inom ramen för det befintliga bemyndigandet.

Regeringen anser dock det vara lämpligt att direkt i lag – inom ramen för företagsstyrningssystemet – ålägga försäkringsföretaget att snarast till Finansinspektionen anmäla ändringar av vilka som ingår i dess ledning eller som ansvarar för en central funktion i företaget. Försäkringsföretaget bör även åläggas att underrätta inspektionen om någon av de personer som har ersatts inte längre har ansetts uppfylla lämplighetskraven.

På detta sätt skapas en tydlig och klar reglering kring dessa ledningsprövningsfrågor – en tydlighet som efterfrågas av *Försäkringsjuridiska föreningen* och *Advokatsamfundet*. Uppdelningen har sin grund i att det företagsstyrningssystem som blir följden av ett genomförande i nationell rätt av direktivbestämmelserna på detta område – kompletterat med bestämmelser i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 – ska utgöra en detaljerad ram inom vilken varje försäkringsföretag ska utforma sitt system. I denna ram ingår som framgått även lämplighetsprövning av vissa befattningshavare. Detta system ska fastställas och fortlöpande omprövas av styrelsen. Styrelsen har det yttersta ansvaret för att systemet för företagsstyrning följs. Ett system således på beskrivet sätt skiljt från bl.a. den lämplighetsprövning som Finansinspektionen föreslår ansvara för. Den uppdelning av lämplighetsprövningen som föreslås torde därför innebära att företagen inte kommer att drabbas av de av *Svensk Försäkring och Advokatsamfundet* befarade juridiska och praktiska svårigheter.

Därtill anser regeringen att Finansinspektionen ska ges möjlighet att ingripa om personer som ansvarar för en central funktion inte uppfyller lämplighetskraven. Dessa personer har mycket viktiga funktioner inom försäkringsföretaget och bör även i detta sammanhang jämföras med ledande befattningshavare i företaget, Personkretsen i nu gällande 16 kap. 8 § FRL bör därför utvidgas till att även omfatta sådana personer. En sådan utvidgning kan inte befaras leda till oproportionerliga ingripandemöjligheter för Finansinspektionen, något som *Svensk Försäkring* emellertid anser.

Kompetenskraven

Av direktivet följer att den utpekade personkretsen ska uppfylla angivna lämplighetskrav. De angivna kraven som i den engelska språkversionen benämns ”fit and proper” har i den svenska språkversionen översatts till krav på kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter samt anseende och integritet.

Dessa kompetenskrav får anses redan i huvudsak omfattas av nu gällande lydelse av 2 kap. 4 § 4 FRL. I och med att den personkretsen som ska prövas av Finansinspektionen utökas till att även omfatta de som ansvarar för en central funktion i företaget, bör dock bestämmelsen ändras till att dessa personer ska ha de insikter och den erfarenhet som måste krävas av den som deltar i styrningen av ett försäkringsföretag och även i övrigt är lämplig för en sådan uppgift.

I sammanhanget kan noteras att dagens regler innebär en djupgående lämplighetsprövning från Finansinspektionens sida. Den innefattar inhämtande av uppgifter från t.ex. Rikspolisstyrelsen, Bolagsverket, Skatteverket, Kronofogdemyndigheten och företag som erbjuder kreditupplysningar. Härutöver tas underlag in från försäkringsföretaget för bedömning av bl.a. intressekonflikter.

Styrkande av gott anseende

Det bör särskilt uppmärksammas att artikel 43 i Solvens II-direktivet under vissa förhållanden kräver att visst underlag från en annan medlemsstat godtas till styrkande av gott anseende. Eftersom någon reglering

av frågan om vilka dokument som ska godtas som bevis på en persons lämplighet inte kommer att införas i lag, saknas skäl för införande av bestämmelser om godtagande av motsvarande dokument från en annan medlemsstat på denna författningsnivå.

8 Verksamhet i ett annat land inom EES

8.1 Överföring av uppgifter m.m. vid sekundäretablering inom EES

Regeringens förslag: Kravet på innehållet i det intyg som Finansinspektionen ska lämna till tillsynsmyndigheten i värdlandet i samband med ett försäkringsföretags etablering av filial eller generalagentur (sekundäretablering) i ett annat land inom EES utvidgas till att omfatta om företaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet.

Utredningens bedömning: Utredningen bedömer att artikel 146 i Solvens II-direktivet inte föranleder några genomförandeåtgärder.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte några invändningar mot utredningens bedömning.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 146 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om bl.a. överföring av uppgifter mellan tillsynsmyndigheter vid etablering av filial. Enligt artikel 13.11 avses med filial en agentur eller en filial till ett försäkringsföretag. Bestämmelserna har sin motsvarighet i de äldre direktiven (se artikel 10 i första skadeförsäkringsdirektivet, artikel 32 i tredje skadeförsäkringsdirektivet och artikel 40 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet). Dessa äldre bestämmelser har genomförts genom 3 kap. 2–5 §§ FRL.

Bestämmelserna i artikel 146 kräver inga ändringar i de nuvarande svenska bestämmelserna utöver att det intyg som Finansinspektionen ska lämna enligt 3 kap. 2 § första stycket FRL – om förutsättningar för detta är uppfyllda – ska avse om försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet, och inte som i gällande rätt, om företaget har en tillräcklig kapitalbas.

8.2 Anmälan från hemmedlemsstaten vid gränsöverskridande verksamhet

Regeringens förslag: Kravet på innehållet i det intyg som Finansinspektionen ska lämna till tillsynsmyndigheten i värdlandet när ett försäkringsföretag avser att bedriva gränsöverskridande verksamhet i

ett annat land inom EES utvidgas till att omfatta om företaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet.

Utredningens bedömning: Utredningen bedömer att artikel 148 i Solvens II-direktivet inte föranleder några genomförandeåtgärder.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte några invändningar mot utredningens bedömning.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 148 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om den anmälan som tillsynsmyndigheten i hemlandet ska göra till tillsynsmyndigheten i värdlandet när ett försäkringsföretag i hemlandet avser att bedriva gränsöverskridande verksamhet i andra länder inom EES. Bestämmelserna har sin motsvarighet i de äldre direktiven (se artikel 16 i andra skadeförsäkringsdirektivet, artikel 35 i tredje skadeförsäkringsdirektivet och artikel 42 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet). Dessa äldre bestämmelser har genomförts genom 3 kap. 17–20 §§ FRL.

Bestämmelserna i artikel 148 kräver inga ändringar i de nuvarande svenska bestämmelserna utöver att det intyg som Finansinspektionen ska lämna enligt 3 kap. 17 § FRL – om förutsättningar för detta är uppfyllda – ska avse om försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet, och inte som i gällande rätt, om företaget har en tillräcklig kapitalbas.

8.3 Ändrade uppgifter vid gränsöverskridande verksamhet

Regeringens bedömning: Den ändring i Solvens II-direktivets bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster som görs genom omnibus II-direktivet kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artiklarna 145 och 146 i Solvens II-direktivet finns som nämnts bestämmelser om *sekundär-etablering*. Enligt artikel 145.1 ska ett försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium underrätta tillsynsmyndigheten i hemlandet om detta, och i artikel 145.2 och 145.3 finns närmare bestämmelser om vilka uppgifter som ska lämnas i samband med en sådan underrättelse. I artikel 145.4 finns bestämmelser om vad som ska gälla om de uppgifter som har lämnats i underrättelsen ändras. Enligt artikel 146 ska tillsynsmyndigheten i hemlandet – efter prövning – överföra uppgifterna till tillsynsmyndigheten i värdlandet.

I artiklarna 147 och 148 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om *gränsöverskridande verksamhet* (utan sekundäretablering). Enligt artikel 147 ska försäkringsföretag som har för avsikt att börja bedriva gränsöverskridande verksamhet anmäla detta till tillsynsmyndigheten i hemlandet, som sedan i sin tur ska lämna en anmälan till tillsynsmyndigheten i värdlandet. Enligt artikel 148 ska tillsynsmyndigheten i hemlandet – efter prövning – överföra vissa uppgifter till tillsynsmyndigheten i värdlandet.

Enligt artikel 149 i Solvens II-direktivet ska ändringar i de uppgifter som har lämnats vid *sekundäretablering* enligt artikel 145 omfattas av det system med förhandsanmälan och anmälan som finns för *gränsöverskridande verksamhet utan sekundäretablering* i artikel 147 och 148. Hänvisningen till artikel 145 i artikel 149 synes vara en uppenbar felskrivning.

Genom *artikel 2.38 i omnibus II-direktivet* ersätts hänvisningen i artikel 149 till artikel 145 med en hänvisning till artikel 147. Eftersom det svenska genomförandet av de nu aktuella bestämmelserna har grundats på de ”riktiga” bestämmelserna i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet och det tredje skadeförsäkringsdirektivet, och alltså inte på den felaktiga konsolideringen i Solvens II-direktivet finns det inget behov av att genomföra den ”rättelse” av Solvens II-direktivet som sker genom omnibus II-direktivet.

9 Grundläggande bestämmelser om ett försäkringsföretags rörelse

9.1 Stabilitetsprincipen och det nya solvensregelverket

<p>Regeringens förslag: Stabilitetsprincipen behålls i sin nuvarande lydelse som en allmän portalparagraf i försäkringsrörelselagen.</p>

Utredningens förslag avviker från regeringens förslag. Utredningens förslag innebär att de nya bestämmelserna om solvenskapitalkrav, kapitalbas, företagsstyrning och tillsyn som införs till följd av Solvens II-direktivet ersätter den nuvarande stabilitetsprincipen.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* avstyrker utredningens förslag att slopa stabilitetsprincipen och föreslår att bestämmelsen behålls i sin nuvarande lydelse som en allmän portalparagraf i FRL. *Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet* menar att det kan finnas behov av en regel liknande den nuvarande stabilitetsprincipen och att det bör analyseras vidare huruvida en stabilitetsprincip liknande den nuvarande verkligen står i strid med en ändamålstolkning av bestämmelserna i Solvens II-direktivet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska förening* avstyrker att stabilitetsprincipen behålls och hävdar att det inte finns något utrymme i förhållande till EU-reglerna för att behålla den principen. Även *Sveriges Advokatsamfund* ställer sig tveksamt till att behålla principen.

Skälen för regeringens förslag: Den allmänna stabilitetsprincipen i 4 kap. 1 § FRL innebär att en försäkringsrörelse ska drivas med en för rörelsens omfattning och art tillfredsställande soliditet, likviditet och kontroll över försäkringsrisker, placeringsrisker och rörelserisker, så att åtagandena mot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkring kan fullgöras. Finansinspektionen får meddela föreskrifter om vilka åtgärder ett försäkringsföretag ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet, likviditet och riskhantering som avses i nu nämnd bestämmelse (se 4 kap. 18 § 1 FRL och 7 kap. 2 § 7 försäkringsrörelseförordningen [2011:257]).

Denna allmänna stabilitetsprincip utgör således en övergripande förklaring av det grundläggande syftet med försäkringsrörelseregleringen, nämligen att försäkringsrörelse alltid ska bedrivas på ett sådant sätt att försäkringsföretagen kan infria sina åtaganden gentemot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade. Detta syfte bär även upp Solvens II-direktivet, vilket framgår bl.a. av skäl 16 till direktivet. Detta har *Finansinspektionen* också uppmärksammat i sitt remissvar över utredningens förslag. Dagens stabilitetsregel ligger alltså i linje med ändamålen med Solvens II-direktivet.

Den allmänna stabilitetsprincipen fungerar som en direkt handlingsregel för försäkringsföretagen och som en vägledande regel för Finansinspektionen i tillsynsarbetet. Den kompletterar således övriga rörelse-regler genom att den är en utgångspunkt vid tolkningen av andra rörelse-regler, men även som stöd för reglering av företagsformer som ännu saknar tydlig reglering i FRL.

Svensk Försäkring och *Försäkringsjuridiska föreningen* avstyrker att stabilitetsprincipen behålls och hävdar att det inte finns något utrymme i förhållande till EU-reglerna för att behålla den principen. Även *Sveriges Advokatsamfund* ställer sig tveksamt till att behålla principen.

Jämfört med de nu gällande försäkringsdirektiven innehåller Solvens II-direktivet mer utförliga regler i många avseenden. Dessutom omfattar det samlade Solvens II-regelverket detaljregler i EU-förordningar på nivå 2. Detta regelverk kommer även att innehålla detaljerade regler på nivå 2,5 och vägledande riktlinjer och rekommendationer från Eiopa. Detta till trots, bedöms den allmänna stabilitetsprincipen ändå ha fortsatt praktisk betydelse för tolkningen och tillämpningen av försäkringsrörelsereglerna. Någon fullständig detaljreglering är det ändå inte fråga om. En stor del av regelverket kommer att vara principbaserat och dessutom följa proportionalitetsprincipen, vilket ger ytterligare utrymme för flexibilitet i tolkning och tillämpning så att hänsyn kan tas till verksamhetens omfattning och art (se avsnitt 9.3.3 om föreslagen proportionalitetsregel).

Det bör även i sammanhanget uppmärksammas att försäkringsbranschen kännetecknas av en snabb utveckling av både produkter och affärsmodeller. Utvecklingstakten är ofta betydligt snabbare än lagstift-

ningsprocessen, såväl på EU-nivå som på nationell nivå. Det innebär att det med stor sannolikhet kommer att förekomma företeelser inom försäkringsområdet som saknar direkt reglering. I dessa fall är det av värde att lagstiftningen innehåller en allmän princip som kan styra utvecklingen i en riktning som är förenlig med det övergripande stabilitetsstyftet.

Till detta kommer att det i annan lagstiftning på det finansiella området har ansetts möjligt att behålla allmänna rörelsekrav som liknar stabilitetsprincipen även när lagstiftningen till största delen vilar på EU-rättslig grund. Såväl lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse som lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden innehåller övergripande principer om soliditet, likviditet och riskhantering (se 6 kap. 1 och 2 §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse samt 8 kap. 3 och 4 §§ lagen om värdepappersmarknaden). Dessa regler föreskriver att verksamheten i instituten ska drivas på ett sådant sätt att institutets förmåga att fullgöra sina förpliktelser inte äventyras. Dessutom uppställs allmänna principer om riskhantering. Både till lydelse och till funktion liknar de alltså stabilitetsprincipen i FRL. Soliditets-, likviditets- och riskhanteringsreglerna i lagen om bank- och finansieringsrörelse och i lagen om värdepappersmarknaden vilar på nationell grund och är inte föranledda av någon direktivbestämmelse med motsvarande innehåll (se prop. 2002/03:139 s. 273–276 samt 529 och 530). Avslutningsvis bör nämnas att Finansinspektionen i nu nämnda fall har bemyndigats att meddela föreskrifter om vilka åtgärder som ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag ska vidta för att uppfylla de krav på soliditet, likviditet och riskhantering som avses i nyss nämnda bestämmelser.

I likhet med Finansinspektionen och *Juridiska Fakultetsnämnden vid Stockholms universitet* anser regeringen således att det även i den nya försäkringsrörelseregleringen – som bygger på Solvens II-regelverket – finns behov av en portalparagraf av samma art som den nu gällande stabilitetsprincipen. Av skäl som anförts ovan bedöms en sådan princip inte strida mot en ändamålstolkning av Solvens II-direktivet. Stabilitetsprincipen bör således behållas i sin nuvarande lydelse.

9.2 God försäkringsstandard och information till försäkringstagarna

Regeringens förslag: Kravet på god försäkringsstandard behålls som en grundläggande bestämmelse för ett försäkringsföretags rörelse. Även kravet på information till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar behålls. Vidare behålls bemyndigandena för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de åtgärder som ett försäkringsföretag ska vidta för att uppfylla lagens krav på god försäkringsstandard och om vilken information som ett försäkringsföretag ska lämna till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt utredningens förslag begränsas dock tillämpningsområdet

för principen om god försäkringsstandard uttryckligen till att avse ett försäkringsföretags anskaffning av försäkringar, skadereglering samt företagets övriga behandling av försäkringstagare, försäkrade och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar. Vidare föreslår utredningen ett slopande av bemyndigandet för Finansinspektionen att meddela föreskrifter om vilka åtgärder som ett försäkringsföretag ska vidta för att uppfylla kravet på god försäkringsstandard.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* tillstyrker utredningens förslag till utformning av regeln om god försäkringsstandard. *Svensk Försäkring* anmärker att omfattningen av kravet på god försäkringsstandard är oklar samt att bestämmelsen reser frågan om räckvidden av Finansinspektionens tillsyn, särskilt i förhållande till relevant civilrättslig lagstiftning. *Juridiska Fakultetsnämnden vid Stockholms universitet* pekar på att den hitillsvarande standardprincipen (bestämmelsen om god försäkringsstandard) inte varit begränsad till enbart den egentliga försäkringsrörelsen utan har gällt verksamheten i dess helhet. Fakultetsnämnden menar att det även framdeles föreligger ett behov av en mer allmänt hållen regel som kan förhindra kringgåenden av bestämmelser om hur ett försäkringsföretags rörelse ska bedrivas, samt att en sådan regel inte bör strida mot Solvens II-direktivets ändamål. *Sveriges Advokatsamfund* och *Livförsäkringsutredningen* tillstyrker utredningens förslag rörande lagbestämmelsen om god försäkringsstandard. Advokatsamfundet menar dock att en risk finns att begreppet god försäkringsstandard blir innehållslöst om Finansinspektionen fräntas sitt bemyndigande att meddela föreskrifter i ämnet och att denna risk gör sig desto starkare gällande mot bakgrund av att det inte finns någon branschorganisation eller liknande som har rätt att kodifiera branschpraxis. Livförsäkringsutredningen menar att det inte finns något motsatsförhållande mellan bemyndigandet och definitionen av god försäkringsstandard, eftersom Finansinspektionen även utan bemyndigandet skulle ha en roll som normgivare, men då genom meddelandet av allmänna råd i stället för av föreskrifter.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* avstyrker att kravet på god försäkringsstandard kvarstår i dess nuvarande lydelse och omfattning. För att inte strida mot Solvens II-regleringen, bör den i stället begränsas till att tydligt gälla behandling av försäkringstagare och andra ersättningsberättigade.

Skälen för regeringens förslag: Den nuvarande bestämmelsen om god försäkringsstandard infördes, som utredningen angett, som en del i den s.k. försäkringsrörelserenformen (se prop. 1998/99:87). Innebörden av uttrycket god försäkringsstandard är att det ska vara fråga om en kvalitativt tillfredsställande standard hos en representativ krets av försäkringsgivare. Kravet på god försäkringsstandard är inte begränsat till själva försäkringsrörelsen utan gäller företagets verksamhet i dess helhet. Det är främst skyddet för konsumenter och mindre företag som kravet tar sikte på (se prop. 1997/98:87 s. 392).

Svensk Försäkring avstyrker att kravet på god försäkringsstandard kvarstår i dess nuvarande lydelse och omfattning. För att inte strida mot Solvens II-regleringen – särskilt med beaktande av nivå 2-regleringen –

bör den i stället begränsas till att tydligt gälla behandling av försäkrings- tagare och andra ersättningsberättigade.

Vid bestämmelsens införande angavs att dess räckvidd innefattar ett försäkringsföretags handlande vid anskaffning av försäkringar och vid skaderegleringen (se a. prop. s. 181). I dessa delar, och i övrigt när det gäller ett försäkringsföretags behandling av försäkringstagare och andra som har rätt till ersättning på grund av försäkringar, innehåller Solvens II-direktivet inte någon närmare reglering. Det finns därför behov av att i nämnda delar bevara dagens allmänna bestämmelse rörande god försäkringsstandard, som också utredningen och flera remissinstanser anser.

Räckvidden för principen om god försäkringsstandard har också ansetts innefatta att organisationen och rutinerna i den övriga administrativa förvaltningen sker på ett tillfredsställande sätt för den ersättningsberättigade kretsen (se a. prop. s. 181). Vidare bör ett försäkringsföretag ha interna föreskrifter och rutiner för att främja en tillbörlig behandling av denna krets. Däremot har principen om god försäkringsstandard inte ansetts ta sikte på ägarfrågor eller ledningsfrågor (se a. prop. s. 182).

Som utredningen anmärker innehåller Solvens II-direktivet en rad regler om företagsstyrning som ska säkerställa att ledningen för ett försäkringsföretag har rätt kompetens och erfarenhet. De reglerna finns givetvis ytterst till för att försäkringsföretagen ska kunna infria sina åtaganden gentemot försäkringstagare och andra ersättningsberättigade. Direktivets regler om företagsstyrning tar dock sikte på de övergripande ledningsfrågorna och inte direkt på den delen av ett försäkringsföretags förvaltning som rör det direkta omhändertagandet av försäkringstagarna och övriga ersättningsberättigade. Vidare har ledningsfrågorna som nämnts ansetts inte vara omfattade av bestämmelsen om god försäkringsstandard. Regeringen kan därför inte ansluta sig till utredningens bedömning att direktivreglerna om företagsstyrning skulle omöjliggöra att principen om god försäkringsstandard behålls även i den del som avser den administrativa förvaltningen hos ett försäkringsföretag. Att denna gränsdragning, som *Svensk Försäkring* anmärker, med beaktande även av nivå 2-reglerna kan anses vara något mer oskarp får beaktas vid tillämpningen av standardregeln.

Eftersom dagens regel om god försäkringsstandard sålunda inte kan anses strida mot Solvens II-regelverket bör den bevaras. Den fyller en viktig funktion när det gäller att tillvarata de intressen som ska skyddas av rörelseregleringen under de föränderliga förhållanden som råder på försäkringsområdet.

Även bemyndigandet för Finansinspektionen att meddela föreskrifter i fråga om kravet på god försäkringsstandard bör behållas. Det finns, som *Advokatsamfundet* anför en risk för att begreppet inte fylls med innehåll om Finansinspektionen fräntas rätten att genom föreskrifter närmare ange vad som avses med god försäkringsstandard. De föreskrifter som kan komma att meddelas av inspektionen med stöd av bemyndigandet torde närmast innebära att den kvalitativt tillfredsställande branschpraxis som redan existerar på marknaden ges form av bindande författning. Regeringen kan därför inte dela utredningens syn att det föreligger ett motsatsförhållande mellan själva begreppet god försäkringsstandard och en föreskriftsrätt för Finansinspektionen. I sammanhanget bör även

poängteras att det vid utformningen av föreskrifter om vilka åtgärder ett försäkringsföretag ska vidta för att uppfylla kravet på god försäkringsstandard givetvis måste tas full hänsyn till gränsdragningen mot Solvens II-regelverket.

Även bestämmelserna i 4 kap. 2 § FRL om ett försäkringsföretags skyldighet att lämna information till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade (den s.k. genomlysningprincipen) bör behållas, liksom bemyndigandet för Finansinspektionen att meddela föreskrifter om vilken information som ska lämnas. Dessa regler fyller en mycket viktig funktion i fråga om konsumentskydd och Solvens II-direktivet innehåller inga motsvarande bestämmelser som kan ersätta dem. Reglerna kompletterar de civilrättsliga reglerna om information i försäkringsavtalslagen (2005:104).

9.3 Proportionalitetsprincipen

9.3.1 Allmänt om proportionalitetsprincipen

Inledning

Proportionalitetsprincipen är en av de grundläggande principerna inom EU-rätten, fastställd i artikel 5 i Fördraget om upprättande av den Europeiska gemenskapen (EUF-fördraget). Där anges att gemenskapen inte ska vidta någon åtgärd som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i fördraget. Principen utvecklas i protokoll (nr 30) om tillämning av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna från 1997. Principen kan generellt sägas vara ett uttryck för att ett agerande ska stå i proportion till målet som ska uppnås. Detta gäller vid införande av reglering på nationell nivå samt vid tillämpningen och tillsyn.

Proportionalitetsprincipen i svensk finansmarknadsrätt

I flera författningar på finansmarknadsområdet finns en proportionalitetsregel, antingen på grund av uttryckliga lagregler eller som en princip som bär upp bestämmelser i de författningarna.

Av 4 kap. 1 § FRL framgår att försäkringsrörelse ska bedrivas med en för rörelsens omfattning och beskaffenhet tillfredsställande soliditet, likviditet och kontroll över försäkringsrisker, placeringsrisker och rörelserisker, så att åtagandena mot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringarna kan fullgöras. I förarbetena till bestämmelsen uttalas bl.a. att det är befogat att ställa helt skilda krav på system för riskhanteringen beroende på om verksamheten är komplex, t.ex. avser flera försäkringsgrenar med omfattande internationell verksamhet, eller om den exempelvis avser husdjursförsäkringar med begränsad omfattning (prop. 1998/99:87 s. 392 f.). Hänsyn måste också tas till bl.a. vilka slags försäkringar som meddelas. I förarbetena till den nya försäkringsrörelselagen hänvisas till en proportionalitetsprincip i samband med att regler för mindre företag behandlas (prop. 2009:10:246 s. 408–411). Där anges att kraven på mindre företag bör stå i rimlig proportion till riskerna i verksamheten.

För banker är proportionalitetsprincipen uttryckligen lagfäst. Av 6 kap. 4 a § bank- och finansieringsrörelselagen framgår att bestämmelserna om soliditet, likviditet, riskhantering och genomlysning ska tillämpas i proportion till arten och omfattningen av kreditinstitutets verksamheter och till deras komplexitetsgrad. Motsvarande reglering finns i 8 kap. 6 § lagen om värdepappersmarknaden. I förarbetena till dessa bestämmelser anges att de nämnda kraven på instituten kan variera i förhållande till den verksamhet som instituten ägnar sig åt och att detta bör komma till uttryck genom att en uttrycklig proportionalitetsregel införs (prop. 2006/07:5, s. 136 och 137). Det framgår också att principen bör beaktas av Finansinspektionen vid utfärdande av föreskrifter.

Proportionalitetsprincipen i Solvens II-direktivet

Proportionalitetsprincipen omnämns i flera av skälen och artiklarna i direktivet. Dels direkt genom att det anges att proportionalitetsprincipen ska tillämpas, dels indirekt genom att det anges att ”åtgärder ska stå i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten hos de inneboende riskerna i verksamheten”.

Principen omnämns direkt i skäl 19 i Solvens II-direktivet avseende små och medelstora företag, i skäl 20 avseende specialiserade försäkringsföretag, i skäl 21 avseende captivebolag och i skäl 133 avseende målen med direktivet. I artikel 29 anges att kommissionen ska se till att genomförandeåtgärderna beaktar proportionalitetsprincipen, särskilt för mycket små försäkringsföretag.

Principen omnämns indirekt i skäl 18 avseende tillsyn, i skäl 21 avseende captivebolag (principen omnämns alltså både direkt och indirekt för denna typ av bolag), i skäl 31 avseende funktionerna i företagsstyrningen, i skäl 32 avseende företagsstyrning i mindre företag och i skäl 114 avseende tillsynskollegiernas arbete med försäkringsgrupper. Principen anges indirekt också i flera artiklar. Av artikel 29.3 framgår att en allmän princip för tillsynen i Solvens II-direktivet är att kraven ska tillämpas i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i försäkringsföretagets verksamhet. Vidare framgår principen indirekt av artikel 35.4 a om uppgiftslämnande, artikel 36.6 om granskningsprocessen, artikel 41.2 om företagsstyrningssystem, artikel 45.2 om egen risk- och solvensbedömning, artikel 48.2 om aktuarien, artikel 86 h om genomförandeåtgärder för försäkringstekniska avsättningar, artikel 109 om förenklingar av standardformeln och av artikel 248.1 e om grupp-tillsynsmyndigheternas rättigheter och skyldigheter.

Slutligen bör det här också nämnas att proportionalitetsprincipen även finns omnämnd på flera ställen i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

CEIOPS (Eiopa) råd om proportionalitetsprincipen

Mot bakgrund av flera frågeställningar kring proportionalitetsprincipens betydelse publicerade CEIOPS (numer Eiopa) i maj 2008 ett s.k. råd om proportionalitetsprincipen. Av rådet framgår att CEIOPS ansåg att proportionalitetsprincipen är tillämplig på alla artiklar i direktivet, inklusive genomförandeåtgärderna. CEIOPS ansåg att principen är tillämplig när det kan anses oproportionerligt att tillämpa de generella reglerna med

hänsyn till tre kriterier; riskens art, riskens komplexitet och riskens storlek. CEIOPS ansåg att det är den individuella riskprofilen som ska utgöra den huvudsakliga grunden vid bedömningen av om proportionalitetsprincipen är tillämplig.

CEIOPS ansåg att fokus bör ligga på en kombination av alla tre kriterier för att hitta en lösning som är lämplig med hänsyn till den risk som ett företag är exponerad för. CEIOPS ansåg att ett företag mycket väl kan vara litet, men ha en komplicerad riskprofil, och ett stort företag kan ha en enkel riskprofil. Även om det enligt CEIOPS var sannolikt att det framför allt är små och medelstora företag som kan få lättnader på grund av proportionalitetsprincipen, genom att medges enklare vägar att möta kraven, var det enligt CEIOPS fel att kalla proportionalitetsprincipen storleksbaserad.

Av rådet framgår vidare att CEIOPS ansåg bl.a. följande. Brist på resurser kan aldrig vara skäl för lättnader. Inte heller juridisk form – t.ex. ömsesidiga försäkringsföretag eller grupptillhörighet – kan i sig vara skäl för lättnader. Proportionalitetsprincipen innebär inte i sig en automatisk förenkling för vissa företag och det är inte heller en princip där tillsynsmyndigheten kan pricka av tydliga punkter på en lista som gör att principen ska få genomslag. I stället måste alla faktorer beaktas och en helhetsbedömning göras. Det finns vidare två tydliga aspekter på proportionalitetsprincipen. Dels ska principen beaktas när kraven i direktivet genomförs, dels ska tillsynen utövas på ett sätt som är förenligt med principen.

När det gäller arten, komplexiteten och storleken anges det i CEIOPS dokument följande. Med arten avses framför allt de underliggande riskerna hänförliga till de försäkringsklasser som ett företag tecknar. De särdrag som gäller för captiveföretag respektive återförsäkringsföretag ska beaktas. Begreppet komplexitet är till viss del kopplat till art, eftersom en viss typ av verksamhet kan kräva mer avancerade metoder eller mer avancerad och sofistikerad styrning/hantering av risker. Komplexitet kan också uppstå på grund av ett företags val av investeringsstrategi eller på grund av svårigheter att utvärdera åtagandena. Storleken på verksamheten påverkar också bedömningen. Men det är hela tiden en kombination av de tre kriterierna som är avgörande.

9.3.2 Proportionalitetsprincipens tillämpningsområde

Regeringens förslag: Den allmänna proportionalitetsprincip som finns i Solvens II-direktivet ska inte gälla de delar av försäkringsrörelselagen som inte grundar sig på Solvens II-direktivet, med undantag för kraven på stabilitet och god försäkringsstandard. Principen gäller inte heller vid genomförandet av de krav i direktivet som på grund av sitt innehåll inte kan ändras genom proportionalitetsöverväganden.

Utredningens bedömning överensstämmer delvis med regeringens bedömning. Utredningen anser att proportionalitetsprincipen gäller vid tolkningen av alla bestämmelser i FRL och även ska tillämpas vid den tillsyn som med stöd av lagen ska utövas av Finansinspektionen.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska föreningen* instämmer i utredningens bedömning. *Livförsäkringsutredningen* menar att tillämpningsområdet för den föreslagna generella proportionalitetsregeln bör ses över och att den inte bör omfatta hela FRL.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser att proportionalitetsprincipens tillämpningsområde bör vara vidare än vad som föreslås i utkastet till lagrådsremiss.

Skälen för regeringens förslag: Det står klart att en allmän proportionalitetsprincip gäller enligt Solvens II-direktivet. Utredningen och *Svensk Försäkring* menar att principen bör tolkas vidsträckt. Principens tillämpningsområde kan dock inte anses vara så vidsträckt som utredningen och *Svensk Försäkring* gör gällande. Ett antal avgränsningar av tillämpningsområdet måste göras, dels mot bakgrund av direktivets räckvidd i förhållande till nationell reglering, dels på grund av utformning och innehåll hos vissa direktivbestämmelser.

När det gäller Solvens II-direktivets räckvidd och innehåll i förhållande till FRL kan konstateras att en relativt stor del av reglerna i FRL inte är föranledda av EU:s försäkringsrörelsereglering. På nationell grund vilar en rad allmänna bestämmelser, exempelvis förbuden mot förespeglning av återbäring och mot avtal om tjänster med en jävskrets (se 4 kap. 9 och 12 §§ FRL), liksom vidare den associationsrättsliga regleringen av de olika slagen av försäkringsföretag (se 11–13 kap. FRL). Proportionalitet ska enligt artikel 29.3 i Solvens II-direktivet gälla vid tillämpningen av alla direktivets krav. Det finns således inte något krav i Solvens II-direktivet på att principen även ska gälla vid tillämpningen av de regler i FRL som inte föranleds av direktivet. Tillämpning av proportionalitetsprincipen på alla bestämmelser i FRL, dvs. även utanför det direktivstyrda området, riskerar också att skapa oklarhet kring de associationsrättsliga reglerna i FRL. Som *Livförsäkringsutredningen* påpekar medför en sådan ordning att proportionalitetsprincipens tillämpningsområde vidgas till att även omfatta de regler i den allmänna associationsrätten – aktiebolagslagen och lagen om ekonomiska föreningar – som det hänvisas till i FRL.

Mot den angivna bakgrunden finns det anledning att i huvudsak begränsa tillämpningsområdet för proportionalitetsprincipen till de bestämmelser i FRL som föranleds av Solvens II-direktivet, dvs. bestämmelserna om värdering av tillgångar och skulder, placeringar, kapitalbas, kapitalkrav, interna modeller, företagsstyrning, tillsynsrapportering och grupper. Därutöver bör principen gälla vid tillämpningen av de allmänna kraven i FRL på stabilitet och god försäkringsstandard (se 4 kap. 1 och 3 §§ FRL). Som angetts ovan ska proportionalitetsöverväganden redan i dag göras vid tillämpningen av stabilitetsprincipen. I likhet med vad som är fallet i motsvarande delar av lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden, bör det dock uttryckligen anges i FRL att en proportionalitetsprincip gäller vid tillämpningen av de grundläggande rörelsekraven.

Proportionalitetsprincipen ska beaktas vid tillämpningen av alla de bestämmelser som Solvens II-direktivet innefattar och därmed på alla de svenska bestämmelser som genomför direktivet (se artikel 29.3 i Solvens II-direktivet samt CEIOPS rådgivningsdokument om proportionalitetsprincipen, s. 5). Principen nämns, som angetts ovan, direkt och indirekt i ett antal direktivbestämmelser. Det ska inte tas till intäkt för att principen inte gäller där den inte nämns, vare sig direkt eller indirekt.

Att proportionalitetsprincipen ska beaktas vid tillämpning av samtliga krav i Solvens II-direktivet och av de bestämmelser som genomför direktivet, betyder inte alla krav i Solvens II-direktivet kan ändra innebörd genom ett sådant beaktande. Än mindre kan det betyda att något krav i direktivet bortfaller. Vissa regler i direktivet har karaktär av absoluta krav med en viss bestämd innebörd. I sådana fall innebär beaktandet av proportionalitetsprincipen ingen egentlig förändring. Som exempel på ett sådant absolut krav kan nämnas regeln om att försäkringsföretagen årligen ska offentliggöra en lägesrapport om verksamhet och solvens. Till samma kategori kan bestämmelserna om konfidensnivåerna för solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet hänföras. Dessa nivåer ska vara 99,5 procent respektive 85 procent även med ett beaktande av proportionalitetsprincipen. På motsvarande sätt torde det också förhålla sig med kravet på att kapitalbasposter ska klassificeras som nivå 1, nivå 2 eller nivå 3.

Många andra bestämmelser i direktivet är däremot så utformade att det ter sig naturligt att vid tillämpningen göra proportionalitetsöverväganden. Detta gäller för de bestämmelser i direktivet som innehåller en kvalitativ angivelse av vad som ska gälla i ett visst avseende. Exempelvis talar artikel 121 om ”lämpliga, tillämpliga och relevanta försäkringsmatematiska och statistiska tekniker” som ska användas för att beräkna sannolikhetsfördelning i en intern modell. Direktivet innehåller också bl.a. krav på ett ”effektivt förestagsstyrningssystem” (se artikel 41) och ”lämplig” nivå på försäkringstekniska avsättningar (se artikel 84). När värderande uttryck av det angivna slaget förekommer bör deras närmare innehåll i det konkreta fallet bestämmas bl.a. genom ett beaktande av proportionalitetsprincipen. Det handlar då om att bedöma art, omfattning och komplexitet hos de risker som finns i ett visst försäkringsföretags verksamhet i förhållande till den skyddsnivå som direktivbestämmelserna ska ge. Proportionalitetsöverväganden kan exempelvis, som CEIOPS anmärkt, inte leda till att kraven på lämplighet hos ledande befattningshavare efterges.¹⁷ Däremot kan innebörden av kravet på lämplighet skifta från tid till annan och mellan olika företag.

Det får ankomma på rättstillämpningen att avgöra vilka av Solvens II-direktivets krav som ska kunna mildras eller skärpas med hänvisning till proportionalitetsprincipen, respektive vilka krav som inte bör kunna ändras genom ett beaktande av proportionalitetsprincipen. Den prövningen bör ta sin utgångspunkt i den konkreta utformningen av den

¹⁷ Se Advice to the European Commission on the Principle of Proportionality in the Solvency II Framework Directive Proposal, May 2008, s. 15.

bestämmelse som är aktuell och i det grundläggande intresset av skydd för försäkringstagare och andra ersättningsberättigade.

Inom det område som täcks av proportionalitetsprincipen ska den beaktas vid regel tillämpning av företag och Finansinspektionen. Som regeringen tidigare uttalat bör den vidare beaktas vid utformningen av inspektionens föreskrifter (se prop. 2006/07:5 s. 137).

9.3.3 Proportionalitetsregeln ska ingå bland de grundläggande bestämmelserna om försäkringsrörelsen

Regeringens förslag: En uttrycklig proportionalitetsregel införs i försäkringsrörelselagen. Den ska gälla vid tillämpningen av de grundläggande rörelseprinciperna om stabilitet och god försäkringsstandard, samt vid tillämpningen av de rörelserättsliga reglerna om tillgångar, skulder, försäkringstekniska avsättningar, investeringar, kapitalbas, kapitalkrav, interna modeller, företagsstyrning, tillsynsrapportering och grupper.

Utredningens förslag: Proportionalitetsprincipen utformas som en portalbestämmelse och placeras bland de inledande bestämmelserna i FRL. Den ska gälla vid tillämpningen av alla FRL:s bestämmelser.

Remissinstanserna lämnar förslaget att proportionalitetsregeln ska ingå bland de grundläggande bestämmelserna om försäkringsrörelse utan erinran.

Förslaget till utkast till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Proportionalitetsprincipen är en grundläggande regel i Solvens II-direktivet och gäller redan som angetts generellt vid tillämpningen av direktivets krav. Som utredningen funnit bör detta göras tydligt i FRL för att undvika tolkningen att principen bara gäller när den uttryckligen nämns i vissa bestämmelser. Därför bör en generell proportionalitetsregel införas i FRL. Den bör placeras bland de grundläggande bestämmelserna om ett försäkringsföretags rörelse på grund av sitt sakliga samband till form och innehåll med de regler som i dag ingår i den kategorin. En proportionalitetsregel har getts motsvarande placering i lagen om bank- och finansieringsrörelse och i lagen om värdepappersmarknaden (se 6 kap. 4 a § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 8 kap. 6 § lagen om värdepappersmarknaden). Genom den föreslagna proportionalitetsregeln genomförs den allmänna proportionalitetsregeln i artikel 29.3 i Solvens II-direktivet samt vidare de särskilda bestämmelserna om proportionalitet i bl.a. artiklarna 41.2 och 45.2.

I enlighet med vad som sagts om principens tillämpningsområde bör den inte, som utredningen föreslagit, gälla för alla bestämmelser i FRL. Den ska endast gälla vid tillämpning av de bestämmelser i lagen som ligger inom principens tillämpningsområde, dvs. de grundläggande rörelsereglerna om stabilitet och god försäkringsstandard samt vid

tillämpning av de regler i FRL som motsvarar de rörelserättsliga reglerna i Solvens II-direktivet om tillgångar, skulder, försäkringstekniska avsättningar, investeringar, kapitalbas, kapitalkrav, interna modeller, företagsstyrning, tillsynsrapportering och grupper.

Den språkliga utformningen av bestämmelsen bör vara densamma som i motsvarande bestämmelser i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden. Det innebär att proportionalitet ska iakttas i förhållande till ett försäkringsföretags verksamhet. I artikel 29.3 i Solvens II-direktivet talas om proportionalitet i förhållande till de inneboende riskerna i ett försäkringsföretags verksamhet. Som utredningen påpekat hänvisar Solvens II-direktivet också vid några tillfällen till verksamheten eller försäkringsföretaget i stället för till riskerna i verksamheten när proportionalitetsprincipen behandlas.

9.3.4 Kollektiva försäkringar och proportionalitetsprincipen

Regeringens bedömning: Någon särskild proportionalitetsprincip med avseende på gruppförsäkringar och kollektivavtalade försäkringar införs inte.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: De remissinstanser som berör frågan instämmer i utredningens bedömning. *LO* anser att en särskild reglering kring den närmare tillämpningen av proportionalitetsprincipen på kollektiva försäkringar måste införas, för det fall utredningens förslag om en portalbestämmelse inte blir verklighet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens bedömning: I Solvens II-direktivet finns det ingen specifik särreglering för tillhandahållandet av gruppförsäkringar eller kollektivavtalade försäkringar. Sådan verksamhet utgör försäkringsrörelse och regleras av Solvens II-direktivet precis som annan försäkringsrörelse. Någon nationell särreglering för tillhandahållandet av gruppförsäkringar eller kollektivavtalade försäkringar bör därför inte införas. Det sagda innebär att den proportionalitetsprincip som nu införs även kommer att gälla för de försäkringsföretag som tillhandahåller gruppförsäkringar och kollektivavtalade försäkringar.

Det kan inte uteslutas att proportionalitetsprincipen kan komma att spela en roll vid tillämpningen av försäkringsrörelsereglerna på sådan verksamhet som består i tillhandahållandet av gruppförsäkringar eller kollektivavtalade försäkringar. Den verksamhetens art är särpräglad bl.a. på grund av den nära kopplingen till arbetsrättsliga förhållanden. Liksom i övrigt när det gäller proportionalitetsprincipen får det dock ankomma på rättstillämpningen att klargöra om och i så fall vilket utrymme principen ger för särbehandling av verksamhet som består i tillhandahållandet av olika former av kollektiv försäkring.

10 Tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar

10.1 Tillgångar och skulder

10.1.1 Värdering av tillgångar och skulder

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretags tillgångar och skulder ska tas upp till verkligt värde i en separat balansräkning för solvensändamål (solvensbalansräkning).

Vid värdering av skulder ska hänsyn inte tas till företagets egen kreditvärdighet.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen förslår även att det ska införas en upplysningsbestämmelse om att tilläggskapital i kapitalbasen ska värderas enligt särskilda värderingsregler.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* menar att uttrycket verkligt värde inte bör föras in i lag, eftersom det inte förekommer i direktivtexten. Dessutom anser inspektionen att uttrycket används i redovisningstekniska sammanhang och därmed kan få en annan innebörd i framtiden än den som avses i direktivet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: De nuvarande bestämmelserna om beräkning av kapitalbas och solvensmarginal utgår ifrån den redovisning som företaget ska göra enligt lagen (1995:1560) om årsredovisning för försäkringsföretag (ÅRFL). Därigenom får värderingsreglerna som gäller för externredovisningen genomslag även i redovisningen för tillsynsändamål (se 4 kap. ÅRFL). Det finns dock en särskild värderingsregel i FRL för skuldtäckningstillgångar. Dessa ska, enligt 6 kap. 27 §, värderas till verkligt värde. Med verkligt värde avses tillgångens marknadsvärde, enligt 2 kap. 2 § i *Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om skuldtäckning i svenska försäkringsföretag* (FFFS 2011:20).

Den rådande ordningen förändras genom Solvens II-direktivet. Direktivet förutsätter att försäkringsföretagen upprättar en särskild redovisning för tillsynsändamål. Redovisningen ska omfatta hela balansräkningen, dvs. såväl tillgångar som skulder, inklusive försäkringstekniska avsättningar (se skäl 45 i direktivet). Redovisningen ska ligga till grund för beräkning av kapitalbas och kapitalkrav. För att begränsa den administrativa bördan för försäkringsföretagen bör värderingsstandarderna som används för tillsynsredovisningen vara förenliga med den internationella utvecklingen på redovisningsområdet (se skäl 46). Det är lämpligt att benämna denna balansräkning som ska upprättas för tillsynsändamål för *solvensbalansräkning*.

Enligt artikel 75.1 i Solvens II-direktivet ska försäkrings- och återförsäkringsföretag, om inte annat anges, värdera tillgångar till det belopp för vilket de skulle kunna utväxlas i en transaktion mellan kunniga parter

som är oberoende av varandra och har ett intresse av att transaktionen genomförs. Skulder ska värderas till det belopp för vilket de skulle kunna överlåtas eller regleras i en transaktion mellan kunniga parter som är oberoende av varandra och har ett intresse av att transaktionen genomförs.

Det kan konstateras att utformningen av denna värderingsprincip till största delen är samma som den som tidigare har används för att definiera begreppet verkligt värde i internationella redovisningsstandarder. Numera finns värderingsreglerna om värdering av verkligt värde samlade i IFRS 13 Värdering till verkligt värde. Närmare bestämt finns där samlat värderingsregler avseende verkligt värde för finansiella instrument (både tillgångar och skulder), fastigheter samt materiella och immateriella tillgångar. Definitionen av verkligt värde i IFRS 13 (punkt 9) har följande lydelse: ”det pris som vid värderingstidpunkten skulle erhållas vid försäljning av en tillgång eller betalas vid överlåtelsen av en skuld genom en ordnad transaktion mellan marknadsaktörer”.

Vidare följer av artikel 75.1 andra stycket att ingen hänsyn får tas till försäkringsföretagets egen kreditvärdighet. I annat fall skulle ett företag med låg kreditvärdighet kunna redovisa en lägre skuld än ett företag med högre kreditvärdighet.

Direktivet innehåller inte uttrycket *verkligt värde*, något som väcker frågan om detta uttryck bör föras in i lag. I det sammanhanget bör betonas att uttrycket verkligt värde numera är en vedertagen svensk översättning av det engelska begreppet ”fair value” som används i IFRS-regelverket. Det förekommer också i nuvarande bestämmelse om värdering av skuldtäckningstillgångar (se 6 kap. 27 § FRL). Dessutom bör uppmärksammas att uttrycket verkligt värde i FRL tidigare har varit knutet till värderingsreglerna i redovisningslagstiftningen, men att det numera är frikopplat från den lagstiftningen (se prop. 2007/08:40 s. 89 f.).

Solvensbalansräkningen utgår i viss mån från redovisningen men är i huvudsak fristående från denna. Detta medför att förändringar i redovisningsregler inte kommer att gälla vid värderingen av tillgångar och skulder i solvensbalansräkningen. Därmed uppstår inte någon risk, som *Finansinspektionen* befarar, att uttrycket kan få en annan innebörd än den som avses i direktivet. Det finns därför anledning att dela utredningens bedömning att direktivets bestämmelse bör tas in i lag på ett sätt som ansluter nära till direktivtexten, dock kompletterat med uttrycket verkligt värde.

Av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 framgår hur aktieinnehav i dotterbolag ska värderas. Därför slopas bestämmelsen i 6 kap. 28 § FRL om värdering av aktier i vissa dotterbolag – en bestämmelse som byggt på värderingsreglerna i tidigare försäkringsrörelsedirektiv. Av samma skäl finns det anledning att slopa skyddsregeln i 6 kap. 29 § FRL som innebär att fordringar på någon annan än försäkringstagarna (tredje part) endast får godkännas för skuldtäckning efter avdrag för kvittningsbara motfordringar som gäldenären har mot försäkringsföretaget.

Den allmänna värderingsregeln i artikel 75 i Solvens II-direktivet gäller endast för tillgångar och skulder i solvensbalansräkningen. Poster i tilläggskapitalet tillhör inte någon av dessa två kategorier. Det får därför

anses obehövt att – direkt i den lagtext som behandlar tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar – upplysa om att poster i tilläggskapitalet inte ska värderas till verkligt värde.

I EU-förordningen finns kompletterande bestämmelser som närmare anger hur det verkliga värdet ska beräknas. Det saknas därför anledning att bemyndiga Finansinspektionen att meddela föreskrifter om värdering till verkligt värde (jfr 6 kap. 34 § 9 FRL).

10.2 Försäkringstekniska avsättningar

10.2.1 Hantering av gällande bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar

Regeringens förslag: Solvens II-direktivets bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar ersätter merparten av gällande bestämmelser om sådana avsättningar.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att bemyndigandet ska begränsas till föreskrifter om beräkning av riskmarginalen.

Remissinstanserna: *Aktuarieföreningen* menar att bestämmelserna om beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna bör flyttas till Finansinspektionens föreskrifter om årsredovisning i försäkringsföretag (FFFS 2008:26). *Finansinspektionen* anser att det finns skäl att behålla ett allmänt hållet bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om försäkringstekniska avsättningar.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Solvens II-direktivets bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar ersätter motsvarande regler i de direktiv som upphävs till följd av Solvens II-direktivet, bl.a. det s.k. konsoliderade livförsäkringsdirektivet. De upphävda EU-rättsliga reglerna har legat till grund för flertalet av de befintliga bestämmelserna i FRL om försäkringstekniska avsättningar. Dessa bestämmelser måste således upphävas och ersättas av regler som genomför Solvens II-direktivets bestämmelser i FRL. Detta gäller bestämmelserna i 5 kap. 1 § andra stycket, 3–6 och 9–11 §§ FRL (se bl.a. artikel 20 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet och artikel 15 a första skadeförsäkringsdirektivet).

Bestämmelsen i 5 kap. 2 § FRL om beräkning vid solidarisk ansvarighet infördes i samband med tillkomsten av FRL (se prop. 1981/82:180 s. 194) och vilar inte på EU-rättslig grund. Den kan inte anses strida mot Solvens II-direktivets regler om koassurans inom gemenskapen (se artikel 190–196 i Solvens II-direktivet). Mot den bakgrunden – och med

hänsyn till att bestämmelsen får anses vara relevant även i en framtida reglering – bör den kvarstå efter genomförandet av Solvens II-direktivet i svensk rätt.

Bestämmelserna i 5 kap. 7, 8 och 13 §§ om beräkning av avsättningar för tjänstepensionsförsäkring och om bestämmande av premier för tjänstepensionsförsäkringar bygger på regler i tjänstepensionsdirektivet om försäkringstekniska avsättningar som Sverige tillämpar på livförsäkringsföretag med stöd av medlemsstatsoptionen i artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. Denna option ska – efter en längre övergångsperiod – upphöra att gälla (se avsnitt 5.2.7). Till följd av detta utmönstras särbestämmelserna i 5 kap. FRL för verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring.

Bestämmelsen i 5 kap. 12 § FRL om bestämmande av premier för livförsäkringar och vissa skadeförsäkringar har sin grund i artikel 21 i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet som har överförts utan sakliga ändringar till artikel 209 i Solvens II-direktivet. Bestämmelsen i nuvarande 5 kap. 12 § bör mot den bakgrunden behållas i sak. För att behålla sambandet mellan beräkningen av avsättningar och premierberäkningen ska dock premierna bestämmas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats och driftskostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva. Tidigare skulle premierna för dessa försäkringar bestämmas på grundval av betryggande antaganden.

Bestämmelserna i 5 kap. 14 § FRL om aktuarie hanteras i företagsstyrningsavsnittet (se avsnitt 15).

Bestämmelserna i 5 kap. 15 och 16 §§ FRL om återköp och överföring av en försäkrings värde bör placeras i 4 kap. FRL om grundläggande bestämmelser om ett försäkringsföretags rörelse.

Det gällande bemyndigandet i 5 kap. 17 § 1 för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning bör behållas med någon ändring. Som *Finansinspektionen* påtalar finns det ett behov av ett omfattande bemyndigande i fråga om teknisk detaljreglering och anpassning till förändrade förhållanden (se mer om detta i följande avsnitt).

10.2.2 Krav på försäkringstekniska avsättningar

Regeringens förslag: En uttrycklig skyldighet för ett försäkringsföretag att göra försäkringstekniska avsättningar tas in i lag.

Avsättningarna ska motsvara det belopp som försäkringsföretaget skulle få betala om det omedelbart skulle föra över sina åtaganden med anledning av ingångna försäkringsavtal till ett annat försäkringsföretag, som är oberoende och som har intresse av att transaktionen genomförs.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att begreppet värdera ska användas för att bestämma de försäkringstekniska avsättningarnas omfattning. Vidare innehåller utredningens förslag inte någon uttrycklig skyldighet att göra försäkringstekniska avsättningar.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* menar att begreppet beräkna bör användas för bestämmandet av de försäkringstekniska avsättningarna i stället för begreppet värdera.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Solvens II-direktivets innehåller i artikel 76.1 och 76.2 allmänna föreskrifter om försäkringstekniska avsättningar. I artikel 76.1 åläggs medlemsstaterna att se till att försäkringsföretag gör försäkringstekniska avsättningar motsvarande sina åtaganden enligt ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara ett fiktivt marknadsvärde. Detta uttrycks i artikel 76.2 på så sätt att de försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara det belopp som försäkringsföretaget måste betala om det omedelbart vill föra över sina åtaganden till ett annat försäkringsföretag.

Av 5 kap. 1 § FRL framgår att försäkringstekniska avsättningar ska motsvara belopp som krävs för att ett försäkringsföretag vid varje tidpunkt ska kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma till följd av ingångna försäkringsavtal.

Det finns i dag, som utredningen påpekat, inte något uttryckligt krav i FRL på att ett försäkringsföretag ska göra försäkringstekniska avsättningar, trots att sådana krav förekommer i artikel 21 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet och i artikel 17 i första skadeförsäkringsdirektivet. Ett sådant krav följer dock indirekt av 5 kap. 1 § FRL. Regeringen anser emellertid att det bör explicit framgå av lag att ett försäkringsföretag är skyldigt att göra försäkringstekniska avsättningar (jfr Finansdepartementets promemoria *Ett reformerat solvenssystem för försäkringsbolag* s. 67).

Det finns även anledning att instämma i utredningens bedömning om att det bör införas en bestämmelse i lag som motsvarar direktivets krav om att avsättningarnas storlek ska motsvara en fiktiv marknadsvärdering.

Försäkringstekniska avsättningar bestäms genom en räkneoperation, baserad på löptider samt antaganden om bl.a. dödlighet, skadefrekvens och ränta. Det är därför mest ändamålsenligt att, som *Finansinspektionen* för fram, använda begreppet beräkna om bestämmandet av försäkringstekniska avsättningar. Det är också det begrepp som i dag används i FRL (se bl.a. 5 kap. 3–5 §§ FRL). Begreppet värdera bör förbehållas bestämmande av värde som sker genom en skönsmässig expertbedömning, såsom är fallet när tillgångars och skulders värde bestäms.

10.2.3 Ansvarsfull beräkning

Regeringens förslag: Beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska grundas på antaganden om riskmått, räntesatser och driftskostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva (ansvarsfull beräkning). Detta ska gälla för all försäkringsverksamhet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utöver detta föreslår utredningen en särskild bestämmelse om att beräkningen av försäkringstekniska avsättningar ska vara förenlig med information från finansmarknaderna och allmänt tillgänglig information om försäkringsrisker.

Remissinstanserna: *Aktuarieföreningen* anser att begreppet aktsamt bör ersättas av begreppet försiktigt eller annat motsvarande begrepp för att beskriva de kvalitativa krav som ställs på de antaganden som ska ligga till grund för de försäkringstekniska avsättningarna.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss: Överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utkastet till lagrådsremiss talas det i stället om en aktsam beräkning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen*, *Svensk Försäkring* och *Aktuarieföreningen* anser att begreppet aktsam beräkning inte bör användas, eftersom det inte förekommer i Solvens II-regelverket. Finansinspektionen och Aktuarieföreningen föreslår att begreppet ansvarsfull beräkning används i stället.

Skälen för regeringens förslag: Artiklarna 76.3, 76.4 och 78 i Solvens II-direktivet innehåller kvalitativa krav på beräkningen av försäkringstekniska avsättningar. Av artikel 76.3 följer att beräkningen ska vara marknadsbaserad, dvs. bygga på information från de finansiella marknaderna och allmänt tillgängliga uppgifter om försäkringsrisker. Principen om aktsam eller ansvarsfull beräkning kommer till uttryck i artikel 76.4, där det stadgas att de försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas på ett ansvarsfullt, tillförlitligt och objektiva sätt. I artikel 78 anges ett antal faktorer som ska beaktas vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar: kostnader för att uppfylla försäkringsåtagandena, inflationen samt de ersättningar som försäkringsföretaget förväntar sig att utbetala.

I samband med genomförandet av tjänstepensionsdirektivet i svensk rätt infördes ett krav på att avsättningarna för tjänstepensionsverksamhet ska beräknas på ett aktsamt sätt (se artikel 15 i tjänstepensionsdirektivet och 5 kap. 7 § FRL). Ett snarlikt krav kommer fortsättningsvis att gälla för all försäkringsverksamhet. I dessa fall krävs – förutom aktsamhet eller ansvarsfullhet – dessutom att antagandena som ligger till grund för avsättningarna ska vara tillförlitliga och objektiva.

Som *Svensk Försäkring* anmärker rimmar terminologin med aktsam beräkning illa med kraven i Solvens II-direktivet och kan medföra tillämpningsproblem, särskilt mot bakgrund av de ytterligare krav som ställs upp i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. I stället bör, som *Finansinspektionen* och *Aktuarieföreningen* föreslår, en princip om ansvarsfullhet användas.

Genom Solvens II-direktivet sker en övergång från ett system där försäkringstekniska avsättningar ska innehålla inbyggda säkerhetsmarginaler till följd av att betryggande antaganden ska göras (se 5 kap. 6 § FRL), till ett system där avsättningarna ska beräknas marknadsbaserat och mera direkt motsvara försäkringsåtagandenas ekonomiska värde.

Den kapitalbuffert som i dagens regelverk skapas genom kravet på betryggande antaganden ligger i det nya regelverket dels i kravet på en

riskmarginal vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar, dels i den nya regleringen i fråga om kapitalkrav. Inom solvenskapitalkravet ska alla risker i företaget beaktas, således även de risker som är förenade med förändringar i försäkringsåtagandens storlek, t.ex. till följd av räntefall.

Det finns således anledning att i lag precisera att beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska grundas på antaganden om riskmått, räntesatser och driftskostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva samt att denna princip om ansvarsfull beräkning ska gälla för all försäkringsverksamhet.

Mot denna bakgrund torde det vara obehövt att införa en uttrycklig lagbestämmelse om att avsättningarna ska motsvara kraven i artikel 76.3, dvs. att avsättningarna ska vara förenliga med information från de finansiella marknaderna m.m. Detta får anses följa av att beräkningarna ska vara tillförlitliga och objektiva. Artikeln bör emellertid genomföras genom föreskrifter från regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Av artikel 78 i Solvens II-direktivet framgår att kostnader för att uppfylla försäkringsförpliktelse, inflationen och förväntade utbetalningar till försäkringstagare ska beaktas vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar. Inte heller i detta fall torde någon särskild bestämmelse i lag vara nödvändig. Det får anses följa av nu föreslagen princip om ansvarsfullhet att dessa faktorer ska beaktas vid beräkningen. Artikeln bör emellertid genomföras genom föreskrifter från regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

10.2.4 Beräkning av försäkringstekniska avsättningar

Regeringens förslag: De försäkringstekniska avsättningarna ska utgöras av summan av en bästa skattning av framtida kassaflöden och en riskmarginal.

Någon separat beräkning av riskmarginal ska inte göras om de förväntade framtida kassaflödena till följd av ingångna försäkringsavtal har en motsvarighet i kassaflöden hos finansiella instrument för vilka det finns ett säkert marknadsvärde. I ett sådant fall ska värdet av de försäkringstekniska avsättningarna i stället motsvara marknadsvärdet för dessa finansiella instrument.

Den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. Den ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur.

Riskmarginalen ska motsvara det belopp som ett annat försäkringsföretag kan förväntas kräva, utöver den bästa skattningen, för att ta över och infria försäkringsföretagets åtaganden mot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår mer detaljerade bestämmelser om de antaganden som ska göras vid beräkningen av bästa skattningen och om den ränta som ska användas vid beräkningen.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* menar att begreppet avgiven återförsäkring bör användas i stället för belopp som kan återfås på grund av återförsäkring. *Aktuarieföreningen* påpekar att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av framtida kassaflöden och inte nuvärdet av förväntade framtida kassaflöden.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i stora delar med regeringens förslag. I utkastet till lagrådsremiss regleras endast huvudmetoden för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna reglerats. Där nämns inte heller att den bästa skattningen ska beräknas med en relevant räntestruktur.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* anser att det i lag även bör preciseras att den bästa skattningen ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur. *Svensk Försäkring* anför också att den alternativa metoden i direktivet för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna bör anges i lag. En sådan alternativ beräkning innebär att riskmarginalen inte beräknas separat.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 77 i Solvens II-direktivet innehåller de grundläggande reglerna om beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna. Av artikel 77.1 framgår att de försäkringstekniska avsättningarna ska utgöra summan av en bästa skattning och en riskmarginal.

Därefter meddelas i artikel 77.2 föreskrifter om hur den bästa skattningen ska beräknas. Det anges där att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av framtida kassaflöden, med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta löptider. Beräkningen av den bästa skattningen ska bygga på aktuell och trovärdig information och realistiska antaganden och utföras med lämpliga, tillämpliga och relevanta försäkringsmatematiska och statistiska metoder. Alla in- och utflöden av likvida medel som krävs för fullgörandet av försäkringsåtagandena ska beaktas. Beräkningen ska göras utan avdrag för belopp som kan återfås till följd av avgiven återförsäkring eller från specialföretag.

I artikel 77.3 föreskrivs att riskmarginalen ska vara tillräcklig för att de försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara det belopp som ett annat försäkringsföretag kan förväntas kräva för att ta över de aktuella försäkringsåtagandena.

Huvuddelen av de försäkringstekniska avsättningarna beräknas, som *Aktuarieföreningen* påpekar, utifrån ett förväntat nuvärde av försäkringsåtagandena. Denna del av avsättningarna utgörs av den bästa skattningen av framtida kassaflöden. Därutöver ska en riskmarginal läggas till den bästa skattningen för att säkerställa att de försäkringstekniska avsättningarna uppgår till ett belopp som motsvarar vad försäkringsföretaget skulle behöva betala för att överföra sina åtaganden till ett annat försäkringsföretag. Det är således lämpligt att i lag införa en regel som motsvarar direktivets grundläggande bestämmelse om avsättningarnas omfattning. I en sådan grundläggande regel bör, som *Svensk Försäkring* hävdar, preciseras att den bästa skattningen ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur.

Det får anses följa av principen om ansvarsfull beräkning att beräkningen av den bästa skattningen ska bygga på aktuell och trovärdig

information. Detsamma gäller att beräkningen av den bästa skattningen ska bygga på realistiska antaganden. I det begreppet ligger en avgränsning mot det i dagens FRL använda begreppet betryggande antaganden, som innebär att avsättningarna ska innefatta inbyggda säkerhetsmarginaler (se 5 kap. 6 § FRL och prop. 2004/05:165 s. 159 f.). Vidare får det även anses följa av principen om ansvarsfull beräkning att företaget beaktar alla in- och utbetalningar som krävs för att reglera åtagandena under deras återstående ansvarstid (jfr artikel 77.2 första-tredje styckena). Artikel 77.2 bör på detaljnivå genomföras genom föreskrifter från regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Av artikel 77.2 fjärde stycket i Solvens II-direktivet framgår att den bästa skattningen ska göras utan avdrag för belopp som kan återfås på grund av återförsäkringsavtal eller från specialföretag och att dessa belopp ska beräknas separat enligt artikel 81. En lagbestämmelse bör införas som motsvarar den direktivartikeln. Som *Finansinspektionen* anmärker, bör det etablerade begreppet avgiven återförsäkring användas om den återförsäkring som ett försäkringsföretag tecknar hos ett annat försäkringsföretag. Begreppet mottagen återförsäkring bör användas om den återförsäkring som ett försäkringsföretag meddelar åt andra försäkringsföretag. De belopp som ett försäkringsföretag kan återfå på grund av olika återförsäkringsarrangemang ska beräknas särskilt och tas upp på solvensbalansräkningens tillgångssida. Detta bör framgå av lag, medan bestämmelserna i artikel 81 om beräkning av de belopp som kan återkrävas bör tas in i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Av artikel 77.4 framgår att som huvudregel ska den bästa skattningen och riskmarginalen beräknas separat. Detta behöver dock inte ske då det finns ett finansiellt instrument på tillgångssidan som motsvarar försäkringsåtagandet. Detta är fallet bl.a. i fråga om fondförsäkring, då försäkringsföretagets åtagande i förhållande till försäkringstagaren motsvaras av ett innehav av andelar i investeringsfonder. Denna alternativa metod för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna bör, som *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* påtalar, anges i lag.

Av artikel 77.5 följer att riskmarginalen ska beräknas genom att fastställa kostnaden för att ha en kapitalbas motsvarande solvenskapitalkravet under försäkringsåtagandenas återstående löptid.

De detaljerade bestämmelserna i artikel 77.5 om beräkningarna bör genomföras i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Det ska avslutningsvis noteras att Europeiska kommissionen har meddelat föreskrifter om beräkning av riskmarginalen i delegerade akter på nivå 2. Även tekniska standarder för genomförande inom detta område kommer att beslutas.

10.2.5 Extrapolering av den riskfria räntestrukturen

<p>Regeringens bedömning: De nya bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att den riskfria räntestrukturen ska bygga på information från relevanta finansiella instrument och att extrapolering av räntestrukturen ska ske för de löptider där marknaderna för de finansiella</p>

instrumenten eller för obligationer inte är tillräckligt djup, likvid eller transparent kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Bestämmelserna i direktivet om vilka uppgifter kring de riskfria räntesatserna som ska fastställas och offentliggöras av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 77.2 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att bästa skattningen av framtida kassaflöden ska fastställas med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). Nu föreslås att det i den grundläggande lagregeln preciseras att den bästa skattningen ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur, medan de mer detaljerade bestämmelserna kring bl.a. beräkningen av den bästa skattningen ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Genom *artikel 2.23 i omnibus II-direktivet* införs det bestämmelser i Solvens II-direktivet om principerna för hur den riskfria räntan närmare ska bestämmas, särskilt vid långa löptider. Enligt de nya bestämmelserna – artikel 77a första stycket i Solvens II-direktivet – ska förfarandet för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen utnyttja och vara förenlig med information som erhålls från relevanta finansiella instrument. Vid fastställandet ska hänsyn tas till relevanta finansiella instrument för aktuella löptider där marknaderna för såväl finansiella instrument som obligationer är djupa, likvida och transparenta. För löptider där marknaderna för de relevanta finansiella instrumenten eller för obligationer inte är djupa, likvida och transparenta ska de riskfria räntesatserna extrapoleras.

Enligt den nya artikel 77a andra stycket ska den extrapolerade delen av den riskfria räntestrukturen bygga på terminkurser som konvergerar smidigt från en eller flera räntesatser i förhållande till de längsta löptiderna för vilka de relevanta finansiella instrumenten och obligationerna kan observeras på en djup och likvid marknad, till en slutlig terminkurs.

Av artikel 2.23 i omnibus II-direktivet framgår att Eiopa kvartalsvis och för varje relevant valuta ska fastställa och offentliggöra riskfria räntesatser för relevanta löptider (jfr nya artikel 77e 1a i Solvens II-direktivet).

De nya bestämmelserna – som är riktade till såväl Eiopa som till försäkringsföretagen – kring fastställandet av de riskfria räntesatserna är av sådan teknisk karaktär att de inte behöver framgå av lag, utan i stället bör meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Mot bakgrund av att det nu föreslås ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningsarnas innehåll och beräkning (se avsnitt 10.2.1), kräver de nya bestämmelserna i artikel 77a inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

I detta sammanhang kan göras en jämförelse med förslaget till genomförande av artikel 77.5 andra och tredje styckena i Solvens II-direktivet, som handlar om fastställandet av den räntesats som ska användas vid beräkningen av riskmarginalen. Det har nu förutsatts att dessa mer tekniska bestämmelser meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Bestämmelserna i den nya artikel 77e är riktade till Eiopa och kommissionen och kräver därför inga lagstiftningsåtgärder.

10.2.6 Matchningsjustering av den riskfria räntestrukturen

Regeringens förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall tillåta att ett försäkringsföretag använder en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur utan matchningsjustering.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 77.2 i Solvens II-direktivet framgår att beräkningen av bästa skattningen ska ske med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). Det föreslås att artikel 77.2 genomförs genom en lagbestämmelse om att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. I denna lagbestämmelse läggs nu till att den ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur. Lagregeln kompletteras med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Möjlighet att matchningsjustera de riskfria räntesatserna

Genom artikel 2.23 i omnibus II-direktivet införs det – genom en ny artikel 77b i Solvens II-direktivet – en möjlighet för försäkringsföretagen att, efter tillstånd från tillsynsmyndigheten, på vissa typer av åtaganden tillämpa en s.k. matchningsjusterad riskfri ränta. Bakgrunden till bestämmelserna om matchningsjustering behandlas i skäl 31i omnibus II-direktivet, där det bl.a. framgår att bestämmelserna har sin grund i att obligationer och andra liknande tillgångar som ägs under hela dess löptid inte ger upphov till s.k. spreadrisk. För att undvika att denna spreadrisk – som uppstår till följd av kraven på värdering till verkligt värde – ”felaktigt” påverkar ett försäkringsföretags kapitalbas, ska företagen ha

möjlighet att på visst sätt justera de riskfria räntesatserna som används vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna. Av skäl 31 framgår vidare att tillämpningen av matchningsjusteringen ska vara föremål för tillståndsprövning och att det ska ställas strikta krav i syfte att säkerställa att företaget kan behålla tillgångarna under hela dess löptid.

Förutsättningarna för tillstånd

I den nya artikel 77b.1 första stycket anges de närmare förutsättningar (kraven) som måste vara uppfyllda för att tillsynsmyndigheterna ska kunna tillåta att ett försäkringsföretag använder matchningsjusterade riskfria räntesatser. Kraven, som är relativt detaljerade, kan sammanfattningsvis och förenklat sägas handla om att ringa in vilka typer av ”portföljer” (tillgångar och åtaganden) som medför behov av justeringar i de riskfria räntesatser som ska användas vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Enligt regeringens bedömning bör möjligheten att få tillstånd till matchningsjustering framgå av lag, medan de närmare kraven för tillstånd kan tas in i föreskrifter på lägre nivå. En liknande lagstiftningsteknik har nu använts när det gäller t.ex. möjligheten att använda s.k. företagsspecifika parameterar.

Här bör särskilt nämnas att det av skäl 37 i omnibus II-direktivet framgår att matchningsjusteringen inte bör innebära krav på att medlemsländerna har något juridiskt begrepp för separerade fonder i den nationella regleringen.

Förbud mot att återgå till en räntestruktur utan matchningsjustering

Genom den nya artikeln 77b.2 första meningen i Solvens II-direktivet införs en bestämmelse om att ett försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda matchningsjustering inte får återgå till att använda riskfria räntesatser utan matchningsjustering.

Bestämmelsen bör tas in i lag, efter mönster från den lagstiftningsteknik som nu har valts när det gäller s.k. återgång till standardmodell.

10.2.7 Matchningsjustering i relation till andra justeringar av den riskfria räntan

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om att matchningsjustering inte får användas på en riskfri räntestruktur som är volatilitetsjusterad enligt bestämmelserna om detta, eller som är justerad enligt de särskilda övergångsbestämmelserna om den riskfria räntestrukturen bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom *artikel 2.23 i omnibus II-direktivet* införs det – genom den nya artikel 77b.3 i Solvens II-direktivet – bestämmelser om att matchningsjustering inte får användas i kombination med volatilitetsjustering eller den justering av de riskfria räntestrukturen som kan ske enligt de särskilda övergångsreglerna.

Bestämmelserna är av teknisk karaktär och bör därför genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. De aktuella bestämmelserna bör meddelas med stöd av det förslag till bemyndigande som nu lämnas beträffande de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

10.2.8 Beräkning av matchningsjusteringen

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om de principer som ska gälla vid beräkningen av matchningsjusteringen bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom *artikel 2.23 i omnibus II-direktivet* införs det – genom den nya artikel 77c i Solvens II-direktivet – bestämmelser om de principer som ska gälla vid beräkningen av matchningsjusteringen.

Dessa principer, som är av teknisk karaktär, bör lämpligen genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. De aktuella bestämmelserna bör meddelas med stöd av det förslag till bemyndigande som nu lämnas beträffande de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

10.2.9 Volatilitetsjustering av den riskfria räntestrukturen

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur volatilitetsjusteringen ska fastställas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 77.2 i Solvens II-direktivet framgår det att bästa skattningen ska beräknas med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). Det föreslås att artikel 77.2 införlivas genom en lagbestämmelse om att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida

kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. I denna lagbestämmelse läggs nu till att den ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur. Lagregeln kompletteras med och ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Genom *artikel 2.23 i omnibus II-direktivet* införs det en ny artikel 77.d i Solvens II-direktivet som innehåller bestämmelser om möjligheten att använda s.k. volatilitetsjustering av den riskfria räntestrukturen. Av skäl 32 i omnibus II-direktivet framgår att syftet med bestämmelserna om volatilitetsjustering är att motverka s.k. procykliskt agerande i investeringsprocesserna. Genom volatilitetsjusteringen mildras effekterna av överdrivna eller mycket stora räntedifferenser eller spreadar för obligationer. Det framgår också att volatilitetsjusteringen ska bygga på olika referensportföljer, och att effekterna av volatilitetsjusteringar på företagens finansiella position bör offentliggöras. Av skäl 33 i omnibus II-direktivet framgår att det – med hänsyn till vikten av diskontering – bör fastställas enhetliga villkor för företagets val av diskonteringsränta och att detta ska ske genom att ge kommissionen rätt att fastställa riskfria räntesatser och de grundläggande räntedifferenser som ska användas för beräkningen av matchnings- och volatilitetsjusteringarna.

Enligt den nya artikel 77d.1 får medlemsländerna kräva att volatilitetsjustering endast får användas efter tillstånd (förhandsgodkännande) från tillsynsmyndigheten. Det är svårt att se några skäl för att införa krav på särskilda tillstånd för volatilitetsjustering. Av lag bör i stället framgå att det finns en möjlighet för försäkringsföretaget att använda volatilitetsjustering. En sådan bestämmelse bör placeras i anslutning till bestämmelserna om matchningsjustering.

Bestämmelserna om hur volatilitetsjusteringen närmare ska fastställas – se artikel 77d.2–77d.4 – är av sådan teknisk karaktär att de lämpligen bör meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Här bör nämnas att fastställandet av volatilitetsjusteringen delvis kommer att bygga på uppgifter som ska fastställas av kommissionen och Eiopa (se artikel 77e).

Även bestämmelserna om hur en användning av volatilitetsjustering förhåller sig till användningen av matchningsjustering och solvenskapitalkravet – se artikel 77d.4a och 77d.4b – bör meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

De bestämmelser som nu föreslås bli genomförda genom föreskrifter på lägre nivå kräver lämpligen ett särskilt bemyndigande, som bör placeras i anslutning till de bemyndiganden som har föreslagits rörande matchningsjusteringen.

10.2.10 Nya regler om vad Europiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska fastställa i fråga om riskfri räntestruktur m.m.

Regeringens bedömning: Bestämmelser om vad Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska fastställa och offent-

liggöra i fråga om riskfria räntesatser, grundläggande räntedifferenser och volatilitetsjusteringar föranleder ingen lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom artikel 2.23 i *omnibus II-direktivet* införs det genom en ny artikel 77e i Solvens II-direktivet bestämmelser om att Eiopa för varje relevant valuta ska lägga fast – och med vissa intervall offentliggöra – riskfria räntesatser, grundläggande räntedifferenser som ska användas vid beräkningen av matchningsjusteringar och en volatilitetsjustering för respektive nationell marknad och löptid.

Bestämmelser som riktar sig till Eiopa behöver inte genomföras i nationell lagstiftning.

10.2.11 Överskottsmedel

Regeringens bedömning: Det saknas anledning att ta in en uttrycklig bestämmelse om att överskottsmedel som finns redovisade i konsolideringsfonden inte ska tas med vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens bedömning. Utredningen har föreslagit att en särskild bestämmelse som klargör att försäkringstekniska avsättningar inte behöver göras motsvarande förväntade framtida utbetalningar av överskottsmedel ur konsolideringsfonden hos ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsaktiebolag som inte får dela ut vinst.

Remissinstanserna: *Livförsäkringsutredningen* menar att utredningens föreslagna lagbestämmelse är obehövlig.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den. *Svensk Försäkring* och *Aktuarieföreningen* förespråkar att den av utredningen föreslagna lagregeln införs.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 78.3 i Solvens II-direktivet framgår att försäkringsföretagen vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska ta hänsyn till alla ersättningar till försäkringstagare och ersättningsberättigade. Artikel 78.3 omfattar bl.a. framtida återbäring som försäkringsföretaget förväntar sig att utbetala, oavsett om återbäringen är garanterad genom avtal eller inte. Detta gäller dock inte om ersättningarna omfattas av artikel 91.2. I den artikeln föreskrivs att nationell lagstiftning kan medge att vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare och ersättningsberättigade (överskottsmedel) inte ska betraktas som försäkrings- eller

återförsäkringsskulder i den utsträckning de aktuella medlemmen uppfyller de egenskaper och kriterier som krävs för att klassificeras som nivå I. Det särskilda undantaget vad gäller överskottsmedel är tillämpligt beträffande konsolideringsfonden i ömsesidiga livförsäkringsföretag och livförsäkringsaktiebolag som inte får dela ut vinst.

Att försäkringstekniska avsättningar inte behöver göras motsvarande förväntade betalningar till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade av medel ur konsolideringsfonden är av mycket stor betydelse för den svenska försäkringsmarknaden. Av förslaget till 7 kap. 10 § FRL framgår att konsolideringsfonden inte ska betraktas som ett försäkringsåtagande utan som en del av kapitalbasen. Det behövs därför inte, såsom *Livförsäkringsutredningen* påpekar, men *Svensk Försäkring* och *Aktuarieföreningen* däremot förespråkar, någon bestämmelse i det nu behandlade lagkapitlet om försäkringstekniska avsättningar.

10.2.12 Värdering av finansiella garantier och optioner

Regeringens förslag: Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska hänsyn tas till värdet av garantier och optioner i de ingångna försäkringsavtalen. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas beräkning i detta avseende.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår även att en särskild bestämmelse ska införas om att värdet på en option ska grundas på sannolikheten för att optionen kommer att utnyttjas.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 79 i Solvens II-direktivet följer att värdet av finansiella garantier och optioner i försäkringsavtal ska beaktas vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar. Där anges också att de antaganden om utnyttjande av optioner som ett försäkringsföretag gör ska vara realistiska och bygga på aktuell och trovärdig information. Vidare sägs att antagande ska ta hänsyn till hur förändringar i finansiella och andra förhållanden kan påverka sannolikheten för att en avtalad option utnyttjas.

Som exempel på optioner nämns i direktivartikeln möjligheten för försäkringstagaren att välja att premiebetalningar ska upphöra under en viss period och möjlighet för en försäkringstagare att få en försäkring återköpt av försäkringsföretaget (jfr 11 kap. 5 § försäkringsavtalslagen [2005:104]). Ett ytterligare exempel är möjligheten för försäkringstagare att ändra mottagare av en efterlevandeförmån. Det bör särskilt noteras att bestämmelsen i direktivet också avser optioner som försäkringsföretaget kan ha gentemot försäkringstagaren. Med begreppet garanti avses bl.a. avtalsvillkor om garanterad avkastning på insatt kapital, s.k. garanterad återbäring.

Det finns skäl att instämma i utredningens bedömning att den grundläggande bestämmelsen om att hänsyn ska tas till garantier och optioner bör tas in i lag. Däremot behöver de antaganden som ska göras beträffande sannolikheten för att försäkringstagarna kommer att utnyttja avtalade optioner inte uttryckligen anges i lag. Inte heller det förhållandet att antagandena ska vara realistiska och bygga på aktuell och trovärdig information behöver hanteras på denna författningshierarkiska nivå. Reglerna i artikel 79 andra stycket bör i stället genomföras i föreskrifter från regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

10.2.13 Uppdelning av försäkringsrisker vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar

Regeringens förslag: Vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar ska ett försäkringsföretag dela upp sina försäkringsåtaganden i försäkringsrisker av likartat slag eller åtminstone efter försäkringsföretagets olika affärgrenar. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas beräkning i detta avseende.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens. Utredningen föreslår dock att uttrycket riskgrupper används för att beteckna den enhet vari fördelning ska ske. Utredningen förslår inte att det närmare i lag ska anges hur fördelningen ska ske.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att bestämmelsen bör närmare knyter an till direktivets lydelse om begreppet homogena riskgrupper. Vidare menar inspektionen att det i lag bör anges att fördelningen ska ske i vart fall efter affärgrenar.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt den svenska språkversionen av artikel 80 i Solvens II-direktivet ska ett försäkringsföretags förpliktelser vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar fördelas på homogena riskgrupper, åtminstone efter klasser.

Den uppdelning som direktivet föreskriver bör framgå av FRL. Bestämmelsen måste, som utredningen funnit, förstås som att en separat beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna ska ske för olika typer av risker. Lagbestämmelsens avfattning bör närmare återspegla detta ändamål. Därför föreslås – i linje med vad *Finansinspektionen* anför – uttrycket ”försäkringsrisker av likartat slag” i stället för ”homogena riskgrupper”. Det förra uttrycket framstår dessutom som mer lättbegripligt.

Vidare bör begreppet klasser inte användas vid fördelningen av åtagandena, eftersom den nu aktuella fördelningen inte har någon koppling till bestämmelserna om försäkringsklasser i 2 kap. FRL. I stället bör, som *Finansinspektionen* förordar, begreppet affärgrenar användas.

Även beträffande nu aktuell lagbestämmelse bör regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ges möjlighet att meddela föreskrifter.

10.2.14 Approximationer

Regeringens förslag: Förutsättningarna för ett försäkringsföretags användande av lämpliga närmevärden (approximationer) vid beräkningen av den bästa skattningen av framtida kassaflöden och av belopp som kan återfås på grund av avgiven återförsäkring och från specialföretag, genomförs genom att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att ett krav ska uppställas på att approximationer endast ska få användas då ett försäkringsföretag kan visa att det är lämpligt.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 82 första stycket i Solvens II-direktivet följer att medlemsstaterna ska se till att försäkringsföretag har upprättat interna processer och metoder för att säkerställa att de uppgifter som används vid beräkningen av deras försäkringstekniska avsättningar är lämpliga, fullständiga och riktiga.

Av den föreslagna bestämmelsen i 10 kap. 3 § FRL framgår att ett försäkringsföretag ska ha tillräckliga system, resurser och rutiner för att kunna bedriva verksamheten kontinuerligt och i enlighet med de regler som gäller för verksamheten (se avsnitt 15.4). Detta får anses inbegripa att företaget ska ha de interna processer och metoder som krävs för att säkerställa att de uppgifter som används vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna är lämpliga, fullständiga och riktiga.

Av artikel 82 andra stycket i direktivet framgår att företagen har viss möjlighet att använda approximationer vid brister i informationsunderlaget. En approximation är en beräkning av ett ungefärligt värde eller en metod att beräkna ett ungefärligt värde.

Artikeln innebär att ett försäkringsföretag får använda lämpliga närmevärden (approximationer) vid beräkningen av den bästa skattningen av framtida kassaflöden och av belopp som kan återfås på grund av avgiven återförsäkring och från specialföretag. Detta gäller under förutsättning att försäkringsföretagets informationsunderlag på grund av särskilda omständigheter inte är av tillräcklig mängd och kvalitet för att en försäkringsmatematiskt tillförlitlig beräkningsmetod ska kunna användas.

Detta får anses följa av principen om ansvarsfull beräkning (se förslaget till 5 kap. 4 §). Därför behövs ingen särskild lagbestämmelse motsvarande den direktivartikeln. Artikeln bör i stället genomföras genom föreskrifter från regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

10.2.15 Jämförelse med gjorda erfarenheter

Regeringens förslag: Förutsättningarna för att ett försäkringsföretag ska göra lämpliga anpassningar av de försäkringsmatematiska metoder som används och de antaganden som görs vid beräkning av bästa skattningen av framtida kassaflöden efter jämförelser av gjorda erfarenheter, genomförs genom att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av den föreslagna bestämmelsen i 10 kap. 3 § FRL framgår att ett försäkringsföretag ska ha tillräckliga system, resurser och rutiner för att kunna bedriva verksamheten kontinuerligt och i enlighet med de regler som gäller för verksamheten (se avsnitt 15.4). Detta får anses inbegripa att företaget ska ha de interna processer och metoder som krävs för att säkerställa att bästa skattningar av framtida kassaflöden och att de antaganden som bygger på dessa jämförs med gjorda erfarenheter. Därför krävs inte någon särskild lagbestämmelse motsvarande artikel 83 första stycket i Solvens II-direktivet.

Av bestämmelserna i artikel 83 andra stycket följer ett krav på anpassningar av metoder och antaganden vid konstaterad avvikelse från gjorda erfarenheter. Ett försäkringsföretag ska regelbundet jämföra den bästa skattningen av framtida kassaflöden och de antaganden som den bästa skattningen bygger på med de erfarenheter som man har gjort. Om en sådan jämförelse påvisar en systematisk avvikelse mellan de erfarenheter som ett försäkringsföretag har gjort och dess beräkning av den bästa skattningen av framtida kassaflöden, ska försäkringsföretaget göra lämpliga anpassningar av de försäkringsmatematiska metoder som används och de antaganden som görs.

En ansvarsfull beräkning av försäkringstekniska avsättningar får anses kräva sådana jämförelser och anpassningar som avses i nämnd artikel (se förslaget till 5 kap. 4 §). Därför behövs ingen särskild lagbestämmelse motsvarande den direktivartikeln. Artikeln bör i stället genomföras genom föreskrifter från regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

11 Investeringar

11.1 Behandlingen av nuvarande bestämmelser

Regeringens förslag: Solvens II-direktivets bestämmelser om försäkringsföretagens investeringar införs till övervägande del i lag och

ersätter merparten av de nuvarande bestämmelserna om skuldtäckning och placering av tillgångar i försäkringsrörelselagen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: De nuvarande reglerna om investeringar tar endast viss hänsyn till om tillgångarna har matchats med ett försäkringsföretags skuldsida, dvs. om tillgångarna har en löptid som är anpassad till de utbetalningar man förväntar sig och att räntekänsligheten i värdet av tillgångar och skulder kan vara ungefär lika. Nuvarande reglering tar inte heller hänsyn till diversifieringseffekter som uppkommer till följd av riskspridning i tillgångsportföljen. Ytterligare en nackdel med den nuvarande regleringsmodellen är att det finns en risk att tillsynen främst riktas in på att kontrollera att investeringarna ryms inom angivna gränser. Bland fördelarna med dagens modell kan nämnas att regleringen är relativt enkel och robust. Faktorer som innebär fördelar när det gäller tillämpning och tillsyn.

Solvens II-direktivets bestämmelser om investeringar ersätter nu motsvarande regler i de direktiv som upphävs av Solvens II-direktivet. De upphävda EU-rättsliga reglerna har legat till grund för flertalet av de befintliga bestämmelserna i FRL om skuldtäckning och placeringar av tillgångar. Dessa bestämmelser måste således upphävas och ersättas av regler som genomför Solvens II-direktivets bestämmelser i FRL.

11.2 Grundläggande investeringsbestämmelser

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretags tillgångar ska investeras på ett aktsamt sätt.

Vid intressekonflikt mellan försäkringsföretaget och försäkringstagarna, ska tillgångarna investeras på det sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas och andra ersättningsberättigades intressen.

Investeringar får bara göras i finansiella instrument och andra tillgångar vars risker försäkringsföretaget kan identifiera, mäta, övervaka, hantera, kontrollera och rapportera samt på lämpligt sätt beakta i den egna risk- och solvensbedömningen.

Investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar ska göras så att lämplig riskspridning uppnås.

Samtliga tillgångar ska, med beaktande av företagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning, investeras så att företagets betalningsberedskap är tillfredsställande och den förväntade avkastningen tillräcklig.

Tillgångarna ska förvaras så att de är åtkomliga för försäkringsföretaget.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad som avses med lämplig riskspridning och förvaring av tillgångar.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag. Utredningen föreslår även att en investering både ska vara säker och lönsam.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* anser att kravet på att investeringarna både ska vara säkra och lönsamma i praktiken är svårt att uppfylla. En sådan bedömning bör snarare utgå ifrån när investeringsriktlinjerna beslutades och när investeringen gjordes och dessutom ska bedömningen göras över en relevant tidsperiod. Angående investeringens förvaring bör det tydliggöras att det handlar om var den geografiskt är lokaliserad. *Försäkringsjuridiska föreningen* anser att det bör förtydligas att investeringarnas tillgänglighet härrör till dess geografiska lokalisering. *AFA Försäkring* menar att den skyddsvärda kretsen vid intressekonflikter ska tydliggöras i lag så att det även innefattar andra ersättningsberättigade.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser – när det gäller investeringarnas förvaring – att det endast är fråga om var investeringen är geografiskt lokaliserad och att det därför saknas anledning att ha ett föreskriftsbemyndigande knutet till bestämmelsen.

Skälen för regeringens förslag: Inledningsvis bör den övergripande frågan om val av begreppet ”investeringar” eller ”placeringar” ventileras. För att tydliggöra skillnaden mot nuvarande regelverk – där den valda termen placeringsregler framför allt avser de tillgångar som redovisas under rubriken Placeringstillgångar i den publika balansräkningen – bör i stället termen investeringar användas framöver.

Enligt artikel 132.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna se till att försäkringsföretaget investerar sina tillgångar enligt *aktsamhetsprincipen* som preciseras i artikel 132.2–132.4. Denna grundläggande bestämmelse om ett försäkringsföretags investeringar bör införas i lag.

Uppkommer det intressekonflikter ska försäkringsföretagen eller de enheter som förvaltar företagets tillgångsportföljer se till att placeringarna görs i försäkringstagarnas bästa intresse (artikel 132.2 fjärde stycket). Det bör betonas att detta är en grundläggande utgångspunkt för investeringarna. Skyddskretsen bör dock, i enlighet med vad *AFA Försäkring* anmärker, utvidgas så att den omfattar även andra ersättningsberättigade än försäkringstagarna. En bestämmelse med ett sådant innehåll bör tas in i lag.

Enligt i artikel 132.2 första stycket ska ett försäkringsföretag investera hela sina tillgångsportföljer i tillgångar vars risker kan identifieras mätas, övervakas, hanteras, kontrolleras och rapporteras. En bestämmelse med detta innehåll bör tas in i lag som en sådan grundläggande princip om riskkontroll som gäller för alla investeringar. Enligt samma direktivbestämmelse ska ett försäkringsföretags investeringar också klara det övergripande solvensbehovet enligt den egna risk- och solvensbedömningen (ORSA), vilket också bör infogas i lag.

Enligt artikel 132.2 andra stycket ska alla tillgångar och särskilt de som täcker minimikapitalkravet och solvenskapitalkravet investeras på ett sätt som tillförsäkrar säkerhet, kvalitet, likviditet och lönsamhet för portföljen som helhet. Dessutom ska tillgångarnas lokalisering vara sådan att deras åtkomst garanteras.

Regeringen håller med *Svensk Försäkring* om att det i praktiken kan vara svårt att uppfylla krav på att en investering både ska vara garanterat säker och lönsam. Det finns därför skäl att i stället mer allmänt stadga att försäkringsföretaget ska göra sina investeringar med en lämplig riskspridning för att inte riskera att tillgångar som ska täcka solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav urholkas. En allmän bestämmelse om riskspridning bör således tas in i lag.

Denna allmänna riskspridningsregel bör kompletteras med en bestämmelse om att samtliga tillgångar ska – med beaktande av försäkringsföretagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning – investeras så att företagets betalningsberedskap är tillfredsställande och förväntad avkastning tillräcklig. Kraven ska enligt förslaget gälla för samtliga tillgångar i försäkringsföretaget.

Det bör betonas att detta inte innebär att ett försäkringsföretag är förhindrat att placera i t.ex. illikvida tillgångar, så länge aktsamhetsprincipen iakttas. Följaktligen kan företaget ha enskilda investeringar som inte klarar samtliga kvalitetskrav så länge företagets investeringar totalt sett uppfyller kraven om aktsamma investeringar.

När det gäller tillgångarnas lokalisering menar *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska Föreningen* att det bör tydliggöras att det här är fråga om var tillgångarna geografiskt är allokerade och att det därför saknas anledning att ha ett bemyndigande knutet till bestämmelsen. En sådan precisering är emellertid, enligt regeringens mening, obehövlig. Det får anses som en bättre ordning med en mer allmänt hållen regel som stadgar att ett försäkringsföretags tillgångar ska förvaras så att de är åtkomliga för företaget, kompletterat med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om tillgångarnas lokalisering.

Detta krav på lokalisering av tillgångar bör emellertid tolkas så att de dels ska vara geografiskt lokaliserade så att tillgänglighet garanteras, dels att de i övrigt ska vara åtkomliga för försäkringsföretaget så att de kan realiserars vid behov. Det ska även finnas möjlighet till kontroll av tillgångarnas existens och värde.

Även en regel om att tillgångarna ska förvaras så att de är åtkomliga för företaget bör tas in i lag. De mer detaljerade bestämmelserna kring hur riskspridningen ska utföras – enligt artikel 132.4 fjärde och femte stycket – och hur tillgångarna ska vara förvarade, bör däremot meddelas i föreskrifter av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

11.3 Särskilda begränsningar för investeringar i vissa tillgångar

Regeringens förslag: Investeringar i derivatinstrument får göras för att sänka risken i ett försäkringsföretag eller för att i övrigt effektivisera förvaltning av företagets tillgångar och skulder.

Investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar som inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska hållas på aktsamma nivåer.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om användningen av derivatinstrument.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte att derivatinstrument även ska få användas för att underlätta en effektiv förvaltning av försäkringsföretagets skulder. Utredningen föreslår däremot att det i lag anges vilka särskilda begränsningar som avses.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att derivatinstrument även ska få användas för att underlätta en effektiv förvaltning av försäkringsföretagets skulder.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 132.4 andra stycket i Solvens II-direktivet framgår att försäkringsföretag ska kunna använda sig av derivatinstrument för att reducera riskerna eller underlätta en effektiv portföljförvaltning.

Enligt 6 kap. 32 § FRL får ett försäkringsföretag använda optioner och terminskontrakt eller andra liknande finansiella instrument för att sänka den finansiella risken i ett försäkringsföretag eller för att i övrigt effektivisera förvaltningen av företagets tillgångar. Enligt 2 kap. 2 § i Finansinspektionens föreskrift och allmänna råd om skuldteckning i svenska försäkringsföretag (FFFS 2011:20) får derivat som påverkar värdet av skuldteckningstillgångarna beaktas vid värderingen av tillgångar.

Derivatinstrument kan användas till att sänka risken i förvaltningen, vilket förbättrar möjligheterna för försäkringsföretagen att matcha tillgångarna mot skulderna och kan på så sätt bidra till en effektivare portföljförvaltning. En investering i ett derivatinstrument ska göras i enlighet med aktsamhetsprincipen vilket är i linje med övriga investeringar.

De nuvarande begreppen optioner och terminskontrakt bör ersättas med derivatinstrument för att närmare ansluta till bestämmelserna i artikeln. Även om derivatinstrument är ett något vidare begrepp än optioner och terminskontrakt bedömer regeringen att detta motsvarar gällande rätt. I tidigare lagtext fanns det också utrymme för försäkringsföretagen att använda liknande finansiella instrument och möjliggjorde således företagen kunde använda andra derivat. Ett bra exempel på när försäkringsföretagen minskar sin risk i portföljförvaltningen med hjälp

av derivat är vid köp av utländska tillgångar då företaget kan använda valutaderivat för att säkra sig mot valutarisken.

Vidare anges i artikel 132.4 tredje stycket att investeringar som görs i tillgångar vilka inte handlas på en reglerad finansmarknad, ska hållas på aktsamma nivåer. Exempel på sådana tillgångar är finansiella instrument som aktier och derivatinstrument som handlas på oreglerade marknadsplatser. Dessa marknadsplatser lyder inte under samma omfattande regelverk som reglerade marknadsplatser, vilket kan bidra till att värderingen av tillgångarna blir betydligt osäkrare, svårare att omsätta och mindre transparenta.

Mot denna bakgrund bör det i lag införas en allmän regel som innebär att derivatinstrument får användas för att sänka risken i ett försäkringsföretag eller för att i övrigt effektivisera förvaltningen av företagens tillgångar och skulder. Det finns således anledning att instämna i *Finansinspektionens* bedömning att derivatinstrument även bör få användas för att effektivisera förvaltningen av försäkringsföretagets skulder. Detta innebär exempelvis att derivat kan användas för att anpassa kassaflöden för utbetalningar till försäkringstagarna.

De detaljerade villkoren för hur derivatinstrument får användas i förvaltningen samt hur tillgångarna ska vara diversifierade enligt artikel 132.4 fjärde och femte styckena, bör meddelas i föreskrifter från regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

11.4 Tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar

Regeringens förslag: För tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar ska, utöver vad som följer av övriga bestämmelser, gälla att dessa tillgångar investeras på ett, med hänsyn till åtagandenas art och löptid, lämpligt sätt. Investering av dessa tillgångar ska även göras på det sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas intressen, med beaktande av de eventuella mål för investeringarna som ställts upp och offentliggjorts.

Särskilda regler ska gälla för tillgångar som svarar mot avsättningar för vilka försäkringstagaren eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken. Premier i fondförsäkringar ska investeras så att de så nära som möjligt motsvarar andelar i sådana fonder som är knutna till försäkringen och som försäkringstagaren eller den försäkrade från tid till annan bestämmer. Försäkringspremier som är knutna till ett aktieindex eller till något annat referensvärde än det som gäller fondförsäkringstillgångar, ska investeras så att de så nära som möjligt motsvarar de förmåner som referensvärdet baseras på.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* framför förslag på vissa tekniska justeringar av bestämmelserna.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 132.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet framgår att tillgångar som innehas för att täcka försäkringstekniska avsättningar ska investeras på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till försäkrings- och återförsäkringsskuldernas art och duration. Dessa tillgångar ska investeras i alla försäkrings- och förmånstagares bästa intresse, med hänsyn till eventuella uppställda mål för placeringarna. En bestämmelse som motsvarar nämnda krav bör tas in i lag.

Sådana tillgångar som försäkringstagaren bär placeringsrisken för ska placeras med utgångspunkt i vad som anges i artikel 132.3 andra–fjärde styckena. Av andra stycket i artikeln framgår att i de fall förmånerna enligt försäkringsavtal är direkt knutna till värdet av andelar i ett fondföretag eller till värdet av tillgångar som ingår i en intern fond som ägs av ett försäkringsföretag, ska de försäkringstekniska avsättningarna avseende förmånerna så nära som möjligt motsvaras av dessa andelar. Av tredje stycket i artikeln följer att i de fall förmånerna är direkt knutna till ett aktieindex eller annat referensvärde ska de försäkringstekniska avsättningarna så nära som möjligt motsvaras av andelar motsvarande referensvärdet, eller om uppdelning på andelar inte skett, av tillgångar vilka så nära som möjligt motsvarar de tillgångar på vilket referensvärdet är baserat. Dessa särskilda regler för tillgångar som ska motsvara försäkringstekniska avsättningar och skydda försäkringstagarens avtalade förmåner bör tas in i lag.

Vidare följer av artikel 132.3 fjärde stycket att om förmånerna innefattar en garanterad avkastning på investeringen eller någon annan garanterad förmån, ska de tillgångar som motsvarar ytterligare försäkringstekniska avsättningar för den garanterade förmånen omfattas av bestämmelserna enligt andra och tredje stycket. Även denna bestämmelse bör tas in i lag.

11.5 Investeringsfrihet

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om investeringsfrihet och förbud mot förhandsgodkännande eller systematisk anmälningsplikt när det gäller försäkringsföretagens investeringsbeslut föranleder inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna har inga synpunkter på bedömningen.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 133.1 i Solvens II-direktivet framgår att medlemsstaterna inte får föreskriva att försäkringsföretag ska investera i vissa tillgångsslag. Vidare följer av artikel

132.2 att medlemsstaterna inte får kräva förhandsgodkännande eller systematisk anmälningsplikt när det gäller placeringsbeslut angående tillgångar i ett försäkringsföretag. De nu aktuella bestämmelserna riktar sig till medlemsstaterna och ska beaktas när medlemsstaterna inför investeringsregler för försäkringsföretag. Det föreligger därför inte något behov av lagstiftningsåtgärder med anledning av bestämmelserna i artiklarna.

11.6 Tillgångarnas förvaring m.m.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet som rör förbud mot regler om vissa tillgångars förvaring och viss pantsättning av tillgångar föranleder ingen lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna har inga synpunkter på bedömningen.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 134.1 första stycket i Solvens II-direktivet följer att medlemsstaterna, när det gäller försäkringsrisker som är belägna inom EES, inte får kräva att tillgångar som innehas för att motsvara de försäkringstekniska avsättningar som hänförs till dessa risker är placerade inom gemenskapen eller i någon viss medlemsstat.

Av artikel 134.1 andra stycket framgår att medlemsstaterna inte, i fråga om fordringar enligt återförsäkringsavtal på företag som är auktoriserade enligt Solvens II-direktivet eller har sitt huvudkontor i ett tredjeland vars solvensordning på visst sätt bedöms vara likvärdig, ska kräva att tillgångar som motsvarar dessa fordringar placeras inom EES.

Av artikel 134.2 framgår att medlemsstaterna inte får behålla eller införa ett system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador för upprättande av försäkringstekniska avsättningar, i de fall då återförsäkraren är ett försäkringsföretag som är auktoriserat enligt direktivet.

Bestämmelserna i artikel 134 är, i likhet med artikel 133, av förbudskaraktär för medlemsstaterna och föranleder därför inte några lagstiftningsåtgärder.

11.7 Förmånsrättsregister

Regeringens förslag: Nuvarande regler om förmånsrätt och registerföring behålls med några preciseringar och tillägg.

Fordringar på någon annan än försäkringstagare, om dessa understiger det belopp som gäldenären har att fordra av försäkrings-

företaget, och försäkringsaktiebolags egna aktier får inte åsättas något värde vid registerföring.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förande av förmånsrättsregistret.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inte några synpunkter på förslaget.

Förslaget till utkast till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* önskar att det förtydligas hur värderingen av tillgångarna i förmånsrättsregistret ska göras.

Skälen för regeringens förslag: Enligt gällande rätt ska ett försäkringsföretag föra ett register (förmånsrättsregister) som vid varje tidpunkt utvisar vilka tillgångar som används för att täcka de försäkringstekniska avsättningarna och dessa tillgångars värde. Vidare gäller förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979) för dessa tillgångar.

Bestämmelserna i Solvens II-direktivet kring förmånsrätt och register ingår i den del av direktivet som endast innebär en konsolidering av nu gällande försäkringsdirektiv. Det finns inte skäl att föreslå att artiklar som ingår i konsolideringen ska ändras i sak, eftersom konsolideringen inte är avsedd att innehålla några materiella ändringar av nu gällande regler. Systemet med särskild förmånsrätt och därmed tillhörande krav på särskilt register ska alltså behållas i sak. Förmånsrätten bör således även i framtiden vara kopplad till tillgångar som svarar mot de försäkringstekniska avsättningarna, eftersom dessa är en beloppsmässig värdering av de underliggande åtagandena.

Genom Solvens II-direktivet ändras dock beräkningsmetoden från att avsättningarna ska vara beräknade på ett betryggande sätt till att de ska beräknas till verkligt värde. Det skulle kunna hävdas att borttagandet av dagens implicita buffertar innebär en försämring, eftersom den särskilda förmånsrätten skulle kunna omfatta en mindre mängd av tillgångar. Mot detta ska dock ställas att regleringen som helhet sedd är avsedd att stärka försäkringstagares och andra ersättningsberättigades ställning, t.ex. genom att sannolikheten för ett fallissemang minskar, och att värdet av de försäkringstekniska avsättningarna ska vara lika med summan av bästa skattningen och en riskmarginal. Det finns således anledning att låta de nya beräkningsmetoderna för försäkringstekniska avsättningar i Solvens II-direktivet slå igenom vid fastställandet av krav på registerföring av skuldtäckningstillgångar. I linje med detta finns det skäl att, såsom *Finansinspektionen* föreslår, förtydliga att värderingen av dessa tillgångar ska göras till verkligt värde.

Trots vad som nu angetts finns det såväl möjligheter som skäl för att inte tillåta att vissa tillgångar åsätts ett värde i registerföringen. Denna begränsning bör omfatta den del av en fordran på någon annan än försäkringstagare som understiger det belopp som gäldenären har att fordra av försäkringsföretaget (en s.k. motfordran). För försäkringsaktiebolagens del bör inte heller värdet av försäkringsaktiebolagets egna aktier åsättas något värde.

De mer detaljerade bestämmelserna om hur förändret av förmånsregistret ska ske bör regleras i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

12 Kapitalbas

12.1 Krav på tillräcklig kapitalbas

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha en kapitalbas som minst uppgår till solvenskapitalkravet eller det högre belopp som Finansinspektionen har beslutat.

Kapitalbasen får dock aldrig vara mindre än minimikapitalkravet.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 100 första stycket i Solvens II-direktivet ska ett försäkringsföretag ha medräkningsbara kapitalbasemedel som täcker solvenskapitalkravet. Enligt artikel 128 ska försäkringsföretaget inneha medräkningsbart primärkapital som täcker minimikapitalkravet. Vidare föreskriver artikel 129.1 d att kapitalbasen aldrig får understiga vissa fastställda belopp.

Kravet på tillräcklig kapitalbas avser att säkerställa att sådana tillgångar som motsvarar solvenskapitalkravet kan täcka oväntade förluster i verksamheten. De tillgångar som ingår i kapitalbasen måste därför ha förmåga att täcka förluster. Eftersom förlusttäckningsförmågan varierar mellan olika poster i kapitalbasen, innehåller Solvens II-direktivet principer för hur dessa poster ska delas in i tre nivåer, utifrån bl.a. en sådan förmåga.

Kapitalbasen får dock aldrig vara mindre än minimikapitalkravet.

Dessa övergripande regler om tillräcklig kapitalbas i artiklarna 100, 128 och 129.1 d i Solvens II-direktivet bör framgå av lag.

12.2 Kapitalbasens sammansättning

Regeringens förslag: Kapitalbasen består av primärkapital och av Finansinspektionen godkänt tilläggskapital.

Primärkapitalet består av tillgångar efter avdrag för skulder samt efterställda skulder.

Tilläggskapitalet får bestå av aktiekapital eller garantikapital som inte har betalats in och som inte heller har infordrats, kreditutrymme hos bank, garantier, framtida fordringar grundade på uttaxeringsrätt och andra rättsligt bindande utfästelser till försäkringsföretaget.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de krav som ska gälla för godkännande av poster som tilläggskapital och grunder för värdering av poster i tilläggskapitalet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* anser att begreppet primärkapital kan skapa missförstånd, eftersom detta används med en delvis annan innebörd i lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar. Vidare anser Svensk Försäkring att uttrycket ”för att täcka förluster” är olyckligt för att bestämma posterna i tilläggskapitalet. Huvudsaken är att posten kan krävas in för att täcka förluster. *Livförsäkringsutredningen* efterfrågar ett klargörande beträffande avstämningsreservens syfte och funktion.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Kapitalbasens sammansättning

Enligt artikel 87 i Solvens II-direktivet ska kapitalbasen bestå av summan av primärkapitalet enligt artikel 88 och tilläggskapitalet enligt artikel 89.

Enligt regeringens mening bör kravet på kapitalbas uttryckas som att kapitalbasen består av primärkapital och tilläggskapital i stället för summan av primärkapital och tilläggskapital. Detta motiveras med att beräkningen av kapitalbasens storlek inte alltid är en enkel summering av primärkapital och tilläggskapital, eftersom tilläggskapitalet består av poster utanför solvensbalansräkningen som kan krävas in och täcka förluster. Vidare ska posterna i tilläggskapitalet godkännas av Finansinspektionen. Med stor sannolikhet kommer dock kapitalbasen i de allra flesta företagen att bestå av endast primärkapital.

Mot bakgrund av vad som nu sagts bör direktivets krav på tillräcklig kapitalbas för tydlighetens skull uttryckas som att kapitalbasen ska bestå av primärkapital och av Finansinspektionen godkänt tilläggskapital.

Primärkapital

Enligt artikel 88 består primärkapitalet av summan av den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder samt efterställda skulder. Tillgångarna och skulderna ska värderas enligt artikel 75 (se avsnitt 11). Den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder ska minskas med värdet på innehav av egna aktier. Bestämmelserna i artikel 88 bör föras in i lag.

Livförsäkringsutredningen efterfrågar ett klargörande av avstämningsreservens syfte och funktion. Inledningsvis kan noteras att de poster som får ingå i primärkapitalet är i stort sett desamma som ingår i externredovisningens balansräkning under rubrikerna eget kapital och efterställda skulder samt till detta en avstämningsreserv.

Avstämningsreserven uppkommer till följd av att värderingen av tillgångar och skulder kan skilja mellan solvensbalansräkningen och extern-

redovisningen samt att vissa poster som finns med i externredovisningen inte får räknas med i solvensbalansräkningen.

Efterställda skulder betalas vid likvidation eller konkurs till innehavaren först när företaget har uppfyllt sina åtaganden gentemot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade. Sådana skulder får därför ingå i kapitalbasens primärkapital.

Svensk Försäkring anser att begreppet primärkapital inte bör användas i samband med kapitalbasens sammansättning då detta kan sammanblandas med kreditinstitutens kapitaltäckningsregler. Det kan dock konstateras att primärkapital är ett vedertaget begrepp för den del av kapitalbasen som motsvarar kapital av högsta kvalitet och som används för att täcka kapitalkrav i finansiella företag. Detta består i huvudsak av eget kapital, dvs. kapital av högsta kvalitet, samt eventuellt hybridkapital såsom efterställda skulder. Det förhållandet att samma begrepp används för att kategorisera kapital, av bäst kvalitet, för både försäkringsföretag och kreditinstitut borde inte ge upphov till några oklarheter om vilket kapital som avses. Snarare torde detta i stället underlätta för externa bedömare att förstå vilket kapital som avses. Begreppet primärkapital bör således användas även i rörelseregleringen för försäkringsföretag.

Tilläggskapital

Av artikel 89 framgår vilka poster som får ingå i tilläggskapitalet. Enligt artikel 89.1 får tilläggskapitalet bestå av poster som inte ingår i primärkapitalet men som kan krävas in för att täcka förluster. Tilläggskapitalet får omfatta aktie- eller garantikapital som inte har betalats in och som inte heller har infordrats, kreditutrymme i bank och garantier samt andra rättsliga bindande åtaganden som har gjorts till försäkringsföretaget. Dessutom omfattas framtida fordringar grundade på uttaxeringsrätt. Det är lämpligt att bestämmelserna i artikel 89.1 tas in i lag med vissa språkliga justeringar.

Enligt artikel 89.2 ska en post i tilläggskapitalet som har betalats in eller infordrats behandlas som en tillgång och inte längre som tilläggskapital. Detta är en naturlig följd av att en tilläggskapitalpost som har betalats in ökar tillgångssidan i solvensbalansräkningen. Detta behöver emellertid inte förtydligas i lag, eftersom en post är antingen primärkapital eller tilläggskapital.

I likhet med *Svensk Försäkring* anser regeringen att tilläggskapitalet ska ha den egenskapen att det ska kunna krävas in och då användas för att täcka förluster.

Finansinspektionens godkännande av tilläggskapital

I artikel 90.1 i Solvens II-direktivet framgår att tillsynsmyndigheten ska förhandsgodkänna tilläggskapitalet som ska kunna ingå i kapitalbasen.

I artikel 90.3 behandlas tillsynsmyndighetens godkännande av tilläggskapital. Förutsättningarna för ett sådant beslut utvecklas i artiklarna 90.2 och 90.4. För svensk del är det Finansinspektionen som ska godkänna tilläggskapital. Utgångspunkterna för inspektionens prövning bör framgå av lag. Därutöver bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer få meddela föreskrifter om de krav som ska gälla för godkän-

nande av poster som tilläggskapital och för värdering av poster i tilläggs-kapitalet.

I lag bör även tas in en bestämmelse om att Finansinspektionen kan antingen godkänna ett belopp som en post i tilläggskapitalet får tas upp till eller den metod som ska användas för att fastställa ett sådant belopp samt att inspektionens godkännande ska vara tidsbegränsat.

12.3 Indelning och klassificering av kapitalbasen

Regeringens förslag: Posterna i kapitalbasen ska delas in och klassificeras i tre kvalitetsnivåer beroende av om dessa är primärkapital eller tilläggskapital och i vilken omfattning posterna har full förlusttäckningsförmåga och full efterställdhet. Indelningen och klassificeringen av dessa poster ska också påverkas av om de har vissa särdrag som löptider, belastningar, incitament att lösa in det nominella beloppet och obligatoriska fasta kostnader.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning i nivåer samt vid klassificeringen av kapitalbasposter och poster i tilläggskapitalet.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att specifika kapitalbasposter ska klassificeras i lag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Egenskaper och kriterier

I artiklarna 93–99 i Solvens II-direktivet finns bestämmelserna om indelning och klassificering av kapitalbasposterna.

Av artikel 93.1 framgår att posterna i kapitalbasen ska delas in i tre olika nivåer. Indelningen är beroende av om en post utgör primärkapital eller tilläggskapital och i vilken omfattning posten har full förlusttäckningsförmåga och full efterställdhet.

Med full förlusttäckningsförmåga avses enligt artikel 93.1 a att posten i sin helhet kan täcka förluster genom att den är tillgänglig, eller kan införas på begäran, för att täcka förluster, både i den löpande verksamheten och vid likvidation.

Med full efterställdhet avses enligt artikel 93.1 b att posten i sin helhet inte får återbetalas till innehavaren vid likvidation förrän försäkringsföretagets förpliktelser gentemot försäkringstagare och andra ersättningsberättigade har uppfyllts.

Vid bedömningen av i vilken omfattning en post uppfyller dessa egenskaper vid beräkningstillfället och i framtiden, ska hänsyn tas till postens löptid. Om en post är tidsbunden, ska hänsyn tas till om den

genomsnittliga löptiden på posten är tillräcklig i förhållande till löptiden på åtagandena.

Vid bedömningen enligt ovan ska hänsyn också tas till om posten är fri från krav eller incitament till att lösa in det nominella beloppet, posten är fri från obligatoriska fasta kostnader och posten är fri från belastningar. Dessa särdrag som ska beaktas kommer framför allt att beröra förlagslån och olika typer av kapitaltillskott vid bedömning av om dessa kan räknas med i kapitalbasen.

I artikel 95 i Solvens II-direktivet finns krav på att försäkringsföretag ska klassificera sina kapitalbasposter enligt kriterierna i artikel 94 dvs. som nivå 1, nivå 2 eller nivå 3 utifrån de egenskaper och kriterier som anges i artikel 93. Dessutom finns en bestämmelse om att försäkringsföretagen ska referera till den förteckning över kapitalbasposter som avses i artikel 97.1 a och att om en post i kapitalbasen inte finns upptagen i denna förteckning ska försäkringsföretagen bedöma och klassificera den i enlighet med kriterierna. Sådana klassificeringar ska godkännas av tillsynsmyndigheten.

Utredningen anser att kravet på att klassificera kapitalbasposterna framgår indirekt av bestämmelserna om klassificering. Förteckningen över kapitalbasposter och de mer detaljerade bestämmelserna om hur försäkringsföretaget ska gå till väga om en post inte finns med i förteckningen framgår i stor utsträckning av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 och behöver därför inte tas in i lag. Som komplement till dessa bestämmelser i EU-förordningen bör emellertid regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bemyndigas att meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificeringen av primärkapitalbasposter.

Direktivets definition av förlusttäckningsförmåga och efterställdhet bör framgå av lag. Även vad som ska beaktas vid bedömning av om en post ska anses ha full förlusttäckningsförmåga eller full efterställdhet bör framgå av lag. Dessa bestämmelser bör kompletteras med en rätt för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelningen i nivåer av poster i kapitalbasen enligt nedan (jfr artikel 93).

Klassificering av kapitalbasposter

Enligt artikel 94.1 ska primärkapital som i allt väsentligt är förlusttäckande och efterställt klassificeras som nivå 1. Poster i primärkapitalet som inte i allt väsentligt är förlusttäckande, men i allt väsentligt är efterställt ska klassificeras som nivå 2 enligt artikel 94.2. Poster i tilläggskapitalet som i allt väsentligt är förlusttäckande och efterställda ska klassificeras som nivå 2. En post i primärkapitalet eller tilläggskapitalet som inte har klassificerats som nivå 1 eller nivå 2 ska klassificeras som nivå 3.

Enligt artikel 94 görs klassificering på nivå 1 och nivå 2 utifrån om posten i *väsentlig grad* har de egenskaper som krävs. Det framgår inte hur detta krav på väsentlighet ska tillämpas. Det normala är att en kapitalbaspost antingen kan täcka förluster eller inte och att en kapitalbaspost antingen är efterställd eller inte. Det finns dock vissa

poster som enligt gällande rätt endast delvis är förlusttäckande. I Sverige är det framför allt säkerhetsreserven och kreditutjämningsreserven som inte är helt förlusttäckande. Dessa poster ingår dock i avstämningsreserven som enligt lydelsen av EU-förordningen ska klassificeras som nivå 1.

Regeringen instämmer i utredningens bedömning om att klassificeringen av posterna i primärkapitalet bör tas in i lag. Eftersom direktivet är klar på denna punkt – samtidigt som det inte kan uteslutas att någon kapitalbaspost framöver, endast i väsentlig grad kan anses ha de egenskaper som krävs – bör klassificeringen ske utifrån ett väsentlighetsrekvisit.

Klassificering av vissa särskilda poster i tilläggskapitalet

I artikel 96 föreskrivs en klassificering av särskilda poster. Exempelvis ska bankkreditiv och garantier som har utfärdats av ett auktoriserat kreditinstitut klassificeras som nivå 2. Detsamma gäller framtida fordringar grundade på uttaxeringsrätt, om vissa förutsättningar är uppfyllda. Även andra rättsligt bindande utfästelser som kan vara till förmån för försäkringsföretaget och som inte ingår i nämnda poster kan klassificeras som nivå 2. I lag bör fastställas att dessa poster i tilläggskapitalet får klassificeras som nivå 2 under vissa förutsättningar. Däremot bör den nödvändiga preciseringen av vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificeringen av de specifika kapitalbasposter i artikel 96.2 och 96.3, tas in i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

12.4 Konsolideringsfonden och andra överskottsmedel

Regeringens förslag: Ackumulerade vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare får klassificeras som nivå 1-poster i kapitalbasen, om de uppfyller kraven på förlusttäckningsförmåga och efterstäldhet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anför att för många svenska livförsäkringsföretag är klassificeringen av konsolideringsfonden avgörande för om företagen kommer att klara de nya solvenskraven med befintliga resurser. *Svensk Försäkring*, *Folksam*, *LO* m.fl. instämmer i utredningens bedömning att konsolideringsfonden är sådana medel som avses i artikel 91 och att den uppfyller kraven för att klassificeras som nivå 1.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser att lagtexten bör förtydligas för att säkerställa överskottsmedlens ställning.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 96 i Solvens II-direktivet anges att överskottsmedel enligt 91.2 ska klassificeras som nivå 1. Om nationell lagstiftning medger detta, ska överskottsmedlen inte betraktas

som försäkringsskulder i den utsträckning de uppfyller kraven på förlusttäckningsförmåga och efterställdhet.

Livförsäkringsbolag som inte får dela ut vinst och livförsäkringsföreningar ska enligt 11 kap. 19 §, 12 kap. 70 § och 13 kap. 22 § FRL inrätta en konsolideringsfond. Den får endast sättas ned för att täcka förluster eller för att användas för annat ändamål som framgår av bolagsordningen eller stadgarna. Bolagsordningen i ett icke vinstutdelande livförsäkringsföretag innehåller normalt bestämmelser om att konsolideringsfonden får användas för återbäring till försäkringstagarna. Beslut om nedsättning fattas av bolagsstämman eller föreningsstämman.

Regeringen instämmer i utredningens och remissinstansernas bedömning att konsolideringsfonden uppfyller kraven i artikeln 94.1 och därför bör klassificeras som nivå 1. En särskild bestämmelse om klassificeringen av konsolideringsfonden och andra överskottsmedel bör föras in i lag. Den bör utformas i nära anslutning till direktivets lydelse så att ackumulerade vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare får klassificeras som nivå 1, om posterna uppfyller kraven på förlusttäckningsförmåga och efterställdhet. Något ytterligare förtydligande, som *Svensk Försäkring* efterfrågar, bedöms inte som nödvändigt.

12.5 Säkerhetsreserven

Regeringens bedömning: Klassificering av säkerhetsreserven kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* betonar att klassificeringen av säkerhetsreserven kommer att avgöra om många av de svenska sakförsäkringsföretagen kommer att klara de nya solvenskraven med befintliga resurser. *Folksam* och *LO* tillstyrker att säkerhetsreserven ska kunna räknas in i kapitalbasen som kapital av högsta kvalitet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser att det i lagtext bör anges att säkerhetsreserven i sin helhet ska klassificeras som nivå 1.

Skälen för regeringens bedömning: Svenska skadeförsäkringsbolag får göra avsättning till en säkerhetsreserv för att täcka sådana förluster i försäkringsrörelsen som beror på slumpmässiga eller i övrigt svårbedömda faktorer. Avsättningen till säkerhetsreserv är alltså inte en reservering som uteslutande görs på grund av skattemässiga överväganden.

Avstämningsreserven uppkommer till följd av omvärderingar och justeringar mellan externredovisningen och solvensbalansräkningen. Denna post ska emellertid även justeras för ”poster som inte finns med på listan” (se artikel 70.1.d och artikel 79 i kommissionens delegerade förordning [EU] 2015/35). En sådan post kan exempelvis vara säkerhetsreserven. Den klassificeras utifrån de vanliga klassificeringsreglerna, dvs. efterställdhet och förlusttäckningsförmåga.

Reglerna för avsättning och upplösning av säkerhetsreserven finns i Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om normalplan för skadeförsäkringsbolags beräkning av säkerhetsreserv (FFFS 2011:9). Föreskriften avses ändrad så att säkerhetsreserven kan anses som helt förlusttäckande.

Mot denna bakgrund ska säkerhetsreserven, såsom den avses reglerad i nämnd föreskrift, klassificeras som nivå 1 i kapitalbassammanhang. Det saknas därför skäl att, som *Svensk Försäkring* efterlyser, ytterligare tydliggöra säkerhetsreservens ställning.

12.6 Separata fonder

Regeringens bedömning: Det föreslås inga särskilda lagbestämmelser om s.k. separata fonder.

Utredningen föreslår att kapitalbasen ska justeras för sådana poster som enbart kan användas för att täcka förluster från ett särskilt skuldsegment eller särskilda risker (separata fonder).

Remissinstanserna: *Folksam* anser att det måste tydliggöras i bl.a. EU-förordningen hur justeringarna ska gå till när det gäller försäkringsgrupper.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt skäl 49 i Solvens II-direktivet kan det finnas tillgångar i ett företag som ska hållas åtskilda från andra tillgångar. Den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder som avser dessa separata fonder ingår i det totala primärkapitalet, men kan inte användas för att täcka risker utanför den åtskilda verksamheten. Därför ska beräkningen av kapitalbasen justeras för den bristande förlusttäckningsförmågan för dessa tillgångar och solvenskapitalkravet justeras för de minskade poolnings- och diversifieringseffekter som beror på den åtskilda verksamheten.

Hur dessa justeringar ska beräknas framgår inte av direktivet utan har bestämts i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. Det finns därför ingen anledning att genomföra någon lagstiftningsåtgärd när det gäller denna fråga.

12.7 Täckande av solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet

Regeringens förslag: Kapitalbasen som ska täcka solvenskapitalkravet får bestå av primärkapital och tilläggskapital. Kapitalbasposter som klassificerats som nivå 1 ska dock uppgå till minst en tredjedel av solvenskapitalkravet. Poster som klassificerats som nivå 3 ska vara mindre än en tredjedel av solvenskapitalkravet.

Kapitalbasen som ska täcka minimikapitalkravet får bestå av primärkapital som har klassificerats som nivå 1 eller 2. Mer än hälften av minimikapitalkravet ska täckas av primärkapital som klassificerats som nivå 1 och i övrigt av primärkapital som klassificerats som nivå 2.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker i allt väsentligt förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 98 i Solvens II-direktivet behandlas hur den medräkningsbara kapitalbasen ska beräknas. Kapitalbasen som ska täcka solvenskapitalkravet får bestå av primärkapital och tilläggskapital. Kapitalbasposter som klassificerats som nivå 1 ska dock uppgå till minst en tredjedel av solvenskapitalkravet. Poster som har klassificerats som nivå 3 ska vara mindre än en tredjedel av solvenskapitalkravet.

Kapitalbasen som ska täcka minimikapitalkravet får bestå av primärkapital som har klassificerats som nivå 1 eller 2. Mer än hälften av minimikapitalkravet ska täckas av primärkapital som har klassificerats som nivå 1 och övrigt av primärkapital som har klassificerats som nivå 2.

Bestämmelserna i artikel 98 bör tas in i lag med vissa språkliga justeringar. I kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 fastställs det högre gränsvärden än vad som föreskrivs i direktivet.

13 Kapitalkrav

13.1 Solvenskapitalkrav

13.1.1 Allmänna bestämmelser

Regeringens förslag: Solvenskapitalkravet ska beräknas så att försäkringsföretaget kan infria sina åtaganden med 99,5 procent sannolikhet under de kommande tolv månaderna.

Beräkningen ska ske under antagandet att företaget kommer att fortsätta att driva sin verksamhet.

Beräkningen av solvenskapitalkravet ska beakta alla mätbara risker som företaget är utsatt för. Den ska även beakta effekterna av sådana riskreducerande tekniker som företaget använder.

Solvenskapitalkravet ska beräknas enligt en standardformel eller med en av Finansinspektionen godkänd intern modell.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen förslår att solvenskapitalkravet ska beräknas så att företaget ska kunna infria sina åtaganden om tolv månader. Vidare föreslår utredningen bestämmelser om när solvenskapitalkravet ska beräknas.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* anser att bestämmelsen om skyddsniån bör omformuleras så att den bättre uttrycker det krav som anges i direktivet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser att det bör införas en särskild rapporteringsskyldighet beträffande ett försäkringsföretags beräkning av solvenskapitalkravet.

Skälen för regeringens förslag

Beräkning av solvenskapitalkrav

Av artikel 101.2 i Solvens II-direktivet framgår att solvenskapitalkravet ska beräknas under antagandet att företaget kommer att fortsätta att bedriva sin verksamhet (fortlevnadsprincipen). I artikel 101.3 anges att solvenskapitalkravet ska täcka pågående verksamhet samt sådana nya åtaganden som förväntas tecknas inom de följande tolv månaderna. Det ska dock enbart täcka oväntade förluster i den löpande verksamheten. Solvenskapitalkravet ska motsvara att försäkringsföretaget med 99,5% sannolikhet, baserat på Value-at-Risk, kan infria sina åtaganden under den kommande ettårsperioden.

Bestämmelserna i ovan nämnda artiklar bör föras in i lag. Utredningen föreslår att skyddsniån bör uttryckas som att företaget ska kunna infria sina framtida åtaganden om tolv månader. Det finns emellertid anledning att instämma i *Svensk Försäkrings* bedömning om att ordet *under* bättre uttrycker det krav som anges i direktivet, dvs. att företaget ska kunna infria sina åtaganden under den kommande tolv månadersperioden och inte om tolv månader.

Riskbaserad beräkning

Enligt artikel 101.3 ska solvenskapitalkravet beräknas så att det säkerställs att alla kvantifierbara risker som företaget är exponerat mot beaktas.

Av artikel 101.4 framgår att solvenskapitalkravet ska täcka minst följande risker:

- Teckningsrisk vid skadeförsäkring
- Teckningsrisk vid livförsäkring
- Teckningsrisk vid sjukförsäkring
- Marknadsrisk
- Kreditrisk
- Operativ risk

Vidare följer av artikel 101.5 att företaget ska beakta effekterna av riskreduceringstekniker under förutsättning att företaget tar hänsyn till kreditrisker och andra risker till följd av sådana tekniker.

Som nämnts innehåller direktivet en bestämmelse om att solvenskapitalkravet ska beräknas så att alla risker beaktas (artikel 101.3). Det finns inte anledning att ersätta ordet beakta med formuleringen ”med utgångspunkt i” som utredningen anser, eftersom de uppräknade riskerna ska ingå vid beräkningen av solvenskapitalkravet. Däremot finns det

anledning att instämma i utredningens bedömning att uppräknigen i artikel 101.4 av vilka risker som ska täckas av solvenskapitalkravet bör föras in i lag, dock med undantag för de olika varianterna av försäkringsrisk (teckningsrisk) (se närmare i författningskommentaren till 8 kap. 2 § FRL).

Det bör vidare framgå av lag att beräkningen ska beakta effekterna av sådana tekniker som företaget använder för att reducera risker. På så sätt uttrycks att solvenskapitalkravet ska motsvara den samlade *nettorisken* som försäkringsföretaget har gentemot sina försäkringstagare.

Alternativa beräkningsmetoder

Av artikel 100 andra stycket i Solvens II-direktivet framgår att solvenskapitalkravet ska beräknas med en standardformel eller intern modell. En bestämmelse med motsvarande innehåll bör föras in i lag.

Försäkringsföretagens möjligheter att använda sig av interna modeller syftar till att skapa incitament för företagen att utveckla sin riskhantering och företagsstyrning. Det bör dock understrykas att företagen ska uppfylla samma skydds nivå oavsett beräkningsmetod.

Interna modeller behandlas i avsnitt 14.

Beräkningsintervall

Enligt artikel 102.1 första stycket ska solvenskapitalkravet beräknas minst en gång per år och rapporteras till tillsynsmyndigheten. Vidare anges i tredje stycket att försäkringsföretaget ska fortlöpande övervaka beloppet av de medräkningsbara kapitalbasmedlen och solvenskapitalkravet. Därtill ska företaget enligt fjärde stycket göra en förnyad beräkning vid ändrad riskprofil och rapportera detta till tillsynsmyndigheten.

Vidare har tillsynsmyndigheten möjlighet att kräva förnyad beräkning av solvenskapitalkravet, om det finns grundad anledning att anta att riskprofilen har förändrats väsentligt sedan den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet (artikel 102.2).

Finansinspektionen anser att det bör införas en särskild rapporteringsskyldighet beträffande ett försäkringsföretags beräkning av solvenskapitalkravet. I avsnittet om rapporter från försäkringsföretag gör regeringen emellertid bedömningen att bestämmelserna i Solvens II-direktivet om försäkringsföretags skyldighet att lämna såväl sådana uppgifter som är nödvändiga för tillsynen som övriga uppgifter till Finansinspektionen tillgodoses redan av bestämmelser i FRL (se avsnitt 16.1.2). I det avsnittet lämnas även förslag på att det nuvarande bemyndigandet i FRL för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen, bör utökas till att även avse när och hur de ska lämnas.

I nämnt avsnitt sägs vidare att det i detta sammanhang kan konstateras att försäkringsföretaget löpande ska ha kontroll över sin riskprofil och hur denna förhåller sig till solvenskapitalkravet. Rapporteringen av solvenskapitalkravet omfattas av den periodiska tillsynsrapporteringen vars detaljer framgår av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 och av kommande förordning på nivå 2,5 samt Eiopas riktlinjer. Att införa en särskild rapporteringsskyldighet för att genomföra artikel

102 skulle – mot denna bakgrund – snarast vara förvirrande. Det saknas således skäl att införa en sådan särskild rapporteringskyldighet.

13.1.2 Beräkning enligt standardformeln

Regeringens förslag: Solvenskapitalkravet beräknat enligt standardformeln ska utgöra summan av ett primärt solvenskapitalkrav och ett kapitalkrav för operativ risk, minskat med ett justeringsbelopp för förlustabsorberande poster.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 103 i Solvens II-direktivet framgår att solvenskapitalkravet ska vara lika med summan av

- det primära solvenskapitalkravet enligt artikel 104,
- kapitalkravet för operativ risk enligt artikel 107, och
- ett justeringsbelopp för förlusttäckningskapacitet hos försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter enligt artikel 108.

Beräkning enligt standardformeln kan förenklat beskrivas i följande steg. I det första steget bestäms för varje risk ett scenario som kan inträffa med 0,5 procent sannolikhet under den följande tolv månadersperioden. Ett exempel på ett sådant standardiserat scenario är att aktiekurserna skulle sjunka med 39 procent under ett år.

Nästa steg i beräkningen är att bestämma den beloppsmässiga effekten av ett sådant scenario på företagens tillgångar och skulder. Detta belopp motsvarar *kapitalkravet för den aktuella risken*.

När kapitalkraven för de olika riskerna har bestämts ska dessa sättas samman till ett primärt solvenskapitalkrav. Vid sammanläggningen av riskerna ska det beaktas om och i vilken grad riskerna samvarierar.

Till det primära solvenskapitalkravet ska sedan adderas ett särskilt kapitalkrav för operativa risker.

Slutligen ska summan av det primära solvenskapitalkravet och kapitalkravet för operativa risker justeras med hänsyn till förlustabsorberande poster. En sådan justering kan exempelvis användas av företag som meddelar försäkringar med villkorad återbäring.

Det bör i sammanhanget betonas att resultatet av steg 1 och 3 enligt beskrivningen ovan fastställs i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

Bestämmelserna i artikel 103 bör tas in i lag.

Utredningen befarar att uttrycket ”det primära solvenskapitalkravet” kan skapa begreppsförvirring, eftersom begreppet primärkapital används i bestämmelserna om kapitalbas och föreslår därför att begreppet ”baskapitalkrav” ska användas i stället för det uttrycket. Även ett sådant nytt begrepp kan emellertid skapa begreppsförvirring, eftersom EU-förordningen innehåller samma terminologi som direktivet. Det saknas

därför skäl att frångå direktivets uttryck ”det primära solvenskapitalkravet”. Hur detta ska beräknas framgår av avsnitt 13.1.3.

13.1.3 Beräkning av det primära solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: Det primära solvenskapitalkravet ska beräknas genom en justerad sammanläggning av kapitalkraven för minst försäkringsrisker, marknadsrisker och motpartsrisker.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkningen av det primära solvenskapitalkravet.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår även att det i lag ska tas in bestämmelser om beräkningar av kapitalkrav för skadeförsäkringsrisk, livförsäkringsrisk, sjuk- och olycksfallsförsäkringsrisk, marknadsrisk och motpartsrisk.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 104.1 första stycket i Solvens II-direktivet ska det grundläggande solvenskapitalkravet omfatta enskilda riskmoduler som ska aggregeras enligt en matematisk formel och en korrelationsmatris som finns i bilaga IV till direktivet.

Formeln och korrelationsmatrisen bör inte tas in i lag utan i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Vid genomförande av bestämmelsen i artikel 104.1 första stycket bör den svenska lagbestämmelsen uttryckas på det sättet att det primära solvenskapitalkravet ska beräknas genom en justerad sammanläggning av de aktuella riskkategorierna. Med ordet justerad markeras att det inte endast handlar om en enkel summering av kapitalkraven för varje riskkategori.

I artikel 104.1 andra stycket anges vilka *riskmoduler* som minst ska ingå i det grundläggande solvenskapitalkravet. Dessa är teckningsrisk för skadeförsäkring, teckningsrisk för livförsäkring, teckningsrisk för sjukförsäkring, marknadsrisk och motpartsrisk. Dessa riskkategorier bör tas in i lag på så sätt att vid beräkningen av solvenskapitalkravet ska försäkringsrisker (teckningsrisker), marknadsrisker och motpartsrisker beaktas.

I artikel 104.2 anges att försäkringstransaktioner ska tilldelas den riskkategori som bäst motsvarar de underliggande tekniska riskerna. Utredningen anser att bestämmelsen i artikeln inte behöver framgå av lag med motiveringen att fördelningen av riskerna mellan olika riskkategorier kommer att framgå av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. Det finns anledning att delvis instämma i detta konstaterande. I sammanhanget bör uppmärksammas att bestämmelsen bör genomföras genom att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur det primära solvenskapitalet ska beräknas.

Sådana föreskrifter måste givetvis utformas med beaktande av innehållet i den nämnda EU-förordningen.

Vidare anges i artikel 104.3 och 104.4 att den närmare beräkningen av kapitalkravet för varje riskkategori måste vara förenlig med den skyddsnivå som gäller för solvenskapitalkravet och uppfylla de allmänna bestämmelserna i artikel 101. En bestämmelse med motsvarande innehåll införs i en allmän lagregel om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas.

Bestämmelserna i artikel 104.6 om att geografiska specifikationer i tillämpliga fall får användas beträffande katastrofrisker vid beräkning av livförsäkrings-, skadeförsäkrings- samt sjuk- och olycksfallsförsäkringsrisk är av sådan detaljkaraktär att de inte behöver framgå av lag. Även denna bestämmelse bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå och med beaktande av EU-förordningen.

I artikel 105 finns de mycket detaljerade bestämmelserna om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas. I artikeln anges även vilka undergrupper av risker som ska beaktas vid beräkningen av kapitalkraven för skadeförsäkringsrisk, livförsäkringsrisk, sjuk- och olycksfallsrisk, marknadsrisk och motpartsrisk. Dessa bestämmelser är av sådan detaljnivå och omfattning att de inte bör tas in i lag utan genomföras genom föreskrifter på lägre nivå.

Det finns inte heller behov av att ta in några allmänt hållna bestämmelser om beräkning av kapitalkrav för skadeförsäkringsrisk, livförsäkringsrisk, sjuk- och olycksfallsförsäkringsrisk, marknadsrisk och motpartsrisk. Utredningen föreslår exempelvis att kapitalkravet för skadeförsäkringsrisk ska beräknas med utgångspunkt i de risker som företaget är utsatt för till följd av den skadeförsäkringsverksamhet som företaget bedriver. Att företaget ska beakta sådana risker får anses följa av den föreslagna bestämmelsen om att solvenskapitalkravet ska beräknas med beaktande av alla mätbara risker som företaget är utsatt för, däribland försäkringsrisker (se författningskommentaren till 8 kap. 2 §).

13.1.4 Företagsspecifika parametrar

Regeringens förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall tillåta att ett försäkringsföretag får använda lämpliga parametrar som är specifika för företaget vid beräkning av kapitalkravet för försäkringsrisker.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få använda företagsspecifika parametrar vid beräkning av kapitalkravet för försäkringsrisker.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att Finansinspektionen ska ge tillstånd att använda företagsspecifika parametrar endast om parametrarna är relevanta för beräkningen av företagets solvenskapitalkrav och om de data som avses användas är lämpliga.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 104.7 i Solvens II-direktivet framgår att ett försäkringsföretag får använda parametrar som är specifika för företaget vid beräkningen av teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring. De företagsspecifika parametrarna ska kalibreras med stöd av interna uppgifter eller av uppgifter som är omedelbart relevanta för den aktuella verksamheten. Tillsynsmyndigheten ska kontrollera att uppgifterna som ligger till grund för de företagsspecifika parametrarna är fullständiga, exakta och lämpliga.

Det bör i lag tas in en bestämmelse om att ett försäkringsföretag får använda företagsspecifika parametrar vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker (teckningsrisk för skade-, liv-, och sjukförsäkring) om Finansinspektionen, efter ansökan från företaget, beslutar att tillåta detta.

Däremot bör de närmare förutsättningarna enligt artikel 104.7 andra och tredje styckena för att ett företag ska få använda företagsspecifika parametrar tas in i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

13.1.5 Durationsbaserad aktiekursrisk

Regeringens förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall tillåta att ett försäkringsföretag, som meddelar pensionsförsäkringar enligt inkomstskattelagen, får beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk, som ingår i kapitalkravet för marknadsrisk, utifrån den genomsnittliga innehavstiden för företagens placeringar i aktier (durationsbaserad metod).

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om kraven för att ett företag ska få använda en sådan metod.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att kraven för att ett försäkringsföretag ska få använda en durationsbaserad metod för beräkning för aktiekursrisk ska tas in i lag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser i första hand att kraven för att ett försäkringsföretag ska få använda en durationsbaserad metod för beräkning för aktiekursrisk ska tas in i lag. För det fall att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bemyndigas att meddela föreskrifter i saken bör det, enligt inspektionen, tydliggöras hur separationskravet ska tolkas.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 304.1 b i Solvens II-direktivet finns det en särskild metod för beräkning av solvenskapitalkravet för aktiekursrisk som bl.a. kan användas av livförsäkringsföretag som erbjuder pensionsförmåner som är knutna till att någon går i pension och

där premierna för dessa förmåner är skattemässigt avdragsgilla för försäkringstagaren enligt nationell lagstiftning i den medlemsstat som har auktoriserat företaget.

Metoden, som kallas durationsbaserad aktiekursrisk, innebär att företaget under vissa omständigheter tillåts basera delar av beräkningen av solvenskapitalkravet för aktier på andra antaganden än de som annars gäller. Företaget får basera riskberäkningen på en tidsperiod som överensstämmer med den typiska innehavsperioden för företagets placeringar i aktier, med en konfidensnivå som ger försäkringstagare och förmånstagare en skyddsnivå som är likvärdig med den som anges i Solvens II-direktivet (se 8 kap. 1 §). Enligt artikel 304.1 bi krävs att alla tillgångar och motsvarande skulder som hänför sig till denna verksamhet separeras samt förvaltas och organiseras skilt från försäkringsföretagens övriga verksamheter, utan möjlighet till överföring.

Enligt kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 (skäl 37 och 39) är separata fonder överenskommelser där en fastställd uppsättning tillgångar och skulder hanteras som om de vore ett separat företag. Dessa arrangemang innebär att vissa kapitalbasposter inte kan täcka alla förluster i den löpande verksamheten. Enligt artikel 80 i EU-förordningen kan den bristande överförbarheten uppstå till följd av att posterna endast kan användas för att täcka förluster på vissa försäkringsavtal, för vissa försäkringstagare eller endast kan användas för att täcka förluster som uppstår från särskilda risker eller skulder. Enligt artikel 70 i EU-förordningen ska överskott från en separat fond minska den totala kapitalbasen (avstämningsreserven) i företaget. Överskottet uppstår om den separata fondens kapitalbas överstiger den separata fondens teoretiska solvenskapitalkrav.

Av Eiopas riktlinjer (Eiopa Guidelines on Ring-fenced funds, GL 4, 1.14 e) framgår att företag bör identifiera om de har arrangemang som kan vara separata fonder genom att bl.a. jämföra arrangemang inom sin verksamhet med olika angivna typer av separata fonder. Enligt nämnd riktlinje är arrangemang som omfattas av artikel 304 ett exempel på en separat fond.

Finansinspektionen efterfrågar ett tydliggörande av hur nu aktuellt separationskrav ska tolkas.

Vad som nu sagts om kravet på separation i artikel 304.1 bi och förtydligandet i Eiopas riktlinjer – att den separerade verksamheten enligt artikel 304 ska betraktas som en separat fond – torde innebära att företaget ska separera alla tillgångar och skulder som hänför sig till pensionsverksamheten. Enligt Eiopas riktlinjer bör företaget då identifiera alla tillgångar, skulder och därmed sammanhängande kassaflöden som ger upphov till en separat fond. En närliggande slutsats är därför att en separation där tillgångar, skulder och därmed sammanhängande kassaflöden ska förvaltas och organiseras skilt från den övriga livförsäkringsverksamheten och hanteras som om de vore ett separat företag innebär att företaget även ska dela upp sin kapitalbas. Det innebär att eventuella överskott eller underskott inom en separat fond inte kan överföras till andra delar av verksamheten.

Enligt artikel 304.1 bii och 304.1 biii framgår att nu aktuell metod endast kan användas av livförsäkringsföretag som inte bedriver gränsöverskridande verksamhet samtidigt som den genomsnittliga

durationen av skulderna som är kopplade till företagets affärsverksamhet överstiger 12 år. Av artikeln kan vidare utläsas en rad ytterligare villkor och förutsättningar.

Av artikel 304.1 b framgår att medlemsstaterna *får* auktorisera livförsäkringsföretag att tillämpa metoden, vilket torde innebära en valmöjlighet för medlemsstaterna. Regeringen anser att ett utnyttjande av möjligheten skulle bidra till konkurrensneutralitet mellan företag som erbjuder tjänstepensionsförmåner med stöd av tjänstepensionsdirektivet och företag som erbjuder tjänstepensionsförsäkringar med stöd av Solvens II-direktivet. Mot denna bakgrund finns det anledning för Sverige att utnyttja denna möjlighet. Finansinspektionen bör därför, efter ansökan från ett livförsäkringsföretag, få besluta att tillåta att företaget tillämpar en durationsbaserad metod för att beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk. Dock bör de detaljerade villkoren för att företaget ska få tillämpa metoden tas in i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

13.1.6 Kapitalkrav för operativ risk

Regeringens förslag: Kapitalkravet för operativ risk ska beräknas med beaktande av sådana operativa risker som försäkringsföretaget är utsatt för och som inte har beaktats vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker, marknadsrisker eller motpartsrisker.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkningen av kapitalkravet för operativ risk.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 107.1 i Solvens II-direktivet framgår att kapitalkravet för operativ risk ska avspegla sådana operativa risker som inte redan har beaktats inom de riskmoduler som omfattas av det primära solvenskapitalkravet. Vidare ska kapitalkravet kalibreras i enlighet med den föreskrivna skyddsnivån i 101.3. Enligt artikel 101.4 andra stycket ska operativ risk i detta sammanhang omfatta rättsliga risker, men inte risker till följd av strategiska beslut och renommérisker. I fråga om livförsäkringsavtal där försäkringstagarna står för placeringsrisken ska, enligt artikel 107.2, beräkningen av kapitalkravet för operativ risk ta hänsyn till de årliga driftkostnaderna för denna försäkringsförpliktelse. När det gäller andra försäkringstransaktioner än de som avses i artikel 107.2 ska, enligt artikel 107.3, beräkningen av kapitalkravet för operativ risk ta hänsyn till transaktionernas volym, uttryckt i premieintäkter och försäkringstekniska avsättningar för dessa transaktioner. I sådana fall ska kapitalkravet för operativ risk inte överstiga 30 procent av det primära solvenskapitalkravet för försäkringsriskerna.

Begreppet operativ risk definieras i artikel 13.33 som risken för förlust till följd av att interna rutiner har visat sig otillräckliga eller fallerat, orsakad av personal eller system eller av externa händelser. Kapitalkravet för operativa risker ska alltså inte beräknas utifrån alla operativa risker, utan endast sådana operativa risker som inte redan har beaktats vid beräkningen av kapitalkravet för de övriga riskkategorierna.

I lag bör införas en övergripande bestämmelse om att kapitalkravet för operativ risk ska beräknas med beaktande av sådana operativa risker som försäkringsföretaget är utsatt för och som inte har beaktats vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker, marknadsrisker eller motpartsrisker.

Direktivbestämmelserna i övrigt på teknisk detaljnivå om hur kapitalkravet för operativ risk ska beräknas bör genomföras genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

13.1.7 Justeringsbelopp

Regeringens förslag: Justeringsbeloppet ska motsvara minskningen av försäkringsföretagets oförutsedda förluster som beror på att försäkringsföretagets åtaganden gentemot försäkringstagare eller andra ersättningsberättigade minskar till följd av villkoren i försäkringsavtalet, eller försäkringsföretagets uppskjutna skatt förändras eller en kombination av dessa två fall.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur justeringsbeloppet ska beräknas.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 108 första stycket i Solvens II-direktivet ska den justering för förlusttäckningskapacitet hos försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter visa den möjliga kompensationen för oförutsedda förluster genom en samtidig minskning av försäkringstekniska avsättningar eller uppskjutna skatter eller en kombination av båda.

Enligt andra stycket i artikeln ska justeringen ta hänsyn till den riskreducerande effekt som kan medräknas genom framtida diskretionära förmåner i försäkringsavtal, om dessa kan användas för att täcka oförutsedda förluster. Av direktivet framgår vidare att den riskreducering som kan uppnås genom framtida diskretionära förmåner inte får vara större än summan av de försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter som avser dessa framtida förmåner.

Vidare framgår av tredje stycket i nämnda artikel att värdet av framtida diskretionära förmåner under ogynnsamma omständigheter får jämföras med dessa förmånens värde enligt de underliggande antagandena för beräkningen av bästa skattning.

Bestämmelserna i artikel 108 om justering för förlusttäckningskapacitet hos försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter bör tas in i lag. Bestämmelserna om justeringsbelopp omfattar exempelvis s.k. villkorad återbäring i vinstutdelande livförsäkringsbolag och uppskjutna skatter i bl.a. skadeförsäkringsföretag. Bestämmelsen omfattar däremot inte garanterad återbäring i traditionell livförsäkring, eftersom sådan återbäring inte är diskretionär och inte heller kan minskas till följd av oförutsedda förluster. Vidare omfattas inte heller diskretionär återbäring utöver garanterad återbäring, eftersom sådan återbäring inte beaktas vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Den allmänna lagbestämmelsen om att justeringsbeloppet ska motsvara minskningen av försäkringsföretagets oförutsedda förluster som beror på att försäkringsföretagets åtaganden gentemot försäkringstagare eller andra ersättningsberättigade minskar till följd av villkoren i försäkringsavtalet, eller försäkringsföretagets uppskjutna skatt förändras eller en kombination av dessa två fall bör kompletteras med en föreskriftsrätt. Anledningen till detta är i huvudsak att det förekommer svenska särarter som inverkar på justeringsbeloppet, men som inte regleras i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. Detta gäller den minskning i åtagandena som följer av försäkringens villkor, men även den minskning som beror på uppskjuten skatt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör bemyndigas att meddela föreskrifter om hur justeringsbeloppet ska beräknas.

13.1.8 Förenklingar av standardformeln

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag får göra förenklade beräkningar av kapitalkravet för en specifik risk, om det är motiverat med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som företaget är utsatt för och det är oproportionerligt betungande att göra beräkningar enligt standardformeln.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 109 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att ett försäkringsföretag får använda en förenklad beräkning för en specifik riskmodul eller undergrupp av en riskmodul, om det är motiverat med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som företaget står inför och det vore oproportionerligt att kräva att företaget ska tillämpa standardformeln.

Under vissa speciella omständigheter får ett försäkringsföretag använda sig av beräkningsmetoder som medför en mindre administrativ börda än standardformeln. Eftersom möjligheten att använda förenklade beräkningar är kopplad till arten, omfattningen och komplexitet av

riska, bör förenklade beräkningar kunna användas av alla försäkringsföretag oavsett storlek. Det bör dock noteras att förenklade beräkningar inte kan användas för beräkning av justeringsbeloppet, eftersom bestämmelsen är begränsad till riskkategorier och underkategorier av risker. I kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 anges vilka kriterier som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få använda förenklade beräkningar och även vilka dessa förenklade beräkningar är.

Ett försäkringsföretag bör få göra förenklade beräkningar av kapitalkravet för en specifik risk, om det är motiverat med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som företaget är utsatt för och det är oproportionerligt betungande att göra beräkningar enligt standardformeln. En sådan bestämmelse bör föras in i lag.

Det bör understrykas att möjligheten till förenklade beräkningar inte ska blandas samman med möjligheten att använda en partiell intern modell. En partiell intern modell får användas om den ger ett kapitalkrav som bättre återspeglar den faktiska risken i en viss riskkategori eller underkategori av risker (se avsnitt 14 om interna modeller).

13.2 Minimikapitalkrav

13.2.1 Allmänna bestämmelser om minimikapitalkrav

Regeringens förslag: Minimikapitalkravet utgör den minsta storleken på kapitalbasen som krävs för att försäkringsföretaget med 85 procent sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av åtagandena gentemot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar.

Minimikapitalkravet ska beräknas med beaktande helt eller delvis av försäkringstekniska avsättningar, premieinkomst, positiv risksumma, uppskjutna skatter, administrativa kostnader och avgiven återförsäkring.

Minimikapitalkravet får inte underskrida 25 procent eller överstiga 45 procent av solvenskapitalkravet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* påtalar att direktivet endast anger att minimikapitalkravet inte får understiga 25 procent eller överstiga 45 procent av solvenskapitalkravet, men att det inte anger hur justeringen av minimikapitalkravet ska ske om angivna gränsvärdet under- eller överskrids. Detta anges i stället i den föreslagna EU-förordningen.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 129.1 a i Solvens II-direktivet följer att minimikapitalkravet ska beräknas på ett klart och enkelt sätt och på ett sådant sätt som gör det möjligt att kontrollera beräkningen. Vidare anges i artikel 129.1 b att minimikapitalkravet ska

motsvara primärkapital till det belopp under vilket försäkringstagarna skulle exponeras för en oacceptabel grad av risk om det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillåts fortsätta sin verksamhet. Av artikel 129.1 c framgår att minimikapitalkravet ska beräknas till ett värde för Value-at-Risk med en konfidensnivå på 85 procent för en ettårsperiod.

Enligt artikel 129.2 ska minimikapitalkravet beräknas som en linjär funktion av följande variabler eller en delmängd av dem:

- företagets försäkringstekniska avsättningar,
- tecknade premier,
- risksumma,
- uppskjutna skatter,
- administrativa omkostnader, och
- avgiven återförsäkring.

Vidare anges i artikel 129.3 att minimikapitalkravet inte får underskrida 25 procent eller överstiga 45 procent av solvenskapitalkravet inklusive påfört kapitaltillägg.

Minimikapitalkravet har i grunden samma syfte som solvenskapitalkravet. För minimikapitalkravet gäller dock en skyddsnivå om 85 procent i stället för 99,5 procent.

Bestämmelserna i artikel 129.1 och 129.2 bör tas in i lag. Bestämmelserna om minimikapitalkrav bör tolkas som bestämmelser som reglerar vilka risker som ska beaktas vid beräkningen av minimikapitalkravet. Detta kapitalkrav ska således beräknas med beaktande av ett antal olika variabler eller en delmängd av dem. Enligt direktivet är en av variablerna ”risksumma”. Med risksumma avses skillnaden mellan försäkringens värde omedelbart efter inträffat dödsfall och försäkringens värde omedelbart före inträffat dödsfall. Risksumman är positiv om företaget får skjuta till belopp, utöver de försäkringstekniska avsättningarna, vid utbetalning på grund av ett dödsfall. I annat fall är risksumman negativ.

Minimikapitalkravet måste dessutom alltid hålla sig inom fastställda övre och undre gränser i förhållande till solvenskapitalkravet. Denna ”korridor” motsvarar 25 till 45 procent av solvenskapitalkravet. Bestämmelser om detta bör föras in i lag.

Såsom *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* har påtalat anger direktivet inte hur justeringen av minimikapitalkravet ska ske om angivna gränsvärden under- eller överskrids, utan detta anges i stället i EU-förordningen på nivå 2. Det saknas därför anledning att reglera detta i lag.

13.3 Garantibelopp

Regeringens förslag: Minimikapitalkravet får aldrig vara lägre än fastställda garantibelopp.

Dispensregeln att Finansinspektionen, om det finns särskilda skäl, får besluta att garantibeloppet för ett ömsesidigt försäkringsbolag eller en försäkringsförening ska sättas ned med högst en fjärdedel slopas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslagen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 129.1 d i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt *artikel 2.32 a i omnibus II-direktivet*) föreskrivs att minimikapitalkravet under inga omständigheter får understiga de angivna beloppen som gäller för olika typer av försäkringsföretag, exempelvis 2,5 miljoner euro (ca 24 miljoner kronor) för skadeförsäkringsföretag och 3,7 miljoner euro (ca 35 miljoner kronor) för livförsäkringsföretag. Om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet, kan tillsynsmyndigheten återkalla tillståndet (se avsnitt 19 om tillsyn och ingripande).

Regeringen instämmer i utredningens bedömning att det lägsta minimikapitalkravet bör benämnas garantibelopp. I 7 kap. 17–19 §§ FRL finns motsvarande bestämmelser om garantibelopp.

Enligt gällande bestämmelser om garantibelopp bestäms beloppets storlek utifrån den drivna rörelsen (direkt skadeförsäkringsrörelse, direkt livförsäkringsrörelse eller återförsäkringsrörelse). Det är nu i stället lämpligt att, i enlighet med direktivet, bestämma garantibeloppets storlek utifrån företagsform (skadeförsäkringsföretag, livförsäkringsföretag, återförsäkringsbolag, captivebolag för återförsäkring eller försäkringsföretag som bedriver både liv- och skadeförsäkring, om sådan verksamhet samtidigt drevs vid tidpunkten för undertecknande av avtalet om EES). De olika företagsformerna definieras i 1 kap. FRL.

Vidare ska garantibeloppets storlek justeras utifrån förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som EU-kommissionen årligen tillkännager. Bestämmelsen har sin grund i artikel 300 första stycket som föreskriver att omprövning ska ske av de belopp som uttrycks i euro. Även gällande garantibelopp ska justeras med hänsyn till det europeiska konsumentprisindexet.

Enligt 7 kap. 20 § FRL får Finansinspektionen, om det finns särskilda skäl, besluta att garantibeloppet för ett ömsesidigt försäkringsbolag eller en försäkringsförening ska sättas ned med högst en fjärdedel. En motsvarande möjlighet till nedsättning av garantibeloppet saknas i direktivet. Den gällande dispensregeln bör därför slopas för försäkringsföretag som omfattas av Solvens II-direktivet.

14 Interna modeller

14.1 Allmänna bestämmelser interna modeller

14.1.1 Krav på tillstånd

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag får efter tillstånd av Finansinspektionen använda en intern modell för sin beräkning av solvenskapitalkravet. Ett sådant tillstånd kan avse en fullständig intern modell eller en partiell intern modell.

De allmänna bestämmelserna om solvenskapitalkrav gäller även när solvenskapitalkravet beräknas med en intern modell.

Nuvarande regler om interna modeller utmönstras.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att gällande bestämmelser om förhandsgranskning av tillförlitligheten hos interna modeller ska behållas.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* anser att gällande bestämmelser om förhandsgranskning av tillförlitligheten hos interna modeller bör behållas.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 112.1 får ett försäkringsföretag beräkna solvenskapitalkravet med en fullständig intern modell eller med en partiell intern modell, förutsatt att den har godkänts av tillsynsmyndigheten.

Direktivets grundläggande bestämmelser, om att ett försäkringsföretag kan ges tillstånd till användning av en intern modell eller en partiell sådan för beräkning av sitt solvenskapitalkrav, bör föras in i lag. Sådana tillstånd får, efter ansökan av försäkringsföretaget, ges av Finansinspektionen. Bestämmelserna har en motsvarighet i rörelseregleringen för kreditinstitut, där det ges möjlighet att beräkna kapitalkrav för kreditrisker med en internmetod och kapitalkrav för operativa risker med en internmättningsmetod.

Även direktivets uppdelning mellan fullständiga och partiella interna modeller bör framgå av lag. Med en fullständig intern modell ska solvenskapitalkravet beräknas på hela verksamheten i ett försäkringsföretag, medan en partiell intern modell är begränsad till sitt tillämpningsområde. Det bör även i lag tydligt framgå vilka bestämmelser om beräkning av solvenskapitalkrav i 8 kap. som gäller när ett företag använder en intern modell.

Finansinspektionen och *Svensk Försäkring* menar att gällande bestämmelser om förhandsgranskning av tillförlitligheten hos interna modeller bör behållas. Dagens bestämmelser om förhandsgranskning av interna modeller (se 14 kap. 17 § FRL) har tillkommit för att underlätta försäkringsföretagens och Finansinspektionens förberedelser inför införandet av det nya solvensregelverk som Solvens II-direktivet innehåller. Reglerna om granskning motsvaras inte av några bestämmelser i

direktivet. I direktivet finns i stället regler om ansökningar om tillstånd att använda en intern modell, som genom de lagförslag som nu läggs fram avses bli genomförda i svensk rätt.

I sammanhanget bör särskilt uppmärksammas att Eiopa kommer att besluta om riktlinjer för förhandsgranskning av en intern modell. Syftet med dessa riktlinjer är att skapa en konsekvent, ändamålsenlig och effektiv tillsynspraxis. Detta ska säkerställa en gemensam, enhetlig och konsekvent tillämpning av unionsrätten. Det saknas således behov av att ha kvar *nationella lagregler* om förhandsgranskning av interna modeller efter genomförandet av Solvens II-direktivet. Dagens bestämmelser om granskning av interna modeller bör därför utmönstras.

Av artikel 126 framgår att kraven på en intern modell gäller oavsett om försäkringsföretaget självt har tagit fram en modell eller information som används i en intern modell eller om företaget har hämtat modellerna eller informationen externt. Detta får anses gälla utan att det uttryckligen framgår av lag.

14.1.2 Förutsättningar för att använda en intern modell

Regeringens förslag: Tillstånd för ett försäkringsföretag att använda en intern modell ska ges om kraven på en intern modell är uppfyllda, och om försäkringsföretaget har ett för ändamålet lämpligt utformat riskhanteringssystem. Dessa krav gäller även vid större ändringar av en intern modell.

För att ett försäkringsföretag ska ges tillstånd att använda en partiell intern modell ska företaget därutöver uppfylla särskilda krav.

Finansinspektionen ska fatta beslut rörande en ansökan om att använda en intern modell inom sex månader från det att en fullständig ansökan kommit in till inspektionen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Försäkringsjuridiska föreningen* och *Svensk Försäkring* menar att det inte ska ske någon allmän lämplighetsprövning i samband med att ett försäkringsföretag ansöker om tillstånd att använda en intern modell utan att det endast ska prövas om kraven för tillstånd är uppfyllda.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 112.5 i Solvens II-direktivet ska tillsynsmyndigheten ge sitt godkännande till användande av en intern modell om den har förvissat sig om att försäkringsföretaget som använder sig av en sådan modell har lämpliga system för att identifiera, mäta, övervaka, hantera och rapportera risker. Enligt artikeln krävs även för godkännande att de grundläggande kraven i artiklarna 120–125 är uppfyllda.

Finansinspektionen bör således förvissa sig om att de grundläggande kraven på en intern modell är uppfyllda. Vidare ska inspektionen göra en prövning av om försäkringsföretagets riskhanteringssystem (se 10 kap.

6 § FRL) uppfyller lagstiftningens krav. En intern modell och användningen av den hänger nära samman med företagsstyrningen, där riskhanteringssystemet ingår som en viktig komponent. Därför är det naturligt att en prövning av riskhanteringssystemet utifrån användningen av den interna modellen ingår vid bedömningen av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell. Så är även fallet när kreditinstitut och värdepappersbolag ansöker om tillstånd att använda internmetod och internmätningssmetod.

De krav som Solvens II-direktivet ställer upp för att bevilja tillstånd att använda en intern modell bör komma till tydligt uttryck i lag. Vid tillståndsprövningen ankommer det inte på Finansinspektionen som tillsynsmyndighet att göra någon skönsmässig, allmän lämplighetsprövning av huruvida tillstånd att använda en intern modell ska lämnas – något som *Försäkringsjuridiska föreningen* och *Svensk Försäkring* befarar kommer att ske.

I artikel 112.4 stadgas att en ansökan om tillstånd att använda en intern modell ska prövas av tillsynsmyndigheten inom sex månader. Detta krav bör framgå av lag.

I artikel 112.6 i Solvens II-direktivet ställs krav på att ett beslut varigenom en ansökan om tillstånd att använda en intern modell avslås ska innehålla skälen till beslutet. Ett sådant krav följer redan av 20 § första stycket förvaltningslagen (1986:223). Artikeln får således anses vara genomförd i svensk rätt och kräver därför ingen lagstiftningsåtgärd.

14.2 Partiell intern modell

14.2.1 Särskilda bestämmelser för att använda en partiell intern modell

Regeringens förslag: En partiell intern modell får användas för att beräkna kapitalkravet för en eller flera risker eller undergrupper av risker som ingår i det primära solvenskapitalkravet, kapitalkravet för operativ risk och ett justeringsbelopp, eller en kombination av dessa.

En partiell intern modell får tillämpas på hela verksamheten eller på en eller flera av försäkringsföretagets större affärsenheter.

För att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda en partiell intern modell ska det finnas godtagbara skäl för avgränsningen av tillämpningsområdet för modellen, att solvenskapitalkravet kan beräknas mer rättvisande utifrån försäkringsföretagets riskprofil än om standardformeln används och att den interna modellen kan integreras helt med de beräkningar som ska ske enligt standardformeln.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag. Utredningen har dock föreslagit att uttrycket ”en avgränsad del av verksamheten” ska användas i stället för uttrycket ”större affärsenhet”.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att begreppet ”större affärsenhet” bör användas, så att lagtexten närmare återger direktivets lydelse.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* anser att det bör göras tydligt att en partiell intern modell även kan användas för att beräkna solvenskapitalkravet för var och en eller flera av undergrupperna av risker.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 112.2 i Solvens II-direktivet följer att en partiell intern modell kan användas av ett försäkringsföretag för att beräkna kapitalkravet för en eller flera av de risker eller undergrupper av risker som ingår i det primära solvenskapitalkravet på hela verksamheten eller på en eller flera större affärsenheter. Den får även användas för att beräkna kapitalkravet för operativ risk samt ett justeringsbelopp för förlustabsorberande poster (eller kombinationer av allt detta). Av artikel 113.1 följer vidare att en förutsättning för tillstånd att använda en partiell intern modell är att det finns godtagbara skäl till att avgränsa tillämpningsområdet för den interna modellen på det sätt som företaget gjort. Det kan vara fråga om en av de övergripande riskkategorierna inom solvenskapitalkravet (t.ex. livförsäkringsrisker) eller en del av en sådan riskkategori (t.ex. dödsfallsrisk). Solvenskapitalkravet som erhålls ska bättre spegla företagets riskprofil. Den partiella interna modellen ska också fullt ut kunna integreras med standardformeln för solvenskapitalkravet.

Dessa särskilda bestämmelser för att använda en partiell intern modell bör framgå av lag. Som *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* framhåller bör det tydliggöras att en partiell intern modell även kan användas för att beräkna solvenskapitalkravet för var och en eller flera av undergrupperna av risker.

En partiell intern modell kan också vara avgränsad till en viss del av verksamheten i ett försäkringsföretag. Utredningen föreslår att uttrycket ”en avgränsad del av verksamheten” ska användas i stället för ”större affärsenhet” som föreskrivs i direktivet. För att undvika språklig förvirring när även regler på lägre nivå ska tillämpas är det viktigt att nära återge direktivets lydelse vid genomförandet. I överensstämmelse med vad *Finansinspektionen* förespråkar får det därför anses lämpligare att använda begreppet större affärsenhet för att beteckna de delar som ett försäkringsföretags verksamhet kan delas in i.

14.2.2 Övergångsplan för en utvidgad partiell intern modell

Regeringens förslag: Finansinspektionen får i samband med handläggningen av en ansökan om en sådan partiell intern modell som är avgränsad till att avse endast en eller flera risker eller undergrupper av risker, eller en eller flera större affärsenheter eller delar av den verksamheten eller på detta sätt avgränsad i båda dessa avseenden, förelägga ett försäkringsföretag att ge in en realistisk övergångsplan innehållande hur företaget avser att utvidga modellens tillämpningsområde.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar förslagen utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* anser att det bör göras tydligt att tillsynsmyndigheten även får begära en övergångsplan om en partiell intern modell endast täcker vissa undergrupper av risker eller en specifik risk men endast delar av företaget eller delar av båda.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 113.2 i Solvens II-direktivet anges att tillsynsmyndigheten får kräva in en realistisk övergångsplan från försäkringsföretaget för att utvidga tillämpningsområdet för den partiella interna modellen. I övergångsplanen ska det anges på vilket sätt företaget planerar att utvidga tillämpningsområdet.

I princip är det tillåtet för ett försäkringsföretag att avgränsa tillämpningsområdet för en intern modell till att endast avse en undergrupp av risker inom en riskkategori eller en enskild större affärsenhet. Det är också tillåtet att avgränsa tillämpningsområdet på båda dessa sätt. En intern modell kan alltså vara konstruerad för endast en typ av risk inom en viss större affärsenhet.

Direktivet ger dock *Finansinspektionen* möjlighet att i vissa fall kräva in en övergångsplan för utvidgning av den interna modellen. Det kan ske när en ansökan handläggs om tillstånd att använda en intern modell som är avgränsad till att avse endast en eller flera risker eller undergrupper av risker eller endast en eller flera större affärsenheter eller delar av den verksamheten. Detsamma gäller om det sökta tillståndet avser en intern modell som är avgränsad både med avseende på risker och med avseende på affärsenheter. Innebörden av att ett försäkringsföretag avkrävs en övergångsplan är att företaget kan bli skyldigt att gå över till en intern modell vars tillämpningsområde är större än det som angetts i ansökan.

Dessa bestämmelser om övergångsplan för en utvidgad partiell modell bör framgå av lag. Som *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* anför bör det göras tydligt att tillsynsmyndigheten även får begära en övergångsplan om en partiell intern modell endast täcker vissa undergrupper av risker eller en specifik risk men endast delar av företaget eller delar av båda.

Om *Finansinspektionen* bedömer att en övergångsplan behöver krävas in, ska inspektionen förklara skälet till beslutet. Inspektionen bör även i det sammanhanget ange ett minsta godtagbart tillämpningsområde för modellen efter att övergångsplanen verkställts. Det åvilar sedan försäkringsföretaget att ta fram en lämplig övergångsplan. När detta har skett kan *Finansinspektionen* avgöra ärendet på så sätt att försäkringsföretaget ges tillstånd att använda den interna modellen under förutsättning att företaget följer övergångsplanen, vilken bör framgå av *Finansinspektionens* beslut.

14.3 Särskilda förutsättningar för användning av en intern modell

14.3.1 Godkännande av styrdokument för ändring av en intern modell

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som ansöker om tillstånd att använda en intern modell ska lämna in ett styrdokument för ändring av modellen till Finansinspektionen. Styrdokumentet ska innehålla en förteckning eller specifikation över möjliga större och mindre ändringar av den interna modellen. När Finansinspektionen prövar försäkringsföretagets ansökan, ska inspektionen också pröva om företagets styrdokument kan godkännas.

Utredningens förslag: överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen anser att bestämmelsen bör placeras bland reglerna om företagsstyrning.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* menar att direktivets regler om riktlinjer för en intern modell utgör en viktig begränsning av ett försäkringsföretags förfoganderätt över en intern modell och bör därför införas i lag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anför att det i enlighet med ordalydelsen av direktivet endast bör krävas att styrdokumentet ska innehålla en specifikation av större eller mindre ändringar av de interna modellerna.

Skälen för regeringens förslag: Solvens II-direktivet innehåller detaljerade bestämmelser om hur ändringar får ske i en intern modell. I artikel 115 i direktivet anges att tillsynsmyndigheten som ett led i det inledande godkännandeförfarandet för en intern modell ska godkänna ett styrdokument för ändring av den interna modellen. Dokumentet ska innehålla en specifikation av mindre och större ändringar av de interna modellerna och styra hur ändringar i den interna modellen får ske.

De angivna bestämmelserna utgör, som *Finansinspektionen* påpekar, viktiga delar av regleringen av interna modeller i direktivet. De bör därför framgå av lag. Eftersom fastställande av styrdokument är en central del av regleringen bör regeln placeras tillsammans med övriga bestämmelser som rör interna modeller.

Det får inte anses rimligt att alltid kräva att styrdokumentet ska innehålla en förteckning över möjliga större eller mindre ändringar av den interna modellen. Som *Svensk Försäkring* anför bör det i stället krävas att styrdokumentet ska innehålla en specifikation över sådana ändringar. En specifikation kan göras på ett annat sätt än genom en förteckning över större eller mindre ändringar av modellen. Försäkringsföretaget kan exempelvis kategorisera ändringarna genom vilken effekt de kan ha på beräknade kapitalkrav, totalt eller per riskkategori. Ändringar kan också klassificeras med mer generella termer, vilket gör att en

förteckning inte alltid är möjlig att upprätta. När så är möjligt bör dock en förteckning upprättas.

I det förvaltningsbeslut genom vilket Finansinspektionen prövar en ansökan om tillstånd till användning av en intern modell ska inspektionen även pröva frågan om godkännande av styrdokument för ändring av en intern modell.

14.3.2 Ändring av en intern modell och riktlinjer

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda en intern modell får göra mindre ändringar av den interna modellen i enlighet med det styrdokument för ändring av den interna modellen som godkänts av Finansinspektionen. För större ändringar av den interna modellen krävs tillstånd av Finansinspektionen.

Ändring av styrdokument för ändring av den interna modellen ska godkännas av Finansinspektionen.

Utredningen berör inte frågan.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att Solvens II-direktivets bestämmelser om ändring av en intern modell och ändring i riktlinjerna för intern modell bör införas i lag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 115 i Solvens II-direktivet framgår att det krävs ett förhandsgodkännande av Finansinspektionen för att ett försäkringsföretag ska få göra större ändringar i en intern modell. En intern modell som ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda för beräkningen av solvenskapitalkravet får endast ändras i enlighet med direktivets särskilda bestämmelser om sådana ändringar.

Direktivbestämmelserna om ändring av en intern modell är centrala för regleringen av sådana modeller och bör därför, som *Finansinspektionen* anför, framgå av lag. Som exempel på ändringar som kan ske av en intern modell kan nämnas ändringar i antaganden eller beräkningsmetoder. Likaså omfattas ändringar av den interna modellen bestående i att dess tillämpningsområde utvidgas (se kommissionens delegerade förordning [EU] 2015/35). Ett försäkringsföretag som har tillstånd att använda en partiell intern modell och som vill att fler risker eller affärsenheter ska omfattas av modellen, kan ansöka om en ändring i enlighet med bestämmelserna om ändring av en intern modell. Detta gäller även om företaget vill övergå från en partiell intern modell till att använda en fullständig sådan modell.

Ett försäkringsföretag som fått tillstånd att använda en intern modell får göra mindre ändringar av den interna modellen i enlighet med det styrdokument för ändring av den interna modellen som godkänts av Finansinspektionen. För större ändringar av den interna modellen krävs tillstånd av Finansinspektionen.

I likhet med vad som gäller i fråga om ansökningar om tillstånd att använda en intern modell, ska ansökningar om ändringar av en intern

modell beslutas av försäkringsföretagets styrelse. Även i fråga om möjlighet till delegering av beslutskompetens från styrelsen bör samma ordning råda som för beslut att ansöka om tillstånd att använda en intern modell.

Även Solvens II-direktivets krav på godkännande för ändring av styrdokument för ändring av en intern modell bör, som *Finansinspektionen* anför, framgå av lag. Styrdokumentet sätter ramarna för hur ändringar av själva modellen får ske. Sådana ändringar av modellen som inte framgår av styrdokumentet kan inte göras utan att detta först ändras. Detta gäller dock inte det fallet att en partiell intern modell utvidgas till att omfatta fler risker eller affärsenheter, eller byggs ut till en fullständig intern modell. Sådana ändringar behöver inte framgå av styrdokumentet. De kan ske efter att tillstånd till ändring av den interna modellen har lämnats och behöver inte föregås av en ändring av styrdokumentet (se kommande EU-förordning på nivå 2,5).

14.3.3 Återgång till standardformeln

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som använder en intern modell får efter tillstånd av Finansinspektionen återgå till att helt eller delvis beräkna solvenskapitalkravet enligt bestämmelserna om standardformeln. Ett sådant tillstånd ska endast ges om försäkringsföretaget har visat att det finns godtagbara skäl för en återgång till standardformeln.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar förslagen utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 117 i Solvens II-direktivet följer att i likhet med bytet från standardformeln till en intern modell är det motsatta bytet, från en intern modell till standardformeln, reglerat i Solvens II-direktivet. Tillstånd från tillsynsmyndigheten krävs för en sådan återgång.

Reglerna om byte till standardformeln är tillämpliga om ett försäkringsföretag helt eller delvis överger en intern modell för att i stället gå över till att tillämpa standardformeln. De ska också tillämpas om ett försäkringsföretag inskränker tillämpningsområdet för en intern modell, genom att övergå från en fullständig till partiell intern modell, eller genom att minska användningsområdet för en partiell intern modell med avseende på viss risk eller viss affärsenhet. Dessa förändringar innebär en partiell återgång till standardformeln och kräver Finansinspektionens godkännande. Innebörden av bestämmelsen är att tillstånd krävs för återgång till standardformeln. Det är därför lämpligt att utforma den som en tillståndsbestämmelse.

14.3.4 Krav på användning

Regeringens förslag: En intern modell ska användas i ett försäkringsföretags företagsstyrnings- och riskhanteringssystem, i dess beslutsprocesser samt i den egna risk- och solvensbedömningen.

Styrelsen ska ansvara för att säkerställa att utformningen och användningen av den interna modellen är ändamålsenlig och ger ett tillfredsställande uttryck för riskprofilen.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att direktivets krav på att en intern modell ska användas bör uttryckas i lag på så sätt att den interna modellen ska vara tillräckligt integrerad i försäkringsföretagets verksamhet.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anför att ansvaret för användningen av en intern modell är en uppgift för den verkställande direktören snarare än för styrelsen – i vart fall bör det kunna delegeras.

Skälen för regeringens förslag: Som berörts i inledningen har många försäkringsföretag redan i dag interna modeller som de använder för sin riskmätning och riskhantering. Det nya är att den interna modellen ska godkännas för beräkning av solvenskapitalkravet. För att det ska kunna ske fordras enligt artikel 120 i Solvens II-direktivet att den interna modellen redan används i stor utsträckning och har en viktig uppgift att fylla när det gäller försäkringsföretagets företagsstyrningssystem.

Det aktuella kravet bör framgå av lagtexten. Det grundläggande kravet på användning bör uttryckas på ett sätt som ligger nära direktivtexten.

Bestämmelserna i artikel 120 andra stycket är av sådan teknisk detaljkaraktär att de lämpligen genomförs genom myndighetsföreskrifter. Detta bör möjliggöras genom ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på användning av en intern modell (se avsnitt 14.3.11).

Det är av vikt att styrelsens ansvar för den interna modellen framgår av lag. Det bör således införas en bestämmelse som uttrycker att styrelsen ska ansvara för att säkerställa att utformningen och användningen av den interna modellen är ändamålsenlig och ger ett tillfredsställande uttryck för riskprofilen (jfr artikel 120 tredje stycket). Däremot bör, som *Svensk Försäkring* anför, styrelsen kunna delegera ansvaret för användningen av en intern modell till den verkställande direktören. Uppgiften bör således inte anses vara av så stor och principiell betydelse för företaget att den inte kan delegeras på sätt som nu anges.

14.3.5 Krav på statistiska kvalitetsnormer för en intern modell

Regeringens förslag: Den beräkning av sannolikhetsfördelning som ligger till grund för en intern modell ska bygga på relevanta försäkringsmatematiska och statistiska tekniker som stämmer överens med

de metoder som används för beräkningen av försäkringstekniska avsättningar. Denna beräkning ska även bygga på realistiska antaganden som ska kunna motiveras av försäkringsföretaget.

Uppgifter som används för den interna modellen ska vara lämpade för ändamålet. De ska vara korrekta, fullständiga och aktuella.

Försäkringsföretaget ska minst en gång per år uppdatera de uppgifter som används för beräkningen av sannolikhetsfördelningen.

Ett försäkringsföretag får i en intern modell ta hänsyn till inbördes beroenden inom och mellan olika risker (diversifieringseffekter), om det metoder som används är ändamålsenliga. Företaget får också i en sådan modell beakta effekterna av riskreduceringstekniker, om företaget även fullt ut inkluderar de risker som är förenade med dessa tekniker.

Ett försäkringsföretag ska i en intern modell ta hänsyn till värdet av garantier och optioner i ingångna försäkringsavtal.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att bestämmelsen om finansiella garantier och optioner inte ska genomföras i lag. Vidare föreslår utredningen särskilda lagbestämmelser om framtida åtgärder av företagsledningen som ska motsvara artikel 121.8 i Solvens II-direktivet.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att direktivets bestämmelse om beaktande av finansiella garantier och optioner bör framgå av lag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 121.1–121.8 i Solvens II-direktivet reglerar den statistiska kvaliteten hos det informationsunderlag och de beräkningstekniker som nyttjas i en intern modell. Direktivartikeln är delvis mycket detaljerad. Huvudbestämmelserna bör införas i lag, medan flera andra delar bör genomföras genom myndighetsföreskrifter.

I lag bör anges bestämmelser om statistisk kvalitet (artikel 121.2 och 121.3). Diversifieringseffekter och riskreducerande tekniker (se artikel 121.5 och 121.6) är viktiga komponenter i beräkningen av sannolikhetsfördelningen. För att ett försäkringsföretag på bästa sätt ska kunna redovisa sina statistiska beräkningar enligt Value at Risk, behöver de visa att de har beaktat alla risker, exempelvis marknadsrisker och försäkringsrisker. Dessutom måste företaget kunna visa de strategier de använder för att minska risken – något som i sin tur minskar kapitalkravet. Det kan vara fråga om att sprida sina risker för att på så sätt få en väldiversifierad portfölj och att ingå avtal med andra parter om återförsäkring eller finansiella derivat. Mot denna bakgrund bör diversifiering och riskreducerande tekniker anges i lag.

För att överensstämmelse ska uppnås med bestämmelserna om försäkringstekniska avsättningar bör det, som *Finansinspektionen* föreslår, dessutom införas en lagbestämmelse som motsvarar direktivets regel om beaktande av finansiella garantier och optioner (se artikel 121.7). Som utredningen finner är det bättre att använda begreppet option, som är en

etablerad finansiell term, än begreppet valmöjlighet, som används i den svenska direktivöversättningen.

Bestämmelserna i artikel 121.4 och 121.8 är däremot av en sådan teknisk detaljkaraktär att de lämpligen genomförs genom myndighetsföreskrifter. Även de övriga nu aktuella artiklarna innehåller vissa detaljbestämmelser som även de lämpligen genomförs genom myndighetsföreskrifter. Detta bör möjliggöras genom ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer om att meddela föreskrifter om statistiska kvalitetsnormer för en intern modell (se avsnitt 14.3.11).

14.3.6 Beaktande av samtliga förväntade utbetalningar

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska i en intern modell beakta alla utbetalningar till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade som följer av avtal, oavsett om betalningarna är garanterade eller inte.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte någon särbestämmelse avseende överskottsmedel.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* påpekar att artikel 91.2 i Solvens II-direktivet, där det anges att överskottsmedel inte ska utgöra försäkringsskulder om nationell rätt medger detta, är tillämplig oavsett om ett försäkringsföretag beräknar solvenskapitalkravet enligt standardformeln eller med en intern modell. Därför kan försäkringsföretagen, hur de än beräknar sitt solvenskapitalkrav, räkna med konsolideringsfonden i sin kapitalbas.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Förväntade utbetalningar är en viktig faktor vid beräkningen av solvenskapitalkravet och ska enligt artikel 121.9 i Solvens II-direktivet beaktas i en intern modell. Det gäller oavsett om en utbetalning följer av en avtalsförpliktelse eller inte.

Den aktuella direktivbestämmelsen måste ses i ljuset av regleringen av överskottsmedel. Som *Svensk Försäkring* anför ger Solvens II-direktivets artikel 91.2 medlemsstaterna en möjlighet att nationellt föreskriva att vissa överskottsmedel inte ska anses utgöra försäkringsåtaganden utan i stället kan ingå i ett försäkringsföretags kapitalbas. Det föreslås att detta, för svenskt vidkommande, ska gälla konsolideringsfonden i ömsesidiga livförsäkringsbolag, livförsäkringsaktiebolag som inte får dela ut vinst och livförsäkringsföreningar (se 7 kap. 10 § FRL). Konsolideringsfonden kommer således att ingå i kapitalbasen och inte bland försäkringsåtagandena.

Något solvenskapitalkrav ska därmed inte beräknas för de medel som ingår i konsolideringsfonden och som ett försäkringsföretag förväntar sig att utbetala. Det kan t.ex. röra sig om allokerad återbäring, återbäring som är preliminärt fördelad på en försäkringstagare. Sådana utbetalningar

kan dock beaktas på annat sätt i den interna modellen. Utbetalningar ur konsolideringsfonden leder till att försäkringsföretaget, allt annat lika, får en lägre kapitalbas. En sådan utbetalning motsvaras inte av en minskning av försäkringsföretagets åtaganden gentemot någon försäkringstagare eller annan ersättningsberättigad. Sådana effekter på företagets balansräkning av förväntade utbetalningar bör den interna modellen beakta. Det ska också ske enligt den direktivbestämmelse som nu är aktuell.

14.3.7 Kalibrering av en intern modell

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska kalibrera en intern modell på ett sätt som ger försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade en skyddsnivå som är likvärdig med den grundläggande skyddsnivån för solvenskapitalkravet.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår att bestämmelsen ska utformas som ett krav på att en intern modell ska kalibreras så att försäkringstagarna bereds ett skydd som är likvärdigt med det skydd som följer av de allmänna bestämmelserna om solvenskapitalkravet.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* kommenterar det normgivningsbemyndigande som i utredningens förslag ansluter till lagförslaget. Detta berörs i avsnitt 14.3.11.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 122.1 i Solvens II-direktivet anges att ett försäkringsföretag får använda en annan tidsperiod eller ett annat riskmått än vad som anges i artikel 101.3. Direktivbestämmelsen reglerar således de anpassningar som ett försäkringsföretag får göra i en intern modell av den grundläggande skyddsbestämmelsen. Ett försäkringsföretag får i en intern modell använda en annan tidsperiod än tolv månader och ett annat riskmått än 99,5 procents sannolikhet. Det krävs dock att skyddet för försäkringstagare och andra ersättningsberättigade inte försämras. I artikel 122.2 och 122.3 ställs krav på försäkringsföretaget ska härleda solvenskapitalkravet från den sannolikhetsfördelning som genereras av den interna modellen. Även i dessa fall ska kalibreringen ske utifrån denna grundläggande skyddsnivå.

Det är lämpligt att genomföra bestämmelserna i artikel 122.1–122.3 genom en bestämmelse där det anges att ett försäkringsföretag ska kalibrera en intern modell på ett sätt som ger försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade en skyddsnivå som är likvärdig med den grundläggande skyddsnivån för solvenskapitalkravet. Bestämmelsen bör kompletteras med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om kalibrering av en intern modell (se avsnitt 14.3.11).

Bestämmelsen i artikel 122.4, som ger tillsynsmyndigheten vissa befogenheter i fråga om tillämpningen av interna modeller, bör lämp-

ligen genomföras genom de regler i det avsnitt som behandlar Finansinspektionens tillsynsbefogenheter (se avsnitt 17).

14.3.8 Resultatanalys

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska minst en gång per år granska vad som gett upphov till vinster eller orsakat förluster inom de olika större affärsenheterna.

Analysen ska visa hur vald kategorisering av risker som har gjorts i den interna modellen förklarar orsaker och källor till vinster och förluster. Riskkategoriseringen ska återspegla försäkringsföretagets riskprofil.

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska kunna visa hur den kategorisering av riskerna som valts för den interna modellen förklarar orsakerna och källorna till de vinster och förluster som uppkommit (artikel 123 första stycket i Solvens II-direktivet). Denna granskning ska ske minst en gång per år. Artikel 123 andra stycket bör genomföras genom en bestämmelse i vilken det anges att analysen ska visa hur vald kategorisering av risker som har gjorts i den interna modellen förklarar orsaker och källor till vinster och förluster. I sammanhanget bör även uppmärksammas den allmänna proportionalitetsprincipen som nu införs i 4 kap. 5 § FRL.

I kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 kan utläsas att kraven på riskkategorisering bl.a. består i att indelningen i kategorier inte får göras så att kategorierna blir alltför vida, samt att riskkategoriseringen ska främja användningen av den interna modellen i riskhanteringssystemet och i den egna risk- och solvensbedömningen.

14.3.9 Validering av en intern modell

Regeringens förslag: En intern modell ska regelbundet valideras. Valideringen ska innefatta en utvärdering av modellens funktion och en kontroll av att modellen är lämplig med hänsyn till företagets riskprofil.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår ett allmänt krav på att en intern modell regelbundet ska valideras och att regeringen bemyndigas att meddela ytterligare föreskrifter om valideringen.

Remissinstanserna: Flera remissinstanser lämnar allmänna synpunkter på förslaget att endast ge normgivningsdelegation åt regeringen.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska regelbundet validera de interna modellerna och övervaka hur de fungerar och testa resultaten mot de faktiska utfallen (artikel 124 första stycket i Solvens II-direktivet). Kravet på regelbunden validering av en intern modell bör införas i lag. I begreppet validering ingår mer än enbart kontroll och utvärdering. Validering är också ett vedertaget begrepp på området. Det finns därför övervägande skäl för att använda detta begrepp i stället för ”kontroll och utvärdering”. Den regelbundna valideringen är av stor betydelse för att säkerställa en riktig användning av interna modeller. Artikelns huvudbestämmelse bör därför tas in i lag.

Artikel 124 andra stycket bör genomföras genom en bestämmelse i vilken det anges att valideringen ska innefatta en utvärdering av modellens funktion och en kontroll av att modellen är lämplig med hänsyn till företagets riskprofil.

Utöver huvudbestämmelsen innehåller direktivartikeln en rad bestämmelser av teknisk detaljkaraktär (se andra och tredje stycket) som lämpligen genomförs genom myndighetsföreskrifter. Detta bör möjliggöras genom ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer om att meddela föreskrifter om validering av en intern modell (se avsnitt 14.3.11).

14.3.10 Krav på dokumentation

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska dokumentera hur den interna modellen är utformad och fungerar, att den interna modellen överensstämmer med de krav på användning, statistisk kvalitet, beaktande av finansiella garantier och optioner, beaktande av utbetalningar, m.m. som gäller för interna modeller samt vilka omständigheter som skulle kunna medföra att den interna modellen inte fungerar effektivt och vilka större ändringar som gjorts i den interna modellen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock inte något lagkrav på dokumentation av vilka större ändringar som gjorts i den interna modellen. Utredningen föreslår vidare att det i lag ska införas krav på dokumentation av teorier och antaganden som ligger till grund för den interna modellen.

Remissinstanserna lämnar förslagen utan erinran.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 125 i Solvens II-direktivet innehåller krav på dokumentation rörande en intern modell. Artikelns bör genomföras i lag. Eftersom det lämnas förslag till lagbestämmelser om större ändringar av den interna modellen (se avsnitt 15.3.2) bör bestämmelsen i artikel 125 femte stycket om dokumentation av ändringar av en intern modell även införas i lag.

Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska således dokumentera hur den interna modellen är utformad och fungerar, att den interna modellen överensstämmer med de krav på användning, statistisk kvalitet, beaktande av finansiella garantier och optioner, beaktande av utbetalningar, m.m. som gäller för interna modeller samt vilka omständigheter som skulle kunna medföra att den interna modellen inte fungerar effektivt och vilka större ändringar som gjorts i den interna modellen.

Däremot får föreskrifterna i direktivartikelns tredje stycke, om dokumentation om bl.a. teori och antaganden som ligger till grund för en intern modell, anses vara av sådan detaljkaraktär att de lämpligen genomförs i myndighetsföreskrift. Det kan ske med stöd av det normgivningsbemyndigande som föreslås (se avsnitt 14.3.11).

14.3.11 Bemyndiganden

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, förutsättningarna för ändring av en intern modell och styrdokument, krav på användning och statistiska kvalitetsnormer för en intern modell, kalibrering av en intern modell, validering av en intern modell samt krav på dokumentation.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår bemyndigande för regeringen att meddela ytterligare föreskrifter i fråga om de närmare förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, om kalibrering och om validering.

Remissinstanserna: Flera remissinstanser lämnar allmänna synpunkter på förslaget att endast ge normgivningsdelegation åt regeringen. *Svensk Försäkring* anmärker att det bemyndigande som utredningen föreslår i fråga om kalibrering har getts en för vid utformning, och pekar på vikten av att bemyndiganden inte utnyttjas till reglering som går utöver vad som krävs för att genomföra direktivet. *Svensk Försäkring* anger också att möjligheten att utforma en intern modell på ett lämpligt sätt inte bör begränsas genom föreskrifter.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelserna om interna modeller i direktivet är relativt detaljerade. Utöver de bestämmelserna som finns i Solvens II-direktivet finns det i EU-förordning på nivå 2 ett minst lika stort antal ytterligare bestämmelser om interna modeller. Dessutom kommer Eiopa att meddela rekommendationer och riktlinjer på området (nivå 3-regler).

Redan omfattningen av EU-regelverket skapar ett behov av anpassningar på detaljnivå, såväl när det gäller tillstånd att använda en intern modell och att ändra den som de materiella kraven på en intern modell och användningen av den. Behov av sådana anpassningar kan exempelvis

uppkomma om föreskrifter på nivå 2 eller 3 inom EU-strukturen ändras, eller om det finns skäl att omvandla en rekommendation eller riktlinje från Eiopa till myndighetsföreskrift. Därtill kommer att dynamiken i försäkringsbranschen är stor. Nya företeelser uppkommer löpande vilket kan behöva föranleda nya föreskrifter. För att behovet av anpassningar ska kunna tillgodoses krävs relativt omfattande bemyndiganden, vilket också föreslås.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får således meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, förutsättningarna för ändring av en intern modell och styrdokument, krav på användning och statistiska kvalitetsnormer för en intern modell, kalibrering av en intern modell, validering av en intern modell samt krav på dokumentation.

Bemyndigandena ska dock inte, som *Svensk Försäkring* påpekar, utnyttjas för att skapa en reglering som på ett onödigt sätt försvårar anpassning av en intern modell till de behov som kan finnas hos ett enskilt försäkringsföretag.

Skälen och avgränsningarna av varje enskilt bemyndigande har utvecklats under respektive avsnitt ovan.

15 Företagsstyrning

15.1 Styrelsens ansvar

Regeringens förslag: Begreppet förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i Solvens II-direktivet ska i vissa fall anses omfatta styrelsen i ett försäkringsföretag och i andra fall styrelsen och den verkställande direktören.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Livförsäkringsutredningen* anser att regleringen av företagsstyrning i FRL ska vara förenliga med bestämmelserna i aktiebolagslagen (2005:551), ABL respektive lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar, FL. *Finansinspektionen* hävdar att begreppet förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan i vissa fall kan omfatta både styrelsen och den verkställande direktören och att en lämplig lagstiftningsmetod för att åstadkomma detta vore att ange i lag vilka uppgifter som ankommer exklusivt på styrelsen.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser att begreppet förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i Solvens II-direktivet i vissa fall även kan avse endast den verkställande direktören.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 40 i Solvens II-direktivet framgår att medlemsstaterna ska säkerställa att försäkringsföretagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan har det yttersta ansvaret för att företaget följer nationella bestämmelser som antas enligt direktivet.

I flera artiklar i direktivet används begreppet förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan för att tillgodose såväl dualistiska som monistiska bolagsstyrningssystem (se utredningens betänkande, SOU 2011:68, s. 283–286).

Den svenska bolagsrätten ger i grunden uttryck för ett monistiskt system, men har även inslag av ett traditionellt dualistiskt system.

Enligt 8 kap. 50 § ABL ska det alltid utses en verkställande direktör i svenska publika aktiebolag. För försäkringsföretag gäller att styrelsen ska utse den verkställande direktören (11 kap. 9 § FRL). Detta innebär att ledningen av ett försäkringsföretag delas mellan dess styrelse och den verkställande direktören. Styrelsen har det primära ansvaret för företagets organisation och förvaltningen av bolagets angelägenheter, medan den verkställande direktören svarar för den löpande förvaltningen. Med löpande förvaltning avses alla åtgärder som inte med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet är av ovanligt slag eller av stor betydelse. Den verkställande direktören är ett självständigt bolagsorgan med ett eget förvaltningsområde.

Enligt 16 § lagen om europabolag (2004:575) ska, som exempel, om inte annat följer av SE-förordningen¹⁸, bestämmelserna i ABL och andra författningar om styrelsen eller dess ledamöter tillämpas på förvaltningsorganet eller dess ledamöter. Enligt propositionen om europabolag kan förvaltningsorganet sägas motsvara styrelsen i ett svenskt aktiebolag (prop. 2003/04:112 s. 47).

I delningsdirektivet¹⁹ åläggs förvaltnings-, lednings- och tillsynsorganet särskilda uppgifter i samband med delningen. För svenskt vidkommande avses styrelsen²⁰. Även i 2006 års revisorsdirektiv²¹ förekommer begreppet förvaltnings- och ledningsorganet. Överfört på svenska förhållanden får detta gälla företagets styrelse men inte dess verkställande direktör, vice verkställande direktör, firmatecknare eller prokurist (prop. 2008/09:135 s. 68).

Vid genomförandet av tidigare direktiv i svensk rätt har således förvaltningsorganet likställts med företagets styrelse. Detta bör vara utgångspunkten även fortsättningsvis. När det gäller Solvens II-direktivet finns det emellertid anledning att göra en i viss mån annan bedömning beträffande det i direktivet använda begreppet ”förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan”. Vissa av de frågor som detta organ ska involveras i enligt direktivet får nämligen närmast anses falla inom den löpande förvaltningen, som den verkställande direktören ansvarar för. Det skulle

¹⁸ Rådets förordning (EG) nr 2157/2001 av den 8 oktober 2001 om stadga för europabolag, Celex 32001R2157, senast ändrad genom Rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006, (EUT L 363, 20.12.2006, s. 1–80 Celex 32006R1791).

¹⁹ Rådets sjätte direktiv 82/891/EEG av den 17 december 1982 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om delning av aktiebolag (EGT L 378, 31.12.1982, s. 47, Celex 31982L0891).

²⁰ Ds 2010:32 s 54.

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (EUT L 157, 9.6.2006, s. 87, Celex 32006L0043) senast ändrad genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/30/EG av den 11 mars 2008, (EUT L 81, 20.3.2008, s. 53–56 Celex 32008L0030).

dock leda för långt att, såsom *Svensk Försäkring* hävdar, anse att med organet avses i vissa fall endast den verkställande direktören.

I svensk bolagsrätt lämnas en relativt stor frihet för en styrelse att organisera sin verksamhet och delegera uppgifter till en eller flera av styrelsens ledamöter, eller till andra. Möjligheten härtill är av stor betydelse för tillförsäkrandet av en ändamålsenlig företagsstyrning och ett rimligt resursutnyttjande i företagen. I 8 kap. 4 § fjärde stycket ABL anges att om vissa uppgifter delegeras till en eller flera av styrelsens ledamöter eller till andra, ska styrelsen handla med omsorg och fortlöpande kontrollera om delegationen kan upprätthållas. Av det ovan sagda följer att det yttersta ansvaret ligger kvar på styrelsen även om en delegation kommer till stånd.

Sammanfattningsvis instämmer regeringen i *Finansinspektionens* bedömning att begreppet förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan i vissa fall bör omfatta både styrelsen och den verkställande direktören. En lämplig lagstiftningsmetod är att ange i lagen vilka uppgifter som ankommer enbart på styrelsen (t.ex. fastställande av styrdokument) och vilka andra uppgifter som ankommer på både styrelsen och den verkställande direktören (t.ex. att funktionen för regelefterlevnad ska rapportera till styrelsen och den verkställande direktören i fråga om efterlevnaden av reglerna i denna lag och föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen).

Enbart det förhållandet att lagen föreskriver att styrelsen ska utföra eller svara för en viss uppgift utesluter inte delegation (se prop. 2004/05:85 s. 617 f.). Det finns dock i sammanhanget anledning att uppmärksamma *Livförsäkringsutredningens* påpekande att ansvarsfördelningen mellan styrelsen och den verkställande direktören i grunden ska följa allmänna associationsrättsliga principer. Det medför bl.a. att styrelsen inte kan delegera uppgifter av större och principiell betydelse för företaget.

15.2 Företagsstyrningssystem

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha ett företagsstyrningssystem som säkerställer att företaget styrs på ett sunt och ansvarsfullt sätt. Systemet ska ses över regelbundet av företaget.

Inom ramen för företagsstyrningssystemet ska försäkringsföretaget säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget och är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare, eller den som ansvarar för eller innehar central funktion i företaget är lämplig.

Med centrala funktioner ska avses riskhanteringsfunktionen, funktionen för regelefterlevnad, funktionen för internrevision och aktuariefunktionen.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. I utredningens förslag finns även bestämmelser om bl.a. vilken organisationsstruktur som ett försäkringsföretag ska ha. Förslaget saknar däremot krav på att systemet ska ses över regelbundet av företaget.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att det bör framgå av lagen att företagsstyrningssystemet ska vara utformat så att det uppfyller

vissa av bestämmelserna som har sin grund i Solvens II-direktivet. Inspektionen pekar vidare på att kravet i Solvens II-direktivet, att företagsstyrningssystemet ska ses över regelbundet, saknar motsvarighet i lagförslaget. Inspektionen föreslår att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om vilka åtgärder som ett försäkringsföretag ska vidta för att uppfylla kraven på företagsstyrning. *Livförsäkringsutredningen* framhåller att förslaget i den del som rör företagsstyrningssystemet i viss mån torde överlappa de krav på styrning och intern kontroll som kan anses följa av den allmänna associationsrättsliga lagstiftningen i ABL och FL.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha ett effektivt företagsstyrningssystem som garanterar en sund och ansvarsfull företagsledning (artikel 41.1 första stycket Solvens II-direktivet). Vidare framgår av andra stycket i artikeln att systemet minst ska innefatta en tillfredsställande och överblickbar organisationsstruktur med en tydlig ansvarsfördelning och en lämplig uppdelning av uppgifterna. Systemet ska vara utformat så att det uppfyller kraven i artiklarna 42–49. Enligt tredje stycket i artikeln ska systemet även regelbundet ses över internt.

Kravet på att försäkringsföretag ska ha ett effektivt företagsstyrningssystem som garanterar en sund och ansvarsfull företagsledning bör förstås så att det är tillgodosett om försäkringsföretaget dels har ett system som uppfyller bestämmelserna i artiklarna 42–49, dels ser över systemet regelbundet.

Någon bestämmelse som motsvarar artikel 41.1 finns inte i svensk rätt. För att genomföra direktivet bör det införas en bestämmelse i FRL om att ett försäkringsföretag ska ha ett företagsstyrningssystem som säkerställer att företaget styrs på ett sunt och ansvarsfullt sätt, att företaget ska utforma systemet så att de uppfyller vissa bestämmelser i lagen som genomför artiklarna 42–49 och föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen samt att systemet ska ses över regelbundet av företaget. En sådan bestämmelse – eller egentligen alla regler sammantaget i FRL om företagsstyrning – får anses innefatta direktivets krav på att systemet minst ska omfatta en tillfredsställande och överblickbar organisationsstruktur och ett effektivt system för att säkerställa att information förs vidare. Någon särskild hänvisning i detta fall till Solvens II-direktivet, som *Finansinspektionen* efterfrågar, är däremot inte nödvändig.

I artikel 41.2 anges att företagsstyrningssystemet ska stå i proportion till försäkringsföretagets art, storlek och komplexitet. Detta följer redan av den föreslagna allmänna proportionalitetsprincipen och behöver därför inte regleras särskilt. Däremot bör, som Finansinspektionen har påtalat, det uttryckligen i lag anges att företagsstyrningssystemet regelbundet ska ses över av försäkringsföretaget.

Livförsäkringsutredningen väcker frågan om inte utredningens förslag i den del som rör företagsstyrningssystemet i viss mån torde överlappa de krav på styrning och intern kontroll som kan anses följa av aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar. Bestämmelserna om företagsstyrning får dock anses som en

kompletterande särreglering i förhållande till det gällande allmänna associationsrättsliga regelverket. Någon ”överlappning” som Livförsäkringsutredningen befarar torde därför inte uppstå.

Med anledning av hur direktivregleringen om företagsstyrning är utformad saknas behov av ett sådant allmänt bemyndigande som *Finansinspektionen* föreslår. Det företagsstyrningssystem som blir följden av ett genomförande i nationell rätt av i huvudsak artiklarna 41–50 – dvs. inklusive kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 – ska nämligen utgöra en i viss utsträckning detaljerad, men ändå ram inom vilken varje försäkringsföretag ska utforma sitt system. Detta system ska fastställas och fortlöpande omprövas av styrelsen. Styrelsen har det yttersta ansvaret för att systemet för företagsstyrning följs. Någon ytterligare detaljreglering från Finansinspektionens sida – som har sin grund i ett generellt föreskriftsbemyndigande – är mot denna bakgrund inte nödvändig. I vissa mer specificerade- och avgränsade delar får det dock anses lämpligt av olika skäl att lämna föreskriftsbemyndiganden.

I sammanhanget ska erinras om att den personkrets som ska ledningsprövas av Finansinspektionen har utvidgas till att även omfatta sådana personer som ansvarar för en central funktion (jfr artikel 42.2). Frågan om ledningsprövning behandlas i avsnitt 7.1.

I artikel 42.1 i Solvens II-direktivet anges att ett försäkringsföretag ska se till att *alla* personer som leder företagets verksamhet eller utför andra centrala funktioner vid varje tidpunkt uppfyller följande krav:

- Deras kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter inom verksamhetsområdet är tillräckliga för att kunna utöva en sund och ansvarsfull företagsledning.
- Deras anseende och integritet motsvarar högt ställda krav.

För att genomföra artikel 42.1. bör en motsvarande bestämmelse föras in i FRL om den lämplighetsprövning som försäkringsföretaget ska göra inom ramen för företagsstyrningssystemet. Dock bör det i lagtexten anges att prövningen avser personer som ansvarar för eller innehar centrala funktioner (i den svenska översättningen av artikeln talas om den som utför centrala funktioner) då detta får anses vara avsikten (jfr den engelska och tyska översättningen av artikeln). Det är även lämpligt att ålägga försäkringsföretaget att snarast till Finansinspektionen anmäla ändringar av vilka som ingår i dess ledning eller som ansvarar för en central funktion. Försäkringsföretaget bör dessutom åläggas att underätta inspektionen om någon av de personer som har prövats av företaget har ersatts för att de inte längre har ansetts uppfylla lämplighetskraven.

Vad som avses med en *central funktion* är inte definierat i någon bestämmelse i direktivet men det finns tydlig vägledning i skälen i direktivet. Av skäl 33 framgår att de funktioner som ingår i företagsstyrningssystemen anses vara nyckelfunktioner och därför också viktiga och kritiska funktioner. För att skapa en tydlig reglering kring vem de lagstadgade lämplighetskraven ska omfattas bör en bestämmelse om vilka de centrala funktionerna är införas i lagen. Med centrala funktioner ska således avses riskhanteringsfunktionen, funktionen för regelefterlevnad, funktionen för internrevision och aktuariefunktionen.

15.3 Styrdokument

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa styrdokument för riskhantering, internkontroll, internrevision, verksamhet som omfattas av uppdragsavtal, uppgiftslämnande till Finansinspektionen och kvalitetskontroll av uppgifterna samt ändring av företagets interna modell, om en sådan modell används.

Styrdokumenten ska fastställas av styrelsen. De ska utvärderas och ses över minst en gång per år.

Bestämmelserna om försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt riktlinjer för hantering av intressekonflikter i nuvarande försäkringsrörelselag ska i huvudsak behållas. Styrelsen ska fastställa dessa riktlinjer, som ska utvärderas och ses över minst en gång per år.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag och vilka uppgifter som riktlinjer för hantering av intressekonflikter ska omfatta.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen gör emellertid bedömningen att nuvarande krav i FRL om försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag samt riktlinjer för intressekonflikter bör ersättas med de krav på styrdokument som ett försäkringsföretag ska ha enligt artikel 41.3 och artikel 44.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att nuvarande krav på riktlinjer för hantering av intressekonflikter bör behållas. *Svenska Aktuarieföreningen* menar att de krav på styrande dokument som föreslås för försäkringsföretagen inte motsvarar innehållet i gällande krav på innehåll i försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag. Föreningen anser därför att det är av största vikt att det även efter lagförslaget genomförande finns krav på försäkringsföretagen att hålla en samlad dokumentation med motsvarande innehåll som försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag. Föreningen framhåller också att de styrande dokument som ska finnas enligt direktivet snarare tenderar att betona beräkningen av försäkringstekniska avsättningar för solvensändamål samt företagets riskhantering. Genom detta kommer, enligt föreningen, kravet på de delar av försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag som behandlar hur värden mot försäkrad och försäkringstagare bestäms att komma i skymundan. *Livförsäkringsutredningen* pekar på att riktlinjernas nuvarande roll i återbärings- och överskottshanteringen måste tillgodoses och att försäkringstekniska riktlinjer och riktlinjer för hantering av intressekonflikter i dag fyller en funktion i återbärings- och överskottshantering vid sidan av att vara ett internt styrinstrument för att hantera företagets risker. *Livförsäkringsutredningen* anför vidare att bestämmelserna om hantering av intressekonflikter bör behållas i de delar som inte säkert ersätts av styrdokument enligt Solvens II-direktivet. Slutligen pekar *Livförsäkringsutredningen* på att riktlinjernas roll som medel för genomlysning bör tillgodoses även framdeles och att även bemyndigandet som är kopplat till dagens rikt-

linjer bör behållas för att kunna användas för att ge en sådan genomlysning.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svenska Aktuarieföreningen* välkomnar emellertid att de nuvarande bestämmelserna om försäkringstekniska riktlinjer och det försäkringstekniska beräkningsunderlaget behålls, eftersom dessa är värdefulla för såväl försäkringsföretaget som i tillsynen och revisionen. Vidare anser föreningen att utformningen av kraven på riktlinjerna på lagnivå har utformats som en rambestämmelse till följd av genomförandet av artiklarna 41.3 och 44.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet. Det saknas emellertid viktig information för försäkringstagarna om premiebestämning och överskottshantering. Det är därför angeläget att föreskriftsbemyndigandet utformas så att de försäkringstekniska riktlinjerna blir tydliga och berör de delar som inte regleras av solvensregelverket.

Svensk Försäkring ifrågasätter behovet av att behålla nationella krav på försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag. *Svensk Försäkring* anför bl.a. följande. Nuvarande försäkringstekniska riktlinjer syftar till att vara interna regler för beräkning, styrning och kontroll. Samtliga krav som uppställs i nuvarande 8 kap. 1 § FRL, med undantag för den fjärde punkten, ligger inom ramen för Solvens II-direktivets krav på interna styrdokument. Att kräva ytterligare riktlinjer i dessa frågor innebär inte endast ett avsteg från Solvens II-direktivet utan även betydande administration för företagen och riskerar dessutom skapa otydlighet i de interna styrdokumenterna.

När det gäller riktlinjer för hur återbäring till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade ska fördelas är det en fråga som delvis täcks av Solvens II-direktivet. *Svensk Försäkring* föreslår att en viss del av återbäringshanteringen regleras i ett nationellt tillägg till de styrdokument som krävs enligt Solvens II-direktivet. Det är emellertid väsentligt att kravet på de kompletterande riktlinjerna begränsas till denna del.

Svensk Försäkring ifrågasätter också behovet av att behålla kravet på riktlinjer om hantering av intressekonflikter mellan företagets intressenter. I EU-förordningen på nivå 2 anges att ett försäkringsföretag ska ha effektiva system för att förhindra intressekonflikter, att potentiella källor till intressekonflikter ska identifieras samt att företaget ska fastställa rutiner så att de som medverkar i genomförandet av företagets strategier och styrdokument vet var intressekonflikter kan uppstå och hur de hanteras. De nuvarande bestämmelserna om riktlinjer för intressekonflikter bör därför slopas.

Skälen för regeringens förslag: I försäkringsföretag ska det finnas styrdokument för åtminstone riskhantering, internkontroll, internrevision och, i tillämpliga fall, för verksamhet som omfattas av uppdragsavtal (artikel 41.3 i Solvens II-direktivet). I artikel 35.5 ställs även upp krav på styrdokument samt lämpliga system och rutiner för lämnande av upplysningar till tillsynsmyndigheten och för säkerställande av riktigheten i redan lämnade upplysningar. Av artikel 115 följer krav på förekomsten av ett styrdokument för ändring av företagets interna modell, om en sådan används. Dessa styrdokument ska förhandsgodkännas av företagets

styrelse, ses över minst årligen och ska anpassas när väsentliga förändringar av det berörda systemet eller området inträffar. Av artikel 41.3 framgår att de berörda företagen ska se till att styrdokumentet följs.

För att genomföra artiklarna bör det införas bestämmelser i FRL om att ett försäkringsföretag ska upprätta och följa styrdokument för riskhantering, internkontroll, internrevision, verksamhet som omfattas av uppdragsavtal, uppgiftslämnande till Finansinspektionen och kvalitetskontroll av uppgifterna samt ändring av företagets interna modell, om en sådan modell används. För att säkerställa att styrdokumentet är ändamålsenliga bör det införas bestämmelser i lagen om att dessa ska fastställas av styrelsen samt utvärderas och ses över minst en gång per år.

I nuvarande 8 kap. FRL finns bestämmelser om riktlinjer och beräkningsunderlag. Av bestämmelserna framgår bl.a. att försäkringsföretag ska upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer och riktlinjer för hantering av intressekonflikter och vad riktlinjerna ska innehålla. Vidare framgår bl.a. att det är styrelsen som ska fastställa riktlinjerna.

Finansinspektionen har i en promemoria remitterad den 21 januari 2015 föreslagit nya och ändrade föreskrifter och allmänna råd med anledning av Solvens II-direktivet. I promemorian anför inspektionen bl.a. följande. För att de försäkringstekniska riktlinjerna ska vara ändamålsenliga ur ett tillsynsperspektiv måste riktlinjerna vara ett självständigt dokument i företaget. Riktlinjerna tillsammans med det försäkringstekniska underlaget ska därför innehålla information som ger en fullständig bild av den försäkringstekniska hanteringen av företaget. För att riktlinjerna ska vara ett eget komplett dokument behöver de i vissa delar innehålla information som företaget även ska lämna enligt de föreslagna kraven i FRL, EU-förordningen eller på annat sätt. I dessa delar föreslår inspektionen att företaget – i stället för att upprepa informationen – får hänvisa till var den efterfrågade informationen finns. Härigenom uppstår inte något omfattande merarbete för företagen. Mot bakgrund av konstaterade brister i tillsynen föreslår inspektionen även nya bestämmelser om det försäkringstekniska beräkningsunderlaget. Underlaget ska innehålla den dokumentation som behövs för att en av Finansinspektionen förordnad aktuarie ska kunna förstå och konstruera de försäkringstekniska avsättningarna. Redan i dag ska företagen ta fram komponenter som ingår i den föreslagna regleringen.

Utredningen anser att riktlinjerna i 8 kap. FRL bör ersättas med de krav på styrdokument och riktlinjer som ett försäkringsföretag ska ha enligt Solvens II-direktivet. Regeringen anser däremot, i likhet med *Finansinspektionen* och *Svenska Aktuarieföreningen* och på de skäl de anför²², att de nuvarande bestämmelserna i 8 kap. FRL om försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt riktlinjer för hantering av intressekonflikter i huvudsak bör behållas då de fyller andra och viktiga funktioner vid sidan av att vara ett internt styrinstrument för försäkringsföretagen.

²² De skäl som Finansinspektionen anför framgår av den i januari 2015 remitterade promemorian som det hänvisas till ovan.

Det måste dock särskilt uppmärksammas att det är fråga om kompletterande riktlinjer, dvs. riktlinjer som berör de delar som inte omfattas av Solvens II-regelverket. Vissa justeringar behöver därför göras i nu gällande regler om dessa riktlinjer, som en följd av genomförandet av artiklarna 41.3 och 44.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet och nu aktuella bestämmelser i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. För att möjliggöra angivet syfte är det lämpligt att utforma kraven på riktlinjerna mer som *ramregler på lagnivå*, kompletterat med bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt vilka uppgifter som riktlinjer för hantering av intressekonflikter ska omfatta.

Sammanfattningsvis görs således bedömningen att bestämmelserna om försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt riktlinjer för hantering av intressekonflikter i nuvarande lagstiftning i huvudsak bör behållas. Styrelsen bör fastställa dessa riktlinjer. De bör utvärderas och ses över minst en gång per år.

15.4 Kontinuitet i ett försäkringsföretags verksamhet

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha system, resurser och rutiner som är lämpliga för att verksamheten ska kunna bedrivas med kontinuitet och i enlighet med gällande regler.

Ett försäkringsföretag ska ha en beredskapsplan.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska vidta rimliga åtgärder för att garantera att verksamheten bedrivs med kontinuitet och på ett korrekt sätt, inklusive utvecklingen av beredskapsplaner (artikel 41.4 i Solvens II-direktivet). Företaget ska i detta syfte använda lämpliga och proportionella system, resurser och förfaranden.

Någon bestämmelse som motsvarar artikel 41.4 finns inte i FRL. Det bör därför införas en bestämmelse i den lagen som motsvarar direktivet krav på att ett försäkringsföretags verksamhet ska bedrivas med kontinuitet och i enlighet med gällande regler. Det är viktigt att det av lagen framgår att företaget ska ha system, resurser och rutiner som är lämpliga för att säkerställa en kontinuerlig verksamhet. Ett motsvarande krav finns i 8 kap. 10 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden. För att uppfylla det lagstadgade kontinuitetskravet bör företaget upprätta en beredskapsplan. Detta bör uttryckligen framgå av FRL.

15.5 System för riskhantering

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering som ska innehålla bl.a. de strategier som behövs för att säkerställa att företaget fortlöpande kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker samt beroenden mellan risker.

Systemet ska vara integrerat i företagets organisations- och beslutsstruktur och vara utformat med hänsyn till de personer som leder företaget eller annars ingår i en central funktion.

Systemet ska omfatta försäkringsrisker, matchningsrisker, investeringsrisker, särskilt avseende derivatinstrument och liknande åtaganden, likviditets- och koncentrationsrisker, operativa risker, risker hänförliga till återförsäkring och andra riskreduceringstekniker samt beroenden mellan risker som företaget är eller kan komma att bli exponerat för.

Ett försäkringsföretags styrdokument för riskhantering ska omfatta angivna slag av risker.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att det bör framgå uttryckligen av FRL att bl.a. hanteringen av risker ska göras på företags- och grupp-nivå. *Svensk Försäkring* å sin sida menar att man i stället bör följa den engelska versionen av direktivet och tydliggöra i lagtexten att kraven ska kunna hanteras på individuell och aggregerad (eller sammanställd) nivå. Finansinspektionen anser vidare att riskhanteringssystemet även ska omfatta risker för intressekonflikter och att ett försäkringsföretag ska dokumentera att det uppfyller kraven avseende placeringsriktlinjer. Finansinspektionen föreslår ett bemyndigande i FRL om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela närmare föreskrifter om systemet för riskhantering.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering

Försäkringsföretag ska upprätta effektiva riskhanteringssystem som innefattar de strategier, processer och rapporteringsrutiner som är nödvändiga för att på företags- och grupp-nivå fortlöpande kunna identifiera, mäta, övervaka, hantera och rapportera de risker som företaget är, eller kan komma att bli, exponerade för och det inbördes beroendet mellan riskerna (artikel 44.1 första stycket i Solvens II-direktivet).

Vidare föreskrivs i artikel 44.1 andra stycket att riskhanteringssystemet ska vara effektivt och väl integrerat med försäkrings- eller återförsäkringsföretagets organisationsstruktur och beslutsprocesser, med lämplig hänsyn till vilka personer som faktiskt leder företaget eller innehar andra nyckelpositioner. Enligt artikel 210.1 ställs motsvarande krav avseende risker som uppstår genom avtal eller verksamheter om återförsäkring.

Några föreskrifter som motsvarar artikel 44.1, om att ett försäkringsföretag ska ha ett riskhanteringssystem med ett visst innehåll och utformning finns inte i svensk rätt. Visserligen finns de bestämmelser i 4 kap. 1 och 3 §§ FRL (stabilitetsprincipen och bestämmelsen om god försäkringsstandard) men de är allmänt hållna och motsvaras inte av det precisa och detaljrika innehållet i artikel 44.1. Vidare finns allmänna råd – Finansinspektionens allmänna råd (FFFS 2005:1) om styrning och kontroll av finansiella företaget – som bl.a. omfattar försäkringsföretag.

För att genomföra direktivet bör en bestämmelse som motsvarar artikel 44.1 föras in i FRL. Det bör därför föreslås att ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering som ska innehålla bl.a. de strategier som behövs för att säkerställa att företaget fortlöpande kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker samt beroenden mellan risker. Systemet ska vara integrerat i företagets organisations- och beslutsstruktur och vara utformat med hänsyn till de personer som leder företaget eller annars ingår i en central funktion. Det ska omfatta försäkringsrisker, matchningsrisker, investeringsrisker, särskilt avseende derivatinstrument och liknande åtaganden, likviditets- och koncentrationsrisker, operativa risker, risker hänförliga till återförsäkring och andra riskreduceringstekniker samt beroenden mellan risker som företaget är eller kan komma att bli exponerat för. Ett försäkringsföretags styrdokument för riskhantering ska omfatta angivna slag av risker.

Risker och krav på innehåll i riktlinjerna för riskhantering

I artikel 44.2 i Solvens II-direktivet anges vilka risker som riskhanteringssystemet ska avse och vilka områden som det minst ska omfatta, bl.a. teckningar av försäkringar och avsättningar. Vidare anges i artikeln att de styrdokument för riskhantering som avses i artikel 41.3 ska innehålla riktlinjer avseende de områden som nämns i artikel 44.2 andra stycket a–f.

En bestämmelse som motsvarar artikel 44.2 bör införas i FRL. *Finansinspektionen* menar att riskhanteringssystemet även ska omfatta risker för intressekonflikter. Så bör givetvis vara fallet. Däremot bör styrdokumentet för riskhantering inte omfatta dessa risker. Som nämnts i avsnitt 15.3 är det mer lämpligt att intressekonflikter mellan företagets intressenter omfattas av de kompletterande riktlinjerna för hantering av intressekonflikter.

Finansinspektionen anser att försäkringsföretag ska dokumentera att det uppfyller kraven avseende placeringsriktlinjer. Grunden för detta är att det av artikel 44.3 framgår att ett försäkringsföretag ska styrka att de uppfyller vissa krav i Solvens II-direktivet i fråga om placeringsrisker. Eftersom gällande rätt ger Finansinspektionen möjlighet att begära dessa uppgifter för tillsynsändamål – och då denna möjlighet bör behållas – saknas skäl att införa en uttrycklig bestämmelse om detta.

Frågor kring kraven på gruppnivå, som lyfts fram av Finansinspektionen och *Svensk försäkring* behandlas i avsnitt 18.

Finansinspektionen föreslår ett bemyndigande i FRL om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela närmare föreskrifter om systemet för riskhantering. Regeringen anser emellertid att de bestämmelser i FRL som blir följden av genomförandet av

direktivbestämmelserna om riskhantering – kompletterat med kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 – utgör en lämplig ram för varje försäkringsföretag att utforma sitt system för riskhantering. Någon ytterligare detaljreglering från Finansinspektionens sida – som har sin grund i ett på riskhanteringsområdet, generellt bemyndigande – är mot denna bakgrund inte nödvändig (se även den övergripande bedömningen i avsnitt 15.2). I vissa mer specificerade- och avgränsade delar får det dock anses lämpligt av olika skäl att lämna föreskriftsbemyndiganden.

15.5.1 Nya krav på riskhantering

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska regelbundet utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering ska upprätta en särskild likviditetsplan och ska regelbundet utvärdera användningen av justeringar.

I ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjusteringen ska styrdokument för riskhantering innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i riktlinjerna för volatilitetsjustering, innehållet i en särskild likviditetsplan och kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha ett företagsstyrningssystem och ett riskhanteringssystem (artikel 41.1 respektive artikel 44.1 i Solvens II-direktivet). Ett försäkringsföretag ska vidare bl.a. ha styrdokument för riskhantering och detta ska innehålla riktlinjer för ett antal olika ”områden”, bl.a. matchningsrisker (artikel 41.3 respektive artikel 44.2 tredje stycket). Dessa bestämmelser föreslås nu genomföras i lag (se avsnitt 15.2 och 15.3).

Likviditetsplan vid användning av volatilitets- eller matchningsjustering

Genom *artikel 2.10 a i omnibus II-direktivet* införs det genom ett nytt stycke efter tredje stycket i artikel 44.2 i Solvens II-direktivet, krav på att försäkringsföretag som använder volatilitets- eller matchningsjustering ska upprätta en likviditetsplan. Likviditetsplanen ska innehålla prognoser över ingående och utgående kassaflöden i relation till de tillgångar och åtaganden som omfattas av justeringarna.

Kravet på likviditetsplan vid användning av volatilitets- eller matchningsjustering får anses vara av samma art som kraven på vissa

styrdokument och riktlinjer, och den nya bestämmelsen bör därför tas in i lag och placeras tillsammans med övriga bestämmelser om styrdokument. Av lagen behöver dock inte framgå att likviditetsplanen ska innehålla en prognos över ingående och utgående kassaflöden i relation till de tillgångar och åtaganden som omfattas av justeringarna. Detta kan med fördel regleras i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utvärdering av känslighet för antaganden bakom den s.k. extrapoleringen

Genom artikel 2.10 b i omnibus II-direktivet införs det i en ny artikel 44.2a a) i Solvens II-direktivet krav på att alla försäkringsföretag inom ramen för deras riskhanteringsarbete på det s.k. ALM-området, regelbundet ska utvärdera känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för de antaganden som ligger till grund för extrapoleringen av den relevanta riskfria räntestrukturen.

Bestämmelserna utgör i praktiken en detaljreglering kring vissa av de åtgärder som ska genomföras inom ramen för ett av flera riskhanteringsområden, vilket talar för att bestämmelserna ska genomföras genom en övergripande bestämmelse i lag i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter (jfr den uppräknade av ”policies” inom ALM-området som finns i EU-förordningen på nivå 2).

Utvärdering vid användning av matchningsjustering

Genom artikel 2.10 b i omnibus II-direktivet införs det i en ny artikel 44.2a b) i Solvens II-direktivet krav på att försäkringsföretag som använder matchningsjustering – inom ramen för sitt riskhanteringsarbete på det s.k. ALM-området – regelbundet ska utvärdera

- i) känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för de antaganden som ligger till grund för matchningsjusteringen, inkluderande beräkningen av den grundläggande räntedifferensen (spreaden) och de möjliga effekterna på medräkningsbara kapitalbasmedel av en framtvingad försäljning av tillgångar,
- ii) känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för ändringar i sammansättningen av portföljer med avsatta tillgångar, och
- iii) effekten av minskningen av matchningsjusteringen till noll.

I likhet med vad som anförts ovan kan det konstateras att bestämmelserna i praktiken utgör en detaljreglering kring vissa av de åtgärder som ska genomföras inom ramen för ett av flera riskhanteringsområden. Därför bör bestämmelserna genomföras genom en övergripande bestämmelse i lag, i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela kompletterande föreskrifter.

Utvärdering vid användning av volatilitetsjustering

Genom artikel 2.10 c i omnibus II-direktivet införs det krav i artikel 44.2a c) i Solvens II-direktivet på att försäkringsföretag som använder

volatilitetsjustering – inom ramen för sitt riskhanteringsarbete på det s.k. ALM-området – regelbundet ska utvärdera

- i) känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för de antaganden som ligger till grund för volatilitetsjusteringen och de möjliga effekterna på medräkningsbara kapitalbasmedel av en framtvingad försäljning av tillgångar,
- ii) hur en reduktion av matchningsjusteringen till noll skulle påverka företaget.

I likhet med vad som anförts ovan kan det konstateras att bestämmelserna i praktiken utgör en detaljreglering kring vissa av de åtgärder som ska genomföras inom ramen för ett av flera riskhanteringsområden. Därför bör bestämmelserna genomföras genom en övergripande bestämmelse i lag i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela kompletterande föreskrifter.

Rapportering

Av artikel 2.10 b andra stycket i omnibus II-direktivet införs nya bestämmelser i artikel 44.2a c) andra stycket i Solvens II-direktivet om att försäkringsföretagen – inom ramen för den s.k. tillsynsrapporteringen – årligen till tillsynsmyndigheten ska rapportera de olika typer av utvärderingar som behandlats ovan. Om en reducering av matchnings- eller volatilitetsjusteringen skulle medföra att företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet, ska försäkringsföretaget också lämna in en analys av de åtgärder företaget kan vidta i en sådan situation för att återställa nivån på medräkningsbara kapitalbasmedel till täckande av solvenskapitalkravet eller för att minska riskprofilen, i syfte att återigen uppfylla kraven på efterlevnad av solvenskapitalkravet.

De nya bestämmelserna om rapportering kräver inga lagstiftningsåtgärder, utan bör i stället tas in i föreskrifter på lägre nivå (se förslag till 17 kap. 5 och 30 §§ FRL).

Riktlinjer för volatilitetsjustering

Av artikel 2.10 b tredje stycket i omnibus II-direktivet framgår att det styrdokument för riskhantering som avses i artikel 41.3 i Solvens II-direktivet i ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjustering även ska innehålla riktlinjer med de kriterier som används för tillämpningen av volatilitetsjusteringen.

Enligt regeringens bedömning är kravet på riktlinjer vid användning av volatilitetsjustering av samma art som kraven på riktlinjer för olika riskområden. Därför bör den nya bestämmelsen tas in i lag och placeras bland övriga bestämmelser om styrdokument. Av lagen behöver dock inte framgå att riktlinjerna ska innehålla de kriterier som används för tillämpningen av volatilitetsjusteringen. Detta kan med fördel regleras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

15.5.2 Användande av externa kreditvärderingsinstitut

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska, när det är möjligt, göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur ett försäkringsföretag ska göra en sådan egen bedömning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser att föreslagen bestämmelse i FRL bör justeras så att den bättre överensstämmer med direktivtexten.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 44 i Solvens II-direktivet finns grundläggande bestämmelser kring riskhanteringen i ett försäkringsföretag. Dessa bestämmelser föreslås nu genomföras i lag, se 10 kap. 6 och 7 §§ FRL.

Genom *artikel 2.10 c i omnibus II-direktivet* införs en ny bestämmelse genom artikel 44.4a i Solvens II-direktivet om att ett försäkringsföretag som använder information från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller vid beräkningen av solvenskapitalkravet – inom ramen för sitt riskhanteringsarbete och närhelst det är praktiskt möjligt – ska bedöma lämpligheten i de externa bedömningarna genom att göra ytterligare bedömningar i syfte att undvika olämpligt (automatiskt) beroende av externa bedömningar (första stycket). Detta ska ske när det är möjligt. Av artikel 44.4a andra stycket framgår det att Eiopa ska ta fram förslag till tekniska standarder för genomförande när det gäller krav på processer vid bedömning av externa bedömningar.

Den nya bestämmelsen i artikel 44.4a första stycket bör tas in i lag, men bör lämpligen formuleras som ett mer övergripande krav på att ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska göra en egen bedömning av de externa bedömningarna. Som *Finansinspektionen* påpekar bör föreslagen nationell bestämmelse justeras så att den närmare överensstämmer med direktivets lydelse i denna del. Hur den egna bedömningen ska ske i praktiken torde till stor del komma att regleras genom tekniska standarder för genomförande, men det kan också komma att finnas behov av kompletterande föreskrifter från *Finansinspektionen*. Mot denna bakgrund föreslås att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ges bemyndigande att meddela föreskrifter om hur ett försäkringsföretag ska göra en sådan egen bedömning.

15.6 Funktion för riskhantering

Regeringens förslag: Funktionen för riskhantering ska ges en struktur som underlättar genomförandet av riskhanteringssystemet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad funktionen för riskhantering ska svara för när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att direktivets krav om det särskilda ansvar som funktionen för riskhantering ska ha i försäkringsföretag som använder en godkänd partiell eller fullständig intern modell ska föras in i lag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att det bör tydliggöras i lag att funktionen ska ha en struktur som underlättar genomförandet av riskhanteringssystemet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Försäkringsföretag ska inrätta en funktion för riskhantering som ska ges en struktur som underlättar genomförandet av riskhanteringssystemet (artikel 44.4 i Solvens II-direktivet). Någon bestämmelse som motsvarar denna artikel finns inte i FRL. En bestämmelse som överensstämmer med direktivet bör föras in i den lagen. Det bör, som *Finansinspektionen* föreslår, i lag tydliggöras att funktionen ska ha en struktur som underlättar genomförandet av riskhanteringssystemet.

I artikel 44.5 finns regler om det särskilda ansvar som funktionen för riskhantering ska ha i försäkringsföretag som använder en godkänd partiell eller fullständig intern modell. Utredningen har föreslagit att denna artikel ska genomföras i lag. Regeringen anser emellertid att det är lämpligare att dessa regler på detaljnivå genomförs i föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Ett sådant föreskriftsbemyndigande bör därför tas in i FRL.

15.7 En egen risk- och solvensbedömning

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning.

I den egna risk- och solvensbedömningen ska försäkringsföretaget göra en bedömning av företagets solvensbehov med hänsyn till dess specifika riskprofil, risktolerans och affärsstrategi, företagets fortlöpande efterlevnad av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven samt försäkringstekniska avsättningar och dessutom hur betydande skillnaderna är mellan företagets riskprofil och de antaganden om risker som har legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet.

För bedömningen av solvensbehovet ska företaget ha processer som säkerställer att de risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för, på såväl kort som lång sikt, identifieras och värderas. Företaget ska kunna redovisa de metoder som använts vid bedömningen.

Den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i försäkringsföretagets affärsstrategier och ska beaktas vid företagets strategiska beslut.

En egen risk- och solvensbedömning ska genomföras minst årligen, och, om någon väsentlig förändring skett av de risker som försäkringsföretaget är utsatt för, utan dröjsmål.

Ett försäkringsföretag ska rapportera resultatet av varje egen risk- och solvensbedömning till Finansinspektionen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömningen.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* föreslår ett bemyndigande om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om dels de egna risk- och solvensbedömningar som ett försäkringsföretag ska genomföra, dels om rapportering av resultatet av bedömningarna. *Svensk Försäkring* anser att lagförslaget bör knyta an mer till Solvens II-direktivets krav. *Svensk Försäkring* uppfattar nämligen bestämmelsen i artikel 45.1 c som en bedömning av storleken på avvikelserna, medan utredningen valt att uttrycka det som att företaget ska göra en bedömning av skillnaderna mellan företagets riskprofil och de antaganden som legat till grund för beräkning av solvenskapitalkravet. Vidare anser *Svensk Försäkring* att rapporteringsskyldigheten lämpligen kan uttryckas som att den gäller varje fullständig och fastställd egen risk- och solvensbedömning.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* vidhåller sin uppfattning från remissvaret över Solvens II-utredningen beträffande rapporteringsskyldigheten. *Försäkringsjuridiska föreningen* anser att rapporteringsskyldigheten beträffande den egna risk- och solvensbedömningen kan inskränkas till när beslut fattats som lett till en väsentlig förändring av de risker som försäkringsföretaget är utsatt för, dock minst en gång per år.

Skälen för regeringens förslag

Den egna risk- och solvensbedömningen – syfte och omfattning

I den egna risk- och solvensbedömningen ska försäkringsföretaget utifrån sin riskprofil, risktolerans och affärsstrategi beräkna hur mycket kapital som krävs för att bedriva verksamheten på såväl kort som lång sikt. Den egna risk- och solvensbedömningen ska bl.a. ge företagets ledning

förståelse för verksamhetens risker, och bedömningen ska därför ingå som en integrerad del i affärsstrategin och beaktas vid strategiska beslut. Av bestämmelserna i direktivet framgår att den egna risk- och solvensbedömningen är en del av företagets riskhanteringssystem. En väl fungerande riskhantering förutsätter således att företaget gör en egen risk- och solvensbedömning så att ledningen har kunskap om riskerna och kan fatta välgrundade strategiska beslut.

I artikel 45.1 första stycket i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretag, som en del av sitt riskhanteringssystem, ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning. Enligt artikel 45.1 andra stycket ska bedömningen minst omfatta följande:

- det totala solvensbehovet med beaktande av företagets specifika riskprofil, godkända risktoleransgränser och affärsstrategi,
- fortlöpande uppfyllelse av kapitalkraven och av kraven på försäkringstekniska avsättningar, och
- hur betydande avvikelserna är mellan det berörda företagets riskprofil och de antaganden som legat till grund för solvenskapitalkravet enligt standardformeln eller en intern modell.

Svensk rätt innehåller inte några motsvarande bestämmelser som i artikel 45.1. För att genomföra direktivet bör det införas bestämmelser i FRL om att ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömningar samt vad bedömningen ska omfatta. Regeringen delar den uppfattning om hur artikel 45.1 c i Solvens II-direktivet ska tolkas som *Svensk försäkring* framför, nämligen att det är storleken på avvikelserna som ska bedömas. Detta bör tydliggöras i bestämmelsen.

Processer och metoder för att bedöma kapitalbehovet

I artikel 45.2 anges att försäkringsföretag för bedömningen av det totala solvensbehovet ska ha ”infört processer som står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i dess verksamhet, och som gör det möjligt att korrekt kunna påvisa och värdera de risker som det står inför på kort och lång sikt och som det är, eller kan komma att bli, exponerat för.” I artikeln anges även att företagen ska redovisa de metoder som använts i denna bedömning.

En bestämmelse som motsvarar artikel 45.2 bör införas i FRL.

Om en intern modell används

Av artikel 45.3 framgår att den egna risk- och solvensbedömningen, om en intern modell används, även ska omfatta den omkalibrering som omvandlar interna risktal till det riskmått och den kalibrering som gäller vid beräkningen av solvenskapitalkravet. I likhet med utredningen anser regeringen att denna artikel inte behöver genomföras särskilt, eftersom kravet i artikeln tillgodoses genom den bestämmelse som genomför artikel 45.1 c i svensk rätt.

En integrerad del i ett försäkringsföretags affärsstrategi, regelbundna bedömningar och rapportering

Enligt artikel 45.4 ska den egna risk- och solvensbedömningen ingå som en integrerad del i affärsstrategin och beaktas konsekvent vid företagets strategiska beslut. Av artikel 45.5 framgår att försäkringsföretaget ska

genomföra en egen risk- och solvensbedömning regelbundet och, utan dröjsmål, vid förändrad riskprofil. Dessutom ska försäkringsföretaget underrätta tillsynsmyndigheterna om resultatet av varje egen risk- och solvensbedömning (artikel 45.6).

Artikel 45.4–45.6 saknar motsvarighet i svensk rätt och bör genomföras genom bestämmelser i FRL.

Det bör således införas bestämmelser i lagen om att den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i ett försäkringsföretags affärsstrategier och ska beaktas vid företagets strategiska beslut. I lagen bör det även föras in bestämmelser om att ett försäkringsföretag ska genomföra den egna risk- och solvensbedömning minst årligen och, om någon väsentlig förändring skett av de risker som försäkringsföretaget är utsatt för, utan dröjsmål.

Det bör även föras in bestämmelser i lag som motsvarar artikel 45.6 om rapportering. *Svensk Försäkring* anser att denna skyldighet lämpligen kan uttryckas som att den gäller varje ”fullständig och fastställd” egen risk- och solvensbedömning. Det saknas emellertid enligt regeringen stöd i direktivet för att föreskriva om detta tillägg. Inte heller av *Försäkringsjuridiska föreningen* föreslagna precisering av rapporteringsskyldigheten till när beslut fattats, som lett till en väsentlig förändring av de risker som försäkringsföretaget är utsatt för, följer av direktivet. Det är således inte lämpligt att införa en sådan precisering.

Av praktiska skäl bör – i enlighet med *Finansinspektionens* önskemål – regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bemyndigas att meddela föreskrifter om rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömningen. Någon ytterligare detaljreglering från Finansinspektionens sida bedöms det inte finnas behov av (jfr bedömningen i avsnitt 15.2 och 15.5).

Slutligen bör betonas att regeln i artikel 45.7 om att den egna risk- och solvensbedömningen inte ska användas för att beräkna kapitalkrav endast får anses utgöra ett förtydligande och därför inte behöver genomföras i lag.

15.7.1 Särskilda krav på ett försäkringsföretags egna risk- och solvensbedömning

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen ska inom ramen för sin egna risk- och solvensbedömning göra en bedömning av om företaget lever upp till solvenskapitalkravet såväl med som utan tillämpning av matchningsjustering, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 45 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att ett försäkringsföretag ska göra en egen risk- och solvensbedömning. Inom ramen för den egna bedömningen ska bl.a. göras en jämförelse mellan förstagets solvensbehov och solvenskapitalkravet enligt standardformeln eller en intern modell. Dessa bestämmelser i artikel 45 föreslås nu genomföras i lag (se förslag till 10 kap. 11 § FRL).

Enligt *artikel 2.11 i omnibus II-direktivet* införs det i artikel 45.2a i Solvens II-direktivet en bestämmelse om att ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen i sin egna risk- och solvensbedömning ska göra en bedömning av om företaget lever upp till solvenskapitalkravet respektive bestämmelserna om de försäkringstekniska avsättningarna såväl med som utan tillämpning av matchningsjustering, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Bestämmelsen bör tas in i lag och placeras bland övriga bestämmelser om den egna risk- och solvensbedömningen.

15.8 System för interkontroll

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha ett system för interkontroll.

Systemet ska omfatta förvaltnings- och redovisningsmetoder, ramar för interkontrollen, lämpliga rapporteringsrutiner och en funktion för regelefterlevnad.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens förslag innehåller inte någon bestämmelse om att systemet för interkontroll även ska omfatta en funktion för regelefterlevnad.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att det bör framgå av lag att systemet för interkontroll även ska omfatta funktionen för regelefterlevnad och att kravet på lämpliga rapporteringsrutiner ska gälla på alla nivåer i företaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha ett effektivt system för intern kontroll (artikel 46.1 i Solvens II-direktivet). Vidare anges att systemet för intern kontroll minst ska omfatta förvaltnings- och redovisningsmetoder, ramar för kontrollen, lämpliga rapporteringsrutiner på alla nivåer av företaget och en funktion för regelefterlevnad.

Någon bestämmelse som motsvarar artikel 46.1, om att ett försäkringsföretag ska ha ett system för internkontroll och vad systemet ska omfatta finns inte i FRL. Det finns endast Finansinspektionens allmänna råd (2005:1) om styrning och kontroll av finansiella företag som bl.a. omfattar försäkringsföretag. En bestämmelse som överensstämmer med direktivet bör föras in i FRL. Av tydlighetsskäl bör det, såsom *Finansinspektionen* förespråkar, framgå av lagen att systemet för interkontroll även ska omfatta en funktion för regelefterlevnad. Däremot får det anses saknas behov av att i lag fastställa att rapporteringsrutinerna ska gälla på alla nivåer i företaget.

15.9 Funktionen för regelefterlevnad

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha en funktion för regelefterlevnad. I lag preciseras vilka uppgifter som funktionen ska ha.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Svensk Försäkring* välkomnar och tillstyrker förslaget som innebär att regleringen inte styr hur enskilda försäkringsföretag ska organisera sin verksamhet. *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska föreningen* påpekar att gränsdragningen mellan de fyra olika funktionernas ansvarsområden är långt ifrån given och inte är tydlig i direktivet. Av den anledningen är inte heller utredningens förslag i alla delar tydligt enligt *Svensk Försäkring*. Frågan om vilken funktion som ska ansvara för vilken uppgift bör dock enligt *Svensk Försäkring* kunna överlåtas till de enskilda försäkringsföretagen att bestämma utan att man gör avkall på de allmänna kraven på styrning och kontroll. *Svensk Försäkring* och *Folksam* anser vidare att det bör förtydligas om identifieringen och bedömningen av bristande regelefterlevnad ska ske i förhållande till Solvens II-regelverket.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* påtalar att funktionen för regelefterlevnad har fått ett bredare ansvarsområde än vad som följer av Solvens II-direktivet och anser att bestämmelsen närmare bör ansluta till direktivets krav. *Finansinspektionen* anser å sin sida att bestämmelsen är för snäv och inte omfattar alla de regelverk som bör omfattas, t.ex. olika EU-förordningar som är direkt tillämpliga på försäkringsföretag.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 46.1 i Solvens II-direktivet framgår att ett system för internkontroll bl.a. ska omfatta en funktion för regelefterlevnad. Av artikel 46.2 framgår att denna funktion ska innefatta rådgivning till styrelsen i fråga om efterlevnaden av lagar och andra författningar som antas till följd av direktivet. Enligt artikeln ska funktionen också bedöma de möjliga konsekvenserna av förändringar av de rättsliga ramarna för det berörda företagens verksamheter och påvisande och bedömning av risker för bristande regelefterlevnad.

Det finns i dag inga uttryckliga krav i lag på att försäkringsföretag ska ha en funktion för regelefterlevnad, jfr dock Finansinspektionens allmänna råd om styrning och kontroll av finansiella företag (FFFS 2005:1). För att genomföra direktivet bör det införas bestämmelser i FRL som innebär att ett försäkringsföretag ska ha en funktion för regelefterlevnad och vilka uppgifter som funktionen ska ha.

Det bör – med anledning av vad vissa av remissinstanserna anför om ansvarsområdet för funktionen för regelefterlevnad – framhållas att funktionen bl.a. har till uppgift att rapportera om reglerna i FRL har följts. Funktionen behöver däremot inte, som exempel, utföra faktiska beräkningar som utvisar att försäkringsföretaget har en tillräcklig kapitalbas. Den uppföljning som ska göras av funktionen för regelefterlevnad ersätter naturligtvis inte den uppföljning som ska göras av andra funktioner. Det får förutsättas att funktionerna stödjer och informerar varandra så att respektive funktion kan lösa sina uppgifter.

Som *Svensk Försäkring* påpekar är gränsdragningen mellan funktionernas ansvarsområden inte helt klar. Detta är en följd av hur Solvens II-direktivet är utformat. I likhet med *Svensk Försäkring* anser regeringen emellertid att försäkringsföretagen själva bör vara kapabla att lösa eventuella gränsdragningsproblem mellan funktionernas ansvarsområden på ett sätt som passar respektive företag.

Det finns även anledning att instämma i synpunkterna från *Svensk Försäkring* och *Folksam* om att det bör förtydligas att identifieringen och bedömningen av bristande regelefterlevnad ska ske i förhållande till Solvens II-regelverket. Detta bör tydliggöras i lagen.

Svensk Försäkring påtalar dessutom att funktionen för regelefterlevnad har fått ett bredare ansvarsområde än vad som följer av Solvens II-direktivet och anser att bestämmelsen närmare bör ansluta till direktivets krav. *Finansinspektionen* anser å sin sida att bestämmelsen är för snäv och inte omfattar alla de regelverk som bör omfattas, t.ex. olika EU-förordningar som är direkt tillämpliga på försäkringsföretag. Enligt regeringens mening ansluter föreslagna bestämmelser nära till direktivets krav. Det finns däremot inte anledning, såsom *Finansinspektionen* anser, att gå längre än vad som krävs enligt direktivet (jfr ställningstagandet i avsnitt 5.2.1).

15.10 Funktion för internrevision

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha en funktion för internrevision.

Funktionen ska utvärdera systemet för internkontroll, utvärdera andra delar av företagsstyrningssystemet och rapportera resultat och lämna rekommendationer efter dessa utvärderingar till företagets styrelse.

Funktionen för internrevision ska utföra sina uppgifter med opartiskhet och vara oberoende från den verksamheten som utvärderas.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anser att lagen bör utformas så att det anges att funktionen för internrevision ska vara effektiv, att funktionen ska utvärdera hur lämpligt systemet för internkontrollen är samt utvärdera andra aspekter av företagsstyrningssystemet, att funktionen ska verka objektivt och oberoende i förhållande till de operativa funktionerna i företaget och att styrelsen ska besluta om vilka åtgärder som ska vidtas med hänsyn till de resultat och rekommendationer som funktionen har lämnat till styrelsen.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utkastet till lagrådsremiss föreslås dock att det är styrelsen som ska utse den som ska ansvara för företagets funktion för internrevision.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska föreningen* avstyrker förslaget att det är styrelsen som ska utse den som ska ansvara för företagets funktion för internrevision.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 47.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att försäkringsföretag ska inrätta en effektiv internrevisionsfunktion. Denna funktion ska enligt artikel 47.1 andra stycket också utvärdera hur lämpligt och effektivt systemet för internkontroll är samt andra aspekter av företagsstyrningssystemet. Enligt artikel 47.2 ska internrevisionen verka objektivt och oberoende i förhållande till de operativa funktionerna. Av artikel 47.3 framgår att funktionen ska rapportera resultat och rekommendationer till styrelsen, som i sin tur ska besluta om vilka åtgärder som ska vidtas, och se till att åtgärderna genomförs.

Någon bestämmelse som motsvarar artikel 47 finns inte i svensk rätt. En bestämmelse som överensstämmer med direktivets bör därför införas i FRL.

Finansinspektionen har ett antal synpunkter på utredningens förslag till lagtext.

Kravet i artikel 47 på att den nu aktuella funktionen ska vara effektiv är ett självklart krav som inte uttryckligen behöver framgå av lagtexten.

I likhet med utredningen anser regeringen att kravet i artikeln på att funktionen ska verka ”objektivt” i svensk rätt bör uttryckas som ett krav på opartiskhet, jfr 9 kap. 6 b § aktiebolagslagen.

Det behöver inte heller uttryckligen framgå av lagtexten att den utvärdering av systemen för internkontroll och andra aspekter av företagsstyrning som funktionen har att utföra ska innefatta en bedömning av dess lämplighet och effektivitet.

Det får vidare anses ingå i styrelsens ansvar att dels fatta beslut om nödvändiga åtgärder, dels se till att dessa åtgärder kommer till utförande, utan att detta uttryckligen behöver framgå av bestämmelsen om funktionen för internrevision.

Det finns avslutningsvis anledning att instämma i *Svensk Försäkrings* och *Försäkringsjuridiska föreningens* ställningstagande att det inte bör uppställas krav på att det är styrelsen som ska utse den som ska ansvara för företagets funktion för internrevision. Det är rimligt att frågan om vem som ska utse den ansvariga personen lämnas till respektive företag att bestämma.

15.11 Aktuariefunktion

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha en aktuariefunktion.

I lag preciseras vilka uppgifter som aktuariefunktionen ska ha.

Den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen ska ha tillräcklig kunskap och erfarenhet av funktionens uppgifter med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i företagets verksamhet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkor för behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen.

När det gäller mindre försäkringsföretag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens bestämmelser får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer i ett enskilt fall besluta om undantag från villkoren för behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen och från kravet på att upprätta en aktuariefunktion.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* påpekar att utredningens förslag innebär att den nu gällande skyldigheten att registrera aktuarier hos Bolagetsverket avskaffas. Inspektionen anser att det finns fortsatt behov av en sådan registrering. Som ett alternativ kan Finansinspektionen tänka sig en ordning där försäkringsföretagen i stället anmäler aktuarier till inspektionen. *Svenska Aktuarieföreningen* betonar vikten av ett utbildningskrav på en eller flera ytterst ansvariga aktuarier. Föreningen anser att det krav som finns formaliserat i dag i Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2011:19) är eftersträvansvärt även i en framtida reglering. Utan ett formellt utbildningskrav, som i dag, föreligger enligt föreningen en uppenbar risk att bedömningen av vad som avses med ”tillräckliga insikter och erfarenheter av funktionens uppgifter” blir godtyckligt. Föreningen anser vidare att den eller de personer som bör beröras av kompetenskravet inte bör vara den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen utan kompetenskravet bör begränsas till den eller de som är ytterst ansvariga för aktuariefunktionen varför utredningens förslag till bemyndigande i denna del bör justeras. *Svensk Försäkring* instämmer i utredningens förslag att det inte längre är lämpligt att ställa upp krav på ansvarig aktuarie mot bakgrund av att det införs krav på att ett försäkringsföretag ska ha en aktuariefunktion. *Svensk Försäkring* avstyrker bemyndigandet att meddela kompetenskrav för aktuarier. Det finns enligt *Svensk Försäkring* inte någon anledning att ställa upp krav utöver de lämplighetskrav som utredningen föreslår. I dessa krav ingår bl.a. att personerna ska ha de kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter som är tillräckliga.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Förslaget i utkastet till lagrådsremiss saknar förslag om ett särskilt bemyndigande som avser mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* vidhåller att det finns

fortsatt behov av att registrera aktuarier. *Svensk Försäkring* anser att det inte finns anledning att införa ett föreskriftsbemyndigande om kompetenskrav för aktuarier. *Svenska Aktuarieföreningen* anser att kompetenskraven bör begränsas till den eller de som är ytterst ansvariga för aktuariefunktionen.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 48.1 i Solvens II-direktivet framgår att ett försäkringsföretag ska ha en effektiv aktuariefunktion, och vilka uppgifter som denna funktion ska utföra. Av artikel 48.2 framgår vilka krav som ställs på personer i aktuariefunktionen.

Enligt den nuvarande regleringen i 5 kap. 14 § första stycket FRL ska de försäkringstekniska utredningarna och beräkningarna utföras under överinseende av en eller flera aktuarier med den insikt och erfarenhet i dessa frågor som fordras med hänsyn till omfattningen och arten av försäkringsföretagets verksamhet. Av andra stycket samma paragraf framgår att när en aktuarie har utsetts eller frånträtt sin befattning, ska styrelsen eller den verkställande direktören genast anmäla detta för registrering. En sådan anmälan får också göras av aktuarien.

Bestämmelserna i artikel 48 är mer långtgående än de nuvarande bestämmelserna. För att genomföra direktivet bör därför bestämmelser med motsvarande innebörd som artikeln införas i FRL och de nuvarande bestämmelserna i 5 kap. 14 § FRL utmönstras.

Regeringen anser i likhet med *Svenska Aktuarieföreningen*, och i motsats till *Svensk försäkring*, att det finns behov av ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om villkor för behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen. Att som Svenska Aktuarieföreningen förespråkar, begränsa utbildningskraven till endast ansvariga aktuarier, skulle emellertid inte vara förenligt med direktivet som ställer krav på kunskap och erfarenhet för alla som utför uppgifter i funktionen.

Som nämnts ska aktuariefunktionen enligt Solvens II-regleringen vara en del av varje försäkringsföretags företagsstyrningssystem. Detta system ska fastställas av styrelsen och dess effektivitet ska regelbundet omprövas av detta organ. Mot denna bakgrund anser regeringen, i motsats till *Finansinspektionen*, att det inte finns behov av en fortsatt registrering av aktuarierna. Det finns – mot bakgrund av innehållet i artikel 48.1 – anledning att i lag precisera aktuariefunktionens uppgifter.

Enligt nu föreslagna bestämmelser i 1 kap. 19 och 19 b §§ kan ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek och med visst slag av verksamhet beviljas undantag från försäkringsrörelselagens bestämmelser om solvens och offentliggörande. En ansökan om undantag ska prövas av Finansinspektionen. Dessa mindre företag får, när de har beviljats undantag från de nu aktuella delarna av rörelse regleringen, inte anses tillämpa Solvens II-regleringen.

I dag har dessa mindre företag undantag från att ha aktuarie – ett beslut som grundar sig på nu gällande 5 kap. 17 § andra stycket FRL. Det finns anledning att nu införa ett liknande bemyndigande för Finansinspektionen. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör således – när det gäller dessa mindre försäkringsföretag – i ett enskilt fall kunna besluta om undantag från villkoren för behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen och från kravet på att upprätta en aktuariefunktion.

15.12 Uppdragsavtal

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag får uppdra åt någon annan att utföra ett visst arbete och vissa funktioner som ingår i företagets försäkringsrörelse (uppdragsavtal). Ett sådant uppdrag inskränker dock inte företagets ansvar enligt försäkringsrörelselagen.

Ett uppdrag får dock inte avse operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse, om det kan leda till att kvaliteten i företagsstyrningssystemet försämras väsentligt, den operativa risken i företaget ökar väsentligt, Finansinspektionen möjlighet att utöva tillsyn försämras eller försäkringstagarnas möjlighet till tillfredsställande och fortlöpande service inte kan upprätthållas.

Ett försäkringsföretag som avser att ingå ett uppdragsavtal som avser operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse ska innan avtalet har börjat gälla anmäla detta till Finansinspektionen.

Ett försäkringsföretag ska också snarast anmäla till Finansinspektionen om det inträffar väsentliga förändringar inom den operativa verksamheten eller funktionerna.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* anför att utredningen har föreslagit att ett uppdragsavtal inte ska få ingås om den operativa risken i försäkringsföretaget ökar ”väsentligt”. Inspektionen menar att ordet väsentligt kan uppfattas som ett lägre krav jämfört med ordet ”otillbörligt” som anges i artikel 49.2. *Svensk Försäkring* anser att enbart det förhållandet att det sker en begränsning i möjligheten till tillfredsställande service inte kan vara ett hinder för att lägga ut verksamheten utan det bör som i den engelska versionen av direktivet krävas att en fortlöpande och tillfredsställande service till försäkringstagarna inte kan upprätthållas (”undermine continuous and satisfactory service to policy holders”). *Försäkringsjuridiska föreningen* och *Svensk Försäkring* påpekar att det i praktiken blir mycket svårt att anmäla i god tid innan ett uppdragsavtal ingås.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* betonar att definitionen av uppdragsavtal inte bör innehålla något väsentlighetsrekvisit. Finansinspektionen anser att anmälan av ett uppdragsavtal som avser operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse bör ske i god tid innan avtalet ingås.

Skälen för regeringens förslag

Ett försäkringsföretag får ingå uppdragsavtal

Av artikel 49.1 i Solvens II-direktivet framgår att ett försäkringsföretag får ingå uppdragsavtal avseende alla funktioner och försäkringsverksamheter, men att företaget alltjämt, trots avtalet, har det fulla ansvaret för att företaget uppfyller sina förpliktelser enligt direktivet.

Det finns i dag inte någon reglering i lag om uppdragsavtal för försäkringsföretag. Exempel på detta finns dock i lagar på det finansiella området i övrigt, t.ex. i lagen (2004:46) om värdepappersfonder. Bestämmelserna i den lagen är emellertid mer långtgående än bestämmelserna i direktivet, och bör därför inte tjäna som förebild för den nu aktuella regleringen på försäkringsområdet. Det finns även allmänna råd från Finansinspektionen om uppdragsavtal (se FFFS 2005:1). I detta anges bl.a. att styrelsen och den verkställande direktören har ansvar för den verksamhet som har lagts ut. Vidare anges att företag som har för avsikt att lägga ut verksamhet ska anmäla detta i förväg.

En allmän bestämmelse om uppdragsavtal (definition) som genomför artikel 49.1 bör föras in i FRL. Den bör, som *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* framhåller, inte innehålla något väsentlighetsrekvisit.

Inskränkningar i möjligheten att ingå uppdragsavtal

Av artikel 49.2 framgår att möjligheten att ingå uppdragsavtal är begränsad när det är fråga om ”kritiska eller viktiga operativa funktioner eller verksamheter”. Sådana uppdragsavtal får inte ingås om det leder till väsentliga försämringar av kvaliteten i företagsstyrningssystemet, en otillbörlig ökning av den operativa risken, försämringar av tillsynsmyndigheternas möjligheter att utöva tillsyn eller om hinder skapas för att fortlöpande ge försäkringstagarna en tillfredsställande service. Dessa inskränkningar i möjligheten att ingå uppdragsavtal bör genomföras genom en bestämmelse i FRL.

Utredningen har föreslagit att ett uppdragsavtal inte ska få ingås om den operativa risken i försäkringsföretaget ökar ”väsentligt”. *Finansinspektionen* menar att ordet väsentligt kan uppfattas som ett lägre krav jämfört med ordet ”otillbörligt” som anges i artikel 49.2. Regeringen delar dock utredningens förslag i denna del och anser att det är förenligt med direktivet.

Det finns också anledning att dela *Svensk Försäkrings* uppfattning att det bör krävas att försäkringstagarnas möjlighet till tillfredsställande och fortlöpande service inte kan upprätthållas, dvs. inte enbart den begränsning som utredningen har föreslagit, för att uppdragsavtal inte ska få ingås. Lagtexten bör utformas i enlighet med detta.

Anmälan av uppdragsavtal

I artikel 49.3 finns vissa bestämmelser om anmälningsskyldighet avseende vissa typer av uppdragsavtal.

Utredningen föreslår att ett försäkringsföretag som har för avsikt att ingå uppdragsavtal ska anmäla detta till Finansinspektionen i god tid innan avtalet ingås. *Finansinspektionen* delar utredningens bedömning. *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska föreningen* anmärker däremot att en sådan anmälningsskyldighet kommer att medföra praktiska problem och att det inte heller är ändamålsenligt att ställa krav på att en anmälan måste ske i god tid innan avtalets ingående. Enligt regeringens mening bör det i sammanhanget uppmärksammas att anmälan enligt den engelska versionen av direktivtexten ska ske ”in a timely manner” och att denna ska ske innan ”the outsourcing”. Detta talar för att anmälan ska ske innan avtalet har börjat gälla.

En bestämmelse som motsvarar artikel 49.3 bör således införas i FRL om att ett försäkringsföretag som avser att ingå ett uppdragsavtal som avser operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse ska innan avtalet har börjat gälla anmäla detta till Finansinspektionen. Ett försäkringsföretag ska också snarast anmäla till Finansinspektionen om det inträffar väsentliga förändringar i sådan verksamhet eller sådana funktioner.

15.12.1 Åtgärder som krävs av försäkringsföretag som ingår uppdragsavtal

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppdragstagaren samarbetar med Finansinspektionen när det gäller de funktioner eller arbeten som omfattas av uppdragsavtalet, ger försäkringsföretaget, dess revisorer och Finansinspektionen tillgång till uppgifter som rör de funktioner eller arbeten som omfattas av uppdragsavtalet och dessutom ger Finansinspektionen faktiskt tillträde till uppdragstagarens lokaler.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga invändningar mot utredningens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som har uppdragit åt annan (en tjänsteleverantör) att svara för en funktion eller utföra viss verksamhet ska garantera ett antal närmare angivna villkor (artikel 38 i Solvens II-direktivet).

Av artikel 38.1 a framgår att tjänsteleverantören ska samarbeta med försäkringsföretagets tillsynsmyndigheter avseende de funktioner och verksamheter som omfattas av ett uppdragsavtal.

Av artikel 38.1 b framgår att försäkringsföretaget, dess revisor och tillsynsmyndigheterna ska ha faktisk tillgång till uppgifter som rör de funktioner eller verksamheter som omfattas av uppdragsavtalet.

Enligt artikel 38.1 c ska tillsynsmyndigheterna därutöver ha faktiskt tillträde till tjänsteleverantörens lokaler och kunna utöva denna rättighet.

Bestämmelserna i artikel 38.1 om åtgärder som ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta har ingen motsvarighet i svensk rätt och bör därför införas i FRL.

16 Rapportering

16.1 Krav på rapportering till Finansinspektionen

16.1.1 Bakgrund

Krav på rapportering till en tillsynsmyndighet är ett naturligt inslag för företag som är verksamma på finansmarknaden. Med uppgifterna som underlag kan tillsynsmyndigheten bl.a. bedöma det ekonomiska läget i enskilda företag och på den finansiella marknaden i stort.

För försäkringsföretagens del finns ett fåtal bestämmelser om lämnande av upplysningar (rapportering) till Finansinspektionen i nuvarande 14 kap. FRL, medan merparten av de bestämmelser som rör företagens rapportering i stället finns i föreskrifter på lägre nivå.

Den regelbundna tillsynsrapporteringen består av en kvalitativ årsrapport som benämns ”Redogörelse för verksamheten” (RSR) samt kvalitativa mallar för års- och kvartalsrapporter (QRT). Den publika ”Solvens- och verksamhetsrapporten” (SFCR) består också av en kvalitativ och en kvantitativ del. Denna publika rapport ska även rapporteras in till Finansinspektionen när företaget publicerar den på sin hemsida.

Solvens II-direktivet innehåller endast mer generella bestämmelser om tillsynsmyndigheternas befogenheter att kräva uppgiftslämnade från försäkringsföretag och om företagens övriga rapportering till tillsynsmyndigheterna. I det sammanhanget bör även nämnas att mer detaljerade regler om rapporteringen och rapporterna finns i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 och kommer att finnas i EU-förordning på nivå 2,5 samt i Eiopas riktlinjer.

16.1.2 Rapporter från försäkringsföretag

Regeringens förslag: Bemyndigandet i nuvarande försäkringsrörelselagen för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen, utökas till att även avse när och hur de ska lämnas.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om försäkringsföretags skyldighet att lämna såväl sådana uppgifter som är nödvändiga för tillsynen som övriga uppgifter till Finansinspektionen tillgodoses redan av bestämmelser i försäkringsrörelselagen och möjlighet att med stöd av bemyndiganden meddela föreskrifter som kompletterar lagen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår en bestämmelse om att ett försäkringsföretag ska lämna rapporter om sin verksamhet till Finansinspektionen.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem. *Finansinspektionen* anser att det bör införas en särskild bestämmelse som ger inspektionen rätt att begära in upplysningar från tredje part, såsom revisorer eller andra experter.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Av bestämmelserna i artikel 35.1–35.4 i Solvens II-direktivet framgår i huvudsak att medlemsstaterna ska kräva att försäkringsföretagen ska lämna de uppgifter till tillsynsmyndigheterna som är nödvändiga för tillsynen och vilka närmare uppgifter som minst avses.

Artikel 35 har stora likheter med bestämmelserna i de äldre direktiven, och är redan införda i svensk rätt genom bestämmelserna i nuvarande 14 kap. 5 och 6 §§ FRL. I dessa bestämmelser saknas dock en närmare beskrivning av vilka uppgifter som kan krävas in av Finansinspektionen. Genom det särskilda bemyndigandet i 14 kap. 18 § andra stycket 1 FRL har dock frågan om vilka närmare upplysningar som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen lämnats för reglering genom föreskrifter på lägre nivå. Enligt regeringen finns det således inget behov av lagändringar med anledning av bestämmelserna i direktivet om försäkringsföretags skyldighet att lämna sådana uppgifter som är nödvändiga för tillsynen till Finansinspektionen.

När det sedan gäller de övriga preciseringarna som nu görs genom bestämmelserna i artikel 35.2 gör regeringen följande bedömningar.

Av artikel 35.2 a följer att Finansinspektionen ska ha de befogenheter som krävs för att fastställa art, omfattning och format för de uppgifter som kan krävas in. Av artikel 35.2 b följer att Finansinspektionen ska kunna kräva in alla uppgifter om avtal som innehas av förmedlare eller ingåtts med tredje man. Av artikel 35.2 c följer att Finansinspektionen ska kunna begära information från externa experter, t.ex. revisorer och aktuarier. Av artikel 35.3 framgår vad uppgifterna ska omfatta och av artikel 35.4 vilka principer uppgifterna ska stå i överensstämmelse med. Av artikel 35.5 följer att försäkringsföretaget ska upprätta lämpliga system och strukturer för att uppfylla kraven i punkterna 1–4 och ett styrdokument som godkänts av försäkringsföretagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan och som säkerställer att de lämnade uppgifterna hela tiden motsvarar kraven.

Finansinspektionen anser att det bör införas en särskild bestämmelse som ger inspektionen rätt att begära in upplysningar från tredje part, såsom revisorer eller andra experter. Enligt regeringens mening får emellertid bestämmelserna i artikel 35 i deras helhet avse uppgifter som ska lämnas från eller via försäkringsföretaget till tillsynsmyndigheten. Det bör i det sammanhanget uppmärksammas att vissa upplysningar från tredje part regleras särskilt. Det gäller exempelvis revisors och särskild granskarens rapporteringsskyldighet (se nuvarande 14 kap. 12 § FRL).

Bestämmelserna i artikel 35.2 a har ingen direkt motsvarighet i de äldre direktiven och är av sådan art att de bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag. I denna del föreslås ett till del förtydligt bemyndigande att meddela föreskrifter om när och hur upplysningar ska lämnas (se förslaget till 17 kap. 30 § andra stycket).

Bestämmelserna i artikel 35.2 b har stora likheter med bestämmelserna i de äldre direktiven, möjligheten för Finansinspektionen att kräva in de

nu aktuella uppgifterna följer enligt regeringens mening av bestämmelserna i nuvarande 14 kap. 5 § FRL.

Bestämmelserna i artikel 35.2 c saknar direkt motsvarighet i de äldre direktiven, men en möjlighet att begära den aktuella informationen får anses följa av redan nu gällande bestämmelser i 14 kap. 5 och 6 §§ FRL.

Bestämmelserna i artiklarna 35.3 och 35.4 bör av naturliga skäl genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Beträffande genomförandet av artikel 35.5, se avsnitt 15.3 om företagsstyrning.

Enligt artikel 102 ska ett försäkringsföretag beräkna solvenskapitalkravet minst en gång per år och rapportera detta till tillsynsmyndigheten. Om försäkringsföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som låg till grund för det senaste rapporterade solvenskapitalkravet, ska företaget utan dröjsmål beräkna ett nytt solvenskapitalkrav och rapportera detta till tillsynsmyndigheten.

Det kan i det sammanhanget konstateras att försäkringsföretaget ska löpande ha kontroll över sin riskprofil och hur denna förhåller sig till solvenskapitalkravet. Rapporteringen av solvenskapitalkravet omfattas av den periodiska tillsynsrapporteringen vars detaljer framgår av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 och kommer att framgå av EU-förordningen på 2,5 samt Eiopas riktlinjer. Att införa en särskild rapporteringsskyldighet för att genomföra artikel 102 skulle mot denna bakgrund snarast vara förvirrande. Det saknas således skäl att införa en sådan särskild rapporteringsskyldighet.

16.2 Allmänt om krav på försäkringsföretag att offentliggöra vissa uppgifter

16.2.1 Bakgrund

Enligt nuvarande solvensregelverk (Solvens I) finns det inga krav på offentliggörande av uppgifter om verksamhet och solvens. Det finns dock bestämmelser – i ÅRFL och Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd – om krav på vissa tilläggsupplysningar avseende verksamhet, risker och solvens i den finansiella rapporteringen (årsredovisningen). Dessa upplysningskrav är dock inte lika omfattande som Solvens II-direktivets bestämmelser.

16.2.2 Allmänt om Solvens II-direktivets bestämmelser om offentliggörande

Transparens är en av grundstenarna i Solvens II-direktivet och syftar till att underlätta jämförbarheten mellan olika försäkringsföretag. Detta krav uppnås framför allt genom försäkringsföretagens offentliggörande av en rapport (lägesrapport) om verksamhet och solvens, som ska lämnas av alla försäkringsföretag och försäkringsgrupper.

För att säkerställa transparens bör försäkringsföretag, enligt skäl 38 i Solvens II-direktivet, minst en gång per år offentliggöra – dvs. utan kostnad göra tillgänglig antingen i tryckt eller i elektronisk form – väsentliga

uppgifter om sin verksamhet och solvens. Företagen får dessutom offentliggöra kompletterande uppgifter på frivillig basis.

”Lägesrapport om solvens och finansiell ställning” är en publik rapport i vilken ett försäkringsföretag ska offentliggöra uppgifter till externa intressenter (se artikel 51). Syftet med detta offentliggörande är bl.a. att ge en extern intressent ett underlag som denne kan förlita sig på för en bedömning av företagets verksamhet och solvenssituation. Rapporten underlättar också jämförelsen mellan olika försäkringsföretag. De uppgifter som ska offentliggöras ska vara tillräckliga för att en extern intressent ska kunna göra en bedömning av företagets verksamhet och resultat, företagsstyrningssystem, riskprofil, värderingsmetodik för solvensändamål och dispositionen av det egna kapitalet. Företaget är skyldigt att sammanställa och publicera denna rapport årligen.

Det finns enligt artikel 53 en möjlighet till undantag från kravet på offentliggörandet om ett företags konkurrenter skulle gynnas otillbörligt eller om företaget bryter mot tystnadsplikt. Denna undantagsmöjlighet gäller dock inte uppgifter som avser dispositionen av det egna kapitalet. Enligt artikel 54 ska försäkringsföretaget uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter så fort en betydande förändring inträffat.

16.3 Offentliggörande av solvens- och verksamhetsrapport

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport en gång per år. Om vissa förhållanden ändras ska den uppdateras och offentliggöras.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Medlemsstaterna ska kräva att varje försäkrings- och återförsäkringsföretag årligen offentliggör en lägesrapport beträffande sin solvenssituation och finansiella ställning (artikel 51.1 första stycket i Solvens II-direktivet).

Av direktivet följer att lägesrapporten ska innehålla uppgifter om verksamhet och resultat, företagsstyrning och riskprofil, värderingsmetodik för solvensändamål och solvenssituation. Mot denna bakgrund finns det anledning att kalla rapporten för *solvens- och verksamhetsrapport*. Regeringen anser att begreppet verksamhet bättre kan sammanfatta de områden som behandlar verksamhet, resultat, företagsstyrning och riskprofil samt att solvens kan sammanfatta de områden som behandlar värderingsmetoder för solvensändamål och disposition av det egna kapitalet. En bestämmelse som motsvarar artikel 51.1 första stycket bör föras in i lag.

Enligt skäl 38 i direktivet ska uppgifterna offentliggöras *minst* en gång per år, vilket dock inte framgår av artikel 51.1, som i stället kräver ett offentliggörande årligen.

För samtliga försäkringsföretag i Sverige är kalenderår räkenskapsår, men räkenskapsåret kan vara kortare eller längre beroende på när bokföringsskyldigheten inträder eller upphör. Solvens- och verksamhetsrapporten kommer därmed i normalfallet att innehålla årsuppgifter. Av artikel 54 framgår det att offentliggörande dessutom ska ske vid vissa ändrade förhållanden. Det innebär att rapporten kan komma att offentliggöras flera gånger per år i samband med uppdateringar, vilket bör framgå av den svenska lagbestämmelsen.

16.4 Innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten

Regeringens förslag: Solvens- och verksamhetsrapporten ska innehålla en beskrivning av försäkringsföretagets verksamhet och resultat, företagsstyrningssystem, riskprofil, värderingsmetoder för solvensändamål och solvenssituation.

Ett försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering ska lämna särskild information om detta i rapporten.

Ett försäkringsföretag får helt eller delvis lämna de uppgifter som ska offentliggöras genom rapporten genom hänvisning till uppgifter som företaget offentliggjort för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav, om dessa uppgifter är likvärdiga både till art och till omfattning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i rapporten.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att det behöver förtydligas i lagtexten vad som avses med kapitalhantering.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 51.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att uppgifterna som krävs enligt artikel 35.3 och principerna i artikel 35.4 ska beaktas vid offentliggörandet. Av artikel 51.1 andra stycket framgår det att rapporten om verksamhet och solvens ska innehålla uppgifter av olika slag. Uppgifterna kan offentliggöras i fullständig form eller genom hänvisning till likvärdiga uppgifter som offentliggjorts för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav. En förutsättning är att uppgifterna är likvärdiga både till art och till omfattning (se artikel 53.3).

Av artikel 51.1 andra stycket följer att försäkringsföretaget ska offentliggöra detaljerade beskrivningar av företagets verksamhet och resultat, företagsstyrningssystem, risker samt värderingsmetoder. Dessutom ska försäkringsföretaget offentliggöra uppgifter om dispositionen

av det egna kapitalet. Om minimikapitalkravet eller solvenskapitalkravet underskridits under rapporteringsperioden ska försäkringsföretaget offentliggöra detta, även om dessa förhållanden senare rättats till, samt en förklaring av deras ursprung och följd och en redogörelse för korrigerande åtgärder som vidtagits. Beskrivningen av dispositionen av egna kapitalet inkluderar enligt artikel 51.1.e beskrivningar av kapitalbasens struktur, belopp och kvalitet samt beloppen för solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet. Utredningen har valt att använda uttrycket ”kapitalhantering” för att beskriva detta. Regeringen anser emellertid att uttrycket ”solvenssituation” bättre beskriver vad som avses. Genom det bemyndigande som regeringen föreslår kommer också ytterligare preciseringar att kunna ges. Därmed kommer också *Svensk Försäkrings* synpunkt – att det behöver förtydligas i lagtexten vad som avses med kapitalhantering – att tillgodoses.

Som nämnts ska tillsynsmyndigheten (enligt artikel 53.3) tillåta att ett försäkringsföretag utnyttjar eller hänvisar till andra offentliggjorda uppgifter om de redan offentliggjorda uppgifterna är likvärdiga till såväl art som till omfattning med de uppgifter som krävs enligt artikel 51.

Hänvisningarna i artikel 51.1 till artikel 35.3 och 35.4 får tolkats på det sättet att medlemsstaterna vid utformningen av kraven på offentliggörande ska ta hänsyn till de krav som finns på de uppgifter som ska lämnas till tillsynsmyndigheten. Artikel 35.3 och 35.4 gäller alla uppgifter som lämnas för tillsynen, dvs. den periodiska rapporteringen och övriga uppgifter som begärs in i samband med tillsynen. Artikel 35.3 handlar om krav på innehållet i tillsynsrapporteringen (uppgifterna ska vara kvalitativa, kvantitativa, historiska, aktuella och/eller framåtblickande samt innehålla data från både interna källor och/eller externa källor). Artikel 35.4 innehåller kraven på proportionalitet, tillgänglighet, relevans, tillförlitlighet och begriplighet. Den hänvisning som finns i artikel 51.1 innebär således att de uppgifter som offentliggörs ska uppfylla samma krav som de uppgifter som ska lämnas till Finansinspektionen (se avsnitt 17.1.2).

Det framgår vidare av artikel 54.2 att försäkrings- och återförsäkringsföretag frivilligt får offentliggöra varje uppgift eller förklaring som rör deras verksamhet och solvens för vilken offentliggörande inte krävs genom artiklarna 51 och 53 och punkt 1 i artikel 54. Regeringen bedömer i likhet med utredningen att bestämmelsen inte behöver införas särskilt, eftersom det inte finns några hinder för försäkringsföretagen att frivilligt offentliggöra uppgifter om sin verksamhet.

Vid genomförandet av bestämmelserna i direktivet om vad lägesrapporten om verksamhet och solvens ska innehålla enligt artikel 51.1 bör särskild hänsyn tas till att vissa delar av regleringen på nivå 2 och 3 är mycket utförliga. Regeringen anser därför att bestämmelserna i den svenska lagen endast bör innehålla centrala och övergripande bestämmelser om innehållet. Mot den bakgrunden finns det anledning att sammanfatta innehållet i rapporten under fem rubriker; verksamhet och resultat, företagsstyrning, riskprofil, värderingsmetoder för solvensändamål och solvenssituation. Även bestämmelserna i artikel 51.2 är detaljerade och innehåller bl.a. en övergångsbestämmelse för offentliggörande av kapitaltillägg och specifika parametrar, vilket inte införs i den svenska lagen. De bestämmelser som inte införs i den svenska lagen,

vilket även inkluderar artikel 35.3 och 35.4 i Solvens II-direktivet, bör införas genom föreskrifter på lägre nivå.

I lag bör däremot tas in att ett försäkringsföretag får helt eller delvis lämna de uppgifter som ska offentliggöras genom hänvisning till andra offentliggjorda uppgifter, om de redan offentliggjorda uppgifterna är likvärdiga till såväl art som till omfattning med de uppgifter som krävs enligt artikel 51. På detta sätt genomförs artikel 53.3.

De lagregler som nu beskrivs bör kompletteras med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten.

16.5 Särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering ska i sin solvens- och verksamhetsrapport beskriva matchningsjusteringen och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används samt kvantifiera effekterna av en slopad matchningsjustering på företagets finansiella position.

Rapporten ska även innehålla information om huruvida företaget använder volatilitetsjustering och en kvantifiering av effekterna av en slopad volatilitetsjustering på företagets finansiella position.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom artikel 2.13 a i *omnibus II-direktivet* införs det genom en ny artikel 51.1a i Solvens II-direktivet krav på särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten för ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering.

Enligt artikel 51.1a första stycket ska de aktuella företagen i sin beskrivning av tillgångar och försäkringstekniska avsättningar inkludera en beskrivning av matchningsjusteringen och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används, samt en kvantifiering av effekterna på företagets finansiella position av en förändring av matchningsjusteringen till noll.

Av den nya artikel 51.1a andra stycket framgår det att rapporten även ska innehålla information om huruvida företaget använder volatilitetsjustering, och en kvantifiering av effekterna på företagets finansiella position av en förändring av volatilitetsjusteringen till noll.

Bestämmelsen bör tas in i lag. En förändring av matchnings- eller volatilitetsjusteringen till noll bör i stället uttryckas som en slopad matchnings- eller volatilitetsjustering.

16.6 Försäkringsföretags offentliggörande av kapitaltillägg och användning av företagsspecifika parametrar

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om övergångsvisa undantag från kraven på offentliggörande av eventuella kapitaltillägg och effekter av användningen av företagsspecifika parametrar i Solvens II-direktivet kräver inga särskilda lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 51.1 andra stycket e i Solvens II-direktivet ska ett försäkringsföretags solvens- och verksamhetsrapport bl.a. innehålla en beskrivning av solvenskapitalkravet. Enligt artikel 51.2 andra stycket ska beskrivningen av solvenskapitalkravet innehålla en separat redovisning av eventuellt beslutat kapitaltillägg och en separat redovisning av effekten av användningen av s.k. företagsspecifika parametrar. Nu föreslås att artiklarna genomförs genom en kombination av bestämmelser i lag och ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten (se avsnitt 17.3 och 17.4).

Genom *artikel 2.13 b i omnibus II-direktivet* får medlemsländerna, genom ett nytt tredje stycke i artikel 51.2 i Solvens II-direktivet, möjlighet att under en övergångsperiod avstå från att införa krav på separat redovisning av kapitaltillägg och separat redovisning av effekten av användningen av företagsspecifika parametrar. Övergångsperioden får som längst pågå till den 31 december 2020. Det har inte framkommit några skäl som talar emot att Sverige ska utnyttja denna möjlighet. Bestämmelsen bör kunna genomföras inom ramen för det normgivningsbemyndigande beträffande innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten som nu har föreslagits (se avsnitt 16.4).

Här bör särskilt noteras att övergångsbestämmelsen endast innebär en lättad i rapporteringskraven för försäkringsföretagen, och inte någon möjlighet att dölja eventuella beslut om kapitaltillägg eller användning av företagsspecifika parametrar för marknaden eller bolagets olika intressenter. Enligt svensk rätt blir eventuella beslut om kapitaltillägg och eventuella beslut om tillstånd att tillämpa företagsspecifika parametrar offentliga i samband med att beslut om detta fattas av Finansinspektionen.

16.7 Undantag från kravet på offentliggörande

Regeringens förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall tillåta att ett försäkringsföretag inte offentliggör uppgifter om verksamhet och resultat, företagsstyrningssystem, riskprofil och värderingsmetoder för

solvensändamål, om ett sådant offentliggörande skulle innebära att företagets konkurrenter otillbörligt gynnas eller företaget bryter mot tystnadsplikt avsedd att skydda försäkringstagare eller annan som företaget har en motpartsrelation till.

Ett försäkringsföretag som fått tillstånd att inte offentliggöra vissa uppgifter ska ange detta och skälen till beslutet i solvens- och verksamhetsrapporten.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad en ansökan om undantag från kravet på offentliggörande ska innehålla.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av bestämmelsen i artikel 53.1 framgår att tillsynsmyndigheterna ska tillåta att försäkringsföretag inte offentliggör uppgifter, om företagets konkurrenter skulle gynnas i otillbörlig grad om uppgifterna offentliggjordes, eller om företaget är ålagt tystnadsplikt eller sekretess genom sina förpliktelser mot försäkringstagarna eller andra relationer med motparter. Om tillsynsmyndigheten har tillåtitt att uppgifter inte offentliggörs, ska företagen ange detta i rapporten om verksamhet och solvens samt vilka skäl som ligger till grund för beslutet.

Möjligheten att inte offentliggöra vissa uppgifter får inte användas när det gäller uppgifter som avser dispositionen av det egna kapitalet (artikel 51.1 e i Solvens II-direktivet) som nu uttrycks som ”försäkringsföretagets solvenssituation”. Det är lämpligt att de undantag som kan göras från offentliggörande tas in i lag. Av lagen bör också framgå att det är Finansinspektionen som prövar om undantag ska beviljas samt att undantag ska motiveras i rapporten. Det framgår inte av Solvens II-direktivet hur länge undantaget ska gälla. Detta framgår dock av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35, där det anges att ett medgivande endast ska gälla så länge skälen till medgivandet kvarstår och att försäkringsföretaget är skyldigt att meddela om skälen inte längre föreligger.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om vad ansökan om undantag från kravet på offentliggörande ska innehålla.

16.8 Uppdateringar av lägesrapporten

16.8.1 Uppdatering om solvenskapitalet inte är uppfyllt

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet ska omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda

uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten, om underskottet är betydande och Finansinspektionen inte har erhållit någon realistisk åtgärdsplan inom två månader räknat från den dag då företaget upptäckte att underskottet var betydande.

Om Finansinspektionen har ansett att en åtgärdsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom sex månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget vid utgången av denna period. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring till orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade.

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet, samtidigt som underskottet är betydande och någon realistisk åtgärdsplan inte har överlämnats till inspektionen inom ovan angiven tid, offentliggöra hur stort underskottet är, en förklaring av orsakerna till underskottet, följderna av underskottet och vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt bestämmelserna i artikel 54 ska ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, om någon betydande förändring inträffat som i väsentlig grad minskat relevansen hos de uppgifter som offentliggjorts enligt artiklarna 51 och 53, offentliggöra lämplig information om arten och följderna av denna betydande förändring. I artikeln definieras vad som avses med betydande förändringar. Dessutom definieras vilka åtgärder som ska vidtas och när de senast ska vidtas.

Ett försäkringsföretag ska således uppdatera sådana uppgifter som tidigare offentliggjorts så fort en betydande förändring som minskat relevansen i de uppgifter som tidigare offentliggjorts har inträffat. Vad som avses med en betydande förändring definieras i artikeln. När det gäller underskridande av solvenskapitalkravet är det fråga om situationen när underskottet är betydande (väsentligt underskridande) och Finansinspektionen inte har erhållit någon realistisk åtgärdsplan inom två månader räknat från det datum då företaget upptäckte att underskottet var betydande. Om Finansinspektionen har ansett att en åtgärdsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom sex månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget vid utgången av denna period. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring av orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade. Detta bör tas in i lag.

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet – samtidigt som underskottet är betydande och någon realistisk åtgärdsplan inte har överlämnats till inspektionen inom två månader räknat från det datum då företaget upptäckte att underskottet var betydande – offentliggöra vissa preciserade uppgifter. Det är fråga om offentliggörande av uppgifter om hur stort underskottet är, en förklaring av orsakerna till underskottet, följderna av underskottet och vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget. Även detta bör framgå av lag.

Det bör inte i lag anges att försäkringsföretaget ska anmäla uppdateringar av rapporten till Finansinspektionen. En sådan regel finns redan i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

16.8.2 Uppdatering om minimikapitalet inte är uppfyllt

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet ska omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens och verksamhetsrapporten, om Finansinspektionen bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna en realistisk, kortsiktig finansiell saneringsplan eller inspektionen inte har erhållit någon sådan plan inom en månad räknat från det datum då företaget upptäckte att minimikapitalkravet inte var uppfyllt.

Om Finansinspektionen har ansett att en finansiell saneringsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom tre månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget senast vid utgången av denna period. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring till orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade.

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet – samtidigt som Finansinspektionen bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna en realistisk finansiell saneringsplan eller inte har erhållit någon sådan plan inom en månad räknat från det datum då företaget upptäckte att minimikapitalkravet inte var uppfyllt – offentliggöra hur stort underskottet är, en förklaring av orsakerna till underskottet, följderna av underskottet och vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt bestämmelserna i artikel 54 ska försäkrings- och återförsäkringsföretaget, om någon betydande förändring inträffat som i väsentlig grad minskat relevansen hos de

uppgifter som offentliggjorts enligt artiklarna 51 och 53, offentliggöra lämplig information om arten och följderna av denna betydande förändring. I artikeln definieras vad som avses med betydande förändringar. Dessutom definieras vilka åtgärder som ska vidtas och när de senast ska vidtas.

Ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet ska således omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten, om Finansinspektionen bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna en realistisk, kortsiktig finansiell saneringsplan eller inte har erhållit någon sådan plan inom en månad räknat från det datum då företaget upptäckte att minimikapitalkravet inte var uppfyllt. Om Finansinspektionen har ansett att en finansiell saneringsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom tre månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget senast vid utgången av denna period. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring av orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade. Detta bör tas in i lag.

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet – under vissa förutsättningar – offentliggöra hur stort underskottet är, en förklaring av orsakerna till underskottet, följderna av underskottet och vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget. Detta förutsätter att Finansinspektionen bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna en realistisk, kortsiktig finansiell saneringsplan eller att inspektionen inte har erhållit någon sådan plan inom en månad räknat från det datum då företaget upptäckte att minimikapitalkravet inte var uppfyllt. Även detta bör framgå av lag.

Det bör inte i lag anges att försäkringsföretaget ska anmäla uppdateringar av rapporten till Finansinspektionen. En sådan regel finns redan i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

16.8.3 System och styrdokument

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska ha lämpliga informations- och rapporteringssystem för att kunna upprätta och offentliggöra solvens- och verksamhetsrapporten samt även ha styrdokument som säkerställer att alla uppgifter som offentliggörs fortlöpande är relevanta.

Solvens- och verksamhetsrapporter samt uppdateringar av dessa ska godkännas av försäkringsföretagets styrelse innan de offentliggörs.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 55 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna kräva att försäkringsföretag ska ha lämpliga system och strukturer för att uppfylla kraven i artiklarna 51 och 53 och artikel 54.1 samt ett styrdokument som säkerställer att alla uppgifter som offentliggörs i enlighet med artiklarna 51, 53 och 54 fortlöpande är relevanta. Solvens- och verksamhetsrapporten ska godkännas av försäkringsföretagets styrelse och får offentliggöras först efter detta godkännande.

En motsvarande bestämmelse bör föras in i FRL. Kravet på styrelsens godkännande före offentliggörande bör även innefatta uppdateringar av tidigare offentliggjord information.

17 Tillsyn och ingripande

17.1 Bakgrund

Av förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen framgår att Finansinspektionen ansvarar för tillsynen, regelgivningen och tillståndsprövningen som rör finansiella marknader och finansiella företag. Finansinspektionen ska enligt förordningen arbeta för ett stabilt och väl fungerande finansiellt system och verka för ett gott konsumentskydd inom det finansiella systemet, samt överväga om de åtgärder som myndigheten vidtar kan påverka stabiliteten i de finansiella systemen i andra länder inom det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

Inspektionens uppgifter preciseras ytterligare i de regleringsbrev som regeringen årligen utfärdar för myndigheten med villkor för anvisade medel i syfte att styra och sätta upp mål för myndighetens verksamhet. Finansinspektionens tillsyn på försäkringsområdet utgår från den reglering som gäller för försäkringsföretag och understödsföreningar. De svenska försäkringsföretagens verksamhet regleras i försäkringsrörelselagen (2010:2043, FRL), medan den verksamhet som bedrivs av understödsföreningar under en övergångsperiod omfattas av den numera upphävda lagen (1972:262) om understödsföreningar (UFL). För utländska försäkringsgivare som verkar i Sverige finns bestämmelser i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige (LUFT). Finansinspektionens löpande tillsyn begränsas dock inte till efterlevnaden av bestämmelser i ovan nämnd reglering. Tillsynen avser således även tillämpningen av bestämmelser som ställts upp i vissa andra författningar för att skydda försäkringstagare och andra ersättningsberättigade.

I Solvens II-regelverkets s.k. andra pelare uppställs krav på bl.a. företagets styrning och interna kontroll. Dessa bestämmelser ska fungera som ett komplement till de kvantitativa reglerna i den första pelaren när det gäller att analysera kapitalbehovet. Ökad harmonisering av tillsynen generellt sett samt gemensamma standarder och metoder är centrala moment i andra pelaren. Tillsynen ska eftersträva att identifiera företag vars finansiella ställning, organisation, riskhantering m.m. är sådan att företagets riskprofil avviker från vad som får anses vara normalt. Om så

bedöms vara fallet, ges tillsynsmyndigheterna befogenheter att kräva antingen höjt solvenskapitalkrav för företaget eller att åtgärder vidtas för att minska riskerna.

Solvens II-regelverket innebär generellt en övergång från en äldre regleringsansats som kännetecknades av kvantitativa regler, t.ex. i form av uttryckliga gränser för försäkringsföretagens placeringar, till en regleringsansats som är mer principbaserad och som i stället kännetecknas av principer och kvalitativa krav. I Solvens II-regelverket kombineras denna övergång till en mer kvalitativt inriktad och riskbaserad solvensreglering med en delvis ändrad inriktning av tillsynen.

Med en reglering byggd kring kvalitativa krav avses tillsynen bli mer processorienterad jämfört med tidigare. Tillsynen förväntas därför vara mer inriktad på kontroll av att företagen följer sina interna rutiner och beslutsprocesser samt kvaliteten på dessa, än på kontroll av att företagen följer vissa kvantitativa krav. Det nu angivna kan sägas förutsätta en mer flexibel tillsyn. Med en reglering där fokus ligger på effektiv hantering av risker hamnar fokus i tillsynen på den samlade risken i varje enskilt företag, vilket medför att tillsynen måste bygga på en mer kvalitativ och individualiserad bedömning av företagen, jämfört med vad som nu är fallet.

En målsättning med det nya regelverket är att skapa större flexibilitet när det gäller hur de olika kraven ska uppfyllas. Detta ställer större krav såväl på företagen som på tillsynsmyndigheterna. Företagen måste kunna motivera och bevisa hur de kvalitativa kraven i regelverket följs och tillsynsmyndigheterna måste ha möjlighet att göra resurskrävande individuella bedömningar. Den nya ordningen innebär bl.a. att kraven ökar på tydliga rutiner för den dialog som måste finnas mellan tillsynsmyndigheterna och företagen, t.ex. när det gäller synen på ansvarsfördelning och hanteringen av situationer då det finns olika uppfattningar i en viss fråga.

Den ökade flexibiliteten måste emellertid förenas med möjligheter för tillsynsmyndigheterna att kunna agera mer proaktivt, dvs. vara mer inriktade på förutsebara framtida situationer, för att kunna ingripa i ett tidigare skede och bidra till undvikande av en oönskad händelseutveckling.

I Solvens II-direktivet uttrycks vad som sagts ovan genom krav på att tillsynen ska utgå dels från en riskbaserad metod, dels att tillsynen ska vara proaktiv.

En annan viktig nyhet i direktivet är att tillsynen ska bli mer harmoniserad inom EU, och att det nu införs EU-baserade krav på transparens vad gäller tillsynsprocesserna. Därutöver införs regler om tillsynen över grupper, tillsynskollegier och det nya begreppet grupp-tillsynsmyndighet. Förändringarna avseende reglerna om tillsynen över grupper består i att tillsynen över dessa, i motsats till vad som gäller i dag om extra tillsyn av försäkringsföretagen i en grupp, i stället utövas över själva gruppen som sådan. Av direktivet framgår att tillsynsmodellen är ett nytänkande, med en grupp-tillsynsmyndighet som har en nyckelroll och fristående tillsynsmyndigheter som har viktiga roller som till del behålls vid grupp-tillsynen. Bestämmelserna om grupper behandlas närmare i avsnitt 18.

Även om direktivet innehåller en del nyheter kring tillsynen över enskilda försäkringsföretag kan det konstateras att flertalet av bestämmelserna i direktivet har en motsvarighet i de äldre direktiven. Bestäm-

melserna i de äldre direktiven är i huvudsak genomförda i svensk rätt genom bestämmelser i FRL (se särskilt dess nuvarande 14 och 16 kap) och bestämmelser i LUFT (se särskilt 3 kap.).

17.2 Utgångspunkter

17.2.1 Allmän utgångspunkt

Regeringens bedömning: De bestämmelser i Solvens II-direktivet som riktar sig till Finansinspektionen ska, som huvudregel, tas in i försäkringsrörelselagen när bestämmelsen rör enskild, men tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag när bestämmelsen endast riktar sig till inspektionen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av 8 kap. 2 § 2 regeringsformen framgår att föreskrifter ska meddelas genom lag om de avser förhållandet mellan enskilda och det allmänna under förutsättning att föreskrifterna gäller skyldigheter för enskilda eller i övrigt avser ingrepp i enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden. Mot denna bakgrund bör de bestämmelser i direktivet som riktar sig till Finansinspektionen tas in i FRL när bestämmelsen rör skyldighet för enskild, men som huvudregel och i enlighet med svensk lagstiftningstradition tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag när bestämmelsen endast riktar sig till inspektionen (regelmässigt försäkringsrörelseförordningen [2011:257] eller förordningen [2009:93] med instruktion för Finansinspektionen).

17.2.2 Tillsynsmyndigheterna – medel och resurser

Regeringens bedömning: Det behövs inga lagändringar för att genomföra bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att tillsynsmyndigheterna ska ha de medel och resurser som krävs för att kunna bedriva den tillsyn som krävs enligt direktivet.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Medlemsstaterna ska ”säkerställa att tillsynsmyndigheterna har tillgång till de medel som krävs och att de har relevant expertkompetens, kapacitet och mandat för att uppnå tillsynens huvudsyfte, nämligen skyddet av försäkrings- och förmånstagare” (artikel 27 i Solvens II-direktivet).

Bestämmelsen har ingen direkt motsvarighet i de äldre direktiven, men är inte av sådan art att den bör tas in i svensk lag. Kravet på att en tillsynsmyndighet ska ha de medel och resurser som krävs, riktar sig ytterst till riksdagen som enligt 9 kap. 1 § regeringsformen beslutar om statens budget och storleken på de anslag som respektive förvaltningsmyndighet ska erhålla, den s.k. finansmakten. Någon lagändring behövs således inte.

17.2.3 Finansiell stabilitet och procyklikalitet

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att Finansinspektionen ska ta hänsyn till potentiella procykliska och andra effekter av sina åtgärder på stabiliteten i det finansiella systemet tillgodoses redan av bestämmelser i förordningen med instruktion för Finansinspektionen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den. *Svensk Försäkring* ifrågasätter om utredningen gör en korrekt tolkning av direktivets artikel 28 och anför att det är helt klart att det krävs att en tillsynsmyndighet ska beakta eventuella effekter dess beslut kan ha på stabiliteten och i vissa fall att besluten kan ha procykliska effekter. Svensk försäkring påpekar vidare att genom beslut i ett enskilt fall riskera stabiliteten i finanssektorn eller att förorsaka procykliska effekter inte kan vara förenligt med direktivets krav samt att ett sådant hänsynstagande exempelvis kan tas i valet om ett ingripande ska göras och i så fall vilken form av ingripande som är lämpligt.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 28 i Solvens II-direktivet ska tillsynsmyndigheterna i sin tillsyn ta vederbörlig hänsyn till de potentiella effekter som dess beslut kan komma att få för de berörda finanssystemens stabilitet i Europeiska unionen, särskilt i krissituationer, med hänsyn till den information som finns tillgänglig vid tillfället i fråga. I tider av exceptionella rörelser på finansmarknaderna ska tillsynsmyndigheten dessutom ta hänsyn till de potentiellt s.k. procykliska effekterna av sina åtgärder. Bestämmelserna har inte någon motsvarighet i de äldre direktiven.

I 5 § 2 förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen anges att myndigheten ska överväga om åtgärder som myndigheten vidtar kan påverka stabiliteten i de finansiella systemen i andra länder

inom EES. Att ta hänsyn till de procykliska effekterna av sina åtgärder får anses ingå i begreppet stabilitet i vid bemärkelse. Nu nämnd bestämmelse i förordningen får således, i motsats till vad *Svensk försäkring* tycks hävda, anses genomföra artikel 28 i Solvens II-direktivet. Något behov av kompletterande reglering föreligger således inte.

I sammanhanget kan anmärkas att den del av artikel 28 i direktivet som anger att myndighetens beslut ska utgå från den information som finns tillgänglig vid tidpunkten för beslutet inte uttryckligen behöver framgå, eftersom det får anses självklart. Det ska även anmärkas att innehållet i artikel 28 inte bör uppfattas ge stöd för att en tillsynsmyndighet i de aktuella fallen och med stöd i den bestämmelsen kan välja att generellt åsidosätta övriga bestämmelser i direktivet. Innehållet i artikel 28 bör i stället uppfattas som en skyldighet för medlemsstaterna att i föreskrift erinra dess tillsynsmyndighet om att den i utförande av allmänna uppgifter inom de ramar som bestäms genom direktivet även ska ta hänsyn till potentiella procykliska och andra effekter på den finansiella stabiliteten.

17.2.4 Allmänna principer för tillsynen

Regeringens förslag: Finansinspektionens tillsyn ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod samt bl.a. omfatta att verksamheten drivs enligt riktlinjer som har upprättats av ett försäkringsföretag och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet.

Utredningens förslag överensstämmer till viss del med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att tillsynen när det gäller lämplighetsprövningen av ett försäkringsföretags ledning ska tas bort samt att tillsynen ska avse de riktlinjer som följer av FRL.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* påpekar att i den föreslagna EU-förordningen finns ytterligare krav på att försäkringsföretag ska ha styrdokument och riktlinjer och att det inte heller kan uteslutas att andra författningar kan komma att innehålla sådana krav. Därmed bör bestämmelserna om tillsyn och ingripande, enligt inspektionen, inte begränsas enbart till styrdokument och riktlinjer enligt FRL, utan även utvidgas till andra författningar som reglerar företagets näringsverksamhet. Finansinspektionen anser vidare att tillsynen även ska omfatta de riktlinjer som kan komma att meddelas på nivå 2 och 3. *Svensk Försäkring* anser att en mer ändamålsenlig utgångspunkt för tillsynen är att den bör vara framåtblickande, men att något ingripande inte ska kunna ske så länge alla regler följs. *Sveriges Advokatsamfund* anser att det finns ett principiellt problem med att den myndighet som utfärdar riktlinjer, vilka försäkringsföretagen har att följa, även utövar tillsyn över försäkringsföretagen och huruvida de uppställda riktlinjerna faktiskt följs.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 29.1 i Solvens II-direktivet ska tillsynen innefatta kontroll av att försäkringsföretagen fungerar korrekt samt att de följer gällande tillsynsregler. Enligt samma artikel ska tillsynen utgå från en proaktiv och riskbaserad metod.

Enligt artikel 29.2 ska tillsynen innefatta en lämplig blandning av s.k. skrivbordsundersökningar och inspektioner på plats.

Av artikel 29.3 framgår att medlemsstaterna ska se till att kraven i direktivet tillämpas på ett sätt som står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i varje försäkrings- eller återförsäkringsföretags verksamhet.

Bestämmelserna i artikel 29.1, som inte har någon direkt motsvarighet i de äldre direktiven, får i huvudsak anses motsvaras av bestämmelserna i nuvarande 14 kap. 2 § FRL om att Finansinspektionen har tillsyn över försäkringsföretag.

Den nuvarande bestämmelsen i 14 kap. 2 § FRL bör kompletteras med krav på att tillsynen ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod samt justeras till följd av direktivets krav på styrdokument.

Solvens II-direktivet anger som en allmän princip att tillsynen ska utgå ifrån en proaktiv och riskbaserad metod. Ändamålet med direktivet är att skapa en mer framåtblickande och riskorienterad reglering som tar sin utgångspunkt i företagets verksamhet som helhet och som baseras på en förebyggande tillsyn. Det framstår därför som en förutsättning för att direktivets syfte ska få genomslag att tillsynsmyndigheten arbetar på motsvarande sätt. I princip torde detta, som utredningen konstaterar, kunna innebära mer individualiserade bedömningar och i vissa fall ingripanden i ett tidigare skede. Det torde också innebära en granskning som ser framåt eller som *Svensk Försäkring* uttrycker det, en framåtblickande granskning. En sådan granskning kan leda till tillsynsåtgärder (korrigerande åtgärder), men ett konkret ingripande från Finansinspektionen förutsätter självfallet att det aktuella försäkringsföretaget åsidosatt sina skyldigheter enligt lag.

Regeringen anser i likhet med *Advokatsamfundet* att Solvens II-regelverket, med de påfallande många krav som kommer att ställas på försäkringsföretagen och på Finansinspektionen, förutsätter en god rätts-säkerhet. När det gäller bestämmelser om tillsyn och ingripanden vilka ger tillsynsmyndigheterna befogenheter att granska, vidta tillsynsåtgärder samt även ingripa mot försäkringsföretagen är det således särskilt påkallat med en rättssäker process. Detta får emellertid anses vara garanterat genom att tillsynens räckvidd tydligt avgränsas i lag samt genom att tillsynsmyndighetens beslut kan överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Att tillsynen bör bedrivas genom en lämplig blandning av s.k. skrivbordsundersökningar och inspektioner på plats framstår som självklart (artikel 29.2). Bestämmelser som möjliggör s.k. platsundersökning finns i förslaget till 17 kap. 6 § FRL (nuvarande 14 kap. 6 §). Kravet på lämplig blandning av åtgärder bör dock inte genomföras i lag utan tas in i föreskrifter på lägre nivå. Med hänsyn till de överväganden som gjorts avseende lämplighetsprovning av ledningen i försäkringsföretag bör stadgandet i detta hänseende kvarstå oförändrat.

Finansinspektionen anser att tillsynen även ska omfatta de bestämmelser som kan komma att meddelas genom EU-förordning på nivå 2

eller genom riktlinjer från Eiopa. Regeringen anser att den nuvarande formuleringen i 14 kap. 2 § FRL väl täcker in det tillsynsbehov som uppkommer med anledning av nivå 2-regler genom att det anges i paragrafen att tillsynen omfattar att verksamheten drivs enligt andra författningar som reglerar företagets verksamhet. Även om riktlinjerna från Eiopa till sitt innehåll inte är rättsligt bindande, utgör de rekommendationer till stöd för hur författningar som styr verksamheten kan tillämpas. På så sätt omfattas de normalt av inspektionens tillsyn. Samtidigt torde inspektionen inte kunna lägga en överträdelse av dessa riktlinjer direkt till grund för ingripande mot ett försäkringsföretag. Företagen bör dock i så stor utsträckning som möjligt följa dessa riktlinjer och ange anledningen när så inte är fallet.

Bestämmelserna i artikel 29.3 genomförs genom den uttryckliga proportionalitetsregeln som införs i FRL och som placeras bland de grundläggande bestämmelserna om ett försäkringsföretags rörelse.

17.2.5 Tillsynsmyndigheter och tillsynens omfattning

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om hemlandstillsyn i Solvens II-direktivet tillgodoses redan av bestämmelser i försäkringsrörelselagen och i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att det bör förtydligas vad finansiell tillsyn innebär. *Sveriges Advokatsamfund* anser att det finns ett behov av att tydliggöra gränserna för hemlandsmyndighetens ansvar för den finansiella tillsynen av försäkringsföretagen respektive världlandsmyndighetens ansvar. Det bör övervägas att förtydliga vad den finansiella tillsynen omfattar hos försäkringsföretagen.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning..

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt Solvens II-direktivet är hemlandet ensamt ansvarigt för den finansiella tillsynen över försäkringsföretag inbegripet den del av verksamheten som företagen bedriver genom filial eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster (artikel 30.1). Denna finansiella tillsyn ska omfatta kontroll avseende försäkringsföretagets hela verksamhet, inbegripet dess solvens och upprättandet av försäkringstekniska avsättningar samt dess tillgångar och medräkningsbara kapitalbas, enligt de regler som hemlandet fastställt eller den praxis som tillämpas i hemlandet med iakttagande av de bestämmelser som har antagits på gemenskapsnivå (artikel 30.2 första stycket).

Artikel 30.2 andra stycket avser tillsyn av försäkringsföretag med auktorisation att försäkra risker som förs till försäkringsklass 18 s.k. assistansförsäkring.

Tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där risken är belägen, medlemsstaten för åtagandet eller, när det gäller återförsäkringsföretag, i värdmedlemsstaten ska informera tillsynsmyndigheterna i detta företags hemmedlemsstat, om det finns anledning att anta att verksamheten i ett försäkringsföretag kan påverka dess finansiella sundhet (artikel 30.3 första stycket).

Tillsynsmyndigheterna i hemlandet ska avgöra om företaget följer de stabilitetsprinciper som har fastställs genom direktivet (artikel 30.3 andra stycket).

När det gäller de svenska försäkringsföretagen finns principen om hemlandstillsyn i 14 kap. 2 § FRL. Vad beträffar EES-företag så återfinns principen om hemlandstillsyn i 3 kap. 1 § LUFT. De närmare bestämmelserna i direktivet kring vad den finansiella tillsynen ska omfatta följer således redan av nu gällande bestämmelser i 14 kap. 2 § FRL och 3 kap. 2 § LUFT om att Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att verksamheten drivs enligt bestämmelserna i FRL m.m. Någon tillkommande lagstiftningsåtgärd är således inte nödvändig med anledning av innehållet i artikel 30.1 och artikel 30.2 första stycket i Solvens II-direktivet.

Bestämmelserna i artikel 30.2 andra stycket om tillsyn över s.k. assistansförsäkring har sin motsvarighet i de äldre direktiven, men har inte införts i svensk lag, eftersom svensk lagstiftning inte föreskriver kontroll av de resurser i tekniskt avseende som försäkringsföretag (som har auktorisation för försäkringsklass 18) förfogar över för att kunna utföra den assistans det har åtagit sig att lämna. Det finns inte anledning att nu företa någon förändring eller komplettering av svensk rätt i detta avseende.

Bestämmelsen i artikel 30.3 har sin motsvarighet i de äldre direktiven, och är redan genomförd i svensk rätt genom de nuvarande bestämmelserna i 14 kap. 3 § FRL och 5 § förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen. Bestämmelsen i 30.3 andra stycket om att det är tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten som har att avgöra om ett företag följer de stabilitetsprinciper som har fastställts genom direktivet får närmast anses vara av upplysningskaraktär med anledning av den ansvarsfördelning som följer av bestämmelsen i artikel 30.1 och följer redan av principen om hemlandstillsyn i 3 kap. 1 § LUFT. Någon lagstiftningsåtgärd är därför inte nödvändig för bestämmelsens genomförande i svensk rätt. Genom befintligt regelverk föreligger således redan en tydlig vägledning i frågan.

17.2.6 Öppenhet och ansvar vid utförande av tillsynsuppgifter

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att tillsynsmyndigheterna ska utföra sina uppgifter på ett överblickbart sätt med tydlig ansvarsfördelning och vederbörlig hänsyn till skyddet av konfidentiell information samt ha transparenta rutiner för tillsättande och avskedande av ledamöter i tillsynsmyndigheternas styrelser och verkställande organ tillgodoses redan av befintligt regelverk.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den. *Sveriges Advokatsamfund* anser att delar av Finansinspektionens tillsyn – t.ex. rörande öppenhet och ansvar – ska tas in på lägre nivå i föreskrifter. Advokatsamfundet anser vidare att det ur rätts säkerhetssynpunkt är av yttersta vikt att Finansinspektionen inte självt sätter upp principerna för sitt eget ansvar och offentliggörande av information rörande tillsynen.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt Solvens II-direktivet ska tillsynsmyndigheterna ”utföra sina uppgifter på ett överblickbart sätt med tydlig ansvarsfördelning och vederbörlig hänsyn till skyddet av konfidentiell information (artikel 31.1).

Enligt artikel 31.2 ska medlemsstaterna se till att följande information offentliggörs:

- Texter till lagar och andra författningar samt allmänna vägledningar på försäkringsrättens område.
- De allmänna kriterier och metoder, inklusive de verktyg som utvecklats i enlighet med artikel 34.4, som tillämpas vid den samlade tillsynsbedömningen enligt artikel 36.
- Aggregerade statistiska uppgifter om centrala aspekter av tillämpningen av stabilitetsregelverket.
- Hur de valmöjligheter som ges genom direktivet utnyttjas.
- Tillsynens syften och dess huvudsakliga funktioner och verksamhetsformer.

Av artikel 31.2 följer vidare att de uppgifter som offentliggörs ska vara tillräckliga som underlag för en jämförelse mellan de metoder som används av tillsynsmyndigheterna i olika medlemsstater och att offentliggörandet ska ha ett gemensamt format och uppdateras regelbundet. Denna information ska finnas tillgänglig i varje medlemsstat på en och samma webbplats.

Enligt artikel 31.3 i direktivet ska medlemsstaterna föreskriva överblickbara rutiner för tillsättande och avskedande av ledamöter i tillsynsmyndigheternas styrelser och verkställande organ. Av artikel 31.4 framgår att Europeiska kommissionen ska anta genomförandeåtgärder i fråga om kraven under artikel 31.2.

Krav på överblickbarhet och ansvarsfördelning i betydelsen tydlighet och förutsägbarhet följer redan av den mer övergripande regleringen av tillsynens utövande i nuvarande 14 kap. FRL och av kravet på Finansinspektionen att se till att de regelverk och rutiner som myndigheten disponerar över är kostnadseffektiva och enkla för medborgare och företag att förstå och följa, se 2 § tredje stycket förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen. När det sedan gäller kravet i artikeln på vederbörlig hänsyn till skyddet av konfidentiell information uppfylls detta genom bestämmelserna om tystnadsplikt i det allmänna verksamhet och om myndigheters övriga hantering av allmänna hand-

lingar i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Någon ytterligare lagstiftningsåtgärd är inte nödvändig för att bestämmelserna i artikel 31.1 ska anses vara genomförda i svensk rätt.

Bestämmelserna i artikel 31.2 har ingen direkt motsvarighet i de äldre direktiven, och är av sådan art att de bör genomföras i svensk rätt genom föreskrifter på lägre nivå med stöd av regeringens restkompetens, jfr *Sveriges Advokatsamfunds* synpunkter. Bestämmelsen i artikel 31.3 har ingen direkt motsvarighet i äldre direktiv, men nuvarande regler enligt vilka Finansinspektionens styrelse och generaldirektör utses av regeringen bedöms vara tillräckliga för att artikel 31.3 ska anses vara genomförd i svensk rätt.

17.3 Allmänna regler

17.3.1 Allmänna tillsynsbefogenheter

Regeringens förslag: På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag upprätta och till inspektionen lämna en redogörelse avseende företagets förmåga att hantera händelser eller förändringar av ekonomiska förhållanden som skulle kunna påverka företagets finansiella ställning negativt. Detta gäller även verksamheter som omfattas av uppdragsavtal.

Regeringens bedömning: I övrigt tillgodoses Solvens II-direktivets bestämmelser om tillsynsmyndigheternas befogenhet att vidta förebyggande eller korrigerande åtgärder, lämpliga åtgärder av administrativ eller finansiell natur, kräva in uppgifter, genomföra platsundersökningar eller genomdriva dessa åtgärder på rättslig väg avseende försäkringsföretag redan av nuvarande bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om krav på tillsynsmyndigheters möjlighet till utarbetande av kvantitativa redskap kräver ingen reglering i lag.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna berör inte den aktuella frågan.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem. *Svensk Försäkring* avstyrker förslaget och anser att aktuell direktivbestämmelse bör genomföras på ett annat sätt än att Finansinspektionen ska kunna kräva upprättande av en beredningsplan.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna har befogenheter att vidta förebyggande och korrigerande åtgärder för att säkerställa att försäkringsföretag följer lagar och andra författningar i varje medlemsstat (artikel 34.1 i Solvens II-direktivet). Tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att vidta alla åtgärder som krävs – när så är lämpligt, även av administrativ eller finansiell natur – som rör försäkringsföretag och medlemmar av deras

förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan (artikel 34.2). Medlemsstaterna ska vidare säkerställa att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att kräva in alla uppgifter som är nödvändiga för att utöva tillsyn enligt artikel 35, som avser de uppgifter som ska lämnas in till tillsynsmyndigheten (artikel 34.3). Tillsynsmyndigheten ska dessutom ha befogenhet att göra undersökningar på plats i försäkringsföretagets lokaler (artikel 34.5).

Bestämmelserna får i huvudsak anses motsvara bestämmelser i de äldre direktiven, och är med ett fåtal undantag redan införda i svensk rätt genom bestämmelserna i nuvarande 14 och 16 kap. FRL (jfr prop. 1994/95:184 s. 222–231). Det övriga innehållet i artikel 34 i direktivet medför följande överväganden.

Bestämmelserna i artikel 34.4 innebär att medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att utarbeta kvantitativa redskap för att analysera försäkringsföretags förmåga att hantera möjliga händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållanden som skulle kunna påverka deras samlade finansiella ställning negativt samt att tillsynsmyndigheterna även ska ha befogenhet att kräva att företagen genomför sådana bedömningar.

Svensk Försäkring anser att denna direktivbestämmelse ska genomföras på ett sätt som närmare ansluter till direktivet. Kravet på Finansinspektionens möjlighet till utarbetande av kvantitativa redskap bör inte genomgöras i lag utan regleras i föreskrifter på lägre nivå med stöd av den s.k. restkompetensen (föreskrifter från regeringen). Kravet på att företagen ska redovisa sådana bedömningar är emellertid av sådan art att det bör genomföras i lag. Enligt regeringens mening bör en sådan bestämmelse lämpligen utformas på så sätt att Finansinspektionen ska kunna begära att ett försäkringsföretag upprättar och till inspektionen lämnar en redogörelse avseende företagets förmåga att hantera händelser eller förändringar av ekonomiska förhållanden som skulle kunna påverka företagets finansiella ställning negativt (redogörelse för ändrade ekonomiska förhållanden). Denna skyldighet bör även gälla kravet i artikel 34.7 beträffande visst arbete eller vissa funktioner i företag som omfattas av uppdragsavtal. Denna redogörelse för ändrade ekonomiska förhållanden ska inte sammanblandas med den obligatoriska beredskapsplanen som ska behandla det lagstadgade kravet på kontinuitet i försäkringsföretagets verksamhet (se avsnitt 15.4).

Artikel 34.6 innehåller krav på att tillsynsmyndigheterna ska utöva sina befogenheter inom rimlig tid och på ett proportionerligt sätt. Som framgått av avsnitt 7.3 föreslås att det i FRL införs en portalbestämmelse om proportionalitetsprincipen. Den föreslagna bestämmelsen innefattar bl.a. krav på att Finansinspektionens tillsyn enligt FRL ska vara förenlig med proportionalitetsprincipen. Någon ytterligare bestämmelse om proportionalitetsprincipens beaktande vid utövning av befogenheter bedöms inte vara nödvändig för att kravet på proportionalitet enligt artikel 34.6 ska anses vara genomfört i svensk rätt. Även när det gäller kravet på utövande av befogenheter inom rimlig tid saknas enligt regeringen behov av tillkommande lagstiftningsåtgärder. Kravet på att Finansinspektionen ska utöva sina befogenheter inom rimlig tid tillgodoses redan av den allmänna regleringen om ingripande i nuvarande 16 kap. 1–3 §§ FRL.

Av artikel 34.8 följer avslutningsvis att de åtgärder som anges artikel 34.1–34.5 och 34.7 vid behov och när så är lämpligt ska kunna genomdrivas rättsligt. Bestämmelser med sådan innebörd är införda i svensk rätt genom regleringen av uppgifter och ingripande i nuvarande 14 och 16 kap. FRL.

17.3.2 Syftet med tillsynsmyndighetens inhämtning av information

Regeringens bedömning: Det förtydligande av syftet med Finansinspektionens inhämtning av information från försäkringsbolagen som införs genom omnibus II-direktivet kräver ingen ytterligare lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 35.1 i Solvens II-direktivet framgår att medlemsländerna ska kräva att försäkringsföretagen lämnar den information till tillsynsmyndigheterna som är nödvändig för tillsynen. Det görs nu bedömningen att artikel 35.1 inte kräver några lagstiftningsåtgärder, mot bakgrund av den bestämmelse som finns i 14 kap. 5 § FRL och som föreskriver att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär (se avsnitt 16.1.2).

Genom *artikel 2.7 a i omnibus II-direktivet* kompletteras artikel 35.1 i Solvens II-direktivet med ett förtydligande om att den information som tillsynsmyndigheterna kräver in ska vara nödvändig med hänsyn till huvudsyftet med tillsynen (artikel 27 i Solvens II-direktivet) och behovet av finansiell stabilitet och procyklialitet (artikel 28 i Solvens II-direktivet).

Det förtydligande av artikel 35.1 som införs genom omnibus II-direktivet är inte av sådan art att det behöver framgå av lag. Det får anses självklart att Finansinspektionen inom ramen för sin tillsyn endast begär sådan information av försäkringsföretagen som Finansinspektionen behöver för att utföra sin tillsyn. Det får anses vara lika självklart att detta behov ytterst styrs av huvudsyftet med tillsynen, dvs. skyddet av försäkringstagare och andra ersättningsberättigade.

Slutligen får det inte anses nödvändigt att i lag införa bestämmelser om att Finansinspektionen får kräva in uppgifter som myndigheten behöver för utförande av uppgifter som rör stabilitetsfrågor, eller att inspektionen även i sin verksamhet som rör informationsinhämtning ska ta nödvändig hänsyn till stabilitetsfrågor och eventuella procykliska effekter (se även 5 § 2 förordningen [2009:93] med instruktion för Finansinspektionen).

17.3.3 Möjlighet för Finansinspektionen att besluta om begränsningar i och undantag från kraven på tillsynsrapportering

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om möjlighet för tillsynsmyndigheterna att medge begränsningar i eller undantag från krav på viss rapportering kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 35.2–35.4 i Solvens II-direktivet finns bl.a. bestämmelser om att tillsynsmyndigheterna ska ha rätt att bestämma omfattning och periodicitet för den s.k. tillsynsrapportering som ska lämnas av försäkringsföretagen. De mer detaljerade kraven på tillsynsrapporteringen återfinns i allt väsentligt i detaljregleringen i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

Nu görs bedömningen att artiklarna 35.2–35.4 inte kräver några lagstiftningsåtgärder, mot bakgrund av bestämmelsen i 14 kap. 5 § om att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär. Däremot utökas bemyndigandet i 14 kap. 18 § andra stycket 1 om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen till att även avse när och hur de ska lämnas (se avsnitt 16.1.2).

Genom *artikel 2.7 b i omnibus II-direktivet* införs det – genom nya artikel 35.6–35.8 i Solvens II-direktivet – helt nya bestämmelser om tillsynsmyndigheternas möjlighet att, under vissa närmare angivna förutsättningar, besluta om begränsningar i den rapportering som ska ske till tillsynsmyndigheterna. Enligt de nya bestämmelserna är möjligheterna att begränsa tillsynsrapporteringen något olika beroende på vilken typ av rapportering det är fråga om.

Möjlighet till begränsning av de krav på tillsynsrapportering som ska ske tätare än årligen

Genom den nya artikel 35.6 i Solvens II-direktivet införs möjlighet för de nationella tillsynsmyndigheterna att besluta om begränsningar i de krav på sådan tillsynsrapportering som ska ske med en tätare periodicitet än årligen, om kravet på rapporteringen skulle vara onödigt betungande med hänsyn till arten, storleken och komplexiteten hos riskerna i företagets verksamhet och informationen rapporteras minst årligen.

Sådana begränsningar får endast medges för företag vars marknadsandel understiger 20 procent av den nationella marknaden för liv-, skadeför- respektive återförsäkring. Beräkningen av marknadsandel för skadeför- säkring ska ske genom användning av bruttopremier och för livförsäkring genom användning av försäkringstekniska avsättningar brutto. Eiopa ska

ta fram riktlinjer som ytterligare preciserar de metoder som ska användas för att bestämma marknadsandelar (se artikel 35.11).

Begränsningar får inte medges från kravet på att ett försäkringsföretag varje kvartal ska rapportera uppgifter om sitt minimikapitalkrav till tillsynsmyndigheterna (artikel 35.6 första stycket). Begränsningar får inte heller medges för försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp av det slag som avses i artikel 212.1 c, såvida inte försäkringsföretaget kan visa att en tätare rapportering än ett år är onödigt med hänsyn till art, omfattning och komplexitet av riskerna i gruppen (artikel 35.6 andra stycket).

Av artikel 35.6 fjärde stycket framgår slutligen att tillsynsmyndigheterna vid sin prövning av om begränsningar ska medges ska prioritera de minsta försäkringsföretagen.

Möjlighet till begränsning av kraven på periodisk rapportering i andra fall och möjlighet till undantag från ”post för post”-rapportering

Genom den nya artikel 35.7 i Solvens II-direktivet införs möjlighet för tillsynsmyndigheterna att – även i andra fall än de fall som avses i 35.6²³ – begränsa kraven på regelbunden tillsynsrapportering, samt att också helt undanta försäkringsföretag från kraven på ”post för post”-rapportering. Begränsningar och undantag i nu aktuell rapportering får endast ske om

- rapporteringen skulle vara onödigt betungande i relation till arten, omfattningen och komplexiteten hos riskerna i försäkringsföretagets verksamhet,
- rapporteringen inte är nödvändig för en effektiv tillsyn,
- undantagen inte underminerar stabiliteten i de berörda finansiella systemen inom den europeiska unionen, och
- försäkringsföretaget har möjlighet att lämna informationen om det skulle begäras.

Undantag får endast medges för företag vars marknadsandel understiger 20 procent av den nationella marknaden för liv-, skade- respektive återförsäkring, och att beräkningen av marknadsandel för skadeförsäkring ska ske genom användning av bruttopremier, och för livförsäkring ska ske genom användning av försäkringstekniska avsättningar brutto (se artikel 35.7 tredje stycket). Eiopa ska ta fram riktlinjer som ytterligare preciserar de metoder som ska användas för att bestämma marknadsandelar (se artikel 35.11).

Undantag från ”post för post”-rapportering får inte medges för försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp av det slag som avses i artikel 212.1 c, såvida inte försäkringsföretaget kan visa att en ”post för post”-rapportering är onödigt med hänsyn till art, omfattning och komplexitet av riskerna i gruppen varvid hänsyn ska tas till behovet av finansiell stabilitet (se artikel 35.7 andra stycket).

²³ I praktiken torde bestämmelserna i punkten 7 i första hand omfatta årsrapporteringen, medan bestämmelserna i punkten 6 i första hand omfattar kvartalsrapporteringen.

Av artikel 35.7 fjärde stycket framgår slutligen att tillsynsmyndigheterna vid sin prövning av om undantag ska medges ska prioritera de minsta försäkringsföretagen.

Prövning ska ske inom ramen för den s.k. tillsynsprocessen

I artikel 35.8 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att tillsynsmyndigheterna inom ramen för den s.k. tillsynsprocessen (SRP) ska bedöma om tillsynsrapporteringen är onödigt betungande i relation till arten, omfattningen och komplexiteten hos riskerna i ett försäkringsföretags verksamhet. Bestämmelsen innehåller även en uppräkningslista av vad tillsynsmyndigheterna minst ska ta hänsyn till vid deras bedömningar. Bland de omständigheter som ska beaktas finns t.ex. verksamhetens omfattning, risker kopplade till verksamheten, företagets system och processer, tillgänglig kapitalbas och huruvida företaget är ett captiveföretag.

Utformningen av den nationella regleringen

De nya bestämmelserna om möjligheter till lättnader i tillsynsrapporteringen har en tydlig koppling till proportionalitetsprincipen. Mot bakgrund av att det nu föreslås att proportionalitetsprincipen ska genomföras genom en – visserligen preciserad till omfattning men ändå – portalparagraf, kan det möjligen hävdas att bestämmelserna i omnibus II-direktivet om möjligheterna till lättnader i tillsynsrapporteringen inte behöver – eller bör – tas in i vare sig lag eller föreskrifter på lägre nivå (se förslag till 4 kap. 5 § FRL), eftersom möjligheterna till lättnader kan sägas vara exempel på den praktiska tillämpningen av proportionalitetsprincipen.

Samtidigt kan det konstateras att möjligheterna till begränsningar och undantag från tillsynsrapporteringen är kringgärdade av mycket detaljerade förutsättningar och villkor och att det skulle kunna ifrågasättas om Sverige har genomfört omnibus II-direktivet på ett korrekt sätt om Sverige väljer att helt avstå från att i den nationella rätten ta in några uttryckliga bestämmelser om möjligheten till begränsningar och undantag från tillsynsrapporteringen. Detta talar för att bestämmelserna bör tas in i lag eller föreskrifter på lägre nivå.

Mot bakgrund av det förslag till genomförande av artikel 35 som nu lämnas – dvs. en allmän bestämmelse om försäkringsföretagens skyldighet att lämna Finansinspektionen de upplysningar som inspektionen begär i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ska lämnas samt när och hur de ska lämnas – kräver ändringarna i artikel 35 till följd av omnibus II-direktivet dock inte några ytterligare lagstiftningsåtgärder. I praktiken torde förutsättningarna för begränsningar och undantag från rapporteringskraven kunna tas in som generella undantag i Finansinspektionens föreskrifter om rapportering, eller ges formen av dispensförfarande i enskilda fall. Den omständligheten att det av bestämmelserna i omnibus II-direktivet framgår att prövningen av eventuella undantag från tillsynsrapporteringen ska göras inom ramen för tillsynsprocessen talar för att prövningen ska göras i enskilda fall, dvs. genom ett dispensförfarande.

17.3.4 Granskningsprocessen

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om tillsynsmyndighetens granskningsprocess kräver ingen ytterligare reglering i lag.

Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om nödvändiga befogenheter för tillsynsmyndigheten att kräva att försäkringsföretag åtgärdar svagheter eller brister som påvisats i den samlade tillsynsbedömningen tillgodoses redan av bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 36.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att tillsynsmyndigheterna ska granska och utvärdera de strategier, processer och rapporteringsrutiner som försäkringsföretagen har inrättat för att följa de lagar och andra författningar som antas enligt direktivet.

Av artikel 36.1 andra stycket och artikel 36.2 framgår att granskningen och utvärderingen ska omfatta bedömningar av de kvalitativa kraven, risker och företagets förutsättningar att kunna bedöma dessa risker. Tillsynsmyndigheterna ska särskilt granska och utvärdera efterlevnaden av bestämmelserna om

- företagsstyrningssystem, inklusive egen risk- och solvensbedömning,
- försäkringstekniska avsättningar,
- kapitalkrav,
- placeringsregler,
- kapitalbasens kvalitet och kvantitet, och
- fullständiga och partiella interna modeller.

Tillsynsmyndigheterna ska ha inrättat lämpliga kontrollredskap för att kunna påvisa försämringar av den finansiella ställningen för försäkringsföretag och följa upp insatserna för att åtgärda sådana försämringar (artikel 36.3).

Tillsynsmyndigheterna ska bedöma om försäkringsföretagen har utvecklat tillfredsställande metoder och arbetsrutiner för att påvisa möjliga händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållandena som skulle kunna påverka den samlade ekonomiska ställningen negativt i de företag som berörs samt bedöma företagets förmåga att stå emot sådana möjliga händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållandena (artikel 36.4).

Tillsynsmyndigheterna ska ha nödvändiga befogenheter för att kräva att försäkringsföretag åtgärdar svagheter eller brister som påvisats i den samlade tillsynsbedömningen (artikel 36.5).

Enligt artikel 36.6 ska de granskningar, utvärderingar och bedömningar som avses i artikel 36.1, 36.2 och 36.4 genomföras regelbundet. Tillsynsmyndigheterna ska vidare fastställa en minsta frekvens och

omfattning för dessa granskningar, utvärderingar och bedömningar med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av det berörda försäkringsföretagets verksamhet.

Bestämmelserna i artikel 36.5 om att tillsynsmyndigheterna ska ha nödvändiga befogenheter motsvaras av bestämmelser i nuvarande 14 och 16 kap. FRL. Något behov av tillkommande befogenheter bedöms inte finnas för att artikel 36.5 ska anses vara genomförd i svensk rätt.

Bestämmelserna i nu nämnda artiklar har ingen direkt motsvarighet i de äldre direktiven, men är – med undantag av vad som följer av artikel 36.5 – av sådan art att de bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag med stöd av den s.k. restkompetensen. En bestämmelse med motsvarande innehåll om vad Finansinspektionens tillsyn ska omfatta finns i 30 § förordningen (2006:1533) om kapitaltäckning och stora exponeringar. Med beaktande av bl.a. detta torde det vara lämpligt att placera bestämmelserna i artikel 36.2 i försäkringsrörelseförordningen.

17.3.5 Tillsyn över funktioner och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal

Regeringens förslag: Finansinspektionen får, utöver hos försäkringsföretag, genomföra en undersökning hos ett företag som har fått i uppdrag av ett försäkringsföretag att utföra vissa funktioner eller verksamhet, om det behövs för tillsynen av försäkringsföretaget.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om tillsynsmyndigheters underrättelser till behöriga myndigheter i det land där en tjänsteleverantör är etablerad innan tillsyn genomförs hos denne och om en tillsynsmyndighets begäran om biträde av tillsynsmyndigheten i det land där tjänsteleverantören är etablerad för genomförande av en inspektion hos leverantören tillgodoses redan i gällande rätt.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer delvis med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår dock inte att det ska framgå av lag att Finansinspektionen ska få göra platsbesök hos uppdragstagare som försäkringsföretagen har lagt ut sin verksamhet till. Vidare föreslår inte utredningen att tillsynsmyndigheternas faktiska förmåga att kunna utöva sina tillträdesrättigheter hos tjänsteleverantören ska framgå av lag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inga invändningar mot dem. *Finansinspektionen* anför att utredningen inte har föreslagit att Finansinspektionen ska få göra platsbesök hos uppdragstagare som försäkringsföretagen har lagt ut sin verksamhet till. Inspektionen konstaterar att en bestämmelse med denna innebörd emellertid finns i artikel 38.2 i Solvens II-direktivet och att den bör genomföras i FRL.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Av Solvens II-direktivet följer att tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att göra undersökningar på plats i försäkringsföretagets lokaler och att detta även ska gälla hos företag som omfattas av uppdragsavtal (artikel 34.5 och 34.7).

Artikel 38.2 första stycket i Solvens II-direktivet innehåller bestämmelser om tillsynsmyndigheters rätt att genomföra inspektioner på plats i en tjänsteleverantörs lokaler, krav på underrättelse från en tillsynsmyndighet till de relevanta myndigheterna i en tjänsteleverantörs medlemsstat innan den genomför inspektionen samt en upplysning om att medlemsstatens tillsynsmyndighet ska anses vara den relevanta myndigheten om tjänsteleverantören inte är föremål för tillsyn. Artikel 38.2 andra stycket innehåller bestämmelser om möjligheten för en tillsynsmyndighet att delegera utförandet av sådana inspektioner som avses i första stycket till tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad.

Artikel 38.1 c, som i övrigt behandlas i avsnitt 15 om företagsstyrning, innehåller en bestämmelse om tillsynsmyndigheters faktiska förmåga att kunna utöva sina tillträdesrättigheter hos en tjänsteleverantör.

Det kan konstateras att det är mycket vanligt förekommande att försäkringsföretag lägger ut delar av sin verksamhet till uppdragstagare inom eller utom koncernen. Den utlagda verksamheten avser ofta väsentliga delar av rörelsen, såsom kapitalförvaltning, administration, skadereglering eller it-drift. Många uppdragstagare är inte finansiella institut och står därmed inte under tillsyn. Om Finansinspektionen i framtiden skulle sakna en uttrycklig rätt att göra platsundersökningar hos uppdragstagare på motsvarande sätt som hos försäkringsföretagen, skulle inspektionens tillsyn försvåras avsevärt.

Bestämmelserna i artikel 38.2 har ingen motsvarighet i de äldre direktiven. Utredningen föreslår att bestämmelserna tas in i föreskrifter på lägre nivå. Regeringen anser däremot att det bör framgå av lag att Finansinspektionen får göra platsbesök hos uppdragstagare som försäkringsföretagen har lagt ut sin verksamhet till. En bestämmelse härom ska således införas i anslutning till stadgandet om platsundersökning i tillsynskapitlet i FRL.

Bestämmelserna i direktivet om tillsynsmyndigheters underrättelser till behöriga myndigheter i det land där en tjänsteleverantör är etablerad innan tillsyn genomförs hos denne och om en tillsynsmyndighets begäran av biträde av tillsynsmyndigheten i det land där tjänsteleverantören är etablerad för genomförande av en inspektion hos leverantören tillgodoses redan i gällande rätt, se 14 kap. 3 § FRL.

När det gäller bestämmelsen i artikel 38.1 c – i den del den avser en tillsynsmyndighets möjlighet att kunna utöva de angivna tillträdesrättigheterna – hanteras den frågan i avsnittet om företagsstyrning. Där föreslås att det i lag anges att ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppdragstagaren ger tillsynsmyndigheterna faktiskt tillträde till uppdragstagarens lokaler.

17.3.6 Överlåtelse av försäkringsbestånd

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd i Solvens II-direktivet tillgodoses redan av bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skäl för regeringens bedömning: Enligt Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna på de villkor som föreskrivs i nationell lag, ge försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier tillstånd att, helt eller delvis, överlåta sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, till ett acceptföretag som är etablerat inom gemenskapen (artikel 39). Tillstånd till sådan överlåtelse får endast ges om tillsynsmyndigheten i acceptföretagets hemmedlemsstat intygar att acceptföretaget har tillräcklig medräkningsbar kapitalbas för att täcka det solvenskapitalkrav som anges i artikel 100 första stycket sedan överlåtelsen beaktats. Artikel 39 innehåller vidare mer detaljerade bestämmelser om tillsynsmyndigheters hantering av en överlåtelse av försäkringsbestånd.

Bestämmelserna är enligt regeringens mening genomförda genom de nuvarande bestämmelserna i 10 kap. FRL.

17.3.7 Samarbete med Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

Regeringens förslag: Den allmänna bestämmelsen i försäkringsrörelselagen som innebär att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen utvidgas till att även omfatta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 52 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att tillsynsmyndigheterna årligen till Eiopa ska lämna vissa uppgifter kring användningen av kapitaltillägg.

Genom *artikel 2.14 i omnibus II-direktivet* utvidgas informationskraven i artikel 52 i Solvens II-direktivet till att även omfatta uppgifter kopplade till eventuella lättnader i tillsynsrapporteringen till Eiopa.

Genom *artikel 2.17 i omnibus II-direktivet* införs en ny artikel 65 a i Solvens II-direktivet som innebär att medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna samarbetar med Eiopa vid tillämpningen av det direktivet och även ser till att tillsynsmyndigheterna förser Eiopa med uppgifter som den behöver för att utföra sina uppgifter enligt förordningen om inrättandet av Eiopa.

De nya bestämmelserna i Solvens II-direktivet bör medföra en ändring i 14 kap. 3 § FRL (som här föreslås ändra beteckning till 17 kap. 3 §). Enligt gällande lydelse ska Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. I bestämmelsen bör nu infogas att samarbete och utbyte av information även ska ske med Eiopa i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Beträffande sekretess vid uppgiftslämnande mellan Finansinspektionen och Eiopa, se prop. 2011/12:70 s. 76 och 77.

17.3.8 Information om tillstånd m.m.

Regeringens bedömning: Ändringar i bestämmelserna om tillsynsmyndighetens informationsgivning i samband med att tillstånd ges till dotterföretag vars moderföretag har huvudkontor utanför EES enligt Solvens II-direktivet omfattas av den allmänna samarbetsbestämmelsen i försäkringsrörelselagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 176 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att medlemsländernas tillsynsmyndigheter ska lämna information till kommissionen och till andra länders tillsynsmyndigheter om de tillstånd som har lämnats till företag vars moderbolag är hemmahörande i ett land utanför EES. Regler av denna art – dvs. bestämmelser om samarbete och utbyte av information mellan behöriga myndigheter samt mellan dessa myndigheter och kommissionen – omfattas av nuvarande 14 kap. 3 § FRL (jfr avsnitt 17.3.7).

Genom *artikel 2.43 i omnibus II-direktivet* ändras artikel 176 endast på det sättet att även Eiopa ska underrättas. I och med att den allmänna samarbetsbestämmelsen utvidgas till att även omfatta Eiopa genomförs ändringen i artikel 176 i Solvens II-direktivet (se föregående avsnitt).

17.3.9 Information om behandling av svenska försäkringsföretag som bedriver verksamhet utanför EES

Regeringens bedömning: Ändringarna i bestämmelserna om den information som ska lämnas till EU-institutioner rörande behandlingen av försäkringsföretag som bedriver verksamhet utanför EES kräver inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 177.1 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att medlemsländerna ska underrätta kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkringsföretag mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredjeland eller vid pågående verksamhet i ett tredjeland.

Genom *artikel 2.44 i omnibus II-direktivet* ändras artikel 177.1 i Solvens II-direktivet på det sättet att medlemsländerna – förutom att underrätta kommissionen om eventuella svårigheter i tredje land – även ska underrätta Eiopa. Ändringen kräver inga ytterligare lagstiftningsåtgärder (se avsnitt 17.3.7 och 17.3.8).

17.3.10 Konfidentiell information och informationsutbyte

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om konfidentiell information och informationsutbyte i Solvens II-direktivet tillgodoses redan av bestämmelser i offentlighets- och sekretesslagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna har inga invändningar mot bedömningen.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning

Bestämmelser om att konfidentiell information endast får användas i tjänsten eller för vissa särskilt angivna ändamål

Enligt Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheter som erhåller konfidentiell information av visst slag endast använda informationen i tjänsten eller för vissa särskilt angivna ändamål (artikel 67).

Bestämmelsen har stora likheter med artikel 16.4 i konsoliderade livdirektivet, 16.4 i tredje skadedirektivet och artikel 27 i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar är genomförda i svensk rätt genom bestämmel-

ser i sekretesslagstiftningen, numera 7–10 kap. offentlighets- och sekretesslagen (2009:400, OSL), se prop. 1994/95:184 s. 230. I sammanhanget bör även uppmärksammas bestämmelserna i 15 kap. 1 a § och 30 kap. 7 § OSL, som rör sekretess i det internationella samarbetet. Eftersom det inte är fråga om sakliga skillnader får bestämmelserna i artikel 67 anses vara genomförda genom gällande sekretesslagstiftning.

Informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter

Enligt artikel 68.1 i Solvens II-direktivet får de nationella bestämmelserna om konfidentiell information inte utgöra hinder för vissa former av informationsutbyte. Vad som avses är bl.a. informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna i de olika medlemsstaterna, informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna på försäkringsområdet och tillsynsmyndigheterna för andra aktörer på det finansiella området samt aktörer med uppgifter på konkurs-, likvidations- eller redovisningsområdet eller informationsgivning till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantifonder. De nationella bestämmelserna får inte heller hindra vissa former av informationsutbyte mellan medlemsstaterna. Av artikeln framgår även att den information som tas emot ska omfattas av tystnadsplikt.

Bestämmelsen i artikel 68.1 har stora likheter med artikel 16.5 i konsoliderade livdirektivet, 16.4 och 16.5 i tredje skadedirektivet och artikel 28.1 i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har ansetts vara förenliga med bestämmelserna i sekretesslagstiftningen, numera offentlighets- och sekretesslagen (se prop. 1994/95:184 s. 230). Eftersom det inte är fråga om sakliga skillnader får bestämmelserna i artikel 68.1 anses vara genomförda genom gällande sekretesslagstiftning.

Informationsutbyte med vissa andra myndigheter m.m.

Enligt artikel 68.2 första stycket i Solvens II-direktivet ska de nationella bestämmelserna om konfidentiell information inte utgöra hinder för vissa andra former av informationsutbyte. Vad som här avses är informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna och myndigheter med tillsynsansvar på områdena för t.ex. likvidation och konkurs, myndigheter med tillsynsansvar på revisionsområdet samt oberoende aktuarier som utövar lagstadgad tillsyn eller organ som övervakar dessa aktuarier. Medlemsstaterna ska ställa upp ett antal särskilda villkor kring informationsutbytet, bl.a. när det gäller tystnadsplikt (artikel 68.2 andra stycket).

Bestämmelserna i artikel 68.2 första och andra styckena har stora likheter med artikel 16.6 i konsoliderade livdirektivet, 16.5 a i tredje skadedirektivet och artikel 28.2 i återförsäkringsdirektivet. Även när det gäller bestämmelserna i artikel 68.2 första och andra styckena gör regeringen den bedömningen att några lagändringar inte är nödvändiga, eftersom bestämmelserna i allt väsentligt överensstämmer med den äldre EU-regleringen som tidigare bedömts vara förenlig med den svenska regleringen. Bestämmelser som avser nu aktuellt informationsutbyte finns i offentlighets- och sekretesslagen, se särskilt 7, 8 och 11 kap. i den lagen.

Av artikel 68.2 tredje stycket följer att Sverige ska meddela kommissionen och andra medlemsstater vilka myndigheter, personer och organ

som har tillåtelse att ta emot sådan information som avses i första stycket. Bestämmelsen är enligt regeringen inte av sådan art att den bör tas in i svensk lag utan bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå med stöd av den s.k. restkompetensen.

Bestämmelsen i artikel 68.3 har ingen direkt motsvarighet i den äldre regleringen. Enligt bestämmelsen ska bestämmelserna om konfidentiell information inte hindra medlemsstaterna från att tillåta informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna och organ som är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelse av bolagsrättslig lagstiftning. Medlemsstater som utnyttjar denna möjlighet måste enligt direktivet ställa upp ett antal särskilda villkor kring informationsutbytet, bl.a. när det gäller tystnadsplikt. Regeringen gör bedömningen att de nuvarande sekretessreglerna i och för sig medger informationsutbyte som har klara likheter med vad som anges i artikel 68.3, men menar samtidigt att den nuvarande svenska regleringen och fördelningen av uppgifter mellan myndigheter inte medför att Sverige kan anses tillämpa den möjlighet som anges i första stycket i artikel 68.3. Regeringen föreslår följaktligen inte någon ändring av den nuvarande ordningen.

Det bör avslutningsvis särskilt noteras att Sverige enligt artikel 68.4 ska meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att ta emot information avsedd att användas för att upptäcka och utreda överträdelse av bolagsrättslig lagstiftning. Bestämmelsen är inte av sådan art att den bör tas in i svensk lag.

17.3.11 Enhetlighet i tillsynen

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att tillsynsmyndigheten i sin verksamhet ska beakta EU-dimensionen, beakta enhetligheten när det gäller tillsynsverktyg och tillsynsrutiner och ta vederbörlig hänsyn till Eiopas riktlinjer och rekommendationer tillgodoses redan av bestämmelser bl.a. i försäkringsrörelselagen och i förordningen med instruktion för Finansinspektionen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den. *Finansinspektionen* anser att bildandet av Eiopa innebär att Finansinspektionen i större utsträckning än tidigare måste samarbeta och utbyta information med denna europeiska myndighet, som inte är en nationell behörig myndighet. Till skillnad från utredningen anser Finansinspektionen att denna väsentliga förändring bör regleras i lag genom en utvidgning av 14 kap. 3 § FRL.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 71.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna se till att en EU-dimension beaktas på lämpligt sätt i tillsynsmyndigheternas mandat. Medlemsstaterna ska även

se till att de behöriga myndigheterna vid fullgörandet av sina skyldigheter beaktar enhetligheten när det gäller tillsynsverktyg och tillsynsrutiner vid tillämpningen av det nya regelverket och att medlemsstaterna för detta ändamål ska se till att tillsynsmyndigheten på sätt som anges i beslut 2009/79/EG deltar i Eiopas verksamhet och tar vederbörlig hänsyn till riktlinjer och rekommendationer från Eiopa (artikel 71.2). Skyldigheten för Eiopa att, om så krävs, tillhandahålla icke rättsligt bindande riktlinjer och rekommendationer behandlas i artikel 71.3. I nämnda artikel behandlas även vissa andra skyldigheter för Eiopa.

Bestämmelsen i artikel 71.3 är en bestämmelse som är riktad till Eiopa och inte till medlemsländerna, och behöver därför inte genomföras i svensk rätt.

När det gäller bestämmelserna i artikel 71.1 och 71.2 anser regeringen att vissa av bestämmelserna i artiklarna är mindre lämpliga att ta in i svensk lagtext. Bestämmelserna har till stora delar sina motsvarigheter i 5 § förordning (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen. Att Finansinspektionen ska samarbeta med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen följer även av 14 kap. 3 § FRL. När det särskilt gäller kravet på enhetlighet i tillsynen anser utredningen att ett sådant krav får anses följa redan av det krav på förvaltningsmyndigheter och andra som fullgör offentliga förvaltningsuppgifter att i sin verksamhet beakta allas likhet inför lagen samt iakttä saktighet och opartiskhet som finns i 1 kap. 9 § regeringsformen. Kraven på förvaltningsmyndigheter och andra i regeringsformen begränsas inte heller av nationsgränser. Vid sidan av det nu angivna torde tillkomsten av Eiopa och bl.a. de bindande tekniska standarder för tillsyn som myndigheten ska ta fram förenkla enhetlighet i tillsynen avsevärt.

Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att Finansinspektionen i sin verksamhet ska beakta EU-dimensionen, beakta enhetligheten när det gäller tillsynsverktyg och tillsynsrutiner samt ta vederbörlig hänsyn till Eiopas riktlinjer och rekommendationer får således anses tillgodosedda av gällande rätt.

17.4 Tvistlösning

17.4.1 Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat

Regeringens förslag: Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller tillsyn över ett försäkringsföretags filialer i en annan medlemsstat.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.6 i omnibus II-direktivet* införs två nya stycken i artikel 33 i Solvens II-direktivet. I sistnämnd artikel finns sedan tidigare regler om tillsyn över filialer (platsundersökning) i en annan medlemsstat. Där anges att tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten får – efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten – på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över filialen. Vårdlandsmyndigheten får medverka i sådana kontroller.

I det första nya stycket stadgas att om tillsynsmyndigheten i värdlandet – efter en sådan begäran – inte kan eller vill medverka vid en sådan undersökning, kan tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten hänskjuta frågan till Eiopa som i enlighet med artikel 19 i förordningen om inrättandet av Eiopa kan ålägga den behöriga myndigheten att vidta en specifik åtgärd.

En bestämmelse motsvarande 14 kap. 6 § FRL om platsundersökning hos ett försäkringsföretag föreslås nu (se avsnitt 17.3.5). I FRL bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning, i det fall som framgår av artikel 33 i Solvens II-direktivet.

I det andra nya stycket hänvisas till artikel 21 i förordningen om inrättande av Eiopa när det gäller rätt för Eiopa att delta i behöriga myndigheters inspektioner på plats. Eftersom regeln följer redan av EU-förordningen, och för sin tillämpning inte tycks vara beroende av tillkommande regler, bör den inte genomföras nationellt. Stadgandet i Solvens II-direktivet är således endast av upplysningskaraktär (se prop. 2011/12:70 s. 56).

17.4.2 Tillsyn över funktion och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal

Regeringens förslag: Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller kontroll av information.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Kontroll av information efter begäran av annan tillsynsmyndighet

Artikel 38 i Solvens II-direktivet innehåller regler om tillsyn över funktion och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal.

Av artikel 34.5 och 34.7 i Solvens II-direktivet följer att tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att göra undersökningar på plats i

försäkringsföretagets lokaler och att detta även ska gälla hos företag som omfattas av uppdragsavtal.

Artikel 38.2 första stycket i Solvens II-direktivet innehåller bestämmelser om tillsynsmyndigheters rätt att genomföra inspektioner på plats i en tjänsteleverantörs lokaler, krav på underrättelse från en tillsynsmyndighet till de relevanta myndigheterna i en tjänsteleverantörs medlemsstat innan den genomför inspektionen samt en upplysning om att medlemsstatens tillsynsmyndighet ska anses vara den relevanta myndigheten om tjänsteleverantören inte är föremål för tillsyn. Andra stycket i artikel 38.2 innehåller bestämmelser om möjligheten för en tillsynsmyndighet att delegera utförandet av sådana inspektioner som avses i första stycket till tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad.

Artikel 38.1 c innehåller en bestämmelse om tillsynsmyndigheters faktiska förmåga att kunna utöva sina tillträdesrättigheter hos en tjänsteleverantör.

Det kan konstateras att det är mycket vanligt förekommande att försäkringsföretag lägger ut delar av sin verksamhet till uppdragstagare inom eller utom koncernen. Den utlagda verksamheten avser ofta väsentliga delar av rörelsen, såsom kapitalförvaltning, administration, skadereglering eller it-drift. Många uppdragstagare är inte finansiella institut och står därmed inte under tillsyn. Om Finansinspektionen i framtiden skulle sakna en uttrycklig rätt att göra platsundersökningar hos uppdragstagare på motsvarande sätt som hos försäkringsföretagen, skulle inspektionens tillsyn försvåras avsevärt.

Bestämmelserna i artikel 38.2 har ingen motsvarighet i de äldre direktiven. Utredningen har förslagit att bestämmelserna bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag. Nu sägs däremot i avsnitt 17.3.3 att det bör framgå av lag att Finansinspektionen får göra platsbesök hos uppdragstagare som försäkringsföretagen har lagt ut sin verksamhet till och att en bestämmelse om detta således bör införas i anslutning till stadgandet om platsundersökning i tillsynskapitlet (se 14 kap. 6 § FRL).

Bestämmelserna i direktivet om tillsynsmyndigheters underrättelser till behöriga myndigheter i det land där en tjänsteleverantör är etablerad innan tillsyn genomförs hos denne och om en tillsynsmyndighets begäran av biträde av tillsynsmyndigheten i det land där tjänsteleverantören är etablerad för genomförande av en inspektion hos leverantören tillgodoses redan i gällande rätt (se 14 kap. 3 § FRL).

När det gäller bestämmelsen i artikel 38.1 c – i den del den avser en tillsynsmyndighets möjlighet att kunna utöva de angivna tillträdesrättigheterna – hanteras den frågan i avsnittet om företagsstyrning (avsnitt 15.2.1). Där föreslås att det i lag anges att ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppdragstagaren ger tillsynsmyndigheterna faktiskt tillträde till uppdragstagarens lokaler.

I *artikel 2.9 i omnibus II-direktivet* läggs nu till två stycken i artikel 38.2 i Solvens II-direktivet. Som nämnts får tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten – efter att ha underrättat tjänsteleverantörens tillsynsmyndighet – på plats utföra kontroller. Vårdlandsmyndigheten får medverka i sådana kontroller. I det första nya stycket stadgas att om tillsynsmyndigheten i vårdlandet – efter en sådan begäran – inte kan medverka

vid en undersökning, kan tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten hänskjuta frågan till Eiopa som i enlighet med artikel 19 i förordningen om inrättandet av Eiopa kan ålägga den behöriga myndigheten att vidta en specifik åtgärd.

I FRL bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning i det fall som framgår av artikel 38 i Solvens II-direktivet.

I det andra nya stycket hänvisas till artikel 21 i förordningen om inrättande av Eiopa när det gäller rätt för Eiopa att delta i behöriga myndigheters inspektioner på plats. Eftersom regeln följer redan av EU-förordningen, och för sin tillämpning inte tycks vara beroende av tillkommande regler, bör den – som nämnts i föregående avsnitt – inte genomföras nationellt. Stadgandet i Solvens II-direktivet är således endast av upplysningskaraktär (se prop. 2011/12:70 s. 56).

17.4.3 Försäkringsföretag som inte följer rättsregler

Regeringens förslag: Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller överträdelse av beslut om rättelse.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artiklarna 155 och 158 i Solvens II-direktivet finns regler om rättelse när ett försäkrings- respektive återförsäkringsföretag inte följer rättsregler i en värdmedlemsstat (företaget bedriver direkt gränsöverskridande verksamhet eller verksamhet i värdmedlemsstaten genom filial).

Genom *artikel 2.39 och 2.40 i omnibus II-direktivet* införs tvistlösningsmöjligheter i artiklarna 155 och 158 i Solvens II-direktivet. Där sägs att tillsynsmyndigheten i hem- eller värdmedlemsstaten får hänskjuta det tvistiga ärendet till Eiopa.

I FRL och i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning när det gäller överträdelse av beslut om rättelse.

17.5 Skyldighet för revisorer att rapportera förhållanden som kan innebära att företaget brister i uppfyllandet av solvens- eller minimikapitalkravet m.m.

Regeringens förslag: De nu gällande reglerna om revisors och särskild granskares rapporteringsskyldighet kompletteras med skyldighet för dessa att genast rapportera till Finansinspektionen om han eller hon vid fullgörandet av sitt uppdrag i ett försäkringsföretag får kännedom om förhållanden som kan innebära att företaget brister i uppfyllandet av solvens- eller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende på storlek.

Regeringens bedömning: I övrigt tillgodoser befintlig lagstiftning Solvens II-direktivets bestämmelser om rapporteringsskyldighet för externrevisor.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningens förslag innehåller inte krav på rapportering av brister i uppfyllandet av kapitalkravet i ett mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inga invändningar mot dem. *Finansinspektionen* anser att det bör tydliggöras i lagen att en revisor eller en särskild granskare för ett försäkringsföretag, även ska rapportera eventuella väsentliga regelöverträdelser som denne har fått kännedom om på annan väg än vid direkt utförande av uppdraget. Det väsentliga är att informationen förs vidare till Finansinspektionen, oavsett hur den ansvarige revisorn eller den särskilda granskaren har fått informationen. Vad gäller solvens är det också viktigt att upptäckt av tidigare brister rapporteras, eftersom det kan kräva tillsynsåtgärder för att säkerställa att försäkrings-tagarnas intressen inte är hotade.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Förslaget och bedömningen innehåller inte krav på rapportering av brister i uppfyllandet av kapitalkravet i ett mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna föreskriva en skyldighet för revisorer som utför lagstadgad revision att omgående till tillsynsmyndigheterna rapportera vissa uppgifter och beslut som de fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag och som riskerar att få vissa särskilt angivna konsekvenser, t.ex. påtaglig överträdelse av lagar som särskilt reglerar bedrivandet av försäkringsverksamhet (artikel 72).

Ytterligare exempel anges i artikel 72.1 d och e. Revisorn ska enligt dessa bestämmelser rapportera bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet samt av minimikapitalkravet.

Bestämmelserna i artikel 72.1 a–c har stora likheter med bestämmelser i äldre direktiv som har genomförts genom bestämmelser i nuvarande

14 kap. 12 § FRL. Regeringen anser därför att det inte finns något behov av lagändringar till följd av att innehållet i artikel 72.1 a–c. Av artikel 72.1 a samt 72.1 andra stycket framgår att en revisorer omgående ska rapportera uppgifter eller beslut till tillsynsmyndigheten som ”de har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag”.

När det däremot gäller artikel 72.1 d och e, som handlar om rapporteringsskyldighet för revisorer vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet eller minimikapitalkravet, saknas motsvarighet i den äldre regleringen. Den nya rapporteringsskyldigheten är central för skyddet av försäkringstagare och andra ersättningsberättigade, och bestämmelsen bör tas in i den svenska lagen genom en utökning av den nuvarande rapporteringsskyldigheten enligt 14 kap. 12 § FRL. Regeringen anser till skillnad från *Finansinspektionen* att det inte är lämpligt att den rapporteringsskyldighet som åläggs revisorer ska utvidgas till att avse uppgifter som revisorn fått kännedom om även utanför utförandet av sitt uppdrag. Någon sådan utvidgad rapporteringsskyldighet följer inte heller av direktivet. Regeringen anser däremot att lagbestämmelsens krav lämpligen även ska omfatta ett rapporteringskrav avseende tidigare brister i kapitalkravet.

Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek får beviljas undantag från bestämmelserna i FRL om solvens, företagsstyrning och offentliggörande (se avsnitt 6.4). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för dessa mindre försäkringsföretag. Bemyndigandet avser kompletterande, alternativa bestämmelser inom de ramar som anges i de bestämmelser som det hänvisas till, dvs. solvens, företagsstyrning och offentliggörande. Det är lämpligt att nu aktuell rapporteringsskyldighet även omfattar brister i uppfyllandet av ett kapitalkrav som enligt dessa regler ska uppfyllas av ett mindre försäkringsföretag.

17.6 Tillsynen över de försäkringstekniska avsättningarna

17.6.1 Lämplig nivå på de försäkringstekniska avsättningarna

Regeringens förslag: På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag till inspektionen lämna en rapport som utvisar att nivån på de försäkringstekniska avsättningarna är lämplig samt att beräkningen av dem utförs med relevanta metoder och med adekvata statistiska underlag.

Regeringens bedömning: Om ett försäkringsföretags beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna inte uppfyller kraven om detta i försäkringsrörelselagen eller i föreskrifter avseende detta, får Finansinspektionen enligt gällande rätt ingripa. Genom denna möjlighet till ingripande tillgodoses kravet i artikel 85 i Solvens II-direktivet om krav på ökning av de försäkringstekniska avsättningarna.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inga invändningar mot dem.

Skäl för regeringens förslag och bedömning: Enligt Solvens II-direktivet ska ett försäkringsföretag, efter begäran från tillsynsmyndigheten, kunna visa att nivån på företagets försäkringstekniska avsättningar är lämplig och att de metoder som används är tillämpliga och relevanta samt att underliggande statistiska data är adekvata (artikel 84).

Av artikel 85 framgår att om ett försäkringsföretags beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna inte uppfyller kraven i artiklarna 76–83, får tillsynsmyndigheterna kräva att beloppen ska ökas så att det motsvarar en nivå som fastställts enligt dessa artiklar. I artiklarna 76–83 återfinns alla centrala bestämmelser kring beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna. Av artikel 85 framgår även att ökningen inte får gå utöver den nivå som gäller enligt artiklarna 76–83.

Bestämmelsen i artikel 84 har ingen direkt motsvarighet i de äldre direktiven och är av sådan art att den enligt regeringens mening bör införas i lag. Som utredningen konstaterar skulle Finansinspektionen eventuellt kunna infordra de relevanta uppgifterna inom ramen för sina allmänna tillsynsbefogenheter (se 14 kap. 5 § FRL). Eftersom de uppgifter som ska kunna efterfrågas av Finansinspektionen är preciserade och det nya regelverket även innefattar möjligheter för tillsynsmyndigheten att genomföra tillsynsåtgärder genom att kräva en ökning av de försäkringstekniska avsättningarna, får det emellertid anses lämpligt att införa en *specifik rapporteringsskyldighet* för försäkringsföretaget. En skyldighet som inte ska sammanblandas med annan obligatorisk rapportering.

Finansinspektionen har redan genom befintligt regelverk (nuvarande 16 kap. 1 § FRL) möjlighet att ingripa bl.a. om ett försäkringsföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt FRL. Denna möjlighet bör givetvis kvarstå. Någon särskild lagstiftningsåtgärd för att genomföra artikel 85 när det gäller krav på ökning av de försäkringstekniska avsättningarna behövs därför inte.

17.6.2 När förutsättningarna för en tillämpning av matchningsjustering inte längre är uppfyllda

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska omedelbart underätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering.

Om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering, ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från dagen då villkoren inte längre var uppfyllda. Om bristerna inte åtgärdas inom två månader, ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering.

Ett företag som har fått ett föreläggande att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering får inte beviljas nytt tillstånd inom två år från föreläggandet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom *artikel 2.23 i omnibus II-direktivet* införs det – genom den nya artikel 77b.2 andra och tredje meningarna i Solvens II-direktivet – bestämmelser om vad som ska gälla när ett försäkringsföretag inte längre uppfyller kraven för att få tillämpa matchningsjusteringen.

Eftersom de nya bestämmelserna har karaktär av tillsynsåtgärd av korrigerande natur bör de tas in i lag. Bestämmelserna bör utformas efter mönster från övriga sådana bestämmelser om tillsyn.

Det föreslås således att ett försäkringsföretag omedelbart ska underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering. Om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering, ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från dagen då villkoren inte längre var uppfyllda. Om bristerna inte åtgärdas inom två månader, ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering. Ett företag som har fått ett föreläggande att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering får inte beviljas nytt tillstånd inom två år från föreläggandet (i sistnämnt fall bör bestämmelsen tas in i förslaget till 5 kap. 7 § FRL).

17.6.3 Rapporteringskrav och översyner

Regeringens bedömning: Bestämmelser om vilken rapportering som ska lämnas av de olika EU-institutionerna föranleder inga lagstiftningsåtgärder.

Skyldigheten för Finansinspektionen att rapportera vissa uppgifter till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten omfattas av den utvidgade samarbetsbestämmelsen i försäkringsrörelselagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom *artikel 2.23 i omnibus II-direktivet* införs det genom en ny artikel 77f i Solvens II-direktivet bestämmelser om vissa översyner och krav på lämnande av rapporter med anledning av det s.k. LTGA-paketet (åtgärder som rör behandling av försäkringsprodukter med långfristiga garantier) som införs genom omnibus II-direktivet. Bestämmelserna är i huvudsak riktade till Eiopa och

kommissionen, men det finns också krav som är riktade till de nationella tillsynsmyndigheterna.

Bestämmelser som riktar sig till Eiopa behöver inte genomföras i nationell lagstiftning.

Skyldigheten för Finansinspektionen att rapportera vissa uppgifter till Eiopa omfattas av den utvidgade samarbetsbestämmelsen i FRL (se avsnitt 17.3.5).

17.7 Tillsynen över en intern modell

17.7.1 Kompletterande beräkning av solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell till inspektionen lämna en beräkning av solvenskapitalkravet med användning av standardformeln samt en verifiering och kontroll av modellen.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser att Finansinspektionen endast ska kunna kräva en uppskattning av solvenskapitalkravet enligt standardformeln.

Skälen för regeringens förslag: Enligt Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheten, efter det att myndigheten gett ett försäkringsföretag sitt godkännande att tillämpa en intern modell, genom ett motiverat beslut ålägga företaget att till myndigheten överlämna en skattning av solvenskapitalkravet som utarbetats i enlighet med standardformeln (artikel 112.7).

Tillsynsmyndigheterna får kräva att försäkringsföretagen tillämpar sina respektive interna modeller på relevanta referensportföljer med antaganden som bygger på externa uppgifter för att verifiera kalibreringen av den interna modellen och kontrollera att dess specifikation överensstämmer med allmänt accepterad marknadspraxis (artikel 122.4).

Bestämmelserna i artiklarna 112.7 och 122.4 saknar motsvarighet i de äldre direktiven och bör tas in i svensk lag.

Svensk Försäkring anser att Finansinspektionen endast ska kunna kräva en uppskattning av solvenskapitalkravet enligt standardformeln. Enligt regeringens mening bör det emellertid av tillsynsskäl stå Finansinspektionen fritt att fastställa omfattningen av beräkningen i varje enskilt fall. Detta behövs för att bättre kunna jämföra resultatet av beräkning enligt den interna modellen med resultatet av en beräkning enligt standardformeln.

Krav på att Finansinspektionens beslut ska vara motiverade framgår av bestämmelser i 20 § förvaltningslagen. Något behov av lagändring med

anledning av kravet på ett motiverat beslut i artikel 112.7 föreligger således inte.

17.7.2 Bristande uppfyllande av kraven för att få använda en intern modell

Regeringens förslag: På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell, men som inte längre uppfyller kraven för att få använda en sådan, till inspektionen lämna en handlingsplan för hur företaget avser att inom skälig tid rätta till bristerna. En sådan plan behöver inte upprättas, om företaget kan visa att överträdelsen är ringa.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Om ett försäkringsföretag, efter att ha fått tillsynsmyndighetens godkännande att använda en intern modell, inte längre uppfyller kraven enligt Solvens II-direktivet, ska företaget utan dröjsmål antingen förse tillsynsmyndigheterna med en plan för att på nytt uppnå överensstämmelse inom skälig tid eller visa att effekterna av den bristande överensstämmelsen är oväsentliga (artikel 118.1). Om planen inte genomförs, får tillsynsmyndigheterna kräva att företaget ska återgå till att beräkna solvenskapitalkravet enligt standardformeln (se artikel 118.2).

Dessa krav bör införas i lag. Beträffande genomförandet av artikel 118.2, se avsnitt 14.8.1.

17.8 Statistik kring verksamhet över gränserna

Regeringens bedömning: Förändringar i den närmare uppdelningen av den statistik som rör verksamhet över gränserna som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen bör genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretag som bedriver verksamhet över gränserna ska lämna viss statistik kring sin verksamhet till sin tillsyns-

myndighet (artikel 159). Uppgifterna ska vara uppdelade efter de indelningar av olika slag som finns i bilagorna II och V till direktivet.

Bestämmelsen är genomförd i svensk rätt genom bestämmelserna 14 kap. 5 § FRL om att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär. Nu föreslås dessutom att bemyndigandet i 14 kap. 18 § andra stycket 1 – om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt den bestämmelsen – utökas med föreskriftsrätt även beträffande när och hur de ska lämnas (se avsnitt 17.1.2).

Genom *artikel 2.41 i omnibus II-direktivet* ersätts hänvisningar till bilagorna II och V i Solvens II-direktivet med hänvisningar till den indelning i affärsgränar som finns i bilaga I till kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

Som tidigare har nämnts framgår skyldigheten för försäkringsföretag att lämna statistiska uppgifter till Finansinspektionen av 14 kap. 5 § FRL i kombination med föreskrifter som meddelas av Finansinspektionen. De förändringar i uppdelningen av statistik som införs genom omnibus II-direktivet kräver ändringar i Finansinspektionens föreskrifter, men ingen lagstiftningsåtgärd.

17.9 Ingripanden eller tillsynsåtgärder av korrigerande natur?

17.9.1 Allmänna principer för ingripanden respektive tillsynsåtgärder

Regeringens förslag: Bestämmelsen i den nuvarande försäkringsrörelselagen om när Finansinspektionen ska ingripa ändras på så sätt att inspektionen även ska ingripa vid åsidosättande av de styrdokument som försäkringsföretaget ska ha och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. Finansinspektionen ska även ingripa om styrdokumenterna inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet.

Dessutom införs vissa möjligheter tillsynsåtgärder av korrigerande natur.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Enligt utredningens förslag skulle ingripanden avseende riktlinjer omfatta endast de riktlinjer som framgår av FRL.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* påpekar att det i den föreslagna EU-förordningen finns ytterligare krav på att försäkringsföretag ska ha styrdokument och riktlinjer och att det inte heller kan uteslutas att andra författningar kan komma att innehålla sådana krav. Därmed bör bestämmelserna om tillsyn och ingripande, enligt inspektionen, inte begränsas enbart till styrdokument och riktlinjer enligt FRL, utan även utvidgas till andra författningar som reglerar företagets näringsverksamhet. *Svensk Försäkring* anser att kapitaltillägg inte i alla

delar kan anses som ett ingripande från tillsynsmyndigheten – exempelvis är kapitaltillägg på grund av att företagets riskprofil avviker från de antaganden som ligger till grund för standardformeln inte alls en reaktion från myndigheten på att företaget inte har följt en bestämmelse. Svensk försäkring hävdar vidare att kapitaltillägg vid brister i företagsstyrning däremot kan anses som ett ingripande, och att det därför kan anses som osäkert hur de typer av åtgärder som Finansinspektionen nu ges möjlighet att tillämpa är att betrakta som en ingripande- eller tillsynsåtgärder i FRL:s mening.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* anser att det bör preciseras att Finansinspektionens ingripande när det gäller åsidosättande av skyldigheter enligt företagets styrdokument ska begränsas till sådana styrdokument som omfattas av inspektionens tillsyn.

Skälen för regeringens förslag

Styrdokument

Finansinspektionen påpekar att det i den föreslagna EU-förordningen finns ytterligare krav på att försäkringsföretag ska ha styrdokument och riktlinjer. Det är därför lämpligt att – i likhet med vad som gäller för Finansinspektionens tillsyn – utvidga räckvidden för Finansinspektionens ingripandemöjligheter till att även avse företagets styrdokument som har sin grund i författningar som reglerar dess verksamhet. Lagen ska således möjliggöra ingripanden när någon av dessa styrdokument antingen åsidosatts eller inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet. I enlighet med vad *Svensk Försäkring* framhåller bör möjligheten till ingripande begränsas till de styrdokument som omfattas av Finansinspektionens tillsyn.

Ingripanden eller tillsynsåtgärder av korrigerande natur?

Genom Solvens II-direktivet införs en rad bestämmelser som ger tillsynsmyndigheten befogenheter att i olika skeden följa upp och kontrollera att ett försäkringsföretag lever upp till solvenskapitalkravet. I olika bestämmelser i direktivet uttrycks att tillsynsmyndigheten får agera då ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkning av detta solvenskrav. Det handlar om möjligheter för tillsynsmyndigheten att besluta om kapitaltillägg, men även om att besluta om att ett försäkringsföretag ska tillämpa s.k. företags-specifika parametrar eller att företaget ska upphöra med att beräkna sitt solvenskapitalkrav med standardformeln och i stället tillämpa en intern modell eller vice versa. Kapitaltillägg får även beslutas om en tillsynsmyndighet har funnit att ett företags företagsstyrningssystem avviker från reglerna om företagstyrning i direktivet (se artiklarna 37, 110, 118 och 119).

Som utredningen diskuterar och *Svensk Försäkring* anför kan det anses som osäkert hur dessa typer av åtgärder som Finansinspektionen nu ges

möjlighet att tillämpa är att betrakta som ingripande- eller tillsynsåtgärder i FRL:s mening.

Av skäl 26 och 27 i Solvens II-direktivet framgår emellertid att utgångspunkten för att ställa adekvata kvantitativa krav inom försäkringssektorn är solvenskapitalkravet, att standardformen för solvenskapitalkravet är avsedd att återspegla riskprofilen hos de flesta försäkringsföretagen samt att kapitaltillägg bör användas som en sista utväg när andra tillsynsåtgärder är verkninglösa eller olämpliga. Nu nämnda åtgärder är således att anse som tillsynsåtgärder av korrigerande natur, dvs. ska användas i tillsynen för att justera ett otillfredsställande solvenskapitalkrav. Sådana åtgärder är aktuella när försäkringsföretagets riskprofil väsentligt avviker från de antaganden som legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet. Ingripanden däremot bör vara förbehållet situationer när det har skett ett uttryckligt åsidosättande av försäkringsföretagets skyldigheter enligt författningar, bolagsordning eller stadgar eller styrdokument.

17.10 Tillsynsåtgärder av korrigerande natur

17.10.1 Beräkning enligt standardformeln vid bristande genomförande av plan

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som inte genomför en handlingsplan som avser åtgärdande av brister att uppfylla kraven att få använda en intern modell, ska efter beslut av Finansinspektionen beräkna solvenskapitalkravet med användning av standardformeln i stället för med en intern modell.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna berör inte den aktuella frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det..

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som inte längre uppfyller kraven i artiklarna 120–125 på att få använda en intern modell ska utan dröjsmål ge in en plan till tillsynsmyndigheten för att på nytt uppnå överensstämmelse inom skälig tid eller visa att effekterna av den bristande överensstämmelsen är oväsentliga (artikel 118.1 i Solvens II-direktivet). Av bestämmelserna i artikel 118.2 följer att tillsynsmyndigheterna får kräva att ett försäkringsföretag som inte genomför den plan som avses i artikel 118.1 i stället ska beräkna solvenskapitalkravet enligt standardformeln.

Bestämmelserna saknar motsvarighet i de äldre direktiven, och bör nu införas i FRL. Som framgår av avsnitt 13.6.2 ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell, men som inte längre uppfyller kraven för att få använda en sådan, till Finansinspektionen lämna en handlingsplan för hur företaget avser att inom skälig tid rätta till bristerna. En sådan plan behöver inte upprättas, om företaget kan visa att överträdelsen är ringa.

Genom bestämmelsen ges Finansinspektionen möjlighet att i sin granskning följa upp och genomföra korrigerande tillsynsåtgärder i de fall ett företag som använder en intern modell inte längre uppfyller kraven. När en plan som kommit inspektionen tillhanda inte genomförs av försäkringsföretaget, bör Finansinspektionen således ha möjlighet att besluta att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav med tillämpning av standardformeln i stället för en intern modell.

17.10.2 Krav på företagsspecifika parametrar vid beräkning av försäkringsrisk enligt solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet och det därför är olämpligt att beräkna detsamma enligt standardformeln, får Finansinspektionen besluta att försäkringsföretaget vid beräkningen av kapitalkravet för riskkategorier som avser försäkringsrisk ska ersätta en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företagsspecifika parametrar.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna berör inte den aktuella frågan.

Förslaget till utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: När det är olämpligt att beräkna solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln, på grund av att det berörda försäkringsföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen enligt standardformeln, får tillsynsmyndigheterna, genom ett motiverat beslut, kräva att det berörda företaget ersätter en undergrupp av de parametrar som används i beräkningen enligt standardformeln med parametrar som är specifika för det företaget, när det beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring i enlighet med bestämmelserna om företagsspecifika parametrar i artikel 101.3 (artikel 110 första meningen i Solvens II-direktivet).

Bestämmelsen möjliggör för tillsynsmyndigheten att i vissa särskilda fall kräva användning av s.k. företagsspecifika parametrar. Detta skiljer sig från det fall då det enskilda försäkringsföretaget självt kan välja att ersätta en undergrupp av nämnda parametrar. Den situationen kräver även den Finansinspektionens godkännande, men är en valfri åtgärd för företaget, i motsats till förevarande bestämmelse som är en korrigerande tillsynsåtgärd från inspektionen.

Genom direktivets bestämmelser införs en rad tillsynsåtgärder som gör det möjligt för Finansinspektionen att noggrant bevaka och följa upp ett försäkringsföretags efterlevnad av solvenskapitalkravet. Bestämmelserna om företagsspecifika parametrar, krav på användning av intern modell samt i vissa delar kapitaltillägg förutsätter samtligen att företaget

riskprofil avviker väsentligt ifrån de antaganden som legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet. Genom dessa bestämmelser kan Finansinspektionen genomföra korrigerande tillsynsåtgärder i ett tidigare skede än då en direkt påvisbar brist i solvenskapitalkravet föreligger.

Nu aktuell tillsynsåtgärd bör införas i lag. Att Finansinspektionens beslut ska vara motiverat följer redan av 20 § förvaltningslagen. Termerna ”tekningsrisk för skade-, liv- respektive sjukförsäkring” kan med fördel ersättas med ”riskkategorier som avser försäkringsrisk”. Bestämmelsen i artikel 110 andra meningen om att de företagsspecifika parametrarna ska beräknas på ett sådant sätt att företaget följer bestämmelserna i artikel 101.3 får anses som ett krav på att beräkningen av kapitalkravet enligt de nu aktuella bestämmelserna ska vara förenligt med den skyddsnivå som gäller för solvenskapitalkravet.

17.10.3 Beräkning enligt en fullständig eller partiell intern modell i stället för med standardformeln

Regeringens förslag: Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkning av standardformeln och det därför är olämpligt för företaget att beräkna solvenskapitalkravet enligt denna, får Finansinspektionen besluta att försäkringsföretaget ska använda en fullständig eller partiell intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna berör inte den aktuella frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skäl för regeringens förslag: Tillsynsmyndigheten får kräva att ett företag som beräknar sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln i stället ska använda en intern modell för att beräkna solvenskapitalkravet eller relevanta riskmoduler som ingår i det (artikel 119 i Solvens II-direktivet). En förutsättning för att ett sådant krav ska kunna ställas från tillsynsmyndighetens sida är dock att det är olämpligt att beräkna solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln, eftersom det berörda företags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen enligt standardformeln. En tillsynsmyndighets beslut ska enligt den aktuella bestämmelsen meddelas i form av ett s.k. motiverat beslut.

Bestämmelsen i artikel 119 saknar motsvarighet i de äldre direktiven och bör införas i lag.

Krav på att Finansinspektionens beslut ska vara motiverade framgår av 20 § förvaltningslagen.

För att bestämmelsen ska aktualiseras ska ett företag som använder standardformeln för att beräkna sitt solvenskapitalkrav ha kommit i en situation då det är olämpligt att fortsätta med detta då företags riskprofil kommit att avvika väsentligt från de antaganden som legat till grund för beräkningen. Bestämmelsen ger Finansinspektionen möjlighet

att för det fall förutsättningarna är uppfyllda besluta om att ett försäkringsföretag upphör att beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln och i stället tillämpar en fullständig intern modell eller partiell sådan.

17.10.4 Kapitaltillägg

Regeringens förslag: Under vissa förutsättningar får Finansinspektionen efter granskning besluta om ett tillägg till solvenskapitalkravet (kapitaltillägg) för ett försäkringsföretag.

Efter ett beslut om kapitaltillägg ska försäkringsföretagets solvenskapitalkrav utgöras av summan av kapitaltillägget och solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln eller, om företaget har fått tillstånd att använda en intern modell, i enlighet med denna.

Ett beslut om kapitaltillägg ska omprövas minst en gång per år och upphävas när företaget har avhjälpt de brister som låg till grund för beslutet.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Kapitaltillägg enligt Solvens II-direktivet

Av skäl 26–28 i Solvens II-direktivet framgår att det är solvenskapitalkravet som är utgångspunkten för att ställa adekvata kvantitativa krav inom försäkringssektorn. Tillsynsmyndigheterna bör därför endast under särskilda omständigheter och i de fall som nämns i direktivet ha befogenhet att fastställa kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet. Standardformeln för solvenskapitalkravet är avsedd att återspegla riskprofilen hos de flesta försäkringsföretagen, men det kan finnas vissa fall där standardformeln inte ger adekvat uttryck för en mycket speciell riskprofil hos ett företag. Att fastställa ett kapitaltillägg är en undantagsåtgärd och bör endast användas som en sista åtgärd när andra tillsynsåtgärder är verkningslösa eller olämpliga. Tillsynsmyndigheten bör se till att försäkringsföretaget avhjälper de brister som föranlett ett beslut om kapitaltillägg.

Enligt artikel 37 i Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheterna i särskilda fall fastställa ett krav på kapitaltillägg för ett försäkringsföretag. Detta ska ske efter tillsynens granskningsprocess i följande fall:

- Om tillsynsmyndigheten har funnit att företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln, och kravet på att använda en intern modell är olämpligt eller har visat sig

ineffektivt eller en fullständig eller partiell intern modell håller på att utarbetas.

- Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet i enlighet med en fullständig eller partiell intern modell på grund av att vissa kvantifierbara risker inte beaktats i tillräcklig utsträckning och företaget inte inom skäligen tid har anpassat modellen till föreliggande riskprofil, eller
- Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkringsföretags företagsstyrningssystem avviker väsentligt från kraven i direktivet och att avvikelserna medför att företaget inte kan garantera en korrekt identifiering, mätning, övervakning, hantering och rapportering av de risker som företaget är eller kan komma att bli exponerat för, och det är osannolikt att bristerna kan korrigeras inom skäligen tid endast genom andra åtgärder.

I artikel 37.2 i direktivet anges att ett kapitaltillägg som avses i första stycket a och b ska beräknas så att det säkerställs att företaget uppfyller solvenskapitalkravet (artikel 101.3). Ett kapitaltillägg som avses i första stycket c ska vara proportionellt mot de betydande risker som föranledde tillsynsmyndigheten att besluta om kapitaltillägg.

Av artikel 37.3 i direktivet framgår att tillsynsmyndigheterna i de fall som avses i första stycket b och c ska se till att försäkringsföretaget vidtar alla ansträngningar för att avhjälpa de risker som ledde till ett beslut om kapitaltillägg.

I artikel 37.4 anges att tillsynsmyndigheterna ska granska ett beslutat krav på kapitaltillägg enligt artikel 37.1 minst en gång om året och upphäva det när företaget avhjälpt de brister som ledde till föreläggandet.

I artikel 37.5 anges att det icke-tillfredsställande solvenskapitalkravet ska ersättas med samma solvenskapitalkrav plus det kapitaltillägg som förelagts. I andra stycket anges att solvenskapitalkravet (trots punkt 1) inte ska innefatta det kapitaltillägg som förelagts i enlighet med punkt 1 c för beräkning av den riskmarginal som anges i artikel 77.5.

Av artikel 37.6 framgår avslutningsvis att Europeiska kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera de omständigheter som innebär att ett krav på kapitaltillägg kan föreläggas och metoderna för beräkningen av ett sådant krav.

Förutsättningarna för Finansinspektionens beslut om kapitaltillägg

Mot bakgrund av vad som anges i artikel 37 i Solvens II-direktivet anser regeringen att det finns anledning att föreslå att Finansinspektionen efter granskning får besluta om ett tillägg till solvenskapitalkravet (kapitaltillägg) för ett försäkringsföretag om

- företagens riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln, och ett beslut om användning av en intern modell är olämpligt eller har visat sig sakna verkan, eller en fullständig eller partiell intern modell håller på att utarbetas (punkt 1),
- företagens riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt en fullständig eller partiell intern modell, till följd av att vissa kvantifierbara

risker inte har beaktats i tillräcklig utsträckning och företaget inte inom skälig tid har anpassat modellen till sin riskprofil (punkt 2),

- företaget använder volatilitetsjustering, matchningsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen enligt övergångsbestämmelserna och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen (punkt 3), eller
- företagets företagsstyrningssystem avviker väsentligt från kraven i försäkringsrörelselagen eller föreskrifter som har meddelats med stöd av den lagen, samtidigt som avvikelserna medför att företaget inte kan garantera en korrekt hantering och rapportering av de risker som företaget exponeras för och det är osannolikt att bristerna kan åtgärdas inom skälig tid (punkt 4).

Ett kapitaltillägg som avses i punkterna 1 och 2 ska beräknas så att det säkerställs att företaget uppfyller solvenskapitalkravet.

Ett kapitaltillägg som avses i punkt 3 ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Ett kapitaltillägg som avses i punkt 4 ska beräknas så att det är proportionerligt mot de risker som föreligger på grund av bristerna i företagsstyrningssystemet.

Efter ett beslut om kapitaltillägg ska försäkringsföretagets solvenskapitalkrav utgöras av summan av kapitaltillägget och solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln eller, om företaget har fått tillstånd att använda en intern modell, i enlighet med denna. Ett kapitaltillägg som beslutats med stöd av punkt 4 ska inte ingå i solvenskapitalkravet vid beräkning av riskmarginalen.

När kapitaltillägg beslutats enligt punkterna 2 eller 4 ska Finansinspektionen förelägga försäkringsföretaget att vidta de åtgärder som behövs för att avhjälpa bristerna.

Ett beslut om kapitaltillägg ska omprövas minst en gång per år och upphävas när företaget har avhjälpt de brister som låg till grund för beslutet.

Närmare om förutsättningarna för kapitaltillägg

Efter ett beslut om kapitaltillägg ska försäkringsföretagets solvenskapitalkrav som nämnts utgöras av summan av kapitaltillägget och solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln eller, om företaget har fått tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, i enlighet med denna. Ett kapitaltillägg som beslutats med stöd av punkten 3 ovan ska inte ingå i solvenskapitalkravet vid beräkning av riskmarginalen. Skälet till att behandla de två typfallen olika är att i punkterna 1 och 2 ovan avses fall då riskprofilen avviker från det av företaget gjorda antagandena vid fastställandet av solvenskapitalkravet. Således handlar det om befarade brister i beräkningen av detsamma. I enlighet härmed ska också det kapitaltillägg som beslutas utformas så att det de facto återskapar ett korrekt värderat solvenskapitalkrav. När det å andra sidan handlar om att kapitaltillägg beslutats för ett företag som har avsevärda brister i sitt företagsstyrningssystem, ska kapitaltillägget ställas i proportion till bristerna i företagsstyrningen.

När kapitaltillägg beslutats enligt punkterna 2 eller 3 ovan ska Finansinspektionen förelägga försäkringsföretaget att vidta de åtgärder som behövs för att avhjälpa bristerna. Det som åsyftas är att i fallen då bristerna förekommer i en intern modell eller i ett företagsstyrningssystem så ankommer det på försäkringsföretaget att korrigera dessa så att bristen elimineras. Det omnämns i skälen till direktivet att för det fall standardformeln inte på ett korrekt sätt avspeglar ett företags specifika riskprofil kan kapitaltillägget vara kvar under följande år (skäl 27).

Ett beslut om kapitaltillägg ska omprövas minst en gång per år. Beslutet ska upphävas när företaget har avhjälpt bristerna som föranledde kapitaltillägget.

Den närmare innebörden av bestämmelserna om kapitaltillägg är att Finansinspektionen i vissa särskilt angivna situationer får möjlighet att använda en korrigerande tillsynsåtgärd. Detta bör avspeglas i kapitlet om tillsyn i FRL.

I skälen i direktivet anges att åtgärden att besluta om kapitaltillägg ska vara en sista utväg då andra tillsynsåtgärder har uttömts. Detta bör bedömas i kontexten av hur ingripande de olika åtgärderna är. Tillsynsmyndigheten bör emellertid primärt ha uttömt alla de andra tillsynsåtgärderna som får anses relevanta för att komma tillrätta med avvikelserna i riskprofilen eller ha bedömt dessa som uppenbart verkningslösa eller olämpliga, innan kapitaltillägg beslutas (jfr skäl 27).

Särskilt om kapitaltillägg när matchningsjustering, volatilitetsjustering eller övergångsregler används

Enligt artikel 37 i Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheten i vissa särskilt uppräknade fall besluta om krav på kapitaltillägg. Som framgått ovan föreslås att dessa bestämmelser tas in i lag.

Genom *artikel 2.8 a och b i omnibus II-direktivet* införs det genom nya bestämmelser i artiklarna 37.1 d och 37.2 i Solvens II-direktivet en möjlighet att besluta om kapitaltillägg också i de fall då ett försäkringsföretag tillämpar matchningsjustering, volatilitetsjustering eller den särskilda övergångsregleringen för den riskfria räntestrukturen (i artikel 37.1 b görs endast en mindre justering av lydelsen). Enligt de nya bestämmelserna (37.1 d i Solvens II-direktivet) får kapitaltillägg beslutas om tillsynsmyndigheten gör bedömningen att företagets riskprofil väsentligt avviker från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen. Av de nya bestämmelserna (37.2 andra stycket) framgår att kapitaltillägget ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Den nya grund för kapitaltillägg som införs genom omnibus II-direktivet bör tas in i lag, i likhet med vad som har föreslagits när det gäller de övriga grunderna för kapitaltillägg. Lagtekniskt bör detta lämpligen ske genom ett tillägg i den bestämmelse om kapitaltillägg som nu föreslås. Av tillägget bör tydligt framgå att kapitaltillägget är avsett att utgöra en form av justering av kapitalkravet på grund av att företagets riskprofil väsentligt avviker från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen, till skillnad från kapitaltillägg som är avsett att utgöra en form av justering av kapitalkravet på grund av

att företagets riskprofil väsentligt avviker från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln.

17.11 Solvenskapitalkravet – ingripanden

17.11.1 Underrättelse om bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk försäkring* anser att inte varje risk för att kapitalkraven inte kommer att uppfyllas ska behöva rapporteras.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Försäkringsföretag ska omedelbart underrätta tillsynsmyndigheten så snart som de konstaterat att solvenskapitalkravet inte längre efterlevs eller att det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna (artikel 138.1 i Solvens II-direktivet).

Bestämmelsen saknar direkt motsvarighet i de äldre direktiven, men i nu gällande FRL finns i 16 kap. 5 § ett krav på att Finansinspektionen ska förelägga ett försäkringsföretag som inte uppfyller de i lagen ställda kapitalkraven att upprätta en plan för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning. Bestämmelsen i 16 kap 5 § har sitt ursprung i första skadeförsäkringsdirektivet och första livförsäkringsdirektivet och kom att införlivas med svensk rätt när EES-avtalet ingicks (se prop. 1992/93:257 s. 202). Härutöver har Finansinspektionen i allmänna råd angett att försäkringsföretagen bör rapportera in sådana händelser som kan medföra att de ekonomiska förutsättningarna ändras, så att företaget inte kan uppfylla sina åtaganden mot kunder (FFFS 2005:12).

Genom de nya bestämmelserna avseende olika åtgärder i samband med att ett försäkringsföretag inte uppfyller de i lag uppställda kraven på solvenskapital införs ett regelverk som delvis får anses motsvara de tidigare bestämmelserna och som ger tillsynsmyndigheten befogenheter att följa försäkringsföretagens finansiella ställning på nära håll. Solvens II-direktivets kapitalkrav får emellertid anses bestå av två trappsteg. Kravet på nogsam rapportering av solvenskapitalläget kan således snarare ses som en utvidgad kontroll av försäkringsföretagens finansiella situation.

Det utvidgade regelverket kring bristande uppfyllande av solvenskapitalkravet kan i detta avseende ses som ett nytt extra krav på försäkringsföretagen att redovisa sin finansiella ställning mer proaktivt till tillsynsmyndigheten. Det bereder samtidigt Finansinspektionen nya utvid-

gade möjligheter och skyldigheter att på närmre avstånd följa ett försäkringsföretags finansiella ställning. Om ett försäkringsföretag inte lever upp till solvenskapitalkravet, eller riskerar att inte leva upp till kravet under de kommande tre månaderna, ska tillsynsmyndigheten omedelbart underrättas.

Vad gäller kravet på underrättelse står det enligt regeringens mening klart att en sådan ovillkorligen bör ske omedelbart i samband med att en faktisk brist i uppfyllandet av kravet på solvenskapital kan konstateras.

Svensk Försäkring anför i det sammanhanget följande. Rörelser på de finansiella marknaderna kan vara snabba och stora och påverkar försäkringsföretagens ställning genom marknadsvärderingen av tillgångar, skulder och åtaganden. Inte minst är livförsäkringsföretagen känsliga för rörelser i räntekurvan. Mot den bakgrunden är tre månader en relativt lång period. Svensk Försäkring menar därför att det för en underrättelseskyldighet måste krävas en mer påtaglig risk för att kapitalkraven inte kommer att uppfyllas och att det måste framgå av lagtexten.

Det finns en uppenbar risk att frågan om ett försäkringsföretag har uppfyllt sin underrättelseskyldighet kommer att bedömas av Finansinspektionen i efterhand, när ett företag inte uppfyller kapitalkraven. En sådan bedömning måste självklart ta sin utgångspunkt i den information som fanns tillgänglig för företaget innan kapitalkravet underskreds och beakta vilka bedömningar som var rimliga för ett företag att göra vid det tillfället.

Som Svensk försäkring påpekar kan en viss grad av osäkerhet anses föreligga i de fall ett försäkringsföretag gör en bedömning framåt i tiden, dvs. för det fall att ett försäkringsföretag gör bedömningen att man inte kommer att uppfylla solvenskapitalkravet inom tremånadersperioden. Icke desto mindre ska försäkringsföretaget underrätta tillsynsmyndigheten i de fall då försäkringsföretaget kan konstatera att det finns risk för att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet inom de närmaste tre månaderna. Det får anses följa av att det just är när en *risk* bedöms finnas som försäkringsföretaget har en skyldighet att underrätta om att detta innefattar ett osäkerhetsmoment. Det blir med därtill beaktande av proportionalitetsprincipen ett krav på underrättelse som måste ställas i relation till den prognostiserade bristens infallande i tid, omfattning och inte minst förutsägbarhet

17.11.2 Åtgärdsplan vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: Om ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen förelägga företaget att inom två månader från dagen då bristerna konstaterades upprätta en åtgärdsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en åtgärdsplan.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska inom två månader från konstaterandet av den bristande efterlevnaden av solvenskapitalkravet överlämna en realistisk åtgärdsplan till tillsynsmyndigheten för godkännande (artikel 138.2 i Solvens II-direktivet).

I nu gällande FRL finns i 16 kap. 5 § ett krav på att Finansinspektionen ska förelägga ett försäkringsföretag som inte uppfyller de i lagen ställda kapitalkraven att upprätta en plan för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning. Föreläggandet kan riktas antingen mot försäkringsföretaget som sådant eller mot företagets styrelse och planen ska inlämnas till inspektionen för godkännande.

Om ett försäkringsföretag konstaterar att företaget inte lever upp till solvenskapitalkravet eller riskerar att inte leva upp till kravet under de kommande tre månaderna, ska tillsynsmyndigheten omedelbart underlättas. Företaget ska, inom två månader från konstaterandet att företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet, lägga fram en realistisk åtgärdsplan för godkännande av tillsynsmyndigheten. Inom sex månader ska nödvändiga åtgärder vidtas som innebär att solvenskapitalkrav åter uppfylls.

Utredningen föreslår att ett försäkringsföretag i nu beskriven situation ska komma in med en åtgärdsplan utan att detta förenas med ett föreläggande. Såsom motsvarande regelverk är utformat i dag ska Finansinspektionen förelägga det enskilda försäkringsföretaget att inkomma med en plan för att åtgärda kapitalbristen. För en sådan ordning talar också det nya regelverkets struktur. I artikel 142.2 anges att om en tillsynsmyndighet *krävt* en åtgärdsplan eller en finansiell saneringsplan så ska myndigheten inte utfärda ett visst intyg. Övervägande skäl talar således för en ordning där Finansinspektionen ska förelägga försäkringsföretaget att komma in med en åtgärdsplan.

Det föreslås således i en ny bestämmelse i FRL att om ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen förelägga företaget att inom två månader från dagen då bristerna konstaterades upprätta en åtgärdsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om innehållet i en sådan åtgärdsplan.

17.11.3 Krav på åtgärder när ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet

<p>Regeringens förslag: Om ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen förelägga företaget att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande vidta</p>

nödvändiga åtgärder för att åter uppfylla detta. Om det är lämpligt, får Finansinspektionen förlänga tidsfristen med tre månader.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Tillsynsmyndigheten ska kräva att ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet vidtar nödvändiga åtgärder för att inom sex månader från konstaterandet av att solvenskapitalkravet inte efterlevdes avhjälpa denna situation, antingen genom att återupprätta den tidigare nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller genom reduceringar i sin riskprofil för att följa solvenskapitalkravet (artikel 138.3 i Solvens II-direktivet). Av artikelns andra stycke framgår att tillsynsmyndigheten får förlänga tidsfristen med tre månader, om så är lämpligt.

Enligt nuvarande 16 kap. 5 § FRL ska Finansinspektionen förelägga ett försäkringsföretag som inte uppfyller de i lagen ställda kapitalkraven att upprätta en plan för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning. Föreläggandet kan riktas antingen mot försäkringsföretaget som sådant eller mot företagets styrelse och planen ska inlämnas till inspektionen för godkännande.

Genom de nya bestämmelserna i artikel 138.3 avseende olika åtgärder i samband med att ett försäkringsföretag inte uppfyller de uppställda kraven på solvenskapital, införs ett regelverk som får anses motsvara de tidigare bestämmelserna och som ger tillsynsmyndigheten befogenheter att följa försäkringsföretagens finansiella ställning på nära håll. Till skillnad från nu gällande regelverk kommer emellertid tillsynen och ingripandena att riktas mot de två olika kapitalkraven som uppställs i Solvens II-direktivet, dels minimikapitalkravet, dels solvenskapitalkravet. De aktuella direktivbestämmelserna bör tas in i lag. Finansinspektionen ska således, för det fall att solvenskapitalkravet inte uppfylls, förelägga ett företag att inom sex månader återställa företagets finansiella brist och åter uppfylla solvenskapitalkravet. Den angivna tidsrymden kan dock om det är lämpligt kunna förlängas med ytterligare tre månader.

17.11.4 Förlängd tidsfrist för återställande av solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: Om den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för åtgärder på grund av bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet, får Finansinspektionen förlänga tidsfristen för återställande av det kravet med högst sju år.

Ett försäkringsföretag ska under en sådan tidsfrist var tredje månad ge in en lägesrapport till Finansinspektionen. I lägesrapporten ska företaget redogöra för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att åter uppfylla solvenskapitalkravet.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg med att åter uppfylla solvenskapitalkravet under tiden från bristens konstaterande fram till rapportens ingivande, ska den förlängda tidsfristen upphöra att gälla.

Utredningens förslag avviker från regeringens förslag. Utredningens förslag har sin grund i den bestämmelse i Solvens II-direktivet som senare har ändrats genom omnibus II-direktivet.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Tillsynsmyndigheten ska kräva att ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet vidtar nödvändiga åtgärder för att inom sex månader från konstaterandet av att solvenskapitalkravet inte efterlevdes avhjälpa denna situation, antingen genom att återupprätta den tidigare nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller genom reduceringar i sin riskprofil för att följa solvenskapitalkravet (artikel 138.3 *första stycket* i Solvens II-direktivet). Av artikeln framgår att tillsynsmyndigheten får förlänga tidsfristen med tre månader, om så är lämpligt (se föregående avsnitt).

Enligt artikel 138.4 *första stycket* i Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheten vid ett exceptionellt kursfall på finansmarknaderna förlänga den tidsperiod som avses i artikel 138.3 *andra stycket* med en lämplig period. Vid en sådan förlängning ska alla relevanta faktorer beaktas.

Av artikel 138.4 *andra stycket* framgår att det berörda försäkringsföretaget var tredje månad ska lämna in en lägesrapport till sin tillsynsmyndighet. I lägesrapporten ska företaget redogöra för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.

Enligt artikel 138.4 *tredje stycket* ska en förlängning av tidsfristen i första stycket inte längre gälla om en inlämnad lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet, från det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades till det datum då lägesrapporten inlämnades.

Genom *artikel 2.36 i omnibus II-direktivet* sker ett flertal ändringar av, och tillägg till, de bestämmelser som finns i artikel 138.4 i Solvens II-direktivet.

Genom ett *nytt första stycke* i artikel 138.4 sker fem olika förändringar. För det första ersätts hänvisningen till ”exceptionellt kursfall på finansmarknaderna” med en hänvisning till ”exceptionellt svåra

förhållanden som påverkar försäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörds försäkringsklasser”. För det andra är det Eiopa (och inte de nationella tillsynsmyndigheterna) som – efter samråd med den Europeiska systemrisknämnden (ESRB) när så är lämpligt – ska fastställa när det föreligger exceptionellt svåra förhållanden. För det tredje klarläggs det att den förlängda tidsfristen endast ska gälla för de ”berörda företagen”. För det fjärde införs det ett klarläggande som innebär att tillsynsmyndigheten får förlänga den tidsperiod om tre månader som anges i artikel 148.3 andra stycket med en period på högst sju år. För det femte klargörs det att kravet på ”hänsyn till alla relevanta faktorer” inkluderar att hänsyn också tas till den genomsnittliga durationen i de försäkringstekniska avsättningarna.

Genom ett *nytt andra stycke* i artikel 138.4 klargörs det att Eiopa – efter begäran från en berörd nationell tillsynsmyndighet – ska fastställa om det föreligger ”exceptionellt svåra förhållanden”. I samma stycke finns även bestämmelser om under vilka förutsättningar en nationell tillsynsmyndighet får begära ett fasställande av att det föreligger ”exceptionellt svåra förhållanden”, nämligen om de försäkringsföretag som representerar en betydande del av marknaden eller berörda affärgrenar sannolikt inte kommer att kunna avhjälpa den bristande efterlevnaden av solvenskapitalkravet. I det nya andra stycket klargörs också när sådana förhållanden ska anses föreligga.

I ett *nytt tredje stycke* finns bestämmelser om att Eiopa och de nationella tillsynsmyndigheterna regelbundet ska analysera om det föreligger ”exceptionellt svåra förhållanden” och att Eiopa – i samarbete med berörda nationella tillsynsmyndigheter – ska fastställa när dessa förhållanden ska anses ha upphört.

Det *nya fjärde stycket* i artikel 138.4 motsvarar det tidigare andra stycket i samma artikel, och det nya femte stycket motsvarar det tidigare tredje stycket.

I de delar ändringarna i artikel 138 rör förutsättningarna för Finansinspektionens beslut om förlängning av tidsfristen bör ändringarna tas in i lag. Nyheterna i övrigt i denna artikel rör Eiopas samarbete med de berörda tillsynsmyndigheterna. För Finansinspektionens del regleras detta samarbete i den utvidgade samarbetsbestämmelsen (se 17 kap. 3 § FRL).

17.12 Minimikapitalkravet – ingripanden

17.12.1 Underrättelse om bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende på storlek, eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag innehåller inte krav på underrättelse om brister i uppfyllandet av kapitalkravet i ett mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att inte varje risk för att kapitalkraven inte kommer att uppfyllas ska behöva rapporteras.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Förslaget i utkastet till lagrådsremiss innehåller inte krav på underrättelse om brister i uppfyllandet av kapitalkravet i ett mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta tillsynsmyndigheten så snart som det har konstaterat att minimikapitalkravet inte längre efterlevs eller att det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna (artikel 139.1 i Solvens II-direktivet).

Bestämmelsen saknar direkt motsvarighet i de äldre direktiven, men i nu gällande FRL finns i 16 kap. 5 § ett krav på att Finansinspektionen ska förelägga ett försäkringsföretag som inte uppfyller de i lagen ställda kapitalkraven att upprätta en plan för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning.

Direktivbestämmelsen bör genomföras i lag. Ett försäkringsföretag ska således omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna. Beträffande *Svensk Försäkrings* invändning om att inte varje risk för att kapitalkravet inte kommer att uppfyllas ska behöva rapporteras, se avsnitt 13.9.1.

Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek får beviljas undantag från FRL:s bestämmelser om solvens och offentliggörande (se avsnitt 6.4). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för dessa mindre försäkringsföretag. Det är lämpligt att nu aktuell underrättelseskyldighet även omfattar brister i uppfyllandet av ett kapitalkrav som enligt dessa regler ska uppfyllas av ett mindre försäkringsföretag.

17.12.2 Finansiell saneringsplan vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkrav

Regeringens förslag: Om ett försäkringsföretag inte uppfyller minimikapitalkravet, eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende på storlek, ska Finansinspektionen förelägga företaget att inom en månad från dagen då bristen konstaterades upprätta en finansiell saneringsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande.

Den finansiella saneringsplanen ska innehålla åtgärder som företaget ska vidta för att inom tre månader från den dag då bristen konstaterades åter uppfylla minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska

uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsförelselagens tillämpningsområde beroende på storlek,

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningens förslag omfattar inte kapitalkrav för mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Förslaget i utkastet till lagrådsremiss omfattar inte kapitalkrav för mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser att upprättandet av en finansiell saneringsplan vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet inte ska föregås av ett föreläggande från inspektionen.

Skälen för regeringens förslag: Ett försäkringsföretag ska, inom en månad från det att företaget konstaterats inte uppfylla minimikapitalkravet, överlämna en realistisk kortfristig finansiell saneringsplan till tillsynsmyndigheten för godkännande (artikel 139.2 i Solvens II-direktivet). Saneringsplanen ska visa hur företaget planerar att se till att minimikapitalkravet uppfylls inom tre månader från konstaterandet, vilket antingen kan ske genom att tillföra medräkningsbara egna medel till en nivå som minst motsvarar minimikapitalkravet eller genom reduceringar i företagets riskprofil.

Av artikel 143 följer att Europeiska kommissionen, när det är nödvändigt för att förbättra överensstämmelsen, får besluta om genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera finansiella saneringsplaner enligt artikel 139.2. Kommissionen ska därvid vara uppmärksam på att inte försöka s.k. procykliska effekter.

Bestämmelserna i artikel 139.2 får i högre grad än regleringen avseende bristande solvenskapitalkrav anses motsvara artikel 20a 1 första stycket första meningen i första skadedirektivet, artikel 38.1 första meningen i konsoliderade livförsäkringsdirektivet och artikel 43.1 i återförsäkringsdirektivet. Dessa bestämmelser reglerade hur brister i de dåvarande kapitalkraven skulle hanteras (solvensmarginalen). De nämnda artiklarna har genomförts genom bestämmelser i nuvarande 16 kap. 5 § första stycket FRL. Bestämmelserna i artikel 139.2 bör därför lämpligen genomföras på så sätt att de ersätter nämnda bestämmelse i FRL.

Finansinspektionen anser att upprättandet av en finansiell saneringsplan vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet inte ska behöva föregås av ett föreläggande från inspektionen, utan att företaget i ett sådant läge ska upprätta en finansiell saneringsplan självmant. I sammanhanget måste konstateras att det åligger försäkringsföretaget att omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna. I likhet med vad som gäller för en åtgärdsplan vid bristande solvenskapitalkrav anser regeringen det därför lämpligt att Finansinspektionen ska förelägga försäkringsföretaget att ge in en finansiell saneringsplan. Eftersom det i förevarande fall avser brister i

minimikapitalkravet är tidsfristerna kortare och tillsyns- och ingripandeåtgärderna skarpare än vad som är fallet vid bristande solvenskapitalkrav. Ett försäkringsföretag som brister i minimikapitalkravet kan således även bli föremål för förfoganderättsinskränkningar och återkallelse av tillstånd. När det gäller återkallelse av tillstånd till följd av bristande minimikapitalkrav har den finansiella saneringsplanen och efterlevnaden av densamma en central betydelse (se avsnitt 17.14).

Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek får beviljas undantag från FRL:s bestämmelser om solvens och offentliggörande (se avsnitt 6.4). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för dessa mindre försäkringsföretag. Det är lämpligt att nu aktuell bestämmelse även omfattar brister i uppfyllandet av ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett mindre försäkringsföretag.

17.13 Inskränkningar i ett försäkringsföretags förfoganderätt över tillgångar

Regeringens förslag: Finansinspektionen får begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller helt förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige, om företaget inte uppfyller solvens- eller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende på storlek. I fråga om bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet krävs dessutom att det föreligger särskilda omständigheter som ger anledning att befara att företagets finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare.

Regeringens bedömning: I övrigt tillgodoser befintlig lagstiftning Solvens II-direktivets bestämmelser om möjligheten för tillsynsmyndigheten att, efter begäran från ett försäkringsföretags hemmedlemsstat eller annars, besluta om inskränkningar i företagets förfoganderätt över dess tillgångar när det inte uppfyller solvens- eller minimikapitalkravet. Detsamma gäller bestämmelser i direktivet om möjligheten för tillsynsmyndigheten att besluta om inskränkningar i ett försäkringsföretags förfoganderätt över sina tillgångar till följd av bristande uppfyllelse av kravet på försäkringstekniska avsättningar.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningen föreslår att Finansinspektionen även ska ges möjlighet att besluta förfoganderättsinskränkningar på egendom utanför svenskt territorium. Förslaget omfattar däremot inte ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende på storlek.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inga invändningar mot dem.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Förslaget i utkastet till

lagrådsremiss omfattar inte ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från FRL:s tillämpningsområde beroende på storlek.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Inskränkningar på Finansinspektionens initiativ

Tillsynsmyndigheten i försäkringsföretagets hemland får förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar, om företaget inte följer direktivets bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar (artikel 137 i Solvens II-direktivet). Förbud får enligt artikeln endast meddelas efter det att tillsynsmyndigheten i hemlandet har underrättat tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaterna om sin avsikt. Enligt artikeln ska tillsynsmyndigheten i hemlandet också ange vilka tillgångar som ska omfattas av åtgärden.

Bestämmelserna i artikel 137 har stora likheter med artikel 20.1 i första skadedirektivet, artikel 37.1 i konsoliderade livdirektivet och artikel 42.1 i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har genomförts i svensk rätt genom bestämmelser i nuvarande 16 kap. 7 § FRL och 3 kap. 7 § LUFT och artikel 137 föranleder därför ingen ytterligare lagstiftningsåtgärd.

Av artikel 138.5 i direktivet framgår att tillsynsmyndigheten, i fall då företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet, helt eller delvis får begränsa ett företags rätt att fritt förfoga över sina tillgångar, om särskilda omständigheter föreligger och tillsynsmyndigheten bedömer att det berörda företagets finansiella ställning kommer att ytterligare försämrats. Den tillsynsmyndighet som beslutar om inskränkningar i företagets förfoganderätt ska underrätta tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaterna om alla åtgärder den har vidtagit. Dessa myndigheter ska, på begäran av tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten, vidta samma åtgärder. Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska också ange vilka tillgångar som ska omfattas av inskränkningarna.

Bestämmelserna i artikel 138.5 har stora likheter med artikel 20.2 andra stycket och 20.5 i första skadedirektivet, artikel 13.2 i tredje skadedirektivet, artikel 37.2 andra och femte styckena i konsoliderade livdirektivet och artikel 42.2 andra och fjärde styckena i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har genomförts genom bestämmelser i nuvarande 16 kap. 7 § FRL och 3 kap. 7 § LUFT. Det nuvarande regelverket bör kompletteras så att Finansinspektionen ges möjlighet att ingripa genom förfoganderättsinskränkningar, om ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet och det föreligger särskilda omständigheter som ger anledning att befara att företagets finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare.

Av bestämmelserna i artikel 139.3 i direktivet framgår att tillsynsmyndigheten i hemlandet, i fall då företaget inte uppfyller minimikapitalkravet, helt eller delvis får inskränka ett försäkringsföretags rätt att fritt förfoga över sina tillgångar. Den tillsynsmyndighet som beslutar om inskränkningar i företagets förfoganderätt ska underrätta tillsynsmyndigheterna i eventuella värdländer om alla åtgärder den har vidtagit. Dessa myndigheter ska, på begäran av tillsynsmyndigheten i hemlandet, vidta

samma åtgärder. Tillsynsmyndigheterna i hemlandet ska ange vilka tillgångar som ska omfattas av åtgärderna.

Bestämmelserna i artikel 139.3 har stora likheter med artikel 20.3 i första skadedirektivet, artikel 37.3 andra stycket i konsoliderade livdirektivet och artikel 42.3 andra stycket i återförsäkringsdirektivet. I dessa äldre direktiv utlöstes motsvarande ingripandeåtgärder när solvensmarginalen gick under garantibeloppet. Dessa artiklar har genomförts genom bestämmelser i nuvarande 16 kap. 7 och 12 §§ FRL samt 3 kap. 7 § LUFT. De nuvarande reglerna i FRL bör kompletteras så att Finansinspektionen ges möjlighet att ingripa genom förfoganderättsinskränningar om ett försäkringsföretag inte uppfyller minimikapitalkravet.

Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek får beviljas undantag från FRL:s bestämmelser om solvens och offentliggörande (se avsnitt 6.4). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för dessa mindre försäkringsföretag. Det är lämpligt att nu aktuell bestämmelse i FRL även omfattar brister i uppfyllandet av ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett mindre försäkringsföretag.

Inskränkningar efter begäran från annan tillsynsmyndighet

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga i enlighet med nationell lagstiftning för att kunna förbjuda försäkringsföretag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom deras territorier om företagets hemmedlemsstat begär det (artikel 140 i Solvens II-direktivet). En sådan förfogandeinskränkning kan ske i de fall som anges i artiklarna 137–139 och 144.2 samt kan omfatta de tillgångar som hemmedlemsstaten ska ange. I artiklarna 137–139 återfinns bestämmelser om möjligheten att använda förfogandeförbud vid bristande efterlevnad av kraven på försäkringstekniska avsättningar, solvenskapitalkravet respektive minimikapitalkravet, och i artikel 144.2 återfinns bestämmelser om möjligheten att använda förfogandeförbud i samband med återkallelse av tillstånd.

Sista ledet i artikel 140 måste rimligen förstås som en upplysning om den skyldighet som hemmedlemsstaten har enligt artiklarna 137–139 och 144.2, dvs. att ange vilka tillgångar som ska omfattas av förfogandeförbudet, och att den skyldigheten måste ha fullgjorts för att ett förbud ska kunna meddelas i Sverige.

Bestämmelserna i artikel 140 har stora likheter med artikel 20a.3 i första skadedirektivet, artikel 38.3 i konsoliderade livdirektivet och artikel 43.4 i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har genomförts genom bestämmelser i 3 kap. 7 § LUFT och artikel 140 föranleder därför ingen ytterligare lagstiftningsåtgärder.

17.14 Återkallelse av tillstånd

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska återkalla ett försäkringsföretags tillstånd, om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag från försäkringsrörelselagens tillämpningsområde beroende

på storlek och företagets finansiella saneringsplan är uppenbart otillräcklig eller om företaget inte inom tre månader från den tidpunkt då företaget inte längre uppfyllde minimikapitalkravet eller nämnt kapitalkrav för mindre försäkringsföretag, har vidtagit de åtgärder som finns angivna i en godkänd finansiell saneringsplan.

Ett försäkringsföretags tillstånd får återkallas, om företaget inte har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser inom ett år från det att tillståndet gavs eller om företaget inte har drivit försäkringsrörelse under en sammanhängande tid av sex månader. Företagets tillstånd får vidare återkallas, om detta inte inom vissa tidsfrister har vidtagit de åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet som finns angivna i en godkänd åtgärdsplan eller i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten.

Regeringens bedömning: Några lagändringar är inte påkallade med anledning av bestämmelserna i Solvens II-direktivet om skyldigheten för Finansinspektionen att underrätta tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsländerna när ett försäkringsföretags tillstånd återkallas eller upphör.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Utredningens förslag beaktar inte särskilda kapitalkrav för mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inga invändningar mot dem.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning. Förslaget i utkastet till lagrådsremiss beaktar inte särskilda kapitalkrav för mindre försäkringsföretag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Bestämmelserna om när Finansinspektionen får återkalla ett tillstånd

Av bestämmelserna i artikel 144.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår när tillsynsmyndigheten i hemlandet *får* återkalla ett tillstånd. Återkallelse får ske när det berörda företaget

- inte utnyttjar tillståndet inom viss tid,
- avstår från att utnyttja tillståndet,
- inte längre bedriver verksamheten,
- inte längre uppfyller villkoren för tillståndet eller
- allvarligt åsidosätter sina skyldigheter enligt de bestämmelser som gäller för företaget.

Av bestämmelsen i artikel 144.1 andra stycket framgår när tillsynsmyndigheten i hemlandet *ska* återkalla ett tillstånd. Återkallelse ska ske när det berörda företaget har brustit i efterlevnaden av minimikapitalkravet och tillsynsmyndigheten har funnit att den finansiella saneringsplanen är uppenbart otillräcklig eller när det berörda företaget inte har lyckats genomföra planen inom tre månader från det att den bristande efterlevnaden av minimikapitalkravet konstaterades.

Bestämmelserna i artikel 144.1 första stycket a– c har stora likheter med artikel 22.1 första stycket led a, b och d i första skadedirektivet, artikel 14 i tredje skadedirektivet, artikel 39.1 första stycket led a, b och d i konsoliderade livdirektivet och artikel 44.1 första stycket led a, b och d i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har genomförts genom bestämmelser i nuvarande 16 kap. 8–10 §§ FRL och i huvudsak är inte några ytterligare lagstiftningsåtgärder påkallade. Det finns dock anledning att i viss mån precisera återkallelsegrunden i artikel 144.1 c genom att i direkt lag ange att Finansinspektionen får återkalla ett försäkringsföretags tillstånd om företaget inte inom viss angiven tidsfrist har vidtagit de åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet som finns angivna i en godkänd åtgärdsplan eller i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten. Grunden för detta ställningstagande är den nya bestämmelsen i artikel 141 i Solvens II-direktivet som stadgar att om ett företags solvenssituation fortsätter att försämrats ska tillsynsmyndigheterna ha befogenheter att vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att garantera försäkringstagarnas intressen när det rör sig om försäkringsavtal. Detta gäller oberoende av åtgärder enligt artiklarna 138 och 139 om bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet respektive minimikapitalkravet.

Det finns vidare anledning att instämna i utredningens bedömning såvitt avser den nuvarande skyldigheten för Finansinspektionen i 16 kap. 9 § första stycket 2 och 4 FRL att återkalla ett företags tillstånd enbart av det skälet att företaget inte har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser inom ett år från det att tillståndet gavs, eller om företaget inte har drivit försäkringsrörelse under en sammanhängande tid av sex månader, att denna riskerar att vara onödigt begränsande. Av artikel 144.1 a i direktivet framgår dessutom att tillsynsmyndigheten *får* återkalla ett tillstånd i dessa fall. De nuvarande bestämmelserna i FRL bör därför justeras så att Finansinspektionen inte som utgångspunkt måste återkalla ett tillstånd i de nu angivna fallen.

Bestämmelserna om när Finansinspektionen ska återkalla ett tillstånd

Bestämmelserna i artikel 144.1 andra stycket om återkallelse av tillstånd när ett försäkringsföretag inte uppfyller minimikapitalkravet har ingen direkt motsvarighet i de äldre direktiven, och ska därför införas i svensk lag. Bestämmelsen genomförs lämpligast genom ett tillägg i den nu gällande lagregeln i FRL om när Finansinspektionen ska återkalla ett försäkringsföretags tillstånd.

Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek får beviljas undantag från FRL:s bestämmelser om solvens och offentliggörande (se avsnitt 6.4). Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka bestämmelser som ska gälla för dessa mindre försäkringsföretag. Det är lämpligt att nu aktuell bestämmelse om återkallelse av tillstånd även omfattar brister i uppfyllandet av ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett mindre försäkringsföretag.

Anmälan till tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsländer m.m.

När ett tillstånd återkallas eller upphör ska tillsynsmyndigheten i hemlandet, enligt bestämmelsen i artikel 144.2 första stycket, anmäla detta till

tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsländerna. Dessa myndigheter ska enligt bestämmelsen vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att försäkringsföretaget inleder ny verksamhet inom deras territorier. Enligt artikel 144.2 andra stycket ska tillsynsmyndigheten i hemlandet, tillsammans med tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsländerna, vidta alla de åtgärder som behövs till skydd för de försäkrades intressen, och särskilt inskränka företagets rätt att fritt förfoga över dess tillgångar i enlighet med artikel 140 i direktivet.

Bestämmelserna i artikel 144.2 har stora likheter med artikel 22.1 i första skadedirektivet, artikel 39.1 i konsoliderade livdirektivet och artikel 44.1 i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har genomförts genom bestämmelser i nuvarande 16 kap. 7 och 12 §§ FRL samt 3 kap 7 § LUFT och ytterligare lagstiftningsåtgärder med anledning av artikel 144.2 är enligt regeringens mening inte påkallade.

Krav på motivering av beslut

Av bestämmelsen i artikel 144.3 framgår det att varje beslut att återkalla ett tillstånd ska innehålla en fullständig motivering och meddelas till det berörda försäkringsföretaget, vilket tillgodoses av 20 § förvaltningslagen.

17.15 Anmälan om tillstånd och återkallelse av tillstånd

Regeringens bedömning: Kravet enligt Solvens II-direktivet om att beviljande och återkallelse av tillstånd att bedriva försäkringsrörelse ska anmälas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom *artikel 2.3 i omnibus II-direktivet* införs en ny artikel 25 a i Solvens II-direktivet. Där anges att varje auktorisation eller återkallelse av auktorisation ska anmälas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som sedan ska föra en förteckning över detta. Eiopa ska offentliggöra denna förteckning på sin webbplats och hålla den uppdaterad.

Solvens II-direktivet innehåller regler för beviljande respektive återkallelse av tillstånd. Beslut om detta fattas enligt FRL av Finansinspektionen. Den anmälningsskyldighet till Eiopa beträffande dessa beslut som införs genom Solvens II-direktivet föranleder ingen lagstiftningsåtgärd. En sådan regel bör i stället införas på förordningsnivå.

17.16 Bemyndigande avseende innehållet i en åtgärdsplan och i en finansiell saneringsplan

Regeringens förslag: Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en åtgärdsplan och i en finansiell saneringsplan.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skäl för regeringens förslag: Av artikel 142.1 i Solvens II-direktivet framgår vilka uppgifter eller bevis som en åtgärdsplan och en finansiell saneringsplan minst ska innehålla. Det handlar om uppgifter rörande intäkter och kostnader, prognoser, medel som är avsedda att täcka avsättningar och kapitalkrav samt uppgifter om företagets riktlinjer för återförsäkring.

Bestämmelserna i artikel 142.1 har stora likheter med artikel 20a 1 första stycket i första skadedirektivet, artikel 38.1 andra meningen leden a–e i konsoliderade livdirektivet och artikel 43.2 leden a–e i återförsäkringsdirektivet. Dessa artiklar har, efter bemyndigande i nuvarande 16 kap. 26 § FRL, genomförts genom bestämmelser i Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om finansiell saneringsplan (FFFS 2011:13). Bemyndigandet i nuvarande 16 kap. 26 § FRL bör dock utvidgas till att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om såväl innehållet i en finansiell saneringsplan som innehållet i en åtgärdsplan.

18 Grupper

18.1 Överväganden och förslag

18.1.1 Nya regler om grupper och definitioner av betydelse för omfattningen av en grupp

Regeringens förslag: Solvens II-direktivets gruppregler införs för de försäkringsföretag som omfattas av försäkringsrörelselagen och i de delar direktivets gruppregler avser försäkringsholdingbolag och blandade finansiella holdingföretag. Definitionen av grupp i Solvens II-direktivet införs i lag i huvudsakliga delar. Begreppet ägarintresse definieras i lag och ersätter det nu använda begreppet intresseföretag. Begreppet anknutet företag definieras också i lag.

Regeringens bedömning: Nuvarande definitioner av moderföretag och dotterföretag behålls oförändrade. Finansinspektionen ska inte ges

befogenhet att i ett visst fall betrakta ett företag som moder- eller dotterföretag, om det ena företaget utövar ett bestämmande inflytande över det andra. Begreppet företag med ägarintresse som förekommer i den svenska lydelsen av Solvens II-direktivet, införs inte.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att begreppet försäkringsgrupp ska användas i lagtext även fortsättningsvis, med möjlighet för Finansinspektionen att i ett visst fall betrakta ett företag som moder- eller dotterföretag. Utredningen föreslår vidare att begreppen företag med ägarintresse införs i lag och att begreppet ägarintresse inte ska definieras särskilt samt att begreppet intresseföretag ska behållas.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har inga invändningar mot dem. *Finansinspektionen* anser att utredningens förslag till gruppbestämmelser behöver bearbetas ytterligare och att förslaget fått en utformning som tycks avvika från strukturen och innehållet i motsvarande avsnitt i Solvens II-direktivet. Inspektionen och *Svensk Försäkring* menar vidare att begreppet ägarintresse är av stor vikt för förståelsen av gruppreglerna och bör definieras i lag på ett sätt som nära ansluter till den definition som finns i Solvens II-direktivet. *Folksam* pekar på att utredningens förslag att i ett visst fall låta Finansinspektionen behandla ett visst företag som moder- eller dotterföretag lämnar ett stort tolkningsutrymme till inspektionen och riskerar att leda till osäkerhet i rättstillämpningen. *Svensk Försäkring* framför liknande synpunkter.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem. *Finansinspektionen* anser att Solvens II-direktivets uttryck ”företag med ägarintesse” bör införas i gruppreglerna i FRL. Vidare anser inspektionen att man ska ges befogenhet att i ett visst fall betrakta ett företag som moder- eller dotterföretag.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Bakgrund

Genom Solvens II-direktivet införs en ny och utbyggd reglering av tillsynen över försäkringsföretag som ingår i en grupp av företag. Dagens EU-rättsliga regler i det s.k. försäkringsgruppdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv nr 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp) upphävs och ersätts med nya regler i Solvens II-direktivet.

Regleringen ändrar inriktning från att ta sikte på de enskilda försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp till att avse hela gruppen sedd som en helhet. I linje med den inriktningen innehåller direktivet bestämmelser om hur regleringen på de olika områdena ska tillämpas på gruppnivå, exempelvis i fråga om kapitalbas, kapitalkrav, rapportering och företagsstyrning.

Grupptillsynen utgör ett komplement till den tillsyn som ska ske med avseende på de enskilda försäkringsföretagen individuellt. Ett försäk-

ringsföretag som ska underkastas grupp tillsyn ska alltså även stå under tillsyn som enskilt institut.

För de grupper som är verksamma i flera medlemsstater i EU ska det – med något undantag – utses en grupp tillsynsmyndighet, som ansvarar för grupp tillsynen med avseende på en viss grupp. Grupp tillsynsmyndigheten och de övriga behöriga myndigheterna i de länder där gruppen finns ska samarbeta inom ramen för ett s.k. tillsynskollegium. I Solvens II-direktivet finns regler dels om hur grupp tillsynsmyndigheten ska utses, dels om hur samarbetet ska ske mellan denna och övriga tillsynsmyndigheter. Det finns också regler om hur de nationella behöriga myndigheterna, inbegripet grupp tillsynsmyndigheten, ska samarbeta med den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten, förkortad Eiopa.

Regleringen av grupper i Solvens II-direktivet samverkar med regleringen av tillsynen över finansiella konglomerat enligt konglomeratdirektivet²⁴. Ändamålet är att tillsynen ska bli effektiv och samordnad. Om särskild tillsyn sker av en grupp till följd av bestämmelserna i konglomeratdirektivet, påverkar det vilka resurser som ska läggas på grupp tillsyn enligt Solvens II-direktivet.

Konglomeratdirektivet har genomförts i Sverige i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, kallad konglomeratlagen. Finansiella konglomerat är grupper av företag som innehåller företag som driver verksamhet av viss storlek inom både försäkringssektorn och bank- och värdepapperssektorn (se 2 kap. 1 § konglomeratlagen). Vissa bestämmelser i Solvens II-direktivet kan för sin tillämpning bli beroende av om konglomeratdirektivet är tillämpligt (se t.ex. artikel 213.3 i Solvens II-direktivet).

Den 16 november 2011 antogs Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG och 2009/138/EG vad gäller extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat (här benämnt ändringsdirektivet) som bl.a. innehåller ändringar i Solvens II-direktivet. Regeringens förslag utgår därför från den lydelse av Solvens II-direktivet som direktivet fått genom ändringsdirektivet. Dessutom beaktas de ändringar av Solvens II-direktivet som framgår av det s.k. omnibus II-direktivet.

Allmänna utgångspunkter

När det gäller Solvens II-direktivets bestämmelser om grupper av företag finns, som *Finansinspektionen* påpekar, särskilt starka skäl att vid utformningen av de svenska lagreglerna hålla sig nära Solvens II-direktivets lydelse. Försäkringsföretag ingår numera i stor omfattning i grupper av företag som har internationell karaktär. Den nya tillsynsordning som skapats inom EU förutsätter också, som redan berörts, ett nära samarbete som inbegriper de nationella tillsynsmyndigheterna

²⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU.

sinsemellan och den nya europeiska tillsynsmyndigheten Eiopa. Om de bestämmelser som genomför Solvens II-direktivet avviker från direktivet och på grund av detta skiljer sig åt mellan EU:s medlemsstater, försvåras det nödvändigt tillsynssamarbete. Regelefterlevnaden för försäkringsföretagen försvåras likaså. Detta gäller särskilt som Solvens II-direktivets uppbyggnad och terminologi i stor utsträckning får genomslag i reglering även på andra nivåer (bl.a. i nivå-II reglerna). Som huvudregel bör de svenska gruppreglerna för försäkringsföretag därför nära ansluta till Solvens II-direktivet och de begrepp som används i direktivet. Vissa undantag från denna huvudregel är dock motiverade, vilket berörs i det följande.

Gruppddefinitionen

Genom Solvens II-direktivet har en definition av begreppet grupp införts på försäkringsområdet (se artikel 212.1 c i Solvens II-direktivet). Någon sådan definition har tidigare inte funnits. Dagens definition av försäkringsgrupp i 9 kap. 1 § FRL bygger på en beskrivning i försäkringsgruppdirektivet av de fall då särskild tillsyn ska utövas över de försäkringsföretag som ingår i en grupp (se prop. 1999/2000:99 s. 32 f. och även prop. 2005/06:45). Till största delen är omfattningen av en grupp oförändrad i Solvens II-direktivet i förhållande till försäkringsgruppdirektivet, bl.a. är definitionerna av moder- och dotterföretag oförändrade. En utvidgning har dock skett på så sätt att en grupp enligt artikel 212.1 c ii även kan baseras på starka och varaktiga finansiella kopplingar mellan företagen. En förutsättning är att det ena företaget genom en centraliserad samordning har ett dominerande inflytande över de övriga. En ytterligare förutsättning för att en grupp ska innefatta dessa företag är att ingående och avbrytande av de finansiella kopplingarna kräver förhandsgodkännande av grupp-tillsynsmyndigheten.

I Sverige uppställs inga krav på sådant förhandsgodkännande eller tillstånd, som *Svensk Försäkring* framhåller. Det innebär att två svenska företag aldrig kan utgöra en grupp på grund av den nu aktuella direktivbestämmelsen. Däremot kan ett svenskt företag och ett utländskt företag förenas i en grupp till följd av den. Det blir fallet om ett svenskt företag ingår i en grupp där grupp-tillsynsmyndigheten finns i ett annat land inom EES, där det ställs krav på tillstånd för att ingå och avsluta sådana finansiella kopplingar som avses i direktivbestämmelsen. Det saknar då betydelse om det svenska företaget enligt direktivbestämmelsen utövar ett dominerande inflytande eller står under ett sådant inflytande från ett annat företag. Avgörande är att det enligt lagstiftningen i det land där grupp-tillsynsmyndigheten finns krävs tillstånd för att upprätta och avsluta sådana starka och varaktiga finansiella kopplingar som avses i direktivet.

Det är givetvis av stor betydelse att definitionen av en grupp av företag i FRL så nära som möjligt ansluter till Solvens II-direktivets, för att inte skapa oklarheter och asymmetrier för de grupper som verkar i flera EES-länder. En sådan ordning underlättar också Finansinspektionens samarbete med andra tillsynsmyndigheter och med Eiopa. Därför föreslås en ändrad gruppddefinition i FRL motsvarande direktivets definition.

Begreppet grupp bör användas i stället för försäkringsgrupp i enlighet med Solvens II-direktivet. Detta för att inte lagtexten ska få ett annat och snävare tillämpningsområde än den direktivartikel den genomför. En samtidig användning av både grupp och det snävare begreppet försäkringsgrupp är i och för sig tänkbar, men en sådan lösning skulle innebära en onödig avvikelse från direktivets begreppsapparat. Dessutom skulle det medföra en viss risk för att de näraliggande begreppen skulle förväxlas och därigenom försvåra tillämpningen. Ytterligare en fördel med att använda endast begreppet grupp är att man därigenom också uppnår så stor överensstämmelse som möjligt med gruppdefinitionen i konglomeratdirektivet och konglomeratlagen (se artikel 2.12 i konglomeratdirektivet och 1 kap. 7 § konglomeratlagen). Detta har ett särskilt värde med tanke på hur reglerna i konglomeratdirektivet och Solvens II-direktivet samspelar.

Gruppdefinitionen som har en viktig praktisk betydelse för tillämpningen av de materiella reglerna om grupp tillsyn bör placeras tillsammans med dessa regler och inte i 1 kap. FRL, tillsammans med övriga rena definitioner som berör koncernförhållanden (se t.ex. definitioner av anknutet företag, försäkringsholdingföretag, nära förbindelser och kvalificerat innehav).

Som *Svensk Försäkring* påtalar är direktivartikeln inte helt klar när det gäller vad som avses med uttrycken finansiella kopplingar och centraliserad samordning. I skälen till direktivet anges – med avseende på den aktuella direktivbestämmelsen – att försäkringsföretag ska kunna bilda grupper även på annat sätt än genom kapitalband om relationerna företagen emellan garanterar en finansiell solidaritet mellan dem (skäl 98). Enligt skälsatsen kan det i synnerhet röra ömsesidiga associationer men är inte begränsat till dem. Eftersom direktivartikeln bara ska tillämpas när det finns krav på tillstånd av grupp tillsynsmyndigheten för upprättande och avslutande av starka och varaktiga finansiella kopplingar, torde Finansinspektionen och de berörda försäkringsföretagen, i de fall där frågan blir aktuell, kunna få besked om den närmare innebörden av grupp tillsynsmyndigheten.

Moderföretag och dotterföretag

I artikel 13.15 och 13.16 i Solvens II-direktivet anges vad som i direktivet avses med moderföretag och dotterföretag. Därutöver finns bestämmelser i artikel 212.2 i direktivet om att vissa företag som i praktiken utövar ett bestämmande inflytande över ett annat företag ska betraktas som moderföretag och om att de företag över vilka ett dominerande inflytande utövas ska betraktas som dotterföretag.

Definitionerna av moder- och dotterföretag i Solvens II-direktivet överensstämmer i allt väsentligt med definitionerna i försäkringsgruppdirektivet. Därför behöver ingen annan definition av moderföretag och dotterföretag införas än de som i dag gäller för försäkringsföretagen.

När det gäller den direktivbestämmelse (artikel 212.2) som ger tillsynsmyndigheterna möjlighet att betrakta vissa företag som moder- respektive dotterföretag om det ena företaget utövar ett bestämmande inflytande över ett annat företag, har bedömningen tidigare gjorts att motsvarande bestämmelser i försäkringsgruppdirektivet och direktivet

(92/30/EEG) om gruppbaserad tillsyn över kreditinstitut, inte kräver att en motsvarande svensk lagbestämmelse införs (se prop. 1994/95:50 s. 248 och prop. 1999/2000:99 s. 29). Det framhölls då att det borde klart framgå av lagtext när det föreligger ett moder-och dotterföretagsförhållande. En annan sak är, enligt vad som då uttalades, att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet har att bedöma om en koncern (grupp) föreligger enligt rekvisiten i lagen.

Det saknas anledning att nu frånga den bedömning som tidigare gjorts. Därför bör det inte införas någon bestämmelse i lag motsvarande artikel 212.2 i Solvens II-direktivet.

Intresseföretag eller ägarintresse?

I Solvens II-direktivet används begreppet ägarintresse, definierat som ett ägande, direkt genom annan fysisk eller juridisk person, av minst 20 procent av kapitalet eller av samtliga röster i ett annat företag (se artikel 13.20 i Solvens II-direktivet). Definitionen har ändrats och blivit snävare i förhållande till försäkringsgruppdirektivet. Det direktivets definition av ägarintresse hänvisar delvis till artikel 17 första meningen i direktiv 78/660/EEG (fjärde bolagsdirektivet). Enligt försäkringsgruppdirektivet föreligger ett ägarintresse dels om ett företag har en andel i ett annat företags kapital som genom att skapa en varaktig förbindelse mellan företagen är avsedd att främja den egna verksamheten, dels om det finns ett direkt eller indirekt innehav av minst tjugo procent av rösterna eller kapitalet i ett företag (se artikel 1 f i försäkringsgruppdirektivet).

Dagens definition av intresseföretag i FRL (se 1 kap. 13 §) bygger på den angivna bestämmelsen i försäkringsgruppdirektivet som definierar vad som utgör ett ägarintresse (se prop. 1999/2000:99 s. 29 f.). När den bestämmelsen ersätts av Solvens II-direktivets definition av ägarintresse måste bestämmelsen i FRL om intresseföretag också ändras.

Skälet till att begreppet intresseföretag kom att användas i FRL och inte begreppet ägarintresse var att begreppet intresseföretag redan användes i redovisningslagstiftningen (se bl.a. 1 kap. 3 § lagen [1995:1560] om årsredovisning i försäkringsföretag [ÅRFL] jämförd med 1 kap. 5 § årsredovisningslagen [1995:1554] samt prop. 1995/96:10, Del II, s. 113–117). I redovisningslagstiftningen genomförs bestämmelsen i artikel 17 i fjärde bolagsdirektivet, som försäkringsgruppdirektivet hänvisar till. Eftersom försäkringsgruppdirektivets regler i stor utsträckning utgick från reglerna om försäkringsbolagens redovisning valde man att använda samma begrepp i FRL som i ÅRFL (prop. 1999/2000:99 s. 30).

Det ter sig lämpligt att nu i FRL övergå från att använda begreppet intresseföretag till att använda uttrycket ägarintresse. Därför bör det införas en särskild definition av ägarintresse i FRL, i enlighet med vad *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* förordar.

I artikel 212.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet finns en bestämmelse om att tillsynsmyndigheten ska betrakta ett företags innehav av röster eller kapital i ett annat företag som ett ägarintresse, om myndigheten finner att företaget som innehar röster eller kapital utövar ett betydande inflytande över det företag i vilket kapital eller röster innehas. På samma sätt som nyss anförts angående artikel 212.2 första och andra

styckena och definitionen av moder- och dotterföretag, är det viktigt att även definitionen av begreppet ägarintresse klart framgår av lagtext och att dess innebörd inte blir beroende av en skönsmässig bedömning. Eftersom övervägande skäl talar mot att införa en lagbestämmelse motsvarande artikel 212.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet, bör en sådan inte införas.

Företag med ägarintresse och anknutet företag

I Solvens II-direktivet används begreppen företag med ägarintresse och anknutet företag (se artikel 212.1 a och b i Solvens II-direktivet). Företag med ägarintresse är ett samlingsbegrepp för moderföretag, företag som har ett ägarintresse i ett annat företag och företag som helt eller delvis har en gemensam ledning med ett annat företag. Anknutet företag är ett samlingsbegrepp för dotterföretag, företag som ett annat företag har ett ägarintresse i och företag som helt eller delvis har en gemensam ledning med ett annat företag.

Utredningen har föreslagit att båda dessa begrepp ska definieras i FRL. Det är enligt regeringens mening önskvärt att i FRL använda Solvens II-direktivets begreppsapparat i så stor utsträckning som möjligt. Det gäller särskilt då begreppen som i förevarande fall används i reglering på nivå-II. När det gäller begreppet företag med ägarintresse blir det emellertid svårt att använda det begreppet samtidigt med begreppet ägarintresse. Begreppen är språkligt näraliggande men har inte samma innebörd. Begreppet ägarintresse kommer dessutom alltid att användas på det sättet att ett företag har ett ägarintresse i ett annat företag, vilket medför att risken för förväxling är stor. Dessutom ingår begreppet ägarintresse, enligt direktivets definition, som en delmängd i begreppet företag med ägarintresse. Att detta medför svårigheter framgår tydligt redan av den nämnda definitionen i artikel 212.1 i Solvens II-direktivet där företag med ägarintresse definieras som "ett företag som [...] har ett ägarintresse..." Den definition som föreslås av ägarintresse och de definitioner av moderföretag och dotterföretag som behålls, åstadkommer dessutom i sak samma ordning inom ramen för enskilda bestämmelser som direktivet åstadkommer med användning av begreppet företag med ägarintresse. Begreppet företag med ägarintresse får därför undvikas i FRL. Samma bedömning gjordes vid genomförandet av försäkringsgruppdirektivet.

Ibland anges i Solvens II-direktivet att en viss åtgärd ska utföras av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Som exempel kan nämnas artikel 246.4 första stycket i direktivet av vilken det följer att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse, försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget på gruppnivå ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning. En rimlig utgångspunkt är att det är företaget i toppen av gruppen som ska utföra åtgärden. Det kan emellertid finnas fall där gruppens struktur är komplex och då det kan vara befogat att frångå denna utgångspunkt. Som exempel kan nämnas vissa grupper med ett yttersta ägande utanför EES. Det går med andra ord inte att i lagtexten peka ut ett specifikt företag som ansvarigt då det kan variera från fall till

fall. Av detta skäl krävs en viss flexibilitet i lagtexten, något som också direktivet får anses ge uttryck för. Däremot är det möjligt att i lagtexten ringa in vilka företag i gruppen som kan komma i fråga, nämligen ett visst försäkringsföretag, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Frågan om ansvarigt företag måste avgöras med tillämpning av relevanta lagbestämmelser. Regeringen utgår från att eventuella praktiska problem i tillämpningen kan lösas i samråd med grupp tillsynsmyndigheten. En utgångspunkt är naturligtvis alltjämt att det är moderföretag som enligt allmänna associationsrättsliga principer har det ansvar för hur dotterföretagen sköts som föreskrivs i t.ex. aktiebolagslagen.

När det gäller begreppet anknutet företag finns inte någon motsvarande risk för förväxling inom FRL. En nackdel uppkommer dock genom att begreppet anknutet företag används i en annan betydelse i näraliggande lagstiftning, se 1 kap. 3 § konglomeratlagen. Fördelarna med att använda Solvens II-direktivets begrepp överväger dock den nackdelen. Anknutet företag bör därför definieras i FRL.

18.1.2 Definitioner av betydelse för omfattningen av grupp tillsynen

Regeringens förslag: Definitionen av försäkringsholdingföretag behålls i sak oförändrad i försäkringsrörelselagen, liksom definitionen av försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet. Definitioner av EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land införs.

Regeringens bedömning: Definitioner av ledande försäkringsföretag eller ledande försäkringsholdingföretag bör inte införas.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår inte definitioner av EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land utan i stället användning av begreppet försäkringsgivare. Vidare föreslår utredningen att begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag ska införas.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att definitionerna av ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag inte underlättar tillämpningen av reglerna om grupper. *Finansinspektionen* konstaterar att begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag inte har någon motsvarighet i Solvens II-direktivet. Inspektionen är av uppfattningen att dessa begrepp, om de ska införas, endast ska avse de företag som i Solvens II-direktivet benämns företag med det yttersta ägarintresset.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Allmänt om grupp tillsynen

Reglerna i Solvens II-direktivet om grupp tillsyn är konstruerade med utgångspunkt i hur en grupp ser ut; vilken typ av företag som finns i gruppen och om företagen i gruppen finns inom eller utom EES. Olika regler gäller för grupper som är uppbyggda på olika sätt. För att ge de svenska lagreglerna en tydlig struktur behövs ett antal definitioner, så att tillämpningsområdet för de olika bestämmelserna om grupp tillsyn kan avgränsas på rätt sätt.

EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare i tredje land

När det i Solvens II-direktivet talas om försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag betyder det ett företag som har fått tillstånd enligt Solvens II-direktivet att driva försäkringsrörelse (se artikel 13.1 och 13.4 i Solvens II-direktivet). Det kan alltså röra sig om ett svenskt företag eller ett företag från något annat EES-land. För motsvarigheterna till försäkringsföretag utanför EES har Solvens II-direktivet en definition av försäkringsföretag i tredjeland (se artikel 13.3 i Solvens II-direktivet). I FRL avses däremot alltid ett svenskt företag med begreppet försäkringsföretag. För de utländska motsvarigheterna använder FRL begreppet utländska försäkringsgivare (se bl.a. 1 kap. 2 § FRL) samt i något fall begreppet EES-försäkringsgivare (se 10 kap. 7 § andra stycket FRL).

Solvens II-direktivets gruppbestämmelser skiljer i vissa avseenden mellan försäkringsföretag och försäkringsföretag i tredjeland. Denna åtskillnad kan inte åstadkommas i FRL enbart genom användning av begreppet försäkringsföretag. Det behövs ett begrepp som kan särskilja de företag som har tillstånd enligt Solvens II-direktivet, men i något annat EES-land än Sverige, från de företag som är baserade utanför EES. Detta åstadkoms inte genom införande av begreppet försäkringsgivare, som utredningen föreslagit.

Det föreslås i stället att begreppet EES-försäkringsgivare ska definieras i FRL. En sådan definition finns redan i 1 kap. 5 § första stycket 1 lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige, förkortad LUFT. Enligt definitionen är en EES-försäkringsgivare en utländsk försäkringsgivare vars hemland hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och vars verksamhet inom EES står under finansiell tillsyn endast av den behöriga myndigheten i hemlandet. Definitionen är skapad för att markera en gräns mellan de försäkringsgivare som omfattas av den europeiska försäkringsrörelseregleringen och de som inte gör det (se prop. 1997/98:141 s. 91).

Det föreslås att definitionen i FRL av begreppet EES-försäkringsgivare ska knyta an mer direkt till Solvens II-direktivet och uttryckligen innefatta de företag som omfattas av det direktivet. En nackdel är att definitionen då får en annorlunda utformning i förhållande till LUFT. Den nackdelen uppvägs emellertid av den föreslagna definitionens större tydlighet. Sakligt sett torde ingen skillnad uppstå.

Som motsvarighet till begreppet EES-försäkringsgivare föreslås införande av begreppet försäkringsgivare från tredje land. Det begreppet

ska innefatta de företag vars hemländer inte hör till EES men som skulle omfattas av Solvens II-direktivet om hemländerna hörde till EES. Det stämmer därmed överens med Solvens II-direktivets definition av försäkringsföretag i tredje land. Även denna definition kommer att avvika från definitionen i LUFT (se 1 kap. 5 § första stycket 2) enligt vilken försäkringsgivare från tredje land är; annan utländsk försäkringsgivare än EES-försäkringsgivare som enligt sitt hemlands lag är en juridisk person. Det är en nackdel att två så näraliggande lagar har olika definitioner av samma begrepp. Intresset av att definitionen i FRL ligger så nära Solvens II-direktivet som möjligt får dock anses väga tyngre.

Försäkringsholdingföretag och försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet

I artikel 212.1 f i Solvens II-direktivet definieras begreppet försäkringsholdingföretag. Det är något förenklat ett moderföretag som har som föremål för sin huvudsakliga verksamhet att förvärva och äga dotterföretag som är försäkringsföretag, EES-försäkringsgivare eller försäkringsföretag i tredje land. Definitionen i Solvens II-direktivet är i sak oförändrad i förhållande till försäkringsgruppdirektivet. Därför behöver någon saklig ändring inte göras i FRL:s definition. Däremot behöver en anpassning göras med anledning av att de nya begreppen EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land införs i FRL.

Begreppet försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet har nyligen införts i FRL (se prop. 2012/13:160 Nya regler för finansiella konglomerat och grupper). Begreppet har samma sakliga innehåll i Solvens II-direktivet som i försäkringsgruppdirektivet. Därför ska ingen saklig ändring göras i FRL vid genomförandet av Solvens II-direktivet såvitt avser det begreppet.

Begreppet ingår emellertid i den nuvarande gruppdefinitionen i FRL, som enligt vad som föreslås i det föregående ska utmönstras och ersättas av en ny. Mot den bakgrunden behöver definitionen i FRL av försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet omarbetas, så att den passar in bland de övriga definitioner som införs för att ligga till grund för bestämmelserna om grupp tillsyn. Den omarbetade definitionen bör placeras i 1 kap. FRL, där bl.a. det näraliggande begreppet försäkringsholdingföretag återfinns. Där definieras det som ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, en försäkringsgivare från tredje land, ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 4 lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat eller ett försäkringsholdingföretag och som har minst ett dotterföretag som är försäkringsföretag.

Ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag

Utredningen har föreslagit att begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag ska införas. Som *Finansinspektionen* anmärker avser utredningen med begreppen bl.a. vad som i direktivet benämns ”företag med det yttersta ägarintresset” (se bl.a. artikel 215.2 i Solvens II-direktivet). Varken begreppen som sådana eller utredningens användning av begreppen har dock någon direkt motsvarighet i direktivet. Försiktighet bör iaktas i fråga om införande av begrepp i FRL som

inte har sin grund i direktivet. Detta är särskilt viktigt när det gäller bestämmelserna om grupper, som i stor utsträckning kommer att tillämpas över nationsgränserna. Enligt regeringens bedömning behövs inte heller begreppen för att klargöra vilket företag som ska underkastas grupp tillsyn respektive ansvara för att en grupp följer direktivets regler. Detta bör i stället följa av de regler som genomför direktivets bestämmelser om omfattningen av grupp tillsynen i olika fall (se artikel 213.2 i Solvens II-direktivet). I de enskilda materiella tillsynsbestämmelserna bör det vidare göras tydligt vilket företag som grupp tillsynen ska utgå från.

Begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag bör därför inte användas i FRL.

18.1.3 Fall då grupp tillsyn ska utövas

Regeringens förslag: Särskild tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp (grupp tillsyn) med avseende på solvens, riskkoncentrationer, interna transaktioner, riskhantering och intern kontroll ska utövas över

1. försäkringsföretag som är moderföretag till eller har ägarintresse i åtminstone ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredje land,
2. försäkringsföretag som har en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning med ett annat försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredje land, och
3. försäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES.

Grupp tillsyn enligt vissa bestämmelser i Solvens II-direktivet, med undantag för bestämmelserna om den särskilda tillsynsordningen, ska utövas över försäkringsföretag vars moderföretag finns utanför EES, om tillsynen i moderföretagets hemland inte kan anses likvärdig med den tillsyn som ska ske enligt Solvens II-direktivet inom EES. Om tillsynen kan anses likvärdig med den tillsyn som ska ske inom EES, ska grupp tillsynen utövas av ansvariga tillsynsmyndigheter i moderföretagets hemland.

Grupp tillsyn över försäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet ska endast utövas med avseende på interna transaktioner.

Ett försäkringsföretag som ingår i en grupp som omfattas av grupp tillsyn står även under tillsyn som enskilt försäkringsföretag.

Utredningens förslag innehåller inte någon direkt motsvarighet till regeringens förslag i aktuell del. Utredningen föreslår en bestämmelse som ålägger ett ledande företag inom en grupp ansvaret för att tillämpa gruppreglerna.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* påpekar att Solvens II-direktivet ställer olika krav på olika typer av grupper och menar att utredningens författningsförslag behöver revideras för att återge detta.

Även *Svensk Försäkring* efterlyser ett klagörande av vilka regler som gäller för olika grupper och anser att det i inledningen av gruppkapitlet i FRL bör anges vilka regler som gäller för olika grupper.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utkastet till lagrådsremiss innehåller en bestämmelse som innebär att de försäkringsföretag som avses i artikel 213 i Solvens II-direktivet har ansvaret för att alla de företag som ingår i samma grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i bestämmelserna om grupp tillsyn, om inte annat anges.

Remissinstanserna Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* noterar att bestämmelsen om ansvarigt försäkringsföretag går längre än relevanta artiklar i Solvens II-direktivet. Enligt inspektionen regleras i artikel 213.2. inte vilket företag som är ansvarigt i en grupp utan där anges endast när grupp tillsyn ska tillämpas. *Svensk Försäkring* anför att det inte är förenligt med EU-kraven att det alltid ska vara ett svenskt försäkringsföretag som är ansvarigt för att hela gruppen sammantaget uppfyller kraven. *Länsförsäkringar AB (LFAB)* anför bl.a. följande. Bestämmelsen i lagförslaget om ansvarigt försäkringsföretag bör utgå i sin helhet då den bl.a. är oförenlig med associationsrättsliga regler och bestämmelserna om ansvarigt företag i lagen (2014:968) om särskild tillsyn av kreditinstitut och värdepappersbolag samt ordningen enligt lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat. Förslaget till gruppbestämmelser på försäkringsområdet liksom motsvarande lagstiftning på bankområdet innehåller besvärande oklarheter och regelkonflikter som det är angeläget att rätta till. Det finns även en lagkonflikt mellan rörelsereglerna och aktiebolagslagen som det är angeläget att rätta till. Till stöd för att bestämmelse om ansvarigt försäkringsföretag bör utgå har LFAB gett in och åberopat ett yttrande från f.d. justitierådet Johan Munck. LFAB lämnar vidare förslag till följdändringar av bestämmelserna om grupp tillsyn i lagförslaget som enligt bolaget behövs, om bestämmelsen om ansvarigt försäkringsföretag utgår. LFAB önskar ett förtydligande av bestämmelserna om ansvarigt företag i 3 kap. lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag. Även i denna del har bolaget gett in och åberopat ett yttrande från Johan Munck.

Skälen för regeringens förslag: De materiella reglerna om grupp tillsyn i Solvens II-direktivet omfattar områdena grupp solvens, riskkoncentrationer, interna transaktioner, riskhantering och intern kontroll (se artiklarna 218–246). I artikel 213 i Solvens II-direktivet anges i vilka fall grupp tillsyn ska utövas över en grupp och vilka materiella bestämmelser om grupp tillsyn som ska tillämpas på olika typer av grupper. Artikel 213 ska läsas ihop med direktivets definition av grupp i artikel 212.1 c.

Artikel 214.1 innehåller ett klagörande av att utövande av grupp tillsyn inte innebär att tillsyn ska utövas över vissa moderföretag som inte har huvudkontor inom EES samt vissa moderföretag som inte är försäkringsföretag. Så är fallet utan att det behöver anges särskilt i lag.

Grupp tillsyn på alla de angivna områdena ska utövas över försäkringsföretag som ingår i samma grupp som en annan försäkringsgivare (försäkringsföretag, EES-försäkringsgivare eller försäkringsgivare från tredje land), samt över försäkringsföretag vars moderföretag finns inom

EES och hör till vissa särskilt utpekade kategorier (försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag med huvudkontor inom EES). De försäkringsföretag vars moderföretag har huvudkontor utanför EES ska endast underkastas grupp tillsyn, om den tillsyn som utövas i moderföretagets hemland inte kan anses likvärdig med tillsynen som ska ske inom EES. För de försäkringsföretag vars moderföretag är försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet (se definition av det begreppet i artikel 212.1 g i direktivet) ska grupp tillsynen enligt artikel 213. d vara begränsad till att avse interna transaktioner.

Som både *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* framhåller bör det klart anges i lag vilken grupp tillsyn som ska utövas över olika typer av grupper. Därför bör en lagbestämmelse införas som motsvarar artikel 213.1 och 213.2 i Solvens II-direktivet.

Den bestämmelsen bör dock inte, som föreslås i utkastet till lagrådsremiss, kompletteras med en bestämmelse om att de försäkringsföretag som avses i artikel 213 har ansvaret för att alla de företag som ingår i samma grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i bestämmelserna om grupp tillsyn, om inte annat anges. Skälet för detta är att det inte behövs en sådan bestämmelse. Den riskerar också att, som Länsförsäkringar AB anser, stå i strid med andra regelverk, som t.ex. aktiebolagslagen. Genom att inte lämna förslag till en sådan bestämmelse undviks att det uppstår en potentiell lagkonflikt. En bättre ordning är i stället att, i enlighet med direktivets uppbyggnad, ange explicit i de materiella bestämmelserna vilket eller vilka företag reglerna gäller för. Regeringen har övervägt de följändringar i lagförslaget om grupp tillsyn i FRL som Länsförsäkringar AB föreslagit med anledning av att bestämmelsen om ansvarigt försäkringsföretag utgått men inte funnit skäl att genomföra dessa. Vidare är det inte möjligt att inom ramen för detta lagstiftningsärende överväga om det finns behov av att förtydliga bestämmelserna i 3 kap. lagen om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag.

Av artikel 213.1 andra stycket framgår att ett försäkringsföretag som ingår i en grupp även står under tillsyn som enskilt försäkringsföretag. En motsvarande bestämmelse bör tas in i FRL.

18.1.4 Nivån för grupp tillsynen

Regeringens förslag: Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som ansvarar för att alla de företag som ingår i samma grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i bestämmelserna om grupp tillsyn, ska bestämmelserna om grupp tillsyn tillämpas enbart på nivån för detta yttersta moderföretag inom EES.

Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsholding-

företag eller blandat finansiellt holdingföretag som i sin tur är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som ansvarar för att alla de företag som ingår i samma grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i bestämmelserna om grupp tillsyn, ska bestämmelserna om grupp tillsyn tillämpas enbart på nivån för detta yttersta moderföretag inom EES.

Det införs en möjlighet att undanta företag i toppen av en grupp från grupp tillsyn med avseende på riskkoncentrationer och interna transaktioner, om detta företag i sin tur har ett moderföretag som omfattas, eller själv omfattas, av tillsyn enligt lagen om tillsyn över finansiella konglomerat.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Nivån för grupp tillsynen på en grupp inom EES

Artikel 215.1 i Solvens II-direktivet reglerar på vilken nivå i en grupp som direktivets bestämmelser om grupp tillsyn ska tillämpas på i en situation då det, förenklat uttryckt, placerade över varandra i en grupp finns flera försäkringsföretag, EES-försäkringsgivare, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag.

Enligt artikel 215 ska bestämmelserna om grupp tillsyn bara tillämpas på nivån för det företag som finns högst upp i gruppstrukturen inom EES och inte samtidigt på någon annan nivå i gruppen. Om exempelvis ett försäkringsföretag är moderföretag till ett annat försäkringsföretag och samtidigt dotterföretag till en EES-försäkringsgivare, ska bestämmelserna om grupp tillsyn tillämpas på nivån för EES-försäkringsgivaren. Om det företag som finns i toppen av en grupp inom EES i sin tur är dotterföretag till ett företag som omfattas av reglerna i konglomeratlagen, kan grupp tillsynsmyndigheten göra vissa undantag från grupp tillsyn enligt artikel 215.2 i Solvens II-direktivet.

Bestämmelserna i artikel 215.1 om att grupp tillsyn i de ovan angivna situationerna bara ska tillämpas på nivån för det företag som finns högst upp i gruppstrukturen inom EES bör införas i lag.

Utredningens lagförslag är uppbyggt kring begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag. Som konstaterats tidigare bör de begreppen inte användas i FRL. De svenska reglerna bör i stället utformas på ett sätt som närmare knyter an till direktivets lydelse.

Även undantagsbestämmelsen i artikel 215.2 bör genomföras i lag.

Detta innebär att om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som ansvarar för att alla de företag som ingår i samma

grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i bestämmelserna om grupp tillsyn, bör bestämmelserna om grupp tillsyn tillämpas enbart på nivån för detta yttersta moderföretag inom EES.

Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som i sin tur är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som ansvarar för att alla de företag som ingår i samma grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i bestämmelserna om grupp tillsyn, bör bestämmelserna om grupp tillsyn tillämpas enbart på nivån för detta yttersta moderföretag inom EES.

Det bör även införas en möjlighet att undanta företag i toppen av en grupp från grupp tillsyn med avseende på riskkoncentrationer och interna transaktioner, om detta företag i sin tur har ett moderföretag som omfattas, eller själv omfattas, av tillsyn enligt lagen om tillsyn över finansiella konglomerat.

18.1.5 Nationell undergrupp tillsyn och överenskommelser om samordnad grupp tillsyn över en undergrupp

Regeringens förslag: Om ett moderföretag som finns i toppen av en grupp inom EES har huvudkontor i ett annat land inom EES än Sverige, får Finansinspektionen under vissa förutsättningar besluta att bestämmelserna om grupp tillsyn ska tillämpas även på nivån för ett ansvarigt försäkringsföretag eller ett sådant försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller blandade finansiella holdingföretag med huvudkontor i Sverige som är moderföretag till ett ansvarigt försäkringsföretag. Beslutet får avse hela eller delar av grupp tillsynen. Innan Finansinspektionen fattar ett beslut om undergrupp tillsyn, ska samråd ske med grupp tillsynsmyndigheten och det företag som finns högst upp i gruppstrukturen inom EES.

Finansinspektionen får inte besluta om nationell undergrupp tillsyn, om det företag som finns i toppen av gruppen inom EES har fått tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning. Om Finansinspektionen har beslutat om nationell undergrupp tillsyn och det företag som finns i toppen av gruppen inom EES får tillstånd att omfattas av särskild tillsynsordning, ska inspektionen upphäva beslutet om undergrupp tillsyn.

I lag förs in bestämmelser om beräkning av grupp solvens efter beslut om nationell undergrupp tillsyn samt bestämmelser om interna modeller och undergrupp tillsyn.

Om Finansinspektionen fattar ett beslut att utöva undergrupp tillsyn, får inspektionen under särskilda förutsättningar ingå en överenskommelse med en eller flera behöriga myndigheter inom EES om samlad grupp tillsyn över en undergrupp och en motsvarande undergrupp i dessa behöriga myndigheters hemländer.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att det ska krävas synnerliga skäl för att Finansinspektionen ska få besluta om nationell undergruppstillsyn. Utredningen föreslår inte någon lagbestämmelse om att Finansinspektionen får ingå överenskommelser om samlad gruppstillsyn över en undergrupp.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska föreningen* avstyrker införande av en möjlighet för Finansinspektionen att besluta om undergruppstillsyn. *Svensk Försäkring* anför bl.a. att nationell undergruppstillsyn motverkar syftet med förslaget till en ny tillsynsstruktur och grundtanken i Solvens II-direktivet om att en enda myndighet inom EES – gruppstillsynsmyndigheten – ska ansvara för gruppstillsynen. Vidare menar *Svensk Försäkring* att undergruppstillsyn kommer att leda till ökade kostnader för försäkringsföretagen. Om optionen ändå skulle utnyttjas är det enligt *Svensk Försäkring* ändå möjligt att begränsa den på det sätt som utredningen föreslår. *Försäkringsjuridiska föreningen* ser en risk i att den föreslagna utformningen kan komma att motverka ett effektivt tillsynsarbete. *Finansinspektionen* tillstyrker däremot införande av en sådan möjlighet och finner det alltför restriktivt att ställa upp krav på synnerliga skäl för beslut om undergruppstillsyn. Inspektionen menar att det inte ska uppställas ytterligare krav för att få fatta sådana beslut än de som följer av Solvens II-direktivet.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* och *Försäkringsjuridiska föreningen* vidhåller sina avstyrkanden av förslaget.

Skälen för regeringens förslag

Nationell undergruppstillsyn

Artikel 216 i Solvens II-direktivet ger medlemsstaterna möjlighet att införa regler om s.k. nationell undergruppstillsyn. Det innebär att medlemsstaten ger den nationella tillsynsmyndigheten rätt att besluta att reglerna om gruppstillsyn ska tillämpas även på nivån för det försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som finns i toppen av en grupp i det egna landet. För att den rätten ska föreligga krävs att det moderföretag som finns i toppen av gruppen inom EES enligt artikel 215 finns i ett annat land än det anvariga försäkringsföretag som avses i artikel 213.

Artikel 216.1 ställer krav på samråd med gruppstillsynsmyndigheten innan ett beslut om nationell undergruppstillsyn fattas. Samråd ska även ske med det företag som finns i toppen av gruppen inom EES, dvs. det moderföretag som avses i artikel 215. Dessutom ska såväl gruppstillsynsmyndigheten som företaget som finns i toppen av gruppen inom EES informeras om skälen för ett sådant beslut.

Det följer av artikeln, utan att det sägs uttryckligen, att det endast är möjligt för den nationella tillsynsmyndigheten att besluta om nationell undergruppstillsyn då denna myndighet inte är gruppstillsynsmyndighet. Dels skulle det saknas skäl att i direktivartikeln föreskriva om samråd

med grupp tillsynsmyndigheten om den beslutande tillsynsmyndigheten själv är grupp tillsynsmyndighet, dels saknas behov av ett särskilt beslut om grupp tillsyn på nationell nivå om den nationella tillsynsmyndigheten redan har ansvaret för grupp tillsynen. Det bör noteras att tillsynen över de enskilda företagen – på s.k. solo-nivå – alltid åvilar tillsynsmyndigheten i det land auktorisationen meddelats (se artikel 213.1 andra stycket).

Enligt artikel 216.2 får tillsynsmyndigheten begränsa ett beslut om undergrupp tillsyn till att avse endast en av grupp tillsynens tre delar:

1. gruppsolvans,
2. riskkoncentrationer och interna transaktioner, och
3. riskhantering och internkontroll.

För den situationen att beslut om undergrupp tillsyn fattats innehåller artikel 216.3 och 216.4 regler om hur gruppsolvansen ska beräknas under vissa förutsättningar.

Vidare regleras i artikeln hur ett beslut om nationell undergrupp tillsyn ska förhålla sig till den särskilda tillsynsordning som anges i artiklarna 236–243 i Solvens II-direktivet (se artikel 216.5 och 216.6). Om en tillsynsmyndighet fattar ett beslut om att det ska ske nationell undergrupp tillsyn med avseende på gruppsolvans, får det företag som finns i toppen av gruppen i det aktuella landet inte ansöka om att dess dotterföretag ska omfattas av den särskilda tillsynsordningen. Om det företag som finns i toppen av en grupp inom EES har fått tillstånd att tillämpa den särskilda tillsynsordningen på det dotterföretag som finns i toppen av en grupp inom en medlemsstat, får den medlemsstaten inte tillåta att beslut om nationell undergrupp tillsyn fattas. Ett redan fattat beslut om undergrupp tillsyn får inte kvarstå, om företaget i toppen av gruppen inom EES får tillstånd att tillämpa den särskilda tillsynsordningen på det dotterföretag som finns i toppen av en grupp i den aktuella medlemsstaten.

Om en medlemsstat väljer att ge den nationella tillsynsmyndigheten möjlighet att besluta om nationell undergrupp tillsyn, framgår det av artikel 217 att medlemsstaten också måste ge tillsynsmyndigheten möjlighet att ingå vissa överenskommelser med behöriga myndigheter i andra EES-länder. Det handlar om situationen då det med stöd av artikel 216 i Solvens II-direktivet införts bestämmelser i nationell lag som möjliggör både för Finansinspektionen och någon behörig myndighet att besluta om nationell undergrupp tillsyn. I ett sådant fall har inspektionen och en sådan behörig myndighet möjlighet att besluta om samordnad undergrupp tillsyn med avseende på de nationella undergrupper som finns inom Sverige och en eller flera andra relevanta EES-länder.

Av artikel 358 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 följer att tillsynsmyndigheternas beslut enligt artikel 216 eller 217 i Solvens II-direktivet endast ska fattas under omständigheter som motiveras av objektiva specifika egenskaper i undergruppens verksamhet, organisation eller riskprofil jämfört med hela gruppen.

Möjlighet till nationell undergrupp tillsyn

Solvens II-direktivets regler om grupp tillsyn kommer att medföra att ett flertal svenska försäkringsföretag ingår i grupper för vilka Finansinspekt-

ionen inte är grupp tillsynsmyndighet. Finansinspektionen kommer sannolikt i en sådan situation att ingå i det tillsynskollegium som ska bildas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Likaså kvarstår Finansinspektionen som ansvarig för tillsynen över de enskilda försäkringsföretagen i en grupp, även om inspektionen inte är grupp tillsynsmyndighet.

Svensk Försäkring motsätter sig införande av en möjlighet för Finansinspektionen att besluta om undergruppstillsyn. Som skäl anför Svensk Försäkring bl.a. att nationell undergruppstillsyn motverkar syftet med förslaget till en ny tillsynsstruktur och grundtanken i Solvens II-direktivet om att en enda myndighet inom EES – grupp tillsynsmyndigheten – ska ansvara för grupp tillsynen. Vidare menar Svensk Försäkring att undergruppstillsyn kommer att leda till ökade kostnader för försäkringsföretagen. Det kan enligt regeringens mening inte uteslutas att ett beslut om nationell undergruppstillsyn leder till högre kostnader exempelvis till följd av ökade rapporteringskrav med avseende på riskkoncentrationer och interna transaktioner. Ett svenskt försäkringsföretag som inte i normalfallet behöver lämna några grupprapporter på dessa områden, kan behöva göra det om det fattas ett beslut om nationell undergruppstillsyn. Samtidigt kan ett beslut om nationell undergruppstillsyn, som utredningen lyft fram, leda till kostnadsbesparingar för försäkringsföretagen, bl.a. genom att vissa poster tillgodoräknas som kapitalbasposter i en nationell undergrupp, men inte i gruppen som helhet.

Skyddet för försäkringstagarna bör givetvis tillmätas stor betydelse för frågan om Sverige bör ge Finansinspektionen möjlighet att besluta om nationell undergruppstillsyn. I den delen kan konstateras att det europeiska systemet för försäkringstillsyn än så länge är oprövat. Det kan inte i nuläget avgöras om grupp tillsynen kan ge försäkringstagare i svenska försäkringsföretag samma skydd om Finansinspektionen inte är grupp tillsynsmyndighet som om inspektionen har det uppdraget. Den praktiska tillämpningen av regelverket kommer med tiden att visa om Finansinspektionens deltagande i tillsynskollegier, och användande av de övriga påverkansmöjligheter som Solvens II-direktivet innehåller, kan ge försäkringstagarna tillräckligt skydd.

Nationell undergruppstillsyn kan visa sig användbar som tillsynsverktyg, t.ex. i den situation som *Finansinspektionen* lyft fram, då en större internationell grupp har ekonomiska problem och grupp tillsynsmyndigheten inte kan ägna tillräckliga resurser åt den svenska undergruppen. Skyddet för försäkringstagarna kan bli lidande i en sådan situation, om Finansinspektionen inte har möjlighet att ingripa och ta över ansvaret för grupp tillsynen. Även i övrigt kan det uppkomma situationer då inspektionen kan ha ett behov av ytterligare kontroll och information om en grupp.

En värdering av skälen för och emot ett utnyttjande av den möjlighet som Solvens II-direktivet ger till införande av regler om nationell undergruppstillsyn leder enligt regeringen sammantaget till att möjligheten bör utnyttjas. Regeringen delar inte *Svensk Försäkrings* bedömning att detta synsätt skulle vittna om misstro mot det europeiska tillsynssystemet. Det är snarare fråga om att inte beröva Finansinspektionen möjligheter att ingripa om det skulle visa sig nödvändigt vid tillämp-

ningen av ett nytt regelverk. Om den fortsatta utvecklingen utvisar att behov av nationell undergruppstillsyn inte föreligger, får ställningstagandet omprövas.

Förutsättningar för beslut om nationell undergruppstillsyn

Solvens II-direktivet uppställer inga särskilda materiella begränsningar för ett beslut om nationell undergruppstillsyn. I skäl 99 till direktivet anges att medlemsstaterna ska kunna besluta om gruppstillsyn på lägre nivåer än i toppen av en grupp inom EES, om de anser det nödvändigt. Utredningen har föreslagit att ett sådant beslut bara får fattas om det finns synnerliga skäl.

Som *Finansinspektionen* framhållit torde kraven på samråd med det företag som finns i toppen av gruppen inom EES och med berörda tillsynsmyndigheter ha en begränsande effekt när det gäller beslut om nationell undergruppstillsyn. Dessutom framgår det, som nämnts tidigare, av artikel 358 i EU-förordningen att beslut om nationell undergruppstillsyn bara får fattas under omständigheter som motiveras av objektiva specifika egenskaper i undergruppens verksamhet, organisation eller riskprofil jämfört med hela gruppens. Det finns således begränsningar för när ett beslut om nationell gruppstillsyn får fattas.

Någon möjlighet att som utredningen föreslagit begränsa Finansinspektionens möjligheter att besluta om nationell undergruppstillsyn till fall då synnerliga skäl föreligger finns inte enligt direktivet. Det följer av artikel 216.7 i Solvens II-direktivet att kommissionen får anta delegerade akter för att precisera under vilka förhållanden som beslut om nationell undergruppstillsyn får meddelas, vilket har gjorts (se artikel 358 i kommissionens delegerade förordning [EU] 2015/35 och vad som har anförts ovan). Detta utesluter en nationell särreglering. Bestämmelsen om nationell undergruppstillsyn i FRL ska därför inte innehålla krav på synnerliga skäl. Däremot bör direktivets bestämmelser om samråd, med berörda behöriga myndigheter och med det företag som finns i toppen av en grupp inom EES, införas i lag. Härutöver bör direktivets bestämmelse att motiven för ett beslut om undergruppstillsyn ska anges för gruppstillsynsmyndigheten och företaget som finns i toppen av gruppen inom EES införas i lag.

Innebörden av ett beslut om nationell undergruppstillsyn

Som *Svensk Försäkring* anmärker behöver det klargöras vad ett beslut om nationell undergruppstillsyn får för konsekvenser. Det måste också belysas hur tillsynen på nationell undergrupp-nivå ska förhålla sig till den gruppstillsyn som utövas enligt Solvens II-direktivets allmänna regler.

Ett beslut om nationell undergruppstillsyn berör inte enbart den del av en grupp som finns i Sverige. Detta följer av definitionen av grupp. Det innebär att försäkringsgivare i andra länder än Sverige, som ingår i samma grupp som de svenska företagen i gruppen omfattas även av undergruppstillsynen.

Det bör i sammanhanget framhållas att ett beslut om undergruppstillsyn inte påverkar den gruppstillsyn som sker på nivån för hela gruppen, dvs. på nivån för det moderföretag som avses i artikel 215. Den

nationella undergruppstillsynen kan därför sägas dubblera den ordinära gruppstillsynen.

Ett beslut om nationell undergruppstillsyn berör endast den del av gruppstillsynen som omfattas av beslutet. Som redan berörts tillåter artikel 216.3 i Solvens II-direktivet att ett beslut om nationell undergruppstillsyn begränsas till att omfatta en del av gruppstillsynen, exempelvis gruppssolvens. De delar av gruppstillsynen som i ett sådant fall inte omfattas av ett beslut om nationell undergruppstillsyn ska alltså omfattas av gruppstillsynen enligt direktivets allmänna regler.

Solvens II-direktivets materiella regler om gruppstillsyn och gruppstillsynsmyndighet ska ges motsvarande tillämpning på tillsynen över en nationell undergrupp och den nationella tillsynsmyndighet som fattat beslut om nationell undergruppstillsyn (se artikel 216.1 tredje stycket i Solvens II-direktivet). Därav följer bl.a. att en nationell undergrupp kan ansöka om att få använda en intern modell endast på undergruppen. Den ansökan ska i sådant fall ges in till den nationella tillsynsmyndigheten – Finansinspektionen i Sverige – som beslutat om nationell undergruppstillsyn. Likaså kan Finansinspektionen, när ett beslut om nationell undergruppstillsyn fattats, påföra ett kapitaltillägg på den nationella undergruppen.

Tillämpningen av reglerna om gruppstillsyn och gruppstillsynsmyndighet på den nationella undergruppstillsynen och Finansinspektionen som ansvarig myndighet för den tillsynen gäller med vissa begränsningar (se artikel 216.3–213.6 i Solvens II-direktivet). Den nationella myndigheten är bunden av gruppstillsynsmyndighetens beslut i fråga om metod för beräkning av gruppens solvenskapitalkrav (artikel 216.3) samt av redan fattade beslut om användning av en intern modell för hela gruppen (artikel 216.4). Den nationella tillsynsmyndigheten ges dock i det läget möjlighet att besluta om kapitaltillägg för undergruppen och i undantagsfall att kräva återgång till standardformeln för det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige. I så fall ska den nationella tillsynsmyndigheten informera såväl gruppstillsynsmyndigheten som företaget som finns i toppen av gruppen inom EES om skälen för besluten.

Beslut om nationell undergruppstillsyn kan inte förenas med tillämpning av den särskilda tillsynsordning som finns i artiklarna 238 och 239 i direktivet (se artikel 216.5 och 216.6).

De nämnda förutsättningarna och begränsningarna som gäller för beslut om nationell undergruppstillsyn bör framgå av lag. Emellertid bör skyldigheten för Finansinspektionen att informera andra tillsynsmyndigheter och företag om skälen för beslutet inte regleras särskilt i lag. När det gäller företagen följer detta av 20 § förvaltningslagen. I lagen finns visserligen undantag från motiveringsskyldigheten. Det får antas att artikeln, även om det inte uttryckligen sägs, lämnar utrymme för medlemsstaterna att avvika från motiveringsskyldigheten i fall där det är befogat. När det gäller förhållandet till andra tillsynsmyndigheter följer detta av 14 kap. 3 § FRL.

Överenskommelser om samordnad grupp-tillsyn över en undergrupp

I och med att det införs möjlighet för Finansinspektionen att besluta om nationell undergrupp-tillsyn, är Sverige skyldigt att också ge inspektionen möjlighet att ingå internationella överenskommelser med andra behöriga myndigheter om samordning av grupp-tillsynen över en undergrupp som spänner över flera medlemsstater. Det följer, som redan nämnts, av artikel 217.1 i Solvens II-direktivet. Av direktivet följer vidare att sådana överenskommelser bara kan ingås mellan medlemsstater som valt att införa bestämmelser om nationell undergrupp-tillsyn.

Om en överenskommelse om samordning av tillsynen över en undergrupp med företag i flera länder ingås, upphör ett beslut om nationell undergrupp-tillsyn att gälla. Så länge överenskommelsen gäller får inte heller ett nytt beslut om nationell undergrupp-tillsyn meddelas.

Det föreslås att regler ska införas i lag som motsvarar artikel 217.1 i Solvens II-direktivet. I dem klargörs vilken möjlighet Finansinspektionen har att ingå särskilda överenskommelser om samordning av undergrupp-tillsyn. Om Finansinspektionen ingår en sådan överenskommelse som avses i första stycket, ska inspektionen informera såväl grupp-tillsynsmyndigheten som företaget som finns i toppen av gruppen inom EES om skälen för överenskommelsen.

Direktivet lämnar utrymme för de tillsynsmyndigheter som ingår överenskommelsen att reglera i vilken ordning grupp-tillsynen ska ske avseende den berörda undergruppen. Exempelvis kan de inblandade myndigheterna reglera vilken av dem som ska ansvara för grupp-tillsynen avseende undergruppen, som "undergrupp-tillsynsmyndighet".

I förordning bör Finansinspektionen ges i uppdrag att – ingå de internationella överenskommelser som kan bli aktuella i fråga om samordnad grupp-tillsyn över undergrupper som spänner över flera medlemsstater. Det kan ske efter mönster från 1 § förordningen (2006:627) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Europeiska kommissionen har enligt artikel 217.3 i Solvens II-direktivet möjlighet att meddela ytterligare föreskrifter om förutsättningarna för att ingå överenskommelser om samordning av undergrupp-tillsyn. Artikeln riktar sig inte till medlemsstaterna och föranleder därför ingen särskild lagbestämmelse.

18.1.6 Utseende av grupp-tillsynsmyndighet

Regeringens förslag: För de grupper som omfattas av full grupp-tillsyn ska det finnas en grupp-tillsynsmyndighet med ansvar för grupp-tillsynen. Om det finns flera berörda behöriga myndigheter, ska grupp-tillsynsmyndigheten utses bland dem.

Finansinspektionen ska vara grupp-tillsynsmyndighet, om det i gruppen finns ett eller flera försäkringsföretag men ingen EES-försäkringsgivare. Finansinspektionen ska därutöver enligt huvudregeln vara grupp-tillsynsmyndighet bl.a. om det i toppen av gruppen finns ett försäkringsföretag och om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsholdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen föreslår dock att begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag i viss utsträckning ska användas för att avgöra när Finansinspektionen ska vara grupp tillsynsmyndighet.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Begreppet grupp tillsynsmyndighet definieras i artikel 212.1 d i Solvens II-direktivet som den tillsynsmyndighet som är ansvarig för grupp tillsynen. Artikel 247 i direktivet ställer krav på att en tillsynsmyndighet (grupp tillsynsmyndigheten) ska vara ansvarig för grupp tillsynen. Artikeln innehåller regler för att bestämma vilken tillsynsmyndighet som ska anförtros den uppgiften. Den huvudsakliga innebörden av regleringen är att grupp tillsynsmyndigheten ska vara den myndighet som har tillsyn över ett försäkringsföretag – enligt direktivets definition – som finns i toppen av en grupp eller som har den största balansomslutningen.

Det bör införas bestämmelser i lag som definierar begreppet grupp tillsynsmyndighet och klargör i vilka fall Finansinspektionen ska vara grupp tillsynsmyndighet. De bör utformas med förebild i konglomeratlagens bestämmelser om när Finansinspektionen ska vara samordnare enligt den lagen (se 4 kap. konglomeratlagen). Artikel 247.2 har ett unionsperspektiv och innehåller således regler om vilken nationell tillsynsmyndighet inom EES som ska ha ansvaret för grupp tillsynen. Bestämmelsen som genomför artikeln ska ha ett nationellt perspektiv.

I artikel 247.2 första stycket i Solvens II-direktivet anges att en nationell myndighet ska vara grupp tillsynsmyndighet, om den är behörig för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag i en grupp. I den svenska lagtexten bör detta uttryckas på så vis att Finansinspektionen ska vara grupp tillsynsmyndighet om det i gruppen finns ett eller flera försäkringsföretag men ingen EES-försäkringsgivare.

Artikel 247.2 andra stycket, behandlar de situationer då det finns minst ett försäkringsföretag och en EES-försäkringsgivare i en grupp. Det måste då avgöras vilken tillsynsmyndighet inom EES som ska vara grupp tillsynsmyndighet.

Artikel 247.2 andra stycket a) stadgar att om det ledande företaget i en grupp är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat det företaget vara grupp tillsynsmyndighet. I den svenska versionen av direktivtexten talas det alltså om det ledande företaget i en grupp. Med detta avses det företag som inte har något moderföretag ovanför sig i gruppstrukturen. I den engelskspråkiga versionen av direktivet används uttrycket ”a group is headed by”. Det uttrycket har i svensk lagtext tidigare översatts med formuleringen att ett företag finns i toppen av grupp (se bl.a. den engelskspråkiga lydelsen av artikel 10.2 i konglomeratdirektivet jämförd med 4 kap. 2 § konglomeratlagen). Den formuleringen bör användas också i de nya gruppreglerna i FRL.

Artikel 247.2 andra stycket b) i) innebär för svenskt vidkommande att Finansinspektionen ska vara grupp tillsynsmyndighet om ett försäkringsföretag har ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som moderföretag. Det bör noteras att punkten är tillämplig oavsett om försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget har huvudkontor i Sverige eller inte. Inte heller har det betydelse om försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget har huvudkontor inom EES eller inte.

Artikel 247.2 andra stycket b) ii) reglerar situationen att ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES har försäkringsgivare i flera EES-länder som dotterföretag och något av dessa dotterföretag har auktoriserats i det EES-land där moderföretaget har huvudkontor. Direktivbestämmelsen måste uppfattas på så sätt att den även gäller i den situationen att det aktuella försäkringsholdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget som dotterföretag har fler än en försäkringsgivare i det land där dess huvudkontor finns. Punkten gäller även då flera försäkringsföretag, tillsammans med en eller flera EES-försäkringsgivare, är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige. Bestämmelsen bör utformas i enlighet härmed.

Artikel 247.2 andra stycket b) iii) behandlar fallet om gruppen har mer än ett ledande företag som är försäkringsholdingbolag eller blandade finansiella holdingföretag, dessa företag har säten i skilda medlemsstater och det i båda dessa stater finns ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ingår i gruppen. Då ska tillsynsmyndigheten för det av dessa försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har den största totala balansomslutningen utses. Direktivbestämmelsens avser enligt sin ordalydelse situationen då det finns ett försäkringsföretag och en EES-försäkringsgivare som dotterföretag. Den måste dock uppfattas på så sätt att den gäller oavsett om kretsen av dotterföretag består av ett eller flera försäkringsföretag eller av en eller flera EES-försäkringsgivare i något annat EES-land. För att besvara frågan om vilken myndighet som ska vara tillsynsmyndighet räcker det att känna till vilket av de aktuella dotterföretagen som har den största balansomslutningen. Däremot saknar det betydelse om det finns andra försäkringsföretag respektive andra EES-försäkringsgivare i gruppen i samma EES-land.

I artikel 247.2 andra stycket b) iv) behandlas fallet att mer än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med säte i unionen är dotterföretag till samma försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag och inget av dessa företag har auktoriserats i den medlemsstat där försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget har sitt säte. Då ska tillsynsmyndigheten för det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har den största balansomslutningen utses. Den delen av artikeln bör genomföras så att det stadgas att då ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag är moderföretag till ett eller flera försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare men inte har huvudkontor i något av de länder där dotterföretagen finns ska Finansinspektionen vara grupp tillsynsmyndighet om det dotterföretag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag.

Artikel 247.2 andra stycket b) v) avser fallet att inget av företagen har ett moderföretag som ingår i samma grupp, och stadgar att i sådana fall som inte avses i leden i–iv ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har den största totala balansomslutningen utses. Artikeln bör genomföras så att Finansinspektionen utpekas som grupp tillsynsmyndighet i de fall då både EES-försäkringsgivare och försäkringsföretag finns i en grupp, ingen av föregående punkter är tillämplig och det företag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag.

18.1.7 Överenskommelse och beslut om utseende av grupp tillsynsmyndighet

Regeringens förslag: Finansinspektionen får komma överens med berörda behöriga myndigheter om att utse en annan myndighet inom EES till grupp tillsynsmyndighet än den som annars ska utses enligt bestämmelserna i Solvens II-direktivet och i den nationella lagstiftning som genomför direktivet. Det gäller både om Finansinspektionen eller någon behörig myndighet annars ska utses till grupp tillsynsmyndighet.

Om en överenskommelse innebär att Finansinspektionen utses till grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen fatta ett beslut om detta och överlämna beslutet till gruppen.

Ett beslut enligt överenskommelsen får fattas inom tre månader från den dag då frågan om en sådan överenskommelse väcktes av en berörd behörig myndighet. Den berörda gruppen ska ges tillfälle att yttra sig.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Allmänt

Artikel 247.3 i Solvens II-direktivet ger berörda behöriga myndigheter möjlighet att fatta ett gemensamt beslut om att en annan behörig myndighet än den som avses i artikel 247.2 ska utses till grupp tillsynsmyndighet. En förutsättning för att ett sådant beslut ska få fattas är att det inte är lämpligt att låta den myndighet som utpekats av artikel 247.2 att vara grupp tillsynsmyndighet. Lämpligheten ska bedömas med hänsyn till gruppens struktur och den relativa omfattningen av den försäkringsverksamhet som bedrivs i gruppen i olika länder.

Reglerna har sin motsvarighet i konglomeratlagen och det bakomliggande konglomeratdirektivet. Där finns möjlighet för inblandade myndigheter att genom en särskild överenskommelse utse en annan myndighet till samordnare av den särskilda tillsynen över finansiella

konglomerat än den myndighet som utpekats av direktivets regler (se artikel 10.3 i konglomeratdirektivet och 4 kap. 3 § första stycket konglomeratlagen).

De bakomliggande direktivbestämmelserna i Solvens II-direktivet och konglomeratdirektivet ligger varandra nära både sakligt och i fråga om utformning. De aktuella reglerna i Solvens II-direktivet bör därför genomföras med förebild i de nämnda reglerna i konglomeratlagen.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Finansinspektionen får komma överens med berörda behöriga myndigheter om att utse en annan myndighet inom EES till grupp-tillsynsmyndighet än den som annars ska utses enligt bestämmelserna i Solvens II-direktivet och i den nationella lagstiftning som genomför direktivet. Det gäller både om Finansinspektionen eller någon behörig myndighet annars ska utses till grupp-tillsynsmyndighet. Om en överenskommelse innebär att Finansinspektionen utses till grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen fatta ett beslut om detta och överlämna beslutet till gruppen. Ett beslut enligt överenskommelsen får fattas inom tre månader från den dag då frågan om en sådan överenskommelse väcktes av en berörd behörig myndighet. Den berörda gruppen ska ges tillfälle att yttra sig

Internationell överenskommelse om vilken myndighet som ska vara grupp-tillsynsmyndighet

En skillnad mellan artikel 247.3 i Solvens II-direktivet och motsvarande bestämmelse i konglomeratdirektivet är att konglomeratdirektivet talar om en överenskommelse mellan de berörda behöriga myndigheterna, medan Solvens II-direktivet i stället använder uttrycket gemensamt beslut. I realiteten bedöms någon skillnad inte föreligga. Det handlar om att de inblandade myndigheterna enas om vilken av dem som ska fungera som grupp-tillsynsmyndighet, dvs. träffar en överenskommelse som utmynnar i ett gemensamt beslut.

De överenskommelser som nu är aktuella förutsätter inte lagändringar, eftersom gruppreglerna i FRL föreslås bli utformade så att de tar hänsyn till att Finansinspektionen i vissa fall är grupp-tillsynsmyndighet och vissa fall inte är det. Därför kan Finansinspektionen ges i uppdrag att ingå sådana internationella överenskommelser som krävs. En bestämmelse motsvarande artikel 247.3 bör tas in i FRL men det uttryckliga bemyndigandet bör ges i förordning, på samma sätt som skett i 1 § förordningen (2006:627) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

18.1.8 Hänskjutande av ett ärende om utseende av grupp-tillsynsmyndighet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

<p>Regeringens förslag: Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom en tremånadersfrist har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och begärt myndighetens hjälp, ska inspektionen och de berörda behöriga myndigheterna invänta det beslut som Eiopa kan</p>
--

komma att fatta. Finansinspektionen ska följa ett sådant beslut i sak. Om Finansinspektionen utsetts till grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen till gruppen och tillsynskollegiet överlämna beslutet som ska innehålla de skäl som bestämt utgången.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Eiopa efter att tremånadersperioden löpt ut eller ett beslut har fattats. Om ett beslut om utseende av grupp tillsynsmyndighet inte kan fattas, ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den behöriga myndighet som enligt bestämmelserna i Solvens II-direktivet ska utses om överenskommelse inte kan träffas.

Utredningens förslag: Utredningen lämnar inte något förslag i denna del.

Remissinstanserna lämnar inga synpunkter i aktuell del.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 247.4, i den lydelse artikeln fått genom omnibus II-direktivet, följer att om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den tremånadersperiod som avses i punkt 3 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska de berörda tillsynsmyndigheterna skjuta upp sitt gemensamma beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det gemensamma beslutet ska anses avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

Av artikel 247.5, i den lydelse artikeln fått genom omnibus II-direktivet, följer att Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad efter ett hänskjutande av ärendet enligt artikel 247.4. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Den utsedda grupp tillsynsmyndigheten ska till gruppen och tillsynskollegiet överlämna det gemensamma beslutet tillsammans med en fullständig motivering.

Av artikel 247.6 i den lydelse artikeln fått genom omnibus II-direktivet följer att om inget gemensamt beslut kunnat fattas ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den tillsynsmyndighet som fastställts i enlighet med artikel 247.2.

Bestämmelser motsvarande artikel 247.4–247.6 bör genomföras i lag. De delar som uteslutande riktar sig till Eiopa ska dock inte ska genomföras i nationell lag.

18.1.9 Undantag från grupp tillsyn

Regeringens förslag: Det införs möjlighet för Finansinspektionen att i egenskap av grupp tillsynsmyndighet helt eller delvis undanta ett företag från grupp tillsyn. Förutsättningarna för detta ska vara desamma som förutsättningarna enligt försäkringsrörelselagen i dag

för att utelämna ett företag från gruppbaserad redovisning, dvs. att det finns rättsliga hinder mot överförande av information från tredjeland, att företaget är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med tillsynen eller att det skulle vara olämpligt eller vilseledande att låta företaget omfattas av grupp-tillsynen.

Finansinspektionen ska samråda med andra berörda behöriga myndigheter innan ett beslut om undantag fattas. Om Finansinspektionen undantar en EES-försäkringsgivare från grupp-tillsyn på grund av att företaget är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med tillsynen eller att det skulle vara olämpligt eller vilseledande att låta företaget omfattas av grupp-tillsynen, ska det företag som finns i toppen av gruppen i Sverige, på begäran av Finansinspektionen, lämna de upplysningar som en behörig myndighet i EES-försäkringsgivarens hemland behöver för sin tillsyn av EES-försäkringsgivaren.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 214.2 i Solvens II-direktivet ges grupp-tillsynsmyndigheten möjlighet att undanta vissa företag från grupp-tillsyn under särskilda förutsättningar: att företaget är beläget i ett tredjeland och det hindrar överförandet av nödvändig information, att företaget är av ringa betydelse med hänsyn till grupp-tillsynens syfte och att det vore olämpligt eller vilseledande med hänsyn till grupp-tillsynens syfte att låta företaget omfattas av grupp-tillsyn. Liknande redan införlivade bestämmelser finns i försäkringsgruppdirektivet (se artikel 3.3 och 9 kap. 8 § FRL), konglomeratdirektivet (se artikel 6.5 och 5 kap. 6 § konglomeratlagen) och i kreditinstitutsdirektivet²⁵ (se artikel 73 och 9 kap. 14 § lagen [2006:1371] om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Den aktuella artikeln i Solvens II-direktivet bör genomföras i lag. Eftersom den motsvarande artikeln i konglomeratdirektivet har snarlikt innehåll bör lagbestämmelsen i FRL utformas med 5 kap. 6 § konglomeratlagen som förebild.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Det införs möjlighet för Finansinspektionen att i egenskap av grupp-tillsynsmyndighet helt eller delvis undanta ett företag från grupp-tillsyn. Förutsättningarna för detta ska vara desamma som förutsättningarna enligt FRL i dag för att utelämna ett företag från gruppbaserad redovisning, dvs. att det finns rättsliga hinder mot överförande av information från tredjeland, att företaget är av ringa betydelse med

²⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU.

hänsyn till syftet med tillsynen eller att det skulle vara olämpligt eller vilseledande att låta företaget omfattas av grupp-tillsynen. Finansinspektionen ska samråda med andra berörda behöriga myndigheter innan ett beslut om undantag fattas. Om Finansinspektionen undantar en EES-försäkringsgivare från grupp-tillsyn på grund av att företaget är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med tillsynen eller att det skulle vara olämpligt eller vilseledande att låta företaget omfattas av grupp-tillsynen, ska det företag som finns i toppen av gruppen i Sverige, på begäran av Finansinspektionen, lämna de upplysningar som en behörig myndighet i EES-försäkringsgivarens hemland behöver för sin tillsyn av EES-försäkringsgivaren.

18.1.10 Undantag från kravet på tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp

Regeringens förslag: Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter besluta att tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp inte ska utövas på nivån för det försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som omfattas av grupp-tillsyn och som är ett anknutet företag till en reglerad enhet eller själv är en reglerad enhet eller ett blandat finansiellt holdingföretag som omfattas av lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 213.3 i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2006/48/EG och 2009/138/EG vad gäller extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat (här benämnt ändringsdirektivet), innehåller bestämmelser om när grupp-tillsynsmyndigheten får besluta om att tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp inte behöver utövas. Av artikeln framgår bl.a. att grupp-tillsynsmyndigheten, om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget med säte inom unionen antingen är anknutet till eller själv är en reglerad enhet eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är underkastat extra tillsyn enligt artikel 5.2 i direktiv 2002/87/EG, efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter, får besluta att tillsyn över riskkoncentrationer som avses i artikel 244 i Solvens II-direktivet eller över transaktioner inom en grupp som avses i artikel 245 i

Solvens II-direktivet eller båda dessa former av tillsyn inte ska utövas på nivån för det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget med ägarintresse.

Artikel 213.3 i Solvens II-direktivet bör genomföras genom en ny bestämmelse i FRL som ger Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, möjlighet att besluta om att tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp inte behöver utövas på nivån för det försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som omfattas av grupp tillsyn och som är ett anknutet företag eller själv är en reglerad enhet eller ett blandat finansiellt holdingföretag som omfattas av konglomeratslagen.

18.1.11 Parallella regelverk

Regeringens förslag: Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och tillsyn av konglomerat, särskilt avseende riskbaserad tillsyn, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med övriga berörda behöriga myndigheter, medge undantag från bestämmelserna om grupp tillsyn i försäkringsrörelselagen så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat.

Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och om tillsyn av finansiella företagsgrupper, särskilt avseende riskbaserad tillsyn, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med den myndighet som ansvarar för tillsyn av den finansiella företagsgruppen, medge undantag från grupp tillsynen så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för den största sektorn enligt lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten om sådana beslut om undantag som inspektionen fattar.

Utredningen har inte något motsvarande förslag.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artiklarna 213.4 och 213.5 i Solvens II-direktivet, i deras lydelse enligt ändringsdirektivet, anges under vilka förutsättningar som grupp tillsynsmyndigheten får besluta om att ett blandat finansiellt holdingföretag bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat.

Av artikel 213.4 framgår att om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser i både detta direktiv och i konglomeratdirektivet, särskilt med avseende på tillsyn på grundval av

riskbedömning, får grupp tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter besluta att endast tillämpa de tillämpliga bestämmelserna i konglomeratdirektivet på det blandade finansiella holdingföretaget.

I artikel 213.5 anges att om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser i både detta direktiv och i direktiv 2006/48/EG (kreditinstitutsdirektivet), särskilt med avseende på tillsyn på grundval av riskbedömning, får grupp tillsynsmyndigheten, i samförstånd med den samordnande tillsynsmyndigheten i bank- eller värdepapperssektorn, besluta att endast tillämpa de tillämpliga bestämmelserna i direktivet för den mest betydande sektorn i enlighet med artikel 3.2 i konglomeratdirektivet.

Slutligen framgår av artikel 213.6 att grupp tillsynsmyndigheten ska underrätta Europeiska bankmyndigheten (Eba) och den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) om de beslut som fattas inom ramen för artikel 213.4 och 213.5.

Artikel 213.4 och 213.5, som anger under vilka förutsättningar som grupp tillsynsmyndigheten får besluta om att ett blandat finansiellt holdingföretag bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat, bör införas genom nya bestämmelser i FRL som i sak motsvarar de som i dag finns i 9 kap. 8 a § FRL. Av de nya bestämmelserna ska framgå att Finansinspektionen får meddela sådana beslut, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet och om förutsättningar i övrigt är uppfyllda. Härutöver ges Finansinspektionen befogenhet att underrätta bl.a. Eiopa om sådana beslut (jfr artikel 213.6).

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och tillsyn av konglomerat, särskilt med avseende på tillsyn på grund av riskbedömning, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med övriga berörda behöriga myndigheter, medge undantag från detta kapitel så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat. Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och om tillsyn av finansiella företagsgrupper, särskilt med avseende på tillsyn på grund av riskbedömning, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med den myndighet som ansvarar för tillsyn av den finansiella företagsgruppen, medge undantag från grupp tillsynen så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för den största sektorn enligt lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat. Finansinspektionen ska underrätta Eba och Eiopa om sådana beslut om undantag som inspektionen fattar.

18.1.12 Grupp solvens

<p>Regeringens förslag: Inom en grupp där det finns ett försäkringsföretag som har minst ett anknutet företag eller som är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holding-</p>

företag ska försäkringsföretaget säkerställa att det inom gruppen finns en gruppbaserad kapitalbas som alltid är minst lika med ett grupp-baserat solvenskapitalkrav eller det högre belopp som Finansinspektio- nen har beslutat om som ett kapitaltillägg.

Om en grupp inte uppfyller det gruppbase- rade solvenskapitalkravet eller om det finns risk för en sådan brist inom tre månader, ska det ledande försäkringsföretaget eller försäkringsholdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget underrätta grupp- tillsynsmyndig- heten omgående. Om Finansinspektionen är grupp- tillsynsmyndig- heten, ska inspektionen informera berörda behöriga myndigheter. Gruppens situation ska analyseras inom tillsynskollegiet.

I försäkringsrörelselagen införs vissa allmänna principer för beräk- ning av kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå. För försäkringsföre- tag som finns i toppen av en grupp ska den gruppbase- rade kapital- basen och det gruppbase- rade solvenskapitalkravet beräknas enligt en konsolideringsmetod, eller, om det är lämpligt och Finansinspektionen när inspektionen är grupp- tillsynsmyndighet beslutat att så ska ske, enligt en sammanläggnings- och avräkningsmetod. Beräkningen får – efter medgivande av Finansinspektionen – också ske enligt en kombi- nation av de angivna metoderna.

Det ska vara möjligt att beräkna det gruppbase- rade solvenskapi- talkravet med en intern modell, under förutsättning att konsoli- deringsmetoden används för beräkningen av gruppsolvns. Enskilda företag i en grupp ska kunna använda en intern modell för beräk- ningen av sitt solvenskapitalkrav, oavsett vilken metod som används för beräkning av gruppsolvns.

Finansinspektionen får besluta om kapitaltillägg till det grupp- base- rade solvenskapitalkravet under vissa förutsättningar. Kapital- tillägg kan också beslutas i fråga om solvenskapitalkravet för ett enskilt försäkringsföretag under särskilda förutsättningar, om en intern modell används för att beräkna det gruppbase- rade solvenskapi- talkravet.

Om ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt hol- dingföretag finns i toppen av gruppen, ska beräkning av kapitalbas och solvenskapitalkrav ske i särskild ordning. Holdingföretaget ska då behandlas som ett försäkringsföretag.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av kapitalbas och kapitalkrav.

Vid oenighet mellan behöriga myndigheter i fråga om likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag i tredje land, får Finansinspektio- nen hänskjuta frågan till Europeiska försäkrings- och tjänstepen- sionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningens förslag är dock delvis uppbyggt kring begreppen ledande försäkringsföretag och ledande försäkringsholdingföretag. Utredningen föreslår också att huvuddelen av direktivets bestämmelser om beräkning av den gruppbase- rade kapitalbasen och det gruppbase- rade solvenskapi- talkravet ska införas i lag, bl.a. gäller det direktivets bestämmelser om elimineringar i den gruppbase- rade kapitalbasen för kapitalbasposter och behandling av olika typer av företag vid gruppsolvnsberäkningen. I

fråga om Solvens II-direktivets regler om interna modeller på gruppnivå och kapitaltillägg på gruppnivå föreslår utredningen genomförande i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* föreslår ett antal justeringar och förtydliganden av reglerna om gruppsolvens, bl.a. efterlyser inspektionen en definition av begreppet överskottsmedel i gruppsammanhang samt bestämmelser i lag om kapitaltillägg på grupp-nivå. Även *Svensk Försäkring* föreslår ett antal justeringar i utredningens förslag. Bland annat önskas ett förtydligande i lag av hur den proportionella andelen i en grupps kapitalbas ska fastställas när företagen i gruppen inte förbinds av en kapitalandel som ett företag innehar i ett annat företag, så att Finansinspektionens utrymme för skönsmässigt beslutsfattande minskas. Vidare efterfrågar *Svensk Försäkring* lagbestämmelser om interna modeller på gruppnivå och kapitaltillägg på gruppnivå.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* anser att artikel 230 i Solvens II-direktivet, i vissa delar, bör genomföras i lag i stället för myndighetsföreskrifter. *Svensk Försäkring* menar att artikel 228 i Solvens II-direktivet, som innehåller särskilda regler om metoder för att beräkna kreditinstitut i en grupp, bör genomföras i lag och inte i myndighetsföreskrifter. *Länsförsäkringar AB (LFAB)* anser att det bör förtydligas i lagen eller åtminstone i förarbetena vad ett holdingföretag ska eller får göra enligt FRL:s gruppregler. Bestämmelserna i lagen får inte förhindra att ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ansvarar för tillämpningen av gruppreglerna. Den självklara utgångspunkten enligt LFAB är att det är den yttersta ägaren som ansvarar för hur helägda dotterföretag styrs. LFAB lämnar förslag till ändringar av bestämmelserna i lagförslaget om bl.a. gruppsolvens som enligt bolaget innebär att Solvens II-direktivet införlivas i svensk rätt på ett mer fullständigt sätt.

Skälen för regeringens förslag

Genomförandet av Solvens II-direktivets regler om gruppsolvens

De materiella reglerna om grupp-tillsyn i Solvens II-direktivet omfattar som redan omtalats tre områden: gruppsolvens, riskkoncentrationer och interna transaktioner samt riskhantering och internkontroll. Av de tre är gruppsolvens det mest omfattande. Det avsnittet täcker artiklarna 218–243 och innehåller ett relativt stort antal detaljerade bestämmelser om hur kapitalbas och kapitalkrav ska beräknas på grupp-nivå. Där finns också föreskrifter om interna modeller och kapitaltillägg på grupp-nivå. Ett antal artiklar (236–241) innehåller regler om en särskild tillsynsordning som grupper med försäkringsföretag kan ansöka om att få tillämpa.

De grundläggande reglerna om gruppsolvens bör genomföras i lag, i likhet med vad som skett vid genomförandena av försäkringsgrupp-direktivet och konglomeratdirektivet (se prop. 1999/2000:99 s. 35–38

och prop. 2005/06:45:45 s. 125). I FRL bör därför införas en regel om att det inom en grupp ska finnas en kapitalbas som motsvarar ett särskilt gruppbaserat solvenskapitalkrav. Likaså ska FRL innehålla bestämmelser om val av metod för solvensberäkningen och vissa andra utgångspunkter för den beräkningen. I likhet med dagens lydelse av FRL (se 9 kap. 5 § andra stycket) bör det också finnas regler som förbjuder tillgodoräknande av samma kapitalbasposter i flera företag inom samma grupp. FRL bör vidare innehålla grundläggande regler om tillstånd att använda en intern modell på gruppnivå samt om kapitaltillägg på gruppnivå.

Reglerna om gruppsolvens är delvis av detaljerad art. De delar av regelverket som utgörs av regler om beräkning av kapitalbas och kapitalkrav bör med vissa undantag (se nedan) inte införas i lag. De lämpar sig i stället för genomförande genom myndighetsföreskrifter. För att ge utrymme för ett sådant genomförande bör regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ges bemyndigande att meddela föreskrifter om beräkning av kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå, efter mönster från 9 kap. 15 § 1 och 2 i nuvarande lydelse av FRL samt 9 kap. 1 § 3 konglomeratlagen.

Ett försäkringsföretag ska säkerställa att det inom gruppen sammantaget finns en tillräcklig gruppbaserad kapitalbas

Enligt artikel 218.2 i Solvens II-direktivet ska det försäkringsföretag som finns i toppen av en sådan grupp som avses i artikel 213.2 säkerställa att det finns en tillräcklig gruppbaserad kapitalbas inom en grupp. För det fall det finns ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag i toppen av gruppen vilar ansvaret enligt artikel 218.3 på det försäkringsföretag som är dotterföretag till holdingföretaget.

Att ett försäkringsföretag, enligt direktivet, ska säkerställa att den inom gruppen sammantaget finns en gruppbaserad kapitalbas, är inte helt oproblematiskt ur ett svenskt aktiebolagsrättsligt perspektiv, om det finns ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag i toppen av gruppen. Regleringen innebär att försäkringsföretaget skulle kunna behöva ställa krav på sitt moderföretag inom ett område som moderbolagets styrelse ansvarar för enligt aktiebolagslagen. Det finns dock inget utrymme att i det här avseendet avvika från direktivet. För ett korrekt genomförande av direktivet krävs att det är försäkringsföretaget i gruppen som ska säkerställa att det sammantaget inom gruppen finns en gruppbaserad kapitalbas.

Det ska framgå tydligt av FRL vilket försäkringsföretag som ska säkerställa att det inom gruppen sammantaget finns en gruppbaserad kapitalbas som alltid är minst lika med ett särskilt gruppbaserat solvenskapitalkrav. Detta ska anges i den bestämmelse som innehåller kravet på viss gruppbaserad kapitalbas.

Bestämmelserna i 218.5 – om grupp tillsynsmyndighetens informationskyldighet då en grupps solvenskapitalkrav underskrids eller riskerar att underskridas – bör genomföras i FRL.

Metoder för beräkning av kapitalbas och kapitalkrav

Solvens II-direktivet anvisar två metoder för beräkning av gruppsolvens. Huvudmetoden (metod 1, se artiklarna 230–232 i Solvens II-direktivet),

som är den som ska användas om det inte fattats något särskilt beslut av annan innebörd, benämns i den svenska direktivöversättningen ”metod baserad på sammanställd redovisning”. Tillstånd får dock som alternativ ges till användning av avräknings- och sammanläggningsmetoden (metod 2) (se artiklarna 220.2, 230.1 och 233.1 i Solvens II-direktivet). De två metoderna får också användas i kombination med varandra om särskilt tillstånd ges till det. Det är grupp tillsynsmyndigheten som beslutar i tillståndsfrågan. Denna reglering avviker från försäkringsgruppdirektivet, som gett medlemsstaterna möjlighet att själva välja vilken av tre angivna metoder som ska användas för grupp baserad solvensberäkning (se punkten 1.A i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet).

Metod 1 utgår från koncernredovisningen, den sammanställda redovisningen. Grupp solvensen utgörs enligt den metoden av skillnaden mellan den grupp baserade kapitalbasen och det grupp baserade solvenskapitalkravet, beräknat med utgångspunkt i sammanställd data för gruppen i fråga.

Metod 2 utgår från den redovisning som upprättas av de enskilda företagen. Kapitalbas och kapitalkrav för gruppens företag läggs samman varvid en samlad kapitalbas och ett samlat solvenskapitalkrav för gruppen erhålls. Metod 2 benämns i dag i FRL och i konglomeratlagen sammanläggnings- och avräkningsmetoden (se prop. 2005/06:45 s. 127). Den benämningen bör användas även fortsättningsvis.

Valet av beräkningsmetod är en fråga av principiell natur, som regeringen uttalat vid genomförandena av försäkringsgrupps- och konglomeratdirektiven (prop. 1999/2000:99 s. 39 och prop. 2004/05:45 s. 126). Det ska därför som i dag framgå av FRL vilken metod som är huvudmetod och vilken metod som endast får användas efter särskilt tillstånd samt att tillstånd ska ges om det är lämpligt. Metoderna bör i likhet med gällande lydelse i FRL benämnas konsolideringsmetod respektive sammanläggnings- och avräkningsmetod. Det bör också framgå av lagen vilka bestämmelser om kapitalbas på ”solonivå” som ska gälla vid beräkningen av den grupp baserade kapitalbasen när konsolideringsmetoden används. Vidare bör det av lag framgå vad det minsta värdet av det grupp baserade solvenskapitalkravet ska uppgå till, om konsolideringsmetoden används, och hur detta minsta värde ska täckas (artikel 230.2 andra och tredje styckena). Dessa bestämmelser gäller även om man använder konsolideringsmetoden i kombination med sammanläggnings- och avräkningsmetoden.

Europeiska kommissionen har enligt artikel 234 i Solvens II-direktivet möjlighet att meddela ytterligare föreskrifter om valet mellan konsolideringsmetoden och sammanläggnings- och avräkningsmetoden eller en kombination av metoderna. I kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 regleras det valet i viss utsträckning, bl.a. anges avsaknad av tillräcklig information om ett visst företag i grupp som skäl att inte använda konsolideringsmetoden (se artikel 328).

Befogenheten att besluta om användning av sammanläggnings- och avräkningsmetoden eller en kombination av denna och konsolideringsmetoden ska tillkomma Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. Detta bör framgå av lagtexten. Av lag ska det också framgå att Finansinspektionen, innan den fattar ett beslut om byte av

beräkningsmetod, ska samråda med de berörda behöriga myndigheterna och den aktuella gruppen.

Solvens II-direktivets artikel 228 innehåller särskilda regler om beräkning av gruppens solvens i fråga om anknutna kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut i den mening som avses i konglomeratdirektivet. I de fallen får gruppens solvens avseende dessa företag beräknas enligt de metoder som anges i konglomeratdirektivet. Konglomeratdirektivets konsolideringsmetod får dock användas endast om grupp tillsynsmyndigheten är förvissad om att företagets ledning och internkontroll är tillräckligt samordnad. Valet av metod ska vara konsekvent från tid till annan. Som ytterligare alternativ till användning av någon av metoderna i konglomeratlagen får medlemsstaterna låta sina tillsynsmyndigheter bestämma att innehav i kreditinstitut, värdepappersföretag eller finansiella institut får dras av från den gruppbase kapitelbasen.

Bestämmelserna i artikel 228 har delvis sin motsvarighet i nu gällande EU-rättsliga bestämmelser i försäkringsgruppdirektivet, vilka tillkommit i samband med att konglomeratdirektivet antogs (se punkten 2.4a i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet, i den lydelse försäkringsgruppdirektivet fått genom artikel 28 i konglomeratdirektivet, samt artikel 16.2 i första skadedirektivet [73/239/EEG] och artikel 18.2 i första livförsäkringsdirektivet [79/267/EEG] i den lydelse dessa artiklar fått genom artikel 22.2 respektive 23.2 i konglomeratdirektivet).

Vid genomförandet av konglomeratdirektivet i svensk rätt gjordes bedömningen att de särskilda reglerna om beräkning av gruppens solvens när kreditinstitut m.fl. typer av företag ingår i en grupp tillsammans med ett försäkringsföretag inte borde föranleda några nya lagbestämmelser, utan i stället genomföras genom myndighetsföreskrifter (prop. 2005/06:45 s. 197). Det finns inte skäl att göra någon annan bedömning nu. Därför bör bestämmelserna i artikel 228 i Solvens II-direktivet inte föranleda några nya bestämmelser i FRL utan i stället tillgodoses genom myndighetsföreskrifter med stöd av bemyndigande i lag.

Gruppens solvens för försäkringsföretag som är dotterföretag till försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

Av artikel 235.1, i den lydelse artikeln fått genom ändringsdirektivet, framgår att när försäkrings- och återförsäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag eller till ett blandat finansiellt holdingföretag ska grupp tillsynsmyndigheten säkerställa att gruppens solvens beräknas på försäkringsholdingföretagsnivå eller på nivån för det blandade finansiella holdingföretaget med tillämpning av artiklarna 220.2–233. Av artikel 235.2, i den lydelse artikeln fått genom ändringsdirektivet, framgår att vid denna beräkning ska moderföretaget behandlas som om det vore ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av bestämmelserna om solvenskapitalkrav i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1, 2 och 3 och av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka detta krav som de som fastställs genom avdelning I kapitel VI avsnitt 3 underavsnitten 1, 2 och 3.

Artikel 235 bör genomföras genom en ny bestämmelse i FRL.

Proportionellt beaktande av innehav

Av artikel 221.1 i Solvens II-direktivet framgår en princip som är central för beräkningen den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade solvenskapitalkravet: vid beräkningen ska ett anknutet företag beaktas proportionellt efter det innehav som ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag har i det anknutna företaget. Det anges därefter närmare i artikeln hur den proportionella andelen ska beräknas beroende på vilken beräkningsmetod som används. Om konsolideringsmetoden används är den proportionella andelen de procentandelar som tillämpats vid upprättandet av koncernredovisningen. För det fall sammanläggnings- och avräkningsmetoden tillämpas är den proportionella andelen den andel av kapitalet i ett företag som det överordnade företaget (moderföretag eller företag som har ett ägarintresse) innehar. Artikel 221.1 innehåller också regler om beaktande av solvensunderskott. Ett sådant underskott ska beaktas i sin helhet vid grupp-solvensberäkningen, oavsett ägarandelens storlek. Om det ansvar som följer med viss kapitalandel är strikt begränsat till den kapitalandelen, kan dock ett proportionellt beaktande av solvensunderskottet tillåtas.

I artikel 221.2 i Solvens II-direktivet ges grupp-tillsynsmyndigheten i uppdrag att fastställa den proportionella andel som ska gälla i vissa fall. Det handlar om de situationer då det inte finns någon kapitalbindning mellan vissa av företagen i en grupp och de situationer då en tillsynsmyndighet enligt artikel 212.2 i direktivet har fastställt att ett visst företag är dotterföretag eller att ett visst innehav utgör ett ägarintresse. Innan grupp-tillsynsmyndigheten fattar beslut om vilken andel som ska beaktas, ska samråd ske med berörda behöriga myndigheter och med gruppen i fråga.

Principen om proportionellt beaktande av innehav är inte ny (se punkten 1.B i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet i den lydelse den punkten fått genom artikel 28.5 i konglomeratdirektivet). I den punkten uttrycks principen om proportionellt beaktande av kapitalandel. Vidare ges behöriga myndigheter mandat att fastställa den proportionella andel som ska beaktas när någon kapitalbindning mellan företagen i fråga inte förekommer.

Reglerna i punkten 1.B i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet återspeglas i 9 kap. 5 § andra stycket FRL. Där sägs att dotterföretag och intresseföretag som är försäkringsföretag ska beaktas proportionellt efter försäkringsföretagets innehav, om inte särskilda skäl talar för att de ska beaktas till en annan andel. Däremot har någon bestämmelse inte införts i lag motsvarande försäkringsgruppdirektivets bestämmelse att den behöriga myndigheten i vissa fall får fastställa vilken andel som ska beaktas. Det ansågs vid genomförandet av konglomeratdirektivet i svensk rätt att den direktivbestämmelsen kunde tillgodoses genom myndighetsföreskrifter (prop. 2005/06:45 s. 197).

Principen om proportionellt beaktande av innehav är av grundläggande betydelse för beräkningen av den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade solvenskapitalkravet. Principen bör därför framgå av lag, i likhet med vad som sker i dagens lydelse av FRL. Lagbestämmelsen bör vara allmänt hållen och utformas med förebild i 9 kap. 5 § andra stycket

FRL. I bestämmelsen ska anges att principen om proportionellt beaktande kan frångås, om det finns särskilda skäl. Som framgått ovan är principen inte undantagslös – bl.a. ska vissa solvensunderskott i ett anknutet företag beaktas i sin helhet – och detta bör komma till uttryck i lagtexten.

Övrigt innehåll i artikel 221.1 (andra–fjärde styckena) är av detaljkaraktär och bör genomföras genom myndighetsföreskrifter. Så har skett med motsvarande bestämmelser i försäkringsgruppdirektivet (se andra–fjärde styckena i punkten B i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet samt 3, 5 och 11 §§ FFFS 2011:10 Gruppbasead kapitalbas och solvensmarginal för försäkringsföretag som ingår i en grupp). Föreslagna bemyndiganden lämnar utrymme för sådant genomförande.

Artikel 221.2 i Solvens II-direktivet skiljer sig, som framgått ovan, från motsvande bestämmelse i försäkringsgruppdirektivet på så sätt att det endast är grupp-tillsynsmyndigheten, inte varje behörig myndighet, som har befogenhet att fastställa den andel som ska beaktas vid grupp-solvensberäkningen när det inte finns kapitalbindningar mellan vissa av företagen i en grupp. För svenskt vidkommande handlar det således nu om att i vissa situationer ge Finansinspektionen befogenhet att fastställa vilken andel som beräkningen ska utgå från.

Av lag bör framgå att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska fastställa hur en andel i företag ska beaktas i grupp-sammanhang då det inte finns kapitalbindningar mellan vissa av företagen i en grupp. Det ska också framgå av lag att det krävs samråd med berörda behöriga myndigheter och med den aktuella gruppen innan beslut rörande storleken av den proportionella andelen fattas.

Den lagbestämmelsen är tillämplig även i en situation då någon annan tillsynsmyndighet än Finansinspektionen har fattat ett beslut med stöd av nationella bestämmelser som genomför artikel 212.2 i Solvens II-direktivet. I det enskilda fallet ska då ett visst företag betraktas som moderföretag eller dotterföretag eller ett visst innehav som ägarintresse, trots att förhållandena inte motsvarar Solvens II-direktivets definition av dessa begrepp.

För svensk del införs inte några bestämmelser motsvarande artikel 212.2 (se avsnitt 15.2.1). Därför kan det inte bli fråga om att enligt artikel 221.2 b eller c i Solvens II-direktivet fastställa den proportionella andelen som ska beaktas i fråga om förhållandet mellan två svenska företag. Däremot kan det uppkomma en situation då Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet och det i gruppen finns två företag i något annat EES-land, som enligt beslut av tillsynsmyndigheten i det landet ska betraktas som moder- eller dotterföretag, eller som förbundna genom ett innehav som ska betraktas som ett ägarintresse. I det läget åvilar det Finansinspektionen som grupp-tillsynsmyndighet att fastställa den proportionella andel som ska beaktas vid grupp-solvensberäkningen.

Vissa avdrag vid beräkning av den gruppbaseade kapitalbasen

I artikel 222 i Solvens II-direktivet finns ett förbud mot att beakta kapitalbasposter två gånger vid beräkningen av den gruppbaseade kapitalbasen. Denna princip är inte ny. Den förekommer sedan tidigare i

försäkringsgruppdirektivet (se punkten C i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet).

Direktivartikeln innehåller också en rad detaljerade bestämmelser om vilka avdrag som ska göras vid beräkningen av grupp-solvensen, bl.a. regleras hur överskottsmedel i dotterföretag, och företag som det överordnade försäkringsföretaget har ett ägarintresse i, ska hanteras. Dessa bestämmelser motsvaras i hög grad av bestämmelser i försäkringsgruppdirektivet, bestämmelser som genomförts genom myndighetsföreskrifter med stöd av bemyndigande i FRL (se punkten C.1 andra och tredje styckena och punkterna C.2–C.4 i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet, prop. 1999/2000:99 s. 38 samt FFFS 2011:10 Kapitalbas och solvensmarginal för försäkringsföretag som ingår i en grupp).

Som redan berörts bör en allmän regel finnas i lag om avdrag vid beräkningen av grupp-solvens för poster som får ingå i kapitalbasen hos ett annat försäkringsföretag eller hos en EES-försäkringsgivare i gruppen. Regeln bör utformas med förebild i nuvarande lydelse av 9 kap. 5 § tredje stycket FRL.

Övriga delar av Solvens II-direktivets artikel 222 (222.1 andra stycket samt 222.2–222.5) bör genomföras genom myndighetsföreskrifter, såsom skett med motsvarande bestämmelser i försäkringsgruppdirektivet. Genom bemyndigande i lag ska utrymme för sådant genomförande skapas.

Förbud mot beaktande av värden som skapats internt inom en grupp

Artikel 223 i Solvens II-direktivet innehåller regler om hur ömsesidig finansiering inom en grupp ska beaktas vid beräkning av den grupp-baserade kapitalbasen. Kapitalbasposter som finansieras av ett annat företag ska inte räknas med i den grupp-baserade kapitalbasen. I artikel 223.1 och 223.2 anges mellan vilka företag ömsesidig finansiering ska beaktas. I artikel 223.3 beskrivs vad ömsesidig finansiering kan bestå i, huvudsakligen innehav av aktier eller lån som finansierar kapitalbasposter i ett annat företag i gruppen.

Reglerna om förbud mot beaktande av kapitalbasposter som har sin grund i ömsesidig finansiering är inte nya. I stort sett likalydande bestämmelser finns i punkten D i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet. De bestämmelserna har genomförts genom en föreskrift i 9 kap. 5 § tredje stycket FRL om avdrag för värden som skapats internt inom en grupp, samt genom föreskrifter av Finansinspektionen (se prop. 1999/2000:99 s. 66 samt 8 § FFFS 2011:10 Kapitalbas och solvensmarginal för försäkringsföretag som ingår i en grupp).

Reglerna i artikel 223 i Solvens II-direktivet om att värden som skapats internt inom en grupp inte ska beaktas i grupp-solvenssammanhang bör genomföras på samma sätt som motsvarande regler i försäkringsgruppdirektivet. Därför införs en allmän bestämmelse i FRL om att ett avdrag ska göras vid beräkningen av den grupp-baserade kapitalbasen för värden som skapats internt inom en grupp. Därtill skapas genom ett normgivningsbemyndigande utrymme för att genomföra övriga delar av artikel 223 genom myndighetsföreskrifter.

Allmänna bestämmelser om gruppens solvens som, med vissa undantag, inte bör införas i lag

I artiklarna 218–229 finns ett antal bestämmelser om gruppens solvens utöver de bestämmelser som redan berörs. I artikel 224 finns en bestämmelse om värdering av tillgångar och skulder vid gruppens solvensberäkningen. Artikel 225 beskriver hur anknutna företag ska beaktas i vissa situationer. Det finns i artikel 226 regler om hur hänsyn ska tas i gruppens solvenssammanhang till innehav av andelar i dotterföretag genom ett mellanliggande holdingföretag (försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag). Artikel 227 reglerar hur anknutna försäkringsföretag från tredje land ska beaktas vid gruppens solvensberäkningen. Det beaktandet skiljer sig åt beroende på om solvensordningen i det tredje landet kan anses likvärdig eller inte med den som gäller enligt den s.k. första pelaren i Solvens II-direktivet. Prövningen av likvärdighet avseende anknutna företag ska göras av Europeiska kommissionen eller om kommissionen inte antagit några delegerade akter om likvärdighet, av grupp tillsynsmyndigheten. Slutligen finns i artikel 229 bestämmelser om hur gruppens solvensberäkningen ska utföras för det fall det saknas tillräcklig information om ett företag i gruppen. Detta företags bokförda värde ska då dras av vid gruppens solvensberäkningen.

Den värderingsbestämmelse som finns i artikel 224 i Solvens II-direktivet består av en hänvisning till den allmänna värderingsbestämmelse som finns i artikel 75 i direktivet. Den sistnämnda artikeln genomförs i förslaget till 5 kap. 1 § FRL. Det fordras även en lagbestämmelse motsvarande artikel 224 i Solvens II-direktivet, dvs. hur tillgångar och skulder ska värderas vid gruppens solvensberäkningen.

Artiklarna 225–227 och 229 har sakliga motsvarigheter i försäkringsgruppdirektivet (se punkterna 2.1–5 i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet), när det gäller artiklarna 226 och 227 dock endast delvis. Endast mindre ändringar har skett för att anpassa bestämmelserna till Solvens II-direktivets övriga bestämmelser. Vid genomförandet av det direktivet gjordes bedömningen att de bestämmelserna kunde genomföras genom myndighetsföreskrifter (prop. 1999/2000:99 s. 36–38). Sådant genomförande har därefter skett (Finansinspektionens föreskrifter FFFS 2011:10 Grupp baserad kapitalbas och solvensmarginal för försäkringsföretag som ingår i en grupp).

Det saknas skäl att frånga den bedömning som gjordes beträffande de aktuella bestämmelserna vid genomförandet av försäkringsgruppdirektivet, med undantag för artikel 227.2 som bl.a. innehåller en bestämmelse om att kontrollen av att ordningen i tredje land är likvärdig ska utföras av grupp tillsynsmyndigheten, om EU-kommissionen inte har antagit några delegerade akter härom. Detta och vissa andra bestämmelser i artikeln bör framgå av lag. Artikel 227.1 bör genomföras genom myndighetsföreskrifter. Artiklarna 227.3–227.7 riktar sig till kommissionen och behöver inte genomföras särskilt.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

Av artikel 227.2 tredje stycket följer att om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med 227.2 andra stycket

får de hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att grupp tillsynsmyndigheten meddelat beslutet.

Artikel 227.2 bör genomföras i lag.

Interna modeller för en grupp

I likhet med vad som gäller för solvenskapitalkravet för enskilda försäkringsföretag finns möjlighet att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet med användning av en intern modell (en gruppbasead intern modell). Det gäller dock endast om det gruppbaseade solvenskapitalkravet beräknas med konsolideringsmetoden. Detta framgår av att den bestämmelse – artikel 230.2 – som anvisar standardformeln och intern modell som två alternativa sätt att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet, endast gäller när konsolideringsmetoden används. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i artikel 233, som reglerar beräkningen av grupp solvens med sammanläggnings- och avräkningsmetoden. Om sammanläggnings- och avräkningsmetoden används kan de försäkringsföretag som ingår i en grupp beräkna sina enskilda solvenskapitalkrav med användning av en intern modell, vilket berörs nedan.

Det framgår av skäl 102 till Solvens II-direktivet och av artikel 231.1 i direktivet att en gruppbasead intern modell även kan användas för beräkningen av solvenskapitalkravet för de enskilda försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen samt för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet. Vidare kan tillämpningsområdet för en intern modell på gruppnivå avgränsas till att endast omfatta vissa av försäkringsföretagen och EES-försäkringsgivarna i en grupp, både såvitt avser det gruppbaseade solvenskapitalkravet och såvitt avser ett enskilt företags solvenskapitalkrav. Detta framgår bl.a. av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

Genom en hänvisning i artikel 230.2 i Solvens II-direktivet anges att reglerna för en intern modell som används för att beräkna solvenskapitalkravet för ett enskilt försäkringsföretag (på s.k. solo-nivå) även gäller för en intern modell som används för att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet. Av den hänvisningen följer att en gruppbasead intern modell kan vara fullständig eller partiell, dvs. antingen omfatta alla risker i alla verksamheter i de försäkringsföretag som modellen gäller för eller endast omfatta vissa risker eller vissa verksamheter (se artikel 230.2 jämförd med artikel 112.1 och 112.2 i Solvens II-direktivet). I likhet med en intern modell som används för beräkningen av ett enskilt försäkringsföretags solvenskapitalkrav kan en gruppbasead intern modell också vara avgränsad både med avseende på risker och med avseende på verksamheter. Till detta kommer att en gruppbasead intern modell, som angetts ovan, kan vara avgränsad till vissa företag inom en grupp. Sammantaget innebär det att en mängd olika tillämpningsområden är tänkbara för en gruppbasead intern modell.

Hänvisningen till reglerna för interna modeller för enskilda försäkringsföretag har också betydelse i fråga om ändringar av den interna modellen och för de materiella kraven på den. Även dessa regler för interna modeller för enskilda försäkringsföretag gäller för en grupp-

baserad intern modell (se artikel 230.2 jämförd med artiklarna 115 samt 120–125 i Solvens II-direktivet).

För ansökningar om tillstånd att använda en intern modell för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, en gruppbasead intern modell, gäller särskilda regler enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet. Om en intern modell enbart ska användas för att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet, gäller inte artikel 231.

En ansökan om tillstånd att använda en gruppbasead intern modell för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen får göras av ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare och dess anknutna företag eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingbolag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. En snarlik reglering finns i kreditinstitutsdirektivet. Där finns i artikel 129 regler om gruppbaseade ansökningar om att få använda enhetliga metoder för att beräkna kapitalkrav. De reglerna finns genomförda i 10 kap. 5 och 6 §§ kapitältäckningslagen (se prop. 2006/07:5 s. 332–338).

En ansökan om tillstånd att använda en gruppbasead intern modell ska ges in till grupp tillsynsmyndigheten (se artikel 231.1 andra stycket i Solvens II-direktivet). I detta avseende gäller alltså en annan ordning än om ansökan gäller en intern modell för ett försäkringsföretag som inte ingår i en grupp. I det fallet ska ansökan göras hos den tillsynsmyndighet som auktoriserat företaget i fråga (se skäl 86 till Solvens II-direktivet och dess artikel 112).

Det kan hända att ett enskilt försäkringsföretag som ingår i en grupp redan har fått tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av sitt solvenskapitalkrav, när ansökan om tillstånd att använda en gruppbasead intern modell lämnas in. För det fall ansökan avser tillstånd att använda en gruppbasead intern modell för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet måste, enligt kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35, ansökan innehålla en förklaring av hur den gruppbaseade interna modellen ska samordnas med den interna modell som finns på plats sedan tidigare.

När sammanläggnings- och avräkningsmetoden används kan det, som nämnts ovan, inte komma i fråga att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet med en intern modell. Däremot kan solvenskapitalkravet för de enskilda företag som ingår i gruppen beräknas med en intern modell, efter att tillstånd till det har getts. Om ansökan görs gemensamt av de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp ska ansökan enligt artikel 233.5 handläggas i den ordning som följer av artikel 231, bl.a. ska ansökan ges in till grupp tillsynsmyndigheten. Motsatsvis följer att en ansökan av ett enskilt företag inom en sådan grupp om tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av det företagets solvenskapitalkrav ska handläggas enligt Solvens II-direktivets allmänna regler om interna modeller (se artikel 112 i Solvens II-direktivet).

Prövningen av de ansökningar som enligt artiklarna 231.1 och 233.5 ska göras hos grupp tillsynsmyndigheten ska ske enligt en särskild

ordning, som beskrivs i artikel 231.1–231.7. Processen har anpassats till den nya europeiska tillsynsordningen genom ändringar som gjorts i omnibus II-direktivet. Ändringarna innebär främst att Ceiops roll har övertagits av Eiopa. En viktig skillnad är att Eiopa har möjlighet att fatta ett bindande beslut i fråga om tillstånd till användning av en intern modell, medan Ceiops endast kunde avge rekommendationer.

När en ansökan om tillstånd kommer in, ska grupp tillsynsmyndigheten omedelbart underrätta och överlämna den fullständiga ansökan till de övriga medlemmarna av tillsynskollegiet.

Enligt artikel 231.2 ska de behöriga myndigheter som berörs av en ansökan göra allt de kan för inom sex månader att nå fram till ett gemensamt beslut med anledning av ansökan. Om myndigheterna inte kan enas, åligger det enligt artikel 231.6 grupp tillsynsmyndigheten att själv besluta om tillstånd ska ges eller inte. Alla de berörda behöriga myndigheterna har möjlighet att inom den angivna sexmånadersperioden hänskjuta ärendet till Eiopa för avgörande. Grupp tillsynsmyndigheten ska då skjuta upp sitt beslut och avvakta Eiopas avgörande. Ett sådant avgörande är bindande och ska följas av de berörda behöriga myndigheterna. En snarlik ordning gäller i dag i fråga om ansökningar om tillstånd till användning av vissa metoder för kapitalkravsberäkning i kreditinstitut (se bl.a. artikel 129.1 i kreditinstitutsdirektivet i den lydelse det fått genom artikel 9.15 a och 9.32 i det s.k. omnibus I-direktivet, prop. 2011/12:70 s. 66–68 och 10 kap. 6 § kapitaltäckningslagen).

Solvens II-direktivets regler om interna modeller i gruppssammanhang bör i huvudsak införas i lag. Liksom frågan om val av metod för grupp solvensberäkningen är frågor om tillstånd att inom en grupp använda en intern modell av principiell natur. De förutsättningar som ska gälla för tillståndsprövningen är också av stor betydelse för försäkringsföretagens riskhantering. En intern modell utgör en betydande investering för ett försäkringsföretag. Regleringen av interna modeller för enskilda försäkringsföretag föreslås också ske i lag. Det framstår mot denna bakgrund som lämpligast med en lagreglering och inte, som utredningen föreslagit, en reglering i allt väsentligt på lägre nivå.

Av FRL ska därför framgå att det grupp baserade solvenskapitalkravet kan beräknas antingen med standardformeln eller med en intern modell, när konsolideringsmetoden används för grupp solvensberäkningen. Det ska också anges i lag att en grupp baserad intern modell även kan användas för beräkningen av solvenskapitalkravet för de enskilda försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

Med förebild i kapitaltäckningslagen (se framför allt 10 kap. 6 § kapitaltäckningslagen) bör det regleras i FRL hur förfarandet ska utformas för prövningen av ansökningar om tillstånd att använda en grupp baserad intern modell. Den regleringen ska även gälla då försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp där sammanläggnings- och avräkningsmetoden används för grupp solvensberäkningen, ansöker om tillstånd till användning av en intern modell för beräkningen av solvenskapitalkravet på företagsnivå (se artikel 233.5 i Solvens II-direktivet).

I FRL ska därför anges att Finansinspektionen, när inspektionen har uppdrag att vara grupp tillsynsmyndighet, ska ta emot nyss nämnda typer av tillståndsansökningar, vilket motsvarar artiklarna 231.1 och 233.5 i

Solvens II-direktivet. I FRL ska vidare, efter mönster från 10 kap. 6 § kapitaltäckningslagen, tas in föreskrifter motsvarande artikel 231.2–231.7 i Solvens II-direktivet, som beskriver i vilken ordning grupp tillsynsmyndigheten, övriga berörda behöriga myndigheter samt Eiopa ska handlägga en tillståndsansökan avseende en intern modell i gruppssammanhang.

Det bör också anges särskilt i FRL att ett Finansinspektionen ska följa ett beslut av Eiopa med anledning av sådan ansökan, på samma sätt som detta i dag anges i kapitaltäckningslagen beträffande beslut av Europeiska bankmyndigheten (se 10 kap. 6 § tredje stycket kapitaltäckningslagen och prop. 2011/12:70 s. 67 f.). Det innebär att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet och en tillståndsansökan har prövats genom ett beslut av Eiopa, är förpliktad att fatta ett särskilt beslut av samma innehåll som Eiopas beslut. Eiopas beslut kan överklagas enligt artikel 60 i Eiopa-förordningen. Finansinspektionens motsvarande beslut kan överklagas till domstol i vanlig ordning. Två parallella processer rörande samma sak kan då föras. Om den situationen skulle uppstå, kan en rimlig ordning vara att den svenska domstolen förklarar målet vilande i avvaktan på att ett lagakraftvunnet avgörande föreligger med anledning av överklagandet av Eiopas beslut (a. prop. s. 68).

När Finansinspektionen, tillsammans med sina systemmyndigheter inom EES, deltar i prövningen av en ansökan om tillstånd till användning av en intern modell i gruppssammanhang, uppkommer frågan om vilket lands lag som ska tillämpas vid tillståndsprövningen. De ansökande företagen kan vara såväl försäkringsföretag som EES-försäkringsgivare. Som regeringen uttalat i samband med genomförandet av kreditinstitutsdirektivet (prop. 2006/07:5 s. 335) står det klart att Finansinspektionen, när inspektionen tar emot ansökan, i avsikt att avsaknad av särskilda lagstadgade undantag ska tillämpa svenska regler.

En förutsättning för att de behöriga myndigheterna gemensamt ska kunna komma överens om vilket beslut en ansökan ska föranleda – vilket krävs enligt artikel 231.2 i Solvens II-direktivet – är emellertid att de har flexibla ramar för sitt agerande. De måste kunna gå varandra till mötes när de nationella rättsreglerna ser olika ut. På samma sätt som skett i kapitaltäckningslagen (se prop. 2006/07:5 s. 336 och 337 och 10 kap. 5 § andra stycket kapitaltäckningslagen) bör därför Finansinspektionen kunna tillämpa utländsk rätt. Detta bör kunna ske fritt i de fall inspektionen inte har tagit emot ansökan och förhandlar om en gemensamt beslut med bl.a. grupp tillsynsmyndigheten, som i det fallet inte är Finansinspektionen. När emellertid Finansinspektionen i egenskap av grupp tillsynsmyndighet har tagit emot en ansökan bör samma begränsning för tillämpning av utländsk rätt gälla som enligt 10 kap. 5 § andra stycket kapitaltäckningslagen, dvs. att det krävs för en effektiv tillsyn över företagen i fråga.

Möjligheten för Finansinspektionen att i vissa fall tillämpa utländsk rätt och de begränsningar som gäller i sådana fall bör framgå av FRL.

En överenskommelse mellan Finansinspektionen och de berörda behöriga myndigheterna om vilket beslut som föranleds av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell inom en grupp, utgör en internationell överenskommelse. När det gäller överenskommelser om

beslut med anledning av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell, framgår det direkt av FRL att inspektionen får ingå dem.

Genom att ingå en överenskommelse om att en ansökan om tillstånd att använda en intern modell ska föranleda ett visst beslut, åtar sig inspektionen, när den är grupp tillsynsmyndighet, att fatta ett nationellt beslut vars innehåll motsvarar innehållet i överenskommelsen. Den internationella överenskommelsen är dock inte direkt bindande för de ansökande företagen utan det är först genom det nationella beslutet som rättsverkningar för företagen uppkommer. När Finansinspektionen har fattat ett beslut på grundval av en internationell överenskommelse, är beslutet på vanligt sätt bindande för den som det riktar sig till och ska kunna överklagas till domstol (se prop. 2005/06:45 s. 115 f., jfr bet. 2005/06FiU22 s. 12 f.)

Om det inte är Finansinspektionen som är grupp tillsynsmyndighet, kommer beslut med anledning av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell inom en grupp att fattas av en behörig myndighet i ett annat land inom EES. Finansinspektionen kan då, om svenska företag ingår i den aktuella gruppen, delta vid tillståndsprövningen i form av samråd med grupp tillsynsmyndigheten och övriga berörda behöriga myndigheter. Det beslut som sedan fattas ska dock gälla i Sverige på samma sätt som om det fattats av Finansinspektionen. Detta förhållande bör framgå av FRL, i likhet med vad som redan i dag är fallet enligt kapitaltäckningslagen (se 10 kap. 6 § femte stycket nämnda lag och prop. 2006/07:5 s. 338).

Åtgärder om en intern modell på grupp nivå avviker från ett försäkringsföretags riskprofil

I artikel 231.7, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, anges vilka åtgärder (bl.a. fastställande av kapitaltillägg) som de berörda tillsynsmyndigheterna får vidta, om en intern modell på grupp nivå avviker från ett försäkringsföretags riskprofil.

Av artikelns första stycke framgår att om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna finner att riskprofilen hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som står under dess tillsyn avviker väsentligt från de antaganden som ligger bakom den interna modell som godkänts på grupp nivå, får den myndigheten i enlighet med artikel 37, så länge som företaget inte på ett korrekt sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som myndigheten framfört, fastställa ett kapitaltillägg för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget utöver det solvenskapitalkrav som blir resultatet med tillämpning av den interna modellen.

Av andra stycket i samma artikel framgår att om ett sådant kapitaltillägg under särskilda omständigheter inte skulle vara en lämplig lösning, får tillsynsmyndigheten kräva att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt den standardformel som anges i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1 och 2. I enlighet med artikel 37.1 a och c får tillsynsmyndigheten för detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag fastställa ett kapitaltillägg till solvenskapitalkravet utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Enligt tredje stycket ska tillsynsmyndigheten motivera sådana beslut som avses i första och andra styckena för såväl försäkringsföretaget som EES-försäkringsgivaren som för övriga medlemmar av tillsynskollegiet.

För att genomföra artikel 231.7 första och andra styckena bör det införas en bestämmelse i FRL om att Finansinspektionen får vidta de åtgärder som framgår av artikeln, om en intern modell på gruppnivå avviker från ett försäkringsföretags riskprofil. Däremot behöver artikel 231.7 tredje stycket – som innebär att åtgärderna ska motiveras för såväl försäkringsföretaget som medlemmarna i tillsynskollegiet – inte genomföras särskilt, eftersom det framgår av svensk rätt att en förvaltningsmyndighet är skyldig att motivera sina beslut, se 20 § förvaltningslagen (1986:223). I lagen finns visserligen undantag från motiveringsskyldigheten. Det får antas att artikeln, även om det inte uttryckligen sägs, lämnar utrymme för medlemsstaterna att avvika från motiveringsskyldigheten i fall där det är befogat. När det gäller motiveringsskyldigheten i förhållande till övriga medlemmar av tillsynskollegiet, följer detta redan av 14 kap. 3 § FRL.

Kapitaltillägg på gruppnivå till det gruppbaseade solvenskapitalkravet

Av artikel 232 första stycket i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, framgår att vid avgörandet av om ett sammanställt solvenskapitalkrav på gruppnivå tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil ska grupp-tillsynsmyndigheten särskilt uppmärksamma de fall då sådana omständigheter som avses i artikel 37.1 a–d kan uppkomma på gruppnivå, särskilt i följande fall:

- En särskild risk som föreligger på gruppnivå och som inte skulle täckas i tillräcklig grad med standardformeln eller den interna modell som tillämpas på grund av att de är svåra att kvantifiera.
- Ett kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet som anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag ålagts av sina tillsynsmyndigheter i enlighet med artiklarna 37 och 231.7.

Enligt artikel 232 andra stycket får, om det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå inte tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil, ett kapitaltillägg på gruppnivå beslutas.

Av tredje stycket i samma artikel följer att artikel 37.1–37.5, tillsammans med de delegerade akter och tekniska standarder för genomförande som antagits i enlighet med artikel 37.6–37.8 ska gälla i tillämpliga delar.

För att genomföra artikel 232 bör det tas in en bestämmelse i FRL om att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, får besluta om kapitaltillägg till det gruppbaseade solvenskapitalkravet om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil samt vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid denna bedömning.

18.1.13 Återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå och rapportering av resultatet av beräkningarna

Regeringens förslag: Den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade solvenskapitalkravet ska beräknas minst en gång per år.

Beräkningarna ska utföras av ett försäkringsföretag, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Resultatet av beräkningarna och väsentliga uppgifter som ligger till grund för dem ska regelbundet rapporteras till grupp tillsynsmyndigheten.

Det ansvariga försäkringsföretaget eller försäkringsholdingföretaget eller blandade finansiella holdingföretaget ska fortlöpande övervaka solvenskapitalkravet för gruppen. Om det finns grundad anledning att anta att gruppens riskprofil förändrats väsentligt sedan dagen för den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet på grupp nivå, ska företaget göra en ny beräkning av detta krav och utan dröjsmål rapportera denna till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. Finansinspektionen får under samma förutsättningar begära en förnyad beräkning av solvenskapitalkravet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i samt omfattningen och fullgörandet av rapporteringen om beräkningarna.

Utredningens förslag: Utredningen lämnar inte något lagförslag i denna del.

Remissinstanserna kommenterar inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 219.1 första stycket i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt ändringsdirektivet, framgår att grupp tillsynsmyndigheten ska se till att beräkningarna av den grupp baserade kapitalbasen och det grupp baserade solvenskapitalkravet utförs minst en gång per år, av försäkringsföretaget eller återförsäkringsföretaget, försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget med ägarintresse.

Enligt andra stycket i artikel 219.1 ska relevanta data för beräkningen och beräkningens resultat lämnas till grupp tillsynsmyndigheten av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller, om det ledande företaget inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, av försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget med ägarintresse eller av det företag i gruppen som grupp tillsynsmyndigheten utsett efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och med gruppen själv.

Enligt artikel 219.2 första stycket ska försäkringsföretaget, återförsäkringsföretaget, försäkringsholdingföretaget och det blandade finansiella holdingföretaget fortlöpande övervaka solvenskapitalkravet för gruppen. Om gruppens riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som låg till grund för det senast rapporterade solvenskapitalkravet på grupp nivå, ska en förnyad beräkning av detta krav göras utan dröjsmål och rapporteras till grupp tillsynsmyndigheten.

Av andra stycket i artikel 219.2. följer att om det finns grundad anledning att anta att gruppens riskprofil förändrats väsentligt sedan dagen för den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet på grupp nivå, får grupp tillsynsmyndigheten kräva en förnyad beräkning av solvenskapitalkravet på grupp nivå.

Av artikel 218.4 i Solvens II-direktivet (solvenstillsyn på gruppnivå) följer att gruppstillsynsmyndigheten ska utföra tillsynens granskningsprocess enligt kapitel III av kraven i artikel 218.2 och 218.3 och att artiklarna 136 och 138.1–138.4 ska gälla i tillämpliga delar. I artikel 218.2 anges att i det fall som avses i artikel 213.2 a ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintressen säkerställer att gruppen har tillgång till en medräkningsbar kapitalbas som alltid är minst lika med solvenskapitalkravet för gruppen, beräknat enligt underavsnitten 2, 3 och 4.

Enligt artikel 218.3 ska, i det fall som avses i artikel 213.2 b, medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp säkerställer att gruppen har tillgång till en medräkningsbar kapitalbas som alltid är minst lika med solvenskapitalkravet för gruppen, beräknat enligt underavsnitt 5.

Enligt artikel 218.5 ska gruppstillsynsmyndigheten så snart som företaget med ägarintresse har konstaterat och informerat gruppstillsynsmyndigheten om att solvenskapitalkravet inte längre uppfylls eller att det finns risk för att det kommer att underskridas under de närmaste tre månaderna, informera övriga tillsynsmyndigheter inom tillsynskollegiet, vilket ska analysera gruppens situation.

För att genomföra artikel 219 samt artikel 218.4 och 218.5 bör det föras in en bestämmelse i FRL om återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå och rapportering av resultatet av beräkningarna som motsvarar artiklarna, med undantag för regeln i artikel 218.4 om att gruppstillsynsmyndigheten ska utföra tillsynens granskningsprocess, som inte bedöms föranleda något genomförande. Det bör även föras in bestämmelser i FRL om fortlöpande övervakning av solvenskapitalkravet för gruppen och ny beräkning om riskprofilen förändrats väsentligt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i samt omfattningen och fullgörandet av den regelbundna rapporteringen om beräkningarna.

18.2 Tillsyn över vissa grupper med centraliserad riskhantering – särskild tillsynsordning

18.2.1 Inledning

Vid förhandlingarna av Solvens II-direktivet fanns länge ett förslag om gruppstillskott, vilket starkt förenklat innebar att dotterföretag i en grupp i sin kapitalbas kunde tillgodoräkna sig åtaganden om tillskott från moderföretaget, givet att kapitalkraven uppfylldes på gruppnivå. Detta förslag fullföljdes inte. Grunden i systemet finns kvar genom bestämmelser om att grupper som uppfyller särskilda krav på bl.a. centraliserad riskhantering ges möjlighet att ansöka om att omfattas av ett särskilt samrådsförfarande mellan tillsynsmyndigheter, en särskild tillsynsordning (se artiklarna 236–243 i Solvens II-direktivet). Det finns inte någon motsvarande reglering i FRL i dag.

Alla grupper måste som framgått ovan ha en enhetlig riskhantering inom gruppen. De grupper som samtidigt uppfyller vissa ytterligare villkor kan ansöka om att få omfattas av särskild tillsynsordning vilket innebär att ett särskilt samrådsförfarande ska tillämpas mellan tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet.

Särskild tillsynsordning innebär att den tillsynsmyndighet som utövar tillsyn över ett enskilt försäkringsföretag som är dotterföretag och som omfattas av särskild tillsynsordning inte kan besluta självständigt i vissa frågor. En sådan tillsynsmyndighet ska i stället lämna förslag till tillsynskollegiet och beslut ska normalt fattas efter överenskommelse inom kollegiet.

Samrådsförfarandet ska tillämpas i vissa särskilt reglerade situationer. Det är till exempel frågan om vilka åtgärder som tillsynsmyndigheten ska vidta för det fall dotterföretagets riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp eller då dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln samt åtgärder om solvenskapitalkravet inte uppfylls.

Flera villkor måste vara uppfyllda för att beslut om särskild tillsynsordning ska få fattas. Dotterföretaget får för det första inte vara undantaget från grupp-tillsynen. Vidare krävs att gruppen har fått ett godkännande om att göra en grupp-gemensam egen risk- och solvensbedömning, att gruppen fått godkännande att lämna en gemensam rapport om solvens och finansiell ställning samt även att dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll. Av artikel 243 i Solvens II-direktivet framgår att bestämmelserna om särskild tillsynsordning även är tillämpliga på försäkringsföretag som är dotterföretag till försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Det framgår inte närmare av Solvens II-direktivet vad som avses med att ett dotterföretag ska omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll för att gruppen ska få omfattas av det särskilda samrådsförfarandet. Utredningen har föreslagit att stora delar av artiklarna 236–238, 240 och 243 genomförs i lag, men bedömt att artikel 239 bör genomföras i förordning. Utredningen har inte lämnat några förslag avseende de delar av artiklarna 237 och 238 som innehåller bestämmelser om hänskjutande av frågan till Eiopa. Inte heller har utredningen lämnat förslag som anger de tidsramar inom vilka överenskommelser ska träffas eller hänskjutande ska ske.

18.2.2 Ansökan om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av bestämmelser om särskild tillsynsordning. Ansökan ska ges in till Finansinspektionen. När Finansinspekt-

ionen har mottagit en sådan ansökan, ska inspektionen utan dröjsmål överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artiklarna 236, 237.1 andra stycket och 243 i Solvens II-direktivet framgår att försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av bestämmelserna i artiklarna 238 och 239. Ansökan ska ges in till den tillsynsmyndighet auktoriserat dotterföretaget som i sin tur utan dröjsmål ska överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

Bestämmelser motsvarande artiklarna 236, 237.1 andra stycket och 243 bör genomföras i lag.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av bestämmelser om särskild tillsynsordning. Ansökan ska ges in till Finansinspektionen. Då Finansinspektionen mottagit en sådan ansökan ska inspektionen utan dröjsmål överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

18.2.3 Beslut om särskild tillsynsordning

Regeringens förslag: När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet ska inspektionen inom tre månader från den dag då alla medlemmar i tillsynskollegiet fått del av en ansökan om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning komma överens med övriga myndigheter i tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas. Finansinspektionen ska fatta beslut i enlighet med överenskommelsen.

Ett beslut om tillstånd om särskild tillsynsordning får fattas endast under förutsättning att

1. Finansinspektionen utövar grupp tillsyn över moderföretaget på grupp nivå och inte har beslutat att undanta dotterföretaget från grupp tillsyn,
2. dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll samt de berörda behöriga myndigheterna har konstaterat att moderföretaget utövar en ansvarsfull ledning över dotterföretaget,

3. moderföretaget har fått godkännande att göra en egen risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen och på nivån för dotterföretaget, och
4. moderföretaget har fått godkännande att offentliggöra en gemensam solvens- och verksamhetsrapport på gruppnivå och på nivån för dotterföretaget.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 237.1 första stycket i Solvens II-direktivet, som liksom övriga delar av artikeln har fått en ny lydelse genom omnibus II-direktivet, framgår att de berörda tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet i fråga om ansökningar om tillstånd att omfattas av bestämmelserna i artiklarna 238 och 239²⁶ ska samarbeta fullt ut för att besluta om huruvida det tillstånd som söks ska meddelas eller ej samt för att fastställa eventuella särskilda villkor som ska gälla för det.

Av artikel 237.2 framgår att de berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom tre månader från den dag då samtliga tillsynsmyndigheter i kollegiet mottog den fullständiga ansökan. Vidare framgår av artikel 237.5 att om de berörda tillsynsmyndigheterna har fattat ett gemensamt beslut ska den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget tillhandahålla sökanden ett beslut där skälen till fullo anges. Detta gemensamma beslut ska betraktas som avgörande och tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Av artikel 236 i Solvens II-direktivet framgår vilka villkor som ska vara uppfyllda för att ansökan om att omfattas av det särskilda samrådsförfarandet mellan tillsynsmyndigheterna i tillsynskollegiet ska kunna godkännas. Det första kravet är att grupp-tillsynsmyndigheten inte får ha beslutat att undanta dotterföretaget från grupp-tillsynen. Det andra är att dotterföretaget ska omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll och att de berörda tillsynsmyndigheterna ska ha förvärvat sig om att moderföretaget visar ansvarsfullhet i ledningen av dotterföretaget. Det tredje kravet är att moderföretaget måste ha fått godkännande från grupp-tillsynsmyndigheten att få göra en enda risk- och solvensbedömning på gruppnivå och på nivån för dotterföretaget. Det fjärde kravet är att moderföretaget ska ha fått godkännande att offentliggöra en enda rapport om solvens och finansiell ställning på gruppnivå och på nivån för dotterföretaget.

²⁶ Artiklarna behandlar dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag; fastställande av solvenskapitalkravet (artikel 238) och bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet (artikel 239).

Bestämmelser motsvarande artiklarna 236, 237.1 första stycket och 237.2 samt artikel 237.5 bör genomföras i lag. Emellertid behöver det inte särskilt anges i lag att beslutet om särskild tillsynsordning ska innehålla skälen för beslutet (se artikel 237.5), eftersom detta redan följer av 20 § förvaltningslagen. I lagen finns visserligen undantag från motiveringsskyldigheten. Det får antas att artikeln, även om det inte uttryckligen sägs, lämnar utrymme för medlemsstaterna att avvika från motiveringsskyldigheten i fall där det är befogat.

18.2.4 Innebörden av särskild tillsynsordning

Regeringens förslag: Ett moderföretag som fått tillstånd för ett dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning ska beräkna solvenskapitalkravet för dotterföretaget enligt särskilda bestämmelser. Beräkningarna ska inte påverka tillämpningen av bestämmelserna om tillstånd till användning av interna modeller inom en grupp.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 238.1 i Solvens II-direktivet framgår att solvenskapitalkravet för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning ska beräknas enligt artikel 238.2, 238.4 och 238.5 samt att beräkningarna inte ska påverka tillämpningen av artikel 231.

Bestämmelserna i artikel 238.2, 238.4 och 238.5 innehåller närmare reglering av åtgärder för det fallet att dotterföretagets riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp och hur tillsynsmyndigheterna ska verka för att komma överens samt hur de kan hänskjuta vissa frågor till Eiopa. Artikel 231 innehåller reglering av användning av interna modeller inom en grupp.

Även om artikel 238 delvis är av rent upplysande karaktär bör en bestämmelse med motsvarande innehåll genomföras i lag.

18.2.5 Åtgärder för det fall ett dotterföretags riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp

Regeringens förslag: Om solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag som är ett dotterföretag beräknas med en intern modell, får Finansinspektionen, om inspektionen mottagit ansökan, i vissa fall, lämna ett förslag till övriga medlemmar i tillsynskollegiet om att det ska fastställas ett kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som följer av en tillämpning av den interna modellen.

Finansinspektionen får föreslå ett sådant kapitaltillägg endast under vissa förutsättningar.

Om ett kapitaltillägg på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen i stället föreslå att dotterföretaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 238.2 i Solvens II-direktivet följer att om solvenskapitalkravet för ett dotterföretag beräknas med en intern modell som godkänts på gruppnivå i enlighet med artikel 231, och den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget finner att dess riskprofil avviker väsentligt från denna interna modell får denna myndighet, så länge som företaget inte på ett tillfredsställande sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som den framfört, i sådana fall som avses i artikel 37 föreslå att det fastställs ett kapitaltillägg för detta dotterföretag utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av modellen. Om under särskilda omständigheter ett sådant kapitaltillägg inte skulle vara någon lämplig lösning, får det krävas att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln. Tillsynsmyndigheten ska diskutera sitt förslag i tillsynskollegiet och redovisa skälen till sina förslag för både dotterföretaget och tillsynskollegiet.

Bestämmelser motsvarande artikel 238.2 bör genomföras i lag.

18.2.6 Åtgärder för det fall ett dotterföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln

Regeringens förslag: Om solvenskapitalkravet för ett dotterföretag beräknas med en standardformel får Finansinspektionen, om inspektionen mottagit ansökan, i undantagsfall föreslå att företaget ersätter en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företags-specifika parametrar när de beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring.

Finansinspektionen får lämna ett sådant förslag endast under vissa förutsättningar.

Finansinspektionen får under de förutsättningar som nu har angetts föreslå ett kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 238.3 i Solvens II-direktivet följer att om solvenskapitalkravet för ett dotterföretag beräknas med standardformeln, och den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget finner att dess riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln, får denna myndighet, så länge som företaget inte på ett tillfredsställande sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som den framfört, i undantagsfall föreslå att företaget ersätter en undergrupp av de parametrar som används vid beräkningen enligt standardformeln av parametrar som är specifika för dessa företag när de beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring, i enlighet med artikel 110 eller, i de fall som nämns i artikel 37, fastställa ett kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet för detta dotterföretag.

Bestämmelser motsvarande artikel 238.3 bör genomföras i lag.

18.2.7 Beslut efter överenskommelse inom tillsynskollegiet

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska för dotterföretaget och tillsynskollegiet redovisa skälen för de förslag till åtgärder inspektionen lämnar i de fall dotterföretagets riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp eller då dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln. Finansinspektionen ska komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna. Finansinspektionen ska även fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 238.2 sista meningen och 238.3 andra stycket i Solvens II-direktivet följer att tillsynsmyndigheten ska diskutera sitt förslag enligt respektive artikel i tillsynskollegiet och redovisa skälen till sina förslag för både dotterföretaget och tillsynskollegiet. Av artikel 238.4, i den lydelse den fått genom omnibus II-direktivet, följer att tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att nå en överenskommelse om ett förslag från den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget eller om eventuella andra åtgärder. Vidare

anges i artikeln att överenskommelsen ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

En bestämmelse motsvarande artikel 238.2 sista meningen och 238.3 andra stycket samt 238.4 bör genomföras i lag.

18.2.8 Åtgärder om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt

Regeringens förslag: Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den åtgärdsplan som dotterföretaget efter föreläggande överlämnat till inspektionen, för att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande åter uppfylla solvenskapitalkravet. Finansinspektionen ska även lämna ett förslag till godkännande av planen till tillsynskollegiet.

Åtgärderna ska inte påverka tillämpningen motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

Finansinspektionen ska inom fyra månader från dagen då bristen konstaterades träffa en överenskommelse inom tillsynskollegiet om inspektionens förslag till godkännande av åtgärdsplanen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 239.1 första stycket i Solvens II-direktivet ska, i de fall där solvenskapitalkravet inte efterlevs och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 138, den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den åtgärdsplan som framlagts av dotterföretaget, för att inom sex månader efter konstaterandet av att solvenskapitalkravet inte efterlevts, återupprätta nivån på de medräkningsbara kapitalbasmedel eller reducera sin riskprofil så att solvenskapitalkravet uppfylls. Enligt artikel 239.1 andra stycket ska tillsynskollegiet göra allt det kan för att komma överens om tillsynsmyndighetens förslag till godkännande av åtgärdsplan inom fyra månader från det datum då den bristande efterlevnaden av solvenskapitalkravet konstaterades.

En bestämmelse motsvarande artikel 239.1 första och andra styckena bör genomföras i lag.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller solvenskapitalkravet ska Finansinspektionen utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den åtgärdsplan som dotterföretaget efter föreläggande överlämnat till inspektionen, för att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande åter uppfylla solvenskapitalkravet. Finansinspektionen ska även lämna ett förslag till godkännande av

planen till tillsynskollegiet. Åtgärderna ska inte påverka tillämpningen motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag. Finansinspektionen ska inom fyra månader från dagen då bristen konstaterades träffa en överenskommelse inom tillsynskollegiet om inspektionens förslag till godkännande av åtgärdsplanen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

18.2.9 Åtgärder vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag

Regeringens förslag: Om Finansinspektionen konstaterar försämringar av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning, ska inspektionen utan dröjsmål underrätta tillsynskollegiet och lämna förslag på hur försämringarna kan åtgärdas. De föreslagna åtgärderna ska diskuteras i tillsynskollegiet, om det inte föreligger en krissituation.

Finansinspektionen ska inom en månad från underrättelsen komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det följer av artikel 239.2 första stycket i Solvens II-direktivet att när den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget konstaterar försämringar av de ekonomiska förhållandena ska myndigheten utan dröjsmål underrätta tillsynskollegiet om de åtgärder som föreslås. Med undantag av krissituationer, ska tillsynskollegiet diskutera vilka åtgärder som ska vidtas. Av artikel 239.2 andra stycket framgår att tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att inom en månad från underrättelsen komma överens om tillsynsmyndighetens förslag om de åtgärder som ska vidtas.

En bestämmelse motsvarande artikel 239.2 första och andra styckena bör genomföras i lag.

18.2.10 När en överenskommelse om åtgärdsplan inte kan träffas

Regeringens förslag: Om en överenskommelse om åtgärder, för det fall att solvenskapitalkravet inte uppfylls eller vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag, inte kan träffas inom den angivna perioden, ska Finansinspektionen ensam fatta ett beslut om godkännande av åtgärdsplanen. Beslutet ska innehålla de skäl som har bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer

från behöriga myndigheter inom tillsynskollegiet som kommit till uttryck under perioden.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det följer av artikel 239.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet att om inget beslut om åtgärdsplan fattats, enligt 239.2 andra stycket, i tillsynskollegiet ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget fatta ett eget beslut, med vederbörlig hänsyn till synpunkter och reservationer från övriga tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet.

En bestämmelse motsvarande artikel 239.2 tredje stycket bör genomföras i lag.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Om en överenskommelse om åtgärder för det fall att solvenskapitalkravet inte uppfylls eller vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretags inte kan träffas inom den angivna perioden, ska Finansinspektionen ensam fatta ett beslut om godkännande av åtgärdsplanen. Beslutet ska innehålla de skäl som har bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer från behöriga myndigheter inom tillsynskollegiet som kommit till uttryck under perioden.

18.2.11 Åtgärder om minimikapitalkravet inte är uppfyllt

Regeringens förslag: Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller minimikapitalkravet, ska Finansinspektionen utan dröjsmål till tillsynskollegiet överlämna den finansiella saneringsplan som dotterföretaget överlämnat till inspektionen för godkännande. Finansinspektionen ska även informera tillsynskollegiet om varje åtgärd som dotterföretaget ska vidta för att åter uppfylla minimikapitalkravet.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av art 239.3 i Solvens II-direktivet följer att i de fall där minimikapitalkravet inte efterlevs ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den kortfristiga finansiella saneringsplan som

framlagts av dotterföretaget för att, inom tre månader efter konstaterandet av att minimikapitalkravet inte efterlevts, återupprätta nivån på de medräkningsbara kapitalbasmedel som täcker minimikapitalkravet eller reducera sin riskprofil så att minimikapitalkravet uppfylls. Detta ska ske utan att det påverkar tillämpningen av artikel 139. Tillsynskollegiet ska även informeras om varje åtgärd som vidtas för att genomdriva minimikapitalkravet på dotterföretagsnivå.

En bestämmelse motsvarande artikel 239.3 bör genomföras i lag.

18.2.12 Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om ansökningar

Regeringens förslag: Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ansökan om särskild tillsynsordning till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa), om inspektionen inte inom tre månader kan komma överens med övriga berörda behöriga myndigheter i frågan. Frågan får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Om ett sådant ärende hänskjutits till Eiopa och det beslut som föreslås av en panel där avvisas, ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 237.3 i Solvens II-direktivet, i den lydelse den fått genom omnibus II-direktivet, följer av första stycket att om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den period på tre månader som avses i artikel 237.2 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska grupp-tillsynsmyndigheten uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Eiopa ska enligt artikel 237.3 andra stycket fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Enligt artikel 237.3 tredje stycket gäller att om det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2 och 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra

förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

En bestämmelse motsvarande artikel 239.3 bör genomföras i lag med undantag för den första meningen i direktivartikelns andra stycke som endast riktar sig till Eiopa och som därför inte ska genomföras i nationell rätt.

18.2.13 Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om åtgärdsförslag

Regeringens förslag: Finansinspektionen får hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa), om inspektionen inte i angiven tid kan komma överens med grupp tillsynsmyndigheten

1. om ett förslag om kapitaltillägg eller beräkning av solvenskapitalkrav enligt standardformeln,
2. om ett förslag att ersätta en undergrupp av parametrar eller att besluta om kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln,
3. om godkännande eller förlängning av en åtgärdsplan då solvenskapitalkravet inte uppfylls, eller
4. om godkännande av föreslagna åtgärder vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag.

Om Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet och inte i angiven tid kan komma överens om ett sådant åtgärdsförslag med den behöriga myndighet som auktoriserat en EES-försäkringsgivare som är ett dotterföretag och som omfattas av särskild tillsynsordning, får inspektionen hänskjuta ärendet till Eiopa.

Gäller ärendet ett förslag enligt 1 eller 2 ovan får det hänskjutas till Eiopa inom en månad från inspektionens förslag. Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende enligt 2 eller 3 ovan till Eiopa om det föreligger en krissituation och inte heller efter det att fyramånadersperioden eller en månadsperioden inom vilken överenskommelse ska träffas inom tillsynskollegiet löpt ut.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 238.5 i Solvens II-direktivet i den lydelse artikeln fått genom omnibus II-direktivet framgår att om tillsynsmyndigheten och grupp tillsynsmyndigheten är av skiljaktig mening angående förslag som avses i artikel 238.2–238.4 får endera tillsynsmyndigheten inom en månad från tillsynsmyndighetens förslag

hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats i den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet. Denna period på en månad ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen. Frågan får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tidsfristen har löpt ut, eller efter det att en överenskommelse har uppnåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med artikel 238.4. Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat detta dotterföretag ska uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut.

Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering. Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.

Av artikel 239.4 i Solvens II-direktivet i den lydelse artikeln fått genom omnibus II-direktivet, framgår att tillsynsmyndigheten eller grupp-tillsynsmyndigheten får hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 när de är av skiljaktiga meningar

1. om godkännandet av återhämtningsplanen, inklusive varje förlängning av denna, inom den fyramånadersperiod som avses i 239.1, eller
2. om godkännandet av de föreslagna åtgärderna inom den period på en månad som avses i 239.2.

I de fallen får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet.

Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa

1. efter det att den period på fyra månader respektive en månad som avses i 239.4 första stycket har löpt ut,
2. efter det att en överenskommelse har nåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med 239.1 andra stycket eller 239.2 andra stycket,
3. i krissituationer som avses i 239.2.

En gemensam bestämmelse motsvarande artiklarna 238.5 och 239.4 bör genomföras i lag bortsett från de delar som uteslutande riktar sig till Eiopa och som därför inte ska genomföras.

En särskild bestämmelse om Finansinspektionens skyldighet att skjuta upp sitt beslut om hänskjutande skett bör genomföras. Se följande avsnitt angående denna bestämmelse som motsvarar artiklarna 237.3, 238.5 andra och tredje styckena samt 239.4.

18.2.14 Finansinspektionen ska skjuta upp sitt beslut om hänskjutande skett

<p>Regeringens förslag: Om ett ärende inom ramen för särskild tillsynsordning hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa), ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut</p>

och invänta det beslut som Eiopa kan komma att fatta. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Eiopa.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artiklarna 237.3, 238.5 andra och tredje styckena och 239.4 femte stycket i Solvens II-direktivet, i den lydelse artiklarna fått genom omnibus II-direktivet, framgår på samma sätt i alla tre artiklarna att om hänskjutande skett till Eiopa ska grupp-tillsynsmyndigheten respektive den tillsynsmyndighet som har auktoriserat det berörda dotterföretaget uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen. Det framgår även att den myndigheten ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut.

En bestämmelse motsvarande artiklarna 237.3, 238.5 andra och tredje styckena samt 239.4 femte stycket bör genomföras i lag.

När det gäller artikel 238 och 239 finns även krav på att beslutet ska innehålla en fullständig motivering och att det ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet. I dessa delar behöver artiklarna inte genomföras eftersom skyldigheterna i dessa avseenden följer av förvaltningslagens 20 § när det gäller det berörda dotterföretaget. I lagen finns visserligen undantag från motiveringsskyldigheten. Det får antas att artikeln, även om det inte uttryckligen sägs, lämnar utrymme för medlemsstaterna att avvika från motiveringsskyldigheten i fall där det är befogat.

Att Finansinspektionen i förhållandet till andra behöriga myndigheter är skyldig att följa alla bestämmelser i Solvens II-direktivet om samarbete mellan myndigheter, däri inbegripet skyldigheten att sända ett motiverat beslut till tillsynskollegiet följer redan av 14 kap. 3 § FRL.

18.2.15 Upphörande av särskild tillsynsordning

Regeringens förslag: Ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning ska upphöra att gälla, om villkoret att dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll samt att de berörda behöriga myndigheterna har konstaterat att moderföretaget utövar en ansvarsfull ledning över dotterföretaget inte uppfylls och bristen inte åtgärdas inom rimlig tid eller någon annat av villkoren för beslutet inte längre är uppfyllda.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna har inga synpunkter på förslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 240.1 första stycket i Solvens II-direktivet följer att det som föreskrivs i artiklarna 238 och 239 ska upphöra att gälla i följande fall:

1. om det villkor som avses i artikel 236 a inte längre uppfylls.
2. om det villkor som avses i artikel 236 b inte längre uppfylls och gruppen inte på nytt uppfyller villkoret inom rimlig tid, eller
3. om villkoren i artikel 236 c och d inte längre uppfylls.

En bestämmelse motsvarande artikel 240.1 första stycket bör genomföras i lag. Av denna bör det framgå att ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning ska upphöra att gälla, om villkoret att dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll samt att de berörda behöriga myndigheterna har konstaterat att moderföretaget utövar en ansvarsfull ledning över dotterföretaget inte uppfylls och bristen inte åtgärdas inom rimlig tid eller någon annat av villkoren för beslutet inte längre är uppfyllda

18.2.16 Omedelbar underrättelse om ett dotterföretag undantas från grupp-tillsyn

Regeringens förslag: När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten och moderföretaget om inspektionen beslutar att undanta ett dotterföretag från grupp-tillsyn.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 240.1 andra stycket i Solvens II-direktivet följer att om det villkor som avses i artikel 236 a inte längre uppfylls ska grupp-tillsynsmyndigheten om myndigheten, efter samråd med tillsynskollegiet, beslutar att inte längre låta dotterföretaget ingå i den grupp-tillsyn den utför, omedelbart underrätta den berörda tillsynsmyndigheten och moderföretaget.

En bestämmelse motsvarande artikel 240.1 första stycket bör genomföras i lag. Skyldigheten för Finansinspektionen att samråda innan ett sådant beslut följer även av artikel 214.2 som genomförs i annat sammanhang.

18.2.17 Moderföretagets åtgärder vid bristande uppfyllelse av villkoren för särskild tillsynsordning

Regeringens förslag: Moderföretaget för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning ansvarar för att förutsättningarna för att omfattas av särskild tillsynsordning är uppfyllda. Om villkoren inte uppfylls, ska moderföretaget utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen, om inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, och den berörda behöriga myndigheten för dotterföretaget. Moderföretaget ska även lägga fram en plan för att åtgärda den bristande uppfyllelsen inom rimlig tid.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 240.1 tredje stycket i Solvens II-direktivet följer att i fall enligt artikel 236 b–d ska moderföretaget ansvara för att se till att villkoren uppfylls fortlöpande. Om villkoren inte efterlevs, ska moderföretaget utan dröjsmål underrätta grupp-tillsynsmyndigheten och tillsynsmyndigheten för det berörda dotterföretaget. Moderföretaget ska lägga fram en plan för att återställa efterlevnaden inom rimlig tid.

En bestämmelse motsvarande artikel 240.1 tredje stycket bör genomföras i lag.

18.2.18 Finansinspektionens kontroll av villkoren för särskild tillsynsordning

Regeringens förslag: När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen minst en gång per år kontrollera att villkoren som gäller för en särskild tillsynsordning är uppfyllda. Inspektionen ska även kontrollera detta på begäran av en berörd behörig myndighet, om den myndigheten har skäl att befara att något av villkoren inte längre uppfylls. Om Finansinspektionen vid kontroll finner brister i uppfyllelsen, ska inspektionen kräva att moderföretaget lägger fram en handlingsplan för att åtgärda bristen inom rimlig tid.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 240.1 fjärde och femte styckena i Solvens II-direktivet följer att grupp tillsynsmyndigheten utan att det påverkar tillämpningen av tredje stycket i samma artikel minst en gång per år på eget initiativ ska kontrollera att villkoren i artikel 236 b–d fortfarande efterlevs. Grupp tillsynsmyndigheten ska också genomföra sådan kontroll på begäran av den berörda tillsynsmyndigheten, om denna har betydande skäl att befara att något av villkoren inte längre efterlevs. Om brister påvisas under kontrollen, ska grupp tillsynsmyndigheten kräva att moderföretaget lägger fram en plan för att återställa efterlevnaden inom rimlig tid.

En bestämmelse motsvarande artikel 240.1 fjärde och femte styckena bör genomföras i lag.

18.2.19 Underrättelse om en åtgärdsplan är otillräcklig eller inte genomförs i rimlig tid

Regeringens förslag: Om Finansinspektionen bedömer att en åtgärdsplan som lagts fram av ett moderföretag är otillräcklig eller om en sådan handlingsplan inte genomförs i rimlig tid, ska inspektionen betrakta detta som bristande uppfyllelse av villkoren för särskild tillsynsordning och omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 240.1 sjätte stycket i Solvens II-direktivet följer att om grupp tillsynsmyndigheten, efter att ha rådfrågat tillsynskollegiet, bedömer att den plan som avses i artikel 240.1 tredje eller femte stycket är otillräcklig eller senare finner att den inte genomförs inom överenskommen tid, ska den dra slutsatsen att det villkor som avses i artikel 236 b–d inte längre efterlevs och omedelbart underrätta den berörda tillsynsmyndigheten om detta.

En bestämmelse motsvarande artikel 240.1 sjätte stycket bör genomföras i lag.

18.2.20 Ny ansökan för det fall att ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla

Regeringens förslag: Om ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla för att villkoren för beslutet inte längre är uppfyllda, får moderföretaget lämna in en ny ansökan om

tillstånd till att dotterföretaget ska omfattas av särskild tillsynsordning. Om ansökan leder till beslut om sådant tillstånd, ska bestämmelserna som särskild tillsynsordning tillämpas på nytt.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 240.2 i Solvens II-direktivet följer att den ordning som föreskrivs i artiklarna 238 och 239 ska tillämpas på nytt om moderföretaget lämnar in en ny ansökan och erhåller ett gynnsamt beslut enligt förfarandet i artikel 237.

En bestämmelse motsvarande artikel 240.2 bör genomföras i lag.

18.2.21 Tillämplig lag vid prövningen av ansökningar

Regeringens förslag: När Finansinspektionen prövar en ansökan om särskild tillsynsordning tillämpas svensk rätt. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

Utredningen har inte något motsvarande förslag.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Frågan om tillämplig lag är inte reglerad i Solvens II-direktivet. Det bör dock i lag införas en bestämmelse som reglerar den frågan samt anger i vilken utsträckning utländsk lag får tillämpas.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. När Finansinspektionen prövar en ansökan om särskild tillsynsordning tillämpas svensk rätt. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

18.2.22 Beslut av behörig myndighet inom EES

Regeringens förslag: Ett beslut som fattats av en behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan eller ett förslag inom ramen för den särskilda tillsynsordningen gäller i

Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

Utredningen har inte något motsvarande förslag.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Vissa bestämmelser i Solvens II-direktivet anger uttryckligen att Finansinspektionen ska följa vissa beslut av behöriga myndigheter inom EES. Det bör dock genom en generell bestämmelse i lag tydliggöras vilken verkan sådana beslut har.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Ett beslut som fattats av en behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan eller ett förslag inom ramen för den särskilda tillsynsordningen gäller i Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

18.3 Åtgärder för att underlätta grupp-tillsyn

18.3.1 Internationellt samarbete och utbyte av information mellan tillsynsmyndigheter

Regeringens förslag: En definition av tillsynskollegium införs i försäkringsrörelselagen. Dessutom bör det i lag införas en bestämmelse som reglerar möjligheten för medlemmar av tillsynskollegiet att hänskjuta tvistiga frågor till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten. Motsvarande möjlighet att hänskjuta bör införas för den situationen att behörig myndighet inte har meddelat relevanta uppgifter eller en begäran om samarbete, särskilt för att utbyta relevanta uppgifter, har avslagits eller inte föranlett någon reaktion inom två veckor.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om skyldighet för tillsynsmyndigheter att samarbeta och utbyta information ryms inom befintlig lagreglering. Detsamma gäller direktivets bestämmelser om sekretess och tystnadsplikt vid grupp-tillsyn och bestämmelserna om samarbete med tillsynsmyndigheter i tredje länder.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att Finansinspektionen i lag ska åläggas en skyldighet att inrätta ett tillsynskollegium när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet samt att det i lag ska regleras vilka myndigheter som ska ingå i tillsynskollegiet. Utredningen föreslår även en ny bestämmelse i FRL som ska ålägga Finansinspektionen att i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med övriga myndigheter i den utsträckning som följer av FRL. Vidare föreslår utredningen att de bestämmelser i Solvens II-direktivet som behandlar samarbetet inom tillsynskollegier,

grupp tillsynsmyndighetens arbetsuppgifter samt samarbetet med Eiopa och tredjeland ska regleras i föreskrifter från regeringen i de delar de riktar sig helt till tillsynsmyndigheter.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Samarbete och utbyte av information enligt gällande rätt

Enligt 14 kap. 3 § FRL är Finansinspektionen skyldig att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. Det innebär att alla sådana skyldigheter avseende samarbete och informationsutbyte i direktiv på försäkringsområdet omfattas (se prop. 1992/93:257 s. 201). Finansinspektionen har således en skyldighet att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter enligt artiklarna därom i Solvens II-direktivet. I dessa delar kommer det därför generellt inte att krävas några särskilda lagstiftningsåtgärder.

Tillsynskollegier och hänskjutande till Eiopa

Begreppet tillsynskollegium definieras i artikel 212.1 e i Solvens II-direktivet som en permanent men flexibel struktur för samarbete och samordning mellan tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna. Definitionen får betydelse främst för delar av den tämligen ingående regleringen av hur samarbete ska ske mellan myndigheter i artiklarna 236–240, 247–253 och 260–263 i Solvens II-direktivet.

Enligt artikel 248.2 och 248.3 ska ett tillsynskollegium inrättas, under ordförandeskap av grupp tillsynsmyndigheten, för att underlätta grupptillsynsuppgifterna. Syftet beskrivs vara att åstadkomma samstämmighet i processerna för samarbete, informationsutbyte och samråd bland tillsynsmyndigheterna. Av artikeln framgår även vilka myndigheter som har rätt att delta, hur arbetet ska fördelas och att verksamheten ska baseras på så kallade samordningsöverenskommelser.

Att Finansinspektionen har att beakta Solvens II-direktivets bestämmelser om tillsynskollegier följer som konstaterats ovan av 14 kap. 3 § FRL. I förarbetena till kapitaltäckningslagen har, med hänvisning till bestämmelser motsvarande 14 kap. 3 § FRL, bedömningen gjorts att reglering av samarbete inom tillsynskollegier ryms inom befintlig lagreglering (prop. 2010/11:110 s. 84 och 85). Samarbetsskyldigheterna enligt artikel 248.2 och 248.3 i Solvens II-direktivet ryms inom befintlig reglering och bör inte, som utredningen föreslagit, regleras särskilt i FRL.

I artiklarna 248.2–248.5 regleras möjligheten för medlemmar av tillsynskollegiet att hänskjuta tvistiga frågor till Eiopa. Dessa bestämmelser bör genomföras i lag.

Av artikel 249.1 a, i den lydelse artikeln fått genom omnibus II-direktivet, framgår att när en tillsynsmyndighet inte har meddelat relevanta uppgifter eller en begäran om samarbete, särskilt för att utbyta relevanta uppgifter, har avslagits eller inte föranlett någon reaktion inom två veckor, får tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa. När ärendet hänskjuts dit får Eiopa, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 258 i EUF-fördraget, agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010.

En bestämmelse motsvarande artikel 249.1 a bör genomföras i lag.

För att underlätta utformningen av de relativt omfattande bestämmelserna i direktivet om samarbete mellan tillsynsmyndigheter bör även en definition av tillsynskollegium införas i FRL.

Särskilt samarbete och utbyte av information, artiklarna 249–252

Enligt Solvens II-direktivets artikel 249 ska tillsynsmyndigheterna och grupp-tillsynsmyndigheten för försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i en grupp ha ett nära samarbete och utbyta information. Skyldigheterna gäller generellt men preciseras närmare för vissa situationer. Till exempel gäller vid närmare angivna överträdelse av solvenskapitalkravet att de ansvariga myndigheterna omedelbart ska kalla samtliga berörda tillsynsmyndigheter till ett möte.

Bestämmelsen i artikel 250 ålägger tillsynsmyndigheter en skyldighet att samråda med andra tillsynsmyndigheter i vissa frågor innan de fattar beslut som har betydelse för de andra myndigheternas tillsyn. Enligt artikel 251 får grupp-tillsynsmyndigheten uppmana tillsynsmyndigheter att inhämta viss information från företaget och vidarebefordra den till grupp-tillsynsmyndigheten. Artikel 252 reglerar samarbete med tillsynsmyndigheter som ansvarar för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Även dessa närmare preciserade skyldigheter om samarbete och utbyte av information i Solvens II-direktivet är Finansinspektionen skyldig att beakta på grund av 14 kap. 3 § FRL. Artikel 249–252 rymms därför inom befintlig lagreglering. Motsvarande bedömningar har gjorts i tidigare lagstiftningsärendet (prop. 2005/06:45 s. 153–156).

Det saknas även anledning att, som utredningen föreslagit, i en särskild bestämmelse i kapitlet om grupp-tillsyn i FRL erinra om skyldigheten för Finansinspektionen att samarbeta och utbyta information med övriga myndigheter i den utsträckning som följer av FRL.

Samarbete med myndigheter utanför EES

Skyldigheten enligt 14 kap. 3 § FRL för Finansinspektionen att samarbeta och utbyta information avser ”behöriga myndigheter”. Enligt definitionen i 1 kap. 12 § FRL avses därmed en ”utländsk” myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över en utländsk försäkringsgivare. Det innebär att skyldigheten enligt 14 kap. 3 § FRL inte är begränsad till myndigheter inom EES (se prop. 2009/10:246 s. 431 och 511). Regleringen i FRL harmonierar därför redan med Solvens II-direktivets artikel 261.2 enligt vilken artiklarna 247–258 ska gälla i tillämpliga delar för samarbetet med tillsynsmyndigheter i tredje länder. Även den bestämmelsen rymms därför inom befintlig reglering.

Finansinspektionens möjlighet att ingå internationella överenskommelser

Solvens II-direktivet förutsätter att det är möjligt för Finansinspektionen att ingå internationella överenskommelser. Det är inte möjligt att förutse exakt när denna typ av internationella överenskommelser behöver ingås, och därför svårt att precisera situationerna i FRL. Finansinspektionen bör därför i förordning bemyndigas att ingå denna typ av avtal. Förordnandet bör kunna föras in i förordningen (2009:93) med instruktion för Finansinspektionen, på motsvarande sätt som gjorts för de avtal Finansinspektionen behöver ingå med anledning av reglerna om kreditvärderingsinstitut.

Sekretess och tystnadsplikt

Av artikel 253 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att medlemsstaterna ska tillåta utbyte av information mellan sina tillsynsmyndigheter samt mellan dessa och andra myndigheter enligt artiklarna 249–252. All information som tas emot inom ramen för grupp tillsyn och särskilt mellan tillsynsmyndigheter och mellan tillsynsmyndigheter och andra myndigheter ska dessutom enligt andra stycket i samma artikel omfattas av reglerna om tystnadsplikt i artikel 295 i Solvens II-direktivet. I tidigare lagstiftningsärenden har det bedömts att svensk rätt medger det informationsutbyte som olika EU-rättsakter föreskriver samt att Finansinspektionen har de möjligheter som behövs för att kunna lämna ut sekretessbelagd information till behöriga myndigheter och att ta emot information med bibehållen sekretess (prop. 2006/07:5 s. 350 och där gjorda hänvisningar). Den bedömningen gör sig gällande även för artikel 253 första stycket. När det gäller tystnadsplikten krävs inte heller någon genomförandeåtgärd i svensk rätt.

18.3.2 Finansinspektionens rättigheter och skyldigheter i förhållande till andra tillsynsmyndigheter

Regeringens bedömning: Solvens II-direktivets bestämmelser om rättigheter och skyldigheter för grupp tillsynsmyndigheten ryms inom befintlig lagreglering.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens bedömning. Utredningen föreslår att det i en ny bestämmelse i lag ska stadgas att Finansinspektionen ska samordna insamling och spridning av information inom tillsynskollegiet, ansvara för grupp tillsynen, bedöma om försäkringsgruppen uppfyller vissa krav, planera och samordna möten samt leda arbetet med prövning av interna modeller på grupp nivå.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Av artikel 248.1 i Solvens II-direktivet framgår bl.a. att grupp tillsynsmyndighetens rättigheter och skyldigheter ska innefatta

1. koordinering av insamlandet och spridningen av information som är relevant eller nödvändig såväl under normala förhållanden som i nödsituationer, däribland uppgifter som är av betydelse för en tillsynsmyndighets tillsynsuppgift,
2. tillsynens granskningsprocess och bedömningen av gruppens finansiella situation,
3. bedöma om försäkringsgruppen uppfyller kraven när det gäller solvens, riskkoncentrationer och transaktioner inom en försäkringsgrupp enligt artiklarna 218–245,
4. bedöma försäkringsgruppens företagsstyrningssystem enligt artikel 246 och om ledamöterna i ledning och styrelse i anknutna företag uppfyller kraven i artikel 42 och 257,
5. på visst sätt planera och samordna möten i samarbete med berörda tillsynsmyndigheter, och
6. andra uppgifter, åtgärder och beslut som tillkommer grupp tillsynsmyndigheten enligt Solvens II-direktivet eller som följer av tillämpningen av direktivet, däribland att leda valideringsförfarandet av interna modeller på grupp nivå enligt artiklarna 231 och 233 och förfarandet för att tillåta att tillämpningen av ordningen i artikel 237–240.

Artikel 248.1 har såväl i den engelska versionen som i den svenska versionen fått en delvis otydlig utformning. Artikeln kan felaktigt ge intryck av att reglera mer än bara fördelning av ansvar och arbetsuppgifter mellan grupp tillsynsmyndigheten och övriga tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet. Den bör dock läsas mot bakgrund av att den fått rubriken ”grupp tillsynsmyndighetens och andra tillsynsmyndigheters rättigheter och skyldigheter Tillsynskollegiet” och att regleringen i artikel 248.1 omedelbart följs av reglering av tillsynskollegier i artikel 248.2. Det kan även noteras att det i artikel 247.1 finns en uttrycklig bestämmelse som stadgar att grupp tillsynsmyndigheten ansvarar för grupp tillsynen. Artikel 248.1 får sedd i det sammanhanget anses endast reglera fördelningen av ansvar och arbetsuppgifter mellan grupp tillsynsmyndigheten och övriga tillsynsmyndigheter.

I konglomeratlagen har lagstiftaren valt att inte reglera särskilt vilken roll den s.k. samordnaren ska ha i förhållande till övriga tillsynsmyndigheter. Samordnaren har enligt konglomeratlagen en motsvarande funktion som grupp tillsynsmyndigheten har enligt Solvens II-direktivet. Artikel 11.1 i konglomeratdirektivet reglerar samordnarens uppgifter och förhållandet till andra tillsynsmyndigheter på motsvarande sätt som artikel 248.1 gör avseende grupp tillsynsmyndigheten. Artikel 11.1 i konglomeratdirektivet bedömdes inte föranleda annan reglering i konglomeratlagen än en bestämmelse om skyldighet för Finansinspektionen att samarbeta och utbyta information med motsvarande utländska myndigheter (se prop. 2005/06:45 s. 153 och 154).

Som konstaterats är Finansinspektionen enligt 14 kap. 3 § FRL skyldig att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. Finansinspektionen har således även i

rollen som grupp tillsynsmyndighet en skyldighet att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter enligt artiklarna om detta i Solvens II-direktivet. Artikel 248.1 behandlar, som nyss konstaterats, endast fördelning av ansvar och arbetsuppgifter i samarbetet mellan grupp tillsynsmyndigheten och övriga tillsynsmyndigheter. Bestämmelsen ryms därför, i motsats till vad utredningen antagit, inom befintlig lagreglering.

18.3.3 Tillgång till information

Regeringens förslag: Företag som ingår i samma grupp som ett försäkringsföretag och fysiska personer som har nära förbindelser med något företag inom gruppen ska på begäran lämna information till varandra som skulle kunna vara relevanta för grupp tillsynen.

Ett försäkringsföretag ska på begäran av Finansinspektionen till inspektionen lämna de upplysningar som behövs för grupp tillsynen.

Om ett försäkringsföretag inte fullgör sin upplysningsskyldighet inom skälig tid, får Finansinspektionen förelägga ett annat företag inom gruppen att lämna upplysningarna om detta företag direkt till inspektionen, om upplysningarna behövs för grupp tillsynen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen behandlar inte direktivets bestämmelse om att företag som omfattas av grupp tillsyn ska kunna utbyta information. Utredningen föreslår inte att ”skälig tid” ska ha förflutit för att Finansinspektionen ska få begära information från ett annat företag i gruppen. Utredningen lämnar inte något förslag på hur den befintliga regleringen i FRL kan anpassas till direktivets krav.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 254.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna se till att fysiska och juridiska personer som omfattas av grupp tillsyn och deras anknutna företag och företag med ägarintresse kan utbyta information som skulle kunna vara relevant för grupp tillsynen.

För att genomföra artikel 254.1 bör det föras in en bestämmelse i FRL. Bestämmelsen bör utformas som en skyldighet för ett företag som ingår i samma grupp som ett försäkringsföretag och fysiska personer som har nära förbindelser med något företag inom gruppen att till försäkringsföretaget lämna de upplysningar som behövs för grupp tillsynen.

Av artikel 254.2 första stycket första meningen, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, framgår att medlemsstaterna ska föreskriva att deras myndigheter med ansvar för utövande av grupp tillsyn ska ha tillgång till all information som är relevant för syftet med den tillsynen,

oavsett vilken typ av företag informationen gäller. Av andra meningen i samma stycke framgår att artikel 35.1–35.5 ska gälla i tillämpliga delar.

Enligt andra stycket i artikel 254.2, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, får grupp tillsynsmyndigheten begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen till en frekvens som är kortare än ett år på grupp nivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av begränsningen i enlighet med artikel 35.6, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.

Enligt tredje stycket i artikel 254.2, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, får grupp tillsynsmyndigheten bevilja undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post på grupp nivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av undantaget i enlighet med artikel 35.7, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet och med beaktande av den finansiella stabiliteten.

Artikel 35 reglerar vilka uppgifter som försäkrings- och återförsäkringsföretag ska lämna till tillsynsmyndigheter som inte är grupp tillsynsmyndigheter.

Artikel 254.2 första stycket första meningen – som reglerar uppgiftsskyldigheten som sådan – bör genomföras i FRL i form av en bestämmelse som innebär att försäkringsföretag i en grupp på begäran av Finansinspektionen ska lämna de upplysningar till inspektionen som behövs för grupp tillsynen. Upplysningarna kan röra vilket företag som helst i gruppen.

Artikel 254.2. första stycket andra meningen (vad uppgifterna ska innehålla) samt andra och tredje styckena (som innebär att grupp tillsynsmyndigheten under vissa förutsättningar får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen och bevilja undantag från kravet på rapportering) bör genomföras på lägre normnivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför få meddela föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas.

Det fjärde stycket i artikel 254.2 i Solvens II-direktivet anger att de berörda tillsynsmyndigheterna får vända sig direkt till företagen i gruppen för att erhålla nödvändig information endast om denna information har begärts från ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av grupp tillsyn men inte tillhandahållits inom rimlig tid. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i FRL. Enligt regeringens mening är det en lämplig ordning att Finansinspektionen i gruppsammanhang i första hand ska vända sig till försäkringsföretaget i gruppen och först om information inte erhålls inom skäligen tid får vända sig till ett annat företag i gruppen. Den nya bestämmelsen i grupp kapitlet i FRL bör utformas på detta sätt. I motsats till vad utredningen föreslagit ska bestämmelsen dock ange att skäligen tid ska ha förflutit för att begäran ska få ställas till annat företag i gruppen. Vad som är skäligen tid måste avgöras med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Om ett försäkringsföretag inte fullgör sin uppgiftsskyldighet inom skäligen tid, bör således Finansinspektionen få förelägga ett annat företag än det försäkringsföretag som är i toppen av gruppen att lämna uppgifterna direkt till inspektionen.

18.3.4 Kontroll av information

Regeringens förslag: Finansinspektionen får på plats kontrollera all information som behövs för grupp tillsynen hos

1. försäkringsföretag som omfattas av grupp tillsynen,
2. företag som är anknutna till försäkringsföretaget,
3. moderföretag till försäkringsföretaget, och
4. företag som är anknutna till moderföretaget till försäkringsföretaget.

Finansinspektionen ska, på begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES, på plats kontrollera information som behövs för den myndighetens tillsyn. Inspektionen får utföra kontrollen genom att uppdra åt en revisor eller annan sakkunnig att göra detta eller låta den behöriga myndigheten utföra kontrollen. Om den behöriga myndigheten begär det, får den delta i kontrollen. Grupp tillsynsmyndigheten ska underrättas om de vidtagna åtgärderna.

När en begäran till en annan behörig myndighet om att en kontroll ska utföras inte föranlett någon reaktion inom två veckor, eller när Finansinspektionen i praktiken är förhindrad att utöva sin rätt att delta i enlighet i en kontroll som inspektionen begärt hos en behörig myndighet, får Finansinspektionen hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår en ny bestämmelse i lag som huvudsakligen motsvarar direktivets bestämmelse om kontroll av information men vars räckvidd är begränsad till information som ”lämnas av det ledande försäkringsföretaget”. Utredningen lämnar inte något förslag om hur den befintliga regleringen i FRL kan hanteras.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag

Kontroll av information på plats

Enligt artikel 255.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna se till att deras tillsynsmyndigheter, antingen direkt eller genom personer som de ger ett sådant uppdrag, inom sitt territorium får genomföra kontroll på plats av den information som avses i artikel 254 i lokaler som tillhör något av följande företag:

1. det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av grupp tillsyn,
2. företag som är anknutna till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag,
3. moderföretag till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag,
4. företag som är anknutna till ett moderföretag till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

För att genomföra artikel 255.1 bör det föras in en bestämmelse i FRL av vilken det framgår att Finansinspektionen på plats får kontrollera information som behövs för grupp tillsynen och hos vilka företag som kontrollen får ske.

Kontroll av information på plats efter begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES

Enligt artikel 255.2. första stycket ska tillsynsmyndigheterna, om de i särskilda fall vill kontrollera information beträffande ett företag, reglerat eller ej, som ingår i en grupp och är beläget i en annan medlemsstat, begära att tillsynsmyndigheterna i denna andra medlemsstat genomför kontrollen.

Enligt andra stycket i samma artikel ska myndigheter som tar emot en sådan begäran inom ramen för sin behörighet tillmötesgå denna begäran genom att antingen utföra kontrollen direkt och då låta en revisor eller annan expert utföra den eller låta den myndighet som begärde kontrollen själv utföra den. Grupp tillsynsmyndigheten ska underrättas om de vidtagna åtgärderna.

Enligt tredje stycket i samma artikel får den tillsynsmyndighet som framställde begäran, om den så önskar, delta i kontrollen, om den inte själv utför den.

Enligt femte stycket i samma artikel ska Eiopa i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 ha rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.

Det bör föras in en bestämmelse i FRL om att Finansinspektionen, på begäran av en behörig myndighet i ett annat land inom EES, får samarbeta med den utländska myndigheten på det sätt som anges i artikel 255.2, t.ex. genom att låta den utländska myndigheten delta i kontroller på plats i Sverige.

Regeln i femte stycket i artikel 255.2 om att Eiopa har rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter, följer redan av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 och tycks för sin tillämpning inte vara beroende av tillkommande regler varför den inte bör genomföras nationellt. Stadgandet är således endast av upplysningskaraktär (jfr prop. 2011/12:70 s. 56).

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

Enligt artikel 255.2 fjärde stycket, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, framgår att när en begäran till en annan tillsynsmyndighet om att en kontroll ska utföras i enlighet med denna artikel inte föranlett någon reaktion inom två veckor, eller när tillsynsmyndigheten i praktiken är förhindrad att utöva sin rätt att delta i enlighet med tredje stycket, får den myndighet som framställt begäran hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

Artikel 255.2 fjärde stycket bör genomföras i lag.

18.3.5 Rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande transaktioner inom en grupp

Regeringens förslag: Väsentliga riskkoncentrationer och betydande transaktioner av visst slag inom en grupp ska regelbundet och minst en gång per år rapporteras till Finansinspektionen, när inspektionen är grupptillsynsmyndighet. Vilka dessa slag av riskkoncentrationer och interna transaktioner är ska, tillsammans med lämpliga tröskelvärden, beslutas av Finansinspektionen för varje enskild grupp. Tröskelvärdena ska baseras på solvenskapitalkrav eller försäkringstekniska avsättningar eller båda dessa värden och hänsyn ska tas till gruppens struktur och riskhanteringssystem. Inspektionen ska, innan dessa beslut, ha hört övriga berörda behöriga myndigheter och gruppen.

Vid bedömningen av riskkoncentrationer ska Finansinspektionen beakta risker för spridning inom gruppen, intressekonflikter och riskernas nivå och omfattning.

Även interna transaktioner som gjorts med fysiska personer som har nära förbindelser med något företag inom gruppen ska rapporteras.

Om en intern transaktion har en mycket betydande omfattning, ska den rapporteras snarast möjligt.

Rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner av visst slag inom en grupp ska göras av det försäkringsföretag som finns i toppen av gruppen eller om det inte finns ett sådant företag, av det försäkringsföretag, försäkringsholdingbolag eller blandade finansiella holdingbolag som Finansinspektionen när inspektionen är grupptillsynsmyndighet, bestämmer efter att ha hört övriga berörda behöriga myndigheter och gruppen.

Skyldigheten att rapportera gäller dock inte om Finansinspektionen har beslutat om detta.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen när det gäller väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner av visst slag inom en grupp.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anför att enligt utredningens förslag ska mycket betydande interna transaktioner rapporteras snarast möjligt och att det är otydligt hur det ska bedömas om en transaktion är betydande. *Svensk Försäkring* anser att det vore tydligare att i stället använda ett begrepp som knyter an till omfattning, exempelvis ”transaktioner som har en mycket betydande omfattning”.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag

Tillsyn över riskkoncentrationer

Av artikel 244.1 i Solvens II-direktivet framgår att tillsynen över riskkoncentrationer på gruppnivå ska utövas i enlighet med artikel 244.2 och 244.3 samt artikel 246 och kapitel III.

Enligt artikel 244.2 första stycket, i dess lydelse enligt ändringsdirektivet, ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag eller blandade finansiella holdingföretag regelbundet, och minst en gång per år, till grupp tillsynsmyndigheten rapporterar varje väsentlig riskkoncentration på gruppnivå, om inte artikel 215.2 är tillämplig.

Enligt andra stycket i samma artikel ska de nödvändiga uppgifterna lämnas till grupp tillsynsmyndigheten av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är det ledande företaget i gruppen eller, om det ledande företaget inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, av försäkringsholdingbolaget, det blandade finansiella holdingföretaget eller av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen som grupp tillsynsmyndigheten utsett efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen.

Enligt tredje stycket i samma artikel ska riskkoncentrationer i den mening som avses i första stycket bli föremål för tillsynens granskningsprocess utförd av grupp tillsynsmyndigheten.

Enligt artikel 244.3 ska grupp tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen ange vilka slag av risker försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en viss grupp alltid ska rapportera.

Av andra stycket i samma artikel framgår att när grupp tillsynsmyndigheten och andra berörda tillsynsmyndigheter definierar eller yttrar sig om slagen av risk ska de beakta gruppens specifika grupp- och riskhanteringsstruktur.

Enligt tredje stycket i samma artikel ska, för att närmare ange vilka väsentliga riskkoncentrationer som ska rapporteras, grupp tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen föreskriva lämpliga tröskelvärden som baseras på solvenskapitalkrav, försäkringstekniska avsättningar eller båda dessa värden.

Enligt fjärde stycket i samma artikel ska grupp tillsynsmyndigheten vid bedömningen av riskkoncentrationer särskilt övervaka eventuella risker för spridning inom gruppen eller intressekonflikter samt riskernas nivå eller volym.

Enligt artikel 244.4, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, ska kommissionen anta delegerade akter med avseende på artikel 244.2 och 244.3 i fråga om definition av väsentliga riskkoncentrationer.

Tillsyn över transaktioner inom en grupp

Enligt artikel 245.1 i Solvens II-direktivet ska tillsynen över transaktioner inom en grupp utövas i enlighet med artikel 245.2 och 245.3 samt artikel 246 och kapitel III.

Enligt artikel 245.2 första stycket ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag, försäkringsholdingbolag och

blandade finansiella holdingföretag regelbundet, och minst en gång per år, till grupp tillsynsmyndigheten rapporterar alla betydande interna transaktioner som försäkrings- och återförsäkringsföretag gjort inom en grupp, inklusive de som gjorts med fysiska personer som har en nära koppling till något företag inom gruppen, såvida inte artikel 215.2 är tillämplig.

Enligt andra stycket i samma artikel ska medlemsstaterna dessutom kräva att mycket betydande transaktioner inom en grupp rapporteras snarast möjligt.

Av tredje stycket i samma artikel framgår att de nödvändiga uppgifterna ska lämnas till grupp tillsynsmyndigheten av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är det ledande företaget i gruppen eller, om det ledande företaget inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, av försäkringsholdingbolaget, det blandade finansiella holdingföretaget eller det försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen som grupp tillsynsmyndigheten utser efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen.

Enligt fjärde stycket samma artikel ska transaktioner inom grupper bli föremål för tillsynens granskningsprocess utförd av grupp tillsynsmyndigheten.

Enligt artikel 245.3 ska grupp tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen ange vilka slag av transaktioner inom gruppen försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en viss grupp alltid ska rapportera. Artikel 244.3 ska gälla i tillämpliga delar.

Slutligen framgår av artikel 245.4, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet att kommissionen ska anta delegerade akter, enligt artikel 301a, med avseende på artikel 245.2 och 245.3 i fråga om definition av väsentliga transaktioner inom en grupp.

Rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner inom en grupp

Av såväl artikel 244.1 som artikel 245.1 följer att tillsynen över väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner inom en grupp dels ska utövas via rapportering av sådana företeelser till grupp tillsynsmyndigheten, dels i enlighet med artikel 246 (tillsyn över företagsstyrningssystem) och kapitel III (åtgärder för att underlätta grupp tillsynen).

Dessa artiklar är skrivna med utgångspunkt från vad utövande av tillsynen ska omfatta. För att stämma bättre överens med systematiken i FRL bör emellertid bestämmelserna i nyss nämnda artiklar utformas som handlingsregler för försäkringsföretagen. Detsamma gäller även i fråga om tillsyn av företagsstyrningssystemet. Att Finansinspektionen ska utöva grupp tillsyn, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, och att denna bl.a. omfattar väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner framgår dessutom av andra paragrafer i FRL i dess föreslagna lydelse.

Bestämmelsen om att tillsynen ska utövas enligt artikel 246 och kapitel III får således betrakta som en upplysning som inte behöver genomföras.

Artiklarna om rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner inom grupp (artiklarna 244.2, 244.3, 245.2 och 245.3 bör genomföras i FRL med undantag för tredje stycket i artikel 244.2 och fjärde stycket i 245.2 (där sägs att riskkoncentrationer och transaktioner inom gruppen ska bli föremål för tillsynens granskningsprocess utförd av grupp-tillsynsmyndigheten), vilket inte bedöms behöva föranleda någon genomförandeåtgärd.

I övrigt instämmer regeringen i *Svensk Försäkrings* synpunkt att det är otydligt hur det ska bedömas om en transaktion är betydande och att det är tydligare att i lagtexten stället använda ett begrepp som knyter an till omfattningen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen när det gäller väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner av visst slag inom en grupp.

18.3.6 Företagsstyrningssystemet inom en grupp

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag eller ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska ansvara för att bestämmelserna om företagsstyrning i försäkringsrörelselagen i tillämpliga delar följs på grupp-nivå.

Inom en grupp ska system för riskhantering, internkontroll och rapportering dessutom genomföras konsekvent i alla företag som omfattas av grupp-tillsyn så att dessa system och rapporter kan kontrolleras på grupp-nivå.

Systemet för internkontroll inom en grupp ska omfatta

1. rutiner avseende gruppsolvens för att identifiera och mäta alla betydande risker gruppen är utsatt för och på lämpligt sätt anpassa kapitalbasen till riskerna, och
2. sunda rapporterings- och redovisningsrutiner för att övervaka och hantera transaktioner inom gruppen och riskkoncentrationer.

En egen risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen ska genomföras.

När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet får inspektionen, efter att ha rådfrågat medlemmarna i tillsynskollegiet, besluta att den egna risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen får göras på grupp-nivå och på nivån för ett dotterföretag inom gruppen. En enda handling ska omfatta samtliga bedömningar. En sådan handling ska överlämnas samtidigt till alla berörda behöriga myndigheter.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om företagstyrningssystem inom en grupp.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att tillämpligheten för förslagen till bestämmelser om företagsstyrningssystem samt ansvar för grupp-gemensam risk- och solvensbedömning bör skrivas tydligare.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer delvis med regeringens förslag. I utkastet till lagrådsremiss anges inte vilka företag inom gruppen som kan göras ansvariga för att bestämmelserna om företagsstyrning i FRL i tillämpliga delar följs på gruppnivå

Remissinstanserna: De flesta remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Finansinspektionen* noterar att bestämmelsen inte anger vilket företag som ansvarar för företagssystemet inom en grupp. Med den lydelse som finns om ansvarigt företag blir det därmed alltid ett försäkringsföretag som ansvarar även i en grupp med ett försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag i toppen. Detta torde inte stämma med innebörden av artikel 246 i Solvens II-direktivet. Bestämmelsen bör justeras för att bättre överensstämma med innebörden i direktivbestämmelsen. *Svensk Försäkring* anför följande. Enligt förslaget ska bestämmelserna om företagsstyrning i 10 kap. FRL i tillämpliga delar gälla på gruppnivå. Motsvarande bestämmelse finns i Solvens II-direktivet. Innebörden av en sådan regel är långt ifrån tydlig. Det är åtminstone uppenbart att om det yttersta moderföretaget i en grupp inte är ett försäkringsföretag (utan exempelvis ett holdingföretag) så kan det inte krävas att moderföretaget inrättar egna centrala funktioner i företaget. Om exempelvis en bank är det yttersta ägarföretaget, kan det inte vara avsikten att det i banken ska finnas en aktuariefunktion. Det måste också vara möjligt att för banker i en grupp och för andra reglerade företag tillämpa de särskilda regler som gäller för dem enligt den relevanta sektorspecifika regleringen. *Länsförsäkringar AB (LFAB)* anför bl.a. följande. Det bör klargöras i motiven att lagen inte förhindrar att ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ansvarar för tillämpningen av gruppreglerna. Vilket företag som är lämpligt att fullgöra olika uppgifter av betydelse för grupp tillsynen kan emellertid variera beroende på bl.a. gruppens struktur och interna ansvarsfördelning. I de fall ett blandat finansiellt holdingföretag är ett renodlat ägarbolag kan det exempelvis vara befogat att ett dotterföretag fullgör funktioner som ansvarigt företag. I de fall bestämmelserna inte uttryckligen pekar ut något visst grupp företag att utföra en specifik uppgift i grupp tillsynen bör gruppen bestämma vilket företag som lämpligen ska fullgöra uppgiften. Vilket eller vilka företag inom gruppen som ska göra olika saker är också frågor som kan komma att preciseras i regler från EU-kommissionen eller andra EU-organ. Vilket företag som ska göra en uppgift kan också komma att styras i praktiken genom förfrågningar från grupp tillsynsmyndigheten till ett visst grupp företag med stöd av mer allmänna regler.

Skälen för regeringens förslag

Företagsstyrningssystemet

Av artikel 246.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att kraven i avdelning I kapitel IV avsnitt 2 (företagsstyrningssystem) ska gälla i tillämpliga delar på gruppnivå.

Av andra stycket i samma artikel framgår att, utan att det påverkar tillämpningen av första stycket, ska system för riskhantering och internkontroll samt rapporteringsrutiner genomföras konsekvent i alla företag

som omfattas av grupp tillsyn enligt artikel 213.2 a och 213.2 b, så att dessa system och rapporteringsrutiner kan kontrolleras på gruppnivå.

Enligt artikel 246.2 ska, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 246.1, mekanismerna för internkontroll inom en grupp minst omfatta följande:

1. Adekvata mekanismer i fråga om solvens på gruppnivå för att identifiera och mäta alla betydande risker gruppen är utsatt för och på lämpligt sätt korrelera den medräkningsbara kapitalbasen till riskerna.
2. Sunda rapporterings- och redovisningsrutiner för att övervaka och hantera transaktioner inom gruppen och riskkoncentrationer.

Enligt artikel 246.3 ska grupp tillsynsmyndigheten i enlighet med bestämmelserna i kapitel III utföra tillsynens granskningsprocess beträffande de system och rapporteringsrutiner som avses i artikel 246.1 och 246.2.

Enligt 246.4 första stycket, i dess lydelse enligt ändringsdirektivet, ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse, försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget på gruppnivå genomför den bedömning som krävs enligt artikel 45. Grupp tillsynsmyndigheten ska i enlighet med kapitel III genomföra tillsynens granskningsprocess beträffande den egna risk- och solvensbedömningen på gruppnivå.

Enligt andra stycket i samma artikel ska, om solvensberäkningen på gruppnivå görs i enlighet med metod 1 som avses i artikel 230, försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget visa för grupp tillsynsmyndigheten att man verkligen förstår skillnaden mellan summan av solvenskapitalkraven för alla anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen och det sammanställda solvenskapitalkravet för gruppen.

Enligt tredje stycket i samma artikel får försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse, försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget, om grupp tillsynsmyndigheten godkänner detta, företa bedömningar som krävs enligt artikel 45 samtidigt på gruppnivå och på nivån för ett dotterföretag inom gruppen och ta fram en enda handling som omfattar samtliga bedömningar.

Enligt fjärde stycke i samma artikel ska grupp tillsynsmyndigheten innan den ger sitt godkännande enligt tredje stycket rådfråga medlemmarna i tillsynskollegiet och vederbörligen beakta deras synpunkter och reservationer.

Av femte stycket i samma artikel framgår att om en grupp utnyttjar den möjlighet som anges i tredje stycket ska den överlämna dokumentet samtidigt till alla berörda tillsynsmyndigheter. De berörda dotterföretagen ska inte befrias från sin skyldighet att se till att kraven i artikel 45 är uppfyllda på grund av att denna möjlighet utnyttjas.

Företagstyrningssystem inom en grupp

Artikel 246 är, i likhet med artiklarna 244 och 245, skrivna med utgångspunkt från vad utövande av tillsynen ska omfatta. För att stämma bättre överens med systematiken i FRL bör även bestämmelserna i artikel 246 utformas som handlingsregler för försäkringsföretagen.

Artikel 246 om företagstyrningssystem inom en grupp bör i stora delar införas genom nya bestämmelser i FRL med undantag för följande. Enligt artikel 246.3 ska grupp tillsynsmyndigheten i enlighet med bestämmelserna i kapitel III utföra tillsynens granskningsprocess beträffande de system och rapporteringsrutiner som avses i artikel 246.1 och 246.2. Detta bör inte föranleda någon genomförandeåtgärd (se regeringens bedömning i avsnitt 17.3.4).

Av artikel 246.4 andra stycket följer att om solvensberäkningen på grupp nivå görs i enlighet med metod 1 som avses i artikel 230 ska försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget visa för grupp tillsynsmyndigheten att man verkligen förstår skillnaden mellan summan av solvenskapitalkraven för alla anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen och det sammanställda solvenskapitalkravet för gruppen. Denna bestämmelse bör genomföras i föreskrifter på lägre nivå än lag.

Av artikel 246.1 första stycket framgår inte vilket företag inom en grupp som ska ansvara för att kraven på företagstyrning på grupp nivå – i tillämpliga delar – följs. En tolkning av artikeln ger vid handen att ansvarigt företag kan vara antingen, i enlighet med direktivets terminologi, ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Denna tolkning har också stöd i riktlinjer om företagsstyrning som har utfärdats av Eiopa. Det kan vara företaget i toppen av gruppen som är ansvarigt för att det finns ett företagsstyrningssystem inom gruppen men det behöver, som LFAB påpekar, inte alltid vara så. Det går med andra ord inte att i lagtexten peka ut ett specifikt företag som ansvarigt då det kan variera från fall till fall och därför krävs en viss flexibilitet i lagtexten, något som också direktivet får anses ge uttryck för. Däremot är det möjligt att i lagtexten ringa in vilka företag i gruppen som kan komma i fråga, nämligen ett visst försäkringsföretag, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag. Även inom detta område är förhållandet till den svenska aktiebolagsrätten inte helt oproblematiskt (jfr avsnitt 18.1.12). Regeringen har emellertid, genom att inte genomföra bestämmelsen i utkastet till lagrådsremissen om ansvarigt försäkringsföretag (se avsnitt 18.1.3), försökt att begränsa problemets räckvidd så långt det är möjligt. Frågan om ansvarigt företag när det gäller företagsstyrningssystemet måste avgöras av företagen i gruppen med tillämpning av relevanta lagbestämmelser. Regeringen utgår dock i från att eventuella praktiska problem i tillämpningen kan lösas inom gruppen och i samråd med grupp tillsynsmyndigheten. En utgångspunkt är naturligtvis alltjämt att det är moderföretag som enligt allmänna associationsrättsliga principer har det ansvar för hur dotterföretagen sköts som föreskrivs i t.ex. aktiebolagslagen.

Av artikel 246.1 första stycket framgår sammanfattningsvis att företagsstyrningskraven på individuell nivå i tillämpliga delar ska gälla på grupp nivå. Kraven torde åtminstone omfatta områdena riskhantering, internkontroll och rapporteringsrutiner. Som exempel kan nämnas att ett ansvarigt företags riskhanteringssystem bör omfatta risker både på individuell nivå och på grupp nivå samt deras inbördes beroende. Artikeln

torde emellertid inte förstås på så sätt att ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag, måste ha en egen funktion för regelefterlevnad eller någon av de övriga funktioner som ett försäkringsföretag ska ha enligt 12 kap. i lagförslaget. Denna tolkning stöds också av Svensk Försäkring.

18.3.7 Offentliggörande

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som är moderföretag till eller har ägarintresse i åtminstone ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredje land, eller som har en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning med ett annat försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredje land, ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport på gruppnivå. Detsamma ska gälla för ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är moder till ett försäkringsföretag.

Rapporten ska offentliggöras minst en gång per år.

Ett sådant företag som anges ovan får, efter tillstånd från Finansinspektionen, om inspektionen är grupp tillsynsmyndigheten, offentliggöra en gemensam solvens- och verksamhetsrapport såväl på gruppnivå som för de enskilda företagen i gruppen. Rapporten ska även innehålla uppgifter om eventuella enskilda dotterföretag inom gruppen, som är försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare, och som avser dess verksamhet och solvens.

Innan Finansinspektionen ger sitt tillstånd till en gemensam rapport ska samråd ske med övriga berörda behöriga myndigheter i tillsynskollegiet.

Den gemensamma solvens- och verksamhetsrapporten ska innehålla uppgifter om

1. gruppens samlade verksamhet och solvens, och
2. varje enskilt dotterföretag inom gruppen.

Saknas uppgifter om varje enskilt dotterföretag inom gruppen i rapporten, får Finansinspektionen förelägga dotterföretaget att offentliggöra dessa uppgifter, om dotterföretaget är ett försäkringsföretag, inspektionen kräver att jämförbara försäkringsföretag ska offentliggöra dessa uppgifter och de utelämnade uppgifterna är av väsentlig betydelse.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att det som avses enligt artikel 215.1 i Solvens II-direktivet ska gälla för dotterföretag till försäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som har sitt huvudkontor inom EU. Således ska endast moderbolaget upprätta en grupp-solvensrapport om detta ligger inom EU. Svensk Försäkring anser vidare att rapportinnehållet för försäkringsgrupper bör förtydligas och följa vad de enskilda försäkringsföretagen är skyldiga att rapportera.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 256.1 i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt ändringsdirektivet, ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintresse eller försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen offentliggör en rapport om solvens och finansiell ställning på gruppnivå. Artiklarna 51, 53, 54 och 55 ska gälla i tillämpliga delar.

Enligt artikel 256.2 får ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse eller ett försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag, om grupp tillsynsmyndigheten godkänner detta, lämna en enda rapport om solvens och finansiell ställning som ska innehålla följande:

1. de uppgifter på gruppnivå som ska offentliggöras i enlighet med artikel 256.1, och
2. de uppgifter beträffande dotterföretag inom gruppen som ska vara identifierbara per företag och måste offentliggöras i enlighet med artiklarna 51, 53, 54 och 55.

Enligt andra stycket i samma artikel ska, innan grupp tillsynsmyndigheten ger sitt godkännande enligt första stycket, denna rådfråga medlemmarna i tillsynskollegiet och vederbörligen beakta deras synpunkter och reservationer.

Enligt artikel 256.3 ska, om det i den rapport som avses i artikel 256.2 saknas information som den tillsynsmyndighet som auktoriserat ett dotterföretag inom gruppen kräver att jämförbara företag ska lämna och detta utelämnande är av väsentlig betydelse, ska den berörda tillsynsmyndigheten ha befogenhet att kräva att dotterföretaget i fråga offentliggör nödvändig ytterligare information.

Enligt artikel 256.4 ska kommissionen anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera vilka uppgifter som ska offentliggöras och fristerna för det årliga offentliggörandet av uppgifterna vad avser lägesrapporten om solvens och finansiell ställning i enlighet med artikel 256.2 och rapporten om solvens och finansiell ställning på gruppnivå i enlighet med artikel 256.1.

Av artikel 256.5 framgår bl.a. att Eiopa ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden och mallar och sätten att offentliggöra gruppens lägesrapport om solvens och finansiell ställning enligt bestämmelserna i denna artikel och att kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande.

För att genomföra direktivet bör det införas bestämmelser i FRL om offentliggörande av en rapport om gruppens verksamhet och om grupp-solvens (artikel 256.1 och 256.2). Vid utformningen av paragraferna har *Svensk Försäkrings* synpunkter beaktats.

Artiklarna 256.4 och 256.5 är riktade till kommissionen samt Eiopa och behöver därför inte genomföras i nationell rätt.

18.3.8 Offentliggörande av strukturen på en grupp

Regeringens förslag: Försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska årligen på gruppnivå offentliggöra den juridiska strukturen på den grupp som företaget ingår i, en beskrivning av alla dotterföretag, betydande filialer och väsentliga anknutna företag som tillhör gruppen samt gruppens organisations- och beslutsstruktur.

Utredningens förslag: Utredningen lämnar inte något lagförslag i denna del.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 256 a i Solvens II-direktivet, som har införts genom omnibus II-direktivet, framgår att medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen på gruppnivå offentliggör gruppens juridiska struktur samt styr- och organisationsstruktur, inbegripet en beskrivning av alla dotterföretag, fysiska filialer och väsentliga anknutna företag som tillhör gruppen.

Artikel 256 a bör genomföras genom en ny bestämmelse i FRL.

18.3.9 Ledningen i försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

Regeringens förslag: Ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget och är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare, uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett försäkringsföretag.

Försäkringsföretaget ska snarast anmäla ändringar av vilka som ingår i dess ledning till Finansinspektionen. I samband med en sådan anmälan ska försäkringsföretaget underrätta inspektionen, om någon av de personer som har ersatts inte längre har ansetts uppfylla lämplighetskraven.

Om någon i ledningen i ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag inte uppfyller de krav som gäller för motsvarande personer i ett försäkringsföretag får Finansinspektionen förelägga företaget att rätta till förhållandet.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen förslår en bestämmelse som inte bara omfattar ledningen utan även ”den som i praktiken leder” ett försäkringsholdingföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Svensk Försäkring* anser att kraven för försäkringsholdingföretagen ska gälla för motsvarande personkrets som för försäkringsföretag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 257 i Solvens II-direktivet, i den lydelse den fått genom direktiv 2011/89, följer av första stycket att medlemsstaterna ska kräva att alla som i praktiken leder verksamheten i ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag är lämpade att utföra sina uppdrag. Av andra stycket följer att artikel 42 ska gälla i tillämpliga delar.

I 9 kap. 10 § FRL finns redan en bestämmelse som i huvudsak motsvarar artikel 257 i Solvens II-direktivet. Bestämmelsen, som ursprungligen genomförde artikel 10 b i försäkringsgruppsdirektivet, har nyligen ändrats, (prop. 2012/13:160 s. 77). Genom ändringen motsvarar 9 kap. 10 § artikel 257 första stycket i Solvens II-direktivet i den lydelse artikeln fått genom direktiv 2011/89. I det sammanhanget genomfördes dock inte det andra stycket i artikel 257 av vilket det följer att artikel 42 ska gälla i tillämpliga delar.

Enligt regeringens bedömning innebär hänvisningen till artikel 42, trots uttrycket ”i tillämpliga delar”, att artikel 42 i sin helhet är avsedd att gälla för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Regeringen delar således *Svensk Försäkrings* bedömning att någon utvidgning av kretsen av personer inte är avsedd i artikel 257 i Solvens II-direktivet. Motsvarande bedömning har gjorts i andra lagstiftningsärenden (se t.ex. prop. 2005/06:45 s. 144 och 145).

Regleringen bör av dessa skäl anpassas helt till vad som gäller för försäkringsföretag och en bestämmelse utformad i enlighet därmed och med hänvisning till kraven i 2 kap. 4 § 4 FRL bör genomföras i lag. Bestämmelsen bör kompletteras med en lagfäst möjlighet för Finansinspektionen förelägga ett företag att rätta till förhållandet om någon i ledningen eller de som ansvarar för centrala funktioner i ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget eller är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare uppfyller de krav som ställs på ledningen i ett försäkringsföretag. Försäkringsföretaget ska snarast anmäla ändringar av vilka som ingår i dess ledning enligt första stycket till Finansinspektionen. I samband med en sådan anmälan ska försäkringsföretaget underrätta inspektionen, om någon av de personer som har ersatts inte längre har ansetts uppfylla lämplighetskraven. Om någon i ledningen i ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag inte uppfyller de krav som gäller för motsvarande personer i ett försäkringsföretag får Finansinspektionen förelägga företaget att rätta till förhållandet.

18.3.10 Åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad

Regeringens förslag: Finansinspektionen får, under vissa förutsättningar, förelägga ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag att vidta åtgärder för att göra rättelse..

Utredningens förslag: Utredningen lämnar inte något lagförslag i denna del.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss: Överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utkastet till lagrådsremiss innehåller en bestämmelse som ger Finansinspektionen möjlighet att rikta ett förläggande mot bl.a. ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. Såväl *Finansinspektionen* som *Svensk Försäkring* anser att förslaget behöver förtydligas.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 258 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad.

Av artikel 258.1 i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt direktiv 2011/89/EU, framgår att om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i en grupp inte följer kraven i artiklarna 218–246, eller om kraven är uppfyllda men solvensen ändå kan vara äventyrad eller om transaktioner inom gruppen eller riskkoncentrationer hotar försäkrings- eller återförsäkringsföretagets finansiella ställning, ska följande myndigheter kräva nödvändiga åtgärder för att snarast möjligt rätta till situationen:

1. grupp tillsynsmyndigheten i fråga om försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag, och
2. tillsynsmyndigheterna i fråga om försäkrings- och återförsäkringsföretag.

Av andra stycket i samma artikel framgår att om grupp tillsynsmyndigheten, i det fall som avses i led a i första stycket, inte är en av tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget har sitt säte, ska grupp tillsynsmyndigheten underrätta dessa tillsynsmyndigheter om vad den kommit fram till i syfte att göra det möjligt för dem att vidta nödvändiga åtgärder.

Enligt tredje stycket i samma artikel ska, om grupp tillsynsmyndigheten, i det fall som avses i led b i första stycket, inte är en av tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har sitt säte, grupp tillsynsmyndigheten underrätta dessa tillsynsmyndigheter om vad den kommit fram till i syfte att göra det möjligt för dem att vidta nödvändiga åtgärder.

Av fjärde stycket i samma artikel framgår att utan att det påverkar artikel 258.2 ska medlemsstaterna fastställa vilka åtgärder som deras tillsynsmyndigheter får vidta i fråga om försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag.

I femte stycket anges att de berörda tillsynsmyndigheterna, däribland grupp tillsynsmyndigheten, ska när så är lämpligt samordna sina åtgärder.

Enligt artikel 258.2 ska medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av deras straffrättsliga bestämmelser, se till att sanktioner

eller andra åtgärder kan åläggas försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag eller personer som i praktiken leder dessa bolag, om de överträder lagar och andra författningar som antagits. Tillsynsmyndigheterna ska ha ett nära samarbete för att säkerställa att sådana sanktioner eller åtgärder är effektiva, särskilt när den centrala förvaltningen eller det huvudsakliga etableringsstället för ett försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingföretag inte finns i samma medlemsstat som dess säte.

Enligt artikel 258.3, i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet, får kommissionen anta delegerade akter för samordningen av de åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad som avses i artikel 258.1 och 258.2.

I utkastet till lagrådsremiss föreslås en bestämmelse som genomför artikel 258.1 med mellanrubriken Åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad. Regeringen uppfattar emellertid innehållet i artikeln som att den avser ingripanden även om detta inte framgår helt tydligt av artikeln. I likhet med *Finansinspektionen* och *Svensk Försäkring* anser regeringen att bestämmelsen bör förtydligas och inte minst avgränsas då den i visst hänseende överlappar gällande rätt som föreslås äga fortsatt tillämpning. Regeringen gör härvidlag följande bedömning. Genom lagförslaget som behandlas i avsnitt 17.9.1 som reglerar Finansinspektionens skyldighet att ingripa mot ett försäkringsföretag i vissa situationer tillgodoses kravet i artikel 258.1 första stycket på åtgärder mot ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, om kraven i artiklarna 218–246 inte följs eller om transaktioner inom gruppen eller riskkoncentrationer hotar försäkrings- eller återförsäkringsföretagets finansiella ställning.

Vad beträffar skyldigheten enligt artikel 258.1 första stycket att se till att tillsynsmyndigheterna kan ingripa mot ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, om kraven är uppfyllda men solvensen ändå kan vara äventyrad så tillgodoses detta genom att Finansinspektionen enligt gällande rätt – som föreslås gälla fortfarande – har möjlighet att göra platsbesök samt kräva in upplysningar inom ramen för sin tillsyn. Härutöver föreslås att inspektionen på begäran ska få tillgång till all information av ett försäkringsföretag som behövs för grupp-tillsynen och kunna kontrollera sådan information på plats (se avsnitt 18.3.3 och 18.3.4).

Andra och tredje styckena i artikel 258.1, som reglerar utbyte av information mellan tillsynsmyndigheterna och grupp-tillsynsmyndigheten i vissa avseenden, behöver inte heller genomföras särskilt då detta faller inom ramen för befintlig lagreglering som även fortsättningsvis ska gälla (se avsnitt 18.3.1).

När det gäller artikel 258.2, så bör det emellertid – för att uppfylla direktivet – föras in en bestämmelse i lag om att Finansinspektionen får förelägga ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag att vidta åtgärder för att göra rättelse, om holdingföretaget inte uppfyller de krav som ställs på det enligt EU-förordningar som antagits med stöd av direktiv 2009/138/EG, detta kapitel eller föreskrifter som meddelats med stöd av detta kapitel (se avsnitt 18.3.6). I fråga om genomförandet av artikel 258.2 i övrigt, se avsnitt 8.3.11 om förseningsavgift för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holding-

företag. Artikel 258.3 riktar sig till kommissionen. Någon genomförande-åtgärd är därför inte nödvändig i denna del.

18.3.11 Förseningsavgift för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

Regeringens förslag: Om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige inte i tid rapporterar eller offentliggör information i enlighet med bestämmelserna om grupp tillsyn, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor. Avgiften tillfaller staten.

Förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet.

Finansinspektionens beslut att ta ut förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i andra stycket.

Om förseningsavgiften inte betalas i tid, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning.

En beslutad förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

Utredningens förslag: Utredningen lämnar inte något lagförslag i denna del.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 158.2 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av deras straffrättsliga bestämmelser, se till att sanktioner eller andra åtgärder kan åläggas försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag eller personer som i praktiken leder dessa bolag, om de överträder lagar och andra författningar som antagits för att genomföra denna avdelning. Tillsynsmyndigheterna ska ha ett nära samarbete för att säkerställa att sådana sanktioner eller åtgärder är effektiva, särskilt när den centrala förvaltningen eller det huvudsakliga etableringsstället för ett försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingföretag inte finns i samma medlemsstat som dess säte.

För att genomföra artikel 158.2. bör det föras in en bestämmelse i FRL som innebär att om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige inte i tid rapporterar eller offentliggör information i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor. Avgiften tillfaller staten. Även bestämmelser om verkställighet av avgiften bör föras in i FRL.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige inte i tid rapporterar eller offentliggör information i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor. Avgiften tillfaller staten. Förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet. Finansinspektionens beslut att ta ut förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i andra stycket. Om förseningsavgiften inte betalas i tid, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. En beslutad förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

18.3.12 Moderföretag utanför EES

Regeringens förslag: När ett moderföretag till ett försäkringsföretag är en försäkringsgivare från tredje land, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES, ska Finansinspektionen kontrollera om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredje land är likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet, förutsatt att Finansinspektionen skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet om kriterierna i Solvens II-direktivet för utseende av grupp-tillsynsmyndighet hade varit tillämpliga.

Vid bedömningen av om inspektionen skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet ska det bortses från den del av toppen av gruppen som ligger utanför EES.

Finansinspektionen är skyldig att utföra en sådan kontroll på begäran av moderföretaget eller av en EES-försäkringsgivare inom gruppen.

Innan Finansinspektionen tar ställning till om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Finansinspektionen får fatta ett beslut om likvärdighet som strider mot ett beslut som tidigare har fattats av en annan behörig tillsynsmyndighet, endast om det skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredje land som avses. Om kommissionen har beslutat att tillsynen inte är likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att tillämpa bestämmelserna om grupp-tillsyn analogt på gruppen.

I de fall Europeiska kommissionen har fattat ett beslut om att den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land är tillfälligt likvärdig, men det finns ett försäkringsföretag som är dotterföretag till ett moderföretag utanför EES och dotterföretaget har en balansomslutning som är större än balansomslutningen för moderföretaget, ska grupp-tillsyn utövas av Finansinspektionen.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen anser att artiklarna 260–264 i Solvens II-direktivet inte bör genomföras i FRL utan i föreskrifter som meddelas av regeringen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* noterar att det tycks saknas ekvivalensregler för försäkringsgrupper när moderföretaget är beläget utanför EES. Inspektionen anger att krav på sådana regler framgår av artiklarna 260 och 262 i Solvens II-direktivet och bör således införas i svensk lag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Solvens II-direktivet innehåller särskilda bestämmelser som syftar till att tillsynen över försäkringsföretag som har sitt moderföretag utanför EES ska bli tillfredsställande. Av artikel 260.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår det att de berörda tillsynsmyndigheterna ska kontrollera om ett moderföretag i tredje land står under tillsyn som är likvärdig med den extra tillsyn över grupper som föreskrivs i Solvens II-direktivet.

Av artikel 260.1 andra stycket framgår att om ingen delegerad akt avseende likvärdighet av tillsynsordningen i ett visst land utanför EES har antagits av Europeiska kommissionen enligt artikel 260.2, 260.3 eller 260.5, ska kontrollen utföras av den tillsynsmyndighet som skulle ha varit tillsynsmyndighet om kriterierna i artikel 247.2 om utseende av grupp-tillsynsmyndighet i Solvens II-direktivet hade varit tillämpliga (se avsnitt 21.1.4). Den behöriga myndigheten, som i detta sammanhang kallas för den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten, kan göra en sådan kontroll på eget initiativ och på begäran av moderföretaget eller någon av de EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

I tredje stycket uppställs krav på att den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten ska samråda med de övriga berörda behöriga myndigheterna och rådfråga Eiopa innan ett beslut om likvärdighet fattas. Bedömningen av tillsynens likvärdighet ska göras i enlighet med, kriterier som fastställs i delegerade akter antagna av kommissionen i enlighet med artikel 260.2.

Bestämmelserna om kontroll av likvärdighet är utformade på motsvarande sätt som i 8 kap. konglomeratlagen.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med tredje stycket, får de enligt artikel 260.1 fjärde stycket hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten meddelat beslutet.

Artikel 260.2 ger kommissionen möjlighet att anta delegerade akter som specificerar kriterierna för att bedöma om tillsynsordningen av grupper i ett tredje land är likvärdig med den som föreskrivs i Solvens II-direktivet. Av 260.3 framgår att om de kriterier som antagits i enlighet med artikel 260.2 har uppfyllts av ett tredje land får kommissionen, med bistånd av Eiopa, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredje landet är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

Kommissionen kan även anta delegerade akter enligt artikel 260.5 där det fastställs att den tillsynsordning som ett tredje land tillämpar på företag vars moderföretag den 1 januari 2014 har sitt huvudkontor utanför unionen är tillfälligt likvärdig, om detta tredje land uppfyller de i artikeln uppräknade kriterierna. Beslut om tillfällig likvärdighet kan, enligt direktivets utformning endast fattas av kommissionen och inte av de behöriga tillsynsmyndigheterna. Kriterierna för bedömning av huruvida tillfällig likvärdighet föreligger är fastslagna i direktivet och således inte delegerade till kommissionen.

I artikel 260.7 anges att när en delegerad akt antas i vilken det beslutas att tillsynsordningen i ett tredje land är tillfälligt likvärdig i enlighet med artikel 260.5 ska medlemsstaterna tillämpa artikel 261, såvida det inte finns ett försäkringsföretag i en medlemsstat med en balansomslutning som överstiger balansomslutningen för sitt moderföretag som är beläget utanför unionen. I det fallet ska uppgiften som grupp-tillsynsmyndighet utföras av den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten.

Bestämmelser motsvarande artikel 260.1, 260.4 och 260.7 bör genomföras i lag.

Artikel 260.2, 260.3, 260.5 och 260.6 riktar sig till kommissionen. Någon genomförandeåtgärd är därför inte nödvändig såvitt avser dessa delar av artikel 260.

18.3.13 Kontroll av likvärdighet – nivåer

Regeringens förslag: Om ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor utanför EES, ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller en försäkringsgivare från tredje land är moderföretag till ett moderföretag i tredje land, ska kontrollen i stället utföras på nivån för detta företag.

Om likvärdig tillsyn inte utövas på nivån för det moderföretag som har det yttersta ägarintresset och som är ett försäkringsholdingbolag i tredjeland, ett blandat finansiellt holdingföretag i tredje land eller ett försäkringsföretag i tredjeland, får Finansinspektionen besluta om en ny kontroll av likvärdighet på en lägre nivå, om det där finns ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor utanför EES, ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller en försäkringsgivare från tredje land som är moderföretag till ett försäkringsföretag.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen anser att artiklarna 260–264 i Solvens II-direktivet inte bör genomföras i FRL utan i föreskrifter som meddelas av regeringen.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 263 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att om det moderföretag som avses i artikel 260 i sin tur är ett dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag eller

blandat finansiellt holdingföretag med säte i ett tredje land eller till ett försäkringsföretag i tredje land eller återförsäkringsföretag i tredje land, ska medlemsstaterna tillämpa den kontroll som föreskrivs i artikel 260 endast på nivån för det moderföretag som har det yttersta ägarintresset och som är ett försäkringsholdingbolag i tredjeland, ett blandat finansiellt holdingföretag i tredje land eller ett försäkringsföretag i tredjeland.

Enligt artikel 263 andra stycket får tillsynsmyndigheterna, om likvärdig tillsyn enligt artikel 260 saknas, besluta att utföra en ny kontroll på en lägre nivå där det finns ett moderföretag till ett försäkringsföretag, oavsett om det är på nivån för ett försäkringsholdingföretag i tredje land, ett blandat finansiellt holdingföretag i tredje land eller ett försäkringsföretag i tredjeland.

Av artikel 263 tredje stycket framgår att den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndighetens i sitt beslut att utföra en ny kontroll av likvärdighet på ett företag på en lägre nivå i gruppstrukturen måste ange skälen för ett sådant beslut.

Artikel 263 fjärde stycket anger att artikel 262 ska gälla i tillämpliga delar.

Bestämmelser motsvarande artikel 263 första och andra styckena bör genomföras i lag. Att ett beslut som fattas av en svensk tillsynsmyndighet ska innehålla skälen för beslutet behöver inte regleras särskilt i FRL.

18.3.14 Om likvärdighet föreligger

Regeringens förslag: Om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredjeland bedöms vara likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet, ska Finansinspektionen förlita sig på den tillsyn som tillsynsmyndigheten i det tredje landet utövar.

Utredningens förslag: Utredningen lämnar inte något förslag i denna del.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 261.1 i Solvens II-direktivet följer att om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredje land konstaterats vara likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet, ska medlemsstaterna förlita sig på att tillsynsmyndigheterna i tredjelandet utövar en likvärdig tillsyn. För att genomföra artikeln bör en motsvarande bestämmelse, riktad till Finansinspektionen, föras in i FRL.

18.3.15 Om likvärdighet inte föreligger

Regeringens förslag: Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att bestämmelserna i försäkringsrörelselagen om grupp-tillsyn avseende gruppsolvens, riskkoncentrationer, interna transaktioner, riskhantering och intern kontroll ska tillämpas på

gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES.

Vid beräkningen av gruppens solvens ska moderföretaget i tredjeland hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade kapitalkravet ska beräknas i ett sådant fall.

Efter att ha hört övriga berörda behöriga myndigheter får Finansinspektionen i stället besluta att använda sig av andra tillsynsmetoder som säkerställer att tillsynen över företagen i gruppen är föremål för tillräcklig tillsyn. Finansinspektionen får förelägga en ägare som har ett bestämmande inflytande över försäkringsföretaget att inrätta ett försäkringsholdingbolag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES. Inspektionen får då besluta att bestämmelserna i försäkringsrörelselagen ska tillämpas på de företag i den grupp som leds av detta holdingföretag. Finansinspektionen ska underrätta de berörda behöriga myndigheterna, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten när sådana tillsynsmetoder används.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag.

Utredningen anser att artiklarna 260–264 i Solvens II-direktivet inte bör införas i FRL utan i stället genomföras i föreskrifter från regeringen.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Om den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land inte är likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet, måste Finansinspektionen välja en lösning. Huvudregeln i artikel 262.1 i Solvens II-direktivet är att tillämpa de allmänna principer och metoder om grupp-tillsyn i artiklarna 218–235 och 244–258 på nivån för försäkringsholdingföretaget, det blandade finansiella holdingföretaget eller försäkringsföretag i tredje land.

Artikel 262.1 tredje stycket innehåller regler om beräkning av grupp-solvens som är av detaljerad art. Dessa bör inte genomföras i lag utan lämpar sig för genomförande genom föreskrifter på lägre nivå.

Enligt artikel 262.2 får tillsynsmyndigheten, efter samråd med övriga berörda behöriga myndigheter välja andra metoder för att säkerställa en tillräcklig tillsyn över försäkringsföretagen i gruppen.

Som ett exempel på andra metoder för tillsynen än tillämpning av bestämmelserna om grupp-tillsyn på nivån för moderföretaget i tredjeland nämns specifikt i direktivet att tillsynen utövas över den inom EES hemmahörande undergruppen som leds av ett, för ändamålet särskilt bildat, försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingbolag. Artikel 262.2 i Solvens II-direktivet är nästintill identisk med artikel 18.3 i konglomeratdirektivet. När bestämmelsen i konglomeratdirektivet genomfördes i svensk rätt anfördes att en uppmaning om att inrätta ett

moderföretag inom EES bör rikta sig till den som äger försäkringsföretaget. I det sammanhanget anfördes även att, för att undanröja eventuella tveksamheter om att Finansinspektionen har möjligheten att kräva att det inrättas ett moderföretag inom EES, så infördes den möjligheten i lag (se prop. 2005/06:45 s. 167). Artikel 262.2 bör genomföras efter förebild i 8 kap. 4 andra stycket konglomeratslagen.

Sammanfattningsvis bör det föras in bestämmelser i FRL som innebär följande. Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att bestämmelserna i försäkringsrörelselagen om grupp-tillsyn avseende gruppsolvens, riskkoncentrationer, interna transaktioner, riskhantering och intern kontroll ska tillämpas på gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES. Vid beräkningen av gruppsolvens ska moderföretaget i tredjeland hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas i ett sådant fall. Efter att ha hört övriga berörda behöriga myndigheter får Finansinspektionen i stället besluta att använda sig av andra tillsynsmetoder som säkerställer att tillsynen över företagen i gruppen är föremål för tillräcklig tillsyn. Finansinspektionen får förelägga en ägare som har ett bestämmande inflytande över försäkringsföretaget att inrätta ett försäkringsholdingbolag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES. Inspektionen får då besluta att bestämmelserna i försäkringsrörelselagen ska tillämpas på de företag i den grupp som leds av detta holdingföretag. Finansinspektionen ska underrätta de berörda behöriga myndigheterna, Europeiska kommissionen och Eiopa när sådana tillsynsmetoder används.

18.3.16 Tillsyn över transaktioner inom grupper där moderföretaget är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet

Regeringens förslag: När ett försäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet, ska försäkringsföretaget ha en god kontroll över affärshändelser och avtal med andra företag inom gruppen.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen anser att artiklarna 260–264 i Solvens II-direktivet inte bör införas i FRL utan i stället genomföras i föreskrifter från regeringen eftersom bestämmelserna endast riktar sig till Finansinspektionen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* påpekar att det enligt Solvens II-direktivet gäller olika krav på olika försäkringsgrupper. Som exempel anger inspektionen att en grupp där moderföretaget är ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet endast omfattas av tillsyn över interna transaktioner enligt artikel 265 och menar att detta inte är klart angivet i utredningens förslag, vilket skulle kunna leda till att

sådana grupper skulle omfattas av mer långtgående tillsyn än vad direktivet föreskriver. Inspektionen noterar att utredningens betänkande anger vilka tillsynsregler som gäller för de olika grupperna men att författningsförslaget behöver revideras för att återge att det är de nationella tillsynsmyndigheterna som, enligt artikel 265 ska ansvara för tillsynen av interna transaktioner. *Svensk Försäkring* noterar att det som anges i motiven gällande artikel 265 och den begränsade tillsynen över försäkringsgrupper där moderföretaget är ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet inte tydligt anges i lagförslaget.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 265 i Solvens II-direktivet framgår det att när det finns ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet som är moderföretag till ett försäkringsföretag ska tillsynsmyndigheterna som ansvarar för tillsynen över försäkringsföretaget utöva en allmän tillsyn över transaktionerna mellan företaget och moderföretaget och eventuella anknutna företag.

En övergripande regel om att Finasinspektionen ska utöva allmän tillsyn över transaktioner i denna typ av grupper bör genomföras i lag. Närmare bestämmelser om hur regeln ska tillämpas bör dock framgå av föreskrifter på lägre nivå.

19 Specialföretag

19.1 Bakgrund

Allmänt om värdepapperisering på kreditinstitutsområdet

Värdepapperisering på kreditinstitutsområdet är ett förfarande som innebär att relativt homogena tillgångar med förutsägbara betalningsflöden omvandlas till obligationer eller andra lätt omsättningsbara värdepapper. Genom att föra ihop ett stort antal homogena lån är det möjligt att med utgångspunkt i historiska data beräkna det betalningsflöde som lånestocken förväntas generera. Det förväntade betalningsflödet kan därefter prissättas och emitteras som obligationer, för vilka säkerheterna kan utgöras av betalningsflöden, kreditförstärkande åtgärder och pant-rätter. I stort sett alla fordringar går att värdepapperisera, men lån med panträtt i fastigheter är den mest förekommande typen.

Med värdepapperisering brukar närmare äsytas en mer specialiserad verksamhet där ett företag (originatorn) säljer en lånestock till en juridisk person (specialföretaget) som ger ut värdepapper för att finansiera sitt förvärv. Specialföretaget har enbart till syfte att äga dessa fordringar samt förmedla betalningsflödena från kredittagarna till de som investerat i värdepapperen och företaget överlåter ofta sin administration till ett annat företag (serviceföretaget). Det är oftast originatorn som tar på sig denna uppgift, eftersom det möjliggör en bibehållen kundkontakt med kredittagarna. Investeringarna kräver ofta att specialföretagets kreditvär-

dighet förstärks genom någon form av kreditförstärkande åtgärd, t.ex. att ett försäkringsbolag garanterar specialföretagets kreditvärdighet. Vanligen är ett ratinginstitut involverat i en värdepapperiseringstransaktion för att bedöma specialföretagets kreditvärdighet och de legala förutsättningarna för transaktionen. De obligationer som specialföretaget ger ut kan därmed åsättas en rating.

Något förenklat möjliggjorde de regler om kapitaltäckning som gällde före den 30 juni 2011 rörande värdepapperisering att en originator – som i samband med värdepapperiseringen har överfört en betydande kreditrisk till tredje part – från beräkningen av sina riskvägda exponeringsbelopp kunde undanta de exponeringar som har värdepapperiserats. Den finansiella kris som uppstod hösten 2008 visade på brister i denna reglering. Vid traditionell kreditgivning finns det ett uppenbart incitament för kreditgivaren att kontrollera och övervaka sina lämnade krediter, eftersom kreditgivaren behåller den risk som uppstår vid kreditgivningen. När krediter värdepapperiseras riskerar detta incitament att försvagas, eftersom kreditrisken i dessa fall kan överföras till en tredje part – den som investerar i värdepapperiseringen. En sådan försvagning av kreditgivarens incitament att kontrollera riskerna i sin kreditgivning riskerar att i förlängningen leda till en försämrad kreditkvalitet. Dessutom visade erfarenheterna från finanskrisen att investeringar i värdepapperiseringar har skett utan att det har funnits tillräcklig kunskap om de risker som varit förknippade med investeringen.

Från den 30 juni 2011 gällde i kapitaltäckningshänseende översiktligt följande. Ett kreditinstitut får exponera sig mot en värdepapperisering bara om originatorn, det medverkande institutet eller den ursprungliga långivaren meddelat kreditinstitutet att ett ekonomiskt intresse kommer att behållas i värdepapperiseringen. Beräkning av det ekonomiska intresset får i vissa fall göras på gruppnivå. Ett kreditinstitut ska innan det investerar i en värdepapperisering noggrant undersöka värdepapperiseringen och dess underliggande exponeringar. Därefter ska kreditinstitutet fortlöpande övervaka utvecklingen av värdepapperiseringspositionen. Medverkande institut och kreditinstitut som är originator ska tillämpa samma kriterier för kreditgivning på exponeringar som ska värdepapperiseras som de tillämpar på exponeringar som utgör egna positioner. Investerares och framtida investerare ska ges tillgång till all relevant information om en värdepapperisering (se prop. 2010/11:110).

Dessa regler har sedan ändrats genom genomförandet av kapitaltäckningsdirektivet²⁷ och beslutet om tillsynsförordningen²⁸. I skälen i tillsynsförordningen sägs att för att säkerställa att kapitalkravet för institut i tillräcklig utsträckning beaktar risker och riskreducering i samband med institutens verksamheter och investeringar inom

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om särskild tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG.

²⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

värdepapperisering är det nödvändigt att införa bestämmelser om en riskkänslig och stabilitetsmässigt sund behandling av sådana verksamheter och investeringar (se även i övrigt skäl 50 och exempelvis bestämmelserna i artikel 32 i förordningen). De lagändringar som syftar till att genomföra kapitaltäckningsdirektivet och som bedömts nödvändiga med anledning av tillsynsförordningen trädde i kraft den 2 augusti 2014.

Allmänt om värdepapperisering på försäkringsområdet

Anledningen till att Solvens II-direktivet innehåller en särskild reglering för specialföretag på försäkringsområdet är att dessa företag bedriver en liknande, men ändå till viss del annan verksamhet än traditionella återförsäkringsföretag. Specialföretagens verksamhet är betydelsefull för försäkringsföretagen som ett alternativ till återförsäkring, eftersom den tillför ytterligare kapacitet när återförsäkring genom mer traditionella kanaler är begränsad. Dessa företag spelar således en väsentlig roll när det gäller att främja olika riskhanteringslösningar för försäkringsföretag, men även för återförsäkringsföretag. De risker som är förknippade med att använda ett specialföretags verksamhet för ett försäkringsföretag innebär dock att det behövs relevanta rörelse- och tillsynsregler för att skydda försäkringsstagarna, men även för att undvika systemrisker.

På försäkringsområdet har värdepapperiseringslösningar i huvudsak använts för att omvandla försäkringsportföljer som innehåller katastrofrisker till värdepapper – oftast obligationer – vilka säljs till den traditionella kapitalmarknaden. Även andra finansieringsmekanismer förekommer dock. För investerarna på denna marknad har katastrofobligationen den fördelen att det inte föreligger något samband mellan naturkatastrofer (försäkringsrisk) och händelser på finansmarknaden (kreditrisk).

Tillvägagångssättet för hanteringen av dessa katastrofrisker är oftast att ett försäkringsföretag bildar ett specialföretag som i sin tur upprättar ett i huvudsak konventionellt återförsäkringskontrakt mellan specialföretaget och försäkringsföretaget. Avtalet innebär således att specialföretaget övertar försäkringsrisker från försäkringsföretaget. Specialföretaget får i enlighet med avtalet en premie av försäkringsföretaget och emitterar samtidigt en högriskobligation på kapitalmarknaden (eller använder någon annan finansieringsmekanism). Investerare är i dessa fall normalt stora institutionella köpare. Katastrofobligationerna löper normalt under ett till fyra år. Inkomsterna från emissionen placeras av specialföretaget i säkra kortfristiga värdepapper och avkastningen på denna placering – tillsammans med premien som försäkringsföretaget ursprungligen har betalat – används för att betala räntan till obligationsinnehavarna. Avkastningen på obligationerna är normalt hög.

Den slutliga betalningen till investeraren är normalt beroende av om en specificerad händelse inträffar eller hur värdet utvecklas på ett index av naturkatastrofrisker. Om ingen händelse inträffar som utlöser ett försäkringsfall, löser specialföretaget in obligationen till fullt värde tillsammans med den sista räntebetalningen. Om försäkringsfall inträffar, betalar specialföretaget till försäkringsföretaget i enlighet med återförsäkringsavtalet. Resterande belopp betalas till investeraren.

Sammanfattningsvis kan sägas att för ett försäkringsföretag ligger en stor fördel i att företaget – i motsats till vad som gäller vid traditionell återförsäkring – inte löper någon kreditrisk eftersom hela ”skadan”, dvs. beloppet från obligationsköparna betalas ut i förskott. Om försäkringsfall inträffar, minskar obligationens värde i motsvarande grad. Om å andra sidan någon skada inte uppstår, har investeraren normalt haft en överavkastning motsvarande premien för det ursprungliga skyddet.

Nuvarande reglering av specialföretag på försäkringsområdet

I samband med genomförandet av återförsäkringsdirektivet – som innehöll en option för medlemsstaterna att tillåta specialföretag att etablera sig på deras territorium – gjordes bedömningen att det inte då borde införas några särbestämmelser för specialföretag (se prop. 2007/08:40 s. 122). Skälet till detta var att det inte bedömdes föreligga något starkt behov av sådana företag i Sverige, eftersom sådan verksamhet som är typisk för specialföretag kan bedrivas av ett återförsäkringsbolag inom ramen för gällande och då föreslagna regler i FRL. Det uteslöts dock inte att frågan kunde komma att omprövas i ett senare sammanhang. För att genomföra återförsäkringsdirektivets bestämmelser om användning av utestående belopp från specialföretag för skuldtäckning infördes dock en definition av specialföretag (se 1 kap. 12 § 4 samt 6 kap. 3 § 14 och 34 § 3 FRL).

Solvens II-direktivet

Av Solvens II-direktivet framgår att ett specialföretag är ett företag som, utan att vara ett befintligt försäkrings- eller återförsäkringsföretag, och oavsett om det är ett eget bolag eller ej, övertar risker från försäkrings- eller återförsäkringsföretag och till fullo finansierar sin exponering för sådana risker genom inkomster från emissioner av skuldebrev eller någon annan finansieringsmekanism där återbetalningsrättigheterna för dem som tillhandahåller sådana lån eller en sådan finansieringsmekanism är efterställd ett sådant företags återförsäkringsskyldigheter (artikel 13.26). Ett specialföretag behöver således inte vara en juridisk person.

Enligt artikel 211.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna tillåta specialföretag att etablera sig inom deras territorier, förutsatt att tillsynsmyndigheterna ger sitt förhandsgodkännande (tillstånd). Kommissionen ska, i syfte att säkerställa en harmoniserad behandling av specialföretag, anta genomförandeåtgärder för att fastställa ett tillståndets omfattning, obligatoriska villkor som ska ingå i alla ingångna avtal, lämplighetskrav för ägare och ledning, krav på sunda rutiner för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll, krav för riskhanteringen, informationskrav beträffande redovisning, uppgifter för stabilitetstillsyn och statistik samt solvenskrav (artikel 211.2). Enligt artikel 211.3 ska specialföretag som har fått tillstånd före den 31 oktober 2012 omfattas av lagen i den medlemsstat som gett tillståndet. All ny verksamhet som ett specialföretag startar efter det datumet ska emellertid omfattas av artikel 211.1 och 211.2. Genomförandeåtgärderna har antagits i

form av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. Vidare har kommissionen beslutat om bindande tekniska standarder beträffande specialföretag i form av en EU-förordning på nivå 2,5²⁹.

19.2 Utgångspunkter för reglering av specialföretag i svensk rätt

Regeringens bedömning: Specialföretag regleras i försäkringsrörelselagen.

Solvens II-direktivet innehåller endast ett fåtal bestämmelser om specialföretag. Resterande bestämmelser om specialföretag finns i EU-förordningarna som är direkt tillämpliga i Sverige. I fråga om bestämmelserna i förordningarna som rör tillstånd, tillsyn och ingripande bör kompletterande nationella bestämmelser införas i försäkringsrörelselagen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Som nämnts tidigare bedriver specialföretag en liknande verksamhet som traditionella återförsäkringsföretag, som per definition räknas som försäkringsföretag och därmed omfattas av regleringen i FRL. Med hänsyn härtill bör specialföretag regleras i den lagen.

Direktivet innehåller endast en artikel (artikel 211.1), som behöver genomföras i svensk rätt, nämligen att medlemsstaterna ska tillåta specialföretag att etablera sig inom deras territorier, förutsatt att tillsynsmyndigheterna ger sitt godkännande. Resterande bindande bestämmelser om specialföretag finns i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35, se artikel 211.2, och i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462.

Förutsättningarna för *tillstånd* att bedriva verksamhet som specialföretag framgår av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. Som exempel kan nämnas att för att tillstånd ska beviljas måste bl.a. ledningen för specialföretaget uppfylla vissa lämplighetskrav (artikel 310 d). Detta krav utvecklas sedan närmare i en annan artikel (artikel 315). För att EU-förordningen ska kunna tillämpas och få genomslag i svensk rätt behövs det emellertid vissa kompletterande bestämmelser i FRL – bl.a. behöver det införas bestämmelser om prövning av bolagsordning

²⁹ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462 av den 19 mars 2015 om fastställande av tekniska standarder för genomförande avseende förfarandena för tillsynsmyndighetens godkännande av etablering av specialföretag, för samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter när det gäller specialföretag samt för att fastställa format och mallar för de uppgifter som specialföretagen ska rapportera i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG.

och stadgar. Härutöver behöver naturligtvis förutsättningarna för tillstånd i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 vara uppfyllda.

Frågor om *tillsyn* regleras inte uttryckligen i EU-förordningen (nivå 2 och 2,5). Det finns endast en artikel i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 om att medlemsstaterna får begära sådan information av specialföretaget som behövs för att kunna utöva tillsyn över företaget (artikel 325.1). För att EU-förordningen ska kunna tillämpas och få genomslag behövs det även i detta avseende införas kompletterande bestämmelser i FRL. Det gäller närmare bestämt regler om tillsynen och dess omfattning samt om registeringsmyndighet.

Bestämmelser om *ingripande* finns enbart i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462, och då endast i form av vad som kan eller ska utgöra grund för återkallelse. Det måste stå de enskilda medlemsstaterna fritt att härutöver besluta om andra typer av ingripanden. Det bör därför införas kompletterande bestämmelser om andra typer av ingripandeformer i FRL utöver återkallelse.

19.3 Tillstånd

19.3.1 Tillståndsplikt

Regeringens förslag: Ett aktiebolag eller en ekonomisk förening får driva verksamhet som specialföretag bara efter tillstånd från Finansinspektionen.

Med specialföretag avses ett aktiebolag eller en ekonomisk förening som, utan att vara ett försäkringsföretag eller en utländsk försäkringsgivare, övertar försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen preciserar inte vilka associationsformer som ska ges tillstånd att bedriva verksamhet som specialföretag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Som nämnts innehåller Solvens II-direktivet – i motsats till återförsäkringsdirektivet – en skyldighet för medlemsstaterna att införa uttryckliga bestämmelser om möjlighet för specialföretag att etablera sig inom deras territorier. Det bör således införas en bestämmelse som innebär att verksamhet som består i att överta försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller en utländsk försäkringsgivare och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyl-

dighet enligt avtal om riskövertagande, får drivas bara efter tillstånd. Tillåtna associationsformer är aktiebolag och ekonomisk förening (se närmare nedan).

19.3.2 Förutsättningar för tillstånd att driva verksamhet som specialföretag

Regeringens förslag: Tillstånd att driva verksamhet som specialföretag ska ges ett aktiebolag eller en ekonomisk förening som avser att bedriva verksamhet som består i att överta försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller från en EES-försäkringsgivare enligt särskilda avtalsvillkor och finansierar denna verksamhet helt genom inkomster från emission av skuldebrev eller genom någon annan liknande finansieringsmekanism, enligt särskilda avtalsvillkor.

Ytterligare förutsättningar som måste vara uppfyllda är att bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med andra författningar som reglerar ett aktiebolags bolagsordning eller en ekonomisk förenings stadgar samt i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten. Dessutom krävs att den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i andra författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings verksamhet.

Utredningens förslag: Överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen preciserar inte vilka associationsformer som ska ges tillstånd att bedrivas verksamhet som specialföretag. Vidare föreslår utredningen att regeringen ska få meddela närmare föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd och villkor för verksamheten.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Finansinspektionen* föreslår att lagtexten justeras så att det framgår att endast juridiska personer kan få tillstånd som specialföretag. *Bolagsverket* anser att det av registreringstekniska skäl är viktigt för verket att det tydliggörs vilka associationsformer som kan bli aktuella för tillstånd som specialföretag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Solvens II-direktivet innehåller en skyldighet för medlemsstaterna att införa uttryckliga bestämmelser som möjliggör för specialföretag att etablera sig inom deras territorier (efter förhandsgodkännande). Direktivet får uppfattas så att det överlåter åt medlemsstaterna att bestämma vilka associationsformer som bör tillåtas när det gäller specialföretag. Regeringen delar *Finansinspektionens* bedömning att endast juridiska personer bör komma ifråga. Med tanke på verksamhetens art i ett specialföretag är det dessutom lämpligt att välja de huvudsakliga associationsformer som svensk lagstiftning erbjuder för att bedriva verksamhet utan personligt ansvar för associationens delägare, dvs. aktiebolag och ekonomisk förening (kapitalassociation

respektive personassociation). Dessa företag ska, som *Bolagsverket* föreslår, omfattas av krav på registrering i register (se närmare nedan)

När det gäller förutsättningarna för tillstånd att bedriva verksamhet som specialföretag, vilka framgår av bestämmelserna i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35, finns det – som konstaterats tidigare – behov av vissa kompletteringar i FRL för att EU-regleringen i denna del ska kunna tillämpas och få genomslag i svensk rätt. Härutöver måste naturligtvis även förutsättningarna för tillstånd enligt EU-förordningen vara uppfyllda. Detta bör i FRL komma till uttryck på så sätt att den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i andra författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings verksamhet.

19.3.3 Prövning av ansökan om tillstånd

Regeringens förslag: En ansökan om tillstånd att driva verksamhet som specialföretag, liksom frågor om godkännande av bolagsordning eller stadgar, ska prövas av Finansinspektionen.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen föreslår att regeringen ska få meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd och villkor för verksamheten.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: För att kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 ska kunna tillämpas och få genomslag i svensk rätt behöver det pekas ut vilken myndighet som ska pröva en ansökan om tillstånd att bedriva verksamhet som specialföretag. Det framstår som lämpligt att Finansinspektionen ges denna uppgift och att detta framgår av lag. Det är även lämpligt att det är inspektionen som får ansvar att pröva frågor om godkännande av bolagsordning eller stadgar för ett specialföretag. Även detta och vilka förutsättningar som gäller för godkännande bör framgå av FRL.

19.4 Tillsyn över specialföretag

19.4.1 Registeringsmyndighet

Regeringens förslag: Bolagsverket ska vara registreringsmyndighet för specialföretag. Ett specialföretag ska vara registrerat i aktiebolags- eller föreningsregistret med en särskild beteckning. I dessa register skrivs de uppgifter in som enligt försäkringsrörelselagen eller andra författningar ska anmälas för registrering.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen föreslår att regeringen ska få meddela närmare föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd och villkor för verksamheten.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det. *Bolagsverket* anför att det av registreringstekniska skäl är viktigt att det tydliggörs om det kommer att införas krav på registrering i försäkringsregistret för specialföretag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utkastet till lagrådsremiss föreslås att det upprättas ett särskilt register för registrering av specialföretag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Bolagsverket* förespråkar att specialföretag ska vara registrerade i aktiebolags- eller föreningsregistret med en särskild beteckning.

Skälen för regeringens förslag: I likhet med vad som gäller för försäkringsföretag bör Bolagsverket vara registeringsmyndighet för specialföretag.

Bolagsverket förespråkar av kostnads- och effektivitetsskäl att specialföretag ska vara registrerade i aktiebolags- eller föreningsregistret med en särskild beteckning. Regeringen delar Bolagsverkets bedömning av frågan om val av registreringsform. Specialföretag bör således vara registrerade under en särskild beteckning i redan existerande register för respektive associationsform. I dessa register ska det skrivas in uppgifter som enligt författningar ska anmälas för registrering. Även detta bör framgå av FRL.

19.4.2 Tillsynen och dess omfattning

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ha tillsyn över specialföretag.

Tillsynen ska omfatta att verksamheten drivs enligt andra författningar som reglerar specialföretagets verksamhet, företagets bolagsordning eller stadgar, samt riktlinjer som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet.

Utredningen har inte något förslag i fråga om tillsynen och dess omfattning.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Frågor om tillsyn regleras inte uttryckligen i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35. Det finns endast en artikel om att medlemsstaterna får begära sådan information av specialföretaget som behövs för att kunna utöva tillsyn över företaget. För att EU-förordningen ska kunna tillämpas och få genomslag behövs det därför kompletterande bestämmelser i FRL om tillsynen och dess omfattning.

19.4.3 Upplysningar från ett specialföretag till Finansinspektionen

Regeringens förslag: Ett specialföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär.

Utredningen har inte något förslag i frågan om upplysningar från ett specialföretag till Finansinspektionen.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Som nämnts i föregående avsnitt finns det en artikel i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 om att medlemsstaterna får begära sådan information av specialföretaget som behövs för att kunna utöva tillsyn över företaget. I bestämmelsen saknas emellertid den nödvändiga preciseringsen att det är till Finansinspektionen – i egenskap av utpekad tillsynsmyndighet – som specialföretag ska lämna upplysningar om sin verksamhet. Finansinspektionen torde inte kunna inhämta dessa uppgifter enbart med stöd av denna bestämmelse EU-förordningen. För att den ska kunna tillämpas och få genomslag behövs det därför en kompletterande bestämmelse i FRL.

19.4.4 Avgifter till Finansinspektionen

Regeringens förslag: Specialföretag ska med avgifter bidra till att täcka kostnaderna för Finansinspektionens verksamhet.

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter.

Utredningen har inte något förslag i frågan om avgifter till Finansinspektionen.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I likhet med vad som gäller för försäkringsföretag bör specialföretag med avgifter bidra till att täcka kostnaderna för Finansinspektionens verksamhet. Regeringen bör få meddela föreskrifter om sådana avgifter.

19.5 Ingripande mot specialföretag

19.5.1 När Finansinspektionen ska ingripa

Regeringens förslag: Finansinspektionen ska ingripa om ett specialföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt andra författningar som

reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning eller stadgar eller företagets riktlinjer som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. Inspektionen ska även ingripa om bolagsordningen, stadgarna, eller riktlinjerna inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet.

Utredningen har inte något förslag i frågan om när Finansinspektionen ska ingripa mot ett specialföretag.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462 anges under vilka förutsättningar som en nationell tillsynsmyndighet får eller ska ingripa mot ett specialföretag (i form av återkallelse av tillstånd). Där anges bl.a. att den nationella tillsynsmyndigheten får ingripa när ett specialföretag inte längre uppfyller de ursprungliga villkoren för tillståndet eller när företaget åsidosätter sina förpliktelser enligt de bestämmelser det omfattas av. Enligt regeringens mening bör det tydliggöras i FRL under vilka förutsättningar som Finansinspektionen ska ingripa mot ett specialföretag. Förslaget innebär bl.a. att Finansinspektionen ska ingripa mot bl.a. ett specialföretag som har åsidosatt sina skyldigheter enligt andra författningar som reglerar företagets verksamhet. Det kan vara ett specialföretag som bryter mot EU-förordningar eller mot aktiebolagslagen (2005:551) eller lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

19.5.2 Hur Finansinspektionen ska ingripa

Regeringens förslag: Ingripande ska ske genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Om en överträdelse är allvarlig ska specialföretagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

Utredningen har inte något förslag i frågan hur Finansinspektionen ska ingripa mot specialföretag.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelser om ingripande finns, som nämnts tidigare, enbart i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462, och då endast i form av vad som kan eller ska utgöra grund för återkallelse. Det måste stå de enskilda medlemsstaterna fritt att härutöver besluta om andra typer av ingripanden. Det bör därför i FRL införas kompletterande bestämmelser om andra typer av ingripandeformer utöver återkallelse.

Det finns därför anledning att föreslå att ingripande ska ske genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Om en överträdelse är allvarlig bör specialföretagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

19.5.3 När Finansinspektionen får avstå från ingripande

Regeringens förslag: Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, specialföretaget gör rättelse, eller någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Utredningen har inte något förslag i frågan om när Finansinspektionen får avstå från ingripande.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I likhet med vad som gäller för försäkringsföretag bör det framgå av FRL att Finansinspektionen under vissa förutsättningar får avstå från att ingripa mot ett specialföretag.

Det finns därför anledning att föreslå att Finansinspektionen får avstå från ingripande om en överträdelse är ringa eller ursäktlig, specialföretaget gör rättelse, eller någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

19.5.4 Överträdelser av beslut om rättelser

Regeringens förslag: Om ett specialföretag driver verksamhet i ett annat land inom EES och företaget inte rättar sig efter Finansinspektionens eller behörig utländsk myndighets begäran om rättelse, ska inspektionen vidta de åtgärder som behövs för att förhindra fortsatta överträdelser. Inspektionen ska underrätta den behöriga utländska myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Utredningen har inte något förslag i frågan om överträdelse av beslut om rättelse.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Det bör införas en bestämmelse i lag som möjliggör för Finansinspektionen att vidta åtgärder om ett specialföretag driver verksamhet i ett annat land inom EES och företaget inte rättar sig efter Finansinspektionens eller behörig utländsk myndighets begäran om rättelse.

Det finns därför anledning att föreslå att om ett specialföretag driver verksamhet i ett annat land inom EES och företaget inte rättar sig efter Finansinspektionens eller behörig utländsk myndighets begäran om rättelse, ska inspektionen vidta de åtgärder som behövs för att förhindra fortsatta överträdelser. Inspektionen ska underrätta den behöriga utländska myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

19.5.5 Återkallelse av tillstånd att bedriva verksamhet som specialföretag

Regeringens förslag: I lagen ges en upplysningsbestämmelse om att det i kommissionens EU-förordning finns bestämmelser om när ett tillstånd ska respektive får återkallas.

I stället för återkallelse får varning meddelas, om det är tillräckligt.

Om ett specialföretags tillstånd återkallas, får Finansinspektionen bestämma hur avvecklingen av verksamheten ska ske.

Ett beslut om återkallelse får förenas med förbud att fortsätta hela eller delar av verksamheten.

Utredningen har inte något förslag i frågan om återkallelse av tillstånd för ett specialföretag.

Remissinstanserna har inte berört frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: En upplysningsbestämmelse bör införas i lag om att det i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/462 finns bestämmelser om när ett tillstånd ska eller får återkallas. Eftersom det får anses stå varje medlemsstat fritt att reglera andra former av ingripanden (jfr ovan) bör det anges i lag att varning får meddelas, om det är tillräckligt. I likhet med vad som gäller för försäkringsföretag bör Finansinspektionen få bestämma hur avvecklingen ska ske om ett specialföretags tillstånd har återkallats liksom att ett sådant beslut får förenas med förbud att fortsätta hela eller delar av verksamheten.

19.5.6 Straffavgift

Regeringens förslag: Om Finansinspektionen har meddelat ett beslut om anmärkning eller varning mot ett specialföretag, får inspektionen besluta att företaget ska betala en straffavgift.

Avgiften tillfaller staten.

Straffavgiften ska fastställas till lägst femtusen kronor och högst femtio miljoner kronor.

Avgiften får inte överstiga tio procent av specialföretagets omsättning närmast föregående räkenskapsår. Om överträdelsen har skett under specialföretagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

När straffavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse är som har föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

Utredningen har inte något förslag i frågan om straffavgift.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I FRL finns bestämmelser om befogenhet för Finansinspektionen att besluta om straffavgift och dess storlek inom ett visst intervall. Inspektionen bör ges samma befogenhet gentemot ett specialföretag.

Det finns därför anledning att föreslå att om Finansinspektionen har meddelat ett beslut om anmärkning eller varning mot ett specialföretag, får inspektionen besluta att företaget ska betala en straffavgift. Avgiften tillfaller staten. Straffavgiften ska fastställas till lägst femtusen kronor och högst femtio miljoner kronor. Avgiften får inte överstiga tio procent av specialföretagets omsättning närmast föregående räkenskapsår. Om överträdelsen har skett under specialföretagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas. När straffavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse är som har föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

19.5.7 Förseningsavgift

Regeringens förslag: Om ett specialföretag inte i tid lämnar de upplysningar som har föreskrivits med stöd av lag, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

Utredningen har inte något förslag i frågan om förseningsavgift.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I nuvarande FRL finns bestämmelser om befogenhet för Finansinspektionen att besluta om förseningsavgift. Inspektionen bör ges samma befogenhet gentemot ett specialföretag.

Det finns därför anledning att föreslå att om ett specialföretag inte i tid lämnar de upplysningar som har föreskrivits med stöd av lag, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor. Avgiften tillfaller staten.

19.5.8 Verkställighet av beslut om straffavgift och förseningsavgift

Regeringens förslag: Straffavgiften eller förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet. Finansinspektionens beslut att ta ut straffavgift eller förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom denna tid.

Om straffavgiften eller förseningsavgiften inte betalas inom den tid som anges ovan, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning.

En beslutad straffavgift eller förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

Utredningen har inte något förslag i frågan om verkställighet av beslut om straffavgift och förseningsavgift.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I nuvarande FRL finns bestämmelser om när straffavgiften ska betalas, att Finansinspektionen beslut om straffavgift eller förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, indrivning av straffavgift eller förseningsavgift eller bortfallande av dessa. Motsvarande bestämmelser bör gälla i fråga om specialföretag.

Det finns därför anledning att föreslå att straffavgiften eller förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet. Finansinspektionens beslut att ta ut straffavgift eller förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom denna tid. Om straffavgiften eller förseningsavgiften inte betalas inom den tid som anges ovan, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. En beslutad straffavgift eller förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

19.5.9 Ingripande mot den som saknar tillstånd

Regeringens förslag: Om någon driver verksamhet som specialföretag utan att vara berättigad till det, ska Finansinspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten. Inspektionen får besluta hur avvecklingen av verksamheten ska ske.

Om det är osäkert om försäkringsrörelselagen är tillämplig på viss verksamhet, får Finansinspektionen förelägga den som driver verksamheten att lämna de upplysningar om verksamheten som inspektionen behöver för att bedöma om så är fallet. Den som är revisor i ett

företag är skyldig att på begäran av inspektionen lämna sådana upplysningar om företagets verksamhet som revisorn har fått kännedom om vid fullgörandet av sitt uppdrag.

Om ett specialföretag inte följer ett föreläggande att upphöra med verksamheten, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation. Beslut om likvidation ska inte meddelas om det under ärendets handläggning vid rätten visas att verksamheten har upphört.

Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

Utredningen har inte något förslag i frågan om ingripande mot den som saknar tillstånd.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I nuvarande FRL finns bestämmelser om befogenhet för Finansinspektionen att bl.a. ingripa mot den som saknar tillstånd. Inspektionen bör ges samma befogenhet gentemot ett specialföretag. Även i övrigt bör bestämmelserna utformas i enlighet med FRL.

Det finns därför anledning att föreslå att om någon driver verksamhet som specialföretag utan att vara berättigad till det, ska Finansinspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten. Inspektionen får besluta hur avvecklingen av verksamheten ska ske. Om det är osäkert om lagen är tillämplig på viss verksamhet, får Finansinspektionen förelägga den som driver verksamheten att lämna de upplysningar om verksamheten som inspektionen behöver för att bedöma om så är fallet. Den som är revisor i ett företag är skyldig att på begäran av inspektionen lämna sådana upplysningar om företagets verksamhet som revisorn har fått kännedom om vid fullgörandet av sitt uppdrag. Om ett specialföretag inte följer ett föreläggande att upphöra med verksamheten, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation. Beslut om likvidation ska inte meddelas om det under ärendets handläggning vid rätten visas att verksamheten har upphört. Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

19.5.10 Vite

Regeringens förslag: Om Finansinspektionen meddelar föreläggande eller förbud riktat mot ett specialföretag, får inspektionen förena föreläggandet med vite.

Utredningen har inte något förslag i frågan om vite.

Remissinstanserna berör inte frågan.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I nuvarande FRL ges Finansinspektionen befogenhet att förena ett föreläggande eller förbud med vite. En motsvarande befogenhet bör ges inspektionen gentemot ett specialföretag.

20 Återförsäkring

20.1 Likvärdighetsbedömningar (ekvivalensbedömningar)

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om kommissionens skyldigheter och möjligheter när det gäller s.k. likvärdighetsbedömningar av solvensordningar som tredjeland tillämpar på återförsäkringsverksamhet behöver inte tas in i lag.

Bestämmelsen i Solvens II-direktivet om att återförsäkringsavtal som ingåtts med ett försäkringsföretag med huvudkontor i ett tredje land vars solvensordning av kommissionen bedömts vara likvärdig med solvensordningen i direktivet, ska behandlas på samma sätt som återförsäkringsavtal som ingåtts med företag som har fått tillstånd enligt direktivet behöver inte heller tas in i svensk lag.

Utredningens bedömning sammanfaller endast delvis med regeringens bedömning. Utredningen föreslår att det tas in en uttrycklig bestämmelse i lag om likabehandling.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 172.1 i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt *omnibus II-direktivet (artikel 2.42)*, finns bestämmelser om att kommissionen ska anta genomförandeåtgärder som specificerar kriterierna för att bestämma om den solvensordning som ett tredje land tillämpar på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredje landet är likvärdig med den solvensordning som gäller enligt Solvens II-direktivet. Bestämmelsen riktar sig till kommissionen och ska därför inte tas in i svensk lag.

Av artikel 172.2 (i dess lydelse enligt *omnibus II-direktivet*) framgår det att kommissionen får, med beaktande av de kriterier som fastställts enligt artikel 172.1, besluta om huruvida en solvensordning som tredjeland tillämpar på återförsäkringsverksamhet som bedrivs av försäkringsföretag med huvudkontor i samma tredjeland är likvärdig med den solvensordning som gäller enligt Solvens II-direktivet. Eftersom delegerade akter som antas av kommissionen i form av EU-förordning är direkt gällande i Sverige, krävs det inga lagstiftningsåtgärder med anledning av artikel 172.2.

Av artikel 172.3 framgår det att återförsäkringsavtal som ingåtts med ett försäkringsföretag med huvudkontor i ett tredje land vars solvensordning bedömts vara likvärdig med solvensordningen i Solvens II-direktivet ska behandlas på samma sätt som återförsäkringsavtal som ingåtts med företag som har fått tillstånd enligt Solvens II-direktivet. Artikeln får anses ha betydelse vid beräkning av solvenskapitalkravet och hur man där får beakta riskreduceringstekniker, dvs. i vilka fall t.ex. avgiven återförsäkring kan reducera kapitalkravet för att försäkringsföretagets risk är lägre. Eftersom detta regleras i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 bedöms inte heller denna artikel föranleda någon genomförandeåtgärd i lag.

Genom *omnibus II-direktivet (artikel 2.42)* införs det även nya bestämmelser i Solvens II-direktivet (artikel 172.4–172.6). Enligt artikel 172.4 och 172.5 införs en möjlighet för kommissionen att besluta om ekvivalens under en begränsad tidsperiod. Enligt artikel 172.6 ska återförsäkringskontrakt som sluts med företag vars solvensordning ansetts vara ekvivalent under en begränsad tidsperiod behandlas på samma sätt som återförsäkringskontrakt som sluts med företag vars solvensordning ansetts vara ekvivalent.

Även sådana återförsäkringskontrakt som har slutits med företag vars solvensordning har ansetts vara ekvivalent under en begränsad tidsperiod bör beaktas vid beräkning av solvenskapitalkravet enligt ovan. För detta krävs också i dessa fall ett beslut om ekvivalens från kommissionen.

20.2 Förbud mot att vägra att godkänna återförsäkrings- och retrocessionsavtal

Regeringens bedömning: Bestämmelserna om förbud mot att vägra godkänna återförsäkrings- och retrocessionsavtal i Solvens II-direktivet behöver inte tas in i lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 32.1 och 32.2 i Solvens II-direktivet får ett försäkringsföretags hemland inte vägra att godkänna eller motsätta sig ett återförsäkringsavtal eller retrocessionsavtal som ingåtts med ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i ett annat land inom EES av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det återförsäkrings- eller försäkringsföretagets finanser. Bestämmelsen har sin motsvarighet i de äldre direktiven och är redan införd i svensk rätt genom bestämmelserna i nuvarande 6 kap. 1 § tredje stycket FRL.

Enligt artikel 32.2 får återförsäkringsföretagets hemland inte motsätta sig ett s.k. retrocessionsavtal som företaget ingått med ett återförsäkrings- eller försäkringsföretag som är auktoriserat i ett annat land inom EES av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det återförsäkrings- eller försäkringsföretagets finanser. Även denna bestämmelse har sin motsvarighet i de äldre direktiven, och är införd i svensk rätt genom bestämmelserna i nuvarande 6 kap. 1 § tredje stycket FRL.

Bestämmelserna i 6 kap. 1 § tredje stycket FRL har inte någon relevans i Solvens II-regelverket. Dessa regler slopas därför. Bestämmelserna i artikel 32 får emellertid anses ha betydelse vid beräkning av solvenskapitalkravet och hur man där får beakta riskreduceringstekniker, dvs. i vilka fall avgiven återförsäkring kan reducera kapitalkravet för att försäkringsföretagets risk är lägre. Eftersom detta regleras i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 bedöms emellertid denna artikel inte föranleda någon genomförandeåtgärd i lag.

20.3 Förbud mot pantsättning av tillgångar

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om förbud mot system med bruttoreserver som kräver att tillgångar pantsätts för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett försäkringsföretag i tredjeland vars solvensordning bedömts vara likvärdig med solvensordningen i Solvens II-direktivet, kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 173 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om förbud mot system med bruttoreserver som kräver att tillgångar pantsätts för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett försäkringsföretag i tredjeland vars solvensordning bedömts vara likvärdig med solvensordningen i Solvens II-direktivet.

När motsvarande direktivbestämmelse för återförsäkringsgivare från ett annat EES-land genomfördes i svensk rätt i samband med genomförandet av återförsäkringsdirektivet gjordes bedömningen att det i Sverige inte fanns något sådant system med bruttoreserver som avses i bestämmelsen och att bestämmelsen därför inte krävde någon lagstiftningsåtgärd (se prop. 2007/08:40 s. 84).

I 5 kap. LUFT finns bestämmelser om att en försäkringsgivare från tredje land ska, som säkerhet för sin försäkringsrörelse i Sverige, deponera värdehandlingar i en bank eller ett kreditmarknadsföretag på det sätt och under de villkor som Finansinspektionen bestämmer. Bestämmelserna ändrades senast i samband med genomförandet av återförsäkringsdirektivet, genom vilket det klargjordes att depositionsbestämmelserna

för direkt försäkringsrörelse även skulle gälla vid återförsäkringsrörelse. Att depositionsbestämmelserna alltså i grunden ska gälla för all försäkringsrörelse som bedrivs genom filial till en försäkrings- eller återförsäkringsgivare från tredje land följer av artikel 162.2 i Solvens II-direktivet.

Frågan är nu om bestämmelsen i artikel 173 ska anses förbjuda depositionskrav i de fall försäkrings- eller återförsäkringsgivaren har sitt huvudkontor i ett tredje land vars solvensordning bedömts vara likvärdig med solvensordningen i Solvens II-direktivet. Om bestämmelsen vore avsedd att innebära krav på ett sådant förbud, torde emellertid sistnämnd direktivbestämmelse ha formulerats på ett sådant sätt att den hänvisade till bestämmelserna om deposition i samma direktiv. Eftersom en sådan hänvisning saknas bör bestämmelsen tolkas enligt dess ordalydelse, dvs. som ett förbud mot en viss form av system med bruttoreserver. I enlighet med tidigare bedömningar finns det inget sådant system i Sverige, och bestämmelsen i artikel 173 kräver därför inga lagstiftningsåtgärder.

20.4 Finansiell återförsäkring

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om krav på särskild riskhantering i samband med finansiell återförsäkring kräver ingen särskild reglering i lag

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Begreppet finansiell återförsäkring förklaras i artikel 210.3 i Solvens II-direktivet på följande sätt; en återförsäkring där den explicita maximala potentiella förlusten som kan uppstå överstiger premien för avtalets livslängd, samtidigt som det i avtalet antingen tas hänsyn till pengars tidsvärde eller finns mekanismer för att utjämna skillnaden i ekonomiskt åtagande mellan parterna. Risken för förlust ska uppstå genom överföring av en teckningsrisk och en tidsrisk, som båda är betydande. Den potentiella förlusten ska överstiga premien med ett ”begränsat men betydande belopp”.

Finansiell återförsäkring i olika former har funnits sedan i vart fall 1950-talet. Den började användas i ökad utsträckning under 1990-talet till följd av de katastrofskador som drabbade den internationella återförsäkringsmarknaden under slutet av 1980 och början av 1990-talet. Medan traditionell återförsäkring syftar till att överföra en del av försäkringsrisken från en försäkringsgivare till en återförsäkrare så syftar finansiell återförsäkring i sin ursprungliga form till att skydda ett försäkringsbolags balansräkning och framtida rörelseresultat mot sådana risker som räntefluktuationer, felaktig valutamatchning, felaktiga investeringar etc. Finansiell återförsäkring kan också vara fokuserad på transaktioner som syftar till att lösa sådana problem hos försäkringsgivare som svaga

reserver, otillräckligt kapital och stora fluktuationer i riskrörelsen. Den är en av de tekniker som ibland brukar kallas alternativa riskreduceringstekniker. Det tycks inte finnas någon tydlig gräns mellan traditionell återförsäkring och finansiell återförsäkring.

Enligt artikel 210.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna säkerställa att försäkringsföretag som ingår avtal om finansiell återförsäkring, eller bedriver verksamhet med sådan återförsäkring, på ett tillfredsställande sätt kan identifiera, mäta, övervaka, hantera, kontrollera och rapportera risker som uppstår genom sådana avtal eller verksamheter. Enligt artikel 210.2, i dess lydelse enligt *omnibus II-direktivet (artikel 2.45)*, får kommissionen, i syfte att säkerställa en harmoniserad behandling av finansiell återförsäkringsverksamhet, anta delegerade akter för att närmare specificera bestämmelserna i 210.1 i fråga om övervakning, hantering och kontroll av risker till följd av finansiell återförsäkringsverksamhet.

Eftersom bestämmelsen i artikel 210.2 inte är riktad till medlemsstaterna behöver bestämmelsen inte genomföras i svensk rätt.

När det gäller bestämmelserna i artikel 210.1 och 210.3 görs följande bedömning.

I samband med det svenska genomförandet av återförsäkringsdirektivet – som innehöll en option som gjorde det möjligt att tillämpa bestämmelserna i det direktivet på finansiell återförsäkring – gjordes bedömningen att det inte då borde införas några särbestämmelser för finansiell återförsäkring eller någon definition av finansiell återförsäkring (se prop. 2007/08:40 s. 120–122). Ställningstagandet grundades bl.a. på att begreppet försäkringsrörelse inte är definierat i FRL och att det därför inte var lämpligt att införa en detaljbestämmelse om att just finansiell återförsäkring skulle anses vara försäkringsrörelse. Dessa bedömningar äger fortfarande giltighet.

Bestämmelsen i artikel 210.1 skulle visserligen – till skillnad från bestämmelserna i återförsäkringsdirektivet – kunna tolkas som en skyldighet för alla medlemsländer att nu införa uttryckliga bestämmelser om finansiell återförsäkring. Med en uttrycklig definition skulle det t.ex. bli helt klart att i vart fall den form av finansiell återförsäkring som ryms inom den definition som finns i direktivet får bedrivas av försäkringsföretag. Bestämmelsen bör emellertid inte tolkas som en sådan skyldighet, eftersom den snarast handlar om en skyldighet för försäkringsföretag att beakta de särskilda risker som kan finnas vid denna typ av verksamhet.

I avsnitt 16 föreslås omfattande ny reglering om företagsstyrning. I det sammanhanget föreslås en bestämmelse om att ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering som ska innehålla de strategier, processer och rapporteringsrutiner som behövs för att säkerställa att företaget fortlöpande kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker samt beroenden mellan risker (se 10 kap. 6 § FRL). Enligt regeringens bedömning innefattar den föreslagna bestämmelse även en skyldighet att ta hänsyn till sådana risker som uppstår vid finansiell återförsäkring, även om detta inte framgår uttryckligen av den föreslagna lagbestämmelsen.

Mot denna bakgrund anser regeringen att den övergripande bestämmelsen i artikel 210.1 om krav på särskild riskhantering i samband med

finansiell återförsäkring inte behöver tas in särskilt i svensk lag. I linje med detta ställningstagande saknas det också anledning att i den svenska lagen ta in den definition av finansiell återförsäkring som finns i artikel 210.3, eftersom finansiell återförsäkring såsom den definieras i Solvens II-direktivet får anses vara sådan verksamhet som får bedrivas av svenska försäkringsföretag utan att detta behöver anges uttryckligen i lagen.

20.5 Koassurans

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om koassuransverksamhet inom gemenskapen kräver ingen ytterligare lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inga invändningar mot den.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artiklarna 190–196 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om koassuransverksamhet inom gemenskapen (numera Europeiska unionen). Med koassurans avses försäkringsverksamhet då två eller flera försäkringsgivare genom ett enda avtal, med en samlad premie och för samma termin, försäkrar en risk. Var och en av försäkringsgivarna svarar för sin del. En av försäkringsgivarna ska vara den ledande försäkringsgivaren och ska behandlas som den som täcker hela risken. Den ledande försäkringsgivaren tar hand om den löpande förvaltningen och ska bl.a. fastställa försäkringsvillkor och tariffer. I Sverige kallas koassurans ibland för samförsäkring. Bestämmelserna har sin huvudsakliga motsvarighet i äldre direktiv (artiklarna 1–4 koassuransdirektivet, 78/473/EEG). Genom Solvens II-direktivet görs endast mindre justeringar i artiklarna 190 och 192, i övrigt konsolideras de redan i svensk rätt genomförda bestämmelserna i koassuransdirektivet.

Enligt gällande rätt krävs inte tillstånd från Finansinspektionen för samförsäkring. Det försäkringsföretag som deltar i samförsäkring av risker belägna i eller för åtaganden som ska fullgöras i ett annat EES-land – när detta ska ske utan förmedling av en sekundäretablering i det landet – ska dock underrätta Finansinspektionen om gränsöverskridande verksamhet (se 3 kap. 15 § FRL). Vissa undantag finns i 3 kap. 16 § FRL för försäkringsföretag som deltar i samförsäkring i annan egenskap än ledande försäkringsgivare.

Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om koassuransverksamhet inom gemenskapen bedöms inte kräva någon ytterligare lagstiftningsåtgärd.

21 Försäkringsgivare från tredje land

21.1 Filialer till försäkringsföretag i tredje land

Regeringens förslag: Försäkringsgivare från tredje land ska tillämpa de nya bestämmelserna om försäkringstekniska avsättningar, kapitalbas, kapitalkrav och företagsstyrning som införs till följd av Solvens II-direktivet. Vissa följdändringar görs i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige med anledning av att begreppet solvensmarginal ersätts med krav kopplade till begreppet solvenskapitalkrav.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad ett sådant register, som en företrädare för en försäkringsgivare från tredje land är skyldig att föra, ska innehålla.

Utredningens förslag överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inga invändningar mot det.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 162–167 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om behandlingen av inom gemenskapen etablerade filialer till försäkringsföretag med huvudkontor utanför gemenskapen (numera Europeiska unionen). Enligt artikel 13.11 avses med filial en agentur eller en filial till ett försäkringsföretag. Delar av bestämmelserna i artikel 162–167 har sin motsvarighet i de äldre direktiven (artiklarna 23–26 och 28a i första skadeförsäkringsdirektivet, artiklarna 51 och 53–56 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet och artikel 53 i tredje livförsäkringsdirektivet). Dessa äldre bestämmelser har genomförts genom bestämmelser i 4–10 kap. lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige (LUFT).

Enligt artikel 162.1 ska filialens verksamhet vara tillståndspliktig. Tillstånd ska ges till försäkringsföretaget, om företaget uppfyller vissa särskilda krav som finns angivna i artiklarna 162.2 och 163. Enligt artikel 162.2 får en medlemsstat bevilja auktorisation, om företaget uppfyller minst följande villkor:

1. Det har rätt enligt sitt eget lands lag att utöva försäkringsverksamhet.
2. Det etablerar en filial inom den medlemsstats territorium där företaget ansökt om auktorisation.
3. Det förbinder sig att på den plats där filialen är belägen upprätta till verksamheten hänförliga räkenskaper samt att där förvara alla handlingar som hör till verksamheten.
4. Det utser en allmän representant som ska godkännas av tillsynsmyndigheterna.
5. Det innehar tillgångar i den medlemsstat där företaget ansökt om auktorisation av en storlek som motsvarar minst hälften av den i

artikel 129.1 d föreskrivna lägsta gränsen för minimikapitalkravet och deponerar en fjärdedel av detta tröskelvärde som säkerhet.

6. Det förbinder sig att täcka solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt kraven i artiklarna 100 och 128.
7. Det meddelar namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som utses i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som ska täckas klassificeras enligt klass 10 under del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar.
8. Det företer en verksamhetsplan enligt bestämmelserna i artikel 163.
9. Det uppfyller kraven på företagsstyrning i avsnitt 2 av kapitel IV.

De nuvarande svenska bestämmelserna om krav på koncession (tillstånd) finns i 4 kap. LUFT, där det också finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter om handlingar som ska fogas till ansökan. För att genomföra artikel 162.2 e (med undantag för frågan om deposition), f och i behöver LUFT ändras. I övriga delar bedöms artikel 162 inte föranleda någon genomförandeåtgärd då dessa delar överensstämmer med gällande rätt (se 4 kap. 1, 4 och 5 §§ samt 5 kap. 1 och 2 §§ i LUFT). Detsamma gäller beträffande artikel 163 (se 4 kap. 4 § andra stycket LUFT).

I artikel 164 finns bestämmelser om möjlighet att överlåta försäkringsbestånd från filialer till försäkringsföretag i tredje land. De nuvarande svenska bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd från en försäkringsgivare från tredje land finns i 9 kap. LUFT. Bestämmelserna i artikel 164 kräver följdändringar i de nuvarande svenska bestämmelserna. Följdändringarna är föranledda av att kraven i de tidigare försäkringsdirektiven var kopplade till begreppet solvensmarginal som nu genom Solvens II-direktivet ersatts med krav kopplade till begreppen medräkningsbar kapitalbas och solvenskapitalkrav.

I artikel 165 finns bestämmelser kring försäkringsföretagens försäkringstekniska avsättningar m.m. och i artikel 166 bestämmelser om filialens skyldighet att hålla vissa belopp relaterade till kapitalkrav och medräkningsbar kapitalbas. De nuvarande svenska bestämmelserna om bl.a. deposition, försäkringstekniska avsättningar, solvenskrav och tillräcklig kapitalbas finns i 5 kap. LUFT. Bestämmelserna i artikel 165 kräver följdändringar i de nuvarande svenska bestämmelserna. Följdändringarna handlar i praktiken om att även filialer till försäkringsgivare från tredje land ska tillämpa de nya bestämmelserna om avsättningar, kapitalbas, kapitalkrav och företagsstyrning som till följd av Solvens II-direktivet införs för försäkringsgivare etablerade inom EES. Det krav på deposition som finns i dag ska finnas kvar.

I artikel 167 finns bestämmelser om vissa särskilda förmåner för försäkringsföretag med huvudkontor utanför gemenskapen som har filialer i fler än en medlemsstat inom gemenskapen. Förmånerna handlar om beräkning av kapitalkrav, deposition och placering av tillgångar. De nuvarande svenska bestämmelser som gäller vid verksamhet i flera EES-länder finns i 5 kap. 16–18 §§ LUFT. Bestämmelserna i artikel 167 kräver följdändringar i de nuvarande svenska bestämmelserna. Följdändringarna är föranledda av att kraven i de tidigare försäkringsdirektiven var kopplade till begreppet solvensmarginal som nu genom Solvens II-direktivet ersatts med krav kopplade till begreppet solvenskapitalkrav.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om vad ett sådant register, som en företrädare för en försäkringsgivare från tredje land är skyldig att föra, ska innehålla.

I övrigt bör vissa följdändringar göras utöver de som nämnts tidigare.

22 Genomförande av ändringarna i prospektdirektivet med anledning av omnibus II-direktivet

22.1 Prospektets utformning

Regeringens förslag: Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten, ska emittenten så snart det är möjligt ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra dessa enligt ett visst förfarande.

Finansinspektionen ska att så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om villkoren.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom *artikel 1.2 i omnibus II-direktivet* ändras artikel 5.4 tredje stycket i prospektdirektivet. Där sägs att om det slutliga villkoren för erbjudandet inte ingår i vare sig grundprospektet eller något tillägg, ska de göras tillgängliga för investerarna, registreras hos den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten samt meddelas av den behöriga myndigheten till den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten/värdmedlemsstaterna så snart det är praktiskt möjligt när ett erbjudande till allmänheten görs, och om det är möjligt före den tidpunkt då erbjudandet till allmänheten börjar gälla eller de berörda värdepapperen tas upp till handel. I artikeln stadgas även att hemmedlemsstatens behöriga myndighet ska meddela de slutliga villkoren till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma), att de slutliga villkoren ska innehålla information som endast avser värdepappersnoten och ska inte användas för att komplettera grundprospektet samt att artikel 8.1 a ska tillämpas i sådana fall.

Ändringen i artikel 5.4 innebär att det inte längre åligger emittenten att underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES om villkoren. I stället införs en skyldighet för hemmedlemsstatens behöriga myndighet att så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och även Esma om villkoren.

Artikel 5.4 tredje stycket i prospektdirektivet har genomförts i 2 kap. 17 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument. Den para-

grafen bör justeras så att den nya lydelsen av nu aktuell artikel i prospektdirektivet genomförs.

22.2 Övriga ändringar i prospektdirektivet

Regeringens bedömning: Övriga artiklar i prospektdirektivet som ändras genom omnibus II-direktivet föranleder ingen lagstiftningsåtgärd.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Genom *artikel 1.2–1.5* i *omnibus II-direktivet* ändras artikel 11.3, 13.7, 14.8 och 15.7 i prospektdirektivet. I samtliga dessa fall åläggs Esma att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn inom vissa i respektive artikel preciserade områden. Dessa artiklar är således riktade till Esma och är inte föremål för genomförande i nationell lagstiftning.

Genom *artikel 1.6* i *omnibus II-direktivet* införs en ny artikel 31 a i Prospektdirektivet. Sistnämnd artikel behandlar Esmas personal och resurser och bör inte genomföras i nationell lagstiftning.

23 Finansiella konglomerat – specialföretag

Regeringens förslag: Specialföretag ska ingå i definitionen av finansiell sektor (försäkringssektorn) och reglerat företag i lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Utredningens förslag innehåller inte någon motsvarighet till regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar inga synpunkter i aktuell del.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Både definitioner av reglerade företag och försäkringssektorn kan få avgörande betydelse för om ett finansiellt konglomerat föreligger i ett enskilt fall. I den finansiella sektorn ingår inte enbart reglerade företag – t.ex. kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersbolag – utan även vissa andra företag. Genom ändringsdirektivet ändras konglomeratdirektivets nuvarande definitioner av ”reglerad enhet” och ”försäkringssektorn”. Definitionen av reglerad enhet ändras så att den omfattar återförsäkringsföretag. Dessa ingår redan i dag i försäkringssektorn. Samtidigt ändras definitionen av återförsäkringsföretag så den inkluderar specialföretag (se artikel 2.4 och 2.6 i

konglomeratdirektivet som ändras genom artikel 2.1 i ändringsdirektivet).

Specialföretag definieras genom en hänvisning till artikel 13.26 i Solvens II-direktivet. Där anges att specialföretag är ett företag, annat än ett befintligt försäkrings- eller återförsäkringsföretag, oavsett om det är ett eget bolag eller inte, som övertar risker från försäkrings- eller återförsäkringsföretag och till fullo finansierar sin exponering för sådana risker genom inkomster från emissioner av skuldebrev eller någon annan finansieringsmekanism där återbetalningsrättigheterna för dem som tillhandahåller sådana lån eller en sådan finansieringsmekanism är efterställda ett sådant företags återförsäkringsskyldigheter.

Definitionen av reglerade företag i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat (konglomeratlagen) omfattar bl.a. försäkringsföretag. Till försäkringsföretag hänförs försäkringsaktiebolag, ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsföreningar enligt FRL. Detta gäller även om företaget uteslutande bedriver återförsäkringsrörelse och är ett återförsäkringsföretag i EU-direktivets mening. I detta avseende har alltså de svenska reglerna redan ett vidare tillämpningsområde än vad EU-rätten kräver.

Specialföretag beaktas inte särskilt i konglomeratlagen enligt gällande rätt, varken som ett reglerat företag eller som ett företag inom den finansiella sektorn.

Redan i dag finns en definition av specialföretag i FRL. Med specialföretag avses där ett utländskt företag som, utan att vara försäkringsgivare, övertar risker från ett försäkringsföretag eller en utländsk försäkringsgivare och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande. Definitionen får betydelse i placerings- och solvenssammanhang.

Nu föreslås att det införs en reglering för svenska specialföretag i FRL (se avsnitt 19). Med specialföretag avses ett aktiebolag eller en ekonomisk förening som, utan att vara ett försäkringsföretag eller en utländsk försäkringsgivare, övertar försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande.

För att genomföra ändringsdirektivet bör ändringar göras i konglomeratlagen i enlighet med direktivet som innebär att specialföretag ingår i definitionen av finansiell sektor (försäkringssektorn) och reglerat företag. Vid bedömningen om ett finansiellt konglomerat är för handen ska således förekomsten av ett specialföretag beaktas.

24 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

24.1 Ikraftträdande- och infasningsperiod

Regeringens förslag: Ändringarna i försäkringsrörelselagen och övriga lagar till följd av Solvens II-direktivet ska träda i kraft 1 januari 2016. Finansinspektionen får ta ut avgifter även före lagens ikraftträdande för ansökningar och anmälningar enligt de nya bestämmelserna om solvens, specialföretag, undantag beroende på storlek, grupp tillsyn och fastställande av tillämpning av övergångsbestämmelser, när dessa har kommit in till inspektionen före lagens ikraftträdande.

Regeringens bedömning: Under tiden fr.o.m. det datum då lagstiftningen utfärdats och offentliggjorts t.o.m. 31 december 2015 ska Finansinspektionen, på begäran av ett försäkringsföretag, kunna göra granskningar och besluta om godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företags specifika parametrar, specialföretag, durationsbaserade aktiekursrisker och de särskilda övergångsbestämmelserna kring beräkningen av bästa skattning och försäkringstekniska avsättningar. Finansinspektionen ska även under motsvarande tid kunna göra en granskning och ha befogenhet att fatta beslut i vissa grupprelaterade frågor. Dessa beslut ska inte gälla förrän tidigast 1 januari 2016.

Under tiden fr.o.m. det datum då lagstiftningen utfärdats och offentliggjorts t.o.m. 31 december 2015 får Finansinspektionen, efter ansökan av ett försäkringsföretag, besluta om undantag från bestämmelserna om solvens och offentliggörande i försäkringsrörelselagen. Beslutet ska inte gälla före 1 januari 2016.

Finansinspektionens förtida prövning av dessa ärenden kräver inte stöd av någon uttrycklig övergångsbestämmelse.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i allt väsentligt med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem. *Kammarrätten i Stockholm* anför att det inte framgår av utkastet till lagrådsremiss huruvida beslut under infasningsperioden ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol och att det i vart fall inte kommer vara möjligt att överklaga dessa beslut enligt överklagandebestämmelserna i FRL.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Ikraftträdandet

Enligt artikel 311 i Solvens II-direktivet ska ett antal uppräknade artiklar i direktivet *tillämpas* fr.o.m. 1 januari 2014. De uppräknade artiklarna är de artiklar som anses ingå i den s.k. konsolideringen. Enligt artikel 309.1

första stycket i Solvens II-direktivet ska medlemsländerna *genomföra* den normgivning som behövs för att följa ett antal uppräknade artiklar senast den 30 juni 2013. De uppräknade artiklarna motsvarar de s.k. egentliga Solvens II-artiklarna. Av artikel 309.1 andra stycket framgår att den nationella normgivningen ska tillämpas från och med den 1 januari 2014. Alla dessa datum har ändrats flera gånger genom olika rättsakter.

De artiklar som ingår i den s.k. konsolideringen har redan genomförts i svensk rätt, vilket innebär att bestämmelsen i artikel 311 inte kräver några lagstiftningsåtgärder. Merparten av de s.k. egentliga Solvens II-artiklarna – dvs. de artiklar som finns med i uppräknningen i artikel 309.1 första stycket – föreslås bli införda genom ändringar i FRL.

Genom *artikel 2.83 i omnibus II-direktivet* ändras artikel 311 i Solvens II-direktivet på det sättet att de aktuella artiklarna ska tillämpas fr.o.m. 1 januari 2016 i stället för fr.o.m. 1 januari 2014. Som framgått ovan krävs det inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra artikel 311, vilket innebär att det inte heller krävs några lagstiftningsåtgärder med anledning av ändringen i artikel 311. Det kan noteras att ändringen genom omnibus II-direktivet också innebär att artiklarna 56 och 143 i Solvens II-direktivet inte längre finns med i uppräknningen av ”konsolideringsartiklarna” i artikel 311. Ändringen är svårtolkad, mot bakgrund av att de aktuella artiklarna inte heller finns med i den uppräknning av de egentliga Solvens II-artiklarna som finns i artikel 309.1. Det kan dock antas att ändringen saknar praktisk betydelse för det svenska genomförandet.

Genom *artikel 2.81 i omnibus II-direktivet* ändras artikel 309.1 första stycket i Solvens II-direktivet på det sättet att det datum då den nationella normgivning som behövs för att följa de aktuella artiklarna ska sättas i kraft ändras från 30 juni 2013 till 31 mars 2015. Vidare införs det ett nytt andra stycke där det anges att den normgivning som är nödvändig för att följa artikel 308a (de särskilda s.k. infasningsreglerna som behandlas under nästa rubrik) ska tillämpas fr.o.m. 1 april 2015. Det får antas att även det nuvarande andra stycket i Solvens II-direktivet ändras på det sättet att det datum då de egentliga Solvens II-artiklarna ska börja tillämpas ändras från 1 januari 2014 till 1 januari 2016.

De ändringar i Solvens II-direktivet som genomförs genom omnibus II-direktivet innebär i praktiken att de ändringar som med anledning av Solvens II-direktivet genomförs i framför allt FRL, men också i bl.a. lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige, ska ”sättas i kraft” senast den 31 mars 2015, och börja tillämpas från och med den 1 januari 2016. Regeringen gör bedömningen att den svenska normgivningen kan anses ha ”satts i kraft” när riksdagen har fattat beslut om de aktuella lagändringarna och de har blivit utfärdade av regeringen.

Särskild infasningsperiod före ikraftträdandet

Som framgått ovan ska bestämmelserna i Solvens II-direktivet vara genomförda senast 31 mars 2015, och börja tillämpas senast 1 januari 2016.

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det en ny artikel 308a i Solvens II-direktivet, som innehåller bestämmelser om en s.k. infas-

ningsperiod. Enligt artikel 308a.1 ska medlemsländerna se till att tillsynsmyndigheterna fr.o.m. 1 april 2015 har rätt att fatta beslut om godkännande i vissa utpekade frågor – t.ex. när det gäller frågor kring godkännande av s.k. tilläggskapital, företagsspecifika parametrar, interna modeller och övergångsregler.

Enligt artikel 308a.2 och 308a.3 ska tillsynsmyndigheterna även, fr.o.m. 1 juli 2015, ha befogenhet att vidta vissa uppräknade åtgärder i grupprelaterade frågor. Enligt 308a.4 ska medlemsländerna när det gäller de s.k. grupprelaterade frågorna ålägga tillsynsmyndigheterna att pröva ansökningar om godkännande eller tillstånd som lämnas in av försäkringsföretagen. Tillsynsmyndigheternas beslut med anledning av dessa ansökningar ska dock inte börja gälla före 1 januari 2016.

Enligt artikel 311 i Solvens II-direktivet ska artikel 308a gälla fr.o.m. 1 april 2015.

Syftet med den särskilda infasningsperioden från den 1 april respektive den 1 juli 2015 till den 31 december 2015 är att den ska möjliggöra för såväl företag som tillsynsmyndigheterna att kunna börja tillämpa Solvens II-regelverket fr.o.m. 1 januari 2016. Det är här fråga om att möjliggöra för Finansinspektionen att ta emot och pröva ärenden enligt de nya bestämmelserna innan de har trätt i kraft. Normgivningen ska dock givetvis ha ”satts i kraft”. Detta sker när riksdagen har fattat beslut om de aktuella lagändringarna och dessa har utfärdats och offentliggjorts. Finansinspektionens prövning torde inte kräva stöd av några uttryckliga övergångsbestämmelser (se Lagrådets yttrande i prop. 2009/10:220 s. 529). Regeringen anser, till skillnad från Kammarrätten i Stockholm, att det kommer att vara möjligt att överklaga beslut som meddelas under infasningsperioden enligt överklagandebestämmelserna i FRL, då sådana beslut kommer att meddelas med stöd av lagen (trots att lagändringarna ännu inte har trätt i kraft) och därmed är överklagbara enligt överklagandebestämmelserna i FRL (jfr Lagrådets yttrande i prop. 2009/10:220 s. 529).

Trots att Finansinspektionens prövning inte torde kräva stöd av några uttryckliga övergångsbestämmelser, behövs det en ikraftträdande- och övergångsbestämmelse i FRL om att Finansinspektionen även före lagens ikraftträdande får ta ut avgifter för ansökningar och anmälningar enligt de nya bestämmelserna, när dessa har kommit in till inspektionen före lagens ikraftträdande.

Av artikel 4.1 i Solvens II-direktivet framgår att direktivet inte ska tillämpas på ett försäkringsföretag som uppfyller vissa villkor (vissa tröskelvärden). Det närmare innehållet i artikel 4 och förslaget till genomförande i svensk rätt av denna behandlas i avsnitt 6.4. För att försäkringsföretag ska kunna planera sin verksamhet bör de i god tid innan den 1 januari 2016 få besked om undantag kan medges från FRL i sin helhet eller i vissa delar. Även i dessa fall bör Finansinspektionen, efter ansökan av ett försäkringsföretag, kunna besluta om undantag från bestämmelserna om solvens och offentliggörande i FRL. Ett sådant beslut ska inte gälla före 1 januari 2016.

24.2 Övergångsreglering

24.2.1 Företag som har upphört med sin verksamhet (s.k. run off)

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag, som senast 1 januari 2016 upphört med att teckna nya försäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet, får efter tillstånd av Finansinspektionen, undantas från skyldigheten att tillämpa delar av försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de närmare villkoren för undantag och omfattningen av undantagen.

För återförsäkringsbolag som senast 10 december 2007 har upphört att teckna nya återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta verksamheten gäller äldre bestämmelser.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I förslaget i utkastet till lagrådsremiss saknades övergångsreglering för återförsäkringsbolag som har upphört med sin verksamhet.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det en ny artikel i Solvens II-direktivet – artikel 308b.1–308 b.3 – som tar direkt sikte på vissa typer av s.k. run off-företag, dvs. företag som inte tecknar nya försäkringsavtal utan som endast förvaltar äldre bestånd.

Enligt artikel 308b ska försäkringsföretag som senast 1 januari 2016 har upphört med att teckna nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal och uteslutande administrerar sina existerande portföljer i syfte att avsluta sin verksamhet under vissa närmare angivna förutsättningar inte vara skyldiga att tillämpa de bestämmelser som finns i avdelningarna I, II och III i Solvens II-direktivet. Regleringen innebär motsatsvis att dessa företag endast ska lyda under den reglering som finns i avdelning IV (bestämmelser om rekonstruktion och likvidation av försäkringsföretag), avdelning V (bestämmelser om domstolsprövning, samarbets- och förfaranderegler, valuta och indexeringar, särskilda övergångsregler för ägarprövningsreglerna, följdändringar i tjänstepensionsdirektivet och bestämmelser om s.k. durationsbaserad aktiekursrisk) och avdelning VI (övergångsbestämmelser och slutbestämmelser).

När det gäller de närmare förutsättningarna för att omfattas av övergångsregleringen framgår det av artikel 308b.1 att företaget antingen ska ha visat för tillsynsmyndigheten att verksamheten kommer att avslutas före 1 januari 2019, eller att företaget är föremål för rekonstruktion och att det har utsetts en likvidator. För de olika kategorierna av företag (företag där verksamheten ska avslutas senast 31 december 2018 eller företag som är föremål för rekonstruktion) gäller olika bestämmelser för tiden fr.o.m. 1 januari 2019, se artikel 308b.2.

Dessutom ställs det i artikel 308b.3 vissa ytterligare särskilda villkor för att få tillämpa övergångsregleringen. Ett villkor är att företaget inte ingår i en grupp, eller – om företaget ingår i en grupp – alla företag i gruppen upphör med att teckna nya försäkringsavtal. De övriga villkoren är att ett företag som tillämpar den särskilda övergångsregleringen ska ha underrättat tillsynsmyndigheten om detta, samt att företaget lämnar en årlig rapport till tillsynsmyndigheten om hur avvecklingen av verksamheten fortskrider.

Enligt artikel 308b.4 ska medlemsländerna upprätta en förteckning över de företag som berörs av övergångsregleringen och överlämna dessa förteckningar till alla övriga medlemsländer.

De nya bestämmelserna i artikel 308b i Solvens II-direktivet har vissa likheter med den särskilda reglering för återförsäkringsföretag som har upphört med sin verksamhet som finns i *artikel 12* i Solvens II-direktivet. Sistnämnd artikel bör genomföras genom en övergångsregel som innebär att nuvarande bestämmelser fortsatt gäller för återförsäkringsbolag som senast den 10 december 2007 har upphört att teckna återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta verksamheten.

När det gäller den nya artikel 308b bör en liknande bedömning göras. I detta fall är det emellertid lämpligt att artikeln genomförs genom en övergripande övergångsbestämmelse, i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vad som ska gälla för de företag som omfattas av övergångsregleringen, dvs. de närmare villkoren för undantag och omfattningen av undantagen. Bedömningen grundas på att den särskilda regleringen är av relativt teknisk karaktär och att bestämmelserna inte torde komma att bli relevanta för mer än ett fåtal företag.

Bestämmelsen om att medlemsländerna ska upprätta en lista över de företag som tillämpar övergångsregleringen kan genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

24.2.2 Senaste tidpunkt för rapportering

<p>Regeringens bedömning: Övergångsbestämmelserna om senaste tidpunkter för försäkringsföretagens olika rapporteringar till tillsynsmyndigheterna och försäkringsföretagens olika offentliggöranden av information kräver inga lagstiftningsåtgärder.</p>
--

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 35 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretagen ska vara skyldiga att lämna viss information till tillsynsmyndigheterna och i artikel 51 finns bestämmelser om att försäkringsföretagen ska vara skyldiga att

offentliggöra viss information i en s.k. lägesrapport om verksamhet och solvens.

Nu föreslås att bestämmelserna i artikel 35 genomförs genom bestämmelser om att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär och ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen samt när och hur de ska lämnas (se avsnitt 17.12). Bestämmelserna i artikel 51 föreslås bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten (se avsnitt 17.4).

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs nya bestämmelser i Solvens II-direktivet – artikel 308b.5–308b.8 – med övergångsregler för tillsynsrapportering respektive offentliggörande.

Enligt artikel 308b.5 ska medlemsländerna – under en period som inte får överstiga fyra år – se till att den senaste dagen för den årliga eller mer frekventa rapportering som ska ske enligt artikel 35.1–35.4 i Solvens II-direktivet minskar med två veckor för varje räkenskapsår, med början från 20 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår när denna tidpunkt infaller mellan 30 juni 2016 och 31 december 2016 till senast 14 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår när denna tidpunkt infaller mellan 30 juni 2019 och 31 december 2020.

I artikel 308b.6 finns motsvarande reglering för det offentliggörande som ska ske enligt artikel 51 i Solvens II-direktivet.

Vidare finns det i artikel 308b.7 motsvarande bestämmelser när det gäller kvartalsrapportering som avser informationen i artikel 35.1–35.4 i Solvens II-direktivet, med den skillnaden att minskningen ska ske med en vecka per räkenskapsår med början från åtta veckor efter respektive kvartal som avslutas under 2016 till senast 5 veckor efter respektive kvartal som avslutas under 2019.

Av artikel 308b.8 framgår slutligen att motsvarande övergångsreglering också ska gälla för den rapportering och det offentliggörande som gäller för försäkringsgrupper, med den skillnaden att det ska läggas till ytterligare sex veckor i respektive bestämmelse. Artikel 308b.8 hanteras nedan i avsnitt 23.2.12 i samband med övriga övergångsregler som har samband med grupp.

Beträffande artiklarna 308b.5–308b.7 gäller, mot bakgrund av det förslag till genomförande av artikel 35 och artikel 51 som nu lämnas, att de senaste tidpunkterna för olika former av inrapportering och offentliggörande avses bestämmas av Finansinspektionen med stöd av det bemyndigande som föreslås i 17 kap. 31 § andra stycket respektive verkställighetsföreskrifter. Den särskilda övergångsregleringen i artiklarna 308b.5–308b.7 avseende senaste tidpunkter för inrapportering respektive offentliggörande som införs genom omnibus II-direktivet kräver alltså inte några lagstiftningsåtgärder.

24.2.3 Behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande

Regeringens förslag: Kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före 17 januari 2015 och som enligt nuvarande reglering får ingå i ett försäkringsföretags kapitalbas, men maximalt utgöra 50 procent av kapitalbasen, ska klassificeras som s.k. nivå 1-kapital t.o.m. 31 december 2025.

Kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före 17 januari 2015, men som enligt nuvarande reglering maximalt får utgöra 25 procent av kapitalbasen ska klassificeras som s.k. nivå 2-kapital t.o.m. 31 december 2025.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka typer kapitalbasposter som ska omfattas av bestämmelserna.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I regeringens förslag har beaktats att EU-förordningen på nivå 2 har trätt i kraft.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 94 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om klassificeringen av s.k. kapitalbasposter. Nu föreslås artikel 94 bli genomförd genom bestämmelser i 7 kap. 7 § FRL i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning av kapitalbasen, se 7 kap. 12 § 2 (se avsnitt 13.3).

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs nya bestämmelser i Solvens II-direktivet – artikel 308b.9 och 308b.10 – med övergångsregler kring klassificeringen av vissa kapitalbasposter.

Enligt artikel 308b.9 ska s.k. primärkapitalposter – som har utfärdats före visst datum³⁰ och som per 31 december 2015 enligt då gällande rätt på visst sätt får användas för att uppfylla (de äldre) solvenskraven men som inte annars klassificeras som s.k. nivå 1 – eller nivå 2-kapital enligt de nya kapitalkravsreglerna (Solvens II-regelverket) – kunna klassificeras som s.k. nivå 1-kapital under en period om maximalt 10 år räknat fr.o.m. 1 januari 2016.

I artikel 308b.10 finns motsvarande reglering för vissa andra typer av kapitalbasposter, som under en period om maximalt 10 år ska klassificeras som s.k. klass 2-kapital.

Det saknas skäl för att inte utnyttja den maximala övergångstiden.

Bestämmelserna är av teknisk karaktär och bör därför genomföras genom en övergripande bestämmelse i kombination med föreskrifter på lägre nivå än lag.

³⁰ Det datum som ska användas är 17 januari 2015, dvs. datumet för ikraftträdande av kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35.

24.2.4 Tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har getts ut före 1 januari 2011

Regeringens förslag: Bestämmelserna i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 om villkor för att få använda ompaketerade lån ska inte gälla för lån som har utfärdats före 1 januari 2011, under förutsättning att den underliggande exponeringen inte har utökats eller blivit ersatt efter 31 december 2014.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artiklarna 132–134 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om investeringar och i artikel 135 finns bestämmelser om s.k. genomförandeåtgärder. Enligt artikel 135.2 ska kommissionen anta genomförandeåtgärder kring behandlingen av s.k. ompaketerade lån. Enligt bestämmelserna ska kommissionen anta genomförandeåtgärder när det gäller vilka krav de företag (ursprungliga sponsorn) som pakterar lån till värdepapper måste uppfylla för att försäkringsföretag ska få lov att investera i denna typ av värdepapper eller instrument som har getts ut efter 1 januari 2011. Kommissionen ska också anta genomförandeåtgärder kring vilka kvalitativa krav som ska gälla för försäkringsföretag som investerar i denna typ av tillgångar.

Genom *artikel 2.35 i omnibus II-direktivet* ges kommissionen – via ändringar i artikel 135.2 i Solvens II-direktivet – rätt att meddela delegerade akter på de områden där kommissionen enligt ovan hade rätt att vidta genomförandeåtgärder, men kommissionen ges nu också rätt att närmare reglera förutsättningarna för ytterligare kapitaltillägg när kraven kring ompaketerade lån inte efterlevs. De nu nämnda ändringarna i artikel 135.2 föranleder inte i sig några lagstiftningsåtgärder, eftersom bestämmelserna riktar sig till kommissionen.

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det emellertid också en ny artikel i Solvens II-direktivet – 308b.11 – som innehåller övergångsregler kring vad som ska gälla för ompaketerade lån som har utfärdats före 1 januari 2011.

Enligt artikel 308b.11 ska – när det gäller ompaketerade lån som har utfärdats före den 1 januari 2011 – de krav som införs med stöd av artikel 135.2 i Solvens II-direktivet endast tillämpas i de fall där den underliggande exponeringen har utökats eller blivit ersatt efter 31 december 2014.

Bestämmelserna bör tas in i övergångsregleringen till FRL.

24.2.5 Beräkningen av kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk enligt standardformeln

Regeringens bedömning: De övergångsvisa justeringar av standardformeln såvitt avser beräkningen av kapitalkravet för aktiekurs- och

räntedifferensrisk som införs genom omnibus II-direktivet kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artiklarna 100, 101.3 och 104 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om solvenskapitalkravet och hur solvenskapitalkravet ska närmare beräknas. Nu föreslås artiklarna om solvenskapitalkrav bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. hur det s.k. primära solvenskapitalkravet ska beräknas (se bl.a. 8 kap. 6 och 20 §§ FRL samt avsnitt 14).

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom en ny artikel 308b.12 i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsregler kring fastställandet av vissa av de parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln. Av övergångsbestämmelserna i artikel 308b.12 framgår sammanfattningsvis och förenklat följande.

Fram t.o.m. 31 december 2017 ska vissa av de standardparametrar som används vid beräkningen av kapitalkravet för undergrupperna aktiekursrisk och räntedifferensrisk bestämmas utifrån nationella förhållanden.

Under år 2018 ska de nu aktuella standardparametrarna reduceras med 80 procent när det gäller exponeringar mot tillgångar uttryckta i ett annat EES-lands valuta.

Under år 2019 ska de nu aktuella standardparametrarna reduceras med 50 procent när det gäller exponeringar mot tillgångar uttryckta i ett annat EES-lands valuta.

Fr.o.m. 2020 ska ingen reduktion ske av de nu aktuella standardparametrarna.

Som framgått ovan föreslås nu att bestämmelserna i Solvens II-direktivet om vilka närmare parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln kommer att genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag, jfr 8 kap. 6 § och 8 kap. 20 § 1 FRL. Det bemyndigande som föreslås i 8 kap. 20 § 1 – för föreskrifter om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 § – bör även användas för genomförandet av den nu aktuella övergångsregleringen. Den särskilda övergångsregleringen kring hur kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk ska beräknas under de första fyra åren efter det att Solvens II-regelverket har trätt ikraft kräver alltså inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

24.2.6 Ytterligare övergångsregler för beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken enligt standardformeln

Regeringens bedömning: De ytterligare övergångsvisa justeringar av standardformeln såvitt avser beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken med hänsyn till den särskilda regleringen för s.k. långa åtaganden som införs genom omnibus II-direktivet kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den..

Skälen för regeringens bedömning: I artiklarna 100, 101.3 och 104 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om solvenskapitalkravet och hur solvenskapitalkravet ska närmare beräknas. I artikel 304 i Solvens II-direktivet finns en option för medlemsländerna som möjliggör införandet av särskilda kapitalkravsbestämmelser såvitt avser aktiekursrisker för livförsäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet eller erbjuder pensionsförmåner. Nu föreslås artiklarna om solvenskapitalkrav bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. hur det s.k. primära solvenskapitalkravet ska beräknas (se bl.a. 8 kap. 6 och 20 §§ FRL samt avsnitt 14.1.5)

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom en ny artikel 308b.13 i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsbestämmelser för aktier som ett försäkringsföretag har förvärvat senast 1 januari 2016. För denna typ av aktier ska den standardparameter som används vid beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken enligt standardformeln utan tillämpning av optionen i artikel 304 beräknas utifrån ett vägt genomsnitt av den standardparameter för aktiekursrisken som ska användas vid utnyttjande av optionen i artikel 304 och den standardparameter för aktiekursrisken som ska användas utan utnyttjande av optionen i artikel 304. Viktningen av den standardparameter för aktiekursrisken som ska användas utan utnyttjande av optionen i artikel 304 ska öka åtminstone linjärt i slutet av varje år från 0 procent under det år som inleds 1 januari 2016 till 100 procent 1 januari 2023. Kommissionen ska anta delegerade akter som detaljerar kriterier som ska vara uppfyllda, inklusive aktier som kan bli föremål för övergångsperioden. Eiopa ska ta fram förslag till tekniska standarder om rutinerna för tillämpning av denna artikel.

Som framgått ovan föreslås nu att bestämmelserna i Solvens II-direktivet om vilka närmare parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln ska genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag, jfr 8 kap. 6 § och 8 kap. 20 § 1 FRL. Det bemyndigande som föreslås i 8 kap. 20 § 1 – för föreskrifter om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 § – bör även användas för genomförandet av den nu aktuella övergångs-

regleringen. Den särskilda övergångsregleringen kring hur beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken ska justeras, med hänsyn till den särskilda regleringen för s.k. långa åtaganden, under de första sju åren efter det att Solvens II-regelverket har trätt ikraft kräver alltså inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

24.2.7 Efterlevnaden av solvenskapitalkravet

Regeringens förslag: För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller de nya solvenskapitalkraven, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt gällande rätt, ska bestämmelserna om ingripande vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet inte tillämpas under år 2016 och 2017. Under de två första åren efter lagens ikraftträdande ska i stället särskilda övergångsbestämmelser om ingripande vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet tillämpas.

Enligt de särskilda bestämmelserna ska Finansinspektionen vid lagens ikraftträdande förelägga de aktuella försäkringsföretagen att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkravet senast 31 december 2017.

Under den period då de särskilda bestämmelserna gäller ska företaget var tredje månad ge in en lägesrapport till Finansinspektionen avseende vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortlöper med att uppfylla solvenskapitalkravet.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg när det gäller företagets möjlighet att uppfylla solvenskapitalkravet senast 31 december 2017, ska de nya bestämmelserna om ingripande i försäkringsrörelselagen tillämpas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 138.3 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om tillsynsmyndigheternas ingripande vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet. Nu föreslås artikeln bli genomförd genom bestämmelser i lag (se 20 kap. 5 och 6 §§ FRL samt avsnitt 18.11.3 och 18.11.4).

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom artikel 308b.14 i Solvens II-direktivet – bestämmelser som i praktiken innebär att tillsynsmyndigheterna, under en övergångsperiod om två år, inte ska tillämpa bestämmelserna om ingripande i artikel 138.4 när det gäller försäkringsföretag som uppfyller de kapitalkrav som gäller vid tidpunkten för ikraftträdandet av de nya reglerna. När det gäller dessa företag ska tillsynsmyndigheterna kräva att företagen vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkraven senast 31 december 2017. Enligt bestämmelserna ska berörda företag var tredje månad lämna in en lägesrapport till tillsynsmyndigheten. De särskilda övergångsreglerna ska

upphöra att gälla om lägesrapporten visar att det inte skett några väsentliga framsteg.

De särskilda övergångsreglerna vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet har vissa likheter med de särskilda övergångsregler som ska gälla vid bristande efterlevnad av minimikapitalkravet. I likhet med den bedömning som har gjorts när det gäller genomförandet av övergångsregleringen för minimikapitalkravet bör övergångsregleringen för solvenskapitalkravet tas in i lag.

24.2.8 Övergångsregler för uppfyllelse av minimikapitalkravet

Regeringens förslag: För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller de nya minimikapitalkraven, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt nuvarande regler, ska bestämmelserna om ingripande vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet inte tillämpas under år 2016.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 131 i Solvens II-direktivet finns särskilda övergångsbestämmelser när det gäller bestämmelserna om krav på medräkningsbart primärkapital som täcker minimikapitalkravet (se artikel 128) och ingripande mot företag som inte uppfyller kraven (se artikel 139 och 144). Bestämmelserna i artikel 131 får förstås på det sättet att försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande klarar de solvenskrav som gäller enligt den s.k. Solvens I-regleringen – dvs. de krav som gäller enligt försäkringsrörelselagen i dess lydelse per 31 december 2015 – får ett år på sig att uppfylla de minimikapitalkrav som ska gälla enligt Solvens II-regleringen. Om minimikapitalkravet inte är uppfyllt senast ett år efter det att Solvens II-regleringen har börjat tillämpas ska företagets tillstånd återkallas.

Genom *artikel 2.34* i *omnibus II-direktivet* ändras artikel 131 i Solvens II-direktivet på det sättet att den tidpunkt då minimikapitalkravet senast ska vara uppfyllt ändras från 31 oktober 2013 till 31 december 2016. Övergångsreglerna för uppfyllelsen av minimikapitalkravet bör utformas med beaktande av detta..

24.2.9 Beräkning av minimikapitalkravet

Regeringens förslag: Finansinspektionens möjligheter att övergångsvis kräva att ett försäkringsföretag vid beräkning av minimikapitalkravet ska tillämpa de s.k. gränsvärdena i relation till det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformeln gäller t.o.m. 31 december 2017.

Regeringens bedömning: Vissa ändrade regler med anknytning till rapporteringskrav för försäkringsföretag och Europeiska kommissionen föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt artikel 129.1c i Solvens II-direktivet ska minimikapitalkravet kalibreras till ett värde för Value-at-Risk med ett konfidensintervall på 85 procent för en ettårsperiod. Av artikel 129.3 första stycket följer att minimikapitalkravet inte får underskrida 25 procent eller överskrida 45 procent av företagets solvenskapitalkrav (de s.k. gränsvärdena).

Enligt artikel 129.3 andra stycket ska medlemsstaterna tillåta att tillsynsmyndigheterna – under en övergångsperiod t.o.m. 31 december 2015 – kräver att ett försäkringsföretag tillämpar gränsvärdena på det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformeln.

Enligt artikel 129.4 ska minimikapitalkravet beräknas minst varje kvartal och rapporteras till tillsynsmyndigheterna.

Nu föreslås merparten av bestämmelserna i nyss nämnda artiklar bli genomförda genom bestämmelser i kapitlet i FRL om solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav. Bestämmelserna i 129.3 andra stycket bör genomföras i övergångsbestämmelserna. Kravet på regelbunden rapportering till tillsynsmyndigheten av minimikapitalkravet anses genomfört genom den allmänna upplysningsbestämmelsen i 14 kap. 5 § FRL tillsammans med en möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen samt när och hur de ska lämnas.

Genom *artikel 2.32 b i omnibus II-direktivet* ändras artikel 129.3 andra stycket i Solvens II-direktivet på det sättet att övergångsperioden förlängs från 31 oktober 2014 till 31 december 2017. Övergångsbestämmelserna bör utformas med beaktande av detta.

Genom *artikel 2.32 c i omnibus II-direktivet* ändras artikel 129.4 i Solvens II-direktivet på det sättet att det klargörs att bestämmelserna om tillsynsmyndighetens möjlighet att kräva att procentsatserna ska relateras till det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformel inte i sig innebär något krav på att solvenskapitalkravet ska beräknas varje kvartal. Bakgrunden till förtydligandet torde vara att minimikapitalkravet enligt artikel 129.4 ska beräknas minst varje kvartal, medan solvenskapitalkravet enligt artikel 102.1 ska beräknas minst årligen. Denna ändring bör hanteras inom ramen för nyss nämnt bemyndigande.

Bestämmelsen i *artikel 2.32 d i omnibus II-direktivet* ändrar artikel 129.5 i Solvens II-direktivet på bl.a. det sättet att den tidpunkt då kommissionen senast ska lämna en viss rapport till parlamentet ändras från 31 oktober 2017 till 31 december 2020. De nya bestämmelserna i artikel 129.5 kräver ingen lagstiftningsåtgärd, eftersom bestämmelserna är riktade till kommissionen.

24.2.10 Försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar

Regeringens förslag: För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar gäller för den delen av verksamheten, t.o.m. den 31 december 2019, tillämpliga nuvarande bestämmelser om rörelse, tillsyn och ingripande samt föreskrifter som har meddelats med stöd av dessa bestämmelser. För verksamheten som avser tjänstepensionsförsäkring gäller under angiven tid i övrigt nya tillämpliga bestämmelser gällande i huvudsak företagsstyrning och associationsrätt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om tillämpningen av de nya tillämpliga bestämmelserna om företagsstyrning på ett försäkringsföretags tjänstepensionsverksamhet.

För försäkringsföretag som även bedriver tjänstepensionsverksamhet gäller nuvarande tillämpliga äldre bestämmelser även försäkringsrörelsen, om denna är av endast ringa omfattning. Ett sådant försäkringsföretag får, efter anmälan till Finansinspektionen, i stället tillämpa Solvens II-regelverket på hela verksamheten fr.o.m. 1 januari 2016.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens förslag. Utredningen föreslår att ett försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar ska tillämpa äldre rätt till 31 december 2019 och att Finansinspektionen i ett enskilt fall får besluta att ett försäkringsföretag som bedriver sådan verksamhet i stället tillämpar Solvens II-regelverket på hela verksamheten fr.o.m. den 1 januari 2016.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer inte med utredningens förslag. I utkastet till lagrådsremiss föreslås att äldre bestämmelser ska gälla under övergångstiden för försäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det. *Svensk Försäkring* och *Finansinspektionen* påtalar vikten av att det tydliggörs hur verksamheten i ett försäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet – och för vilket delvis olika regelverk ska gälla för försäkringsverksamhet respektive tjänstepensionsverksamhet under en övergångsperiod – ska fungera.

Skälen för regeringens förslag

Bakgrund

Enligt artikel 4 i *tjänstepensionsdirektivet* får medlemsstaterna välja att tillämpa vissa av bestämmelserna i tjänstepensionsdirektivet på tjänstepensionsverksamheten hos försäkringsföretag som omfattas av det *konso- liderade livförsäkringsdirektivet*. De bestämmelser i tjänstepensionsdirektivet som får tillämpas på tjänstepensionsverksamheten hos försäkringsföretag är bestämmelserna om villkoren för att bedriva verksamhet (artikel 9), årsbokslut och förvaltningsberättelser (artikel 10), information som ska lämnas till medlemmar och förmånstagare (artikel 11), riktlinjer för placeringsverksamheten (artikel 12), uppgifter som ska lämnas till de

behöriga myndigheterna (artikel 13), de behöriga myndigheternas befogenheter att ingripa samt deras förpliktelser (artikel 14), tekniska avsättningar (artikel 15), skuldtäckning av tekniska avsättningar (artikel 16), investeringsregler (artikel 18) och om förvaltning och förvaring (artikel 19). I sådana fall, och endast när det gäller tjänstepensionsverksamheten, ska försäkringsföretaget inte omfattas av vissa motsvarande bestämmelser i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. De bestämmelser i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet som *inte* ska tillämpas när det gäller tjänstepensionsverksamheten är bestämmelserna om tekniska avsättningar och om tillgångar som ska motsvara dessa (artiklarna 20–26), om tillgångar som inte används för att täcka tekniska avsättningar (artikel 31) och om information till försäkringstagare (artikel 36).

Sverige har valt att utnyttja möjligheten enligt artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. De nu aktuella direktivbestämmelserna har genomförts i svensk rätt genom att det i FRL har införts vissa särskilda bestämmelser för verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring. Särskilda bestämmelser finns bl.a. när det gäller regleringen kring sekundäretablering och (annan) gränsöverskridande verksamhet, information till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade, upplåning, ställande av säkerhet för tredje man, separation av tjänstepensionsförsäkring, beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna, bestämmande av premier, placering av tillgångar och placeringsriktlinjer.

Det svenska genomförandet av tjänstepensionsdirektivet kan sägas innebära att hela den nuvarande FRL utgör den samlade regleringen för försäkringsföretag som helt eller delvis bedriver tjänstepensionsverksamhet.

Övergångsregleringen

I skäl 30 i omnibus II-direktivet anges att det är nödvändigt att fastställa en övergångsordning för tjänstepensionsverksamhet som drivs av försäkringsföretag med stöd av artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet under den tid som kommissionen utför sin översyn av det direktivet, och att övergångsperioden bör löpa ut så snart som ändringarna av tjänstepensionsdirektivet träder i kraft.

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* (artikel 308 b.15 i Solvens II-direktivet) införs det en särskild övergångsreglering för de medlemsländer som vid lagens ikraftträdande tillämpar artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. Enligt övergångsregleringen får dessa medlemsländer – som längst till 31 december 2019 – fortsätta att tillämpa den nationella normgivning som gäller 31 december 2015 och som har antagits för att uppfylla ett antal uppräknade artiklar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. I uppräknningen återfinns samtliga artiklar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet, förutom artiklarna 20–26 (bestämmelserna om tekniska avsättningar och om tillgångar som ska motsvara dessa), artikel 31 (tillgångar som inte används för att täcka tekniska avsättningar), artikel 36 (information till försäkringstagare) och artiklarna 68–74 (vissa av de s.k. slutbestämmelserna).

Enligt artikel 308 b.15 andra stycket i Solvens II-direktivet får kommissionen anta delegerade akter som justerar övergångsperioden, om

ändringar av de artiklar som reglerar kapitalkraven i tjänstepensionsdirektivet har blivit antagna innan 31 december 2019 – en regel som inte kräver lagstiftningsåtgärder, eftersom den är riktad till kommissionen.

Allmänt om övergångsregleringen

Det pågår beredning i regeringskansliet av ett förslag till en ny reglering för tjänstepensionsföretag (se slutbetänkandet från Tjänstepensionsföretagsutredningen, SOU 2014:57). Utredningen föreslår bl.a. att försäkringsföretag som enbart tillhandahåller tjänstepensionsförmåner ges en tidsbegränsad möjlighet att omvandlas till ett tjänstepensionsföretag enligt den nya regleringen. Om dessa förslag blir verklighet bör nu aktuella försäkringsföretag inte behöva byta grundläggande reglering mer än en gång. Trots att det för närvarande och en tid framöver kommer att finnas en stor osäkerhet i denna fråga, bör detta beaktas vid bedömningen av om det finns skäl att utnyttja övergångsregleringen för medlemsstatsoptionen. Till detta kan läggas att det även kan finnas anledning att ge försäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet i olika stor utsträckning, men som avser att sedermera tillämpa Solvens II-regelverket på hela verksamheten, en övergångstid för denna förändring. Enligt regeringens mening finns således övervägande skäl för att utnyttja övergångsregleringen för medlemsstatsoptionen.

Övergångsregleringen innebär att Sverige har en möjlighet att föreskriva att försäkringsföretag, som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar – under en period om maximalt fyra år – får fortsätta att tillämpa den samlade svenska normgivning om rörelse, tillsyn och ingripande som gäller för dessa företag vid lagens ikraftträdande. Till följd av att artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet endast tillåter särreglering för tjänstepensionsverksamhet kan övergångsregleringen emellertid inte anses innebära någon möjlighet för Sverige att tillämpa nuvarande bestämmelser också på sådan verksamhet i försäkringsföretaget som inte avser tjänstepensionsförsäkring (se dock nedan).

Mot denna bakgrund bör, för ett försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar för den delen av verksamheten, t.o.m. 31 december 2019, gälla nuvarande tillämpliga bestämmelser om rörelse, tillsyn och ingripande samt föreskrifter som har meddelats med stöd av dessa bestämmelser. För verksamheten som avser tjänstepensionsförsäkring bör under angiven tid i övrigt nya tillämpliga bestämmelser som i huvudsak rör företagsstyrning och associationsrätt gälla.

För ett försäkringsföretag som så gott som uteslutande bedriver tjänstepensionsverksamhet bör, av i huvudsak praktiska skäl, nuvarande regler gälla även för den ringa försäkringsverksamheten.

Svensk Försäkring och *Finansinspektionen* påtalar vikten av att det tydliggörs hur verksamheten i ett försäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet – och för vilket delvis olika regelverk ska gälla för försäkringsverksamhet respektive tjänstepensionsverksamhet under en övergångsperiod – ska fungera.

Det kan inledningsvis konstateras att den föreslagna övergångsregleringen innebär att vissa företag under en övergångsperiod kommer att tillämpa i huvudsak nuvarande reglering på vissa delar av

verksamheten och den nya regleringen på övriga delar av verksamheten. Denna typ av övergångsreglering är visserligen inte ovanlig – jämför t.ex. övergångsregleringen såvitt avser skälighetsprincipen – men mot bakgrund av de stora principiella skillnader som finns mellan framför allt den äldre solvensregleringen och den solvensreglering i kombination med EU-förordningar på lägre nivå som införs till följd av Solvens II-direktivet, kan det uppstå besvärliga tillämpningsproblem under övergångsperioden. Detta gäller särskilt de tillämpningsproblem som kan komma att uppstå när Solvens II-direktivets bestämmelser om en särskild solvensbalansräkning och ett riskbaserat solvenskapitalkrav ska tillämpas på en viss del av verksamheten, samtidigt som kapitalkravet för andra delar av verksamheten ska beräknas på ett helt annat sätt.

I det sammanhanget kan noteras att enligt nu gällande 4 kap. 8 § FRL ska ett försäkringsföretags förvaltning av tillgångar som motsvarar dess åtaganden för tjänstepensionsförsäkring hållas åtskild från förvaltningen av företags övriga tillgångar. De försäkringstekniska avsättningarna för tjänstepensionsförsäkringar ska hållas åtskilda från försäkringsföretags övriga avsättningar. Redan enligt nu gällande regler ska det alltså i ett blandat försäkringsbolag vara åtskillnad mellan försäkringstekniska avsättningar och tillgångar svarande mot dessa som avser tjänstepensionsförsäkringar respektive övriga försäkringar.

Enligt 11 kap. 17 § FRL ska årsvinsten i ett livförsäkringsaktiebolag och belopp som förs över från bundet eget kapital till fritt eget kapital i bolaget användas för återbäring, i den utsträckning inte vinsten eller det överförda beloppet får tas i anspråk för vinstutdelning eller för att täcka förluster enligt bestämmelser i bolagsordningen eller annat följer av FRL eller lagen om årsredovisning för försäkringsföretag. Enligt 11 kap. 18 § FRL ska ett livförsäkringsaktiebolag gottskriva återbäring till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade med en fördelning som utgår från försäkringens bidrag till överskottet, om inte annat följer av bestämmelser i försäkringsavtalet eller i bolagsordningen (kontributionsprincipen). Motsvarande reglering för ömsesidiga försäkringsbolag finns i 12 kap. 68 och 69 §§, och för försäkringsföreningar i 13 kap. 21 och 23 §§. Redan enligt nu gällande regler måste försäkringsföretagen alltså kunna fördela återbäring med utgångspunkt i försäkringens bidrag till överskottet, vilket i sin tur förutsätter en särredovisning av i vart fall olika försäkringstagarkollektiv.

Utgångspunkter och huvudprinciper för övergångsregleringen

Som *Svensk Försäkring* och *Finansinspektionen* påtalar är det viktigt att det tydliggörs hur verksamheten i ett försäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet – och för vilket delvis olika regelverk ska gälla för försäkringsverksamhet respektive tjänstepensionsverksamhet under en övergångsperiod – ska fungera. Nedan ges vissa utgångspunkter och huvudprinciper för detta.

Mot tidigare beskriven bakgrund är det rimligt att uppdelningen mellan tjänstepensionsverksamhet och övrig livverksamhet ska ta sin utgångspunkt i företags balansräkning enligt dess legala redovisning, dvs. bolagets externa redovisning som upprättas enligt BFL, ÅRFL och Finansinspektionens föreskrifter. Detaljnivån för uppdelningen av

balansräkningen bör vara samma som årsredovisningens uppställningsform. Uppdelningen bör ske enligt Finansinspektionens grenindelning i årsredovisningsföreskriften för försäkringsföretag. Företaget bör göra en avstämning mellan de sammanlagda verksamheternas balansräkningar och företagets legala balansräkning. En sådan avstämning bör ske vid varje tillfälle som uppdelningen av verksamheten sker för solvensberäkningar.

Huvudprincip för uppdelningen bör vara att tillgångar som svarar mot de försäkringstekniska avsättningarna ska hänföras till respektive verksamhet vid uppdelningen. Tillgångar som svarar mot överskott som är relaterade till försäkringsavtal ska hänföras till respektive verksamhet utifrån försäkringstagarens rätt till överskott (kontributionsprincipen). I ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsaktiebolag som inte får dela ut vinst bör konsolideringsfonden i företagets resultatanalys enligt årsredovisningen användas som hjälp vid fördelningen. En tillgång eller skuld som kan hänföras till en av de uppdelade verksamheterna bör inte vara föremål för en fördelning enligt en fördelningsnyckel. En tillgång eller skuld (t.ex. derivat) som är hänförlig till ett underliggande instrument, bör hänföras till samma verksamhet som det underliggande instrumentet. När det gäller förutbetalda anskaffningskostnader bör dessa hänföras till samma verksamhet som den försäkringstekniska avsättningen för försäkringsavtalet. Förlagslån (efterställda skulder) bör hänföras till tjänstepensionsverksamheten om förlagslånet beviljats enligt särregler för tjänstepensionsverksamhet (se 4 kap. 5 § andra stycket FRL). För övriga tillgångar, avsättningar, skulder, obeskattade reserver och eget kapital som inte avser konsolideringsfond, bör gälla att dessa fördelas ut på respektive verksamhet utifrån en fördelningsnyckel som har sin grund i uppdelningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Företaget bör dokumentera grunderna för fördelningsnyckeln. Denna dokumentation bör arkiveras enligt samma principer som räkenskapsmaterial i BFL.

Ett livförsäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet och övrig livförsäkringsverksamhet får under övergångsperioden beräkna olika kapitalkrav för de två verksamheterna. Det kapitalkrav som avser tjänstepensionsverksamheten får beräknas enligt Solvens I-regelverket, medan kapitalkravet för den övriga livförsäkringsverksamheten ska beräknas enligt Solvens II-regelverket.

Grunderna för uppdelningen och värderingen av balansräkningen har beskrivits ovan. De balansposter som avser den övriga livförsäkringsverksamheten ska omvärderas enligt Solvens II-regelverket, medan balansposterna som avser tjänstepensionsverksamheten ska värderas enligt externredovisningsreglerna.

Beräkningen av kapitalbas för de olika verksamheterna bör följa av hur det egna kapitalet och andra poster som påverkar kapitalbasen har fördelats, men påverkas även av den värdering som har gjorts. Beräkningen av kapitalkraven för de olika verksamheterna påverkas också av fördelningen av balansposter mellan tjänstepensionsverksamhet och övrig livförsäkringsverksamhet.

Som komplement till dessa utgångspunkter och huvudprinciper för övergångsregleringen bör regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer få meddela föreskrifter om tillämpningen av de nya tillämp-

liga bestämmelserna om företagsstyrning på ett försäkringsföretags tjänstepensionsverksamhet.

Solvens II-regelverket på hela verksamheten

Det kan ifrågasättas om det är rimligt med en övergångsreglering som tvingar försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring att – utan anpassningar – tillämpa äldre rätt under fyra år efter det att en ny och ”bättre” reglering har trätt ikraft. Rimligheten kan ifrågasättas med hänsyn till såväl kundskydd som konkurrensaspekter. Mot denna bakgrund torde det stå medlemsstaterna fritt att ge försäkringsföretag som vid lagens i kraftträdandet bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring rätt att, efter anmälan till Finansinspektionen, i stället tillämpa Solvens II-regelverket på hela verksamheten fr.o.m. den 1 januari 2016. En sådan möjlighet bör införas.

24.2.11 Riskfria räntor

Regeringens förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag övergångsvis ska använda en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur och den närmare beräkningen av övergångsjusteringen.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda den övergångsvisa justeringen av den riskfria räntestrukturen ska – som en del av sin solvens- och verksamhetsrapport – offentliggöra företagets användning av den övergångsvisa justeringen och då även kvantifiera effekterna på den finansiella ställningen av att inte tillämpa justeringen, kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Av artikel 77.2 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att bästa skattningen ska fastställas med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). Nu föreslås att det i den grundläggande lagregeln preciseras att den bästa skattningen ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur, medan de mer detaljerade bestämmelserna kring bl.a. beräkningen av den bästa skattningen ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag, se 5 kap. 13 §.

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom artikel 308c i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsbestämmelser för de riskfria räntesatserna.

Enligt artikel 308c.1 får försäkringsföretag, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa en tillfällig justering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i fråga om godkända försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser.

Enligt artikel 308c.2 ska justeringen av räntesatserna för varje valuta beräknas med utgångspunkt i skillnaden mellan den räntesats som företaget ska tillämpa enligt de regler som gäller per 31 december 2015 och en räntesats som härleds ur de regler som gäller enligt Solvens II-direktivet. Den ursprungliga justeringen – som alltså utgörs av skillnaden mellan de båda räntesatserna vid dagen för ikraftträdandet – ska vara 100 procent under år 2016 för att sedan linjärt minska till 0 procent under år 2032. I artikel 308c.2 finns vidare vissa detaljbestämmelser kring vilka räntor som ska ligga till grund för beräkningen av den övergångsvisa justeringen.

Som framgått ovan får den övergångsvisa justeringen av räntesatserna endast användas i fråga om *godkända* försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser, och i artikel 308c.3 finns bestämmelser om vilka kriterier som måste vara uppfyllda för att försäkrings- eller återförsäkringsåtaganden ska kunna ”godkännas”. I nyss nämnda artikel finns även bestämmelser om förhållandet till s.k. matchningsjustering. I artikel 308c.4 a och b finns bestämmelser om hur den övergångsvisa justeringen förhåller sig till s.k. volatilitetsjustering och till den särskilda övergångsregleringen för de försäkringstekniska avsättningarna (artikel 308d). Slutligen finns det i artikel 308c.4 c bestämmelser om att försäkringsföretag som använder den övergångsvisa justeringen av de riskfria räntesatserna ska offentliggöra viss information kring detta i sin solvens- och verksamhetsrapport.

Möjligheten att få tillstånd till övergångsvis justering av de riskfria räntesatserna bör framgå av övergångsbestämmelserna till FRL, medan de närmare kraven för tillstånd kan tas in i föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför få meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur. En liknande lagstiftningsteknik har använts i den nu gällande regleringen när det gäller t.ex. möjligheten att använda s.k. företagsspecifika parameterar, se 8 kap. 7 § och 8 kap. 20 § 2 FRL. Det finns därför anledning att föreslå en liknande lagstiftningsteknik när det gäller regleringen av de s.k. matchnings- och volatilitetsjusteringarna.

När det särskilt gäller de krav på offentliggörande som införs genom artikel 308c.4 c bör bestämmelserna lämpligen införas genom föreskrifter på lägre nivå än lag, med stöd av det bemyndigande att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten som nu föreslås, se 16 kap. 9 § 1 FRL. Enligt regeringens mening får uppgifter om företagens användning av övergångsvisa justeringar av de riskfria räntesatserna anses vara detaljkrav på beskrivningen av företagens ”värderingsmetoder för solvensändamål”, jfr 16 kap. 2 § första stycket 4 FRL.

24.2.12 Försäkringstekniska avsättningar

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag får, efter tillstånd av Finansinspektionen, övergångsvis använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av det tillfälliga avdraget.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i Solvens II-direktivet om att försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda särskilda avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska – som en del av sin solvens- och verksamhetsrapport – offentliggöra företagets användning av de särskilda avdragen och då även kvantifiera effekterna på den finansiella ställningen av att inte tillämpa avdragen, kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Förslaget och bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget och bedömningen eller har ingen invändning mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 76 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar. Nu föreslås att merparten de mer detaljerade bestämmelserna kring beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag (se 5 kap. 13 § FRL och avsnitt 11).

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom artikel 308d i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsåtgärder för de försäkringstekniska avsättningarna.

Enligt artikel 308d.1 får försäkringsföretag, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa ett tillfälligt avdrag för försäkringstekniska avsättningar. Avdraget får tillämpas på ”affärgrensnivå”.

Enligt artikel 308d.2 ska det tillfälliga avdraget motsvara en andel av skillnaden mellan försäkringstekniska avsättningar beräknade enligt artikel 76 i Solvens II-direktivet och försäkringstekniska avsättningar beräknade enligt den reglering som gäller per 31 december 2015. Den maximala andelen som kan dras av ska minska linjärt från 100 procent under år 2016 till noll procent under år 2032. I artikel 308b.2 andra stycket finns bestämmelser om hur det tillfälliga avdraget förhåller sig till s.k. volatilitetsjustering.

I artikel 308d.3 finns bestämmelser om att försäkringsföretaget, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande eller på myndighetens initiativ, får göra vissa justeringar av de belopp som används vid beräkningen av det tillfälliga avdraget. Justeringarna får göras vartannat år, eller oftare om företagets riskprofil har ändrats väsentligt.

I artikel 308d.4 finns bestämmelser om att det tillfälliga avdraget får begränsas av tillsynsmyndigheten under vissa förutsättningar, nämligen om en tillämpning av det tillfälliga avdraget kan leda till en minskning av

de krav på finansiella medel som skulle gälla vid en tillämpning av de regler som gäller per 31 december 2015.

Enligt artikel 308d.5 a får ett försäkringsföretag inte tillämpa det tillfälliga avdraget i kombination med den övergångsvisa justeringen av de riskfria räntesatserna. Enligt artikel 308b.5 b ska ett försäkringsföretag som använder det tillfälliga avdraget och som inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan tillämpning av det tillfälliga avdraget lämna in en årlig lägesrapport. I lägesrapporten ska företaget redogöra för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att senast 1 januari 2031 uppfylla solvenskapitalkravet. Slutligen finns det i artikel 308d.5 c bestämmelser om att försäkringsföretag som använder tillfälliga avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna ska offentliggöra viss information kring detta i sin solvens- och verksamhetsrapport.

Möjligheten att få tillstånd till tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna bör framgå av övergångsbestämmelserna till FRL, medan bestämmelserna kring de närmare villkoren för tillstånd och beräkning av det tillfälliga avdraget kan tas in i föreskrifter på lägre nivå. Detsamma gäller bestämmelserna om möjligheterna till justerade beräkningar och bestämmelserna kring vad som ska gälla när det tillfälliga avdraget är en förutsättning för att försäkringsföretaget ska uppfylla solvenskapitalkravet. En liknande lagstiftningsteknik har använts i den nu gällande regleringen när det gäller t.ex. möjligheten att använda s.k. företagsspecifika parameterar, se 8 kap. 7 § och 8 kap. 20 § 2 FRL, och en liknande lagstiftningsteknik bör användas även när det gäller regleringen av de s.k. matchnings- och volatilitetsjusteringarna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör få meddela föreskrifter om villkoren för undantag att övergångsvis använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna och beräkningen av det tillfälliga avdraget.

När det särskilt gäller de krav på offentliggörande som införs genom artikel 308d.5 c bör bestämmelserna lämpligen införas genom föreskrifter på lägre nivå än lag, med stöd av det bemyndigande att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten som nu föreslås (se 16 kap. 9 § 1 FRL och avsnitt 16). Uppgifter om företagets användning av övergångsvisa justeringar av de riskfria räntesatserna får anses vara detaljkrav på beskrivningen av företagets ”värderingsmetoder för solvensändamål”, jfr 16 kap. 2 § första stycket 4 FRL.

24.2.13 Interna modeller för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet

Regeringens bedömning: Det bör inte införas någon övergångsregel av innebörd att ett försäkringsföretag, som är moderföretag och som finns i toppen av en grupp, t.o.m. 31 mars 2022 får ansöka om godkännande av en intern modell för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet på en urskiljbar del av en grupp som uppvisar en väsentligt annorlunda riskprofil än de övriga företagen i gruppen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Bedömningen i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har ingen invändning mot den.

Skälen för regeringens bedömning: I artiklarna 230 och 231 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om interna modeller för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet. Nu föreslås att delar av dessa bestämmelser genomförs genom nya bestämmelser i lag, men att bestämmelser om hur den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade kapitalkravet ska beräknas ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå (se avsnitt 19).

Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom artikel 308b.16 i Solvens II-direktivet – en möjlighet för medlemsländerna att tillämpa en särskild övergångsregel avseende ansökningar för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet.

Enligt artikel 308b.16 får medlemsstaterna ge det moderförsäkrings- eller moderåterförsäkringsföretag som har det yttersta ägarintresset möjlighet att under en period t.o.m. 31 mars 2022 ansöka om godkännande av en gruppintern modell som tillämpas på en del av en grupp, om både företaget och företaget med det yttersta ägarintresset är belägna i samma medlemsstat och om denna del utgör en urskiljbar del som uppvisar en väsentligt annorlunda riskprofil än de övriga i gruppen.

Artikeln ställer således inte något krav på att övergångsregeln ska införas utan lämnar till medlemsstaterna att välja om den ska införas eller inte. Med utgångspunkt i svenska förhållanden saknas det anledning att införa övergångsbestämmelsen.

24.2.14 Övergångsbestämmelser för grupp

Regeringens förslag: De övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag avseende behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande, tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har utgetts före 1 januari 2011, försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar, tillfällig justering av riskfria räntor, och tillfälliga åtgärder samt ingripanden gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i försäkringsrörelselagens lydelse efter 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå.

De övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag avseende ingripande när kraven på tillräcklig kapitalbas inte är uppfyllda gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i försäkringsrörelselagens lydelse efter 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå om försäkringsföretagen i en grupp uppfyller de gruppbaseade kapitalkraven i försäkringsrörelselagens lydelse 31 december 2015 men inte uppfyller kapitalkravet på gruppnivå.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs – genom artikel 308b.17 i Solvens II-direktivet – bestämmelser om att vissa övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag även ska gälla på gruppnivå.

Enligt artikel 308b.17 första stycket ska, utan hinder av artikel 218.2 och 218.3 i Solvens II-direktivet, de övergångsbestämmelser som avses i artikel 308b punkterna 8–12 och 15 och artiklarna 308c, 308d och 308e i Solvens II-direktivet gälla i tillämpliga delar på gruppnivå.

Enligt artikel 308b.17 andra stycket ska, utan hinder av artikel 218.2, 218.3 och 218.4 i Solvens II-direktivet, de övergångsbestämmelser som avses i artikel 308b.14 gälla i tillämpliga delar på gruppnivå och om försäkrings- eller återförsäkringsföretagen med ägarintresse eller försäkrings- och återförsäkringsföretagen i en grupp uppfyller de jämkade solvenskraven enligt artikel 9 i direktiv 98/78/EG men inte uppfyller solvenskapitalkravet på gruppnivå.

Av artikel 308b.8 (till vilken 308b.17 första stycket hänvisar) framgår att övergångsbestämmelserna i artikel 308b.5–308b.7 inte bara ska gälla för enskilda försäkringsföretag utan dessutom i tillämpliga delar ska gälla för försäkringsföretag med ägarintresse, försäkringholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag på gruppnivå i enlighet med artiklarna 254 och 256 i Solvens II-direktivet, varvid de frister som anges i artiklarna 308b.5–308b.7 ska förlängas med sex veckor.

Övergångsbestämmelserna i artikel 308b.5–308b.7 har behandlats ovan i avsnitt 23.2.2. Där konstateras att enligt nu lämnat förslag till genomförande av artikel 35 och artikel 51 kommer de senaste tidpunkterna för olika former av inrapportering och offentliggörande att bestämmas av Finansinspektionen med stöd av det bemyndigande som föreslås i 17 kap. 30 § andra stycket FRL. De särskilda övergångsbestämmelserna i artiklarna 308b.5–308b.7 avseende tidpunkter för inrapportering respektive offentliggörande som införs genom omnibus II-direktivet kräver alltså inte några lagstiftningsåtgärder.

Bemyndigandet i 17 kap. 30 § andra stycket FRL omfattar dock inte den del av artikel 308b.17 som avser tillämpligheten av artikel 308b.8 på gruppnivå. Nu föreslås däremot ett motsvarande bemyndigande för gruppnivå i 21 kap. 65 § FRL. På grund av detta bemyndigande krävs inte några lagstiftningsåtgärder för den del av artikel 308b.17 som avser artikel 308b.8 (se avsnitt 19).

När det gäller artikel 308b.12 i Solvens II-direktivet innehåller särskilda övergångsbestämmelser kring fastställandet av vissa av de parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln (se avsnitt 24.2.5). Som framgått där föreslås nu att vilka närmare parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln kommer att genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag, jfr 8 kap. 6 § och 8 kap. 20 § 1 FRL. Det bemyndigande som föreslås i 8 kap. 20 § 1 – för föreskrifter om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 § – kan som konsta-

terats ovan även användas för genomförandet av den nu aktuella övergångsbestämmelsen. Den särskilda övergångsbestämmelsen avseende hur kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk ska beräknas under de första fyra åren efter det att Solvens II-regelverket har trätt ikraft kräver alltså inga ytterligare lagstiftningsåtgärder såvitt avser enskilda försäkringsföretag.

Artikel 308b.17 innehåller som nyss konstaterats ett krav på att övergångsbestämmelserna i artikel 308b.12 ska gälla även på gruppnivå. Nu föreslås ett motsvarande bemyndigande för gruppnivå i 19 kap. 65 § 1 FRL. Det bemyndigandet avser hur den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade kapitalkravet ska beräknas enligt 14–18 §§ i samma kapitel. På grund av detta bemyndigande krävs inte några lagstiftningsåtgärder för den del av artikel 308b.17 som avser artikel 308b.12.

Artikel 308b.17 innebär även ett krav på att artikel 308d som reglerar övergångsbestämmelser avseende försäkringstekniska avsättningar ska gälla på gruppnivå. Såvitt avser enskilda försäkringsföretag har artikel 308d behandlats i avsnitt 24.2.11 där det konstaterats att artikel 308d inte föranleder några lagstiftningsåtgärder avseende enskilda försäkringsföretag eftersom bemyndiganden att meddela föreskrifter omfattar hela artikeln. Nu föreslås ett bemyndigande för gruppnivå som omfattar de detaljerade bestämmelserna i artikel 308d, se 19 kap. 65 §. På grund av detta bemyndigande krävs inte några lagstiftningsåtgärder för den del av artikel 308b.17 som avser artikel 308d.

Med ovan nämnda undantag för de delar av artikel 308b.17 som avser tillämpning på gruppnivå av artikel 308b.8, 308b.12 och 308d bör bestämmelser motsvarande artikel 308b.17 första och andra stycket införas i lag.

Artikel 308b.17 tredje stycket är riktad endast till kommissionen och ska därför inte genomföras.

24.2.15 Krav på plan för infasning m.m.

Regeringens förslag: Ett försäkringsföretag som tillämpar övergångsbestämmelserna om justering av de riskfria räntesatserna eller om ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna, ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av övergångsbestämmelserna.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att företaget kan uppfylla solvenskapitalkravet senast 1 januari 2032, och att inom två månader från dagen för bristens konstaterande överlämna en plan för infasning till inspektionen.

Företaget ska överlämna en årlig lägesrapport till Finansinspektionen.

Finansinspektionen ska återkalla tillstånd att använda den övergångsvisa regleringen som rör justering av de riskfria räntesatserna eller ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna, om lägesrapporten visar att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet senast 1 januari 2032.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Förslaget i utkastet till lagrådsremiss överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har ingen invändning mot det.

Skälen för regeringens förslag: Genom *artikel 2.80 i omnibus II-direktivet* införs det – genom artikel 308e i Solvens II-direktivet – särskilda bestämmelser om vad som ska gälla för försäkringsföretag som använder de särskilda övergångsreglerna kring justering av de riskfria räntesatserna eller ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna, och som inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan användning av övergångsreglerna.

Enligt artikel 308e första stycket ska ett försäkringsföretag som tillämpar övergångsbestämmelserna om justering av de riskfria räntesatserna eller om ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna informera tillsynsmyndigheten så snart företaget konstaterar att det inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av övergångsbestämmelserna. Enligt bestämmelserna ska tillsynsmyndigheten kräva att företaget vidtar nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de uppfyller solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden.

Enligt 308e andra stycket ska företaget, inom två månader från det att företaget konstaterade att det inte uppfyller solvenskapitalkravet utan tillämpning av övergångsreglerna, till sin tillsynsmyndighet lämna in en infasningsplan till tillsynsmyndigheten. I planen ska företaget redogöra för de åtgärder som har planerats för att företag ska uppfylla solvenskapitalkravet senast vid utgången av övergångsperioden. Av bestämmelsen framgår vidare att företaget får uppdatera planen under övergångsperioden.

Enligt 308e tredje stycket ska företaget varje år till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport till sin tillsynsmyndighet, i vilken företaget ska redogöra för de åtgärder som har vidtagits. I samma stycke finns även en bestämmelse om att tillsynsmyndigheten ska återkalla tillståndet att använda övergångsregleringen, om lägesrapporten visar att uppfyllandet av solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden är orealistisk.

Merparten av bestämmelserna i artikel 308e bör tas in i övergångsbestämmelserna till FRL. Bestämmelserna om det närmare innehållet i en infasningsplan och en lägesrapport bör dock meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför få meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

25 Förslagets konsekvenser

Solvens II-direktivet innebär en reformering av den grundläggande regleringen på EU-nivå för försäkringsföretag. Det innehåller bl.a. förändrade kapitalkrav för försäkringsföretagen, tydligare krav på företagsstyrning och riskhantering, förändrade regler i tillsynsprocessen samt mer omfattande krav på försäkringsföretagens rapportering och offentliggörande av information. Regleringen i Solvens II-direktivet innebär att den nuvarande försäkringsrörelselagen måste revideras kraftigt. Detta kommer få konsekvenser för samtliga europeiska försäkringssföretag.

I samband med direktivets antagande har omfattande konsekvensanalyser gjorts av EU-kommissionen.³¹ Därutöver har CEIOPS/Eiopa utfört fem enkätundersökningar på EU-nivå (Quantitative Impact studies, QIS) och en särskild enkätundersökning med avseende på regleringen av s.k. långa åtaganden, där försäkringsföretagen själva gjort beräkningar över hur regelförslagen påverkar företagen.

Solvens II-direktivet är i stor utsträckning ett fullharmoniseringsdirektiv. Det innebär att det finns små möjligheter att avvika från dess bestämmelser. Konsekvensanalysen är därmed gjord med hela Solvens II-regelverket i tanke.

Samtliga svenska försäkringsföretag omfattas av den reformerade försäkringsrörelselagen. Regering föreslår dock att mindre företag ska kunna undantas från delar av den reformerade lagen. De som undantas på grund av sin storlek bör inte omfattas av Solvens II-regelverket. Totalt rör det sig om cirka 160 försäkringsföretag och knappt 20 försäkringsgrupper som omfattas av detta regelverk.

³¹ Se t.ex. Solvency II Impact Assessment Report, COM(2007) 361 final, SEC(2007) 870.

Försäkringsföretag per 31 december 2014

	Antal	Varav ömsesidiga bolag	Under likvidation	Omfattas av SII
Rikstäckande företag	124	11		116
Livförsäkringsföretag	29	5	3	28
Fondförsäkringsföretag	9			8
Skadeförsäkringsföretag	86	6	4	80
varav skadecaptive	45		1	43
Lokala skadebolag	131	130		47
Större lokala bolag	40	39		34
Mindre lokala bolag	19	19	7	13
Kreatursbolag	72	72	6	0
	255	141		163

Källa: Finansinspektionen

25.1 Konsekvenser för försäkringsföretagen

De flesta svenska försäkringsföretag har under flera år förberett sig inför Solvens II-regelverket i flera steg. Finansinspektionen bedömer att de företag som under 2014 och 2015 följt Eiopas riktlinjer för förberedelser kommer att ha begränsade engångskostnader i samband med att regelverket träder ikraft. De företag som däremot inte deltar i det förberedande arbetet kommer förmodligen få högre kostnader för att komma ifatt. Finansinspektionen räknar därmed att försäkringsföretagen redan tagit – eller under förberedelsefasen kommer ha tagit – merparten av de engångskostnader som Solvens II-regelverket medför.

Solvens II-direktivet innebär att försäkringsföretag ska tillämpa nya - metoder för beräkning av kapitalkravet, inklusive nya värderingsregler för försäkringstekniska avsättningar. I QIS-enkäterna har beräkningar gjorts av hur dessa nya regler påverkar företagen. Finansinspektionen har ansvarat för insamlingen, kontrollen och sammanställningen av den svenska delen av de europeiska enkäterna till försäkringsbranschen. I dessa enkäter har de svenska företagen gjort beräkningar över hur Solvens II-direktivet och de regelförslag avseende värdering och kapitalkrav som finns i EU-förordningen på nivå 2, påverkar de svenska företagen. Detta ger en god bild av hur kraven kommer att påverka försäkringsföretagen i Sverige. De försäkringsföretag som deltog i den enkät som gjordes 2014, ca 155 stycken, uppskattade sina totala kostnader för att genomföra Solvens II-regelverket till cirka 3,4 miljarder kronor. En del i problematiken för företagen ligger i att Solvens II-regelverket består av många olika delar och att alla de regler som företagen ska tillämpa inte längre kommer finnas samlade. Det kommer finnas regler både i t.ex. lag och i EU-förordningar vilket gör det svårare för företagen att få

en överblick över regelverket, det är dock inte möjligt att förutse vilka kostnader detta kan innebära för företagen.

Ökade kapitalkrav

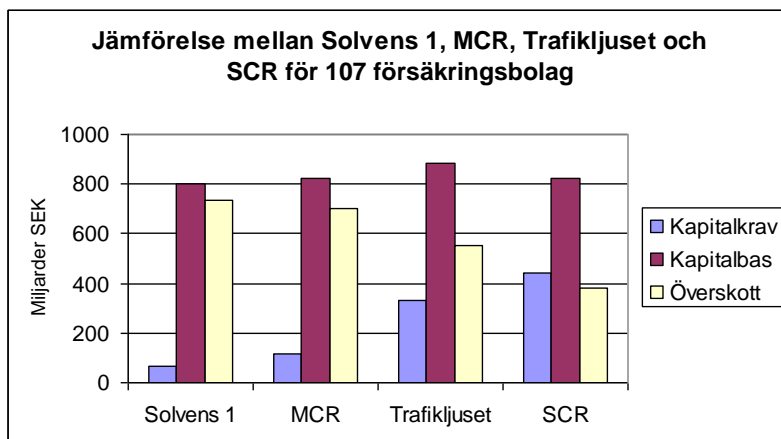
Som framgår av Solvens II-direktivet introduceras två nya kapitalkrav. Det ena är solvenskapitalkravet (SCR), som företagen normalt ska uppfylla. Det andra är minimikapitalkravet (MCR), som är schablonmässigt beräknat och ett krav som företaget inte får gå underskrida.

Solvens II-regleringen innebär en mycket kraftig ökning av kapitalkravet jämfört med dagens lagreglering. Resultatet av QIS 5-enkäten indikerar att det samlade solvenskapitalet för den svenska försäkringsbranschen blir ca 6–7 gånger högre än under Solvens I-regleringen (se figur 1). Detta innebär emellertid inte att försäkringsbolagens totala kapital ska öka i en sådan utsträckning utan kravet avser endast det kapital som ska finnas utöver det kapital som ska täcka försäkringstekniska avsättningar. Det kapital som krävs för att täcka bästa skattning, riskmarginal och det lagstadgade kapitalkravet ökar med omkring en femtedel för livbolagen, medan det i praktiken är oförändrat för skadeförsäkringsföretagen.

Minimikapitalkravet beräknas bli dubbelt så högt som nuvarande kapitalkrav enligt Solvens I-regleringen. Detta är en omfattande höjning för framför allt livförsäkringsföretagen. I det sammanhanget bör man dock uppmärksamma att dagens försäkringstagarskydd också baseras på en säkerhetsmarginal i värderingen av de försäkringstekniska avsättningarna som nu försvinner. Ökningen av kapitalkraven motverkas därför delvis av att kapitalbasen också ökar till följd av att befintliga buffertar synliggörs. I praktiken styrs dock försäkringsföretagens kapitalkrav för närvarande inte enbart av lagreglerna utan även av Finansinspektionens trafikljusstest,³² trots att detta givetvis inte är ett formellt kapitalkrav utan enbart ett tillsynsverktyg. Kraven från trafikljusstestet ligger väsentligt högre än Solvens I-kraven. Det nya solvenskapitalkravet är emellertid också i genomsnitt ca en tredjedel högre än trafikljusets krav.

³² Trafikljuset är en del av Finansinspektionens metodik för tillsyn över svenska försäkringsföretag. Detta "stresstest" mäter hur väl företagen klarar av exponeringar mot olika finansiella risker och försäkringsrisker.

Figur 1 Jämförelse mellan kapitalkrav enligt solvens I-regelverket, minimikapitalkrav, trafikljuset och solvenskapitalkrav

Över hälften av de svenska försäkringsföretagen har en kapitalbas i dagsläget som är mer än dubbelt så stor som det nya solvenskapitalkravet. En handfull företag har en kapitalbas som är mer än fem gånger så stor som det nya kravet. Cirka vart femte företag har emellertid för lite kapital och klarar inte det nya solvenskapitalkravet utan åtgärder.

De nya kapitalkraven kan antingen beräknas utifrån en standardmodell eller genom att företagen tillämpar en fullständig eller partiell intern modell. Sannolikt kommer ett tiotal av försäkringsföretagen att använda sig av interna modeller för att på så sätt få fram ett solvenskapitalkrav som mer exakt speglar försäkringsföretagets risker. Ett försäkringsföretag som inte klarar det nya solvenskapitalkravet när direktivet träder i kraft måste vidta åtgärder för att uppfylla kravet senast 31 december 2017. Företag som inte klarar det nya minimikapitalkravet när direktivet träder i kraft måste uppfylla kraven senast 31 december 2016, annars måste företaget avvecklas. I båda fallen följer detta av övergångsregler till Solvens II-direktivet. Det är långt ifrån säkert att alla företag kan skaffa det kapital som krävs, alternativt dra ned riskerna i rörelsen i tillräcklig mån. Införandet av Solvens II-direktivet kan således innebära att några försäkringsföretag försvinner genom att dessa sätts i s.k. run off (ordnad avveckling av företaget) eller genom att försäkringsbeståndet överläts eller köps upp av annat försäkringsföretag.

En mer korrekt prissättning och effektivare kapitalutnyttjande

Det mer avancerade sättet att beräkna kapitalkravet enligt Solvens II-reglerna kommer på ett tydligare sätt åskådliggöra vilka kapitalkostnader som är förknippade med de olika försäkringsriskerna och därmed bör företagen kunna prissätta sina försäkringsprodukter på ett mer ändamålsenligt sätt. Detta bör gynna försäkringskunderna genom att premien (prissättningen) kan beräknas mer exakt på respektive försäkringsprodukt utifrån rådande omständigheter.

Försäkringstekniska avsättningar

I det nya regelverket ska försäkringstekniska avsättningar (FTA) värderas utifrån en bästa skattning av framtida kassaflöden, med ett tillägg av en riskmarginal. Den bästa skattningen utgörs av det förväntade nuvärdet av framtida kassaflöden som kan uppkomma till följd av ingångna försäkringsavtal, medan riskmarginalen ska motsvara kapitalkostnaden för att hålla en kapitalbas motsvarande solvenskapitalkravet.

Enligt beräkningar framgår det att FTA ökar för ungefär hälften av de svenska livförsäkringsföretagen, medan övriga får lägre FTA. Att inte alla får en lägre FTA beror bl.a. på att en stor del av livförsäkringsverksamheten i dag lyder under tjänstepensionsregleringen som inte ska värderas med säkerhetsbuffert samt att företagen nu ska beräkna en riskmarginal.

För skadebolagen får en klart övervägande del lägre FTA. Det beror sannolikt på att skadebolagen enligt det nuvarande regelverket inte ska diskontera skadefall som förväntas inträffa inom en fyraårsperiod. En tredjedel fick dock högre FTA beroende på att företagen inte tidigare haft kravet på betryggande antagande och inte heller beräknat någon riskmarginal.

Anpassad riskhantering och företagsstyrning

En central del av Solvens II-regelverket rör företagets riskkontroll och styrning. Regelverket innebär att försäkringsföretagen måste analysera varje del av verksamheten, mäta sina risker och beräkna de kapitalkrav dessa risker genererar. Många av försäkringsföretagen har redan anpassat sin riskkontroll och företagsstyrning för att kunna möta de nya kraven. En viktig del av detta är kravet på att försäkringsföretagen regelbundet ska göra en egen risk- och solvensbedömning (ORSA) som ska vara en integrerad del i affärsstrategin och som ska beaktas vid strategiska beslut. För att möta de nya kraven måste företagen anpassa sina it- och rapporteringssystem för att kunna hantera det ökade rapporteringskraven som Solvens II-direktivet medför (se nedan).

De stora och systemviktiga företagen ligger långt framme och har till stor del redan anpassat sina system för kommande regelverk och har därmed även tagit stora delar av investeringskostnaderna. Jämfört med nuvarande regelverk kommer emellertid Solvens II-regelverket att ställa betydligt högre krav på system och tillgång till kvalificerad personal inom bolagens riskkontrollfunktioner, vilket sannolikt ändå kommer bidra till högre indirekta kostnader för försäkringsföretagen när Solvens II-direktivet är genomfört. Även större krav på analys, styrning och kontroll kommer att bidra till högre administrationskostnader. Kostnaderna blir störst i övergångsfasen då företagen ska ta fram interna rutiner och anpassa it-system.

Sammantaget bör dock det nya regelverket leda till en ökad och bättre riskkontroll och styrning av företagen, vilket i sin tur bör minska risken betydligt för ekonomiska problem och för de kostnader som det för med sig för försäkringstagare, ägare och samhället.

Ökade rapporteringskrav

Företagen ska enligt direktivet årligen offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport och till Finansinspektionen lämna en omfattande tillsynsrapportering. Därutöver kommer det att finnas särskilda krav på att uppdatera tidigare publicerad information om företaget inte längre uppfyller minimikapitalkravet. Denna uppdatering ska ske omedelbart då underskottet upptäcks och har inte underskottet korrigerats efter tre månader från upptäckt ska underskottet offentliggöras. Även om solvenskapitalkravet underskrids i väsentlig grad finns krav på att uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter. De nya reglerna kommer att ge aktieägare, långgivare, försäkringstagare och andra intressenter en bättre insyn i försäkringsföretagens finansiella ställning och verksamhet. De nya reglerna kommer innebära att redovisningen blir betydligt mer transparent, vilket kommer att göra det lättare för utomstående intressenter att bedöma och utvärdera verksamheten.

Konsekvenser för mindre försäkringsföretag

Mindre försäkringsföretag har, enligt lagförslaget, möjlighet att ansöka om undantag från bestämmelserna i lagen om solvens och offentliggörande av information. Vid prövning av undantag ska Finansinspektionen beakta proportionalitetsprincipen, dvs. att dessa bestämmelser ska tillämpas proportionellt i förhållande till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i varje försäkringsföretags verksamhet. Detta får särskild betydelse för de minsta försäkringsföretagen.

Dessa möjligheter till undantag och lättnader kan förväntas förenkla kraven på bland annat rapportering och verksamhetsplanen för nya företag i denna kategori. Det bör dock betonas att mindre företag i många fall har mindre utvecklade funktioner för exempelvis riskhantering, regelefterlevnad och styrning, vilket medför att anpassning till reglerna kan innebära en relativt sett högre kostnad jämfört med större företag.

25.2 Konsekvenser för försäkringsmarknaden

Ökad koncentration

Solvens II-direktivet innebär att kapitalkraven höjs kraftigt, samtidigt som försäkringsföretag och grupper får tillgodoräkna sig diversifieringseffekter av att ha flera olika typer av försäkringsprodukter. Detta kommer att innebära att försäkringsföretag med låg kapitalisering som i dag erbjuder enstaka produkter, får incitament att fusionera eller på annat sätt gå upp i större försäkringskoncerner. Detta för att kunna erhålla diversifieringseffekter och på så sätt få ned sina kapitalkostnader. Ökade administrativa kostnader och krav på nya funktioner kommer sannolikt också bidra till att mindre försäkringsföretag kommer söka partners eller fusioner för att få skalfördelar och därmed kunna ha en prissättning som är konkurrenskraftig. Mer allmänt kommer fusioner och beståndöverlåtelser att öka i antal.

Om detta resulterar i en alltför hög grad av koncentration i form av ett fåtal aktörer på marknaden inom vissa produktsortiment, kan det få nega-

tiva effekter för konkurrensen och i slutändan för konsumenterna. Ökad koncentration på försäkringsmarknaden kan dock även resultera i mer stabila företag, vilket i slutändan gynnar konsumenterna.

Mindre försäkringsinnehåll

Det faktum att Solvens II-reglerna innebär ökade kapitalkrav för med sig att försäkringsprodukter, allt annat lika, blir dyrare. I det fall försäkringstagarna inte uppfattar att vinsten i form av minskad kreditrisk för försäkringsföretaget (till följd av högre kapitalkrav och bättre riskkontroll) uppväger prisökningen, kan det komma att resultera i en minskad efterfrågan på vissa försäkringsprodukter.

Ett alternativ till att höja priset på försäkringsprodukter är att förändra dem så att de binder mindre kapital. När det gäller livförsäkringsmarknaden kan detta ske genom att justera marknadsrisken genom att exempelvis minska andelen aktier i tillgångar som täcker FTA. Detta kommer dock att bidra till att den förväntade avkastningen sjunker och därmed kan de framtida pensionerna bli lägre – något som även kan resultera i en minskad efterfrågan på livförsäkringssparande.

Ett alternativ för livbolagen att reducera kapitalkravet, utan att minska den förväntade avkastningen, är att minska garantiinnehållet för nya avtal, t.ex. genom att sänka den garanterade avkastningen i traditionellt livförsäkringssparande. Försäkringstagarnas alternativ när det gäller mer garanterade pensionsprodukter kan därmed på sikt komma att minska och pensionsnivåerna kan komma att skilja sig betydligt för likartade pensionstagare i framtiden jämfört med i dag beroende på hur väl pensionstagararen lyckats med att placera sina pensionspengar. Det kan också innebära att pensionsutbetalningar ändras från att vara livslånga till att bli tidsbestämda, vilket innebär ett sämre ekonomiskt skydd vid lång livslängd.

Solvens II-regelverket ger således incitament för försäkringsföretagen, med anledning av de nya kapitalkraven, att ytterligare påskynda försäkringstagare att gå över från traditionellt livförsäkringssparande till fondförsäkring, en trend som setts under det senaste decenniet. Sammantaget kan detta leda till att försäkringstagarna får produkter med en lägre försäkringsandel i framtiden, något som kan få negativa konsekvenser för framtida pensionärer. De försäkringstagare som är kunder i finansiellt starka bolag kommer dock att ha en större valmöjlighet att fortsätta spara i en traditionell försäkringslösning än kunder i finansiellt svagare bolag som sannolikt helt eller delvis kommer behöva ändra förvaltningsstrategi.

Högre inträdesbarriärer

Som berörts ovan kommer det vara viktigt i framtiden att vara kund i ett finansiellt starkt försäkringsföretag, om man ska kunna räkna med att få någon återbäring utöver den garanterade avkastningen på sitt försäkringskapital. I dag finns ett antal livbolag som med bred marginal uppfyller de nya solvenskapitalkraven. Dessa är nästan uteslutande äldre livförsäkringsföretag som byggt upp sitt kapital under lång tid och som har ett stort riskkapital ackumulerat i sina konsolideringsfonder. De gamla livbolagens välkapitaliserade balansräkningar gör att det finns begränsade möjligheter för nya aktörer att slå sig in på försäkringsmarknaden. Det blir

helt enkelt svårt för dem att kunna matcha de gamla företagens försäkringsvillkor och riskprofil. De etablerade företagen har därför goda förutsättningar att bibehålla sina marknadsledande positioner i och med införandet av det nya regelverket. Däremot har nya bolag som är inriktade mot fondförsäkring goda möjligheter att komma in på marknaden, eftersom kapitalkraven blir betydligt lägre i dessa bolag jämfört med för de traditionella livbolagen. Sammantaget kan således konkurrensen komma att minska ytterligare med det nya regelverket, vilket kan komma att avspeglas i t.ex. högre avgiftsnivåer.

25.3 Konsekvenser för kapitalmarknaden

Försäkringsföretagen är stora placerare på kapitalmarknaden och större regelförändringar för försäkringsföretagen påverkar därför normalt de finansiella marknaderna och i förlängningen hela samhällsekonomin. Beräkningen av solvenskapitalkraven i den del som avser marknadsrisk kommer ge försäkringsföretagen incitament att bättre löptidsmatcha tillgångar och skulder då bristande matchning ger högre kapitalkrav. Högre matchningskrav ökar efterfrågan på ränteinstrument med långa löptider, vilket påverkar marknadsräntorna, allt annat lika. Även aktiemarknaden påverkas av hur försäkringsföretagen allokerar sina portföljer.

Det nya regelverket innebär högre kapitalkrav för aktieplaceringar, vilket kan komma att bidra till att finansiellt svagare försäkringsföretag måste minska sina aktieandelar. Detta kan i sin tur leda till minskad efterfrågan på aktier och högre efterfrågan på obligationer och andra mindre volatila tillgångar. I och med beräkningen av solvenskapitalkravet ges försäkringsföretagen incitament att diversifiera till andra tillgångsslag såsom fastigheter, infrastrukturinvesteringar och riskkapitalinvesteringar. Det ger också incitament att investera i bostadsobligationer eller andra obligationer som innehåller kreditrisk. Företagsobligationsmarknaden, som idag är relativt liten i Sverige, skulle även kunna utvecklas positivt i och med denna förändring.

Eftersom försäkringsföretagen i beräkningen av solvenskapitalkravet fullt ut kommer att kunna tillgodoräkna sig effekten av olika typer av riskminskningsstrategier är det sannolikt att nya typer av instrument, skraddarsyddas för Solvens II-regelverket, kommer att utvecklas.

Ökad efterfrågan på långa obligationer

Beräkningen av solvenskapitalkraven kommer att ge försäkringsföretagen starka incitament att bättre löptidsmatcha skulder och tillgångar. Det bör emellertid noteras att de svenska bolagen redan i dag har incitament till en ökad löptidsmatchning genom trafikljussystemet. Försäkringsföretag med långa åtaganden, t.ex. livförsäkringsbolag, placerar i dag oftast i obligationer med kort genomsnittlig löptid, där utbudet är större. Avsaknaden av matchning ger en stor känslighet för ränteförändringar. Företagen får nu starkare incitament att löptidsmatcha skuld- och tillgångssida, då en bristande matchning ger högre kapitalkrav.

Ett problem är att den genomsnittliga löptiden på de obligationer som är utestående på dagens svenska obligationsmarknad är relativt kort. Det

finns således en brist på långa obligationer över fem år, vilket kan leda till fallande långa räntor om försäkringsföretagen börjar köpa i större omfattning, samtidigt som det inte är möjligt för företagen att göra fullständiga matchningar av sina portföljer. Efter beslut från Finansinspektionen kan försäkringsföretagen dock från den 31 december 2013 använda sig av en förutbestämd långsiktig terminsränta, fastställd till 4,2 procent, då de fastställer räntesatserna på diskonteringsräntekurvan. Det innebär att terminsräntorna efter tioårspunkten väger in – och vid tjugonårpunkten konvergerar till, den fastställda långsiktiga terminsräntan. I svenska kronor sätts tidpunkten för konvergens till längsta löptid plus 10 år, dvs. till 20 år. Även om det finns noterade swapräntor på längre löptider är likviditeten mycket låg i dessa instrument och uppfyller inte kravet på likviditet.

Den nya metoden gör att diskonteringsräntan inte blir lika känslig för svängningar på marknaden då den är både marknads- och modellbaserad. I praktiken innebär detta att företagen fortsätter att använda marknadsdata för att bestämma räntekurvan på löptider upp till 20 år, medan de kan beräkna längre åtagande genom att extrapolera marknadsräntan mot den aviserade terminsräntan. Det gör att försäkringsföretagen inte kommer bli beroende av att löptidsmatcha sina åtaganden över 10 år med obligationer på motsvarande löptider. Det bör leda till att efterfrågan på riktigt långa obligationer blir begränsad även framöver och därmed minskar risken för kraftiga räntefall orsakat av massiva köp från försäkringsföretagen.

Företag som berörs av de nya reglerna är i huvudsak livförsäkringsföretag och skadeförsäkringsföretag med liv- och sjukräntor. Även tjänstepensionskassor ska kunna använda den nya metoden. Andra metoder för att öka löptiden är att använda derivatmarknaden. Genom swapkontrakt kan försäkringsföretagen löptidsomvandla en kort obligationsportfölj till en längre löptid. För att denna marknad ska kunna växa krävs emellertid att det finns motparter som är villiga att ta en motsatt position. På t.ex. aktiemarknaden har intresset minskat betydligt för att inneha långa derivatkontrakt. Anledningen till detta är att dessa oftast har en låg eller obefintlig likviditet, är svåra att marknadsvärdera och binder kapital. Att köpa utländska obligationer med längre löptider och försäkra bort valutarisken är också ett alternativ för företagen att bättre kunna matcha löptiderna.

Den metod som sedan den 31 december 2013 används i Sverige för att fastställa diskonteringsräntekurvan är dock inte exakt densamma som den metod som kommer gälla efter att Solvens II-regelverket har trätt i kraft. Den metod som ska användas för att bestämma den grundläggande diskonteringsräntekurvan i svenska kronor fastställs då av Eiopa med ledning av vad som anges i Solvens II-direktivet och i delegerade akter. Denna metod har ännu inte slutgiltigt beslutats, men den kommer inte helt och hållet att överensstämma med den nuvarande svenska metoden, även om Eiopas metod också kommer att vara både marknads- och modellbaserad med konvergens till en förutbestämd långsiktig terminsränta. Eiopas metod använder enbart marknadsdata upp till 10 år och terminsräntorna därefter väger den in den långsiktiga jämviktsräntan på 4,2 procent fram till 20 år då konvergens sker.

Det finns kända problem med den metod som Eiopa tidigare har förespråkade och som ledde Finansinspektionen till att välja en annan metod. Dessa problem består huvudsakligen i en mycket stor räntekänslighet mot tioårsräntan och mycket komplexa och kostsamma hedgingsstrategier för de försäkringsföretag som behöver skydda sig mot förändringar i marknadsräntorna. Dessa problem kan leda till en markant ökad efterfrågan på tioåriga ränteinstrument, vilket leder till en press nedåt på tioårsräntan, samtidigt som instrument med längre löptider efterfrågas i mindre utsträckning. Det senare kan innebära att räntorna på riktigt långa löptider stiger i förhållande till kortare räntor och att marknaden för långa obligationer påverkas genom att Riksgälden blir mindre intresserad av att ge ut sådana obligationer.³³

Utöver metoden för att bestämma den grundläggande diskonteringsräntekurvan tillkommer dock – då Solvens II-regelverket har trätt i kraft – möjligheten till att justera räntekurvan med volatilitets- och matchningsjusteringar. I dessa fall kan särskilt matchningsjusteringar leda till en större efterfrågan på långa obligationer, för det fall att dessa kommer att användas frekvent bland försäkringsföretagen.

Sammantaget kommer efterfrågan på långa obligationer avgöras av den metod som Eiopa väljer för den grundläggande diskonteringsräntekurvan tillsammans med den utsträckning i vilken svenska försäkringsföretag antingen behöver (kapitalsvaga företag) eller önskar matcha sina åtaganden.

Minskad efterfrågan på aktier?

Kapitalkravet för aktierisk kommer att öka med det nya Solvens II-regelverket. Detta gäller jämfört såväl med Solvens I-reglerna – där kapitalkravet inte bedöms utifrån riskerna på tillgångssidan – som i förhållande till reglerna om aktiekursrisk i trafikljuset. De företag som i dag inte bedöms kunna uppfylla de nya solvenskraven har starka incitament att dra ned risken i sina placeringar för att klara kraven och skapa en betryggande marginal till dessa. Ett sätt att göra det är att placera en mindre andel i aktier och i stället öka sina investeringar i obligationer. Många försäkringsföretag – särskilt de största – är emellertid välkonsoliderade och kommer inte att behöva förändra sin placeringsstrategi. Därmed är risken relativt låg för att det nya regelverket kommer att innebära en större tillgångsflyttning från aktier till obligationer, åtminstone på kort och medellång sikt.

Skulle dock efterfrågan på aktier från försäkringssektorn minska kraftigt kan detta påverka den svenska riskkapitalförsörjningen. Med hänsyn till den internationella interaktionen av kapitalmarknaderna ska dock inte risken överdrivas – ett bortfall av svenska institutioner borde således kunna kompenseras med efterfrågan från utländska aktörer.

³³ Se Riksgäldskontorets remissvar till Finansinspektionen avseende föreskriften och allmänna rådet om försäkringsföretagens val av räntesats för att beräkna försäkringstekniska avsättningar (FFFS 2013:23).

Infrastruktur och alternativa investeringar

Vid beräkning av solvenskapitalkravet kan försäkringsföretagen använda sig av en standardformel. I Solvens II-regelverket finns det, i likhet med gällande regelverk, utrymme att göra långsiktiga, hållbara investeringar i onoterade tillgångar som exempelvis infrastruktur och förnyelsebar energi. Hur mycket utrymme det finns i praktiken avgörs dock bland annat av försäkringsföretagens solvenssituation. Hur stora möjligheter företagen har att göra investeringar utanför basområdena (noterade OECD-aktier, obligationer och fastigheter) styrs främst av hur stark deras kapitalbas är samt vilka utfästelser man gjort till sina försäkringstagare. Generellt dock så kommer kapitalkravet för denna typ av investeringar vara högre än exempelvis noterade OECD-aktier.

25.4 Konsekvenser för försäkringstagarna

Solvens II-direktivet innebär en skärpning av såväl solvenskapitalkravet som kravet på riskkontroll. Det innebär att den enskilde konsumenten kan förvänta sig en förbättrad stabilitet i försäkringsbranschen som helhet. Solvenskapitalkraven ska kalibrerats så att de motsvarar en fallissemangsrisk på 0,5 procent under kommande 12 månader. Försäkringsföretagen kommer dock i de flesta fall ha en kapitalbas som med marginal klarar solvenskapitalkravet. Risken för ekonomiskt obestånd kommer således i praktiken sannolikt att vara ännu lägre än den lagstadgade nivån. Baksidan av de skärpta reglerna är de kostnader som försäkringsföretagen drabbas av till följd av högre kapitalkrav samt kostnader för ökad riskkontroll och administration. Dessa kostnader kommer troligtvis att föras över på försäkringstagarna, vilken kan leda till att deras kapitaltillväxt blir lägre till följd av högre avgifter. En mer omfattande regelharmonisering kan dock få till följd att konkurrensen bland försäkringsföretagen ökar, vilket kan leda till att det ändå bli svårt för företagen att avvika för mycket i sina avgiftsstrukturer.

Alternativ till att höja priserna på försäkringsprodukter kan vara att förändra produkterna genom att exempelvis sänka andelen aktier. En sådan åtgärd ger en lägre risk och resulterar i att livbolagen behöver hålla mindre kapital. Detta får dock den negativa följden att avkastningen – och i förlängningen även framtida pensioner – sannolikt blir lägre (beaktat den minskade andelen aktier). Detta är ett problem som ytterligare aktualiserats i rådande lågräntemiljö. Ett annat alternativ till att minska aktieandelen för livbolagen är att minska garantiinnehållet i produkterna eller genom att få försäkringstagarna att gå över till produkter där de själva bär den finansiella risken. En sådan utveckling kan dock innebära volatila pensioner eller att utbetalningstiden begränsas till en viss period och inte livet ut. Detta påverkar konsumtion och, i förlängningen samhällsekonomin, negativt.

Ett av huvudsyftena med Solvens II-regelverket är att förbättra konsumentskyddet och öka transparensen, vilket förväntas generera stabilare försäkringsbolag. Den ökade transparensen kan dock även bidra till press på försäkringsföretagen att sänka premierna.

Även om syftet med regleringen är att minska risken för försäkrings-tagarna kan de drabbas av högre risker i form av lägre andel garanterat kapital och ett generellt lägre försäkringsinnehåll.

25.5 Konsekvenser för myndigheter

En mer riskbaserad och framåtblickande tillsyn enligt Solvens II-regelverket ställer nya och utökade krav på Finansinspektionen. Ny beskrivande tillsynsrapportering, betydligt utökad, detaljerad kvantitativ rapportering samt tillsyn över företagens egen risk- och solvensbedömning ställer helt enkelt större krav på tillsynsmyndighetens arbete. Inspektionens arbete kommer dessutom att påverkas genom ett utökat krav på internationellt samarbete, exempelvis när det gäller gränsöverskridande grupper.

Från att gruppreglerna har betraktas som en kompletterande del av tillsynen över ett enskilt försäkringsföretag, kommer den gruppbase- rade tillsynen nu att få en högre prioritet i tillsynsverksamheten. Tillsynen över gränsöverskridande koncerner kommer att innebära stora förändringar som kommer att tvinga fram ett ökat samarbete mellan tillsynsmyndigheterna, där en huvudansvarig grupp-tillsynsmyndighet kommer att utses som blir ytterst ansvarig för gruppen. I normalfallet kommer det bli tillsynsmyndigheten i det land där majoritetsägandet har sitt säte inom EU. I Sverige kommer utländska tillsynsmyndigheter att ges huvudansvaret för tillsynen av viktiga grupper. Det innebär att Finansinspektionen inte blir huvudansvarig tillsynsmyndighet för gruppen, men kommer att fortsätta med tillsynen på det enskilda bolaget och ges inflytande på gruppnivån via tillsynskollegier.

Vidare kommer flera företag att vilja tillämpa egna interna modeller, företagsspecifika parametrar etc. för att beräkna solvenskapitalkravet under Solvens II-regelverket. Finansinspektionen funktion blir att granska och godkänna bl.a. dessa modeller – en ny uppgift för myndig- heten som kommer att kräva viss ny kompetens och bidra till en generell högre arbetsbelastning.

En stor del av bestämmelserna i Solvens II-direktivet är så pass detaljerade att de inte är lämpliga att genomföra i lag. Det föreslås därför att ett betydande antal bestämmelser i stället placeras i föreskrifter eller i förordning som utfärdas av regeringen. Det kommer således att öka arbetsbelastningen på Finansinspektionen att färdigställa dessa föreskrif- ter. Till detta kommer av EU-kommissionen beslutade förordningar i delegerade akter och bindande tekniska standarder som har direkt effekt i medlemsländerna. Att beakta denna reglering kommer även det att öka arbetsbelastningen på Finansinspektionen.

Eventuella merkostnader för Finansinspektionen ska hanteras inom för myndigheten befintliga ramar.

25.6 Konsekvenser för domstolar

Det föreslagna genomförandet av Solvens II-direktivet innebär att Finansinspektionen kommer att fatta beslut om bl.a. försäkringsföretagens interna modeller och tilläggskapital. Detta kan leda till ett ökat antal överklaganden från företagen till domstolarna och således kan arbetsbördan öka för domstolarna med anledning av införandet av Solvens II-direktivet. Bedömningen är emellertid att dessa beslut sällan kommer att överklagas och att antalet överklaganden därför inte beräknas bli fler än att de ökade kostnaderna för Sveriges Domstolar ska hanteras inom befintliga ramar.

25.7 Samhällsekonomiska konsekvenser

Försäkringsföretagen utgör en viktig samhällsfunktion som måste fungera på ett rättssäkert sätt så att försäkringstagare och investerare ska kunna ha förtroende för att bolagen ska kunna uppfylla sina åtaganden. I och med att Solvens II-regelverket genomförs kommer kraven på företagens kapitalbas, styrning och riskhantering samt rapportering offentliggörande att öka. Det bidrar till finansiellt robustare företag som bättre kan stå emot framtida finansiella kriser – något som kommer att gynna både försäkringstagare och samhällsekonomin i stort. Ett ökat rapporteringskrav gör också att genomlysningen av verksamheterna blir bättre. Det nya regelverket bidrar dock till att kostnaderna ökar för försäkringsföretagen och för de myndigheter, främst Finansinspektionen, som ska granska och bedöma företagens löpande verksamhet.

De direkta kostnaderna som uppkommer för försäkringsföretagen är kapitalkostnad för högre kapitalkrav, kostnader för ökad riskkontroll och administration. Dessutom kan indirekta kostnader uppkomma i det fall fler försäkringstagare väljer att helt eller delvis avstå ifrån att försäkra sig eller väljer bort eget pensionssparande på grund av högre premier.

Ur ett finansiellt stabilitets- och konsumentperspektiv kommer det nya regelverket att stärka upp dessa faktorer. Försäkringsbolagen tvingas att anpassa sina investeringar utifrån risknivå i än högre utsträckning än enligt nuvarande regelverk, vilket gör företagen mindre känsliga för makroekonomiska störningar. Risker minskar också för att enskilda företag fallerar och därmed minskar risken för att problem i ett institut sprids och utvecklas till en mer fullskalig systemkris. Jämfört med banksektorn är emellertid risken för spridningseffekter generellt lägre mellan försäkringsföretag, eftersom interaktionen mellan dem är mindre än inom banksektorn. Rent allmänt kan dessutom i sammanhanget tilläggas att försäkringsföretagen visserligen spelar en viktig roll på de finansiella marknaderna, men att enskilda företag endast i undantagsfall är att betrakta som systemviktiga.

Försäkringsföretagen har en stor exponering mot banksektorn genom s.k. säkerställda obligationer. Företagen äger 26 procent av de svenska bankernas utestående stock av sådana obligationer. Höjda kapitalkrav på försäkringsföretagen kan medföra risk för att bankernas finansierings-

möjligheter försämras, vilket kan få konsekvenser för samhällsekonomin i stort.

Ur ett konsumentperspektiv bidrar mer välkapitaliserade försäkringsföretag till att kunderna kan känna ökad trygghet för att företaget kan uppfylla sina åtaganden den dag som utbetalning ska ske. Som nämnts ovan finns dock risk för att försäkringsprodukter kan komma att bli dyrare, samtidigt som ökade kapitalkrav kan komma att påverka avkastningen negativt. För försäkringstagarkollektivet kan detta i förlängningen leda till lägre pensionsutbetalningar eller pensioner som inte räcker livet ut. Ur ett konsumentperspektiv kan det således uppstå vissa negativa faktorer med det nya regelverket, men sammantaget får det anses vara till gagn för konsumenterna och samhällsekonomin i stort.

26 Författningskommentar

26.1 Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

1 kap. Inledande bestämmelser

1 kap. 1 §

Solvens II-direktivet innehåller en reglering av verksamhet i försäkringsföretag och specialföretag. I direktivet finns även vissa bestämmelser om försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag. Dessa regler genomförs i denna lag. I lagens inledande bestämmelse preciseras vilka institut som har tillstånd att bedriva verksamhet enligt denna, dvs. försäkringsföretag och specialföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

1 kap. 6 och 7 §§

I paragraferna ändras hänvisningarna till andra paragrafer i lagen. Detta till följd av de ändrade solvensregler som nu införs.

1 kap. 12 §

Paragrafen innehåller ett antal definitioner av begrepp som förekommer i lagen.

I en *ny punkt 2* införs en definition av Solvens II-direktivet.

I en *ny punkt 3* införs en definition av captivebolag för återförsäkring. För sådana bolag gäller ett särskilt garantibelopp enligt 8 kap. 18 §.

I en *ny punkt 5* definieras EES-försäkringsgivare. Definitionen har betydelse för grupp tillsyn.

I en *ny punkt 6* införs en definition av externt kreditvärderingsinstitut. Begreppet används i bestämmelserna om företagsstyrning (se 10 kap. 10 §).

Definitionen i *punkt 7* av försäkringsholdingföretag behålls i sak oförändrad.

I *punkt 8* införs en definition av försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet. Begreppen används i bestämmelserna om grupp tillsyn i 19 kap.

I en ny *punkt 9* definieras försäkringsgivare från tredje land. Definitionen har betydelse för grupp tillsyn.

Även de nya definitionerna i *punkterna 10* och *12* av grupp tillsynsmyndighet respektive tillsynskollegium används i 19 kap.

Definitionen av specialföretag (*punkten 11*) ändras när det nu skapas möjlighet att få tillstånd enligt lagen att bedriva verksamhet i ett svensk sådant företag.

Övervägandena finns i avsnitt 6.2 och 6.3.

1 kap. 13 §

I paragrafen preciseras vad som avses med ägarintresse. Begreppet, som används i 19 kap., ersätter det nu använda begreppet intresseföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.4.

1 kap. 16 a och 16 b §§

I paragraferna preciseras vad som avses med ett anknutet företag. Begreppet får sin användning i 19 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 6.3.4.

1 kap. 19 §

Paragrafen genomför artikel 4.1, 4.4 och 4.5 i Solvens II-direktivet som ändrar artikel 3.1 i första skadeförsäkringsdirektivet och artikel 3.6 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet.

I *första stycket 1–6* anges vilka förutsättningar som måste vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek och med viss verksamhet ska få beviljas undantag från lagens bestämmelser om solvens och offentliggörande. Paragrafen omfattar såväl skade- som livförsäkringsrörelse.

Samtliga dessa förutsättningar måste vara uppfyllda för att undantag ska få beviljas.

Dessa mindre försäkringsföretag får, när de beviljas undantag från vissa nu aktuella delar av rörelse regleringen, inte anses tillämpa Solvens II-direktivet (se artikel 4.1). Detta innebär att inte heller EU-förordningen på nivå 2, kommande EU-förordning på nivå 2,5 eller riktlinjer från Eiopa är tillämpliga för dessa försäkringsföretag. Önskar något av dessa mindre försäkringsföretag att tillämpa Solvens II-regelverket fullt ut, kan detta uppnås genom att underlåta att ansöka om undantag (jfr artikel 4.5).

Paragrafen gäller för försäkringsföretag som redan bedriver försäkringsrörelse sedan en viss tid. För nystartade försäkringsföretag, se 19 b§ och kommentaren till den paragrafen.

Av 22 § följer att det är Finansinspektionen som prövar om undantag kan beviljas. Inom ramen för denna prövning ska inspektionen göra en lämplighetsbedömning. Vid denna prövning kan hänsyn exempelvis tas till om det är lämpligt att ett företag med specifika typer av produkter och risker medges undantag i förhållande till rådande finansiella förutsättningar eller om ett undantag är lämpligt med beaktande av de intressen som försäkringstagare och andra ersättningsberättigade har.

Enligt *andra stycket* får undantag inte beviljas för ett försäkringsföretag som driver gränsöverskridande verksamhet eller verksamhet som sekundäretablering.

Paragrafens nuvarande andra punkt flyttas till 20 §.
Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

1 kap. 19 a §

Paragrafen genomför artikel 4.2 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att om något av de belopp som anges i 19 § första stycket 1–3 och 5 har överskridits under tre på varandra följande år, ska ett beviljat undantag upphöra att gälla från och med det fjärde året. Ett försäkringsföretag ska snarast anmäla ett sådant överskridande till Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

1 kap. 19 b §

Paragrafen genomför artikel 4.3 och 4.5 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges under vilka förutsättningar som ett försäkringsföretag som får tillstånd att bedriva försäkringsrörelse får beviljas undantag från lagens bestämmelser om solvens och offentliggörande, nämligen om företagets tecknade bruttopremieinkomster eller försäkringstekniska avsättningar brutto, inklusive belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte förväntas överskrida något av de belopp som anges i 19 § första stycket 1–3 och 5 inom de följande fem åren. Undantagsmöjligheten enligt paragrafen gäller således för nystartade försäkringsföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

1 kap. 20 §

Paragrafens *andra punkt* upphävs till följd av de föreslagna bestämmelserna i 19 §.

I paragrafen införs en *ny andra punkt* som överensstämmer med 1 kap. 19 § 2 FRL.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

1 kap. 22 §

Genom ändringen i paragrafen ges Finansinspektionens befogenhet att pröva även ansökningar om undantag enligt 19 och 19 b–21 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

1 kap. 23 §

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vissa frågor som behandlas i 1 kap.

I en *ny punkt 2* ges ett bemyndigande om vilka bestämmelser som ska gälla för försäkringsföretag som har beviljats undantag beroende på viss mindre storlek. Bemyndigandet avser vilka kompletterande eller alternativa bestämmelser som ska gälla i frågor om solvens och offentliggörande inom de ramar som följer av bestämmelserna i 5–9 och 16 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4.

2 kap. Tillstånd för försäkringsföretag

2 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 42.2 i Solvens II-direktivet i den del det avser lämplighetsprövningens räckvidd.

I paragrafen anges förutsättningarna för att få driva försäkringsrörelse.

I *första stycket 4* anges vilka lämplighetskrav som ställs på företagets ledningspersoner. Ändringen innebär att personkretsen som ska ledningsprövas utvidgas till att omfatta även sådana personer som ansvarar för en s.k. central funktion. Även övriga personer som utför arbete i en central funktion ska uppfylla lämplighetskraven men behöver inte anmälas till Finansinspektionen för ledningsprövning. Vidare klargörs att personkretsen även omfattar ersättare för styrelseledamöter.

Enligt en *ny punkt 5* i första stycket ska det även prövas om styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget.

Övervägandena finns i avsnitt 7.1.

2 kap. 10 §

Paragrafen innehåller regler om kapitalbas när försäkringsrörelsen påbörjas. Nu ändras endast hänvisningen till att avse de nya reglerna om garantibelopp.

2 kap. 19 §

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vissa frågor som behandlas i 2 kap.

Ändringen i *första stycket 1* innebär att bemyndigandet avser rätt att meddela föreskrifter om de lämplighetskrav som ska gälla för såväl ledningen som för de som ansvarar för de centrala funktionerna. Bemyndigandet avser även rätt att meddela föreskrifter om styrelsen i sin helhet har tillräckliga kunskaper och erfarenheter för att leda företaget.

3 kap. Verksamhet i ett annat land inom EES

3 kap. 2 §

Paragrafen genomför artikel 146.1 andra stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen behandlas det meddelande som Finansinspektionen ska lämna till behörig myndighet i det land där en sekundäretablering avses inrättas.

Ändringen i *första stycket* innebär att det intyg som Finansinspektionen ska lämna, om förutsättningarna för det är uppfyllda, i stället ska avse om försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt 8 kap.

I *andra stycket* anges vilka förutsättningar som måste vara uppfyllda för att ett sådant meddelande ska kunna lämnas.

Övervägandena finns i avsnitt 8.1.

3 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 148.1 första stycket a i Solvens II-direktivet.

I paragrafen behandlas det meddelande som Finansinspektionen ska lämna till behörig myndighet i det land där en gränsöverskridande verksamhet ska bedrivas.

Ändringen av paragrafen innebär att det intyg som Finansinspektionen ska lämna, om förutsättningarna för det är uppfyllda, i stället ska avse om försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt 8 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 8.2.

4 kap. Grundläggande bestämmelser om ett försäkringsföretags rörelse

Kapitlet innehåller grundläggande bestämmelser om ett försäkringsföretags rörelse. Dessa grundläggande bestämmelser behålls, samtidigt som det införs en ny allmän proportionalitetsprincip. Bestämmelser i kapitlet om upplåning och separation av tjänstepensionsförsäkring bygger på regler i tjänstepensionsdirektivet som Sverige tillämpar på livförsäkringsföretag med stöd av medlemsstatsoptionen i artikel 4 i det direktivet. Denna option ska – efter en längre övergångsperiod – upphöra att gälla (se avsnitt 24). Till följd av detta justeras 4 kap. 2 och 5 §§, medan 4 kap. 6 och 8 §§ utmönstras. Bestämmelserna i 5 kap. 15 och 16 §§ om återköp och överföring flyttas oförändrade till detta kapital.

4 kap. 2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om information.

Paragrafens *andra stycke* tas bort, eftersom det avser information som ska lämnas vid tjänstepensionsverksamhet. Bestämmelsen i angivet stycke genomför tjänstepensionsdirektivet.

4 kap. 5 §

Genom den nya bestämmelsen införs en allmän proportionalitetsprincip. Den ska gälla vid tillämpningen av de grundläggande kraven på stabilitet och god försäkringsstandard, samt vid tillämpningen av de rörelserättsliga reglerna om tillgångar, skulder, försäkringstekniska avsättningar, investeringar, kapitalbas, kapitalkrav, interna modeller, företagsstyrning, tillsynsrapportering och försäkringsgrupper.

Det får ankomma rättstillämpningen att avgöra vilka av kraven i dessa delar av lagen som ska kunna mildras eller skärpas med hänsyn till proportionalitetsprincipen eller vilka krav som inte bör kunna ändras med beaktande av denna princip. Prövningen bör ta sin utgångspunkt i den konkreta utformningen av den bestämmelse som är aktuell och i det grundläggande intresset av skydd för försäkringstagare och andra ersättningsberättigade.

Övervägandena finns i avsnitt 9.3.

4 kap. 6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om försäkringsföretagens upplåning.

Paragrafens *andra stycke* tas bort, eftersom det avser försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet.

4 kap. 17 a och 17 b §§

Dessa bestämmelser om återköp och överföring flyttas oförändrade från 5 kap. 15 och 16 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.1.

5 kap. Tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar

Kapitlet innehåller bestämmelser om värdering av tillgångar och skulder, beräkning av försäkringstekniska avsättningar samt bestämmande av premier. De nya bestämmelserna ersätter nuvarande bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar och bestämmande av premier. Kapitlets bestämmelser utgår ifrån den värdering och beräkning som försäkringsföretaget ska göra i balansräkningen för solvensändamål, den s.k. solvensbalansräkningen. Tillgångar och skulder som redovisas i solvensbalansräkningen kan vara lägre eller högre än det värde som redovisas i externredovisningen.

5 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 75 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket* införs en skyldighet för försäkringsföretaget att upprätta en balansräkning för solvensändamål, en s.k. solvensbalansräkning. Denna ska vara fristående i förhållande till den balansräkning som företaget ska upprätta enligt lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag.

Av *andra stycket* följer att företaget ska tillämpa 2 § vid värderingen av tillgångar och skulder samt 3–13 §§ vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Bestämmelser om rapportering och offentliggörande av solvensbalansräkningen finns i 16 och 17 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 10.1.1.

5 kap. 2 §

Paragrafen genomför artikel 75 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket* anges att tillgångar och skulder ska värderas till verkligt värde, dvs. till marknadsvärdet. Det innebär exempelvis att finansiella instrument som är upptagna till handel på en reglerad marknad ska tas upp till noterat värde. Värderingsregeln omfattar endast tillgångar som ska tas upp i solvensbalansräkningen. Poster som ingår i det s.k. tilläggs-kapitalet ska inte tas upp i solvensbalansräkningen. Vid värdering av tilläggskapitalposter gäller särskilda värderingsregler (se 7 kap.).

Begreppet verkligt värde förekommer inte i direktivtexten. Begreppet förekommer däremot i nuvarande 6 kap. 27 § i denna lag och i 4 kap. 2 § lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag. I paragrafen definieras verkligt värde, vilket medför att betydelsen av begreppet i förevarande paragraf ska tolkas oberoende av vilken innebörd detta ges i annan lagstiftning.

I *andra stycket* anges att hänsyn inte ska tas till försäkringsföretagets egen kreditvärdighet vid värderingen av skulderna. Utan ett sådant undantag skulle ett företag med låg kreditvärdighet annars kunna redovisa en lägre skuld än ett företag med hög kreditvärdighet.

Värderingen av tillgångar och skulder till verkligt värde ligger även till grund för bestämmelserna om skuldtäckningsregister (se 6 kap.).

Enligt artikel 75.2 i Solvens II-direktivet ska Europeiska kommissionen meddela ytterligare föreskrifter om vilka metoder och antaganden som ska användas vid värdering av tillgångar och skulder.

Övervägandena finns i avsnitt 10.1.1.

5 kap. 3 §

Paragrafen motsvarar i huvudsak nuvarande 5 kap. 1 § första stycket och genomför artikel 76.1 och 76.2 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket* förtydligas att ett försäkringsföretag är skyldigt att göra försäkringstekniska avsättningar.

Av *andra stycket* följer att de försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara vad ett försäkringsföretag skulle få betala för att omedelbart överföra sina åtaganden till ett annat oberoende försäkringsföretag. Detta innebär således att de försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas till ett fiktivt marknadsvärde.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.2.

5 kap. 4 §

Paragrafen genomför artiklarna 76.3, 76.4, 78, 82 och 83 i Solvens II-direktivet.

Genom paragrafen sätts en grundläggande kvalitetsnorm för beräkningarna av de försäkringstekniska avsättningarna.

I samband med genomförandet av tjänstepensionsdirektivet i svensk rätt infördes ett krav på att avsättningarna för tjänstepensionsverksamhet ska beräknas på ett aktsamt sätt (se artikel 15 i tjänstepensionsdirektivet och nuvarande 5 kap. 7 §). Ett snarlikt krav kommer fortsättningsvis att gälla för all försäkringsverksamhet. I dessa fall krävs – förutom aktsamhet eller ansvarsfullhet – dessutom att antagandena som ligger till grund för avsättningarna ska vara tillförlitliga och objektiva (jfr artikel 76.4 i Solvens II-direktivet). Beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska således grundas på antaganden om riskmått, räntesatser och driftskostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva.

Detta innebär exempelvis att beräkningen av avsättningarna ska vara förenlig med information från de finansiella marknaderna och allmänt tillgängliga uppgifter om försäkringsrisker (se artikel 76.3). Det följer av principen om ansvarsfullhet att dessa faktorer ska beaktas vid beräkningen.

Kostnader för att uppfylla försäkringsförpliktelse, inflationen och förväntade utbetalningar till försäkringstagare ska beaktas vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar (se artikel 78).

Av artikel 82 andra stycket i Solvens II-direktivet framgår att företagen har viss möjlighet att använda approximationer vid brister i informationsunderlaget. En approximation är en beräkning av ett ungefärligt värde eller en metod att beräkna ett ungefärligt värde. Artikeln innebär att ett försäkringsföretag som inte har tillgång till ett fullgott beräkningsunderlag har tillåtelse att använda såväl särskilda närmevärden som speciella metoder för att beräkna närmevärden.

Av bestämmelserna i artikel 83 andra stycket följer ett krav på anpassningar av metoder och antaganden vid konstaterad avvikelser från gjorda

erfarenheter. En ansvarsfull beräkning av försäkringstekniska avsättningar får anses kräva sådana jämförelser och anpassningar som avses i nämnd artikel.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artiklarna 76.3, 78 och 82 andra stycket och 83 andra stycket i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.3, 10.2.8 och 10.2.9.

5 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 77.1 och 77.4 första stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafens *första stycke* anges att de försäkringstekniska avsättningarna ska utgöras av summan av en bästa skattning av framtida kassaflöden och en riskmarginal. Detta är huvudregeln.

I *andra stycket* anges en alternativ metod för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna. Någon separat beräkning av riskmarginal ska således inte göras om de förväntade framtida kassaflödena till följd av ingångna försäkringsavtal har en motsvarighet i kassaflöden hos finansiella instrument för vilka det finns ett säkert marknadsvärde. I ett sådant fall ska värdet av de försäkringstekniska avsättningarna i stället motsvara marknadsvärdet för dessa finansiella instrument.

Ett försäkringsföretag kan även få använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur eller en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna. (se 7 och 8 §§ samt artikel 77 b och 77 d i Solvens II-direktivet).

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

5 kap. 6 §

Paragrafen genomför artikel 77.2 första–tredje styckena i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. Den ska beräknas med en relevant riskfri räntestruktur. Bestämmelsen om den bästa skattningen ska tolkas utifrån de ansvarsfulla beräkningar som ska utföras enligt 4 §. Detta innebär bl.a. att den bästa skattningen av framtida kassaflöden ska bygga på realistiska antaganden utifrån relevanta försäkringsmatematiska och statistiska metoder. Vidare ska hänsyn tas till alla in- och utbetalningar som krävs för att reglera försäkringsåtagandena under deras återstående löptid.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 77.2 första–tredje styckena i Solvens II-direktivet att genomföras.

I enlighet med artikel 86 i Solvens II-direktivet har kommissionen genom EU-förordning på nivå 2 meddelat föreskrifter om de riskfria räntesatser som ska användas vid beräkningen av den bästa skattningen.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

5 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 2.23 i omnibus II-direktivet (ny artikel 77 b i Solvens II-direktivet).

I paragrafen anges att Finansinspektionen i ett enskilt fall får besluta att ett försäkringsföretag ska använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur utan matchningsjustering.

Om ett försäkringsföretag som har fått ett föreläggande att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering, får det inte beviljas tillstånd att använda en sådan justering inom två år från föreläggandet.

I 15 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering enligt förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 77 b i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.5.

5 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 2.23 i omnibus II-direktivet (ny artikel 77 d i Solvens II-direktivet).

Av paragrafen framgår att ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

I 15 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur en volatilitetsjustering ska fastställas enligt förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 77d i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.8.

5 kap. 9 §

Paragrafen genomför artikel 77.2 fjärde stycket och artikel 81 i Solvens II-direktivet.

Genom paragrafens *första stycke* genomförs Solvens II-direktivets bestämmelse om bruttoberäkning av den bästa skattningen. Återförsäkringsarrangemang, antingen hos ett annat försäkringsföretag eller hos ett specialföretag, ska inte beaktas när den bästa skattningen beräknas. I likhet med nuvarande bestämmelser (se t.ex. 7 kap. 12 § första stycket 1) används begreppet avgiven återförsäkring för att beteckna återförsäkring där försäkringsföretaget är försäkringstagare.

I *andra stycket* framgår hur belopp som kan återfås på grund av återförsäkringsarrangemang ska behandlas i försäkringsföretagets balansräkning. Sådana belopp ska beräknas separat och tas upp på solvensbalansräkningens tillgångssida.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 77.2 fjärde stycket och artikel 81 i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

5 kap. 10 §

Paragrafen genomför artikel 77.3–77.5 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen följer att riskmarginalen är ett tillägg till den bästa skattningen av framtida kassaflöden för att säkerställa att de försäkringstekniska avsättningarna motsvarar det belopp som försäkringsföretaget skulle vara tvunget att betala om åtagandena omedelbart skulle föras över till ett annat försäkringsföretag.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artiklarna 77.4 och 77.5 i Solvens II-direktivet att genomföras.

I enlighet med artikel 86 i Solvens II-direktivet har kommissionen genom EU-förordning på nivå 2 meddelat föreskrifter om metoder och antaganden som ska användas vid beräkningen av riskmarginalen.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.4.

5 kap. 11 §

Paragrafen genomför artikel 79 i Solvens II-direktivet.

I bestämmelsen anges att hänsyn ska tas till värdet av garantier och optioner vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna. Med begreppet option avses en avtalad möjlighet att göra ett val. Den som har fått valmöjligheten kan välja att utnyttja optionen eller att avstå från detta. Optioner i ett försäkringsavtal kan finnas för såväl försäkringstagare och andra ersättningsberättigade som för försäkringsföretaget. Som exempel på optioner nämns i direktivtexten möjlighet för försäkringstagaren att välja att premiebetalningar ska upphöra under en viss period och möjlighet för en försäkringstagare att få en försäkring återköpt av försäkringsföretaget. Ett ytterligare exempel är möjligheten för försäkringstagare att ändra mottagare av en efterlevandeförmån. Med begreppet garanti avses bl.a. avtalsvillkor om garanterad avkastning på försäkringens värde.

I artikel 79 i Solvens II-direktivet uppställs ett krav på att värdet av en option ska bestämmas med utgångspunkt i antaganden om sannolikheten för att en option ska utnyttjas och hur denna sannolikhet kan förändras från tid till annan. Det följer av principen om aktsam beräkning att dessa antaganden ska vara realistiska och grundas på aktuell och trovärdig information.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 79 andra stycket i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.6.

5 kap. 12 §

Paragrafen genomför artikel 80 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen ställs krav på att ett försäkringsföretag ska dela upp sina försäkringsåtaganden vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Enligt den engelska språkversionen av artikeln ska uppdelningen göras i ”homogeneous risk groups”, vilket i den svenska versionen har översatts med uttrycket homogena riskgrupper. Vidare ska uppdelningen enligt den engelska versionen göras åtminstone mellan olika ”lines of business” vilket har översatts till ”klasser” i den svenska språkversionen. Ändamålet med direktivbestämmelsen får anses vara att befästa den rådande ordningen som innebär att de försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas separat för olika slags försäkringsrisker. För att bestämmelsen ska uppfylla sitt ändamål används uttrycket ”försäkringsrisker av likartat slag”.

Vidare kan anmärkas att begreppet klasser inte används, eftersom det kan sammanblandas med bestämmelserna om försäkringsklasser (se 2 kap. 11 och 12 §§). I stället används begreppet affärsgränar (line of business).

Kommissionen har enligt artikel 86 i Solvens II-direktivet, genom EU-förordning på nivå 2 meddelat föreskrifter om uppdelningen av försäkringsriskerna vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande

paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 80 i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.7.

5 kap. 13 §

Paragrafen motsvarar nuvarande 5 kap. 2 §.

I 15 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt bl.a. förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.1.

5 kap. 14 §

Paragrafen motsvarar delvis nuvarande 5 kap. 12 och 13 §§ FRL.

I paragrafen anges hur premier för livförsäkringar och vissa skadeförsäkringar som kan meddelas av livförsäkringsföretag ska bestämmas. Ändringen innebär att premierna för all livförsäkring ska bestämmas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats och driftkostnader som var för sig är ansvarsfulla, tillförlitliga och objektiva, om inte en avvikelse är försvarlig med hänsyn till försäkringsföretagets ekonomiska situation. Enligt nuvarande bestämmelser ska premierna för livförsäkringar och vissa skadeförsäkringar bestämmas på grundval av betryggande antaganden, för tjänstepensionsförsäkringar dock i stället på ett aktsamt sätt.

Övervägandena finns i avsnitt 10.2.1.

5 kap. 15 §

I paragrafens *punkt 1* bemyndigas regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning. Bemyndigandet motsvarar nuva-

rande 5 kap. 17 § och ger utrymme för genomförande av artiklarna 76.3, 76.4, 77.2–77.5 och 79–83 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller även bemyndigande att meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering enligt 7 § (*punkten 2*) och hur en volatilitetsjustering enligt 8 § ska fastställas (*punkten 3*). Bestämmelserna ger utrymme för att genomföra artiklarna 77 a och 77 d i Solvens II-direktivet.

6 kap. Investeringar

Kapitlet innehåller bestämmelser om ett försäkringsföretags investeringar, krav på registerföring av de tillgångar som används för att täcka de försäkringstekniska avsättningarna samt försäkringstagares och andra ersättningsberättigades särskilda förmånsrätt i dessa tillgångar som följer med deras försäkringsfordringar.

Bestämmelserna om investeringar utgår från den s.k. aktsamhetsprincipen. För tillgångar där försäkringstagaren bär investeringsrisken gäller särskilda investeringsregler.

Det ställs särskilda krav för tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar.

6 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 132.1 och 132.2 fjärde stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen genomförs aktsamhetsprincipen. Med denna princip menas, enligt *första stycket*, att försäkringsföretagets tillgångar ska investeras på ett aktsamt sätt. I praktiken innebär det att investeringarna ska göras med omsorg och skicklighet av en person med god kunskap om den specifika verksamheten (se prop. 2004/05:165 s. 101–103). Aktsamhetsprincipen får sitt innehåll genom ett antal kvalitativa investeringsregler i 2–10 §§.

I *andra stycket* läggs den grundläggande utgångspunkten fast att vid intressekonflikter mellan försäkringsföretaget och försäkringstagarna ska tillgångarna investeras på det sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas och andra ersättningsberättigades intressen.

Övervägandena finns i avsnitt 11.2.

6 kap. 2 §

Paragrafen genomför artikel 132.2 första stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller de grundläggande krav som ställs i fråga om riskkontroll i ett försäkringsföretags tillgångsportfölj. Investeringar får ske i finansiella instrument – däribland derivatinstrument – och i andra tillgångar om risktagandet kan identifieras, mätas, övervakas, hanteras, kontrolleras och rapporteras. Vidare krävs att riskerna på lämpligt sätt kan beaktas i försäkringsföretagets egna risk- och solvensbedömning enligt 10 kap. 11 § andra stycket 1.

I förhållande till direktivets lydelse har begreppet ”instrument” ersatts med ”finansiella instrument” i den svenska lagbestämmelsen. Termen

finansiella instrument definieras i 1 kap. 4 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och har samma innebörd här.

I enlighet med artikel 135.1 i Solvens II-direktivet har kommissionen genom EU-förordningen på nivå 2 specificerat dels de kvalitativa kraven för investeringar i allmänhet och beträffande specifika risker i samband med derivatinstrument, dels de krav som måste vara uppfylla i samband med investeringar i värdepapper och andra finansiella instrument avseende värdepapperisering.

Övervägandena finns i avsnitt 11.2.

6 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 132.2 andra stycket första meningen i Solvens II-direktivet.

Paragrafens *första stycke* innehåller ett allmänt krav på lämplig riskspridning. Det innebär att investeringarna ska göras på ett sätt som tillförsäkrar säkerhet och kvalitet för de samlade tillgångarna. I begreppet lämplig riskspridning inbegrips att tillgångarna ska investeras så att risken för valutaförluster begränsas. Någon särskild bestämmelse om valutamatchning är således inte nödvändig (jfr nuvarande 6 kap. 19 §).

I *andra stycket* anges att samtliga tillgångar ska investeras så att företagets betalningsberedskap är tillfredsställande och den förväntade avkastningen tillräcklig. Investeringen ska göras med beaktande av försäkringsföretagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning.

Dessa krav på likviditet och lönsamhet i de samlade tillgångarna har stora likheter med två av grundsatserna i nuvarande 6 kap. 2 §. Jämfört med nuvarande lydelse utvidgas kraven till att omfatta försäkringsföretagets samtliga tillgångar, dvs. inte bara de tillgångar vars samlade värde motsvarar värdet av de försäkringstekniska avsättningarna.

I 14 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vad som avses med lämplig riskspridning enligt förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 132.2 andra stycket första meningen i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 11.2.

6 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 132.2 andra stycket andra meningen i Solvens II-direktivet.

I nämnda artikel anges att tillgångarna ska förvaras så att de är åtkomliga för försäkringsföretaget. Innebörden är att tillgångarna ska vara geografiskt lokaliserade så att de är tillgängliga men även förvarade på så sätt att det inte finns några andra legala hinder för deras tillgänglighet. Denna regel ersätter nuvarande krav på att skuldtäckningstillgångar ska vara lokaliserade inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) om företagets verksamhet utövas inom detta område, se nuvarande 6 kap. 18 §.

I 14 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förvaring av tillgångar enligt förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses

artikel 132.2 andra stycket andra meningen i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 11.2.

6 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 132.4 andra stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger hur derivatinstrument får användas i ett försäkringsföretags förvaltning av dess tillgångar och skulder. Den motsvarar i sak nuvarande 6 kap. 32 §. Lydelsen är dock justerad för att närmare ansluta till direktivtexten.

I 14 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om användning av derivatinstrument enligt förevarande paragraf. Genom sådana föreskrifter avses artikel 132.4 andra stycket i Solvens II-direktivet att genomföras.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

6 kap. 6 §

Paragrafen genomför artikel 132.4 tredje stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar som inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska hållas på aktsamma nivåer. Vad som avses med reglerad marknad framgår av artikel 13.22 i Solvens II-direktivet.

Övervägandena finns i avsnitt 11.3.

6 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 132.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller särskilda investeringsregler för tillgångar som innehas för att täcka försäkringstekniska avsättningar. Med försäkringstekniska avsättningar avses de försäkringstekniska avsättningarna inklusive mottagen återförsäkring med avdrag för avgiven återförsäkring (försäkringstekniska avsättningar för egen räkning).

Dessa tillgångar ska, utöver det som följer av 1–6 §§, investeras på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till åtagandenas art och löptid. För dessa tillgångar gäller även krav på registerföring, se 11 §.

Övervägandena finns i avsnitt 11.4.

6 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 132.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen behandlar försäkringsföretagets tillgångar som innehas med avseende på villkor i livförsäkringsavtal enligt vilka försäkringstagaren står för den finansiella risken i investeringarna.

Tillgångarna kan avse fondförsäkringstillgångar och tillgångar för villkorad återbäring som ska investeras på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till åtagandets karaktär, bl.a. art och löptid. Genom ytterligare hänvisningar i paragrafens *första stycke* framgår också att tillgångarna ska investeras på ett sätt som gagnar de ersättningsberättigades intressen och också i övrigt på ett aktsamt sätt. Utöver de grundläggande investeringsregler som paragrafen hänvisar till i 1–4 §§ (med undantag av 3 § första stycket), ska gälla vissa särregler enligt 9 och 10 §§.

I *andra stycket* regleras den situationen när förmånerna innefattar en garanterad avkastning på investeringar eller någon annan garanterad förmån. I ett sådant fall gäller de allmänna investeringsreglerna i 1–6 §§

för de tillgångar som motsvarar ytterligare avsättningar för den garanterade förmånen.

Övervägandena finns i avsnitt 11.4.

6 kap. 9 §

Paragrafen genomför artikel 132.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen överensstämmer i sak med nuvarande 6 kap. 33 §. Enligt paragrafen ska premier för fondförsäkring investeras så att de så nära som möjligt motsvarar andelar i sådana fonder som är knutna till försäkringen och som försäkringstagaren eller den försäkrade från tid till annan bestämmer.

Övervägandena finns i avsnitt 11.4.

6 kap. 10 §

Paragrafen genomför artikel 132.3 tredje stycket i Solvens II- direktivet.

Av paragrafen framgår – vilket får anses vara i överensstämmelse med gällande rätt – att premier för försäkringsförmåner som är knutna till ett aktieindex eller till något annat referensvärde än de som avser fondförsäkringstillgångar, ska investeras så att de så nära som möjligt motsvarar de förmåner som referensvärdet baseras på för sådana avtal.

Övervägandena finns i avsnitt 11.4.

6 kap. 11 §

Paragrafens *första stycke* motsvaras i huvudsak av nuvarande 6 kap. 30 § första stycket. Det innehåller krav på ett register som ska föras över de tillgångar som ska omfattas av den särskilda förmånsrätt som upptas i 4 a § förmånsrättslagen (1970:979). För tydlighets skull har lagts till att värderingen av dessa tillgångar ska göras till verkligt värde. Vad som avses med verkligt värde framgår av 5 kap. 2 §.

I *andra stycket* anges att om en tillgång som har antecknats i registret har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för att täcka försäkringstekniska avsättningar, ska detta antecknas i registret.

I 14 § 4 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förande av förmånsregister enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 11.7.

6 kap. 12 §

Paragrafen anger vilka tillgångar som inte kan omfattas av försäkringstagares och andra ersättningsberättigades särskilda förmånsrätt och därmed inte kan åsättas något värde vid registerföring.

Överväganden finns i avsnitt 11.7.

6 kap. 13 §

Paragrafen innehåller bestämmelser angående förmånsrätt för försäkringsfodringar.

Paragrafen överensstämmer med nuvarande 6 kap. 31 § angående förmånsrätt enligt förmånsrättslagen.

Övervägandena finns i avsnitt 11.7.

6 kap. 14 §

I paragrafen bemyndigas regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela ytterligare föreskrifter om investeringar.

Bemyndigandet i *punkten 1* gör det möjligt att meddela föreskrifter om vad som anses med att tillgångarna är investerade med en lämplig riskspridning. Genom sådana föreskrifter kan artikel 132.4 i Solvens II-direktivet genomföras i sin helhet.

I *punkten 2* finns ett bemyndigande som gör det möjligt att meddela föreskrifter om förvaring av tillgångarna för att garantera tillgänglighet. På detta sätt kan artikel 132.2 andra stycket sista meningen genomföras.

Bemyndigandet i *punkten 3* gör det möjligt att meddela föreskrifter om hur derivatinstrument får användas i förvaltningen. På detta sätt kan artikel 132.4 andra stycket genomföras.

I *punkten 4* finns ett bemyndigande som gör det möjligt att meddela föreskrifter om förändring av register enligt 11 § (s.k. förmånsrättsregister).

7 kap. Kapitalbas

Kapitlet innehåller bestämmelser om nödvändigt buffertkapital, s.k. kapitalbas. Bestämmelserna behandlar kapitalbasens sammansättning och indelning. Posterna i kapitalbasen delas in i tre nivåer beroende på bl.a. förlusttäckningsförmåga och efterställdhet. Efter denna kvalitetsindelning ska kapitalbasen minst uppgå till solvenskapitalkravet (8 kap.).

Vidare finns särskilda begränsningar beträffande vilka poster i kapitalbasen som får användas för att täcka solvenskapitalkravet respektive minimikapitalkravet. Detta för att säkerställa att företaget har ett buffertkapital av tillräckligt god kvalitet.

Bestämmelserna i detta kapitel ersätter bestämmelserna om tillräckligt kapitalbas i nuvarande 7 kap.

7 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 100 första stycket och 129.1 d i Solvens II-direktivet.

I *första stycket 1* anges att ett försäkringsföretag ska ha en kapitalbas som minst uppgår till solvenskapitalkravet. Bestämmelserna om solvenskapitalkrav ersätter gällande bestämmelser om solvensmarginal i 7 kap.

I vissa fall kan Finansinspektionen besluta om ett tillägg till solvenskapitalkravet, s.k. kapitaltillägg. I ett sådant fall ska kapitalbasen, enligt *första stycket 2*, uppgå till den högre nivå som inspektionen har beslutat (se författningskommentaren till 17 kap. 23 §).

Av *andra stycket* framgår att kapitalbasen inte får vara mindre än minimikapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 12–19 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 12.1.

7 kap. 2 §

Paragrafen genomför artikel 87 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller inledande bestämmelser om kapitalbasens sammansättning.

I paragrafen anges att kapitalbasen består av primärkapital och sådant tilläggskapital som Finansinspektionen har godkänt. Vad som avses med primärkapital och tilläggskapital framgår av 3–5 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 12.2.

7 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 88 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket 1* anges att primärkapitalet ska beräknas som den positiva skillnaden mellan försäkringsföretagets tillgångar och skulder, inklusive de försäkringstekniska avsättningarna. Genom *första stycket 2* återläggs dock efterställda skulder, eftersom dessa skulder ska återbetalas först efter att försäkringstagarnas åtaganden har infriats.

I *andra stycket* anges att bestämmelser om värderingen av tillgångarna och skulderna, inklusive de försäkringstekniska avsättningarna, ska göras enligt bestämmelserna i 5 kap. 1–13 §§.

I *tredje stycket* anges att värdet av egna aktier ska räknas av från den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder enligt första stycket 1. En motsvarande bestämmelse om avräkning för egna aktier finns i nuvarande 7 kap. 4 §.

Överväganden finns i avsnitt 12.2.

7 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 89.1 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges övergripande att tilläggskapital är en post som inte ingår i primärkapitalet men som kan krävas in för att täcka förluster.

Övervägandena finns i avsnitt 12.2.

7 kap. 5 §

Paragrafen genomför artiklarna 89.2, 89.3, 90.2 och 90.4 i Solvens II-direktivet.

I paragrafens *första stycke* anges vilka poster som får ingå som tilläggskapital i kapitalbasen. Tilläggskapitalet utgörs av vissa poster utanför företagets solvensbalansräkning, men som kan krävas in och täcka förluster. Posterna utgör tilläggskapital till dess att dessa har betalats in eller infordrats.

I *andra stycket* preciseras förutsättningarna för att godkänna en post som tilläggskapital och hur denna ska värderas.

I 13 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de krav som ska gälla för godkännande av poster som tilläggskapital och grunder för värdering av poster i tilläggskapitalet enligt förevarande paragraf.

I enlighet med artikel 92.1 a i Solvens II-direktivet har kommissionen genom EU-förordning på nivå 2 närmare angett kriterierna för tillsynsmyndigheternas godkännande enligt artikel 90.

Övervägandena finns i avsnitt 12.2.

7 kap. 6 §

Paragrafen genomför artikel 90.1 och 90.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen behandlar Finansinspektionens godkännande av de poster som kan räknas in i tilläggskapitalet.

I *första stycket* anges att Finansinspektionen antingen ska fastställa det belopp som en post kan tas upp till eller godkänna en beräkningsmetod som ska användas för att fastställa beloppet.

I *andra stycket* anges att Finansinspektionens beslut att använda en metod ska vara tidsbegränsat.

Övervägandena finns i avsnitt 12.2.

7 kap. 7 och 8 §§

Paragraferna genomför artikel 93 i Solvens II-direktivet.

I 7 § *första stycke* anges att posterna i kapitalbasen ska delas in i tre nivåer (1–3) beroende på om posterna är primärkapital eller tilläggskapital. Primärkapital kan delas in i nivå 1–3 medan tilläggskapital endast kan delas in i nivå 2 eller 3.

Nivåindelningen avgörs av i vilken grad tillgångarna har full förlusttäckningsförmåga och skulderna är fullt efterställda.

Kapitalbasposter som ska delas in som nivå 1 är primärkapital som kan täcka förluster helt och är fullt efterställd. Nivå 2 kan utgöras av primärkapital som är fullt efterställd eller tilläggskapital som kan täcka förluster helt och är fullt efterställd. Övriga poster som inte har klassificerats som nivå 1 eller 2 utgör nivå 3.

I 7 § *andra* och *tredje styckena* definieras vad som avses med full förlusttäckningsförmåga respektive full efterställdhet.

I 8 § anges vad som ska beaktas vid bedömningen av om en post ska anses ha full förlusttäckningsförmåga eller full efterställdhet.

I 13 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning i nivåer enligt 7 §.

Övervägandena finns i avsnitt 12.3.

7 kap. 9 §

Paragrafen genomför artikel 94 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att en post ska klassificeras som nivå 1 eller 2 om den i väsentlig grad uppfyller förutsättningarna för en sådan klassificering enligt 7 och 8 §§. Där sägs även att om en post inte utgör nivå 1 eller 2, ska den klassificeras som nivå 3.

Övervägandena finns i avsnitt 12.3.

7 kap. 10 §

Paragrafen genomför artiklarna 91 och 96 i Solvens II-direktivet.

Paragrafens *första stycke* anger att ackumulerade vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare får klassificeras som nivå 1, om posterna uppfyller förutsättningarna för en sådan klassificering enligt 7 och 8 §§. Ackumulerade vinster som inte har använts för återbäring till försäkringstagarna avsätts i en konsolideringsfond som får användas för förlusttäckning i företaget. Detta innebär att konsolideringsfonden kan användas till förlusttäckning innan medlen blir föremål för utbetalning till försäkringstagarna i form av försäkringsersättning. Eftersom medlen i fonden är såväl förlusttäckande som efterställda klassas medlen som nivå 1.

I *andra stycket* anges att vissa poster får klassificeras som nivå 2.

I 13 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificering av poster i tilläggskapitalet enligt andra stycket i förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 12.3 och 12.4.

7 kap. 11 §

Paragrafen genomför artikel 98 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket* anges att den kapitalbas som ska täcka solvenskapitalkravet får bestå av primärkapital och tilläggskapital enligt 9 §.

I *andra stycket* fastställs hur stor andel av solvenskapitalkravet som minst måste utgöras av sådant primärkapital som har klassificerats som nivå 1.

I *tredje stycket* anges hur stor andel av solvenskapitalkravet som maximalt får täckas av poster som har klassificerats som nivå 3, dvs. sådana poster som inte kan klassificeras som nivå 1 eller 2.

Övervägandena finns i avsnitt 12.7.

7 kap. 12 §

Paragrafen genomför artiklarna 98 och 128 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket* anges att den kapitalbas som ska täcka minimikapitalkravet får bestå av primärkapital som har delats in i nivå 1 och 2 enligt 9 § och 10 § första stycket.

I paragrafens *andra stycke* anges att primärkapital som har klassificerats som nivå 1 ska utgöra mer än hälften av det totala minimikapitalkravet. Den resterande delen av kapitalbasen som ska täcka minimikapitalet ska, enligt *tredje stycket* bestå av kapitalposter som har klassificerats som nivå 2. Detta medför att kapitalbasposter som har klassificerats som

nivå 3 inte till någon del får ingå i den kapitalbas som ska täcka minimikapitalkravet.

Övervägandena finns i avsnitt 12.7.

7 kap. 13 §

I paragrafen bemyndigas regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela ytterligare föreskrifter om kapitalbasen.

Bemyndigandet i *punkten 1* gör det möjligt att meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att en post ska godkännas som tilläggskapital och grunder för värdering av poster i tilläggskapitalet. Genom sådana föreskrifter kan bl.a. artikel 90.2 och 90.4 i Solvens II-direktivet genomföras.

Enligt bemyndigandet i *punkten 2* ges det möjlighet att meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning av nivåer enligt 7 §. Genom sådana föreskrifter kan artikel 93 genomföras.

Bemyndigandet i *punkten 3* gör det möjligt att meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificeringen av kapitalbasposter enligt 9 §. Genom sådana föreskrifter kan artikel 94 genomföras.

Enligt bemyndigandet i *punkten 4* ges det möjlighet att meddela föreskrifter om vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassi-

ficering av vissa särskilda poster i tilläggskapitalet. Genom sådana föreskrifter kan artikel 96 genomföras.

8 kap. Solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav

Kapitlet innehåller bestämmelser om hur ett försäkringsföretag ska beräkna solvens- och minimikapitalkraven.

Solvenskapitalkravet syftar till att säkerställa att företaget har en tillräcklig kapitalbas (buffertkapital) som ska kunna täcka alla oförutsedda förluster i verksamheten.

I kapitlet finns även bestämmelser om det absolut lägsta tillåtna minimikapitalkravet, det s.k. garantibeloppet. Kapitalbasen ska uppgå till minst garantibeloppet för att företaget ska få starta och därefter bedriva sin rörelse.

I 18 kap. finns bestämmelser om ingripande från Finansinspektionen vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav.

Bestämmelserna om solvenskapitalkrav ersätter gällande bestämmelser om solvensmarginal i 7 kap.

8 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 101.2 och delvis 101.3 i Solvens II-direktivet.

Av *första stycket* följer att solvenskapitalkravet utgör den minsta storleken på primärkapitalet som krävs för att försäkringsföretaget med 99,5 procents sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av företagens åtaganden (skyddsnivå). Vidare klargörs att den fastställda skyddsnivån ska beaktas även vid beräkningen av kapitalkravet för var och en av de risker som ingår i solvenskapitalkravet. Det förhållandet att solvenskapitalkravet ska beräknas utifrån förhållandena under en tolv månadersperiod medför att företaget ska beakta såväl befintliga som sådana nya åtaganden som kan förväntas tillkomma under denna period. Det bör noteras att skyddsnivån är densamma oavsett om företaget beräknar solvenskapitalkravet enligt standardformeln eller en intern modell (se 4 §). Samma skyddsnivå gäller även om företaget gör förenklade beräkningar av kapitalkravet för en specifik risk enligt 11 §.

I *andra stycket* anges att solvenskapitalkravet ska beräknas under antagandet att försäkringsföretaget kommer att fortsätta att driva sin verksamhet (fortlevnadsprincipen).

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.1.

8 kap. 2 §

Paragrafen genomför delvis artiklarna 101.3 första stycket, 101.4 första stycket och 105 i Solvens II-direktivet.

I *första stycket* anges att alla mätbara risker ska beaktas vid beräkningen av solvenskapitalkravet. Detta är en skillnad mot gällande solvensmarginal som beräknas utifrån indexvärden. Vidare har begreppet kalibreras som används i direktivet ersatts med beräknas och uttrycket kvantifierbara risker har ersatts med mätbara risker.

I *andra stycket* anges vilka risker som minst ska beaktas vid beräkningen av solvenskapitalkravet. Uppräkningen av riskerna är således inte

uttömmande. Exempelvis ska risker i immateriella tillgångar beaktas enligt EU-förordningen på nivå 2.

De uppräknade riskerna i lagrummet definieras i artikel 13.30–13.33 i direktivet. Begreppet teckningsrisk som används i direktivet har genomgående ersatts med *försäkringsrisk*, vilket motsvarar begreppet ”underwriting risk” i den engelska språkversionen. Med försäkringsrisk (teckningsrisk) avses, enligt artikel 13.30, risken för förlust eller negativ förändring avseende försäkringsförpliktelsens värde till följd av otillräckliga tariffer och antaganden om avsättningar. De olika varianterna av försäkringsrisker (liv-, skade- och sjukförsäkring) anges inte i paragrafen.

Begreppet *marknadsrisk* definieras i artikel 13.31 och avser risken för förlust eller negativ förändring avseende den finansiella ställningen som direkt eller indirekt orsakas av svängningar i nivån eller volatiliteten när det gäller marknadspriserna för tillgångar, skulder och finansiella instrument.

Vidare har begreppet kreditrisk som används i direktivet ersatts med *motpartsrisk*, eftersom kreditrisk är en form av motpartsrisk och motpartsrisk är det begrepp som används i andra artiklar (se bl.a. artiklarna 104 och 105.6). Med motpartsrisk (kreditrisk) avses, enligt artikel 13.32, risken för förlust eller negativ förändring avseende den finansiella ställning till följd av svängningar i kreditvärdigheten hos emittenter, motparter och gäldenärer för vilka försäkringstagaren är exponerad i form av motparts- eller spreadrisker eller koncentrationer av marknadsrisker.

Slutligen definieras begreppet *operativ risk* i artikel 33 som risken för förlust till följd av att interna rutiner visat sig otillräckliga eller fallerat, orsakad av personal eller system eller av externa händelser. Av artikel 101.4 andra stycket framgår att begreppet operativ risk även ska omfatta

rättsliga risker, men inte risker till följd av strategiska beslut eller renommérisker.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.1.

8 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 101.5 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger att ett försäkringsföretag vid beräkning av solvenskapitalkravet ska beakta effekterna av de riskreduceringstekniker som företaget använder. Ett exempel på en sådan riskreduceringsteknik är återförsäkring. En förutsättning för att företaget ska få beakta effekterna av riskreduceringstekniker är att beräkningen även tar hänsyn till motpartsrisker och andra risker till följd av sådana tekniker. Det är således den samlade nettoeffekten av sådana tekniker som ska beaktas vid beräkningen.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.1.

8 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 100 andra stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att solvenskapitalkravet ska beräknas antingen enligt en standardformel eller enligt en av Finansinspektionen godkänd intern modell. Den interna modellen kan vara fullständig eller partiell. Detta innebär att standardformeln kan i vissa delar ersättas av en partiell

intern modell. Hur beräkningen enligt standardformeln ska gå till följer av paragraferna 5–10 §§. Bestämmelserna om interna modeller finns i 9 kap.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.1.

8 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 103 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges hur solvenskapitalkravet ska beräknas enligt standardformeln.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.2.

8 kap. 6 §

Paragrafen genomför artiklarna 104.1–104.6 och 105 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas och vilka risker som ska beaktas vid beräkningen. Detta innebär att ett kapitalkrav ska beräknas för var och en av de risker som omfattas av det primära solvenskapitalkravet. Varje beräkning ska vara förenlig med den skyddsnivå som anges i 1 §. När de olika kapitalkraven sätts samman till det primära solvenskapitalkravet ska det beaktas om och i vilken grad riskerna samvarierar. En särskild korrelationsmatris finns i bilaga IV till Solvens II-direktivet.

I sammanhanget ska uppmärksammas att kategorin försäkringsrisker (2 § andra stycket 1) består av kategorierna skade-, liv- och sjukförsäkring. Det förekommer också undergrupper till dessa kategorier.

I 20 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur det primära solvenskapitalet ska beräknas enligt förevarande paragraf. Därigenom ges en möjlighet att meddela föreskrifter om hur solvenskapitalkravet ska beräknas, med avseende på i vilken grad olika risker ska anses samvariera enligt den aktuella korrelationsmatrisen. Det ger även möjlighet till preciseringar av dessa kategorier och undergrupper.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.3.

8 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 104.7 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen ger försäkringsföretaget en möjlighet att beräkna kapitalkravet för försäkringsrisker med beaktande av företagsspecifika parametrar i stället för sådana parametrar som ligger till grund för standardformeln. Företagsspecifika parametrar kan användas exempelvis för att kapitalkravet bättre ska överensstämja med företagets riskprofil.

För att företaget ska få använda företagsspecifika parametrar krävs tillstånd av Finansinspektionen.

I 20 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda företagsspecifika parametrar för att beräkna kapitalkravet för försäkringsrisker enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.4.

8 kap. 8 §

Paragrafen genomför delvis artikel 304.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om en särskild beräkningsmetod för kapitalkravet för aktiekursrisk. Metoden får, efter tillstånd från Finansinspektionen, användas av företag som meddelar sådana försäkringar som uppfyller inkomstskattelagens villkor för en pensionsförsäkring.

I 20 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk utifrån en särskild metod enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.5.

8 kap. 9 §

Paragrafen genomför artikel 107 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger vilka risker som ska beaktas vid beräkningen av kapitalkravet för operativ risk enligt standardformeln.

I 20 § 4 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur kapitalkravet för operativ risk ska beräknas enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.6.

8 kap. 10 §

Paragrafen genomför artikel 108 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om beräkning av justeringsbeloppet enligt standardformeln.

I *punkten 1* anges att justeringsbeloppet ska omfatta minskningen av försäkringsföretagets oförutsedda förluster som beror på att företagets åtaganden minskar till följd av villkoren i försäkringsavtalet. Detta gäller exempelvis sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändring på tillgångar som försäkringstagaren står risken för (s.k. villkorad återbäring).

I *punkten 2* anges att justeringsbeloppet ska motsvara den minskning av företagets oförutsedda förluster till följd av att de uppskjutna skatterna minskar.

I *punkten 3* stadgas att justeringsbeloppet ska motsvara den minskning av oförutsedda förluster som beror på en kombination av första och andra punkten ovan.

I 20 § 5 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur justeringsbeloppet ska beräknas enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 13.1.7.

8 kap. 11 §

Paragrafen genomför artikel 109 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger att ett försäkringsföretag får göra förenklade beräkningar av kapitalkravet för en specifik risk under de förutsättningar som beskrivs i *punkterna 1* och *2*. Även förenklade beräkningar av kapital-

kravet för en specifik risk måste emellertid uppfylla de bestämmelser om skyddsnivå som anges i 1 §.

Överväganden finns i avsnitt 13.1.8.

8 kap. 12 §

Paragrafen genomför artikel 129.1c i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger vilken skyddsnivå som ska gälla vid beräkningen av minimikapitalkravet (jfr motsvarande bestämmelse för solvenskapitalkravet i 1 §). Principerna för hur beräkningen ska gå till finns i 13 och 14 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 13.2.1.

8 kap. 13 §

Paragrafen genomför artikel 129.2 och 129.3 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen preciseras vilka variabler som ska beaktas vid beräkningen av minimikapitalkravet. En av variablerna är positiv risksumma. Med risksumma avses skillnaden mellan försäkringens värde omedelbart efter inträffat dödsfall och försäkringens värde omedelbart före inträffat dödsfall. Risksumman är positiv om företaget får skjuta till belopp, utöver de försäkringstekniska avsättningarna, vid utbetalningen på grund av ett dödsfall. I annat fall är risksumman negativ.

Övervägandena finns i avsnitt 13.2.1.

8 kap. 14 §

Paragrafen genomför artikel 129.3 första stycket och 129.4 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger begränsningar för minimikapitalkravets andel av solvenskapitalkravet. Minimikapitalkravet får inte utgöra mindre än 25 procent eller mer än 45 procent av det senaste rapporterade solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillägg enligt 18 kap. 7 §.

Oavsett de ovan nämnda gränsvärdena, får ett försäkringsföretags minimikapitalkrav inte understiga det garantibelopp som gäller för verksamheten.

Övervägandena finns i avsnitt 13.2.1.

8 kap. 15 §

Paragrafen genomför artikel 129.1d i, i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.32 a i omnibus II-direktivet).

Bestämmelserna motsvaras av nuvarande 7 kap. 17 § första stycket.

I paragrafen anges storleken på garantibeloppet för skadeförsäkringsföretag. Skadeförsäkringsföretag definieras i 1 kap. 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 13.3.

8 kap. 16 §

Paragrafen genomför artikel 129.1d ii, i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.32 a i omnibus II-direktivet).

Paragrafen, som motsvaras av nuvarande 7 kap. 18 § första stycket, anger storleken på garantibeloppet för livförsäkringsföretag. Livförsäkringsföretag definieras i 1 kap. 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 13.3.

8 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 129.1d iii, i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.32 a i omnibus II-direktivet).

Paragrafen, som motsvarar nuvarande 7 kap. 18 § första stycket, anger storleken på garantibeloppet som gäller för återförsäkringsbolag som inte är captivebolag. Återförsäkringsbolag definieras i 1 kap. 10 §.

Övervägandena finns i avsnitt 13.3.

8 kap. 18 §

Paragrafen genomför artikel 129.1d iii, i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.32 a i omnibus II-direktivet).

Paragrafen anger storleken på garantibeloppet som gäller för captivebolag för återförsäkring. Captivebolag för återförsäkring definieras i 1 kap. 12 § 2.

Övervägandena finns i avsnitt 13.3.

8 kap. 19 §

Paragrafen genomför artikel 129.1d iv i Solvens II-direktivet.

Paragrafen anger storleken på garantibeloppet som gäller för försäkringsföretag som bedriver både liv- och skadeförsäkring enligt 4 kap. 7 § andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 13.3.

8 kap. 20 §

I paragrafen bemyndigas regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter i fråga om beräkning av solvenskapitalkrav.

Bemyndigandet i *punkten 1* gör det möjligt att genom föreskrifterna genomföra bl.a. artikel 105 i Solvens II-direktivet samt den matematiska formel och korrelationsmatris som finns i bilaga IV till direktivet.

I *punkten 2* finns ett bemyndigande som gör det möjligt att meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda företagsspecifika parametrar.

Bemyndigandet i *punkten 3* gör det möjligt att genom föreskrifterna genomföra bl.a. artikel 304.1, dvs. en särskild beräkningsmetod för kapitalkravet för aktiekursrisk.

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 4* är det möjligt att genom föreskrifterna genomföra bl.a. artikel 107.2 och 107.3, dvs. hur kapitalkravet för operativ risk ska beräknas.

Med stöd av bemyndigandet i *punkten 5* kan föreskrifter meddelas för att genomföra artikel 108, dvs. hur justeringsbeloppet ska beräknas.

9 kap. Interna modeller

Kapitlet innehåller bestämmelser om interna modeller – ett företagsinternt system som försäkringsföretagen kan använda för att mäta, styra och hantera sina risker. I Solvens II-direktivet införs möjligheter för försäkringsföretagen att använda en intern modell för att helt eller delvis beräkna solvenskapitalkravet, i stället för att använda den standardformel som följer av direktivet och som införs i svensk rätt genom bestämmelser i 8 kap. Bestämmelserna saknar motsvarighet i dagens solvensreglering.

Det finns dock redan i dag en möjlighet till förhandsgranskning av en intern modell (se 14 kap. 17 § FRL). Dessa bestämmelser har tillkommit för att underlätta Finansinspektionens och försäkringsföretagens anpassning till den nya solvensregleringen. När den nu förslagna regleringen införs i lag utmönstras gällande regler om förhandsgranskning av interna modeller.

9 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 112.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafens *första stycke* innehåller den grundläggande bestämmelsen om att ett försäkringsföretag, efter tillstånd, får använda en fullständig eller partiell intern modell för att beräkna solvenskapitalkravet.

I *andra stycket* klargörs att de allmänna bestämmelserna i Solvens II-direktivet om solvenskapitalkrav – som genomförs i 8 kap. 1 och 2 §§ – gäller även när detta krav beräknas med en intern modell.

Bestämmelserna i artikel 112.3 om bl.a. överlämnande av relevanta handlingar som styrker att den interna modellen uppfyller kraven genomförs genom föreskrifter (se 19 § 1). Genom EU-förordning på nivå 2 meddelas ytterligare föreskrifter om förfarandet för godkännande av interna modeller.

Bestämmelserna i artikel 116 om förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganens ansvarsområden när det gäller ansökningar om användande av interna modeller genomförs i 10 kap. om företagsstyrning.

I 19 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 14.1.1.

9 kap. 2 §

Paragrafen genomför artikel 112.4 och 112.5 i Solvens II-direktivet.

Genom paragrafen får även artikel 126 i direktivet anses genomförd.

I paragrafens *första stycke* anges vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska erhålla tillstånd att använda en intern modell.

I *första stycket 1* anges att ett försäkringsföretag ska ha ett för ändamålet anpassat riskhanteringssystem som uppfyller kraven enligt 10 kap. 6 §, för att kunna ges tillstånd att använda en intern modell.

Av *första stycket 2* framgår att också kraven enligt 9–18 §§ ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska kunna få tillstånd att använda en intern modell.

I *andra stycket* regleras den tid som Finansinspektionen har till sitt förfogande för att handlägga en ansökan om tillstånd att använda en intern modell. För att tidsfristen om sex månader ska börja löpa krävs att ansökan är fullständig, dvs. att den inte behöver kompletteras.

Det ska betonas att kraven på interna modeller är desamma oavsett om försäkringsföretaget självt tagit fram modellen eller om modellen och informationen som ligger till grund för modellen har tagits fram av någon extern part (jfr artikel 126).

I 19 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förutsättningarna

för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt förevarande paragraf. Med stöd av detta bemyndigande är det möjligt att genom föreskrifter genomföra bestämmelserna i artikel 112.7.

Övervägandena finns i avsnitt 14.1.2.

9 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 112.2 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om hur tillämpningsområdet för en partiell intern modell kan avgränsas. Denna avgränsning kan ske dels med utgångspunkt i olika beståndsdelar av solvenskapitalkravet (*första stycket*), dels med utgångspunkt i försäkringsföretagets organisation (*andra stycket*). En partiell intern modell kan således tillämpas på endast vissa enheter inom ett försäkringsföretag. De två sätten att avgränsa en intern modell kan också kombineras. Tillämpningsområdet för en partiell intern modell kan alltså avgränsas på så sätt att det endast avser en viss beståndsdel av solvenskapitalkravet inom en viss del av försäkringsföretagets verksamhet.

En partiell intern modell måste enligt artikel 112.2 i Solvens II-direktivet alltid omfatta i vart fall en av de risker som anges i 8 kap. 2, 9 och 10 §§, dvs. i vart fall en undergrupp av en riskmodul, t.ex. alla ränterisker inom kategorin marknadsrisker (jfr artikel 104). Den måste vidare alltid avse i vart fall en större affärsenhet hos ett försäkringsföretag. Därav följer att en avgränsning i mindre beståndsdelar inte är tillåten. En partiell intern modell kan exempelvis inte avse endast vissa av de risker som ingår i kategorin fastighetsrisker, en undergrupp av kategorin marknadsrisker, vare sig i hela försäkringsföretaget eller inom en större affärsenhet. Vidare kan en partiell intern modell inte avse någon mindre del av ett försäkringsföretags verksamhet än en större affärsenhet.

I 19 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt förevarande paragraf. Detta innebär att det i föreskrifter bör finnas kompletterande regler om undergrupper av riskmoduler (jfr artikel 105), vilket möjliggör för försäkringsföretagen att beräkna kapitalkravet för sådana undergrupper – exempelvis aktieprisrisken och ränterisken – i enlighet med 112.2 a i direktivet.

Övervägandena finns i avsnitt 14.2.1.

9 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 113.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen ställer upp särskilda krav på utformningen av en partiell intern modell.

I *punkten 1* anges att det ska finnas godtagbara skäl att avgränsa tillämpningsområdet för den interna modellen på det sätt som försäkringsföretaget har gjort. Det krävs alltså att försäkringsföretaget visar att det valda tillämpningsområdet är lämpligt.

I *punkten 2* ställs krav på att den partiella interna modellen ska ge en bättre bild av företagets riskprofil än en beräkning enligt standardformeln. Det innebär att en jämförelse ska göras mellan en beräkning i enlighet med standardformeln och en beräkning i enlighet med den partiella interna modellen i kombination med standardformeln. De grund-

läggande principerna om solvenskapitalkravet i 8 kap. ska vara vägledande för den jämförelsen.

I *punkten 3* anges att modellen ska kunna samordnas med standardformeln i de delar som inte omfattas av den interna modellen.

I 19 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 14.2.1.

9 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 113.2 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen ger Finansinspektionen möjlighet att i vissa fall kräva en övergångsplan för utvidgning av den interna modellen. Det gäller sådana interna modeller som är avgränsade till att avse endast en eller flera risker eller undergrupper av risker, eller en eller flera större affärsheter, eller delar av den verksamheten eller på detta sätt avgränsade i båda dess avseenden. Om den partiella interna modellen är begränsad såvitt avser risker, får en övergångsplan begäras endast om den interna modellen endast omfattar submoduler.

I övergångsplanen ska det framgå hur ett försäkringsföretag planerar att utvidga sitt tillämpningsområde för att se till att modellen till övervägande del beaktar de risker som kan uppstå till följd av företagets försäkringstransaktioner.

I 19 § 1 ges ett bemyndigande till regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt bl.a. 5 §.

Övervägandena finns i avsnitt 14.2.2.

9 kap. 6 §

Paragrafen genomför artikel 115 första och andra styckena i Solvens II-direktivet.

I paragrafen uppställs krav på ett försäkringsföretag som ansöker om tillstånd att använda en intern modell ska lämna in styrdokument avseende ändring av denna till Finansinspektionen. Styrdokumentet ska sedan godkännas av Finansinspektionen. Detta dokument sätter ramverket för hur den interna modellen får ändras.

I 19 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om ändring av en intern modell och styrdokument enligt 6 och 7 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.1.

9 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 115 tredje och fjärde styckena i Solvens II-direktivet. Paragrafen reglerar hur en intern modell får ändras.

Mindre ändringar som framgår av ett enligt 6 § godkänt styrdokumentet får enligt *första stycket* ske utan tillstånd från Finansinspektionen. Bestämmelserna i EU-förordningen på nivå 2 innehåller dock krav på rapportering av sådana ändringar.

Enligt *andra stycket* får större ändringar i enlighet med styrdokumentet ske först efter tillstånd av Finansinspektionen.

Ändringar som inte täcks av det godkända styrdokumentet kan göras först efter att styrdokumentet ändrats. Enligt *tredje stycket* ska Finansinspektionen godkänna alla ändringar av styrdokumentet. Ändringar av en partiell intern modell, genom utvidgning av dess tillämpningsområde, behöver inte framgå av styrdokumentet.

I *fjärde stycket* framgår genom hänvisning till 2 § att Finansinspektionen ska tillämpa kraven på motsvarande sätt vid sin prövning av huruvida tillstånd till ändring av den interna modellen kan lämnas eller ändring av styrdokument ska godkännas.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.2.

9 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 117 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen ställs krav på tillstånd från Finansinspektionen för att byta från en intern modell till standardformeln. Kravet på tillstånd gäller oavsett om försäkringsföretaget har tillstånd att använda en partiell eller en fullständig intern modell. Likaså gäller kravet om ett försäkringsföretag som har tillstånd att använda en fullständig intern modell önskar övergå till en partiell intern modell, och om ett försäkringsföretag som har tillstånd att använda en partiell intern modell önskar inskränka dess tillämpningsområde. I båda dessa fall handlar det om att försäkringsföretaget delvis byter till standardformeln.

Ett tillstånd till byte ska endast ges om försäkringsföretaget har visat att det finns godtagbara skäl för en återgång till standardformeln.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.3. (Artikel 118 och 119 behandlas i avsnitt 17).

9 kap. 9 §

Paragrafen genomför artikel 116 andra stycket och artikel 120 i Solvens II-direktivet.

När en intern modell är godkänd för beräkning av solvenskapitalkravet hos ett försäkringsföretag ska den i betydande utsträckning kunna användas i ett försäkringsföretags företagsstyrnings- och riskhanteringssystem, i dess beslutsprocesser samt i den egna risk- och solvensbedömningen (ORSA).

I *andra stycket* stadgas att styrelsen ska ansvara för att säkerställa att utformningen och användningen av den interna modellen är ändamålsenlig och ger ett tillfredsställande uttryck för riskprofilen (jfr artikel 116 andra stycket och artikel 120 tredje stycket).

I 19 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på användning av statistiska kvalitetsnormer för en intern modell enligt bl.a. föreskrivande paragraf. Bemyndigandet gör det möjligt att enligt föreskrifter genomföra bestämmelserna i artikel 120 andra stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.4.

9 kap. 10 §

Paragrafen genomför artikel 121.2 och 121.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller föreskrifter om kvaliteten på det statistiska underlag som ligger till grund för en intern modell.

I *första stycket* finns bestämmelser om beräkning av sannolikhetsfördelning som motsvarar artikel 121.2. Det som avses är en beräkning som visar hur sannolika olika scenarier är. Beräkning som ett försäkringsföretag måste göra ska åskådliggöra en uppskattning av hur stora risker företaget bär och kan bära. De metoder som används ska vara överensstämmande med de metoder som används för beräkning av försäkrings-tekniska avsättningar.

Kravet i artikel 121.2 tredje stycket att ett försäkringsföretag ska kunna motivera och förklara för tillsynsmyndigheten de antaganden som ligger till grund för en intern modell framgår också av detta stycke.

I *andra stycket* anges en grundläggande kvalitetsnorm för de uppgifter som används som grundval för en intern modell. Genom detta stycke och genom 1 § andra stycket får bestämmelserna i artikel 121.4 tredje stycket anses genomförda.

I *tredje stycket* införs bestämmelserna i artikel 121.3 andra stycket angående det tidsintervall som gäller för uppdatering av de uppgifter som används för att beräkna sannolikhetsfördelningen.

Bestämmelserna i artikel 121.4 andra stycket och 121.8 lämpar sig för genomförande genom föreskrifter meddelade av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer (se bemyndigandet i 19 § 3).

Ett relativt stort antal ytterligare bestämmelser om kraven på statistisk kvalitet förväntas finnas i en kommande EU-förordning på nivå 2,5 (se artiklarna 217–225).

Överväganden finns i avsnitt 14.3.5.

9 kap. 11 och 12 §§

Paragraferna genomför artikel 121.5 och 121.6 i Solvens II-direktivet.

Paragraferna innehåller föreskrifter om diversifiering och riskreducerande tekniker.

I *11 §* stadgas att ett försäkringsföretag i en intern modell får ta hänsyn till inbördes beroenden inom och mellan olika risker (diversifieringseffekter), om de metoder som används är ändamålsenliga. Av *12 §* framgår att ett försäkringsföretag i en intern modell får beakta effekterna av riskreduceringstekniker, om företaget även fullt ut inkluderar de risker som är förenade med dessa tekniker.

I 19 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på användning av statistiska kvalitetsnormer för en intern modell enligt bl.a. 11 och 12 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.5.

9 kap. 13 §

Paragrafen genomför artikel 121.7 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen uttrycks att ett försäkringsföretag i sina interna modeller ska ta hänsyn till värdet av garantier och optioner i ingångna försäkringsavtal. I det sammanhanget ska försäkringsföretaget beakta hur sannolik-

heten för att en option ska utnyttjas kan förändras från tid till annan (jfr regleringen av försäkringstekniska avsättningar).

I 19 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på användning av statistiska kvalitetsnormer för en intern modell enligt bl.a. förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.5.

9 kap. 14 §

Paragrafen genomför artikel 121.9 i Solvens II-direktivet.

I paragrafens anges att ett försäkringsföretag i en intern modell ska beakta alla utbetalningar till försäkringstagare eller andra ersättningsberättigade som följer av avtal, oavsett om betalningarna är garanterade genom avtal eller inte.

Av detta följer att ett försäkringsföretag inte ska beakta förväntade utbetalningar av överskottsmedel vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar. Överskottsmedlen ska betraktas som en del av kapitalbasen och inte som ett åtagande mot försäkringstagarna. Konsekvensen blir därmed att ett företags beräkning av solvenskapitalkravet, vare sig den sker enligt standardformeln eller med en intern modell, inte ska ta hänsyn till förväntade utbetalningar av överskottsmedel. Även den delen av överskottsmedlen som företaget förväntar sig att utbetala ska alltså ingå i kapitalbasen. I övrigt ska effekterna på företagets balansräkning av en förväntad utbetalning, vare sig den sker till följd av avtal eller inte, beaktas i den interna modellen.

I 19 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på användning av statistiska kvalitetsnormer för en intern modell enligt bl.a. förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.6.

9 kap. 15 §

Paragrafen genomför artikel 122.1–122.3 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att ett försäkringsföretag ska kalibrera en intern modell på ett sätt som ger försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade en skyddsnivå som är likvärdig med den nivå som anges i 8 kap. 1 §.

I 19 § 4 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om beräkning av en intern modell enligt förevarande paragraf. Med stöd av bemyndigandet är det möjligt att genom föreskrifterna genomföra bestämmelserna på teknisk detaljnivå i artikel 122.1–122.3.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.7. (Artikel 122.4 behandlas i avsnitt 17).

9 kap. 16 §

Paragrafen genomför artikel 123 i Solvens II-direktivet.

I paragrafens *första stycke* genomförs artikel 123 första stycket i Solvens II-direktivet och där anges med vilka intervall som ett företag om använder en intern modell, ska granska vad som har gett upphov till vinster eller orsakat förluster inom de olika större affärsenheterna.

I *andra stycket* genomförs artikel 123 *andra stycket*. Av paragrafen framgår att analysen ska visa hur vald kategorisering av risker som har gjorts i den interna modellen förklarar orsaker och källor till vinster och förluster. Riskkategoriseringen ska återspegla försäkringsföretagets riskprofil.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.8.

9 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 124 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen behandlar den löpande valideringen som ska ske av en intern modell. Där anges att en intern modell ska regelbundet valideras och att valideringen ska innefatta en utvärdering av modellens funktion och en kontroll av att modellen är lämplig med hänsyn till företagets riskprofil.

I 19 § 5 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om validering av en intern modell enligt förevarande paragraf. Med stöd av bemyndigandet är det möjligt att genom föreskrifterna genomföra bestämmelserna på teknisk detaljnivå i artikel 124 *andra–fjärde styckena*.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.9.

9 kap. 18 §

Paragrafen genomför artikel 125 i Solvens II-direktivet,

Paragrafen innehåller särskilda krav på den dokumentation som ska ske av en intern modell.

I 19 § 6 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om krav på dokumentation enligt förevarande paragraf. Med stöd av bemyndigandet är det möjligt att genom föreskrifterna genomföra bestämmelserna på teknisk detaljnivå i artikel 125 *tredje stycket*.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.10.

9 kap. 19 §

I paragrafen bemyndigas regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de närmare förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell (*punkt 1*), förutsättningarna för ändring av en intern modell och styrdokument (*punkt 2*), kraven på användning och statistiska kvalitetsnormer för en intern modell (*punkt 3*), kalibrering av en intern modell (*punkt 4*), validering av en intern modell (*punkt 5*) samt krav på dokumentation (*punkt 6*).

Genom bemyndigandena skapas utrymme för genomförande genom föreskrifter av tekniska detaljbestämmelser i artiklarna 112.3, 112.7 120 *andra stycket*, 121.4 *andra stycket*, 121.8, 122.2, 122.3, 124 *första stycket* och 125 *tredje stycket* i Solvens II-direktivet.

Övervägandena finns i avsnitt 14.3.11.

10 kap. Företagsstyrning

Kapitlet innehåller bestämmelser om företagsstyrning av försäkringsföretag. De nya bestämmelserna kompletterar bl.a. dagens regler om

riktlinjer som återfinns i 8 kap FRL. Bestämmelserna om företagsstyrning är en särreglering i förhållande till det gällande allmänna associationsrättsliga regelverket i ABL och FL. Det företagsstyrningssystem för aktiebolag och ekonomiska föreningar som följer av ABL och FL utgör alltså den primära strukturen och är regelverk som försäkringsaktiebolag respektive ömsesidiga försäkringsbolag och försäkringsföreningar har att följa.

10 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 41.1 första–tredje styckena i Solvens II-direktivet.

I paragrafen finns övergripande bestämmelser om det företagsstyrningssystem som ett försäkringsföretag ska ha.

Ett försäkringsföretag som följer bestämmelserna i 2–24 §§ och föreskrifter som har meddelats med stöd av 26 § och som ser över företagsstyrningssystemet regelbundet, får anses ha ett företagsstyrningssystem som säkerställer att företaget styrs på ett sunt och ansvarsfullt sätt.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.

10 kap. 2 §

Paragrafen genomför artiklarna 41.3, 35.5. och 115 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om de styrdokument som ett försäkringsföretag ska upprätta och följa.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.

10 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 41.4 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen rör kontinuiteten i ett försäkringsföretags verksamhet.

Övervägandena finns i avsnitt 15.4.

10 kap. 4 §

I artikel 42 i Solvens II-direktivet används uttrycket centrala funktioner. I artikeln preciseras emellertid inte vilka centrala funktioner som avses. Detta får i stället utläsas av skälen till direktivet. Av skäl 33 följer att de funktioner som ingår i företagsstyrningssystemet – funktionerna för riskhantering, regelefterlevnad, internrevision och aktuarie – anses vara nyckelfunktioner. Det innebär att de funktioner som ingår i företagsstyrningssystemet anses som centrala funktioner.

I paragrafen fastställs att nu nämnda funktioner som ett försäkringsföretag ska inrätta är att anse som centrala funktioner och att dessa ska inrättas på ett sätt som säkerställer att respektive funktion kan utföra sina uppgifter på ett objektivt sätt.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.

10 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 42.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen behandlar lämplighetskrav. Det anges i *första stycket* att ett försäkringsföretag – inom ramen för företagsstyrningssystemet – ska

säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget eller är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare eller den som ansvarar för eller innehar en central funktion i företaget uppfyller de lämplighetskrav som anges i 2 kap. 4 § 4. I sammanhanget bör uppmärksammas skillnaden beträffande omfattningen av lämplighetsprövningen vid jämförelse med Finansinspektionens ledningsprövning. Sistnämnd prövning omfattar endast de som avses ansvara för en central funktion. Detta avspeglas också i *andra stycket* – som reglerar försäkringsföretagets anmälningsskyldighet beträffande ändringar – som avgränsas på samma sätt.

Däremot ska försäkringsföretagens underrättelseskyldighet beträffande utförda byten av personer på grund av en uppkommen brist på lämplighet, omfatta alla som har prövats enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 15.2.

10 kap. 6 §

Paragrafen genomför artikel 44.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller krav på att ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering med ett visst angivet innehåll och utformning.

I *första stycket* anges att ett försäkringsföretags system för riskhantering ska innehålla de strategier, processer och rapporteringsrutiner som behövs för att säkerställa att företaget fortlöpande kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker samt beroenden mellan riskerna. Med strategier avses de beslut kring mål, risktolerans m.m. som måste finnas bl.a. för att det ska vara möjligt att identifiera och värdera en risk. Med processer avses allt (intern arbetsordning och beslutsstruktur m.m.) som måste finnas, exempelvis för att företaget på ett effektivt sätt ska kunna hantera och kontrollera riskerna. Med rapporteringsrutiner avses de rutiner som måste finnas för att nödvändig information ska spridas till berörda.

När det gäller uttrycken ”identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera” så är fråga om det första ledet i processen att identifiera riskerna. Därefter ska såväl de enskilda riskerna som de samlade riskerna uppskattas, dvs. värderas. Vidare ska riskerna hanteras, vilket innebär att företaget ska vidta nödvändiga åtgärder till följd av de identifierade riskerna. Kravet på rapportering innebär att det ska finnas väl fungerande informationsvägar för att styrelsen, den verkställande direktören och andra beslutfattare i organisationen ska hållas underrättade om riskernas storlek och utveckling.

I *andra stycket* anges att systemet ska vara integrerat i företagets organisations- och beslutsstruktur. Det ska vara utformat med lämplig hänsyn till de personer som leder företaget eller annars ingår i en central funktion.

I 26 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vad ett system för riskhantering ska innehålla när ett försäkringsföretag har fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 15.5.

10 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 44.2 i Solvens II-direktivet i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet (artikel 2.10 b tredje stycket i omnibus II-direktivet).

I paragrafen finns regler om vilka risker som riskhanteringssystemet ska omfatta och krav på innehållet i styrdokumentet för riskhantering.

I *första stycket* anges att systemet för riskhantering ska avse både de risker som täcks av solvenskapitalkravet, eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, och risker som inte, eller endast delvis, beaktas vid beräkningen av detta.

Av *andra stycket* framgår vilka risker som systemet ska omfatta.

I *tredje stycket* preciseras vilka risker som styrdokumentet för riskhantering ska innehålla.

I *fjärde stycket* fastställs att om försäkringsföretaget använder volatilitetsjustering ska styrdokumentet för riskhantering också innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

Övervägandena finns i avsnitt 15.5 och 15.5.1.

10 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 44.2 i Solvens II-direktivet i dess lydelse enligt omnibus II-direktivet (2.10 a i omnibus II-direktivet).

I paragrafen finns regler om krav på företag som använder matchningsjustering eller volatilitetsjustering.

Ett försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering ska upprätta en särskild likviditetsplan och ska regelbundet utvärdera användningen av justeringar.

I 26 § 3 och 4 finns bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i en likviditetsplan enligt punkt 1 och om kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering enligt punkt 2 i förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 15.5.1.

10 kap. 9 §

Paragrafen genomför artiklarna 44.2a b och 44.2a c i Solvens II-direktivet i deras lydelse enligt omnibus II-direktivet (artikel 2.10 b respektive artikel 2.10 c i omnibus II-direktivet).

I paragrafen finns krav på regelbunden utvärdering.

Ett försäkringsföretag ska regelbundet utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

I 26 § 5 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag när det gäller företagens känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen enligt förevarande paragraf.

Överväganden finns i avsnitt 15.5.1.

10 kap. 10 §

Paragrafen genomför artikel 44.4a i Solvens II-direktivet (artikel 2.10 c i omnibus II-direktivet).

I paragrafen finns krav på analys av externa bedömningar.

Ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska, när det är möjligt, göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

I 26 § 6 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur en sådan egen bedömning ska genomföras.

Överväganden finns i avsnitt 15.5.1.

10 kap. 11 §

Paragrafen genomför artikel 45.1–45.4 i Solvens II-direktivet. Genom artikel 2.11 i omnibus II-direktivet införs det i artikel 45.2a i Solvens II-direktivet bestämmelser som genomförs i paragrafens fjärde stycke.

Paragrafen innehåller bl.a. bestämmelser om att ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömningar och vad som ska bedömas.

I *första stycket* anges att ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömningar.

Andra stycket handlar om vad som ska bedömas.

I *tredje stycket* anges bl.a. att företaget ska ha processer för bedömningen av företagets solvensbehov.

I *fjärde stycket* stagas att ett försäkringsföretag som använder matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen, inom ramen för sin egen bedömning av solvensbehov (ORSA), ska göra en bedömning av om företaget lever upp till solvenskapitalkravet såväl med som utan tillämpning av matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

I *femte stycket* föreskrivs att den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i ett försäkringsföretags affärsstrategier och beaktas vid företagets strategiska beslut.

Övervägandena finns i avsnitt 15.7 och 15.7.1.

10 kap. 12 §

Paragrafen genomför artikel 45.5. i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om när en egen risk- och solvensbedömningen ska göras.

Övervägandena finns i avsnitt 15.7.

10 kap. 13 §

Paragrafen genomför artikel 45.6. i Solvens II-direktivet

I paragrafen anges att resultatet av varje egen risk- och solvensbedömning ska rapporteras till Finansinspektionen.

I 26 § 7 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömningen enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 15.7.

10 kap. 14 §

Paragrafen genomför artikel 46.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om ett försäkringsföretags system för internkontroll.

Övervägandena finns i avsnitt 15.8.

10 kap. 15 §

Paragrafen genomför artikel 44.4 och 44.5 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller vilka krav som ska ställas på funktionen för riskhantering.

I 26 § 8 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vad funktionen för riskhantering enligt förevarande paragraf ska svara för när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell.

Övervägandena finns i avsnitt 15.6.

10 kap. 16 §

Paragrafen genomför artikel 46.2 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen regleras vilka uppgifter som funktionen för regelefterlevnad har.

Övervägandena finns i avsnitt 15.9.

10 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 47 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller vilka krav som ska ställas på funktionen internrevision.

Av *första stycket* framgår vad funktionen för internrevision ska göra. Den utvärdering av systemen för internkontroll och andra aspekter av företagsstyrning som funktionen har att utföra ska innefatta en bedömning av dess lämplighet och effektivitet.

I *andra stycket* anges att funktionen ska utföra sina uppgifter med opartiskhet och vara oberoende från den verksamhet som utvärderas.

Det är styrelsens ansvar att fatta beslut om nödvändiga åtgärder och att se till att dessa åtgärder utförs.

Övervägandena finns i avsnitt 15.10.

10 kap. 18 §

Paragrafen genomför artikel 48 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges vilka uppgifter som ett försäkringsföretags aktuariefunktion ska ha.

I 26 § 9 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om villkor för behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 15.11.

10 kap. 19 §

Paragrafen genomför artikel 49.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller den grundläggande bestämmelsen om uppdragsavtal.

Övervägandena finns i avsnitt 15.12.

10 kap. 20 §

Paragrafen genomför artikel 49.2 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges när uppdrag enligt 19 § inte får ingås.

Övervägandena finns i avsnitt 15.12.

10 kap. 21 §

Paragrafen genomför artikel 49.3 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen regleras ett försäkringsföretags anmälningsskyldighet avseende operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse.

Övervägandena finns i avsnitt 15.12.

10 kap. 22 §

Paragrafen genomför artikel 38.1 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om vilka åtgärder som ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal enligt 19 § ska vidta.

Övervägandena finns i avsnitt 15.12.

10 kap. 23 §

I paragrafen finns bestämmelser om försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag. Dessa riktlinjer kompletterar de styrdokument som ett försäkringsföretag ska upprätta och följa enligt Solvens II-direktivet (se 2 §).

I 26 § 10 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.

10 kap. 24 §

I paragrafen finns bestämmelser om riktlinjer för hantering av intressekonflikter. Dessa riktlinjer kompletterar de styrdokument som ett försäkringsföretag ska upprätta och följa enligt Solvens II-direktivet (se 2 §).

I 26 § 11 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka uppgifter som riktlinjer för hantering av intressekonflikter ska omfatta enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 15.3.

10 kap. 25 §

I paragrafen slås fast att styrelsens ansvar för riktlinjerna.

Överväganden finns i avsnitt 15.3.

10 kap. 26 §

I paragrafen bemyndigas regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter av nämnd omfattning.

Med stöd av bemyndigandena möjliggörs föreskrifter som genomför artiklarna 44.5, 45.6 och 48.2.

I paragrafens *andra stycke* ges ett bemyndigande som delvis motsvarar de bestämmelser som finns i nuvarande 5 kap. 17 § andra stycket. Enligt den bestämmelse som nu införs får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer i ett enskilt fall besluta om undantag från villkoren för behörighet för den som ansvarar för eller utför uppgifter i aktuariefunktionen och från kravet på att upprätta en aktuariefunktion. Ett sådant beslut förutsätter att försäkringsföretaget har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b § och därmed inte omfattas av Solvens II-direktivet (se även författningskommentaren till 1 kap. 19 §).

16 kap. Offentliggörande

16 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 51.1 första stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om när ett försäkringsföretag ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport.

Övervägandena finns i avsnitt 16.3.

16 kap. 2 §

I paragrafen genomförs delvis artikel 51.1 andra stycket samt artiklarna 51.1 a (som införs genom artikel 2.13 a i omnibus II-direktivet) och 53.3 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen regleras vad en solvens- och verksamhetsrapport ska innehålla.

Rapporten ska, enligt *första stycket*, innehålla en beskrivning av den verksamhet som företaget bedriver, hur bolagets resultat har utvecklats, vilka företagsstyrningssystem som används samt en beskrivning där varje riskkategori behandlas separat av riskexponering, riskkoncentration, riskreducering och riskkänslighet (riskprofil). Även vilka värderingsmetoder för solvensändamål som används ska beskrivas. Rapporten ska också innehålla uppgifter om företagets solvenssituation.

Andra stycket innehåller krav på särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten för ett försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering.

Enligt *tredje stycket* får ett försäkringsföretag helt eller delvis lämna de uppgifter som ska offentliggöras i rapporten genom hänvisning till uppgifter som företaget offentliggjort för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav, om dessa uppgifter är likvärdiga både till art och till omfattning.

I 9 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten enligt förevarande paragraf. Bemyndigandet omfattar även genomförandet av artikel 51.2 i Solvens II-direktivet.

Övervägandena finns i avsnitt 16.4 och 16.5.

16 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 53.1, 53.2 och 53.4 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller undantag från kravet på offentliggörande av vissa uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten.

I *första stycket* beskrivs i vilka situationer ett försäkringsföretag efter beslut av Finansinspektionen kan ges undantag från att offentliggöra vissa uppgifter som ska finnas med i solvens- och verksamhetsrapporten. Anledning till att det ska finnas möjlighet att undanta viss information är att företagen kan bryta mot tystnadsplikt och även få konkurrensnackdelar genom att redovisa viss information. Undantag från offentliggörande kan dock aldrig ske när det gäller uppgifter om ett företags solvenssituation.

Om företaget fått tillstånd av tillsynsmyndigheten att undanta vissa uppgifter från offentliggörande, ska enligt *andra stycket* skälen till detta anges i rapporten.

I 9 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i en ansökan om undantag från kravet på offentliggörande enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 16.7.

16 kap. 4 §

Paragrafen genomför delvis artikel 54.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen reglerar krav på uppdateringar av tidigare offentliggjorda uppgifter om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt.

I *första stycket* ställs krav på att försäkringsföretaget omedelbart ska uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt, underskottet är betydande och Finansinspektionen inte har erhållit en realistisk åtgärdsplan inom viss tid. Enligt *andra stycket* ska försäkringsföretaget uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter, om Finansinspektionen har ansett att en åtgärdsplan är realistisk men ett underskott inte har korrigerats inom viss tid. Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring av orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som planeras.

Övervägandena finns i avsnitt 16.8.1.

16 kap. 5 §

Paragrafen genomför delvis artikel 54.1 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen preciseras vilka uppgifter som ett försäkringsföretag, under vissa förutsättningar och på begäran av Finansinspektionen, ska offentliggöra.

Övervägandena finns i avsnitt 16.8.1.

16 kap. 6 §

Paragrafen genomför delvis artikel 54.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen reglerar krav på uppdateringar om minimikapitalet inte är uppfyllt.

I *första stycket* ställs krav på att försäkringsföretaget omedelbart ska uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhets-

rapporten om minimikapitalkravet inte är uppfyllt och Finansinspektionen bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna en realistisk finansiell saneringsplan (punkt 1), eller inte har erhållit någon sådan plan inom viss i paragrafen preciserad tid (punkt 2). Enligt *andra stycket* ska försäkringsföretaget uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter om ett underskott inte har korrigerats inom viss tid (trots att Finansinspektionen har ansett att en av företaget upprättad finansiell saneringsplan är realistisk). Samtidigt ska företaget offentliggöra en förklaring av orsakerna till det kvarvarande underskottet, följderna av detta, vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget och vilka ytterligare korrigerande åtgärder som planeras.

Övervägandena finns i avsnitt 16.8.2.

16 kap. 7 §

Paragrafen genomför delvis artikel 54.1. i Solvens II-direktivet.

I paragrafen preciseras vilka uppgifter som ett försäkringsföretag, under vissa förutsättningar och på begäran av Finansinspektionen, ska offentliggöra.

Övervägandena finns i avsnitt 16.8.2.

16 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 55 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller krav på ett försäkringsföretag att upprätta lämpliga informations- och rapporteringssystem samt även ha styrdokument som säkerställer att alla uppgifter som offentliggörs fortlöpande är relevanta. Den innehåller även krav på att solvens- och verksamhetsrapporter samt uppdateringar av dessa ska godkännas av försäkringsföretagets styrelse innan de offentliggörs.

I 9 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i informations- och rapporteringssystem och styrdokument enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 16.8.3.

16 kap. 9 §

I paragrafen bemyndigas regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter i vissa frågor som hör till kapitlet.

17 kap. Tillsyn

Kapitlet innehåller bestämmelser om registrering av och tillsyn över försäkringsföretag.

17 kap. 2 §

Paragrafen genomför artikel 29 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen preciseras att Finansinspektionen har tillsyn över försäkringsföretag och tillsynens omfattning.

Paragrafens innehåll överensstämmer delvis med nuvarande 14 kap. 2 §. *Andra stycket* är nytt och innebär en utvidgning av tillsynen för att täcka in styrdokument som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. Med detta avses de

styrdokument som omfattas av 10 kap. 2 § och de kompletterande riktlinjer som anges i 10 kap. 23 och 24 §§.

Av ett nytt *fyärde stycket* följer att tillsynen ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod.

Övervägandena finns i avsnitt 17.2.4.

17 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 52 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.14 i omnibus II-direktivet) och artikel 65 a i Solvens II-direktivet (införd genom artikel 2.17 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller regler om samarbete och utbyte av information.

Ändringen innebär att den skyldighet som nu finns för Finansinspektionen att i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen, utvidgas till att även omfatta Eiopa.

Övervägandena finns i avsnitt 17.3.7.

17 kap. 3 a §

Paragrafen genomför artiklarna 33, 38, 155 och 158 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om tvistlösning.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet till Eiopa för tvistlösning när det gäller tillsyn över ett försäkringsföretags filialer i en annan medlemsstat, kontroll av information och överträdelse av beslut om rättelse.

Övervägandena finns i avsnitt 17.4.

17 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 38 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om platsundersökning.

Av paragrafen framgår i ett nytt *andra stycke* att Finansinspektionen får – förutom hos försäkringsföretag – genomföra en undersökning hos ett företag som har fått i uppdrag av ett försäkringsföretag att utföra vissa funktioner eller verksamheter, om det behövs för tillsynen av försäkringsföretaget.

Övervägandena finns i avsnitt 17.3.5.

17 kap. 7 a och 7 b §§

Paragraferna genomför artikel 77b.2 andra och tredje meningarna i Solvens II-direktivet (införd genom artikel 2.23 i omnibus II-direktivet).

I paragraferna behandlas vilka åtgärder som ska vidtas vid bristande efterlevnad av villkoren för användning av matchningsjustering.

Överväganden finns i avsnitt 17.6.2.

17 kap. 12 §

Paragrafen genomför artikel 72 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår i en ny *punkt 4 i första stycket* att de nu gällande reglerna om revisors och särskild granskares rapporterings-skyldighet kompletteras med skyldighet för dessa att genast rapportera

till Finansinspektionen, om han eller hon vid fullgörandet av sitt uppdrag i ett försäkringsföretag får kännedom om förhållanden som kan innebära att företaget brister eller har brustit i uppfyllandet av solvens- eller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §.

Övervägandena finns i avsnitt 6.4 och 17.5.

17 kap. 16 §

Paragrafen genomför artikel 34.4 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om krav på en redogörelse för ändrade ekonomiska förhållanden.

Övervägandena finns i avsnitt 17.3.1.

17 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 84 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillsyn över de försäkrings- tekniska avsättningarna.

Övervägandena finns i avsnitt 17.6.1.

17 kap. 18 §

Paragrafen genomför artikel 112.7 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om kompletterande beräkning av solvenskapitalkravet vid användande av en intern modell.

Övervägandena finns i avsnitt 17.7.1.

17 kap. 19 §

Paragrafen genomför artikel 118.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om handlingsplan vid bristande uppfyllande av kraven för att få använda en intern modell.

Övervägandena finns i avsnitt 17.7.2.

17 kap. 20 §

Paragrafen genomför artikel 118 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om beräkning enligt standardformeln vid bristande genomförande av plan.

Övervägandena finns i avsnitt 17.7.2.

17 kap. 21 §

Paragrafen genomför artikel 122.4 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om verifiering och kontroll av en intern modell.

Övervägandena finns i avsnitt 17.7.1.

17 kap. 22 §

Paragrafen genomför artikel 110 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen finns bestämmelser om möjlighet för Finansinspektionen att under vissa omständigheter besluta att ett försäkringsföretag ska använda företagsspecifika parametrar vid beräkning av solvenskapitalkravet.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.2.

17 kap. 23 §

Paragrafen genomför artikel 119 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om beräkning enligt en fullständig eller partiell modell i stället för med standardformeln.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.3.

17 kap. 24 §

Paragrafen genomför artikel 37.1 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.8 a och b i omnibus II-direktivet).

Av paragrafen framgår i vilka fall Finansinspektionen får besluta om kapitaltillägg.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.4.

17 kap. 25 §

Paragrafen genomför artikel 37.2 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.8 a och b i omnibus II-direktivet).

Av paragrafen framgår hur ett kapitaltillägg ska beräknas.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.4.

17 kap. 26 §

Paragrafen genomför artikel 37.5 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår hur ett försäkringsföretags solvenskapitalkrav ska beräknas efter ett beslut om kapitaltillägg.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.4.

17 kap. 27 §

Paragrafen genomför artikel 37.3 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen vid beslut om vissa kapitaltillägg enligt 24 § även ska förelägga försäkringsföretaget att vidta åtgärder för att avhjälpa de brister som har föranlett kapitaltillägget.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.4.

17 kap. 28 §

Paragrafen genomför artikel 37.4 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om återkommande omprövningar av beslut om kapitaltillägg.

Övervägandena finns i avsnitt 17.10.4.

17 kap. 30 §

Paragrafen innehåller föreskriftsbemyndiganden.

Paragrafen ändras eftersom de nuvarande reglerna om förhandsgranskning av interna modeller tas bort. Vidare utvidgas bemyndigandet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen till att även omfatta när och hur dessa upplysningar ska lämnas.

18 kap. Ingripanden

Kapitlet innehåller bestämmelser om Finansinspektionens möjligheter att ingripa mot försäkringsföretag. Kapitlet inleds med bestämmelser som

reglerar när och hur Finansinspektionen ska ingripa samt avstå från att ingripa. Kapitlet justeras och kompletteras för genomförandet av Solvens II-direktivet.

18 kap. 1 §

Av paragrafen framgår när Finansinspektionen ska ingripa mot försäkringsföretag.

Bestämmelserna i punkt 1–3 motsvarar i huvudsak nuvarande 16 kap. 1 §. Finansinspektionens möjligheter att ingripa när det gäller ett försäkringsföretags åsidosättande av skyldigheterna enligt sina egna styrdokument har utvidgats till att avse samtliga styrdokument som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. Likaledes ska Finansinspektionen ingripa om styrdokumentet inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet.

Med styrdokument avses inte bara sådana dokument som avses i 10 kap. 2 § utan även de kompletterande riktlinjer som anges i 10 kap. 23 och 24 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 17.9.1.

18 kap. 2 §

Av paragrafen, som motsvarar nuvarande 16 kap. 2 §, framgår hur Finansinspektionen får ingripa. En paragrafhänvisning i *första stycket* är ändrad.

Övervägandena finns i avsnitt 17.9.1.

18 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 138.1 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att ett försäkringsföretag omedelbart ska underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

Övervägandena finns i avsnitt 17.11.1.

18 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 138.2 och 138.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärdsplan vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet.

Av paragrafens *första stycke 1* framgår att ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet ska upprätta en åtgärdsplan. En sådan måste ges in till Finansinspektionen för godkännande inom två månader från dagen då bristen i solvenskapitalkravet konstaterades. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får med stöd av bemyndigandet i 29 §, meddela närmare föreskrifter om vilket innehåll som en åtgärdsplan enligt stadgandet ska ha (jfr artikel 142.1).

Av paragrafens *första stycke 2* framgår att Finansinspektionen ska förelägga ett försäkringsföretag att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande vidta nödvändiga åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet. Detta ska göras antingen genom att företaget återupprättar den tidigare nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller genom att företaget gör reduceringar i sin riskprofil.

Om så är lämpligt får Finansinspektionen, enligt *andra stycket*, förlänga tidsfristen med tre månader.

Övervägandena finns i avsnitt 17.11.2 och 17.11.3.

18 kap. 6 §

Paragrafen genomför artikel 138.4 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.36 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller regler om förlängd tidsfrist vid exceptionella förhållanden.

Av paragrafens *första stycke* framgår att Finansinspektionen får förlänga tidsfristen i 5 § 2 ytterligare (längst sju år), om Eiopa har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden och dessa förhållanden och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för åtgärder enligt 5 §. Vid en sådan förlängning måste det berörda försäkringsföretaget enligt *andra stycket* sända in en lägesrapport var tredje månad. I en sådan rapport ska företaget redogöra för vilka åtgärder som företaget vidtagit samt lämna uppgifter om hur arbetet fortskrider i syfte att på ovan nämnda sätt åter uppnå solvenskapitalkravet.

I paragrafens *tredje stycke* anges att en förlängning av en tidsfrist enligt första stycket upphör att gälla om det av den ingivna rapporten framgår att företaget inte haft någon framgång i arbetet med att åter uppfylla solvenskapitalkravet. Det ställs således krav på att väsentliga framsteg kan påvisas avseende solvenskapitalkravets uppfyllande från den dag då bristande solvenskapital konstaterades till den dag då lägesrapporten gavs in. I annat fall ska den förlängda tidsfristen upphöra att gälla.

Övervägandena finns i avsnitt 17.11.4.

18 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 139.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller regler om underrättelse om bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §.

Övervägandena finns i avsnitt 17.12.1.

18 kap. 8 §

Paragrafen genomför artikel 139.2 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet, eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, ska föreläggas att komma in med en finansiell saneringsplan.

En finansiell saneringsplan ska vara kortfristig och realistisk samt ges in till Finansinspektionen inom en månad från dagen då bristen i minimikapitalkravet konstaterades. Saneringsplanen ska godkännas av Finansinspektionen och innehålla de åtgärder som ska vidtas för att försäkringsföretaget inom tre månader åter ska uppfylla minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får med stöd av bemyndigandet i 29 § meddela närmare föreskrifter om vilket

innehåll som en finansiell saneringsplan enligt stadgandet ska ha (jfr artikel 142.1).

Övervägandena finns i avsnitt 17.12.2.

18 kap. 11 §

Paragrafen motsvarar i huvudsak nuvarande 16 kap. 7 § och genomför artiklarna 138.5 och 139.3 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att Finansinspektionen i vissa specifika fall får begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar.

Bestämmelsen möjliggör för Finansinspektionen att i likhet med nuvarande 16 kap. 7 § kunna ingripa då ett försäkringsföretag inte uppfyller kapitalkraven. För det fall ett företag inte uppfyller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b §, krävs inga ytterligare förutsättningar för ett ingripande i enlighet med paragrafen. I de fall som ett företag inte uppfyller solvenskapitalkravet måste det dessutom föreligga särskilda omständigheter som ger tillsynsmyndigheten anledning att befara att företagens finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare för att en förfoganderättsinskränkning enligt paragrafen ska vara möjlig.

Övervägandena finns i avsnitt 17.13.

18 kap. 12 §

Paragrafen genomför inte någon artikel i Solvens II-direktivet-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om återkallelse av tillstånd.

Ändringen i *första stycket* innebär att återkallelse ska ske även på den grunden att en person som ansvarar för en central funktion i ett försäkringsföretag inte uppfyller lämplighetskraven.

Detta gäller även enligt ett *nytt andra stycke* om styrelsen i sin helhet inte uppfyller lämplighetskraven.

Ändringen i *tredje stycket* innebär att Finansinspektionen, i stället för att återkalla tillståndet, får besluta att även den som ansvarar för en central funktion inte längre får kvarstå i sin befattning och då förordna en ersättare för denna

Övervägandena finns i avsnitt 7.1.

18 kap. 13 §

Av paragrafen motsvarar i huvudsak nuvarande 16 kap. 9 §, och genomför artikel 144.1 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår i vilka fall Finansinspektionen ska återkalla ett försäkringsföretags tillstånd.

Paragrafen är anpassad till Solvens II-regelverket genom att Finansinspektionen åläggs att återkalla ett försäkringsföretags tillstånd om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b § och den finansiella saneringsplanen är uppenbart otillräcklig. Dessutom ska inspektionen återkalla tillståndet för ett försäkringsföretag som inte inom tre månader från den tidpunkt då företaget inte längre uppfyllde minimikapitalkravet eller ett kapitalkrav som ska uppfyllas av

ett företag som har beviljats undantag enligt 1 kap. 19 eller 19 b § inte vidtagit åtgärderna i en godkänd finansiell saneringsplan.

Övervägandena finns i avsnitt 17.14.

18 kap. 14 §

Paragrafen motsvarar nuvarande 16 kap. 10 § och genomför artiklarna 141 och 144.1 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår när Finansinspektionen *får* återkalla ett försäkringsföretags tillstånd.

Finansinspektionen får återkalla ett försäkringsföretags tillstånd om företaget inte inom ett år från det tillstånd gavs börjat driva den i tillståndet avsedda rörelsen eller under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit försäkringsrörelse.

I en ny *punkt 4 i första stycket* införs en bestämmelse om att ett försäkringsföretags tillstånd får återkallas, om företaget inte inom de tidsfrister som anges i 6 § andra stycket och 7 § har vidtagit de åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet som finns angivna i en godkänd åtgärdsplan, eller i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten.

Övervägandena finns i avsnitt 17.14.

18 kap. 16 och 27 §§

Paragraferna innehåller ändrade hänvisningar. Anmälningsskyldigheten i 16 § vad gäller Eiopa ändras nu vid genomförandet av omnibus II-direktivet till en anmälan till Eiopa utan inskränkning i fråga om verksamheten.

18 kap. 29 §

Paragrafen genomföra artikel 142.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i en åtgärdsplan då solvenskapitalkravet hos ett försäkringsföretag inte är uppfyllt samt om innehållet i en finansiell saneringsplan då ett försäkringsföretag inte uppfyller minimikapitalkravet. Den motsvarar – i den del den avser finansiell saneringsplan – nuvarande 16 kap 26 §.

Övervägandena finns i avsnitt 17.16.

19 kap. Grupptillsyn

Kapitlet innehåller regler om den särskilda tillsyn som ska utövas över försäkringsföretag som ingår i en grupp (grupptillsyn). Reglernas syfte är att säkerställa att skyddet för försäkringstagarna inte försämras till följd av koncernstrukturen hos en försäkringsgivare. Detta kapitel innehåller de materiella bestämmelserna om grupptillsynen. I 1 kap. finns en rad definitioner som har betydelse för gruppreglerna, bl.a. definieras där begreppen tillsynskollegium och ägarintresse.

19 kap. 1 §

Genom paragrafen genomförs definitionen av grupp i artikel 212.1 c i Solvens II-direktivet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.1.

19 kap. 2 §

Genom paragrafen genomförs delvis artikel 213.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.2. i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG och 2009/138/EG vad gäller extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat [direktiv 2011/89/EU]). Genom paragrafen får även artiklarna 213.1 och 214.1 i Solvens II-direktivet anses genomförda.

I paragrafen anges de olika fall i vilka grupp-tillsyn ska utövas. Grupp-tillsynen är olika omfattande beroende på hur en grupp ser ut.

Paragrafens *första stycke* anger att särskild tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp (grupp-tillsyn) ska utövas enligt detta kapitel.

I paragrafens andra stycke anges de fall då den mest omfattande grupp-tillsynen ska ske enligt 27–72 och 77–92 §§.

I *andra stycket 1* genomförs större delen av artikel 213.2 a i Solvens II-direktivet. Eftersom begreppet företag med ägarintresse inte används i lagen (se avsnitt 18.1.12) måste de tre olika fall där ett företag med ägarintresse föreligger, beskrivas direkt i lagtexten. I denna punkt anges två av de fallen: när ett företag är moderföretag och när ett företag har ett ägarintresse i ett annat företag. Begreppet ägarintresse i *första stycket 1* definieras liksom begreppen EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land i 1 kap. 12 §.

I *andra stycket 2* genomförs återstående del av artikel 213.2 a i Solvens II-direktivet. Det är den situation då ett företag är ett företag med ägarintresse enligt direktivets definition (se artikel 212.1 a) på grund av att det företaget förenas med ett annat företag genom en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning.

I *andra stycket 3* genomförs artikel 213.2 b i Solvens II-direktivet.

I *tredje stycket* genomförs artikel 213.2 c i Solvens II-direktivet, som reglerar grupp-tillsyn över grupper där moderföretaget finns utanför EES. Den tillsynen är begränsad till vad som följer av artiklarna 260–263 i Solvens II-direktivet, vilket uttrycks i paragrafen genom hänvisningen till 93–101 §§, som genomför dessa direktivartiklar.

I *fjärde stycket* genomförs artikel 213.2 d i Solvens II-direktivet, som reglerar fall då moderföretaget i gruppen är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet. Begreppet definieras i 1 kap 12 §. Tillsyn ska i detta fall endast utövas enligt 102 §.

Femte stycket innehåller en ren upplysningsbestämmelse.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.3.

19 kap. 3 §

Paragrafen, genomför artikel 215.1 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.4. i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om nivån för grupp-tillsyn

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.4.

19 kap. 4 §

Paragrafen genomför artikel 215.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.4 i direktiv 2011/89/EU).

I paragrafen anges under vilka förutsättningar som Finansinspektionen får besluta att inte tillämpa bestämmelserna om grupp-tillsyn enligt 46

och 47 §§ avseende riskkoncentrationer och interna transaktioner på ett visst dotterföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.4.

19 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 213.1 andra stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen klargörs att grupp tillsyn inte ersätter tillsyn över ett enskilt försäkringsföretag utan utgör ett komplement till den.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.3.

19 kap. 6 §

Paragrafen genomför artiklarna 212.1 d och 247.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om grupp tillsynsmyndigheten och dess ansvar.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.6.

19 kap. 7 §

Paragrafen genomför artikel 247.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse direktivartikeln fått genom artikel 4.16 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om när Finansinspektionen ska vara grupp tillsynsmyndighet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.6.

19 kap. 8 §

Paragrafen genomför Solvens II-direktivets artikel 247.3 första stycket och delar av tredje stycket (i den lydelse artiklarna fått genom artikel 2.65 i omnibus II-direktivet).

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.7.

19 kap. 9 §

Paragrafen genomför artikel 247.4 och 247.5 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artiklarna fått genom artikel 2.65 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om hänskjutande av ett ärende om utseende av grupp tillsynsmyndighet till Eiopa.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.8.

19 kap. 10 §

Paragrafen genomför artikel 247.6 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.65 i omnibus II-direktivet).

I paragrafen anges vilken behörig myndighet som ska utföra uppgiften som grupp tillsynsmyndighet, om ett gemensamt beslut enligt 8 och 9 §§ inte kan fattas.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.8.

19 kap. 11 §

Paragrafen genomför artikel 214.2 första–tredje styckena i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges i vilka fall som Finansinspektionen får besluta om undantag från grupp tillsyn

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.9.

19 kap. 12 §

Paragrafen genomför artikel 214.2 fjärde stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att om Finansinspektionen med stöd av 11 § första stycket 2 eller 3 undantar en EES-försäkringsgivare från gruppillsyn ska det företag som finns i toppen av gruppen i Sverige, på begäran av Finansinspektionen, lämna de upplysningar som en behörig myndighet i EES-försäkringsgivarens hemland behöver för sin tillsyn av EES-försäkringsgivaren.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.9.

19 kap. 13 §

Paragrafen genomför artikel 213.3 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.2 i direktiv 2011/89/EU).

I paragrafen anges i vilka fall som Finansinspektionen får besluta att tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp inte ska utövas.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.10.

19 kap. 14 §

Paragrafen genomför artikel 213.4 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.2 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innebär att Finansinspektionen, under vissa förutsättningar, får medge att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.11.

19 kap. 15 §

Paragrafen genomför artikel 213.5 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.2 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innebär att Finansinspektionen, under vissa förutsättningar, får medge att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa bestämmelserna för den största sektorn enligt 2 kap. 3 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.11.

19 kap. 16 §

Paragrafen genomför artikel 213.6 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.2 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innebär att Finansinspektionen ska underrätta Eba och Eiopa.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.11.

19 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 216.1 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges under vilka förutsättningar som Finansinspektionen får besluta om nationell undergruppillsyn.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 18 §

Paragrafen genomför artikel 216.2 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges på vilka sätt ett beslut om nationell undergruppstillsyn får begränsas.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 19 §

Paragrafen genomför artikel 216.6 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges när Finansinspektionen inte får besluta om nationell undergruppstillsyn.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 20 §

Paragrafen genomför artikel 216.6 i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges under vilka omständigheter som Finansinspektionen ska upphäva ett beslut om nationell undergruppstillsyn.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 21 §

Paragrafen genomför artikel 216.5 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innebär att om Finansinspektionen har beslutat om nationell undergruppstillsyn avseende gruppens solvens, får det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige inte ges tillstånd att låta något dotterföretag omfattas av den särskilda tillsynsordning som avses i 51 §.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 22 §

Paragrafen genomför artikel 216.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om beräkning av gruppens solvens efter beslut om nationell undergruppstillsyn.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 23 §

Paragrafen genomför delvis artikel 216.4 första stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges att om det företag som enligt 3 § finns i toppen av en grupp inom EES har fått tillstånd enligt 34 § att använda en intern modell för beräkningen av gruppens solvenskapitalkrav och solvenskapitalkravet för de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår

i gruppen, ska tillståndet gälla även för företag i gruppen som omfattas av ett beslut om nationell undergruppstillsyn avseende gruppens solvens.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 24 §

Paragrafen genomför delvis artikel 216.4 andra stycket i Solvens II-direktivet.

I paragrafen anges i vilka fall som Finansinspektionen får besluta om kapitaltillägg till gruppens solvenskapitalkrav för det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 25 §

Paragrafen genomför delvis artikel 216.4 andra och tredje styckena i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.48 i omnibus II-direktivet).

Av paragrafen framgår att om kapitaltillägg enligt 24 § på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen under de förutsättningar som anges i 24 § 1 och 2 i stället besluta att företaget som finns i toppen av undergruppen ska beräkna undergruppens solvenskapitalkrav enligt standardformeln.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 26 §

Paragrafen genomför artikel 217.1 och 217.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.49 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om överenskommelser om samordnad grupp tillsyn över en undergrupp.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.5.

19 kap. 27 §

Paragrafen genomför artiklarna 218.2, 218.3 och 224 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om säkerställande av kapitalbas och kapitalkrav på grupp nivå.

I 105 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt 27–33 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 28 §

Paragrafen genomför artiklarna 220.2 och 230.1 andra stycket i Solvens II-direktivet och är utformad med förebild i 5 kap. 4 § konglomeratlagen och nuvarande lydelse av 9 kap. 5 § denna lag.

Paragrafen innehåller bestämmelser om metoder för beräkning av kapitalbas och kapitalkrav.

I 105 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt 27–33 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 29 §

Paragrafen genomför delvis artikel 221 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om proportionellt beaktande av innehav.

I 105 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt 27–33 §§. Med stöd av det bemyndigandet avses delar av artikel 221 genomföras (artikel 221.1 a andra–fjärde styckena).

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 30 §

Paragrafen genomför artikel 221.2 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att när Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen, efter samråd, besluta vilken proportionell andel som ska beaktas i vissa angivna fall.

I 105 § 1 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt 27–33 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 31 §

Paragrafen genomför artikel 222.1 första stycket och delar av artikel 223.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vissa avdrag vid beräkning av den grupp-baserade kapitalbasen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 32 §

Paragrafen genomför artikel 230.2 första stycket i Solvens II-direktivet. Övriga delar av artikel 230.2 genomförs genom 33 §, 44 § andra stycket och myndighetsföreskrifter med stöd av bemyndigandet i 105 § 1 där det anges att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt 27–33 §§.

Paragrafen innehåller bestämmelser om standardformeln och interna modeller på grupp-nivå

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 33 §

Paragrafen genomför artikel 230.2 andra och tredje styckena.

Paragrafen innehåller bestämmelser om minsta värde av det grupp-base-rade solvenskapitalkravet om konsolideringsmetoden används.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 34 §

Paragrafen genomför artiklarna 231.1 och 233.5 i Solvens II-direktivet (i de lydelse artiklarna fått genom artiklarna 4.8 och 4.9 i direktiv 2011/89/EU och genom artikel 2.51 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillstånd till användning av interna modeller inom en grupp.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 35 §

Paragrafen genomför inte någon artikel i Solvens II-direktivet. Den är utformad med förebild i 10 kap. 5 § andra stycket i den numera upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapital-täckningslagen).

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillämplig lag vid prövning av en tillståndsansökan enligt 34 § första och andra styckena.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 36–38 §§

Paragraferna genomför tillsammans artiklarna 231.2–231.6 och 233.5 i Solvens II-direktivet, i den lydelse artiklarna fått genom artikel 4.9 i direktiv 2011/89/EU och artikel 2.51 i omnibus II-direktivet. I paragraferna beskrivs den ordning i vilken handläggningen ska ske av en tillståndsansökan som avser en gruppbaserad intern modell.

Bestämmelserna är utformad efter mönster från 10 kap. 6 § och 6 c § i den numera upphävda lagen (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar (kapitaltäckningslagen) och har motsvarande innehåll.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 39 §

Paragrafen genomför artikel 231.7 första och andra styckena i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.51 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder om en intern modell på gruppnivå avviker från ett försäkringsföretags riskprofil.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 40 §

Paragrafen genomför artikel 232 i Solvens II-direktivet (i den lydelse denna artikel fått genom artikel 2.52 och 2.53 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om kapitaltillägg på gruppnivå till det gruppbaserade solvenskapitalkravet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 41 §

I paragrafen genomförs artikel 219.1 första stycket i Solvens II-direktivet, i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.6 direktiv 2011/89/EU.

Paragrafen innehåller bestämmelser om återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.13.

19 kap. 42 §

I paragrafen genomförs artikel 219.1 andra stycket i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom direktiv artikel 4.6 i 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om rapportering av återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå.

I 105 § 2 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i samt omfattningen och fullgörandet av rapporteringen enligt den förevarande paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.13.

19 kap. 43 §

I paragrafen genomförs artikel 219.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.6 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om fortlöpande övervakning av solvenskapitalkravet för gruppen och ny beräkning om riskprofilen förändrats väsentligt.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.13.

19 kap. 44 §

I paragrafen genomförs artikel 218.4 andra meningen (delvis), 218.5 och artikel 230.2. fjärde stycket sista meningen i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet för gruppen.

I 105 § 3 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i en åtgärdsplan och en finansiell saneringsplan enligt andra stycket i den förevarande paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 45 §

Paragrafen genomför artikel 235 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.11 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om gruppsoolvens för försäkringsföretag som är dotterföretag till försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 46 §

Paragrafen genomför delvis artiklarna 244 och 245 i Solvens II-direktivet (i den lydelse bestämmelserna fått genom artiklarna 4.13 och 4.14 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner inom en grupp.

I 105 § 4 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett företag ska lämna till Finansinspektionen enligt den förevarande paragrafen.

Övervägandena finns i 18.3.5.

19 kap. 47 §

Paragrafen genomför delvis artikel 244.2 och artikel 245.2 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artiklarna 4.13 och 4.14 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om rapportering enligt 46 §.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.5.

19 kap. 48 §

Paragrafen genomför artikel 246 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om företagsstyrningssystem inom en grupp.

I 105 § 5 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om företagsstyrningssystemet inom en grupp enligt den förevarande paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.6.

19 kap. 49 §

Paragrafen genomför artikel 246.4 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.15 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om den egna risk- och solvensbedömningen.

I 105 § 6 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i en egen risk- och solvensbedömning inom en grupp enligt den förevarande paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.6.

19 kap. 50 §

Paragrafen genomför artikel 237.1 andra stycket i Solvens II-direktivet (i den lydelse denna artikel fått genom artikeln 2.56 i omnibus II-direktivet) och artikel 243 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om ansökan om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.2.

19 kap. 51 §

Paragrafen genomför delvis artikel 237.1 och 237.2 i Solvens II-direktivet. Dessutom genomförs delar av 237.5 i Solvens II-direktivet (i den lydelse den fått genom artikel 2.56 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om beslut om särskild tillsynsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.3.

19 kap. 52 §

Paragrafen genomför artikel 236 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att tillstånd att omfattas av särskild tillsynsordning får meddelas endast under vissa förutsättningar.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.3.

19 kap. 53 §

Paragrafen genomför artikel 238.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om innebörden av särskild tillsynsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.4.

19 kap. 54 §

Paragrafen genomför artikel 238.2 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder för det fall dotterföretagets riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.5.

19 kap. 55 §

Paragrafen genomför artikel 238.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder för det fall dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.6.

19 kap. 56 §

Paragrafen genomför artikel 238.4 i Solvens II-direktivet (i den lydelse denna artikel genom artikel 2.57 i omnibus II-direktivet och 239.2 andra stycket i Solvens II-direktivet.)

Paragrafen innehåller bestämmelser om beslut efter överenskommelse inom tillsynskollegiet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.7.

19 kap. 57 §

Paragrafen genomför artikel 239.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.8.

19 kap. 58 §

Paragrafen genomför artikel 239.2 första och andra stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.9.

19 kap. 59 §

Paragrafen genomför artikel 239.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om när en överenskommelse om åtgärdsplan inte kan träffas.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.10.

19 kap. 60 §

Paragrafen genomför artikel 239.3 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder om minimikapitalkravet inte är uppfyllt.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.11.

19 kap. 61 §

Paragrafen genomför artikel 237.3 i Solvens II-direktivet (i den lydelse denna artikel fått genom artikel 2.56 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om hänskjutande av ett ärende till Eiopa vid oenighet om ansökningar.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.12.

19 kap. 62 §

Paragrafen genomför artiklarna 238.5 och 239.4 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artiklarna 2.58 och 2.59 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om hänskjutande till Eiopa vid oenighet om åtgärdsförslag.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.12.

19 kap. 63 §

Paragrafen genomför artiklarna 237.3, 238.5 andra och tredje styckena och 239.4 femte stycket i Solvens II-direktivet (i den lydelse dessa artiklar fått genom artiklarna 2.56, 2.58 och 2.59 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om konsekvenserna av att ett ärende hänskjutits till Eiopa enligt 61 eller 62 §.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.14.

19 kap. 64 §

Paragrafen genomför artikel 240.1 första stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om upphörande av särskild tillsynsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.15.

19 kap. 65 §

Paragrafen genomför artikel 240.1 andra stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om omedelbar underrättelse om ett dotterföretag undantas från gruppillsyn.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.16.

19 kap. 66 §

Paragrafen genomför artikel 240.1 tredje stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om moderföretagets åtgärder vid bristande uppfyllelse av villkoren för särskild tillsynsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.17.

19 kap. 67 §

Paragrafen genomför artikel 240.1 fjärde och femte styckena i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens kontroll av villkoren för särskild tillsynsordning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.18.

19 kap. 68 §

Paragrafen genomför artikel 240.1 sjätte stycket i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om underrättelse om en åtgärdsplan är otillräcklig eller inte genomförs i rimlig tid.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.19.

19 kap. 69 §

Paragrafen genomför artikel 240.2 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om ny ansökan för det fall att ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.20.

19 kap. 70 §

Denna paragraf genomför inte någon direktivartikel.

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillämplig lag vid prövningen av ansökningar.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.21.

19 kap. 71 §

Denna paragraf genomför inte någon direktivartikel.

Paragrafen innehåller bestämmelser om beslut av behörig myndighet inom EES.

Övervägandena finns i avsnitt 18.2.22.

19 kap. 72 §

Paragrafen genomför artikel 254.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om lämnande av information inom en grupp.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.3.

19 kap. 73–76 §§

Paragraferna genomför inte några direktivartiklar.

Paragraferna innehåller bestämmelser om tystnadsplikt, uppgiftsskyldighet, meddelandeförbud och ansvar. De motsvaras i sak av bestämmelserna i 9 kap. 11–14 §§ FRL, i dess äldre lydelse.

19 kap. 77 §

Paragrafen genomför artikel 254.2 första stycket första meningen i Solvens II-direktivet (i den lydelse bestämmelsen fått genom artikel 2.69 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om lämnande av upplysningar till Finansinspektionen.

I 105 § 4 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett företag ska lämna till Finansinspektionen enligt den förevarande paragrafen.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.3.

19 kap. 78 §

Paragrafen genomför artikel 254.2 andra stycket (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.69 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om föreläggande.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.3.

19 kap. 79 §

Paragrafen genomför artikel 255.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om kontroll av information.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.4.

19 kap. 80 §

Paragrafen genomför artikel 255.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.70 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om kontroll av information på begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.4.

19 kap. 81 §

Paragrafen genomför artiklarna 227.2 tredje stycket, 248.2 tredje stycket, 248.4 andra stycke, 249.1a, 255.2 fjärde stycket, 260.1 fjärde stycket i

Solvens II-direktivet (i den lydelse artiklarna fått genom artiklarna 2.50, 2.66, 2.67, 2.70 och 2.75 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om hänskjutande av olika frågor till Eiopa för tvistlösning.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12, 18.3.1, 18.3.4 och 18.3.12.

19 kap. 82 §

Paragrafen genomför artikel 256.1 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.18 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om offentliggörande av en solvens- och verksamhetsrapport på gruppnivå.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.7.

19 kap. 83 §

Paragrafen genomför delvis artikel 256.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.18 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om offentliggörande av en gemensam solvens- och verksamhetsrapport på gruppnivå och för enskilda företag i en grupp.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.7.

19 kap. 84 §

I paragrafen genomförs delvis artikel 256.2 och 256.3 i Solvens II-direktivet och när det gäller artikel 256.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.18 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om innehållet i den gemensamma solvens- och verksamhetsrapporten.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.7.

19 kap. 85 §

Paragrafen genomför artikel 256 a i Solvens II-direktivet (som är införd genom artikel 2.72 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om offentliggörande av strukturen på en grupp.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.8.

19 kap. 86–90 §§

Paragraferna genomför artikel 258.2 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.20 i direktiv 2011/89/EU).

Paragraferna innehåller bestämmelser om förseningsavgift för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.11.

19 kap. 91 §

Paragrafen genomför artikel 257 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.19 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om ledningen i försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.9.

19 kap. 92 §

Paragrafen kompletter 91 §.

Paragrafen innehåller bestämmelser om ingripande mot försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.10.

19 kap. 93 §

Paragrafen genomför artikel 260.1 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.75 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om kontroll av likvärdighet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.12.

19 kap. 94 §

Paragrafen genomför artikel 260.1 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.75 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om kontroll av likvärdighet; vad Finansinspektionen ska kontrollera.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.12.

19 kap. 95 §

Paragrafen genomför artikel 260.1 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.75 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om vad Finansinspektionen ska göra innan inspektionen beslutar om att tillsynen är likvärdig.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.12.

19 kap. 96 §

Paragrafen genomför artikel 263 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.22 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om nivån för kontrollen av likvärdigheten i vissa fall.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.13.

19 kap. 97 §

Paragrafen genomför artikel 261.1 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om likvärdighet bedöms föreligga.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.14.

19 kap. 98 §

Paragrafen genomför artikel 260.7 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 2.75 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillfällig likvärdighet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.12.

19 kap. 99 §

Paragrafen genomför artikel 262.1 i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.21 i direktiv 2011/89/EU och artikel 2.76 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om vad Finansinspektionen ska göra om likvärdighet inte bedöms föreligga.

I 105 § 7 finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt tredje stycket i den förevarande paragrafen samt då likvärdighet föreligger enligt 103 §.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.15.

19 kap. 100 §

Paragrafen genomför artikel 262.2 första stycket i Solvens II-direktivet (i den lydelse artikeln fått genom artikel 4.21 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om att Finansinspektionen under vissa angivna omständigheter får använda andra tillsynsmetoder än de som följer av 3–10, 27–72 och 77–92 §§.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.15.

19 kap. 101 §

Paragrafen genomför artikel 262.2 andra och tredje styckena i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 4.21 i direktiv 2011/89/EU).

Paragrafen innehåller bestämmelser om förläggande för ägare till ett försäkringsföretag att inrätta ett holdingföretag med huvudkontor i EES.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.15.

19 kap. 102 §

Paragrafen genomför artikel 265 i Solvens II-direktivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillsyn över transaktioner inom grupper där moderföretaget är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet.

Övervägandena finns i avsnitt 18.3.16.

19 kap. 103 §

Paragrafen genomför artikel 227.2 första och andra styckena i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.50 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om anknutna försäkringsgivare från tredje land

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 104 §

Paragrafen genomför artikel 227.2 tredje stycket i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.50 i omnibus II-direktivet).

Paragrafen innehåller bestämmelser om hänskjutande av ärende till Eiopa.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12.

19 kap. 105 §

Paragrafen innehåller bemyndiganden.

Övervägandena finns i avsnitt 18.1.12, 18.1.13, 18.3.3, 18.3.5 och 6 samt i avsnitt 18.3.15.

20 kap. Specialföretag

20 kap. 1 §

Paragrafen genomför artikel 211.1 i Solvens II-direktivet.

Av paragrafen framgår att ett aktiebolag eller en ekonomisk förening får driva verksamhet som specialföretag bara efter tillstånd från Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.1.

20 kap. 2 §

I paragrafen anges de grundläggande krav som uppställs för att ett aktiebolag eller en ekonomisk förening ska ges tillstånd att driva verksamhet som specialföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.2.

20 kap. 3 §

I paragrafen preciseras under vilka ytterligare förutsättningar – förutom de som läggs fast i 2 § – som ett aktiebolag eller en ekonomisk förening ska ges tillstånd att driva verksamhet som specialföretag.

I artikel 310 i EU-förordningen (nivå 2) anges vilka förutsättningar som måste vara uppfyllda för att tillstånd ska beviljas. Där ställs bl.a. upp krav på att ett specialföretaget ska uppfylla vissa närmare angivna solvenskrav (se även 7 §).

Av paragrafen framgår att ytterligare förutsättningar för tillstånd är att bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med författningar som reglerar ett aktiebolags bolagsordning eller en ekonomisk förenings stadgar samt i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten (*punkten 1*), och den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings verksamhet (*punkten 2*).

Kravet på att den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven i författningar som reglerar ett aktiebolags eller ekonomisk förenings verksamhet innebär att den planerade verksamheten ska antas kunna uppfylla bestämmelserna i bl.a. EU-förordningen (nivå 2), aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.2.

20 kap. 4 och 5 §§

Paragraferna rör prövning av bolagsordning och stadgar för ett specialföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.2.

20 kap. 6 §

I paragrafen anges att en ansökan om tillstånd att driva verksamhet som specialföretag, liksom frågor om godkännande av bolagsordning eller stadgar enligt 4 eller 5 §, prövas av Finansinspektionen.

Övervägandena finns i avsnitt 19.3.3.

20 kap. 7 §

I paragrafen upplyses om att EU-förordningar på nivå 2 och 2,5 innehåller ytterligare bestämmelser om specialföretag när det gäller

1. villkor för tillstånd,
2. obligatoriska avtalsvillkor,
3. företagsstyrningssystem,
4. tillsynsrapportering,
5. sovenskrav,
6. återkallelse av tillstånd, och
7. samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter.

20 kap. 8 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om registrering av specialföretag. Övervägandena finns i avsnitt 19.4.1.

20 kap. 9 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillsyn över specialföretagen.

Av *andra stycket 1* framgår att Finansinspektionen har tillsyn över författningar som reglerar specialföretagets verksamhet. Detta innebär att inspektionen ska utöva tillsyn över att specialföretag följer bestämmelserna i bl.a. EU-förordningarna på nivå 2 och 2,5, aktiebolagslagen (2005:551) och lagen (1987:1245) om ekonomiska föreningar.

I *andra stycket 2* anges att tillsynen även omfattar företagets bolagsordning och stadgar.

Tillsynen ska enligt *andra stycket 3* även omfatta riktlinjer som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet. I detta uttryck innefattas även de riktlinjer som ska finnas enligt EU-förordningen (nivå 2) och som avser bl.a. internkontroll.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.2.

20 kap. 10 §

I paragrafen anges att ett specialföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär.

I 29 § första stycket finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ett specialföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.3.

20 kap. 11 §

I paragrafen anges att specialföretag ska med avgifter bidra till att täcka kostnaderna för Finansinspektionens verksamhet.

I 29 § andra stycket finns ett bemyndigande för regeringen att meddela föreskrifter om avgifter enligt förevarande paragraf.

Övervägandena finns i avsnitt 19.4.4.

20 kap. 12 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när Finansinspektionen ska ingripa mot ett specialföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 19.12.1.

20 kap. 13 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur Finansinspektionen ska ingripa mot ett specialföretag.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.2.

20 kap. 14 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när Finansinspektionen får avstå från ingripande.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.3.

20 kap. 15 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om överträdelser av beslut om rättelser.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.4.

20 kap. 16 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om avveckling av ett specialföretags verksamhet när dess tillstånd återkallas.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.5.

20 kap. 17–19 §§

Paragraferna innehåller bestämmelser om straffavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.6.

20 kap. 20 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om förseningsavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.7.

20 kap. 21–24 §§

Paragraferna innehåller bestämmelser om verkställighet av beslut om straffavgift och förseningsavgift.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.8.

20 kap. 25 och 26 §§

Paragraferna innehåller bestämmelser om ingripande mot den som saknar tillstånd.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.9.

20 kap. 27 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om vite.

Övervägandena finns i avsnitt 19.5.10.

20 kap. 28 §

Paragrafen innehåller föreskriftsbemyndiganden.

21 kap. Överklagande m.m.

21 kap. 1 §

I paragrafen ändras hänvisningarna till andra paragrafer i lagen som en följd av de ändrade solvensreglerna. Dessutom beaktas att bestämmelserna i 14 kap. 17 upphör att gälla.

21 kap. 5 §

I paragrafen beaktas att 3 kap. 9, 13 och 22 §§ upphör att gälla.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Punkt 1

Punkten genomför, när det gäller ikraftträdandet den 1 januari 2016, artiklarna 309.1a och 311 i Solvens II-direktivet (i deras lydelse enligt artiklarna 2.81 och 2.83 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller en bestämmelse om att lagen träder i kraft den dag regeringen bestämmer ifråga om punkten 15 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen och i övrigt den 1 januari 2016.

Överväganden finns i avsnitt 24.1.

Punkt 2

Punkten genomför artikel 308 b.15 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller i *första stycket* en övergångsreglering för försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver tjänstepensionsverksamhet. För dessa företag gäller för den delen av verksamheten, till och med den 31 december 2019, tillämpliga äldre bestämmelser om rörelse, tillsyn och ingripande samt föreskrifter som har meddelats med stöd av dessa bestämmelser. För denna verksamhet gäller under angiven tid i övrigt nya tillämpliga bestämmelser gällande i huvudsak företagsstyrning och associationsrätt.

I *andra stycket* finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om tillämpningen av de nya tillämpliga bestämmelserna om företagsstyrning på försäkringsföretagets tjänstepensionsverksamhet.

I *tredje stycket* läggs fast att det för nu aktuella företag gäller äldre bestämmelser om rörelse, tillsyn och ingripande även försäkringsrörelsen, om denna är av endast ringa omfattning. Det är här fråga om försäkringsföretag som så gott som uteslutande bedriver tjänstepensionsverksamhet.

Punktens *fjärde stycke* innehåller en bestämmelse som möjliggör för ett nu aktuellt blandat försäkringsföretag att, efter anmälan till Finansinspektionen, i stället tillämpa Solvens II-regelverket på hela verksamheten från och med den 1 januari 2016.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.10.

Punkt 3

Punkten genomför artikel 308 b.1–308 b.3 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsbestämmelser om försäkringsföretag som har upphört att teckna nya försäkringsavtal.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.1.

Punkt 4

Punkten genomför artikel 308 b.9 och 308 b.10 i Solvens II-direktivet (i deras lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler för behandling av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.3.

Punkt 5

Punkten genomför artikel 308 b.11 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler för vissa typer av lån som har utgetts före den 1 januari 2011.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.3.

Punkt 6

Punkten genomför artikel 308 b.14 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler beträffande ingripande när kraven på tillräcklig kapitalbas inte är uppfyllda.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.7.

Punkt 7

Punkten genomför artikel 131 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.34 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler för uppfyllelse av minimikapitalkravet.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.8.

Punkt 8

Punkten genomför artikel 129.3 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.32 b i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler för justering av beräknat minimikapitalkrav.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.9.

Punkt 9

Punkten genomför artikel 308 c i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler för tillfällig justering av riskfria räntor.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.11.

Punkt 10

Punkten genomför artikel 308b.1–308b.4 i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler för tillfälligt avdrag vid beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.12.

Punkt 11

Punkten genomför artikel 308 e i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler beträffande tillfälliga åtgärder och ingripande.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.15.

Punkt 12

Punkten genomför artikel 308 e i Solvens II-direktivet (i dess lydelse enligt artikel 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkten innehåller övergångsregler beträffande tillfälliga åtgärder och ingripande.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.15.

Punkterna 13 och 14

Punkterna genomför artikel 308b.17 i Solvens II-direktivet (i deras lydelse enligt 2.80 i omnibus II-direktivet).

Punkterna innehåller övergångsbestämmelser som är tillämpliga på grupp.

Övervägandena finns i avsnitt 24.2.14.

Punkt 15

Punkten innehåller en övergångsbestämmelse som gör det möjligt för Finansinspektionen att ta ut avgifter före lagens ikraftträdande för ansökningar och anmälningar enligt de nya bestämmelserna, när dessa har kommit in till inspektionen före lagens ikraftträdande.

Det är här fråga om godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företagsspecifika parametrar, specialföretag, durationsbaserade aktiekursrisker samt de särskilda övergångsbestämmelserna kring beräkningen av bästa skattning och försäkringstekniska avsättningar (jfr artikel 308 a.1).

Det kan även vara fråga om fastställande av grupp tillsynens nivå och omfattning, fastställa grupp tillsynsmyndighet, inrätta ett tillsynskollegium, dra av ägarintresse, fastställa valet av metod för beräkning av grupp solvens samt fatta beslut om likvärdighet och tillfällig likvärdighet. Dessutom fatta beslut om att låta försäkringsföretaget omfattas av artiklarna 238 och 239 i Solvens II-direktivet, fatta beslut som avses i artiklarna 262 och 263 och fastställa tillämpning av övergångsbestämmelser enligt 308 b i Solvens II-direktivet (jfr artikel 308 a.2–308 a.4).

Ett försäkringsföretag av en viss mindre storlek och med visst slag av verksamhet får enligt 1 kap. 19 eller 19 b § beviljas undantag från bestämmelserna om solvens och offentliggörande av information i FRL. Finansinspektionen ska ha möjlighet att ta ut avgifter även för infasningsbeslut som rör sådana undantag beroende på storlek.

Denna övergångsbestämmelse ska senare kompletteras med ändringar i förordningen (2001:911) om avgifter för prövning av ärenden hos Finansinspektionen.

Punkt 16

Bestämmelserna i 5 kap. 10 och 11 §§ om utjämningsreserv för kreditförsäkring upphävs genom denna lag. Dessa bestämmelser infördes för att genomföra artikel 18 i tredje skadeförsäkringsdirektivet (92/49/EEG). Någon motsvarande direktivbestämmelse har inte införts i Solvens II-direktivet. De risker som utjämningsreserven avser att täcka kommer i stället att täckas av försäkringstekniska avsättningar och det nya risk-känsliga solvenskapitalkravet.

Punkten innebär att försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande har en utjämningsreserv för kreditförsäkring ska göra de årliga nedsättningar som krävs för att helt avveckla reserven under en treårsperiod. Som utgångspunkt ska de årliga avsättningarna vara linjära, men företaget ska även kunna göra större eller mindre avsättningar under treårsperioden, anpassade efter företagets skattesituation. Under övergångsperioden får ett försäkringsföretag också göra nedsättningar av utjämningsreserven för det ursprungliga syftet, att täcka tekniska underskott i kreditförsäkringsrörelsen.

26.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige

1 kap. 3 §

Paragrafen genomför inte någon direktivartikel.

Paragrafen innehåller bestämmelser om tillämpning av lagen.

Ändringarna i *första och andra styckena* är följdändringar.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

1 kap. 6 §

Paragrafen genomför inte någon direktivartikel.

Paragrafen innehåller legaldefinitioner.

Ändringen i *tredje stycket* är en följdändring.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

5 kap. 4 b §

Paragrafen, som är ny, genomför artikel 162.2 i Solvens II-direktivet.

En försäkringsgivare från tredje land ska tillämpa de nya bestämmelserna om företagsstyrning i Solvens II-direktivet. Paragrafen innehåller bestämmelser om detta.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

5 kap. 5 §

Paragrafen genomför artikel 165 i Solvens II-direktivet.

En försäkringsgivare från tredje land ska tillämpa de nya bestämmelserna om värdering av tillgångar och skulder inklusive försäkringstekniska avsättningar i Solvens II-direktivet. Paragrafen innehåller bestämmelser om detta.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

5 kap. 10 §

Paragrafen genomför inte någon direktivartikel.

Paragrafen innehåller bestämmelser om register som företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land ska föra.

I paragrafen införs ett nytt *tredje stycket* som innebär att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad ett sådant register ska innehålla.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

5 kap. 12 §

Paragrafen genomför artikel 166 i Solvens II-direktivet.

En försäkringsgivare från tredje land ska tillämpa de nya bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav i Solvens II-direktivet. Paragrafen innehåller bestämmelser om detta.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

5 kap. 16 §

Av paragrafen framgår att om en försäkringsgivare från tredje land har ansökt om tillstånd att driva verksamhet genom agentur eller filial i ett eller flera länder som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, får Finansinspektionen efter ansökan medge försäkringsgivaren undantag från vissa krav i lagen.

Ändringen i *första stycket 1* är enbart redaktionell. Ändringen i *första stycket 2* är en följd av att kraven i de tidigare försäkringsdirektiven var kopplade till begreppet solvensmarginal som nu genom Solvens II-direktivet ersatts med krav kopplade till begreppen medräkningsbar kapitalbas och solvenskapitalkrav. Ändringen i *första stycket 3* är också en följd av Solvens II-direktivet.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

6 kap. 2 a §

Paragrafen, som är ny, genomför artiklarna 155 och 158 i Solvens II-direktivet (i deras lydelse enligt artikel 2.39 och 2.40 i omnibus II-direktivet).

I paragrafen anges att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör förfarande av en annan myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning när det gäller överträdelse av beslut om rättelse.

Övervägandena finns i avsnitt 18.4.3.

6 kap. 9 §

Ändringarna i paragrafens *första stycke* är en följd av att kraven i de tidigare försäkringsdirektiven var kopplade till begreppet solvensmarginal som nu genom Solvens II-direktivet ersatts med krav kopplade till begreppen medräkningsbar kapitalbas och solvenskapitalkrav. Vidare har begreppet saneringsplan ersatts med åtgärdsplan för att överensstämna med det nya begrepp som används i 18 kap. 5 § FRL. Ändringen i första stycket är också en följd av Solvens II-direktivet och det nya begreppet minimikapitalkrav. Vidare har begreppet finansieringsplan ersatts med begreppet finansiell saneringsplan för att överensstämna med det nya begrepp som används i 18 kap. 8 § FRL.

Ändringarna i *andra stycket* är rena följdändringar som gjorts med anledning av de nya begreppen som införts i första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

6 kap. 11 §

Bestämmelserna i *första stycket*, som har justerats för att överensstämma med de begrepp som införts genom Solvens II-direktivet, anger de situationer där Finansinspektionen kan begränsa den rätt försäkringsgivare från tredje land har att fritt förfoga över sin egendom i Sverige. Ändringarna i *andra–fjärde styckena* är av redaktionell art.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

7 kap. 11 §

Paragrafen genomför inte någon direktivartikel.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vad som ska gälla om en försäkringsgivare från tredje land, med undantag för ett visst fall, upphör att driva försäkringsrörelse i Sverige.

Ändringen är en följdändring.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

9 kap. 3, 5 och 8 §§

Paragraferna genomför inte några direktivartiklar.

Paragraferna innehåller bestämmelser om överlåtelse av försäkringsbestånd.

Ändringarna är följdändringar.

Övervägandena finns i avsnitt 21.1.

26.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

1 kap. 3 §

Paragrafen genomför artikel 2.4, 2.6 och 2.8 b i ändringsdirektivet (2011/89/EU).

Paragrafen innehåller definitioner av bl.a. finansiell sektor och reglerat företag.

Ändringarna i *punkterna 7 b, 10 och 14 b* innebär att specialföretag ingår i definitionen av finansiell sektor (försäkringssektorn) och reglerat företag. Vid bedömningen om ett finansiellt konglomerat är för handen ska således förekomsten av ett specialföretag beaktas.

Övervägandena finns i avsnitt 23.

26.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

2 kap. 17 §

Paragrafen genomför artikel 1.2 i omnibus II-direktivet.

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmän-

heten, ska emittenten så snart det är möjligt ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra dessa enligt ett visst förfarande.

I paragrafen införs nu även en skyldighet för Finansinspektionen att så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Esma om villkoren.

Övervägandena finns i avsnitt 22.1.

I

(Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och som ska offentliggöras)

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EG

av den 25 november 2009

om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II)

(omarbetning)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 47.2 och 55,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande (1),

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget (2), och

av följande skäl:

(1) En rad väsentliga ändringar ska göras av rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (3), rådets direktiv 78/473/EEG av den 30 maj 1978 om samordning av lagar och andra författningar som avser koassuransverksamhet inom gemenskapen (4), rådets direktiv 87/344/EEG av den 22 juni 1987 om samordning av lagar och andra författningar angående rättsskyddsförsäkring (5), rådets andra direktiv 88/357/EEG av den

22 juni 1988 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster (6), rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (7), Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (8), Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/17/EG av den 19 mars 2001 om rekonstruktion och likvidation av försäkringsföretag (9), Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (10) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (11). Av tydlighetsskäl bör dessa direktiv omarbetas.

(2) För att göra det lättare att starta och bedriva försäkrings- och återförsäkringsverksamhet är det nödvändigt att undanröja de största skillnaderna mellan de lagregler som gäller för försäkrings- och återförsäkringsföretag i de olika medlemsstaterna. Därför bör rättsliga ramarna införas för försäkrings- och återförsäkringsföretag när det gäller försäkringsverksamhet inom hela den inre marknaden, så att det blir lättare för försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen att täcka risker och åtaganden som är belägna på denna marknad.

(1) EUT C 224, 30.8.2008, s. 11.

(2) Europaparlamentets yttrande av den 22 april 2009 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 10 november 2009.

(3) EGT L 228, 16.8.1973, s. 3.

(4) EGT L 151, 7.6.1978, s. 25.

(5) EGT L 185, 4.7.1987, s. 77.

(6) EGT L 172, 4.7.1988, s. 1.

(7) EGT L 228, 11.8.1992, s. 1.

(8) EGT L 330, 5.12.1998, s. 1.

(9) EGT L 110, 20.4.2001, s. 28.

(10) EGT L 345, 19.12.2002, s. 1.

(11) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.

- (3) För att den inre marknaden ska fungera väl är det väsentligt att samordnade bestämmelser införs för tillsynen över försäkringsgrupper och, med hänsyn till skyddet av borgevärdena, för rekonstruktions- och likvidationsförfaranden beträffande försäkringsföretag.
- (4) Det är lämpligt att vissa företag som tillhandahåller försäkringstjänster inte omfattas av det system som införs genom detta direktiv på grund av sin storlek, rättsliga form eller art - genom att de har nära koppling till de offentliga försäkringssystemen - eller med hänsyn till det speciella slag av tjänster som de erbjuder. Det är också önskvärt att i flera medlemsstater undanta vissa institut vilkas verksamhet endast täcker en mycket begränsad sektor och som genom föreskrift i lag är begränsad till ett särskilt territorium eller till särskilda personer.
- (5) Mycket små försäkringsföretag som uppfyller vissa villkor, bland annat att bruttopremieinkomsten är lägre än 5 miljoner EUR, undantas från detta direktivs tillämpningsområde. Alla försäkringsföretag och livförsäkringsföretag som redan har auktorisation enligt de nuvarande direktiven ska dock fortsätta att vara auktoriserade när detta direktiv tillämpas. Företag som är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde bör kunna utnyttja de grundläggande friheter som fördraget ger. Dessa företag har möjlighet att söka auktorisation enligt detta direktiv så att de kan komma i åtnjutande av den enda auktorisation som inrättas genom det här direktivet.
- (6) Medlemsstaterna bör kunna kräva att företag som bedriver försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet och som är undantagna från detta direktivs tillämpningsområde ska registrera sig. Medlemsstaterna kan också låta dessa företag omfattas av stabilitetstillsyn och lagstadgad tillsyn.
- (7) Genom rådets direktiv 72/166/EEG av den 24 april 1972 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet ⁽¹⁾, rådets sjunde direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om sammanställd redovisning ⁽²⁾, rådets andra direktiv 84/5/EEG av den 30 december 1983 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om ansvarsförsäkring för motorfordon ⁽³⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument ⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut ⁽⁵⁾ fastställs allmänna regler och definitioner på områdena för redovisning, ansvarsförsäkring för motorfordon, finansiella instrument och kreditinstitut. Det är lämpligt att vissa av definitionerna som fastställs i de direktiven också tillämpas i det här direktivet.
- (8) Innan försäkrings- och återförsäkringsverksamhet får börja bedrivas bör det krävas auktorisation. Det är därför nödvändigt att fastställa villkoren och förfarandet för att bevilja sådan auktorisation och även för eventuella avslag på ansökan.
- (9) I de direktiv som upphävs genom detta direktiv finns det inga bestämmelser om vilken återförsäkringsverksamhet som ett försäkringsföretag kan tillåtas att bedriva. Det är upp till medlemsstaterna att besluta om att införa bestämmelser i detta hänseende.
- (10) Hänvisningar i detta direktiv till försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör inbegripa captivebolag för försäkring och återförsäkring, förutom då särskilda bestämmelser inrättats för dessa bolag.
- (11) Eftersom detta direktiv utgör ett viktigt instrument för att fullborda den inre marknaden, bör försäkrings- och återförsäkringsföretag som är etablerade i sina hemmedlemsstater kunna bedriva några eller alla sina verksamheter inom hela gemenskapen genom att upprätta filialer eller tillhandahålla tjänster. Det är därför lämpligt att åstadkomma den harmonisering som är nödvändig och tillräcklig för att uppnå ett ömsesidigt erkännande av auktorisationer och tillsynssystem och därigenom en enda auktorisation som är giltig inom hela gemenskapen och som medger att tillsynen över ett företag utövas av hemmedlemsstaten.
- (12) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG av den 16 maj 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om ansvarsförsäkring för motorfordon (fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring) ⁽⁶⁾ fastställs regler för utseende av skaderegleringsrepresentanter. Samma regler bör gälla även enligt detta direktiv.
- (13) Återförsäkringsföretag bör begränsa sin verksamhet till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet. Detta krav bör inte hindra återförsäkringsföretag från att exempelvis tillhandahålla statistisk eller aktuariell rådgivning, riskanalyser eller undersökningar till sina kunder. De kan även ha en holdingbolagsfunktion och utföra verksamheter inom den finansiella sektorn enligt definitionen i artikel 2.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat ⁽⁷⁾. Detta krav innebär dock under inga omständigheter att orelaterad bank- och finansverksamhet får bedrivas.

⁽¹⁾ EGT L 103, 2.5.1972, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 193, 18.7.1983, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 8, 11.1.1984, s. 17.

⁽⁴⁾ EUT L 145, 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT L 181, 20.7.2000, s. 65.

⁽⁷⁾ EUT L 35, 11.2.2003, s. 1.

- (14) En förutsättning för skyddet av försäkringstagarna är att försäkrings- och återförsäkringsföretag omfattas av ändamålsenliga solvenskrav som leder till en effektiv kapitalallokering inom Europeiska unionen. Utvecklingen på marknaden har gjort att det nu gällande systemet inte längre fyller sin funktion. Det är därför nödvändigt att införa ett nytt regelverk.
- (15) I överensstämmelse med den senaste utvecklingen inom riskhantering, med beaktande av arbetet inom organisationer som Internationella organisationen för försäkringstillsynsmyndigheter (International Association of Insurance Supervisors), International Accounting Standards Board och International Actuarial Association och med hänsyn till utvecklingen inom andra finansiella sektorer bör en riskbaserad ekonomisk metod väljas som ger försäkrings- och återförsäkringsföretagen incitament att mäta och hantera sina risker på ett adekvat sätt. Harmoniseringen bör utvidgas genom särskilda regler för värdering av tillgångar och skulder, däribland försäkringstekniska avsättningar.
- (16) Det centrala syftet med regleringen av och tillsynen över försäkring och återförsäkring är att ge försäkringstagare och förmånstagare tillräckligt skydd. Termen förmånstagare är avsedd att omfatta alla fysiska eller juridiska personer som har en rättighet enligt ett försäkringsavtal. Dessutom syftar denna reglering och tillsyn till att säkerställa finansiell stabilitet och korrekt fungerande stabila marknader, vilket också bör beaktas men inte tillåtas inkräkta på det centrala syftet.
- (17) Den nya solvensordning som föreskrivs i detta direktiv förväntas leda till ett ännu bättre skydd av försäkringstagare. Medlemsstaterna kommer att åläggas att ge tillsynsmyndigheter de resurser som krävs för att de ska kunna uppfylla sina skyldigheter enligt detta direktiv. Detta omfattar all den kapacitet som kan krävas, bland annat ekonomiska medel och personalresurser.
- (18) Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter måste därför ha tillgång till de medel som krävs för att säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretagen bedriver sin verksamhet på ett korrekt sätt inom hela gemenskapen, oavsett om denna verksamhet utövas med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. För att tillsynen ska bli effektiv bör alla åtgärder som tillsynsmyndigheterna vidtar stå i proportion till arten av, omfattningen av och komplexiteten hos de inneboende riskerna i varje försäkrings- eller återförsäkringsföretags verksamhet, oavsett den betydelse det berörda företaget har för den övergripande finansiella stabiliteten på marknaden.
- (19) Detta direktiv bör inte vara alltför betungande för små och medelstora försäkringsföretag. Ett sätt att uppnå detta mål är en korrekt tillämpning av proportionalitetsprincipen. Denna princip bör tillämpas såväl på kraven på försäkrings- och återförsäkringsföretag som på tillsynsutövningen.
- (20) Detta direktiv bör i synnerhet inte vara för betungande för försäkringsföretag som är specialiserade på att erbjuda specifika försäkringstyper eller erbjuda tjänster till specifika kundsegment, och det bör erkännas att denna typ av specialisering kan vara ett värdefullt redskap för att hantera risk på ett effektivt och ändamålsenligt sätt. För att detta mål ska kunna uppnås, och också för att proportionalitetsprincipen ska tillämpas korrekt, bör det särskilt föreskrivas att företag har rätt att utnyttja sina egna uppgifter för att kalibrera parametrarna i återförsäkringsriskmodulerna i standardformeln för solvenskapitalkravet.
- (21) Detta direktiv bör också beakta de särskilda särdrag som captivebolagen för försäkring och återförsäkring uppvisar. Eftersom dessa bolag endast täcker risker som är förknippade med den industri- eller handelsgrupp som de tillhör, bör lämpliga metoder inrättas i enlighet med proportionalitetsprincipen för att återspegla deras affärsverksamhets art, omfattning och komplexitet.
- (22) Tillsynen över återförsäkringsverksamheten bör ta hänsyn till den verksamhetens särdrag, särskilt dess globala karaktär och det faktum att försäkringstagarna själva är försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
- (23) Tillsynsmyndigheterna bör från försäkrings- och återförsäkringsföretagen kunna erhålla all information som krävs för tillsynen, i förekommande fall inbegripet sådana uppgifter som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag offentligt lämnat enligt krav avseende finansiell rapportering, börsnotering eller andra lagar och föreskrifter.
- (24) Hemmedlemsstatens tillsynsmyndigheter bör ansvara för övervakningen av försäkrings- och återförsäkringsföretagens finansiella sundhet. De bör därför regelbundet genomföra granskningar och utvärderingar.
- (25) Tillsynsmyndigheter bör kunna ta hänsyn till effekterna på riskhantering och kapitalförvaltning från de frivilliga koder för uppförande och överblickbarhet som följs av institutioner som handlar med oreglerade eller alternativa investeringsinstrument.
- (26) Utgångspunkten för att ställa adekvata kvantitativa krav inom försäkringssektorn är solvenskapitalkravet. Tillsynsmyndigheterna bör därför endast under särskilda omständigheter i de fall som nämns i detta direktiv ha befogenhet att fastställa kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet efter att tillsynens granskningsprocess utförts. Standardformeln för solvenskapitalkravet är avsedd att återspegla riskprofilen hos de flesta försäkrings- och återförsäkringsföretagen. Det kan dock finnas vissa fall där standardformeln inte ger adekvat uttryck för en mycket speciell riskprofil hos ett företag.

- (27) Att fastställa ett kapitaltillägg är en undantagsåtgärd i den bemärkelsen att den endast bör användas som en sista utväg när andra tillsynsåtgärder är verkningslösa eller olämpliga. Termen undantagsfall bör dessutom ses utifrån varje företags specifika situation snarare än till antalet kapitaltillägg som åläggs på en viss marknad.
- (28) Kapitaltilläggen bör behållas så länge som de omständigheter som föranledde deras införande inte har rättats till. I händelse av betydande brister hos en partiell eller fullständig intern modell eller i företagsstyrningen bör tillsynsmyndigheterna se till att företaget i fråga vidtar alla ansträngningar för att avhjälpa de brister som ledde till fastställande av kapitaltillägget. Om standardformeln inte på ett korrekt sätt avspeglar ett företags specifika riskprofil kan emellertid kapitaltillägget vara kvar under påföljande år.
- (29) För vissa risker är det endast krav på företagsstyrningen, inte kvantitativa krav, återspeglade i solvenskapitalkravet, som kan ge önskat resultat. Ett effektivt företagsstyrningssystem är därför av central betydelse för att säkerställa en tillfredsställande ledning av ett försäkringsföretag och för regleringssystemet.
- (30) Företagsstyrningssystemen inbegriper riskhanteringsfunktionen, funktionen för regelefterlevnad, internrevisionsfunktionen och aktuariefunktionen.
- (31) En funktion är en administrativ befogenhet att utföra vissa fastställda styrningsuppgifter. Att en viss funktion har angivits hindrar inte företaget från att fritt besluta hur det vill organisera denna funktion i praktiken, om inte annat anges i direktivet. Detta bör inte leda till onödigt betungande krav eftersom arten, omfattningen och komplexiteten i företagets verksamhet beaktas. Dessa funktioner bör därför kunna innehas av företagets egna anställda, utföras med hjälp av externa experter eller läggas ut på experter inom ramen för de begränsningar som fastställs i direktivet.
- (32) I mindre företag och företag av mindre komplexitet bör det vara möjligt att mer än en funktion, med undantag av internrevisionsfunktionen, utförs av en enda person eller organisatorisk enhet.
- (33) De funktioner som ingår i företagsstyrningssystemen anses vara nyckelfunktioner och därför också viktiga och kritiska funktioner.
- (34) Alla personer som utför nyckelfunktioner bör vara lämpliga för sin uppgift. Det är dock endast de personer som innehar nyckelfunktioner som bör omfattas av kraven på anmälan till tillsynsmyndigheten.
- (35) För att avgöra den kompetensnivå som krävs bör yrkesmässiga meriter och erfarenheter hos de personer som faktiskt driver företaget eller innehar andra nyckelfunktioner beaktas som ytterligare faktorer.
- (36) Alla försäkrings- och återförsäkringsföretag bör som en integrerad del i sin affärsstrategi ha som rutin att regelbundet bedöma sitt totala solvensbehov med hänsyn till sin specifika riskprofil (egen risk- och solvensbedömning). Denna bedömning kräver inte att en intern modell utvecklas och inte heller att det beräknas något annat kapitalkrav än solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet. Resultaten av bedömningen bör rapporteras till tillsynsmyndigheten som en del av den information som ska lämnas i tillsynsrapport.
- (37) För att säkerställa en effektiv tillsyn över funktioner eller verksamheter som omfattas av uppdragsavtal är det av avgörande betydelse att tillsynsmyndigheterna för det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ingår uppdragsavtal har tillgång till alla relevanta uppgifter som finns hos tjänsteleverantören, oavsett om denne är en reglerad eller oreglerad enhet, och rätt att genomföra inspektioner på plats. För att de ska kunna ta hänsyn till marknadsutvecklingen och förvissa sig om att villkoren för uppdragsavtal fortfarande efterlevs bör tillsynsmyndigheterna underrättas innan uppdragsavtal ingås beträffande kritiska eller viktiga funktioner eller verksamheter. Dessa krav bör beakta arbetet i Joint Forum och är förenliga med nu gällande bestämmelser och praxis inom banksektorn samt med direktiv 2004/39/EG och dess tillämpning på kreditinstitut.
- (38) För att säkerställa överblickbarhet bör försäkrings- och återförsäkringsföretag minst en gång per år offentliggöra - dvs. utan kostnad göra den tillgänglig antingen i tryckt eller elektronisk form - väsentlig information om sin solvens och finansiella ställning. Företagen bör frivilligt kunna offentliggöra kompletterande uppgifter.
- (39) Föreskrifter bör införas för utbyte av information mellan tillsynsmyndigheterna och myndigheter eller organ som i kraft av sin uppgift bidrar till att stärka stabiliteten hos det finansiella systemet. Det är därför nödvändigt att närmare ange under vilka förhållanden som sådant informationsutbyte bör vara möjligt. När information får offentliggöras endast med tillsynsmyndigheternas uttryckliga tillstånd bör dessa vidare, när så är lämpligt, få ställa stränga krav som villkor för tillståndet.
- (40) Det är nödvändigt att främja enhetlighet i tillsynen, inte bara i fråga om dess redskap utan också när det gäller dess praxis. Kommittén för europeiska myndigheter med tillsyn över försäkringar och tjänstepensioner (Ceio), som inrättades genom kommissionens beslut 2009/79/EG⁽¹⁾ bör spela en viktig roll i detta avseende och regelbundet rapportera till Europaparlamentet och kommissionen om den utveckling som skett.

⁽¹⁾ EUT L 25, 29.1.2009, s. 28.

- (41) Syftet med den information och rapport som Ceiops ska lämna om kapitaltillägg är inte att inkräkta på den användning av dessa som tillåts enligt detta direktiv utan att bidra till en högre nivå av tillsynskonvergens för användningen av kapitaltillägg mellan tillsynsmyndigheter i de olika medlemsstaterna.
- (42) För att minska den administrativa bördan och undvika dubbelarbete bör tillsynsmyndigheterna och de nationella statistikorganen samarbeta och utbyta information.
- (43) I syfte att stärka tillsynen över försäkrings- och återförsäkringsföretag och skydda försäkringstagarna bör de lagstadda revisorer som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning ⁽¹⁾ vara skyldiga att omgående rapportera varje förhållande som kan antas få allvarliga följder för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags finansiella ställning eller administrativa organisation.
- (44) Försäkringsföretag som bedriver såväl liv- som skadeförsäkringsverksamhet bör ha separat ledning av dessa verksamheter för att skydda livförsäkringstagarnas intressen. Särskilt bör företagen omfattas av samma kapitalkrav som de som gäller för en motsvarande försäkringsgrupp, bestående av ett livförsäkrings- och ett skadeförsäkringsföretag, med hänsyn tagen till de ökade möjligheterna att överföra kapital i försäkringsföretag med blandad verksamhet.
- (45) Bedömningen av försäkrings- och återförsäkringsföretags finansiella ställning bör bygga på sunda ekonomiska principer och på bästa sätt utnyttja informationen från de finansiella marknaderna och allmänt tillgänglig information om försäkringstekniska risker. Solvenskraven bör särskilt grundas på en ekonomisk bedömning av hela balansräkningen.
- (46) De värderingsstandarder som används för tillsynsändamål bör i största möjliga utsträckning vara förenliga med den internationella utvecklingen på redovisningsområdet för att begränsa den administrativa bördan på försäkrings- och återförsäkringsföretagen.
- (47) I enlighet med detta bör kapitalkraven täckas med kapitalbasmedel, oavsett om det rör sig om poster i eller utanför balansräkningen. Eftersom inte alla medel kan täcka förluster vid likvidation och under pågående verksamhet, bör posterna i kapitalbasen klassificeras enligt kvalitetskriterier i tre nivåer och det belopp av kapitalbasen som får medräknas för att täcka kapitalkraven begränsas i motsvarande utsträckning. Gränsvärdena för posterna i kapitalbasen bör endast tillämpas för att fastställa försäkrings- och återförsäkringsföretagens solvensstatus och inte ytterligare begränsa dessa företags frihet när det gäller den interna dispositionen av det egna kapitalet.
- (48) Generellt sett kan tillgångar som är fria från alla förutsebara förpliktelser täcka förluster på grund av ogynnsam affärsutveckling, såväl på löpande basis som vid en likvidation. Därför bör huvuddelen av de belopp med vilka tillgångar överskrider skulder, värderat enligt principerna i detta direktiv, betraktas som kapital av hög kvalitet (nivå 1).
- (49) Inom ett företag är inte alla tillgångar utan begränsningar. I några medlemsstater leder vissa specifika produkter till separat hållna fondstrukturer där en viss klass av försäkringstagare har större rättigheter till tillgångarna inom sin fond. Även om dessa tillgångar ingår i beräkningen av hur mycket tillgångarna överstiger skulderna i kapitalbassyfte kan de i själva verket inte användas för att täcka risker utanför den separata fonden. Beräkningen av kapitalbasbehovet bör, för att vara förenlig med den ekonomiska metoden, anpassas för att återspegla att de tillgångar som ingår i ett arrangemang med separerade fonder är av en annan art. På liknande sätt bör beräkningen av solvenskapitalkravet återspegla de minskade poolnings- eller diversifierings-effekter som är förknippade med dessa separerade fonder.
- (50) Det är praxis i vissa medlemsstater att försäkringsföretag säljer livförsäkringsprodukter där försäkringstagarna och förmånstagarna bidrar till företagets riskkapital i utbyte mot hela eller en del av avkastningen på dessa insatser. Dessa ackumulerade vinster utgör överskottsmedel som tillhör den juridiska person i vilken de genererats.
- (51) Överskottsmedel bör värderas i överensstämmelse med den ekonomiska metod som fastställs i detta direktiv. Det bör härvid inte räcka med en enkel hänvisning till bedömningen av överskottsmedel i den lagstadda årsredovisningen. I överensstämmelse med kapitalkravet bör överskottsmedel bli föremål för de kriterier om nivåklassificering som fastställs i detta direktiv. Detta innebär bland annat att endast överskottsmedel som uppfyller kraven i fråga om klassificering i nivå 1 bör betraktas som nivå 1-kapital.

⁽¹⁾ EUT L 157, 9.6.2006, s. 87.

- (52) Ömsesidiga associationer och liknande företag med uttaxeringsrätt kan från sina medlemmar infordra ytterligare betalningar, för att öka de medel de har för att täcka förluster. Infordran av ytterligare betalningar från medlemmar kan utgöra en viktig finansieringskälla för ömsesidiga associationer eller liknande företag, bland annat när dessa associationer drabbas av en ogynnsam affärsutveckling. Därför bör infordran av ytterligare betalningar från medlemmar erkännas som en post i tilläggskapitalet och behandlas på motsvarande sätt i solvenssyfte. I det konkreta fallet med associationer, eller liknande företag, av rederier med uttaxeringsrätt vilka endast försäkrar branschrelaterade risker är det vedertagen praxis att från medlemmar infordra ytterligare betalningar, enligt vissa specifika återbetalningsarrangemang, och de belopp som godkänts för denna infordran från medlemmarna bör betraktas som kapital av god kvalitet (nivå 2). För andra typer av ömsesidiga associationer och liknande företag där infordran av ytterligare betalningar från medlemmar är av motsvarande kvalitet bör de belopp som godkänts för denna infordran från medlemmarna också betraktas som kapital av hög kvalitet (nivå 2).
- (53) För att försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska kunna uppfylla sina åtaganden mot försäkrings- och förmånstagare bör medlemsstaterna kräva att dessa företag upprätthåller adekvata försäkringstekniska avsättningar. De principer och de försäkringsmatematiska och statistiska metoder som ligger till grund för beräkningen av dessa försäkringstekniska avsättningar bör harmoniseras inom hela gemenskapen i syfte att skapa ökad jämförbarhet och överblickbarhet.
- (54) Beräkningen av försäkringstekniska avsättningar bör vara förenlig med värderingen av tillgångar och övriga skulder, med marknaden och med den internationella utvecklingen inom redovisning och tillsyn.
- (55) Värdet av de försäkringstekniska avsättningarna bör därför motsvara det belopp som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag skulle få betala om det omedelbart överförde sina kontrakt rättigheter och kontraktförpliktelser till ett annat företag. Värdet av de försäkringstekniska avsättningarna bör således motsvara det belopp som ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag (referensföretag) skulle förväntas kräva för att ta över och uppfylla de underliggande försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna. De försäkringstekniska avsättningarnas belopp bör återspegla det underliggande försäkringsbeståndets särskilda egenskaper. Företagsspecifik information, såsom information avseende skaderegleringens hantering och kostnader, bör därför endast användas vid beräkningen i den utsträckning som den gör det möjligt för försäkrings- och återförsäkringsföretagen att bättre återspegla dessa särskilda egenskaper hos försäkringsbeståndet.
- (56) Antagandena om det referensföretag som antas ta över och uppfylla de underliggande försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna bör harmoniseras i hela gemenskapen. I synnerhet bör man som en del av konsekvensbedömningen av genomförandeåtgärder analysera de antaganden om referensföretaget som avgör huruvida, och i så fall i vilken utsträckning, diversifieringseffekter behöver beaktas i beräkningen av riskmarginalen, och dessa antaganden bör sedan harmoniseras på gemenskapsnivå.
- (57) För att beräkna de försäkringstekniska avsättningarna bör det vara möjligt att använda rimliga interpoleringar och extrapoleringar från direkt tillgängliga marknadsvärden.
- (58) Det förväntade nuvärdet av försäkringsskulder måste beräknas utifrån aktuell och trovärdig information och realistiska antaganden med beaktande av finansiella garantier och optioner i försäkrings- och återförsäkringsavtal för att ge en ekonomisk värdering av försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna. Det bör krävas att effektiva och harmoniserade försäkringsmatematiska metoder används.
- (59) För att ta hänsyn till de små och medelstora företagens situation bör det finnas förenklade metoder för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna.
- (60) Tillsynsordningen bör innefatta ett riskkänsligt krav, baserat på en prospektiv beräkning för att säkerställa korrekta ingripanden i god tid av tillsynsmyndigheterna (solvenskapitalkravet) och en miniminivå för säkerheten som medlemmen inte får underskrida (minimikapitalkravet). Båda dessa kapitalkrav bör harmoniseras inom hela gemenskapen så att en enhetlig skyddsnivå för försäkringstagarna kan uppnås. För att detta direktiv ska fungera väl bör det finnas en lämplig ingripandenivå mellan solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet.
- (61) För att mildra möjliga oönskade procykliska effekter på finanssystemet och undvika en situation där försäkrings- och återförsäkringsföretag på ett orimligt sätt skulle tvingas anskaffa ytterligare kapital eller sälja sina placeringar till följd av en tillfällig ogynnsam utveckling på finansmarknaderna, bör marknadsriskmodulen i standardformeln för solvenskapitalkravet innehålla en mekanism för symmetrisk justering för nivåändringar i aktiepriser. Dessutom bör

- det införs bestämmelser så att tillsynsmyndigheter, i händelse av exceptionella fall på finansmarknaderna och då denna mekanism för symmetrisk justering inte är tillräcklig för att försäkrings- och återförsäkringsföretag ska kunna uppfylla sitt solvenskapitalkrav, kan förlänga den tidsperiod inom vilken försäkrings- och återförsäkringsföretag måste återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet.
- (62) Solvenskapitalkravet bör motsvara en nivå på den medräkningsbara kapitalbasen som gör det möjligt för försäkrings- och återförsäkringsföretagen att täcka betydande förluster och som ger försäkrings- och förmånstagare rimlig säkerhet för att få sina ersättningar när de förfaller till betalning.
- (63) För att försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha en medräkningsbar kapitalbas som uppfyller solvenskapitalkravet på löpande basis, med beaktande av alla förändringar i deras riskprofil, bör dessa företag beräkna solvenskapitalkravet åtminstone en gång om året, övervaka detta löpande och göra en ny beräkning så snart som det sker en betydande ändring av riskprofilen.
- (64) För att främja en god riskhantering och anpassa de lagfästa kapitalkraven till branschpraxis bör solvenskapitalkravet definieras som det ekonomiska kapital som försäkrings- och återförsäkringsföretag ska hålla för att säkerställa att det föreligger en konkursituation högst i vart tvåhundra fall, eller alternativt att dessa företag med en sannolikhet på minst 99,5 % ska kunna uppfylla sina förpliktelser gentemot försäkringstagare och förmånstagare under de kommande 12 månaderna. Detta ekonomiska kapital bör beräknas utifrån företagets faktiska riskprofil med beaktande av effekterna av möjliga riskreduceringstekniker och diversifieringseffekter.
- (65) Det bör beslutas om en standardformel för beräkningen av solvenskapitalkravet så att alla försäkrings- och återförsäkringsföretag kan bedöma sitt ekonomiska kapital. För standardformelns struktur bör en modulmetod väljas, vilket innebär att den individuella exponeringen för varje riskkategori bedöms som ett första steg, varefter värdena aggregeras i nästa steg. Om företagsspecifika parametrar gör det möjligt att bättre fånga in företagets verkliga teckningsriskprofil, bör detta tillåtas förutsatt att parametrarna har härletts med en standardiserad metod.
- (66) För att ta hänsyn till de små och medelstora företagens situation bör det finnas förenklade metoder för beräkning av solvenskapitalkravet med standardformeln.
- (67) I princip innefattar den nya riskbaserade metoden inte några kvantitativa placeringsbegränsningar och kriterier för tillgångars medräkningsbarhet. Det bör dock vara möjligt att införa placeringsgränser och kriterier för tillgångars medräkningsbarhet för att bemöta risker som inte täcks tillräckligt genom en undergrupp i standardformeln.
- (68) I enlighet med den riskbaserade metod som valts för solvenskapitalkravet bör det under särskilda omständigheter vara möjligt att använda partiella eller fullständiga interna modeller för beräkningen av detta krav i stället för standardformeln. För att ge försäkringstagare och förmånstagare en likvärdig skyddsnivå bör det krävas att tillsynsmyndigheten ger sitt förhandsgodkännande av sådana interna modeller utifrån harmoniserade processer och standarder.
- (69) Om beloppet av det medräkningsbara primärkapitalet faller under minimikapitalkravet bör försäkrings- eller återförsäkringsföretagets auktorisation återkallas om det inte inom kort tid kan återupprätta medräkningsbart primärkapital i nivå med minimikapitalkravet.
- (70) Minimikapitalkravet bör garantera en miniminivå som medlen inte får underskrida. Det är nödvändigt att den nivån beräknas med en enkel formel som innehåller fastställda undre och övre gränser på grundval av det riskbaserade solvenskapitalkravet så att det blir möjligt att göra gradvis skärpta tillsynsinsrippingen, och som grundas på data som kan kontrolleras.
- (71) Försäkrings- och återförsäkringsföretagen bör ha tillgångar av tillräcklig kvalitet för att täcka sina samlade finansiella åtaganden. Alla placeringar som hålls av försäkrings- och återförsäkringsföretag bör förvaltas enligt aktsamhetsprincipen.
- (72) Medlemsstaterna bör inte kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretagen ska placera sina tillgångar i särskilda tillgångsslag, eftersom ett sådant krav skulle kunna vara oförenligt med den liberalisering av kapitalrörelserna som föreskrivs i artikel 56 i fördraget.
- (73) Det är nödvändigt att förbjuda alla bestämmelser som ger medlemsstaterna möjlighet att kräva pantsättning av tillgångar som täcker ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags försäkringstekniska avsättningar, oavsett formen för ett sådant krav, om försäkringsföretaget har återförsäkring hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som auktoriserats enligt detta direktiv eller hos ett företag i tredjeland om tredjelandets tillsynsordning har bedömts vara likvärdig.

- (74) I regelverket har det hittills inte föreskrivits några närmare kriterier för en bedömning av det förvärv som föreslås och inte heller något förfarande för tillämpningen. Ett klagörande av kriterierna och förfarandet för bedömning behövs för att säkerställa nödvändig rättssäkerhet, tydlighet och förutsebarhet både vad gäller bedömningsförfarandet och dess resultat. Dessa kriterier och förfaranden infördes genom bestämmelser i direktiv 2007/44/EG. På områdena för försäkring och återförsäkring bör därför de bestämmelserna kodifieras och integreras i det här direktivet.
- (75) Det är därvid av avgörande vikt att de förfarandena och bedömningarna harmoniseras maximalt i hela gemenskapen. Bestämmelserna om kvalificerade innehav bör dock inte hindra medlemsstaterna från att kräva att tillsynsmyndigheterna ska informeras om förvärv av innehav under de tröskelvärden som fastställs genom dessa bestämmelser, så länge inte mer än ett ytterligare tröskelvärde under 10 % för detta syfte införs i någon medlemsstat. Dessa bestämmelser bör inte heller hindra tillsynsmyndigheterna från att tillhandahålla allmänna riktlinjer om när sådana innehav skulle anses leda till ett väsentligt inflytande.
- (76) På grund av att unionsmedborgarna förflyttar sig i allt högre grad erbjuds ansvarsförsäkring för motorfordon i ökande utsträckning över nationsgränserna. För att säkerställa att systemet med grönt kort och överenskommelserna mellan de nationella byråerna för trafikförsäkringsföretag fortsätter att fungera väl är det lämpligt att medlemsstaterna kan kräva att försäkringsföretag som erbjuder ansvarsförsäkring för motorfordon inom deras territorier genom tillhandahållande av tjänster ska ansluta sig till den nationella byrån och delta i finansieringen av denna och av den garantifond som upprättats i medlemsstaten i fråga. Den medlemsstat där tjänsterna tillhandahålls bör kräva att företag som tillhandahåller ansvarsförsäkring för motorfordon utser en representant inom dess territorium som ska samla in all nödvändig information beträffande försäkringsfall och representera företaget i fråga.
- (77) På den inre marknaden ligger det i försäkringstagarnas intresse att de ska ha tillgång till största möjliga urval av försäkringsprodukter inom gemenskapen. Den medlemsstat där risken är belägen eller den medlemsstat där åtagandet görs bör därför se till att det inte finns någonting som förhindrar marknadsföring inom deras respektive territorier av produkter som erbjuds för försäljning inom gemenskapen, så länge som dessa produkter inte står i strid med gällande rättsliga bestämmelser till skydd för det allmänna bästa i den medlemsstaten och det inte finns motsvarande bestämmelser till skydd för det allmänna bästa i hemmedlemsstaten.
- (78) Det bör införas ett sanktionssystem som ska tillämpas om ett försäkringsföretag i den medlemsstat där risken är belägen eller den medlemsstat där åtagandet görs inte följer gällande bestämmelser till skydd för det allmänna bästa.
- (79) På en inre marknad för försäkringar får konsumenterna ett bredare och mer varierat utbud av försäkringar att välja mellan. Om de ska kunna utnyttja denna mångfald och den ökade konkurrensen fullt ut bör konsumenterna ges all nödvändig information innan de ingår ett avtal och under hela avtalstiden så att de kan välja den försäkring som bäst passar deras behov.
- (80) Företag som tillhandahåller assistansavtal bör föfoga över erforderliga medel för att kunna tillhandahålla de erbjudna serviceförmånerna tillräckligt snabbt. Det bör fastställas särskilda bestämmelser för beräkning av det solvenskapitalkrav och den absolut minsta nivå på minimikapitalkravet som sådana företag ska täcka.
- (81) Ett effektivt utövande av koassuransrörelse inom gemenskapen för verksamheter som på grund av sin art eller omfattning är lämpade att täckas av internationell koassurans bör underlättas genom ett minimum av harmonisering för att förhindra snedvridning av konkurrensen och diskriminerande behandling. I sådana sammanhang bör det ledande försäkringsföretaget bedöma försäkringsfordringarna och fastställa beloppet för de försäkringstekniska avsättningarna. Ett särskilt samarbete bör dessutom komma till stånd beträffande koassuransverksamheten inom gemenskapen, både mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter och mellan dessa myndigheter och kommissionen.
- (82) För att skydda de försäkrade bör medlemsstaternas lagar om rättsskydds försäkring harmoniseras. Varje intressekonflikt som kan uppstå särskilt på grund av det förhållandet att försäkringsföretaget täcker en annan person eller täcker en person såväl i fråga om rättsskydd som inom en annan försäkringsklass ska så långt möjligt förhindras eller lösas. I detta syfte kan en lämplig nivå på skyddet av försäkringstagarna nås på olika sätt. Vilken lösning som än väljs, bör de rättsskydds försäkrades intressen skyddas genom tillräckliga garantier.
- (83) Konflikter mellan försäkrade personer och försäkringsföretag som erbjuder rättsskydds försäkring bör lösas så korrekt och snabbt som möjligt. Det är därför lämpligt att medlemsstaterna föreskriver ett skiljeförfarande eller ett förfarande som ger jämförbara garantier.
- (84) I vissa medlemsstater utgör privat eller frivillig sjukförsäkring helt eller delvis ett alternativ till det skydd vid sjukdom som ingår i socialförsäkringssystemet. Den särskilda naturen hos sådan sjukförsäkring särskiljer den från andra klasser av skade- och livförsäkring, i den utsträckning det är nödvändigt att kontrollera att försäkringstagarna i realiteten har tillgång till privat eller frivilligt tecknat skydd vid

sjukdom oberoende av sin ålder eller riskprofil. På grund av sjukförsäkringsavtalens beskaffenhet och sociala konsekvenser bör tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där risken är belägen ha möjlighet att kräva att de kontinuerligt underrättas om de allmänna och särskilda avtalsvillkoren i fråga om privat eller frivillig sjukförsäkring för att kunna avgöra om dessa avtal helt eller delvis är ett alternativ till det skydd vid sjukdom som ingår i socialförsäkringssystemet. En sådan kontroll bör inte vara en förutsättning för att produkterna ska få marknadsföras.

(85) I detta syfte har några medlemsstater antagit särskilda rättsregler. Till skydd för det allmänna bästa bör det vara möjligt att anta eller behålla sådana rättsregler, förutsatt att de inte på ett otillbörligt sätt inskränker etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, och förutsatt att bestämmelserna tillämpas lika. Dessa rättsregler kan skilja sig åt beroende på förhållandena i den enskilda medlemsstaten. Målet att skydda det allmänna bästa kan även uppnås genom att kräva att de företag som erbjuder privat eller frivilligt tecknade sjukförsäkringar använder standardavtal som motsvarar det skydd som ges i de lagstadgade socialförsäkringsprogrammen med en premiesättning som inte får överskrida ett fastställt maximum samt att de deltar i förlustutjämningsprogram. En ytterligare möjlighet är att kräva att privat eller frivilligt tecknade sjukförsäkringar tekniskt utformas på liknande sätt som livförsäkringar.

(86) Världmedlemsstater bör kunna kräva att alla försäkringsföretag, som på egen risk erbjuder obligatorisk arbetsskade- försäkring inom deras territorier, följer de särskilda bestämmelser för sådan försäkring som ingår i deras nationella lagstiftning. Detta krav bör dock inte gälla bestämmelserna om finansiell tillsyn som fortfarande uteslutande bör vara hemmedlemsstatens ansvar.

(87) I vissa medlemsstater är försäkringstransaktioner inte föremål för någon form av indirekt beskattning, medan flertalet medlemsstater tillämpar särskilda skatter och andra former av avgifter, bland annat extraavgifter ämnade för skadeersättningsorgan. Dessa skatter och avgifter varierar avsevärt beträffande struktur och omfattning mellan de medlemsstater där de förekommer. Det är önskvärt att förhindra att de skillnader som finns leder till snedvridning av konkurrensen i fråga om försäkringstjänster medlemsstaterna emellan. I avvaktan på ytterligare harmonisering bör detta problem sannolikt kunna avhjälpas genom att utnyttja skattesystemen och de övriga avgiftsformerna i de medlemsstater där risken är belägen eller åtaganden görs, och det är medlemsstaternas uppgift att vidta åtgärder så att sådana skatter och avgifter betalas.

(88) De medlemsstater som inte omfattas av tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig

lag för avtalsförpliktelser (Rom I) ⁽¹⁾ bör, i enlighet med detta direktiv, tillämpa bestämmelserna i den förordningen för att fastställa tillämplig lag för försäkringsavtal som omfattas av artikel 7 i den förordningen.

(89) För att beakta de internationella aspekterna av återförsäkring bör bestämmelser införas som möjliggör att internationella avtal ingås med tredjeland i syfte att fastställa formerna för tillsyn över återförsäkringsenheter som bedriver verksamhet inom de avtalslutande parternas territorier. Det bör vidare skapas förutsättningar för ett smidigt förfarande för prövning av likvärdighet i stabilitetsavseende på gemenskapsbasis i förhållande till tredjeland i syfte att öka liberaliseringen av återförsäkringstjänster i tredjeland, oavsett om det sker genom etablering eller tillhandahållande av tjänster över nationsgränserna.

(90) På grund av den särskilda karaktären hos finansiell återförsäkring bör medlemsstaterna säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår avtal om finansiell återförsäkring eller bedriver verksamheter med sådan återförsäkring på ett tillfredsställande sätt kan identifiera, mäta och kontrollera de risker som uppstår genom sådana avtal eller verksamheter.

(91) Lämpliga bestämmelser bör införas för specialföretag som övertar risker från försäkrings- och återförsäkringsföretag utan att själva vara ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag. Belopp som kan återvinnas från specialföretag bör betraktas som belopp som kan dras av enligt återförsäkrings- och retrocessionsavtal.

(92) Specialföretag som auktoriserats före den 31 oktober 2012 bör omfattas av lagen i den medlemsstat som auktoriserat specialföretaget. För att undvika tillsynsarbiterage bör alla nya verksamheter som startas genom ett sådant företag efter den 31 oktober 2012 omfattas av bestämmelserna i detta direktiv.

(93) Med tanke på den ökade gränsöverskridande karaktären hos försäkringsverksamhet bör skillnader mellan medlemsstaternas ordningar för specialföretag, vilka omfattas av bestämmelserna i detta direktiv, minskas så mycket som möjligt, med beaktande av deras tillsynsstrukturer.

(94) Ytterligare insatser bör göras beträffande specialföretag, med beaktande av det arbete som gjorts inom andra finanssektorer.

(95) Åtgärder beträffande tillsynen över försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp bör göra det möjligt för de myndigheter som ansvarar för tillsynen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag att göra en mer välgrundad bedömning av dess finansiella ställning.

⁽¹⁾ EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

- (96) Sådan grupp tillsyn bör i nödvändig utsträckning beakta försäkringsholdingbolag och försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet. Detta direktiv bör dock inte i något hänseende innebära att medlemsstaterna är skyldiga att utöva tillsyn över vart och ett av dessa företag för sig.
- (97) Även om tillsyn över enskilda försäkrings- och återförsäkringsföretag fortfarande är huvudprincipen för försäkrings-tillsynen är det nödvändigt att fastställa vilka företag som bör omfattas av tillsyn på grupp nivå.
- (98) Olika slags företag, i synnerhet ömsesidiga associationer och liknande, bör i enlighet med gemenskapslagstiftning och nationell lagstiftning kunna bilda koncentrationer eller grupper, och då inte genom kapitalband utan genom starka formaliserade och hållbara relationer, som baseras på avtalsmässigt eller annat relevant erkännande och som garanterar en finansiell solidaritet mellan dessa företag. Om ett betydande eller dominerande inflytande utövas genom en centraliserad samordning, bör dessa företag vara föremål för tillsyn enligt samma regler som de som föreskrivs för grupper som bildats genom kapitalbindningar för att nå en tillräcklig skyddsnivå för försäkringstagarna och lika konkurrensvillkor för alla grupper.
- (99) Grupptillsynen bör under alla omständigheter omfatta det moderföretag med yttersta ägarintresse som har sitt huvudkontor inom gemenskapen. Medlemsstaterna bör dock kunna låta sina tillsynsmyndigheter tillämpa grupptillsyn på ett begränsat antal lägre nivåer om de anser det vara nödvändigt.
- (100) Det är nödvändigt att beräkna solvensen på grupp nivå för försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp.
- (101) Det sammanställda solvenskapitalkravet på grupp nivå bör beakta den totala riskdiversifieringen mellan alla försäkrings- och återförsäkringsföretag inom denna grupp, så att gruppens riskexponering återspeglas på ett korrekt sätt.
- (102) Försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp bör kunna ansöka om godkännande av en intern modell som ska användas för solvensberäkningen på både grupp nivå och individuell nivå.
- (103) Vissa av detta direktivs bestämmelser föreskriver uttryckligen en medlande eller rådgivande roll för Ceiops, men detta bör inte hindra Ceiops från att spela en sådan roll även avseende andra bestämmelser.
- (104) I detta direktiv beskrivs en innovativ tillsynsmodell där en grupptillsynsmyndighet ges en nyckelroll samtidigt som det erkänns att den fristående tillsynsmyndigheten har en viktig roll och denna roll behålls. Tillsynsmyndigheternas befogenheter och ansvar är kopplade till deras skyldighet att redovisa sin verksamhet.
- (105) Alla försäkringstagare och förmånstagare ska behandlas lika oavsett nationalitet eller bostadsort. I detta syfte bör varje medlemsstat se till att alla åtgärder som vidtas av en tillsynsmyndighet på grundval av denna tillsynsmyndighets nationella mandat inte anses strida mot de intressen som denna medlemsstat eller försäkringstagare och förmånstagare i denna medlemsstat kan ha. I alla situationer som innebär reglering av ersättningsanspråk och likvidationer bör tillgångar fördelas rättvist till alla försäkringstagare i fråga, oavsett deras nationalitet eller bostadsort.
- (106) Det är nödvändigt att säkerställa att kapitalbasen fördelas på ett lämpligt sätt inom gruppen och att den är tillgänglig för att skydda alla försäkrings- och förmånstagare oavsett var behovet uppkommer. Försäkrings- och återförsäkringsföretag inom en grupp bör därför ha tillräcklig kapitalbas för att täcka sitt solvenskapitalkrav.
- (107) Alla tillsynsmyndigheter som deltar i grupptillsyn bör kunna förstå de beslut som fattas, särskilt när besluten fattas av grupptillsynsmyndigheten. Så snart relevant information blir tillgänglig för en av tillsynsmyndigheterna, bör den därför delges övriga tillsynsmyndigheter, så att alla tillsynsmyndigheter kan skapa sig en bild utifrån samma relevanta information. Om de berörda tillsynsmyndigheterna inte kan enas bör kvalificerade råd för att lösa problemet sökas hos Ceiops.
- (108) Ett försäkringsföretags solvens kan, i det fall det rör sig om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag, ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland, påverkas av de medlen i den grupp som försäkringsföretaget ingår i och av fördelningen av dessa medel inom gruppen. Tillsynsmyndigheterna bör därför ges möjlighet att utöva grupptillsyn och att vidta lämpliga åtgärder på försäkrings- eller återförsäkringsföretagets nivå när dess solvens äventyras eller riskerar att äventyras.
- (109) Riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp kan påverka försäkrings- och återförsäkringsföretags finansiella ställning. Tillsynsmyndigheterna bör därför kunna utöva tillsyn över sådana riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp, med beaktande av arten på relationerna mellan reglerade enheter och oreglerade enheter, inbegripet försäkringsholdingbolag och försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet, och vidta lämpliga åtgärder på försäkrings- eller återförsäkringsföretagets nivå om dess solvens äventyras eller riskerar att äventyras.

- (110) Försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp bör ha lämpliga företagsstyrningssystem som bör bli föremål för tillsynsmyndighetens bedömning.
- (111) Alla försäkrings- och återförsäkringsgrupper som är föremål för grupp-tillsyn bör ha en grupp-tillsynsmyndighet som är utsedd bland de berörda tillsynsmyndigheterna. Grupp-tillsynsmyndighetens rättigheter och skyldigheter bör omfatta tillräckliga befogenheter i fråga om samordning och beslutsfattande. Myndigheter som medverkar i tillsynen över försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillhör samma grupp bör upprätta samordningsöverenskommelser.
- (112) Med tanke på de ökade befogenheterna för grupp-tillsynsmyndigheten bör det säkerställas att kriterierna för att välja grupp-tillsynsmyndigheten inte utan vidare kan kringgås. Särskilt i fall där grupp-tillsynsmyndigheten kommer att utses med beaktande av gruppens struktur och den relativa vikten av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet på olika marknader, bör inte interna transaktioner inom gruppen och inte heller gruppåterförsäkring dubbelräknas när den relativa vikten inom en marknad ska bedömas.
- (113) Tillsynsmyndigheter från alla medlemsstater i vilka företag inom gruppen är etablerade bör delta i grupp-tillsyn genom ett tillsynskollegium (kollegiet). De bör alla ha tillgång till information som finns tillgänglig hos andra tillsynsmyndigheter inom kollegiet och de bör alltid vara aktivt delaktiga i beslutsfattandet. Samarbete bör inledas mellan de myndigheter som ansvarar för tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag samt mellan dessa myndigheter och myndigheter som ansvarar för tillsyn över företag som är verksamma inom andra finansiella sektorer.
- (114) Kollegiets verksamhet bör vara proportionerlig mot arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i verksamheten för alla företag som ingår i gruppen och mot den gränsöverskridande dimensionen. Kollegiet bör inrättas för att sörja för att samarbetet, informationsutbytet och samrådet mellan tillsynsmyndigheterna i kollegiet tillämpas effektivt i enlighet med detta direktiv. Tillsynsmyndigheterna bör använda kollegiet till att främja överensstämmelse mellan sina respektive beslut och att bedriva ett nära samarbete vid utövandet av tillsynen inom hela gruppen enligt harmoniserade kriterier.
- (115) I detta direktiv bör Ceiops ges en rådgivande roll. Råd från Ceiops till en tillsynsmyndighet bör inte vara bindande för denna myndighet när det fattar beslut. När tillsynsmyndigheten i fråga fattar beslut bör det dock ta full hänsyn till detta råd och varje viktigt avsteg från det bör förklaras.
- (116) Försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp vars ledande företag befinner sig utanför gemenskapen bör omfattas av lämpliga likvärdiga tillsynsarrangemang. Det är därför nödvändigt att skapa överblickbarhet beträffande bestämmelserna och utbyta information med myndigheter i tredjeland vid alla tillfällen då det är relevant att så sker. För att säkerställa harmoniserade metoder för att avgöra och bedöma om försäkrings- och återförsäkringstillsyn i tredjeländer är likvärdig bör bestämmelser införas så att kommissionen fattar ett bindande beslut om huruvida solvensordningar i tredjeländer är likvärdiga. För tredjeländer för vilka kommissionen inte fattat något beslut bör bedömningen av likvärdighet göras av grupp-tillsynsmyndigheten efter att ha konsulterat de övriga tillsynsmyndigheterna i fråga.
- (117) Eftersom de nationella lagreglerna om rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden inte har harmoniserats är det lämpligt att för den inre marknaden säkerställa ömsesidigt erkännande av rekonstruktionsåtgärder och likvidationslagstiftning i medlemsstaterna och också det samarbete som krävs med hänsyn till behovet av enhet, allmängiltighet, samordning och publicitet för sådana åtgärder och av likabehandling och skydd av försäkringsborgenärer.
- (118) Det bör också säkerställas att rekonstruktionsåtgärder som beslutas av de behöriga myndigheterna i en medlemsstat och som syftar till att bevara eller återställa ett försäkringsföretags finansiella soliditet och i största möjliga utsträckning förhindra ett likvidationsförfarande får full effekt inom hela gemenskapen. Effekten gentemot tredjeland av sådana rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden bör dock inte påverkas.
- (119) Det bör göras en åtskillnad mellan å ena sidan de myndigheter som är behöriga i fråga om rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden och å andra sidan försäkringsföretagens tillsynsmyndigheter.
- (120) Definitionen av "filial" bör i insolvenssammanhang ta hänsyn till att försäkringsföretaget är en enda juridisk person. Hemmedlemsstatens lagstiftning bör dock avgöra hur tillgångar och skulder, som innehas av oberoende personer som har stående fullmakt att företräda försäkringsföretaget som försäkringsombud, bör behandlas vid likvidationen av försäkringsföretaget.
- (121) Villkor bör fastställas, enligt vilka likvidationsförfaranden som, utan att vara grundade på insolvens, inbegriper en prioriteringsordning för utbetalning av försäkringsersättningar, omfattas av detta direktiv. Fordringar på ett försäkringsföretag som härrör från arbetstagares anställningsavtal eller anställningsförhållanden bör genom övertagande av rättigheter (subrogation) kunna gå över till ett nationellt lönegarantisystem. Sådana fordringar bör ges den behandling som bestäms av hemmedlemsstatens lag (*lex concursus*).

- (122) Rekonstruktionsåtgärder hindrar inte att ett likvidationsförfarande inleds. Likvidationsförfaranden bör därför kunna inledas såväl när inga rekonstruktionsåtgärder har vidtagits som efter det att sådana åtgärder inletts och de kan avslutas genom förlikning eller genom liknande åtgärder, däribland rekonstruktionsåtgärder.
- (123) Endast de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten bör ha befogenhet att besluta om likvidationsförfaranden när det gäller försäkringsföretag. Besluten bör få verkan i gemenskapen som helhet och bör erkännas av alla medlemsstater. De bör offentliggöras enligt förfarandena i hemmedlemsstaten och i *Europeiska unionens officiella tidning*. Information bör också lämnas till kända borgenärer som är bosatta inom gemenskapen som bör ha rätt att framställa fordringar och inkomma med synpunkter.
- (124) Alla tillgångar och skulder i försäkringsföretaget bör beaktas under likvidationsförfarandet.
- (125) Alla förutsättningar för att inleda, genomföra och slutföra ett likvidationsförfarande bör i normala fall regleras av hemmedlemsstatens lag.
- (126) För att säkerställa samordning mellan medlemsstaternas åtgärder bör tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten och i alla övriga medlemsstater omedelbart underrättas om att likvidationsförfaranden inletts.
- (127) Det är av yttersta vikt att försäkrade, försäkringstagare, försäkningsföretag samt skadelidande som har rätt att direkt mot försäkringsföretaget rikta anspråk som härrör från försäkringsverksamhet skyddas vid likvidationsförfaranden. Detta skydd gäller dock inte fordringar som inte är hänförliga till försäkringsavtal eller försäkringsverksamhet utan till skyldigheter som följer av annat civilrättsligt ansvar som förorsakats av försäkringsombud vid förhandlingar som detta ombud, enligt den lagstiftning som gäller för försäkringsavtalet eller försäkringsverksamheten, inte är ansvarig för enligt försäkringsavtalet eller försäkringsverksamheten. För att detta mål ska kunna uppnås bör medlemsstaterna kunna välja mellan likvärdiga metoder för säkerställa att försäkringsborgenärer får en särskild behandling. Ingen av dessa metoder hindrar emellertid inte en medlemsstat från att införa en rangordning mellan olika kategorier av försäkringsersättningar. Vidare bör en lämplig avvägning göras mellan skyddet av försäkringsborgenärerna och andra prioriterade borgenärer som skyddas genom den berörda medlemsstatens lagstiftning.
- (128) När ett likvidationsförfarande inleds bör detta innebära att den erhållna auktorisationen att bedriva verksamhet som beviljats försäkringsföretaget återkallas om inte detta redan skett.
- (129) Borgenärer bör ha rätt att vid likvidationsförfaranden anmäla fordringar eller lägga fram skriftliga synpunkter. Fordringar från borgenärer som är bosatta i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten bör behandlas på samma sätt som beträffande motsvarande fordringar i hemmedlemsstaten utan diskriminering på grund av nationalitet eller bostadsort.
- (130) För att skydda rättmätiga förväntningar och skapa rättslig förutsebarhet när det gäller vissa transaktioner som genomförs i andra medlemsstater än hemmedlemsstaten måste det fastställas vilken lag som är tillämplig på de verkningar som rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden får på pågående mål och på enskilda exekutiva tvångsåtgärder som beslutats under rättegång.
- (131) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (132) Kommissionen bör särskilt ges befogenhet att anta åtgärder i fråga om anpassning av bilagorna och åtgärder för att närmare definiera tillsynsmyndigheternas befogenheter och åtgärder som ska vidtas samt närmare fastställa kraven på områden som företagsstyrningssystem, offentliggöranden, bedömningskriterier beträffande kvalificerat innehav, beräkning av försäkringstekniska avsättningar och kapitalkrav, placeringsregler och gruppillsyn. Kommissionen bör också ges befogenhet att anta genomförandeåtgärder som ger tredjeländer likvärdighetsstatus beträffande bestämmelserna i detta direktiv. Eftersom dessa åtgärder har en allmän räckvidd och avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, bland annat genom att komplettera det med nya icke väsentliga delar, måste de antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 5a i beslut 1999/468/EG.
- (133) Eftersom målen för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av sin omfattning och sina verkningar bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (134) Rådets direktiv 64/225/EEG av den 25 februari 1964 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten och i friheten att tillhandahålla tjänster avseende återförsäkring och retrocession ⁽²⁾, rådets direktiv 73/240/EEG av den 24 juli 1973 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten för verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ⁽³⁾, rådets direktiv 76/580/EEG av den 29 juni 1976 om ändring av direktiv 73/239/EEG om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ⁽⁴⁾, rådets direktiv 84/641/EEG

(1) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

(2) EGT 56, 4.4.1964, s. 878.

(3) EGT L 228, 16.8.1973, s. 20.

(4) EGT L 189, 13.7.1976, s. 13.

av den 10 december 1984 om ändring, speciellt med avseende på reserisker, i första direktivet (73/239/EEG) om samordning av lagar och andra författningar om rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ⁽¹⁾ har blivit obsoleta och bör därför upphöra att gälla.

(135) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell lagstiftning bör begränsas till de bestämmelser som utgör en avsevärd förändring jämfört med tidigare direktiv. Skyldigheten att införliva de oförändrade bestämmelserna föreskrivs i de tidigare direktiven.

(136) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vad gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning av de direktiv som anges i bilaga VI del B.

(137) Kommissionen kommer att pröva om de existerande garantisystemen i försäkringsbranschen är lämpliga och lägga fram ett lämpligt lagstiftningsförslag.

(138) I artikel 17.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut ⁽²⁾ hänvisas till gällande lagstiftning avseende solvensmarginaler. Dessa hänvisningar bör behållas för att bevara status quo. Kommissionen bör så snart som möjligt se över direktiv 2003/41/EG i enlighet med artikel 21.4 i det direktivet. Kommissionen bör med stöd av Ceiops utveckla ett passande system av solvensbestämmelser för tjänstepensionsinstitut, samtidigt som de grundläggande särdragen för försäkring kommer till uttryck, och därför inte utgå ifrån att det här direktivet ska tillämpas på dessa institut.

(139) Försäkringsföretagets riskprofil gentemot försäkringstagaren ändras då detta direktiv antas. Kommissionen bör så snart som möjligt och under alla omständigheter före utgången av 2010 lägga fram ett förslag om översyn av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/92/EG av den 9 december 2002 om försäkringsförmedling ⁽³⁾, med beaktande av det här direktivets följder för försäkringstagarna.

(140) Det finns ett stort behov av ytterligare genomgripande reformer av reglerings- och tillsynsmodellen för EU:s finanssektor, och kommissionen bör snarast lägga fram förslag med vederbörlig hänsyn till de slutsatser som expertgruppen under ledning av Jacques de Larosière lade fram den 25 februari 2009. Kommissionen bör föreslå

lagstiftning som tar itu med de brister som identifierats i bestämmelserna om tillsynssamordning och samarbetsformer.

(141) Det är nödvändigt att söka råd från Ceiops om hur man bäst ska hantera frågorna om förstärkt grupp-tillsyn och kapitalplanering inom en grupp av försäkrings- eller återförsäkringsföretag. Ceiops bör uppmanas att ge råd som hjälper kommissionen att utarbeta sina förslag enligt villkor som är förenliga med en hög nivå på skyddet av försäkringstagare (och förmånstagare) och garantier för finansiell stabilitet. I detta avseende bör Ceiops uppmanas att ge råd till kommissionen om struktur och principer som skulle ge vägledning för de eventuella framtida ändringar till detta direktiv som kan komma att behövas för att genomföra ändringar som kan komma föreslås. Kommissionen bör översända en rapport med lämpliga förslag till Europaparlamentet och rådet om alternativa system för stabilitetstillsyn av försäkrings- och återförsäkringsföretag inom grupper som kan förstärka en effektiv kapitalplanering inom grupper, om kommissionen är övertygad om att det finns ett adekvat regelverk till stöd för att införa ett sådant system.

I synnerhet är det önskvärt att ett system för grupp-tillskott vilar på sunda grunder med harmoniserade garantisystem med tillräcklig finansiering för försäkringssektorn, en harmoniserad och rättsligt bindande ram för behöriga myndigheter, centralbanker och finansministerier vad avser krishantering, krislösnings och skattemässig delning av bördorna där tillsynsbefogenheter kopplas till skatteansvar, en rättsligt bindande ram för medling i tillsynsvister, en harmoniserad ram för tidiga ingripanden och en harmoniserad ram för tillgångsöverföring och för insolvens- och likvidationsförfaranden som undanröjer hinder enligt nationell bolagsrätt för tillgångsöverföring. I denna rapport bör kommissionen också beakta hur diversifieringseffekter yttrar sig över tiden och de risker som är förknippade med att vara en del av en grupp, praxis avseende centraliserad riskhantering i grupper, hur gruppinterna modeller fungerar samt tillsyn över transaktioner inom gruppen och riskkoncentrationer.

(142) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning ⁽⁴⁾ uppmantras medlemsstaterna att för egen del och i gemenskapens intresse upprätta egna tabeller som så långt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

⁽¹⁾ EGT L 339, 27.12.1984, s. 21.

⁽²⁾ EUT L 235, 23.9.2003, s. 10.

⁽³⁾ EGT L 9, 15.1.2003, s. 3.

⁽⁴⁾ EUT C 321, 31.12.2003, s. 1.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

AVDELNING I	ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OM UPPTAGANDE OCH UTÖVNING AV VERKSAMHET MED DIREKT FÖRSÄKRING OCH ÅTERFÖRSÄKRING	
KAPITEL I	Syfte, tillämpningsområde och definitioner	
AVSNITT 1	Syfte och tillämpningsområde	Artiklarna 1 och 2
AVSNITT 2	Undantag från tillämpningsområdet	
Underavsnitt 1	Allmänt	Artiklarna 3 och 4
Underavsnitt 2	Skadeförsäkring	Artiklarna 5-8
Underavsnitt 3	Livförsäkring	Artiklarna 9 och 10
Underavsnitt 4	Återförsäkring	Artiklarna 11 och 12
AVSNITT 3	Definitioner	Artikel 13
KAPITEL II	Startande av verksamhet	Artiklarna 14-26
KAPITEL III	Tillsynsmyndigheter och allmänna regler	Artiklarna 27-39
KAPITEL IV	Villkor för utövandet av verksamheten	
AVSNITT 1	Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganets ansvar	Artikel 40
AVSNITT 2	Företagsstyrningssystem	Artiklarna 41-50
AVSNITT 3	Offentliggöranden	Artiklarna 51-56
AVSNITT 4	Kvalificerade innehav	Artiklarna 57-63
AVSNITT 5	Tystnadsplikt, informationsutbyte och främjande av enhetlighet i tillsynen	Artiklarna 64-71
AVSNITT 6	Skyldigheter för revisorer	Artikel 72
KAPITEL V	Verksamhet med både livförsäkring och skadeförsäkring	Artiklarna 73 och 74
KAPITEL VI	Bestämmelser om värdering av tillgångar och skulder, försäkringstekniska avsättningar, kapitalbas, solvenskapitalkrav, minimikapitalkrav och placeringsregler	
AVSNITT 1	Värdering av tillgångar och skulder	Artikel 75
AVSNITT 2	Bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar	Artiklarna 76-86
AVSNITT 3	Kapitalbas	
Underavsnitt 1	Fastställande av kapitalbasmedel	Artiklarna 87-92
Underavsnitt 2	Klassificering av kapitalbasmedel	Artiklarna 93-97
Underavsnitt 3	Krav för medräkning av kapitalbasmedel	Artiklarna 98 och 99

AVSNITT 4	Solvenskapitalkrav	
Underavsnitt 1	Allmänna bestämmelser för solvenskapitalkravet med tillämpning av standardformeln eller en intern modell	Artiklarna 100-102
Underavsnitt 2	Standardformel för solvenskapitalkravet	Artiklarna 103-111
Underavsnitt 3	Solvenskapitalkrav fullständiga och partiella interna modeller	Artiklarna 112-127
AVSNITT 5	Minimikapitalkrav	Artiklarna 128-131
AVSNITT 6	Placeringar	Artiklarna 132-135
KAPITEL VII	Försäkrings- och återförsäkringsföretag som befinner sig i svårigheter eller som inte uppfyller gällande regler	Artiklarna 136-144
KAPITEL VIII	Etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster	
AVSNITT 1	Etablering av försäkringsföretag	Artiklarna 145-146
AVSNITT 2	Frihet att tillhandahålla tjänster för försäkringsföretag	
Underavsnitt 1	Allmänna bestämmelser	Artiklarna 147-149
Underavsnitt 2	Ansvarsförsäkring för motorfordon	Artiklarna 150-152
AVSNITT 3	Befogenheter för tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten	
Underavsnitt 1	Försäkring	Artiklarna 153-157
Underavsnitt 2	Återförsäkring	Artikel 158
AVSNITT 4	Statistik	Artikel 159
Avsnitt 5	Behandling av avtal som tecknats genom filialer för vilka likvidationsförfaranden inletts	Artiklarna 160-161
KAPITEL IX	Inom gemenskapen etablerade filialer till försäkrings- eller återförsäkringsföretag med huvudkontor utanför gemenskapen	
AVSNITT 1	Startande av verksamhet	Artiklarna 162-171
AVSNITT 2	Återförsäkring	Artiklarna 172-175
KAPITEL X	Dotterföretag till försäkrings- och återförsäkringsföretag för vilka ett tredjelands lag gäller och sådana företags förvärv av innehav	Artiklarna 176 och 177
AVDELNING II	SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR FÖRSÄKRING OCH ÅTERFÖRSÄKRING	
KAPITEL I	Tillämplig lag och villkor för avtal om direkt försäkring	
AVSNITT 1	Tillämplig lag	Artikel 178
AVSNITT 2	Obligatorisk försäkring	Artikel 179
AVSNITT 3	Det allmänna bästa	Artikel 180
AVSNITT 4	Försäkringsvillkor och premietariffer	Artiklarna 181 och 182

AVSNITT 5	Information till försäkringstagarna	
Underavsnitt 1	Skadeförsäkring	Artiklarna 183 och 184
Underavsnitt 2	Livförsäkring	Artiklarna 185 och 186
KAPITEL II	Bestämmelser som särskilt avser skadeförsäkring	
AVSNITT 1	Allmänna bestämmelser	Artiklarna 187-189
AVSNITT 2	Koassurans inom gemenskapen	Artiklarna 190-196
AVSNITT 3	Assistans	Artikel 197
AVSNITT 4	Rättsskyddsförsäkring	Artiklarna 198-205
AVSNITT 5	Sjukförsäkring	Artikel 206
AVSNITT 6	Arbetskadeförsäkring	Artikel 207
KAPITEL III	Bestämmelser som särskilt avser livförsäkring	Artiklarna 208 och 209
KAPITEL IV	Bestämmelser som särskilt avser återförsäkring	Artiklarna 210 och 211
AVDELNING III	TILLSYN ÖVER FÖRSÄKRINGS- OCH ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAG SOM INGÅR I EN GRUPP	
KAPITEL I	Grupptillsyn: definitioner, tillämpliga fall, tillämpningsområde och nivåer	
AVSNITT 1	Definitioner	Artikel 212
AVSNITT 2	Tillämpningsområde	Artiklarna 213 och 214
AVSNITT 3	Nivåer	Artiklarna 215-217
KAPITEL II	Finansiell ställning	
AVSNITT 1	Solvens på gruppnivå	
Underavsnitt 1	Allmänna bestämmelser	Artiklarna 218 och 219
Underavsnitt 2	Val av beräkningsmetod och allmänna principer	Artiklarna 220-224
Underavsnitt 3	Tillämpning av beräkningsmetoderna	Artiklarna 225-229
Underavsnitt 4	Beräkningsmetoder	Artiklarna 230-234
Underavsnitt 5	Tillsyn över solvens på gruppnivå för försäkrings- och återförsäkringsföretag som är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag	Artikel 235
Underavsnitt 6	Tillsyn över solvens på gruppnivå för grupper med centraliserad riskhantering	Artiklarna 236-243
AVSNITT 2	Riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp	Artiklarna 244 och 245
AVSNITT 3	Riskhantering och internkontroll	Artikel 246
KAPITEL III	Åtgärder för att underlätta grupptillsynen	Artiklarna 247-259
KAPITEL IV	Tredjeländer	Artiklarna 260-264
KAPITEL V	Försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet	Artiklarna 265 och 266

AVDELNING IV	REKONSTRUKTION OCH LIKVIDATION AV FÖRSÄKRINGSFÖRETAG	
KAPITEL I	Tillämpningsområde och definitioner	Artiklarna 267 och 268
KAPITEL II	Rekonstruktionsåtgärder	Artiklarna 269-272
KAPITEL III	Likvidationsförfaranden	Artiklarna 273-284
KAPITEL IV	Gemensamma bestämmelser	Artiklarna 285-296
AVDELNING V	ANDRA BESTÄMMELSER	Artiklarna 297-304
AVDELNING VI	ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER	
KAPITEL I	Övergångsbestämmelser	
AVSNITT 1	Försäkring	Artiklarna 305 och 306
AVSNITT 2	Återförsäkring	Artiklarna 307 och 308
KAPITEL II	Slutbestämmelser	Artiklarna 309-312
BILAGA I	SKADEFÖRSÄKRINGSKLASSER	
A.	Klassificering av risker i klasser	
B.	Beteckningar på auktorisationer beviljade för mer än en försäkringsklass	
BILAGA II	LIVFÖRSÄKRINGSKLASSER	
BILAGA III	FÖRETAGSFORMER	
A.	Företagsformer för skadeförsäkringsföretag	
B.	Företagsformer för livförsäkringsföretag	
C.	Former för återförsäkringsföretag	
BILAGA IV	STANDARDFORMEL FÖR SOLVENSKAPITALKRAVET (SCR)	
1.	Beräkning av det primära solvenskapitalkravet	
2.	Beräkning av teckningsriskmodulen för skadeförsäkring	
3.	Beräkning av teckningsriskmodulen för livförsäkring	
4.	Beräkning av marknadsriskmodulen	
BILAGA V	GRUPPER AV SKADEFÖRSÄKRINGSKLASSER ENLIGT ARTIKEL 159	
BILAGA VI		
Del A	Upphävda direktiv med senare ändringar (enligt artikel 310)	
Del B	Förteckning över tidsfrister för införlivande med nationell lagstiftning (som det hänvisas till i artikel 310)	
BILAGA VII	JÄMFÖRELSETABELL	

AVDELNING I

**ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OM UPPTAGANDE OCH
UTÖVANDE AV VERKSAMHET MED DIREKT FÖRSÄKRING
OCH ÅTERFÖRSÄKRING**

KAPITEL I

Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Avsnitt 1

Syfte och tillämpningsområde

Artikel 1

Syfte

Genom detta direktiv fastställs bestämmelser avseende

- 1) rätten att inom gemenskapen starta och bedriva självständig direkt försäkrings- och återförsäkringsverksamhet,
- 2) tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsgrupper,
- 3) rekonstruktion och likvidation av direktförsäkringsföretag.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på företag som är verksamma med direkt liv- och skadeförsäkring och som är etablerade inom en viss medlemsstat eller som vill etablera sig där.

Det ska också, med undantag av avdelning IV, tillämpas på återförsäkringsföretag som uteslutande bedriver återförsäkringsverksamhet och som är etablerade inom en medlemsstats territorium eller som önskar etablera sig där.

2. När det gäller skadeförsäkringar ska detta direktiv omfatta verksamhet i de klasser som anges i bilaga I del A. I punkt 1 första stycket ska med "skadeförsäkring" även avses verksamhet som utgör assistans för personer som råkar i svårigheter under resa, när de befinner sig utanför sin hemort eller sin stadigvarande bostad. Verksamheten ska bestå i att mot förskottsbetalad premie tillhandahålla försäkringstagaren omedelbar hjälp i enlighet med ett avtal som täcker de svårigheter som försäkringstagaren utsätts för på grund av en oförutsedd händelse i de olika fall och under de olika omständigheter som anges i avtalet.

Hjälpen kan bestå av kontanta medel eller serviceförmåner. De senare kan också tillhandahållas med hjälp av försäkringsgivarens egen personal och utrustning.

Assistansverksamhet ska inte täcka fordonsservice, underhåll, uppföljningstjänster eller enbart angivande att assistans tillhandahålles i egenskap av mellanhand eller tillhandahållande av assistans i sådan egenskap.

3. När det gäller livförsäkringar ska detta direktiv omfatta:
 - a) Följande livförsäkringsverksamheter, när dessa grundar sig på avtal:
 - i) Livförsäkring som omfattar kapitalförsäkring för livsfall och/eller dödsfall, livförsäkring med återbetalning av erlagda premier, försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående och försäkring som utfaller vid födelsen.
 - ii) Livräntor.
 - iii) Tilläggförsäkring som tecknas för att komplettera livförsäkring, särskilt försäkring mot personskada inklusive arbetsoförmåga, försäkring mot dödsfall på grund av olyckshändelse och försäkring mot invaliditet förorsakad av olyckshändelse eller sjukdom.
 - iv) Den typ av permanenta, inte uppsägningsbara sjukförsäkring som finns i Irland och i Förenade Kungariket.
 - b) Följande verksamhetsformer, när dessa grundar sig på avtal och i den utsträckning de är föremål för tillsyn av de myndigheter som svarar för tillsynen av privat försäkringsverksamhet:
 - i) Verksamhet som innebär inrättande av medlemssammanslutningar för gemensam kapitalisering av bidragen och för fördelning av därigenom uppbyggda medel bland de överlevande eller förmånstagare till den avlidne (tontiner).
 - ii) Verksamhet avseende inlösning ("capital redemption") grundad på försäkringstekniska beräkningar, som omfattar förpliktelser med fastställd varaktighet och beloppstorlek mot inbetalning av ett engångsbelopp eller fastställda periodiska inbetalningar.
 - iii) Förvaltning av pensionsfonder som omfattar förvaltning av placeringar, speciellt av tillgångar för täckning av reserverna i de verksamhetsenheter som svarar för betalningar vid dödsfall, under försäkringstagarnas livstid eller i händelse av nedläggning eller inskränkning av verksamhetskälla.
 - iv) Verksamhet som avses i led iii, när den är förenad med försäkring för värdesäkring av kapital eller betalning av minimiränta.
 - v) Verksamhet som bedrivs av livförsäkringsföretag som avses i kapitel 1 avdelning 4 i bok IV av den franska "Code des assurances".

- c) Verksamhet som relateras till livslängd och som regleras i lagstiftningen rörande socialförsäkring, i den mån som sådan verksamhet bedrivs eller förvaltas på egen risk av livförsäkringsföretag i enlighet med lagstiftningen i en medlemsstat.

Avsnitt 2

Undantag från tillämpningsområdet

Underavsnitt 1

Allmänt

Artikel 3

Lagfästa system

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 2.3 c ska detta direktiv inte tillämpas på direkt försäkring som omfattas av ett lagfäst socialförsäkringssystem.

Artikel 4

Undantag från tillämpningsområdet beroende på storlek

1. Utan att det påverkar artikel 3 och artiklarna 5–10 ska detta direktiv inte tillämpas på ett försäkringsbolag som uppfyller samtliga följande villkor:
 - a) Företagets årligen tecknade bruttopremieinkomster överstiger inte 5 miljoner EUR.
 - b) Företagets totala försäkringstekniska avsättningar brutto inklusive belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag enligt artikel 76, överstiger inte 25 miljoner EUR.
 - c) Om företaget ingår i en grupp och gruppens totala försäkringstekniska avsättningar, inklusive de belopp som kan återvinnas brutto enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte överstiger 25 miljoner EUR.
 - d) Företagets verksamhet omfattar inte försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet som täcker försäkringsrisker avseende åtagande av ansvar, kredit- och borgensförbindelser, såvida de inte utgör underordnade risker enligt artikel 16.1.
 - e) Företagets verksamhet omfattar inte återförsäkringsverksamhet som överstiger de tecknade bruttopremieinkomsterna med mer än 0,5 miljoner EUR, eller de försäkringstekniska avsättningarna brutto av belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag med mer än 2,5 miljoner EUR, eller de tecknade bruttopremieinkomsterna med mer än 10 % eller de försäkringstekniska avsättningarna brutto av belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag med mer än 10 %.

2. Om något av de belopp som anges i punkt 1 överskrider under tre på varandra följande år, ska detta direktiv tillämpas från och med det fjärde året.

3. Genom undantag från punkt 1 ska detta direktiv tillämpas på alla företag som ansöker om auktorisation att bedriva försäkrings- och återförsäkringsverksamhet och vilkas årliga tecknade bruttopremieinkomster eller försäkringstekniska avsättningar brutto av belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag förväntas överskrida något av de belopp som nämns i punkt 1 inom de följande fem åren.

4. Detta direktiv ska upphöra att gälla för de försäkringsföretag för vilka tillsynsmyndigheten har fastslagit att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Inget av de tröskelbelopp som nämns i punkt 1 har överskridits under de föregående tre på varandra följande åren.
- b) Inget av de tröskelbelopp som anges i punkt 1 förväntas överskridas inom de följande fem åren.

Så länge det berörda försäkringsföretaget fortsätter att bedriva verksamhet enligt artiklarna 145-149 ska punkt 1 i den här artikeln inte gälla.

5. Punkterna 1 och 4 ska inte hindra något försäkringsföretag från att ansöka om att få, eller att fortsätta att ha, auktorisation enligt detta direktiv.

Underavsnitt 2

Skadeförsäkring

Artikel 5

Verksamhet

När det gäller skadeförsäkringsverksamhet ska detta direktiv inte gälla följande:

1. Verksamhet avseende "capital redemption" såsom denna definieras i enskilda medlemsstaters lagstiftning.
2. Verksamhet som utövas av ömsesidiga understödsinstitut där förmånerna varierar med tillgången på medel, medan bidragen från medlemmarna utgörs av ett fast belopp.
3. Verksamhet som utövas av sammanslutningar som inte är juridiska personer och vars ändamål är att tillhandahålla medlemmarna ömsesidig försäkring utan betalning av premier eller upprättande av försäkringstekniska avsättningar.
4. Exportkreditförsäkring för statens räkning eller med statlig garanti eller med staten som försäkringsgivare.

Artikel 6

Assistans

1. Detta direktiv ska inte tillämpas på assistans som uppfyller samtliga följande villkor:

- a) Assistans tillhandahålls i händelse av olyckor eller maskinhaverier med vägfordon när olyckorna eller maskinhaverierna inträffar inom den medlemsstat där försäkringsgivaren är verksam.
- b) Ansvar för assistansen är begränsat till följande tjänster:
 - i) Maskinskadeservice på platsen, som i de flesta fall utförs av försäkringsgivaren med hjälp av egen personal och utrustning.
 - ii) Bortforsling av fordon till närmaste eller lämpligaste ställe där reparation kan utföras och eventuell samtidig transport, normalt med samma färdmedel, av förare och passagerare till närmaste plats från vilken de kan fortsätta sin resa på annat sätt.
 - iii) Transport av fordonet, om bestämmelser beträffande sådan transport utfärdats av den hemmedlemsstat där försäkringsgivaren är verksam, eventuellt tillsammans med förare och passagerare, till dessa personers hem eller till platsen för deras avresa eller till det ursprungliga resmålet inom samma stat.
- c) Assistansen utförs inte av ett företag för vilket bestämmelserna i detta direktiv gäller.

2. I de fall som avses i punkt 1 b i och ii ska villkoret att olyckan eller maskinhaveriet måste ha inträffat inom den medlemsstat där försäkringsgivaren är verksam inte gälla i fall där förmånstagaren är medlem i den organisation som är försäkringsgivare, och där maskinskadeservice eller borttransport av fordonet tillhandahålls av en liknande organisation i respektive land inom ramen för ett ömsesidigt avtal, mot företeende enbart av ett medlemskort och utan att någon tilläggspremie betalas, eller, när det gäller Irland och Förenade kungariket, när assistansen tillhandahålls av en och samma organisation som är verksam i båda dessa länder.

3. Detta direktiv ska inte gälla för verksamhet som avses i punkt 1 b iii när olyckan eller maskinhaveriet inträffat i Irland eller Nordirland, när det gäller Förenade kungariket, och fordonet, eventuellt tillsammans med förare och passagerare, transporteras till dessa personers hem eller till platsen för deras avresa eller till det ursprungliga resmålet inom ettdera av dessa territorier.

4. Detta direktiv ska inte gälla räddningstjänster som utförs av automobilklubben i Luxemburg när olyckan eller maskinhaveriet med ett vägfordon har inträffat utanför Luxemburg, och tjänsterna består i att transportera fordonet, eventuellt tillsammans med förare och passagerare, till dessa personers hem.

Artikel 7

Ömsesidiga företag

Detta direktiv ska inte gälla ömsesidiga företag som bedriver skadeförsäkringsverksamhet och som med andra ömsesidiga företag har ingått avtal, som omfattar full återförsäkring av ingångna försäkringsavtal eller som innebär att acceptföretaget inträder i det överlåtande företagets förpliktelser enligt försäkringsavtalen. I sådant fall ska acceptföretaget omfattas av bestämmelserna i detta direktiv.

Artikel 8

Institut

Detta direktiv gäller inte nedanstående institut som bedriver skadeförsäkringsverksamhet, såvida inte deras stadgar eller tillämplig lag ändras med avseende på deras behörighet:

1. I Danmark, Falck Danmark.
2. I Tyskland, följande halvstatliga institut:
 - a) "Postbeamtenkrankenkasse".
 - b) "Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten".
3. I Irland, "Voluntary Health Insurance Board".
4. I Spanien, "Consortio de Compensación de Seguros".

Underavsnitt 3

Livförsäkring

Artikel 9

Tjänster och verksamheter

När det gäller livförsäkringsverksamhet ska detta direktiv inte tillämpas på följande:

1. Verksamhet som utövas av ömsesidiga understödsinstitut där förmånerna varierar med tillgången på medel, medan bidragen från medlemmarna utgörs av ett fastställt belopp.
2. Verksamhet som bedrivs av andra organisationer än företag som avses i artikel 2, och som har till ändamål att tillhandahålla förmåner för anställda eller självständiga näringsidkare, som är knutna till ett företag eller grupp av företag eller till en viss bransch eller grupp av branscher, i händelse av dödsfall eller överlevnad eller vid nedläggning eller inskränkning av verksamhetskällan, oavsett om de åtaganden som verksamheten omfattar vid varje tillfälle helt motsvaras av de försäkringsmatematiska avsättningarna.

3. Pensionsverksamhet inom sådana pensionsförsäkringsföretag som avses i den finska lagen om pensioner för arbetstagare (TyEL) eller annan finsk lagstiftning på området, under förutsättning att
- pensionsförsäkringsbolag, som enligt finsk lag redan är skyldiga att ha särskild bokföring och förvaltning för sin pensionsverksamhet, från den 1 januari 1995 bildar särskilda bolag eller andra rättssubjekt för att bedriva den verksamheten, och
 - de finska myndigheterna på ett icke-diskriminerande sätt tillåter alla medborgare och företag från medlemsstater att enligt finsk lag bedriva sådan verksamhet som anges i artikel 2, och som omfattas av detta undantag, antingen genom ägande eller deltagande i befintliga försäkringsbolag eller bolagsgrupper eller genom bildande av eller deltagande i nya försäkringsbolag eller bolagsgrupper, däribland pensionsförsäkringsbolag.

Artikel 10

Organisationer, företag och institut

När det gäller livförsäkringar ska detta direktiv inte tillämpas på följande organisationer, företag och institut:

- Organisationer som tillhandahåller försäkringsförmåner endast vid dödsfall och där storleken av förmånerna inte överstiger den genomsnittliga begravningskostnaden för en avliden eller där förmånerna utgår genom serviceförmåner.
- "Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen" i Tyskland, såvida inte dess stadgar ändras med avseende på omfattningen av dess behörighet.
- "Consortio de Compensación de Seguros" i Spanien, såvida inte dess stadgar ändras vad avser omfattningen av dess verksamhet eller behörighet.

Underavsnitt 4

Återförsäkring

Artikel 11

Återförsäkring

När det gäller återförsäkring ska detta direktiv inte tillämpas på sådan återförsäkringsverksamhet som utförs eller till fullo garanteras av en medlemsstats regering, när denna regering av skäl som är av betydande allmänt intresse uppträder som återförsäkringsgivare i sista hand, inbegripet under omständigheter när detta krävs på grund av att situationen på marknaden gör det i praktiken omöjligt att erhålla adekvat återförsäkringsskydd på affärsmässiga grunder.

Artikel 12

Återförsäkringsföretag som upphör med sin verksamhet

- Återförsäkringsföretag som senast den 10 december 2007 har upphört med att teckna nya återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet ska inte omfattas av detta direktiv.
- Medlemsstaterna ska upprätta förteckningar över de återförsäkringsföretag som berörs och överlämna dessa förteckningar till alla övriga medlemsstater.

Avsnitt 3

Definitioner

Artikel 13

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- försäkringsföretag*: ett företag som tillhandahåller direkt liv- eller skadeförsäkring och som har fått auktorisation enligt artikel 14.
- captivebolag för försäkring*: ett försäkringsföretag som ägs endera av ett finansiellt företag annat än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en grupp av försäkrings- eller återförsäkringsföretag enligt artikel 212.1 c eller av ett icke-finansiellt företag, och som syftar till att erbjuda försäkrings-skydd uteslutande för risker i det företag eller de företag som captivebolaget tillhör eller i ett eller flera företag i den grupp som captivebolaget är en del av.
- försäkringsföretag i tredjeland*: ett företag som, om dess huvudkontor var beläget i gemenskapen, skulle behöva auktorisation för ett försäkringsföretag i enlighet med artikel 14.
- återförsäkringsföretag*: ett företag som har fått auktorisation enligt artikel 14 för att bedriva återförsäkringsverksamhet.
- captivebolag för återförsäkring*: ett återförsäkringsföretag som ägs endera av ett finansiellt företag annat än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en grupp av försäkrings- eller återförsäkringsföretag enligt artikel 212.1 c eller av ett icke-finansiellt företag, och som syftar till att erbjuda återförsäkringsskydd uteslutande för risker i det företag eller de företag som captivebolaget tillhör eller i ett eller flera företag i den grupp som captivebolaget är en del av.

6. *återförsäkringsföretag i tredjeland*: ett företag som, om dess huvudkontor var beläget i gemenskapen, skulle behöva auktorisation för ett återförsäkringsföretag i enlighet med artikel 14.
7. *återförsäkring*: något av följande:
- Den verksamhet som består i att överta risker som överläts av ett försäkringsföretag eller ett försäkringsföretag i tredjeland eller ett annat återförsäkringsföretag eller ett återförsäkringsföretag i tredjeland.
 - När det gäller den grupp av samverkande försäkringsgivare som uppträder under namnet Lloyd's: verksamhet som består i att ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag än Lloyd's övertar risker som överläts av en medlem av Lloyd's.
8. *hemmedlemsstat*: något av följande:
- Vid skadeförsäkring: den medlemsstat där det försäkringsföretag som försäkrar risken har sitt huvudkontor,
 - Vid livförsäkring: den medlemsstat där det försäkringsföretag som svarar för åtagandet har sitt huvudkontor.
 - Vid återförsäkring: den medlemsstat där återförsäkringsföretaget har sitt huvudkontor.
9. *värmedlemsstat*: den medlemsstat, annan än hemmedlemsstaten, där ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag har en filial eller tillhandahåller tjänster. För livförsäkring och skadeförsäkring avses med den medlemsstat som tillhandahåller tjänster medlemsstaten för åtagandet eller medlemsstaten där risken är belägen, när åtagandet eller risken täcks av ett försäkringsföretag eller en filial i en annan medlemsstat.
10. *tillsynsmyndighet*: den eller de nationella myndigheter som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
11. *filial*: en agentur eller en filial till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är belägen i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten.
12. *etableringsställe*: ett företags huvudkontor eller någon av dess filialer.
13. *medlemsstat där risken är belägen*: något av följande:
- Den medlemsstat i vilken egendomen är belägen, när försäkringen avser antingen byggnad eller byggnad och dess innehåll, till den del byggnaden och innehållet täcks av samma försäkring.
 - Den medlemsstat där registrering skett, när försäkringen avser fordon av något slag.
 - Den medlemsstat där försäkringstagaren tecknat försäkring, när försäkringen har en giltighetstid av fyra månader eller mindre och omfattar rese- eller semesterrisker, oberoende av försäkringsklass.
 - I alla fall som inte uttryckligen täcks av leden a, b eller c, den medlemsstat där något av följande är beläget:
 - Försäkringstagarens stadigvarande bostad eller
 - om försäkringstagaren är en juridisk person, denne försäkringstagares etableringsställe för vilket avtalet gäller.
14. *medlemsstat för åtagandet*: den medlemsstat där något av följande är beläget:
- Försäkringstagarens stadigvarande bostad.
 - Om försäkringstagaren är en juridisk person, denne försäkringstagares etableringsställe för vilket avtalet gäller.
15. *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG.
16. *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG, inbegripet dotterföretag till sådana företag.
17. *nära förbindelser*: en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade genom kontroll, eller ägarintresse, eller en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer kontrolleras genom en varaktig förbindelse till en och samma person.
18. *kontroll*: förhållandet mellan ett moderföretag och ett dotterföretag enligt vad som anges i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG eller ett liknande förhållande mellan en fysisk eller juridisk person och ett företag.

19. *transaktion inom gruppen*: en transaktion där ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag direkt eller indirekt förlitar sig på ett annat företag inom samma grupp, eller på en fysisk eller juridisk person som har en nära koppling till företaget inom denna grupp, för att fullgöra ett åtagande, oavsett om det är kontraktbundet eller inte och oavsett om det innebär en betalning eller inte.
20. *ägarintresse*: ett innehav, direkt eller genom kontroll, av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag.
21. *kvalificerat innehav*: direkt eller indirekt ägande i ett företag, där innehavet representerar 10 % eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller som möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget.
22. *reglerad marknad*: något av följande:
- Vad gäller en marknad belägen i en medlemsstat: en reglerad marknad enligt definitionen i artikel 4.1.14 i direktiv 2004/39/EG.
 - Vad gäller en marknad belägen i tredjeland: en finansiell marknad som uppfyller följande villkor:
 - Den är godkänd av försäkringsföretagets hemmedlemsstat och uppfyller krav som är jämförbara med kraven i direktiv 2004/39/EG.
 - De finansiella instrument som omsätts på denna marknad är av en kvalitet som är jämförbar med kvaliteten hos de instrument som omsätts på den reglerade marknaden, eller de reglerade marknaderna, i hemmedlemsstaten.
23. *nationell byrå*: en sådan nationell försäkringsbyrå som definieras i artikel 1.3 i direktiv 72/166/EEG.
24. *nationell garantifond*: ett sådant organ som avses i artikel 1.4 i direktiv 84/5/EEG.
25. *finansiellt företag*: någon av följande enheter:
- Ett kreditinstitut, ett finansiellt institut eller ett företag som tillhandahåller tjänster anknutna till bankverksamhet enligt definitionen i artikel 4.1, 4.5 och 4.21 i direktiv 2006/48/EG.
 - Försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag i den mening som avses i artikel 212.1 f.
 - Ett värdepappersföretag eller ett finansiellt institut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i direktiv 2004/39/EG.
 - Ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 2.15 i direktiv 2002/87/EG;
26. *specialföretag*: ett företag, annat än ett befintligt försäkrings- eller återförsäkringsföretag, oavsett om det är ett eget bolag eller ej, som övertar risker från försäkrings- eller återförsäkringsföretag och till fullo finansierar sin exponering för sådana risker genom inkomster från emissioner av skuldebrev eller någon annan finansieringsmekanism där återbetalningsrättigheterna för dem som tillhandahåller sådana lån eller en sådan finansieringsmekanism är efterställda ett sådant företags återförsäkringsskyldigheter.
27. stora risker:
- risker som anges i klasserna 4, 5, 6, 7, 11 och 12 i del A i bilaga I.
 - risker som anges i klasserna 14 och 15 i del A i bilaga I, i fall då försäkringstagaren yrkesmässigt bedriver industriell eller kommersiell verksamhet eller är verksam i något av de fria yrkena, och riskerna avser sådan verksamhet.
 - risker som anges i klasserna 3, 8, 9, 10, 13 och 16 i del A i bilaga I, om försäkringstagaren överskrider gränserna för åtminstone två av följande kriterier:
 - Balansomslutning: 6,2 miljoner EUR i tillgångar.
 - Nettoomsättning: 12,8 miljoner EUR i den mening som avses i rådets fjärde direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag (¹).
 - Genomsnittligen 250 anställda under räkenskapsåret.
- Ifall försäkringstagaren tillhör en företagsgrupp för vilken det upprättas sammanställd redovisning enligt direktiv 83/349/EEG ska den sammanställda redovisningen ligga till grund för tillämpning av de kriterier som anges i första stycket led c.
- Medlemsstaterna får till den i första stycket led c beskrivna riskkategorin hänföra sådana risker som försäkras av yrkessammanslutningar, samriskföretag ("joint ventures") eller tillfälliga sammanslutningar.
28. *uppdragsavtal*: en överenskommelse i någon form mellan ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och en tjänsteleverantör, oavsett om denne står under tillsyn eller ej, enligt vilken tjänsteleverantören utför en process, tjänst eller verksamhet, direkt eller genom underentreprenad, som annars skulle ha utförts av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget självt.

(¹) EGT L 222, 14.8.1978, s. 11.

29. *funktion*: inom ett företagsstyrningssystem, intern kapacitet att utföra konkreta uppgifter; ett företagsstyrningssystem inbegriper riskhanteringsfunktionen, funktionen för regelefterlevnad, internrevisionsfunktionen och aktuariefunktionen.
30. *teckningsrisk*: risken för förlust eller negativ förändring avseende försäkringsförpliktelsens värde till följd av felaktiga tariffer och antaganden om avsättning.
31. *marknadsrisk*: risken för förlust eller negativ förändring avseende den finansiella ställningen som direkt eller indirekt orsakas av svängningar i nivån eller volatiliteten när det gäller marknadspriserna för tillgångar, skulder och finansiella instrument.
32. *kreditrisk*: risken för förlust eller negativ förändring avseende den finansiella ställningen till följd av svängningar i kreditvärdigheten hos emittenter, motparter och gäldenärer för vilka försäkrings- eller återförsäkringsföretag är exponerade i form av motparts- eller spreadrisk eller koncentrationer av marknadsrisk.
33. *operativ risk*: risken för förlust till följd av att interna rutiner visat sig otillräckliga eller fallerat, orsakad av personal eller system eller av externa händelser
34. *likviditetsrisk*: risken för att försäkrings- och återförsäkringsföretag inte kan avyttra placeringar och andra tillgångar för att uppfylla sina finansiella åtaganden när de förfaller till betalning.
35. *koncentrationsrisk*: varje riskexponering som kan leda till en förlust som är så stor att den kan hota ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags solvens eller finansiella ställning.
36. *riskreduceringstekniker*: varje teknik som gör det möjligt för försäkrings- och återförsäkringsföretag att överföra vissa eller samtliga risker som de är exponerade för till någon annan part.
37. *diversifieringseffekter*: reduktion av riskexponeringen för försäkrings- och återförsäkringsföretag och -grupper till följd av att de diversifierar sin verksamhet, eftersom ett negativt resultat i fråga om en risk kan kompenseras av ett gynnsammare resultat när det gäller en annan risk, om dessa risker inte är fullständigt korrelerade.
38. *prognostiserad sannolikhetsfördelning*: en matematisk funktion som anger ett värde för sannolikheten av att en omfattande uppsättning av sinsemellan ömsesidigt uteslutande kommande händelser kommer att förverkligas.
39. *riskmått*: en matematisk funktion som tilldelar ett penningbelopp till en given prognostiserad sannolikhetsfördelning och som ökar monotont med risknivån för den exponering som ligger till grund för sannolikhetsfördelningen.

KAPITEL II

Startande av verksamhet

Artikel 14

Auktorisationsprincipen

1. Auktorisation ska krävas för att starta direkt försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet som omfattas av detta direktiv.
2. Följande företag ska ansöka om sådan auktorisation som avses i punkt 1 hos tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten:
 - a) Varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom denna medlemsstats territorium.
 - b) Varje försäkringsföretag som, efter att ha beviljats auktorisation enligt punkt 1, önskar utvidga sin verksamhet till en hel försäkringsklass eller till andra klasser än de för vilka det redan är auktoriserat.

Artikel 15

Auktorisationens räckvidd

1. En auktorisation enligt artikel 14 ska gälla inom hela gemenskapen. Den ska ge försäkrings- och återförsäkringsföretag rätt att bedriva verksamhet där, varvid auktorisationen även ska omfatta etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster.
2. En auktorisation enligt artikel 14 ska beviljas för en viss klass av direktförsäkringar som förtecknas i del A i bilaga I eller i bilaga II. Den ska omfatta hela försäkringsklassen, såvida inte sökanden önskar försäkra endast vissa risker inom försäkringsklassen.

Risker i en viss klass får inte ingå i annan klass annat än i fall som anges i artikel 16.

Auktorisation får beviljas för verksamhet i två eller flera klasser om en medlemsstats nationella lagstiftning medger att verksamhet i dessa klasser bedrivs samtidigt.

3. När det gäller skadeförsäkringar får medlemsstaterna bevilja auktorisation för de grupper av klasser som anges i del B i bilaga I.

Tillsynsmyndigheterna får begränsa den begärda auktorisationen för en försäkringsklass till sådan verksamhet som anges i den verksamhetsplan som avses i artikel 23.

4. Företag för vilka detta direktiv gäller får bedriva sådan assistans som avses i artikel 6 endast om de beviljats auktorisation för klass 18 i del A i bilaga I, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 16.1. I sådant fall ska detta direktiv gälla för sådan verksamhet.

5. När det gäller återförsäkring ska auktorisation beviljas för återförsäkringsverksamhet på skadeförsäkrings- eller livförsäkringsområdet eller för alla slag av återförsäkringsverksamhet.

Ansökan om auktorisation ska behandlas med beaktande av den verksamhetsplan som ska läggas fram enligt artikel 18.1 c och av uppfyllandet av de auktorisationskrav som fastställts av den medlemsstat i vilken auktorisationen söks.

Artikel 16

Underordnade risker

1. Ett försäkringsföretag som beviljats auktorisation för en huvudrisk tillhörande en viss klass eller grupp av klasser enligt bilaga I får också försäkra risker som ingår i en annan klass utan att särskild auktorisation erfordras för dessa risker, förutsatt att riskerna uppfyller samtliga nedanstående villkor:

- a) De hör samman med huvudrisken.
- b) De avser det försäkringsobjekt som skyddas mot huvudrisken.
- c) De täcks av det försäkringsavtal som omfattar huvudrisken.

2. Genom undantag från punkt 1 får sådana risker som ingår i klasserna 14, 15 och 17 under del A i bilaga I inte betraktas som underordnade risker till andra klasser.

Dock får rättsskyddsförsäkring enligt klass 17 betraktas som en underordnad risk till klass 18, när de villkor som anges i punkt 1 samt ett av följande villkor är uppfyllda:

- a) Huvudrisken hänför sig uteslutande till assistans för personer som hamnar i svårigheter under resa eller vid vistelse utanför sin hemort eller sin stadigvarande bostad.
- b) Försäkringen avser tvister eller risker som härrör från eller har samband med användning av havsgående fartyg.

Artikel 17

Företagsform för försäkrings- och återförsäkringsföretag

1. Hemmedlemsstaten ska föreskriva att företag som ansöker om auktorisation enligt artikel 14 ska anta någon av de företagsformer som anges i bilaga III.

2. Medlemsstaterna får också etablera företag i en form som föreskrivs i gällande offentligrättslig lagstiftning, förutsatt att ändamålet för deras verksamhet är försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet på villkor som motsvarar dem som gäller företag som omfattas av privaträttslig lagstiftning.

3. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder beträffande kompletteringar av de företagsformer som anges i bilaga III.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 18

Villkor för auktorisation

1. Hemmedlemsstaterna ska kräva att varje företag som ansöker om auktorisation ska,

- a) när det gäller försäkringsföretag, begränsa sin verksamhet till försäkringsområdet och verksamhet som är direkt anknuten till detta område med uteslutande av all annan affärsverksamhet,
- b) när det gäller återförsäkringsföretag, begränsa sin verksamhet till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet; i detta krav kan inrymmas en holdingbolagsfunktion och verksamheter som avser verksamheter inom den finansiella sektorn i den mening som avses i artikel 2.8 i direktiv 2002/87/EG,
- c) förete en verksamhetsplan i enlighet med artikel 23,
- d) ha medräkningsbart primärkapital som täcker den absolut lägsta nivå på minimikapitalkravet som föreskrivs i artikel 129.1 d,
- e) styrka att företaget under sin verksamhet kommer att kunna ha en medräkningsbar kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet enligt artikel 100,
- f) styrka att företaget under sin verksamhet kommer att kunna ha medräkningsbart primärkapital som täcker minimikapitalkravet enligt artikel 128,
- g) styrka att företaget under sin verksamhet kommer att kunna följa det företagsstyrningssystem som avses i kapitel IV avsnitt 2,
- h) när det gäller skadeförsäkring, meddela namn och adress på alla skaderegleringsrepresentanter som utses i enlighet med artikel 4 i direktiv 2000/26/EG i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som ska täckas klassificeras i klass 10 under del A i bilaga I till det här direktivet, med undantag för fraktförarens ansvar.

2. Ett försäkringsföretag, som ansöker om auktorisation att utvidga sin verksamhet till andraklasser eller att utvidga en auktorisation som endast täcker vissa risker inom en försäkringsklass, ska förete en verksamhetsplan enligt artikel 23.

Företaget ska dessutom kunna visa att det har en medräkningsbar kapitalbas som täcker de solvens- och minimikapitalkrav som föreskrivs i artikel 100 första stycket och artikel 128.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 ska ett försäkringsföretag som bedriver livförsäkringsverksamhet och söker auktorisation enligt artikel 73 för att utvidga sitt verksamhetsområde till någon eller några av de försäkringsrisker som avses i klasserna 1 eller 2 i del A i bilaga I visa att det:

- a) innehar medräkningsbart primärkapital som motsvarar den absolut lägsta nivå på minimikapitalkraven för livförsäkringsföretag och för skadeförsäkringsföretag som anges i artikel 129.1 d,
- b) förbinder sig att under sin verksamhet uppfylla de finansiella minimikrav som avses i artikel 74.3.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 ska ett försäkringsföretag som bedriver skadeförsäkringsverksamhet avseende försäkringsrisker som anges i klasserna 1 eller 2 i del A i bilaga I och söker auktorisation enligt artikel 73 för att utvidga sitt verksamhetsområde till livförsäkringsrisker visa att det:

- a) innehar medräkningsbart primärkapital som motsvarar den absolut lägsta nivå på minimikapitalkraven för livförsäkringsföretag och för skadeförsäkringsföretag som anges i artikel 129.1 d,
- b) förbinder sig att under sin verksamhet uppfylla de finansiella minimikrav som avses i artikel 74.3.

Artikel 19

Nära förbindelser

Om det finns nära förbindelser mellan försäkrings- eller återförsäkringsföretaget och andra fysiska eller juridiska personer ska tillsynsmyndigheterna endast bevilja auktorisation om dessa förbindelser inte hindrar dem från att utöva en effektiv tillsyn.

Tillsynsmyndigheterna ska vägra auktorisation om lagar eller andra författningar i ett tredjeland, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer med vilka försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har nära förbindelser, eller svårigheter vid tillämpningen av dessa författningar, hindrar dem från att utöva en effektiv tillsyn.

Tillsynsmyndigheterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretagen förser dem med erforderliga uppgifter för att de fortlöpande ska kunna övervaka att bestämmelserna i första stycket efterlevs.

Artikel 20

Försäkringsföretags och återförsäkringsföretags huvudkontor

Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretags huvudkontor ska vara belägna i samma medlemsstat som deras stadseenliga säten.

Artikel 21

Försäkringsvillkor och premietariffer

1. Medlemsstaterna får inte kräva förhandsgodkännande av eller regelbunden underrättelse om allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, försäkringstekniska grunder som särskilt använts för beräkning av premietariffer och försäkringstekniska avsättningar, eller formulär och andra tryckta handlingar som företaget avser att använda i sina mellanhanden med försäkringstagare eller cedent- eller retrocedentföretag.

För livförsäkringar och uteslutande i syfte att kontrollera efterlevnaden av nationella bestämmelser rörande försäkringsmatematiska principer, får hemmedlemsstaten dock kräva regelbunden underrättelse om de försäkringstekniska grunder som använts vid beräkning av premietariffer och försäkringstekniska avsättningar. Detta krav ska inte utgöra en förutsättning för att ett livförsäkringsföretag ska beviljas auktorisation.

2. Medlemsstaterna ska inte upprätthålla eller införa system med förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, om detta inte är en del av allmänna priskontrollsystem.

3. Medlemsstaterna får kräva att företag, som söker eller har beviljats auktorisation för klass 18 i del A i bilaga I, ska genomgå kontroller beträffande sina direkta och indirekta resurser i fråga om personal och utrustning som bl.a. omfattar den medicinska personalens kvalifikationer och kvaliteten på den utrustning som dessa företag förfogar över för att utföra de åtaganden som sammanhänger med den klassen.

4. Medlemsstaterna får upprätthålla eller införa lagar och andra författningar som föreskriver godkännande av stiftelseurkund och bolagsordning samt att alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn ska företes.

Artikel 22

Marknadens ekonomiska behov

Medlemsstaterna får inte kräva att en ansökan om auktorisation ska behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Artikel 23

Verksamhetsplan

1. Den verksamhetsplan som avses i artikel 18.1 c ska innehålla uppgifter eller dokumentation om följande:

- a) Beskaffenheten av de risker eller åtaganden som det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget avser att täcka.
- b) De slag av återförsäkringsåtgärder som återförsäkringsföretaget avser att avtala om med cedentföretag.
- c) Grundprinciperna för återförsäkring och retrocession.

- d) De poster i primärkapitalet som motsvarar den lägsta nivån på minimikapitalkravet.
- e) Uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner; för ändamålet avsatta medel och, om de risker som ska täckas klassificeras enligt klass 18 i del A i bilaga I, de resurser som står till försäkringsföretagets förfogande för tillhandahållande av den utlovade assistansen.

2. Utöver de krav som anges i punkt 1 ska planen, beträffande de tre första räkenskapsåren, omfatta följande:

- a) En prognos för balansräkningen.
- b) Skattningar av det framtida solvenskapitalkravet enligt kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 1 som utarbetats på grundval av den prognos för balansräkningen som avses i led a samt den beräkningsmetod som använts för denna skattning.
- c) Skattningar av det framtida minimikapitalkravet enligt artiklarna 128 och 129 som utarbetats på grundval av den prognos för balansräkningen som avses i led a samt den beräkningsmetod som använts för denna skattning.
- d) Skattningar av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringstekniska avsättningar, minimikapitalkrav och solvenskapitalkrav.
- e) När det gäller skadeförsäkring och återförsäkring även följande:
- i) Skattningar av driftskostnader utöver uppbyggnadskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner.
- ii) Skattningar av premier eller bidrag och kostnader för försäkringsfall.
- f) När det gäller livförsäkring ska även en detaljerad prognos lämnas över intäkter och kostnader avseende direkt försäkring samt mottagen och avgiven återförsäkring.

Artikel 24

Aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav

1. Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska inte bevilja ett företag auktorisation för försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet förrän de har fått information om vilka aktieägare eller medlemmar, fysiska eller juridiska personer, som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav, och om storleken av dessa innehav.

Dessa myndigheter ska vägra auktorisation om de, med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, bedömer att kompetensen hos aktieägare eller medlemmar inte är tillfredsställande.

2. Vid tillämpning av punkt 1 i ska hänsyn tas till rösträtter enligt artiklarna 9 och 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad ⁽¹⁾ samt villkoren för sammanläggning av dessa enligt artikel 12.4 och 12.5 i det direktivet.

Medlemsstaterna ska inte beakta de rösträtter eller andelar som värdepappersföretag eller kreditinstitut kan inneha till följd av garantiverksamhet för finansiella instrument och/eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande enligt avsnitt A punkt 6 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG, förutsatt att dessa rättigheter dels inte utövas eller på annat sätt utnyttjas för att ingripa i emittentens förvaltning och dels avyttras inom ett år efter förvärvet.

Artikel 25

Avslag på auktorisationsansökan

Varje beslut om avslag på en ansökan om auktorisation ska åtföljas av en närmare motivering som ska tillställas det berörda företaget.

Varje medlemsstat ska se till att ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation kan prövas i domstol.

Sådan rätt till domstolsprövning ska även finnas i de fall där tillsynsmyndigheterna inte behandlat en ansökan om auktorisation inom sex månader från den dag då ansökan mottogs.

Artikel 26

Samråd med myndigheter i andra medlemsstater

1. Samråd med tillsynsmyndigheterna i någon av de andra berörda medlemsstaterna ska genomföras innan auktorisation beviljas för något av följande företag:

- a) Dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i den medlemsstaten.
- b) Dotterföretag till moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i den medlemsstaten.
- c) Ett företag som står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska person som har ägarkontrollen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i den medlemsstaten.

⁽¹⁾ EUT L 390, 31.12.2004, s. 38.

2. Samråd med de myndigheter i en berörd medlemsstat som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag ska genomföras innan auktorisation beviljas för något av följande försäkrings- eller återförsäkringsföretag:

- a) Dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.
- b) Dotterföretag till moderföretaget till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.
- c) Ett företag som står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska person som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.

3. De relevanta myndigheter som avses i punkterna 1 och 2 ska samråda med varandra särskilt när de bedömer lämpligheten hos aktieägarna och alla personer som i praktiken leder företaget eller utför andra centrala funktioner och som ingår i ledningen för en annan enhet i samma grupp.

De ska till varandra överlämna alla de uppgifter om lämpligheten hos aktieägarna och alla personer som i praktiken leder företaget eller utför andra centrala funktioner, som är relevanta för övriga berörda behöriga myndigheter när det gäller att bevilja auktorisation samt fortlöpande bedöma efterlevnaden av uppställda verksamhetsvillkor.

KAPITEL III

Tillsynsmyndigheter och allmänna regler

Artikel 27

Tillsynens huvudsyfte

Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheterna har tillgång till de medel som krävs, och att de har relevant expertkompetens, kapacitet och mandat för att uppnå tillsynens huvudsyfte, nämligen skyddet av försäkrings- och förmånstagare.

Artikel 28

Finansiell stabilitet och procykliklighet

Utan att det påverkar huvudsyftet med tillsynen enligt artikel 27, ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna vid utövandet av sina allmänna uppgifter tar vederbörlig hänsyn till de potentiella effekter som deras beslut kan komma att få för de berörda finanssystemens stabilitet i Europeiska unionen, särskilt i krissituationer, med hänsyn till den information som finns tillgänglig vid tillfället i fråga.

I tider av exceptionella rörelser på finansmarknaderna ska tillsynsmyndigheterna ta hänsyn till de potentiellt procykliska effekterna av sina åtgärder.

Artikel 29

Allmänna principer för tillsynen

1. Tillsynen ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod. Den ska innefatta kontinuerlig kontroll av att försäkrings- och återförsäkringsverksamheten fungerar korrekt och att försäkrings- och återförsäkringsföretagen iakttar gällande tillsynsregler.

2. Tillsyn av försäkrings- och återförsäkringsföretag ska innefatta en lämplig blandning av åtgärder på distans och inspektioner på plats.

3. Medlemsstaterna ska se till att kraven i detta direktiv tillämpas på ett sätt som står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i varje försäkrings- eller återförsäkringsföretags verksamhet.

4. Kommissionen ska se till att genomförandeåtgärderna beaktar proportionalitetsprincipen så att detta direktiv tillämpas proportionerligt, särskilt när det gäller mycket små försäkringsföretag.

Artikel 30

Tillsynsmyndigheter och tillsynens omfattning

1. Hemmedlemsstaten är ensam ansvarig för den finansiella tillsynen över försäkrings- och återförsäkringsföretag, inbegripet den del av verksamheten som företagen bedriver genom filial eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster.

2. Finansiell tillsyn enligt punkt 1 ska omfatta kontroll avseende försäkrings- eller återförsäkringsföretagets hela verksamhet, inbegripet dess solvens och upprättande av försäkringstekniska avsättningar, dess tillgångar och medräkningsbara kapitalbas, enligt de regler som medlemsstaten fastställt eller den praxis som tillämpas i hemmedlemsstaten med iakttagande av de bestämmelser som har antagits på gemenskapsnivå.

Om det berörda försäkringsföretaget har auktorisation att försäkra risker som förts till försäkringsklass 18 i del A i bilaga I ska tillsynen utvidgas till att gälla kontroll av de resurser i tekniskt avseende som försäkringsföretaget förfogar över för att kunna utföra den assistans som det har åtagit sig att lämna, om hemmedlemsstatens lagstiftning föreskriver kontroll av sådana resurser.

3. Om tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där risken är belägen eller i medlemsstaten för åtagandet eller, när det gäller återförsäkringsföretag, i värdmedlemsstaten har anledning att anta att verksamheten i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag kan påverka dess finansiella sundhet, ska de informera tillsynsmyndigheterna i detta företags hemmedlemsstat.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska avgöra om företaget följer de stabilitetsprinciper som fastställs genom detta direktiv.

Artikel 31

Överblickbarhet och ansvar

1. Tillsynsmyndigheterna ska utföra sina uppgifter på ett överblickbart sätt med tydlig ansvarsfördelning och vederbörlig hänsyn till skyddet av konfidentiell information.
2. Medlemsstaterna ska se till att följande information offentliggörs:
 - a) Texterna till lagar och andra författningar samt allmänna vägledningar på försäkringsrättens område.
 - b) De allmänna kriterier och metoder, inklusive de verktyg som utvecklats i enlighet med artikel 34.4, som tillämpas vid den samlade tillsynsbedömningen enligt artikel 36.
 - c) Aggregerade statistiska uppgifter om centrala aspekter av tillämpningen av stabilitetsregelverket.
 - d) Hur de valmöjligheter som ges genom detta direktiv utnyttjas.
 - e) Tillsynens syften och dess huvudsakliga funktioner och verksamhetsformer.

De uppgifter som offentliggörs enligt första stycket ska vara tillräckliga som underlag för en jämförelse mellan de metoder som används av tillsynsmyndigheterna i de olika medlemsstaterna.

Offentliggörandena ska utformas enligt ett gemensamt format och uppdateras regelbundet. Den information som det hänvisas till första stycket leden a–e ska finnas tillgänglig i varje medlemsstat på en och samma webbplats.

3. Medlemsstaterna ska föreskriva överblickbara rutiner för tillsättande och avsked av ledamöter i tillsynsmyndigheternas styrelser och verkställande organ.

4. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för punkt 2 med närmare uppgifter om de centrala aspekter för vilka aggregerade statistiska uppgifter ska offentliggöras och om format, struktur, innehållsförteckningar och publiceringsdatum för dessa offentliggöranden.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 32

Förbud mot vägran att godkänna återförsäkrings- och retrocessionsavtal

1. Ett försäkringsföretags hemmedlemsstat får inte vägra att godkänna ett återförsäkringsavtal som ingåtts med ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med artikel 14 av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det återförsäkrings- eller försäkringsföretags finanser.
2. Återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat får inte motsätta sig ett retrocessionsavtal som företaget ingått med ett återförsäkrings- eller försäkringsföretag som är auktoriserat enligt artikel 14 av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det återförsäkrings- eller försäkringsföretags finanser.

Artikel 33

Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat

Medlemsstaterna ska föreskriva att, i de fall då ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en medlemsstat utövar verksamhet genom filial, tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten får, efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten, själva eller genom därför utsedda ombud på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över företaget.

Myndigheterna i den berörda värdmedlemsstaten får medverka i sådana kontroller.

Artikel 34

Allmänna tillsynsbefogenheter

1. Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna har befogenheter att vidta förebyggande och korrigerande åtgärder för att säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag följer lagar och andra författningar i varje medlemsstat.

2. Tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att vidta alla åtgärder som krävs – när så är lämpligt, även av administrativ eller finansiell natur – som rör försäkrings- eller återförsäkringsföretag och medlemmar av deras förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att kräva in alla uppgifter som är nödvändiga för att utöva tillsyn enligt artikel 35.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att, när så är lämpligt och nödvändigt, utöver reglerna för beräkning av solvenskapitalkravet utarbeta kvantitativa redskap för att som ett led i den samlade tillsynsbedömningen analysera försäkrings- och återförsäkringsföretags förmåga att hantera möjliga händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållandena som skulle kunna påverka deras samlade finansiella ställning negativt. Tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att kräva att företagen genomför sådana bedömningar.

5. Tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att göra undersökningar på plats i försäkrings- och återförsäkringsföretags lokaler.

6. Tillsynsmyndigheterna ska utöva sina befogenheter inom rimlig tid och på ett proportionerligt sätt.

7. De befogenheter beträffande försäkrings- och återförsäkringsföretag som avses i punkterna 1–5 ska även gälla verksamheter i dessa företag som omfattas av uppdragsavtal.

8. De åtgärder som anges i punkterna 1–5 och 7 ska, vid behov och när så är lämpligt, genomdrivas på rättslig väg.

Artikel 35

Uppgifter som ska lämnas till tillsynsmyndigheterna

1. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag till tillsynsmyndigheterna lämnar de uppgifter som är nödvändiga för tillsynen. Dessa uppgifter ska minst omfatta vad som krävs för följande under genomförandet av förfarandet i artikel 36:

- a) Bedömningen av företagets företagsstyrningssystem, den verksamhet de bedriver, de värderingsprinciper som tillämpas i solvenssammanhang, de risker företagen står inför och deras system för att hantera dessa samt, i fråga om kapital, struktur, behov och planering.
- b) Beslut som framstår som påkallade till följd av vad som framkommit när myndigheterna utövat sina tillsynsrättigheter och -skyldigheter.

2. Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna har följande befogenheter:

- a) Att fastställa art, omfattning och format för de uppgifter som avses i punkt 1 och som de kräver att försäkrings- och återförsäkringsföretag ska lämna vid följande tillfällen:
 - i) Med i förväg fastställd periodicitet.
 - ii) När i förväg definierade händelser inträffar.
 - iii) Under undersökningar som gäller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags situation.

b) Att kräva in alla uppgifter om avtal som innehas av förmedlare eller ingåtts med tredje man.

c) Att begära information från externa experter, t.ex. revisorer och aktuarier.

3. De uppgifter som avses i punkterna 1 och 2 ska omfatta följande:

a) Kvalitativa eller kvantitativa inslag, eller lämplig kombination av sådana.

b) Historiska, aktuella eller framåtblickande inslag, eller lämplig kombination av sådana.

c) Uppgifter från interna eller externa källor, eller lämplig kombination av sådana.

4. De uppgifter som avses i punkterna 1 och 2 ska stå i överensstämmelse med följande principer:

a) De ska stå i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av det berörda företags verksamhet, särskilt de inneboende riskerna med denna verksamhet.

b) De ska vara tillgängliga, fullständiga i varje väsentligt hänseende, jämförbara och konsekvent utformade över tiden.

c) De ska vara relevanta, tillförlitliga och förståeliga.

5. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha upprättat lämpliga system och strukturer för att uppfylla kraven i punkterna 1–4 och ett styrdokument som godkänts av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan och som säkerställer att de lämnade uppgifterna hela tiden motsvarar kraven.

6. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att närmare specificera de uppgifter som avses i punkterna 1–4 i syfte att nå en lämplig grad av enhetlighet i rapporteringen till tillsynsorganen.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 36

Tillsynens granskningsprocess

1. Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna granskar och utvärderar de strategier, processer och rapporteringsrutiner som försäkrings- och återförsäkringsföretagen har inrättat för att följa de lagar och andra författningar som antas enligt detta direktiv.

Denna granskning och utvärdering ska omfatta bedömningar av kvalitativa krav med avseende på systemet för företagsstyrning, av de risker som de berörda företagen står - eller kan komma att ställas - inför och av företagens förutsättningar för att kunna bedöma dessa risker med beaktande av de rådande förhållandena i den miljö där de verkar.

2. Tillsynsmyndigheterna ska särskilt granska och utvärdera att bestämmelserna om följande efterlevs:

- a) Företagsstyrningssystem, inklusive egen risk- och solvensbedömning, enligt kapitel IV avsnitt 2.
- b) Försäkringstekniska avsättningar enligt kapitel VI avsnitt 2.
- c) Kapitalkrav enligt kapitel VI avsnitten 4 och 5.
- d) Placeringsregler enligt kapitel VI avsnitt 6.
- e) Kapitalbasens kvalitet och kvantitet enligt kapitel VI avsnitt 3.
- f) Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget använder en fullständig eller partiell intern modell: kontinuerligt uppfyllande av kraven på fullständiga och partiella interna modeller i kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3.

3. Tillsynsmyndigheterna ska ha inrättat lämpliga kontrollredskap för att kunna påvisa försämringar av den finansiella ställningen för försäkrings- eller återförsäkringsföretag och följa upp insatserna för att åtgärda sådana försämringar.

4. Tillsynsmyndigheterna ska bedöma om försäkrings- och återförsäkringsföretagen har utvecklat tillfredsställande metoder och praxis för att påvisa möjliga händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållandena som skulle kunna påverka den samlade ekonomiska ställningen negativt i de företag som berörs.

Tillsynsmyndigheterna ska bedöma företagets förmåga att stå emot sådana möjliga händelser eller framtida förändringar av de ekonomiska förhållandena.

5. Tillsynsmyndigheterna ska ha nödvändiga befogenheter för att kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag åtgärdar svagheter eller brister som påvisats i den samlade tillsynsbedömningen.

6. De granskningar, utvärderingar och bedömningar som avses i punkterna 1, 2 och 4 ska genomföras regelbundet.

Tillsynsmyndigheterna ska fastställa en minsta frekvens och omfattning för dessa granskningar, utvärderingar och bedömningar med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets verksamhet.

Artikel 37

Kapitaltillägg

1. Efter den samlade tillsynsbedömningen får tillsynsmyndigheterna i särskilda fall genom ett motiverat beslut fastställa ett krav på kapitaltillägg för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag. Denna möjlighet ska endast kunna utnyttjas i följande fall:

- a) Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för solvenskapitalkravet, beräknat med standardformeln i överensstämmelse med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 2, och
 - i) kravet på att använda en intern modell enligt artikel 119 är olämpligt eller har visat sig ineffektivt, eller
 - ii) en fullständig eller partiell intern modell håller på att utarbetas i enlighet med artikel 119.
- b) Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för solvenskapitalkravet, beräknat enligt en fullständig eller partiell intern modell i överensstämmelse med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3, på grund av att vissa kvantifierbara risker inte beaktas i tillräcklig utsträckning och det inte har lyckats att inom skäligen tid anpassa modellen så att den bättre ger uttryck för den föreliggande riskprofilen.
- c) Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags företagsstyrningssystem avviker väsentligt från de normer som fastställs genom kapitel IV avsnitt 2, att dessa avvikelser medför att företaget inte kan garantera en korrekt identifiering, mätning, övervakning, hantering och rapportering av de risker som det är - eller kan komma att bli - exponerat för och att det är osannolikt att bristerna kan korrigeras inom skäligen tid endast genom insats av andra åtgärder.

2. I de fall som anges i punkt 1 a och b ska kapitaltillägget beräknas så att det säkerställs att företaget uppfyller kraven i artikel 101.3.

I de fall som beskrivs under punkt 1 c ska kapitaltillägget vara proportionerligt mot de betydande risker som uppstått på grund av de brister som föranledde tillsynsmyndigheten att besluta om kapitaltillägg.

3. I de fall som anges i punkt 1 b och c ska tillsynsmyndigheten se till att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget vidtar alla ansträngningar för att avhjälpa de risker som ledde till föreläggandet av ett krav på kapitaltillägg.

4. Tillsynsmyndigheten ska granska det krav på kapitaltillägg som avses i punkt 1 minst en gång om året och upphäva det när företaget har avhjälpt de brister som ledde till föreläggandet.

5. Det icke-tillfredsställande solvenskapitalkravet ska ersättas med samma solvenskapitalkrav plus det kapitaltillägg som förelagts.

Utan hinder av punkt 1 ska solvenskapitalkravet inte innefatta det kapitaltillägg som förelagts i enlighet med punkt 1 c för beräkning av den riskmarginal som anges i artikel 77.5.

6. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera de omständigheter under vilka ett krav på kapitaltillägg kan föreläggas och metoderna för beräkningen av ett sådant krav.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 38

Tillsyn över funktioner och verksamheter som omfattas av uppdragsavtal

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 49 ska medlemsstaterna se till att försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår uppdragsavtal beträffande en funktion eller försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet vidtar de åtgärder som krävs för att garantera att följande villkor uppfylls:

- a) Tjänsteleverantören ska samarbeta med försäkrings- eller återförsäkringsföretagets tillsynsmyndigheter avseende de funktioner eller verksamheter som omfattas av uppdragsavtal.
- b) Försäkrings- och återförsäkringsföretagen, deras revisorer och tillsynsmyndigheterna ska ha faktisk tillgång till uppgifter som rör de funktioner eller verksamheter som omfattas av uppdragsavtal.
- c) Tillsynsmyndigheterna ska ha faktiskt tillträde till tjänsteleverantörens lokaler och ska kunna utöva dessa tillträdesrättigheter.

2. Den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad ska tillåta att försäkrings- eller återförsäkringsföretagets tillsynsmyndigheter – själva eller genom personer som de utser för detta ändamål – genomför inspektioner på plats i tjänsteleverantörens lokaler. Försäkrings- eller återförsäkringsföretagets tillsynsmyndighet ska underrätta de relevanta myndigheterna i tjänsteleverantörens medlemsstat innan de genomför inspektionen på plats. Om det gäller en enhet som inte är föremål för tillsyn, ska tillsynsmyndigheten vara relevant myndighet.

Tillsynsmyndigheterna i försäkrings- eller återförsäkringsföretagets medlemsstat får delegera sådana inspektioner på plats till tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad.

Artikel 39

Överlåtelse av försäkringsbestånd

1. Medlemsstaterna ska, på de villkor som föreskrivs i nationell lag, ge försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier tillstånd att, helt eller delvis, överlåta sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, till ett acceptföretag som är etablerat inom gemenskapen.

Tillstånd till sådan överlåtelse får ges endast om tillsynsmyndigheterna i acceptföretagets hemmedlemsstat intygar att acceptföretaget har tillräcklig medräkningsbar kapitalbas för att täcka det solvenskapitalkrav som anges i artikel 100 första stycket sedan överlåtelsen beaktats.

2. För försäkringsföretag ska punkterna 3–6 gälla.

3. Om en filial avser att, helt eller delvis, överlåta egna bestånd av försäkringsavtal, ska den medlemsstat där filialen är belägen rådfrågas.

4. I de fall som avses i punkterna 1 och 3 ska tillsynsmyndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemmedlemsstat ge tillstånd till överlåtelsen efter att ha inhämtat godkännande från myndigheterna i de medlemsstater där kontrakten ingicks, antingen enligt etableringsfriheten eller rätten att tillhandahålla tjänster.

5. Myndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas ska, inom tre månader efter det att de mottagit begäran om samråd, lämna sina yttranden eller medgivanden till myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemmedlemsstat.

Om de myndigheter som rådfrågats inte lämnat något svar inom denna tid ska detta tolkas som att de har givit sitt tysta medgivande.

6. En överlåtelse av försäkringsbestånd som tillåtits med stöd av punkterna 1–5 ska offentliggöras antingen före eller efter auktorisationen i överensstämmelse med nationell lag i hemmedlemsstaten eller den medlemsstat där risken är belägen eller i medlemsstaten för åtagandet.

Sådana överlåtelser ska automatiskt bli gällande gentemot försäkringstagare, de försäkrade och alla andra för vilka de överlåtna avtalen medför rättigheter eller skyldigheter.

Första och andra styckena i denna punkt ska inte inverka på medlemsstaternas rätt att ge försäkringstagarna möjlighet att säga upp avtal inom en fastställd tid efter en överlåtelse.

KAPITEL IV

Villkor för utövandet av verksamheten

Avsnitt 1

Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganets ansvar

Artikel 40

Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganets ansvar

Medlemsstaterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretagens förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan har det yttersta ansvaret för att varje berört företag följer de lagar och andra författningar som antas enligt detta direktiv.

Avsnitt 2

Företagsstyrningssystem

Artikel 41

Allmänna krav på företagsstyrningen

1. Medlemsstaterna ska kräva att alla försäkrings- och återförsäkringsföretag har upprättat ett effektivt företagsstyrningssystem som garanterar en sund och ansvarsfull företagsledning.

Systemet ska minst omfatta en tillfredsställande och överblickbar organisationsstruktur med en tydlig ansvarsfördelning med lämplig grad av uppdelning av uppgifterna och ett effektivt system för att säkerställa att information förs vidare. Det ska vara utformat så att det uppfyller kraven i artiklarna 42–49.

Företagsstyrningssystemet ska regelbundet ses över internt.

2. Företagsstyrningssystemet ska stå i proportion till försäkrings- eller återförsäkringsföretagets art, storlek och komplexitet.

3. Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska ha utarbetat styrdokument för åtminstone riskhantering, internkontroll, internrevision och, i tillämpliga fall, verksamhet som omfattas av uppdragsavtal. De ska se till att dessa styrdokument efterföljs.

Styrdokumentet ska ses över minst en gång per år. Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganets förhandsgodkännande ska krävas för styrdokumentet, som ska anpassas när väsentliga förändringar av det berörda systemet eller området inträffar.

4. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska vidta rimliga åtgärder för att garantera att deras verksamhet bedrivs med kontinuitet och på ett korrekt sätt, inklusive utvecklingen av beredningsplaner. Företaget ska i detta syfte använda lämpliga och proportionella system, resurser och förfaranden.

5. Tillsynsmyndigheterna ska ha tillräckliga medel, metoder och befogenheter för att kontrollera försäkrings- och återförsäkringsföretagens företagsstyrningssystem och för att utvärdera framväxande risker som företagen påvisat och som kan påverka sundheten i deras finansiella situation.

Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att kräva att ett företagsstyrningssystem förbättras och förstärks för att säkerställa att kraven i artiklarna 42–49 efterlevs.

Artikel 42

Lämplighetskrav för personer som leder företagets verksamhet eller utför andra centrala funktioner

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska se till att alla personer som leder företagets verksamhet eller utför andra centrala funktioner vid varje tidpunkt uppfyller följande krav:

a) Deras kvalifikationer, kunskaper och erfarenheter inom verksamhetsområdet är tillräckliga för att de ska kunna utöva en sund och ansvarsfull företagsledning.

b) Deras anseende och integritet motsvarar högt ställda krav.

2. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska meddela tillsynsmyndigheten varje förändring av den personkrets som leder verksamheten eller har ansvaret för andra centrala funktioner och därvid att lämna alla uppgifter som är nödvändiga för att man ska kunna bedöma om nyttillkomna medlemmar av företagsledningen har den lämplighet som krävs.

3. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska underrätta sina tillsynsmyndigheter om någon av de personer som avses i punkterna 1 och 2 har ersatts på grund av att han eller hon inte längre uppfyller kraven i punkt 1.

Artikel 43

Styrkande av gott anseende

1. När en värdmedlemsstat av sina egna medborgare kräver vandelsintyg eller bevis om att de inte tidigare varit försatta i konkurs, eller både och, ska medlemsstaten, när det gäller medborgare i andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta ett utdrag ur belastningsregistret eller, i avsaknad därav, motsvarande handlingar, utfärdade av en behörig rättslig eller administrativ myndighet i hemmedlemsstaten eller i den medlemsstat där den utländske medborgaren senast har uppehållit sig och som visar att dessa krav är tillgodosedda.

2. Om hemmedlemsstaten eller den medlemsstat där utlåningen senast har uppehållit sig inte utfärdar sådana handlingar som avses i punkt 1, får dessa ersättas av en förklaring under ed – eller, i medlemsstater där inga bestämmelser om edgång finns, av en försäkran – av den utländske medborgaren inför en behörig rättslig eller administrativ myndighet eller, i förekommande fall, inför en notarie i hemmedlemsstaten eller i den medlemsstat där den utländske medborgaren senast har uppehållit sig.

Myndigheten eller notarien ska utfärda ett intyg om edgång eller avgiven försäkran.

Den förklaring som avses i första stycket får, när det gäller ingen tidigare konkurs, också avges inför en behörig näringsorganisation i den berörda medlemsstaten.

3. De handlingar och intyg som avses i punkterna 1 och 2 får vid ingivandet inte vara äldre än tre månader.

4. Medlemsstaterna ska utse de myndigheter och organisationer som ska ha behörighet att utfärda handlingar som avses i punkterna 1 och 2 och ska genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Varje medlemsstat ska även underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de myndigheter och organisationer till vilka de i punkterna 1 och 2 nämnda handlingarna ska ges in till stöd för en ansökan om att inom ifrågakvarande medlemsstat bedriva sådan verksamhet som avses i artikel 2.

Artikel 44

Riskhantering

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha upprättat effektiva riskhanteringssystem som innefattar de strategier, processer och rapporteringsrutiner som är nödvändiga för att på företags- och gruppnivå fortlöpande kunna identifiera, mäta, övervaka, hantera och rapportera de risker som de är, eller kan komma att bli, exponerade för och det inbördes beroendet mellan dessa.

Riskhanteringssystemet ska vara effektivt och väl integrerat med försäkrings- eller återförsäkringsföretagets organisationsstruktur och beslutsprocesser, med lämplig hänsyn till vilka personer som faktiskt leder företaget eller innehar andra nyckelpositioner.

2. Riskhanteringssystemet ska avse såväl sådana risker som ska ingå vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt artikel 101.4 som risker som inte, eller endast delvis, ska beaktas vid denna beräkning.

Riskhanteringssystemet ska omfatta minst följande områden:

- a) Teckning av försäkringar och avsättningar.
- b) ALM-tekniker ("asset-liability management").
- c) Placeringar, särskilt i derivatinstrument och liknande åtaganden.

- d) Hantering av likviditets- och koncentrationsrisker.
- e) Hantering av operativ risk.
- f) Återförsäkring och andra riskreduceringstekniker.

Det styrdokument för riskhantering som avses i artikel 41.3 ska innehålla riktlinjer avseende andra stycket leden a–f i denna punkt.

3. I fråga om placeringsrisker ska försäkrings- och återförsäkringsföretagen styrka att de uppfyller kraven i kapitel VI avsnitt 6.

4. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska inrätta en riskhanteringsfunktion som ska ges en struktur som underlättar genomförandet av riskhanteringssystemet.

5. För försäkrings- och återförsäkringsföretag som använder en partiell eller fullständig intern modell som godkänts enligt artiklarna 112 och 113 ska riskhanteringsfunktionen också ansvara för följande:

- a) Att utforma och genomföra den interna modellen.
- b) Att testa och validera den interna modellen.
- c) Att dokumentera den interna modellen, inbegripet senare ändringar av den.
- d) Att analysera den interna modellens funktion och utarbeta sammanfattande rapporter om resultaten.
- e) Att underrätta förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet om de resultat den interna modellen presterar, föreslå områden där förbättringar krävs och informera organet om hur insatserna för att avhjälpa tidigare påvisade svagheter fortskrider.

Artikel 45

Egen risk- och solvensbedömning

1. Varje försäkringsföretag och återförsäkringsföretag ska som en del av sitt riskhanteringssystem genomföra en egen risk- och solvensbedömning.

Bedömningen ska minst omfatta följande:

- a) Det totala solvenskravet med beaktande av företagets specifika riskprofil, godkända risktoleransgränser och affärsstrategi.
- b) Fortlöpande uppfyllelse av kapitalkraven i kapitel VI avsnitten 4 och 5 och av kraven på försäkringstekniska avsättningar i kapitel VI avsnitt 2.

c) Hur betydande avvikelser är mellan det berörda företags riskprofil och de antaganden som legat till grund för solvenskravet enligt artikel 101.3 är, beräknat enligt kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 2 antingen med standardformeln eller med hjälp av företagets partiella eller fullständiga interna modell i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3.

2. För tillämpningen av punkt 1 a ska det berörda företaget ha infört processer som står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i dess verksamhet, och som gör det möjligt att korrekt kunna påvisa och värdera de risker som det står inför på kort och lång sikt och som det är, eller kan komma att bli, exponerat för. Företaget ska redovisa de metoder det använt i denna bedömning.

3. Om en intern modell används, ska i det fall som avses i punkt 1 c bedömningen även omfatta den omkalibrering som omvandlar interna risktal till det riskmått och den kalibrering som gäller för solvenskapitalkravet.

4. Den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i affärsstrategin och beaktas konsekvent vid företagets strategiska beslut.

5. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska genomföra den bedömning som avses i punkt 1 regelbundet och utan dröjsmål när någon väsentlig förändring av deras riskprofil inträffat.

6. Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska underrätta tillsynsmyndigheterna om resultaten av varje egen risk- och solvensbedömning som en del av uppgiftslämnandet enligt artikel 35.

7. Den egna risk- och solvensbedömningen ska inte användas för att beräkna kapitalkrav. Solvenskapitalkravet ska endast justeras i enlighet med artiklarna 37, 231-233 och 238.

Artikel 46

Internkontroll

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha upprättat ett effektivt system för internkontroll.

Det systemet ska minst omfatta förvaltnings- och redovisningsmetoder, ramar för internkontrollen, lämpliga rapporteringsrutiner på alla nivåer av företaget och en funktion för regelefterlevnad.

2. Funktionen för regelefterlevnad ska bland annat innefatta rådgivning till förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet i fråga om efterlevnaden av lagar och andra författningar som antas enligt detta direktiv. Den ska också bedöma de möjliga konsekvenserna av förändringar av de rättsliga ramarna för det berörda företags verksamheter och påvisande och bedömning av risker för bristande regelefterlevnad.

Artikel 47

Internrevision

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska inrätta en effektiv internrevisionsfunktion.

Internrevisionsfunktionen ska också utvärdera hur lämpligt och effektivt systemet för internkontroll är samt andra aspekter av företagsstyrningssystemet.

2. Internrevisionsfunktionen ska verka objektivt och oberoende i förhållande till de operativa funktionerna.

3. Internrevisionsfunktionens resultat och rekommendationer ska rapporteras till förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet som ska besluta om vilka åtgärder som ska vidtas med hänsyn till dessa resultat och rekommendationer, och ser till att dessa åtgärder genomförs.

Artikel 48

Aktuariefunktion

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska upprätta en effektiv aktuariefunktion som ska:

a) samordna beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna,

b) säkerställa lämpligheten av de metoder och de underliggande modeller som används samt av de antaganden som görs vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna,

c) bedöma om data som används vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna är tillräckliga och av den kvalitet som krävs,

d) jämföra bästa skattningar med den faktiska utvecklingen,

e) informera förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet om graden av tillförlitlighet och lämplighet i beräkningarna av försäkringstekniska avsättningarna,

f) se över beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna i de fall som anges i artikel 82,

g) yttra sig om den övergripande policyn för tecknande av försäkring,

h) yttra sig om lämpligheten av de utnyttjade återförsäkringslösningarna, och

i) bidra till att det riskhanteringssystem som avses i artikel 44 genomförs effektivt, särskilt när det gäller de riskmodeller som ligger till grund för beräkningen av kapitalkrav enligt kapitel VI avsnitten 4 och 5 och för den bedömning som avses i artikel 45.

2. Aktuariefunktionen ska utövas av personer som har kunskaper i försäkrings- och finansmatematik på en nivå som motiveras av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i försäkrings- eller återförsäkringsföretagets verksamhet, och som kan styrka sina erfarenheter på området enligt tillämpliga krav inom branschen eller andra gällande normer.

Artikel 49

Uppdragsavtal

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår uppdragsavtal beträffande funktioner eller försäkrings- eller återförsäkringsverksamheter behåller det fulla ansvaret för att uppfylla alla sina förpliktelser enligt detta direktiv.

2. Uppdragsavtal får inte ingås beträffande kritiska eller viktiga operativa funktioner eller verksamheter om det leder till något av följande:

- a) Kvaliteten hos det berörda företags företagsstyrningssystem försämras väsentligt.
- b) Den operativa risken ökas i otillbörlig utsträckning.
- c) Tillsynsmyndigheterna får försämrade möjligheter att kontrollera att företaget uppfyller sina förpliktelser.
- d) Hinder skapas för att fortlöpande ge försäkringstagarna tillfredsställande service.

3. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska i god tid underätta tillsynsmyndigheterna innan de ingår uppdragsavtal beträffande kritiska eller viktiga funktioner eller verksamheter och också om därpå följande väsentliga förändringar inom dessa funktioner eller verksamheter.

Artikel 50

Genomförandeåtgärder

1. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera följande:

- a) Delarna i de system som avses i artiklarna 41, 44, 46 och 47, särskilt de områden som ska tas upp i försäkrings- och återförsäkringsföretagets styrdokument för ALM-tekniker och placeringar enligt artikel 44.2.
- b) De funktioner som avses i artiklarna 44 och 46-48.
- c) Kraven i artikel 42 och de företagsfunktioner som berörs av dem.
- d) Villkor för uppdragsavtal, särskilt till tjänsteleverantörer i tredjeländer.

2. När det är nödvändigt att garantera adekvat samstämmighet vad avser den bedömning som nämns i artikel 45.1 a får kommissionen anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera delarna i den bedömningen.

3. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 3

Offentliggöranden

Artikel 51

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: innehåll

1. Medlemsstaterna ska, med beaktande av uppgifterna som krävs enligt artikel 35.3 och principerna i artikel 35.4, kräva att varje försäkrings- och återförsäkringsföretag årligen offentliggör en lägesrapport beträffande sin solvenssituation och finansiella ställning.

Rapporten ska innehålla följande, i fullständig form eller genom hänvisning till likvärdig information, både till art och omfattning, som offentliggjorts för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav:

- a) En beskrivning av företags verksamhet och resultat.
- b) En beskrivning av företagsstyrningssystemet och en bedömning av dess lämplighet med hänsyn till företags riskprofil.
- c) En beskrivning där varje riskkategori behandlas separat av riskeponering, riskkoncentration, riskreducering och riskkänslighet.
- d) En beskrivning, med separat behandling av tillgångar, försäkringstekniska avsättningar och andra skulder, av underlagen och metoderna för deras värdering med förklaring av eventuella större skillnader mellan dessa och dem som tillämpas vid värderingen av dem i den finansiella rapporteringen.
- e) En beskrivning av dispositionen av egna kapitalet, som minst tar upp följande:
 - i) Kapitalbasens struktur och belopp samt kvalitet.
 - ii) Beloppen för solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet.
 - iii) Det alternativ för att beräkna solvenskapitalkravet som anges i artikel 304.

iv) Information som klargör de huvudsakliga skillnaderna mellan de antaganden som legat till grund för standardformeln och de som ligger till grund för den eventuella interna modell som företaget använder vid beräkningen av sitt solvenskapitalkrav.

v) Storleken av underskridande av minimikapitalkravet eller väsentliga underskridanden av solvenskapitalkravet under rapporteringsperioden, även om dessa förhållanden senare rättats till, samt en förklaring av deras ursprung och följd och en redogörelse för korrigerande åtgärder som vidtagits.

2. Den beskrivning som avses i punkt 1 e i ska innehålla en analys av eventuella väsentliga förändringar som inträffat sedan den föregående rapporteringsperioden och en förklaring av eventuella större skillnader i förhållande till värderingen av sådana delar i den finansiella rapporteringen samt en kort beskrivning av i vilken mån kapital kan överföras.

I den uppgift om solvenskapitalkravet som avses i punkt 1 e ii ska separat anges det belopp som beräknats enligt kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 2 och 3 och eventuellt kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37 eller effekten av de specifika parametrar som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ska använda i enlighet med artikel 110, med kortfattad uppgift om den berörda tillsynsmyndighetens skäl för sitt krav.

Medlemsstaterna får dock – utan att detta påverkar andra offentliggöranden som är obligatoriska enligt andra rättsliga och administrativa krav – föreskriva att även om solvenskapitalkravet i punkt 1 e ii offentliggörs behöver inte kapitaltillägget, eller effekten av de specifika parametrar som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget måste använda i enlighet med artikel 110, offentliggöras separat under en övergångsperiod som löper ut senast den 31 oktober 2017.

Offentliggörandet av solvenskapitalkravet ska i tillämpliga fall åtföljas av en uppgift om att beloppet blir slutgiltigt först efter det att tillsynsmyndigheten gjort sin bedömning.

Artikel 52

Information till och rapporter från Ceiops

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att tillsynsmyndigheterna årligen ska lämna följande uppgifter till Ceiops:

a) Genomsnittligt kapitaltillägg per företag och fördelningen av det kapitaltillägg som tillsynsmyndigheten ålagt under det föregående året, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet och med separat redovisning avseende

i) samtliga försäkrings- och återförsäkringsföretag,

ii) livförsäkringsföretag,

iii) skadeförsäkringsföretag,

iv) försäkringsföretag som bedriver både livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet,

v) återförsäkringsföretag.

b) För var och en av de uppgifter som anges i led a: andelen av kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37.1 a, b och c.

2. Ceiops ska årligen offentliggöra följande uppgifter:

a) Den totala fördelningen av tilläggskapitalet för samtliga medlemsstater, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet och separat redovisat för

i) samtliga försäkrings- och återförsäkringsföretag,

ii) livförsäkringsföretag,

iii) skadeförsäkringsföretag,

iv) försäkringsföretag som bedriver både livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet,

v) återförsäkringsföretag.

b) Fördelningen av kapitaltilläggen för varje medlemsstat separat, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet, för samtliga försäkrings- och återförsäkringsföretag i den berörda medlemsstaten.

c) För var och en av de uppgifter som avses i leden a och b, andelen av kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37.1 a, b och c.

3. Ceiops ska överlämna de uppgifter som anges i punkt 2 till Europaparlamentet, rådet och kommissionen tillsammans med en rapport som redogör för graden av samstämmighet mellan tillsynsmyndigheternas tillämpning av krav på kapitaltillägg i de olika medlemsstaterna.

Artikel 53

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: tillämpliga principer

1. Tillsynsmyndigheterna ska tillåta att försäkrings- och återförsäkringsföretag inte offentliggör uppgifter i följande fall:

a) Om ett företags konkurrenter skulle gynnas i otillbörlig grad om uppgifterna offentliggjordes.

b) Om ett företag är ålagt tystnadsplikt eller sekretess genom sina förpliktelser mot försäkringstagarna eller andra relationer med motparter.

2. Om tillsynsmyndigheten har tillåtit att uppgifter inte offentliggörs, ska företagen ange detta i lägesrapporten om solvens och finansiell ställning med uppgift om skälen till detta.

3. Tillsynsmyndigheterna ska tillåta att försäkrings- och återförsäkringsföretag utnyttjar, eller hänvisar till, offentliggöranden som gjorts för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav, såvida dessa offentliggöranden till såväl art som omfattning är likvärdiga med den information som krävs enligt artikel 51.

4. Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas på de uppgifter som avses i artikel 51.1 e.

Artikel 54

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: uppdateringar och frivilliga ytterligare uppgifter

1. Om någon betydande förändring inträffat som i väsentlig grad minskat relevansen hos de uppgifter som offentliggjorts enligt artiklarna 51 och 53, ska försäkrings- och återförsäkringsföretag offentliggöra lämplig information om arten och följderna av denna betydande förändring.

Vid tillämpningen av första stycket ska minst följande anses vara betydande förändringar:

- a) Det har konstaterats att minimikapitalkravet inte är uppfyllt, och tillsynsmyndigheterna antingen bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna någon realistisk kortsiktig finansiell saneringsplan eller inte erhåller någon sådan plan inom en månad efter det datum då underlåtelsen upptäcktes.
- b) Ett väsentligt underskridande av solvenskapitalkravet har konstaterats, och tillsynsmyndigheterna har efter två månader efter det datum då underlåtelsen upptäcktes inte erhållit någon realistisk åtgärdsplan.

I fall enligt andra stycket a ska tillsynsmyndigheterna kräva att företaget i fråga omedelbart offentliggör beloppet av underskridandet tillsammans med en förklaring av dess orsaker och följder samt eventuella vidtagna korrigerande åtgärder. Om en kortsiktig finansiell saneringsplan ursprungligen bedömts vara realistisk men avvikelser från minimikapitalkravet ändå inte har korrigerats inom tre månader från det att den konstaterats, ska avvikelserna offentliggöras vid utgången av denna period tillsammans med en förklaring av dess orsaker och följder samt eventuella vidtagna korrigerande åtgärder samt eventuella ytterligare planerade korrigerande åtgärder.

I fall enligt andra stycket b ska tillsynsmyndigheterna kräva att företaget i fråga omedelbart offentliggör beloppet för underskridandet tillsammans med en förklaring av dess orsaker och följder samt eventuella vidtagna korrigerande åtgärder. Om en åtgärdsplan ursprungligen har bedömts vara realistisk men avvikelserna från minimikapitalkravet ändå inte har korrigerats inom sex månader från det att den konstaterats, ska avvikelserna offentliggöras vid utgången av denna period tillsammans med en förklaring av dess orsaker och följder samt eventuella vidtagna korrigerande åtgärder samt eventuella ytterligare planerade korrigerande åtgärder.

2. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får frivilligt offentliggöra varje uppgift eller förklaring som rör deras solvens eller finansiella ställning för vilken offentliggörande inte krävs genom artiklarna 51 och 53 och punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 55

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: styrdokument och godkännande

1. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha upprättat lämpliga system och strukturer för att uppfylla kraven i artiklarna 51 och 53 och artikel 54.1 samt ett styrdokument som säkerställer att alla uppgifter som offentliggörs i enlighet med artiklarna 51, 53 och 54 fortlöpande är relevanta.

2. Lägesrapporten ska godkännas av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan och får offentliggöras först efter detta godkännande.

Artikel 56

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera vilka uppgifter som obligatoriskt ska offentliggöras och formerna för detta.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 4

Kvalificerade innehav

Artikel 57

Förvärv

1. Medlemsstaterna ska kräva att alla fysiska eller juridiska personer, eller sådana personer i samråd (nedan kallade *tilltänkta förvärvare*), som har fattat ett beslut om att direkt eller indirekt förvärva ett kvalificerat innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eller om att ytterligare öka, direkt eller indirekt, ett kvalificerat innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, varigenom andelen av rösttalet eller kapitalet kommer att överstiga 20 %, 30 % eller 50 % eller så att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget kommer att få ställning av dotterföretag, (tilltänkt förvärv), först skriftligen underrättar tillsynsmyndigheterna för det försäkrings- eller återförsäkringsföretag i vilket de avser att förvärva eller ytterligare öka ett kvalificerat innehav om

storleken på det tilltänkta innehavet samt lämnar relevanta uppgifter enligt artikel 59.4. Medlemsstaterna behöver inte tillämpa tröskelvärdet 30 % om de tillämpar ett tröskelvärde på en tredjedel enligt artikel 9.3 a i direktiv 2004/109/EG.

2. Medlemsstaterna ska kräva att varje fysisk eller juridisk person som har fattat ett beslut om att avyttra, direkt eller indirekt, ett kvalificerat innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag först skriftligen underrättar tillsynsmyndigheterna i företagets hemmedlemsstat om storleken av den personens innehav efter det avsedda avyttrandet. En sådan person ska även underrätta tillsynsmyndigheten om ett beslut om att minska den personens kvalificerade innehav i sådan mån att dennes andel av rösttalet eller kapitalet skulle understiga 20 %, 30 % eller 50 %, eller så att försäkrings- eller återförsäkringsföretagets ställning som dotterföretag till den personen därigenom skulle upphöra. Medlemsstaterna behöver inte tillämpa tröskelvärdet 30 % om de tillämpar ett tröskelvärde på en tredjedel enligt artikel 9.3 a i direktiv 2004/109/EG.

Artikel 58

Bedömningsperiod

1. Utan dröjsmål och under alla förhållanden senast två arbetsdagar efter mottagandet av den obligatoriska underrättelsen enligt artikel 57.1 samt efter ett eventuellt därpå följande mottagande av den information som avses i punkt 2, ska tillsynsmyndigheterna för den tilltänkta förvärvaren skriftligen bekräfta mottagandet.

Tillsynsmyndigheterna ska göra bedömningen enligt artikel 59.1 (bedömningen) inom 60 arbetsdagar från och med den skriftliga bekräftelsen av mottagandet av underrättelsen och av alla de handlingar som medlemsstaten kräver ska bifogas underrättelsen i enlighet med förteckningen i artikel 59.4 (bedömningsperioden)

Tillsynsmyndigheterna ska, vid tidpunkten för den skriftliga bekräftelsen, informera den tilltänkta förvärvaren om den dag då bedömningsperioden löper ut.

2. Tillsynsmyndigheterna får under bedömningsperioden vid behov, och inte senare än den femtionde arbetsdagen i bedömningsperioden, begära ytterligare uppgifter som krävs för att slutföra bedömningen. Denna begäran ska vara skriftlig och ska klart ange vilka ytterligare uppgifter som krävs.

Bedömningsperioden ska avbrytas mellan det datum då tillsynsmyndigheterna begär in uppgifter och det datum då svar tas emot från den tilltänkta förvärvaren. Avbrottet får inte överstiga tjugo arbetsdagar. Om tillsynsmyndigheterna därefter begär ytterligare uppgifter för komplettering eller förtydligande av uppgifterna, vilket de själva får besluta om, får detta inte leda till att bedömningsperioden avbryts.

3. Tillsynsmyndigheterna får förlänga det avbrott som avses i punkt 2 andra stycket till högst trettio arbetsdagar om den tilltänkta förvärvaren är

a) etablerad eller reglerad utanför gemenskapen, eller

b) en fysisk eller juridisk person och inte underställd tillsyn enligt det här direktivet eller rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) ⁽¹⁾, direktiv 2004/39/EG eller direktiv 2006/48/EG.

4. Om tillsynsmyndigheterna efter avslutad bedömning beslutar att motsätta sig det tilltänkta förvärvet, ska de inom två arbetsdagar, och inom bedömningsperioden, skriftligen underrätta den tilltänkta förvärvaren och ange skälen för sitt beslut. Om inget annat föreskrivs i nationell lagstiftning, får en lämplig motivering av beslutet göras tillgänglig för allmänheten på den tilltänkta förvärvarens begäran. Detta får inte hindra en medlemsstat från att ge tillsynsmyndigheten befogenhet att offentliggöra beslutet utan att den tilltänkta förvärvaren begär detta.

5. Om tillsynsmyndigheterna inom bedömningsperioden inte skriftligen motsätter sig det tilltänkta förvärvet, ska förvärvet anses vara godkänt.

6. Tillsynsmyndigheterna får fastställa en maximiperiod inom vilken det tilltänkta förvärvet ska vara genomfört och förlänga den när det är lämpligt.

7. Medlemsstaterna får inte införa strängare krav på underrättelse till och godkännande av tillsynsmyndigheterna av ett direkt eller indirekt förvärv av rösträtter eller kapital än de som föreskrivs i detta direktiv.

8. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder som närmare specificerar justeringar av kriterierna i artikel 59.1 för att beakta den framtida utvecklingen och sörja för en enhetlig tillämpning av artiklarna 57–63.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 59

Bedömning

1. Vid bedömningen av underrättelsen enligt artikel 57.1 och av uppgifterna enligt artikel 58.2 ska tillsynsmyndigheterna, för att säkerställa sund och ansvarsfull ledning av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som förvärvet gäller, och med beaktande av den tilltänkta förvärvarens sannolika påverkan på försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, på grundval av samtliga följande kriterier bedöma om den tilltänkta förvärvaren är lämplig och det tilltänkta förvärvet är ekonomiskt sunt:

a) Den tilltänkta förvärvarens anseende.

⁽¹⁾ EGT L 375, 31.12.1985, s. 3.

- b) Det anseende och de erfarenheter de personer har som kommer att leda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets verksamhet till följd av det tilltänkta förvärvet.
- c) Den tilltänkte förvärvarens ekonomiska ställning, särskilt när det gäller den typ av verksamhet som bedrivs eller ska bedrivas i det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som förvärvet gäller.
- d) Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget kommer att kunna uppfylla och fortsätta att uppfylla stabilitetskraven enligt detta direktiv och, i tillämpliga fall, andra direktiv, främst direktiv 2002/87/EG, särskilt om den grupp som det kommer att bli en del av har en struktur som möjliggör en effektiv tillsyn, ett effektivt informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna samt fastställande av fördelningen av ansvaret mellan tillsynsmyndigheterna.
- e) Om det finns rimlig anledning att misstänka att det tilltänkta förvärvet har en koppling till pågående eller genomförd penningtvätt eller finansiering av terrorism eller försök till detta, enligt artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism ⁽¹⁾, eller att det tilltänkta förvärvet kan öka riskerna för sådan verksamhet.
2. Tillsynsmyndigheterna får motsätta sig det tilltänkta förvärvet endast om det finns rimlig anledning att göra detta enligt kriterierna i punkt 1 eller om de uppgifter som lämnats av den tilltänkte förvärvaren är ofullständiga.
3. Medlemsstaterna får varken införa förhandsvillkor för storleken på förvärvet av aktieägarandel eller tillåta tillsynsmyndigheterna att bedöma det tilltänkta förvärvet utifrån marknadens ekonomiska behov.
4. Medlemsstaterna ska se till att en förteckning görs allmänt tillgänglig med de uppgifter som krävs för bedömningen och som måste lämnas till tillsynsmyndigheterna vid den tid för underrättelsen som avses i artikel 57.1. Uppgiftskraven ska vara proportionella och anpassade till den tilltänkte förvärvarens och det tilltänkta förvärvets karaktär. Medlemsstaterna får inte kräva uppgifter som inte är relevanta för bedömningen.
5. Utan hinder av artikel 58.1, 58.2 och 58.3 ska en tillsynsmyndighet, om den har fått underrättelser om två eller flera tilltänkta förvärv eller ökning av kvalificerade innehav i ett och samma försäkrings- eller återförsäkringsföretag, behandla de tilltänkta förvärvarna på ett icke diskriminerande sätt.

⁽¹⁾ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15.

Artikel 60

Förvärv som görs av reglerade finansiella företag

1. Berörda tillsynsmyndigheter ska arbeta i fullständigt samråd med varandra vid bedömningen, om den tilltänkte förvärvaren tillhör någon av följande kategorier:
- a) Ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller förvaltningsbolag enligt artikel 1a.2 i direktiv 85/611/EEG (förvaltningsbolag för fondföretag) som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.
- b) Ett moderföretag till ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller förvaltningsbolag för fondföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.
- c) En fysisk eller juridisk person som kontrollerar ett kreditinstitut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, värdepappersföretag eller förvaltningsbolag för fondföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat eller inom en annan sektor än den som förvärvet gäller.
2. Tillsynsmyndigheterna ska utan onödigt dröjsmål förse varandra med alla väsentliga uppgifter eller andra uppgifter som är väsentliga eller relevanta för bedömningen. Härvid ska tillsynsmyndigheterna inbördes på begäran överlämna alla relevanta uppgifter och på eget initiativ överlämna alla väsentliga uppgifter. Eventuella synpunkter eller reservationer från den tillsynsmyndighet som ansvarar för den tilltänkte förvärvaren ska anges i ett beslut av den tillsynsmyndighet som auktoriserat det försäkringsföretag som förvärvet gäller.

Artikel 61

Försäkrings- och återförsäkringsföretags information till tillsynsmyndigheterna

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska, då de får kännedom därom, underrätta tillsynsmyndigheten i sin hemmedlemsstat om sådana förvärv eller avyttringar av innehav i företagets kapital som får till följd att dessa innehav överstiger eller understiger något av de gränstal som anges i artiklarna 57 och 58.1–58.7.

Försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska också, minst en gång om året, underrätta tillsynsmyndigheten i sin hemmedlemsstat om namnen på aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav samt om storleken på sådana innehav, såsom framgår exempelvis av uppgifter som lämnats vid bolagsstämma med aktieägare och medlemmar eller av uppgifter som redovisats i enlighet med föreskrifter som gäller för börsnoterade företag.

Artikel 62

Kvalificerade innehav: tillsynsmyndigheternas befogenheter

Medlemsstaterna ska, i fall då de personer som avses i artikel 57 utövar sitt inflytande på ett sätt som är ägnat att vara till förfång för en sund och ansvarsfull ledning av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, kräva att tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten för det företag i vilket ett kvalificerat innehav eftersträvas eller utökas vidtar lämpliga åtgärder för att få detta förhållande att upphöra. Sådana åtgärder får bland annat bestå i förelägganden, sanktioner gentemot styrelsen och den verkställande ledningen samt i upphävande av rösträtt som är knuten till de ifrågakvarande aktieägarnas eller medlemmarnas aktier eller andelar.

Motsvarande åtgärder ska vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna sådana underrättelser som avses i artikel 57.

Om ett innehav har förvärvats trots att tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten har motsatt sig förvärvet, ska medlemsstaterna, oavsett de sanktioner som i övrigt vidtas, föreskriva:

1. att rösträtterna för sådana innehav inte får utövas, eller
2. att avgivna röster får eller ska förklaras ogiltiga.

Artikel 63

Rösträtt

Vid tillämpningen av detta avsnitt ska hänsyn tas till rösträtter enligt artiklarna 9 och 10 i direktiv 2004/109/EG samt villkoren för sammanläggning av dessa enligt artikel 12.4 och 12.5 i det direktivet.

Medlemsstaterna ska inte beakta de rösträtter eller andelar som värdepappersföretag eller kreditinstitut kan inneha till följd av garantiverksamhet för finansiella instrument och/eller placering av finansiella instrument på grundval av ett fast åtagande enligt avsnitt A punkt 6 i bilaga I till direktiv 2004/39/EG, förutsatt att dessa rättigheter dels inte utövas eller på annat sätt utnyttjas för att ingripa i emittentens förvaltning, dels avyttras inom ett år efter förvärvet.

Avsnitt 5

Tystnadsplikt, informationsutbyte och främjande av enhetlighet i tillsynen

Artikel 64

Tystnadsplikt

Medlemsstaterna ska föreskriva att samtliga personer som tjänstgör hos eller har tjänstgjort hos tillsynsmyndigheter, liksom revisorer eller experter som är verksamma för dessa myndigheters räkning, ska vara bundna av tystnadsplikt.

Utän att det påverkar fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning, får ingen konfidentiell information som sådana personer erhåller i tjänsten röjas till någon person eller myndighet utom i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda försäkrings- och återförsäkringsföretag.

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag har försatts i konkurs eller underkastats tvångslikvidation, får dock konfidentiell information, som inte berör tredje part som strävar efter att rädda företaget, röjas vid civilrättsliga eller kommersiella förfaranden.

Artikel 65

Informationsutbyte mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter

Vad som sägs i artikel 64 ska inte hindra utbyte av information mellan tillsynsmyndigheter i olika medlemsstater. För sådan information ska tystnadsplikt gälla enligt artikel 64.

Artikel 66

Samarbetsavtal med tredjeland

Medlemsstaterna får ingå samarbetsavtal om utbyte av information med tillsynsmyndigheter i tredjeland eller med myndigheter eller organ i tredjeland enligt definitionen i artikel 68.1 och 68.2 endast om den information som ska lämnas omfattas av garantier om tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i detta avsnitt. Detta utbyte av information ska vara avsett för dessa myndigheters eller organs utförande av sin tillsynsuppgift.

Om den information som ska lämnas av en medlemsstat till ett tredjeland ursprungligen kommer från en annan medlemsstat får den endast lämnas vidare om uttryckligt medgivande ges från tillsynsmyndigheten i den medlemsstaten, och i så fall endast i det syfte för vilket den myndigheten gav sitt medgivande.

Artikel 67

Användning av konfidentiell information

Tillsynsmyndigheter, som erhåller konfidentiell information enligt artiklarna 64 eller 65, får använda den endast i tjänsten och där endast för följande ändamål:

1. För att kontrollera att villkoren för att försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsynen över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av försäkringstekniska avsättningar, solvenskapitalkrav, minimikapitalkrav och företagsstyrningssystem.
2. För att ålägga sanktioner.
3. Vid förvaltningsrättsligt överklagande av beslut som har fattats av tillsynsmyndigheten.
4. Vid domstolsförfarande enligt detta direktiv.

Artikel 68

Informationsutbyte med andra myndigheter

1. Vad som sägs i artiklarna 64 och 67 ska inte utgöra hinder för något av följande:

- a) Utbyte av information mellan flera tillsynsmyndigheter i samma medlemsstat under utövandet av deras tillsynsfunktion.
- b) Utbyte av information, under utövandet av deras tillsynsfunktion, mellan tillsynsmyndigheter och någon av följande parter i samma medlemsstat:
 - i) Myndigheter som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader.
 - ii) Organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden.
 - iii) Personer med ansvar för obligatorisk revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper.
- c) Att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantifonder lämna sådan information som är nödvändig för att dessa ska kunna utföra sina uppdrag.

Sådant informationsutbyte som avses i leden b och c får också ske mellan olika medlemsstater.

Den information som dessa myndigheter, organ och personer tar emot ska omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 64.

2. Artiklarna 64–67 ska inte hindra medlemsstaterna från att tillåta informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna och någon av följande parter:

- a) Myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden.
- b) Myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkrings- och återförsäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansiella instituts räkenskaper.
- c) Oberoende aktuarier för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ som har till uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar första stycket ska kräva att minst följande villkor uppfylls:

- a) Informationen ska användas för att genomföra den övervakning eller utöva den lagstadgade tillsyn som anges i första stycket.
- b) Den information som mottas ska omfattas av kravet på tystnadsplikt enligt artikel 64.
- c) När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från den tillsynsmyndighet från vilka den härrör, och när det är lämpligt endast för de ändamål för vilka myndigheten har givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna ska meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt första och andra styckena.

3. Vad som sägs i artiklarna 64–67 ska inte hindra medlemsstaterna från att, i syfte att stärka stabiliteten och integriteten i det finansiella systemet, tillåta utbyte av information mellan tillsynsmyndigheterna och myndigheter eller organ som är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelse av bolagsrättslig lagstiftning.

Medlemsstater som tillämpar första stycket ska kräva att minst följande villkor uppfylls:

- a) Informationen ska vara avsedd att användas för att upptäcka och utreda överträdelse enligt första stycket.
- b) Den information som tas emot ska omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 64.
- c) När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från den tillsynsmyndighet från vilka den härrör, och när det är lämpligt endast för de ändamål för vilka myndigheten har givit sitt tillstånd.

Om en medlemsstats myndigheter eller organ som avses i första stycket utför sin uppgift att upptäcka och utreda överträdelse med hjälp av personer som genom sin särskilda kompetens är utsedda till detta och som inte är anställda inom den offentliga förvaltningen, får möjligheten till det informationsutbyte som avses i första stycket utsträckas till att omfatta dessa personer enligt de villkor som föreskrivs i andra stycket.

För genomförande av andra stycket c ska de myndigheter eller organ som avses i första stycket till de tillsynsmyndigheter från vilka informationen härrör uppge identitet och exakt ansvarsområde för de personer som ska få tillgång till denna.

4. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt punkt 3.

Artikel 69

Utlämnande av uppgifter till den centrala förvaltning som ansvarar för den finansiella lagstiftningen

Vad som sägs i artiklarna 64 och 67 ska inte hindra medlemsstaterna från att, med stöd av bestämmelser i lag, tillåta att viss

information lämnas ut till andra organ inom deras centrala förvaltning som ansvarar för lagstiftning om tillsyn över kreditinstitut, finansiella institut, placeringstjänster och försäkrings- eller återförsäkringsföretag samt till personer som företräder sådana organ.

Sådant utlämnande får ske endast då det är nödvändigt för utövande av stabilitetskontroll. Medlemsstaterna ska dock föreskriva att sådan information som har erhållits med stöd av artiklarna 65 och 68.1, och information som erhållits vid kontroll på plats i enlighet med artikel 32 får röjas endast med uttryckligt samtycke av den tillsynsmyndighet från vilka informationen härrör eller av tillsynsmyndigheten i den medlemsstat i vilken kontrollen på plats utfördes.

Artikel 70

Överföring av uppgifter till centralbanker och andra monetära myndigheter

Utan att det påverkar tillämpningen av detta avsnitt får en tillsynsmyndighet överföra uppgifter till följande för att de ska kunna utföra sina uppgifter:

1. Centralbanker och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter.
2. I förekommande fall till andra offentliga myndigheter med uppgift att utöva tillsyn över betalningssystem.

Sådana myndigheter eller organ får också till tillsynsmyndigheterna vidarebefordra sådana uppgifter som dessa kan behöva enligt artikel 67. Information som tas emot i detta sammanhang ska omfattas av bestämmelserna om tystnadsplikt enligt detta avsnitt.

Artikel 71

Enhetlighet i tillsynen

1. Medlemsstaterna ska se till att en EU-dimension beaktas på ett lämpligt sätt i tillsynsmyndigheternas mandat.

2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fullgörandet av sina skyldigheter beaktar enhetligheten när det gäller tillsynsverktyg och tillsynsrutiner vid tillämpningen av de lagar, förordningar och administrativa krav som antagits i enlighet med detta direktiv. För detta ändamål ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna deltar i verksamheten i Ceiops i enlighet med beslut 2009/79/EG och tar vederbörlig hänsyn till Ceiops riktlinjer och rekommendationer i punkt 3 i denna artikel.

3. Ceiops ska, om så krävs, tillhandahålla icke rättsligt bindande riktlinjer och rekommendationer avseende genomförandet av bestämmelserna i detta direktiv och dess genomförandeåtgärder för att förbättra tillsynsmetodernas enhetlighet. Dessutom ska Ceiops regelbundet, dock minst vartannat år, rapportera till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om utvecklingen av tillsynens enhetlighet i gemenskapen.

Avsnitt 6

Skyldigheter för revisorer

Artikel 72

Skyldigheter för revisorer

1. Medlemsstaterna ska föreskriva åtminstone att auktoriserade personer i den mening som avses i rådets åttonde direktiv 84/253/EEG av den 10 april 1984 grundat på artikel 54.3 g i fördraget, om godkännande av personer som har ansvar för lagstadgad revision av räkenskaper⁽¹⁾, som i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag utför en lagstadgad revision som avses i artikel 51 i direktiv 78/660/EEG, artikel 37 i direktiv 83/349/EEG eller artikel 31 i direktiv 85/611/EEG eller något annat uppdrag föreskrivet i lag, är skyldiga att omgående rapportera till tillsynsmyndigheterna alla uppgifter eller beslut rörande detta företag som de har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag och som riskerar att få någon av följande konsekvenser:

- a) En påtaglig överträdelse av lagar och andra författningar som reglerar villkoren för auktorisation eller som särskilt reglerar bedrivandet av försäkrings- och återförsäkringsföretags verksamhet.
- b) Negativ påverkan på försäkrings- eller återförsäkringsföretagets fortsatta drift.
- c) Vägran att godkänna räkenskaperna eller framställande av reservationer.
- d) Bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet.
- e) Bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet.

De personer som avses i första stycket ska också rapportera alla uppgifter eller beslut som de får kännedom om vid utförandet av sitt i första stycket beskrivna uppdrag, rörande ett företag som genom kontroll har nära förbindelser med det försäkrings- eller återförsäkringsföretag i vilket uppdraget utförs.

2. Det förhållandet att de personer som auktoriserats enligt direktiv 84/253/EEG till tillsynsmyndigheterna i god avsikt röjer sådana uppgifter eller beslut som avses i punkt 1 ska inte utgöra en överträdelse av någon tystnadsplikt föreskriven i avtal, lag eller annan bestämmelse, och ska inte medföra något som helst ansvar för dessa personer.

⁽¹⁾ EGT L 126, 12.5.1984, s. 20.

KAPITEL V

Verksamhet med både livförsäkring och skadeförsäkring

Artikel 73

Verksamhet med både livförsäkring och skadeförsäkring

1. Försäkringsföretag får inte auktoriseras för att bedriva både livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet samtidigt.
2. Genom undantag från punkt 1 får medlemsstaterna föreskriva att:
 - a) Företag som auktoriserats för livförsäkringsverksamhet kan få auktorisation även för skadeförsäkringsverksamhet för sådana risker som anges i del A i bilaga I i klasserna 1 och 2.
 - b) Företag som har auktoriserats endast för sådana risker som anges i del A i bilaga I i klasserna 1 och 2 får auktoriseras för livförsäkringsverksamhet.

Varje verksamhet ska emellertid förvaltas separat i enlighet med artikel 74.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att de företag som avses i punkt 2 för hela sin verksamhet ska följa de redovisningsregler som gäller för livförsäkringsföretag. I avvaktan på samordning i detta avseende får medlemsstaterna även i fråga om regler om likvidation föreskriva att verksamhet som avser sådana risker som anges i del A i bilaga I i klasserna 1 och 2 och som bedrivs av dessa företag ska följa de regler som gäller för livförsäkringsverksamhet.

4. När ett skadeförsäkringsföretag har finansiella, affärsmässiga eller administrativa kopplingar till ett livförsäkringsföretag, ska tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaterna säkerställa att berörda företags redovisning inte förlorar i tydlighet genom avtal mellan företagen eller genom någon åtgärd som skulle kunna påverka fördelningen av kostnader och intäkter.

5. Företag som vid följande tidpunkter samtidigt bedrev både livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet som omfattas av detta direktiv får fortsätta att bedriva dessa verksamheter samtidigt, under förutsättning att det för varje verksamhetsform upprättas en särskild förvaltning i enlighet med artikel 74.

- a) 1 januari 1981 vad gäller företag som har auktoriserats i Grekland.
- b) 1 januari 1986 vad gäller företag som har auktoriserats i Spanien eller Portugal.
- c) 1 januari 1995 vad gäller företag som har auktoriserats i Österrike, Finland eller Sverige.
- d) 1 maj 2004 vad gäller företag som har auktoriserats i Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovakien och Slovenien.
- e) 1 januari 2007 vad gäller företag som auktoriserats i Bulgarien och Rumänien.
- f) 15 mars 1979 vad gäller övriga företag.

Hemmedlemsstaten får föreskriva att försäkringsföretag, inom en tidsperiod som bestäms av den medlemsstaten, ska upphöra med sådan samtidigt bedriven livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet som de utövade vid de tidpunkter som anges i första stycket.

Artikel 74

Särskild förvaltning av livförsäkring och skadeförsäkring

1. Den särskilda förvaltning som avses i artikel 73 ska organiseras på sådant sätt att livförsäkringsverksamhet hålls avskild från skadeförsäkringsverksamhet.

Respektive intressen för liv- och skadeförsäkringstagare får inte åsidosättas, och i synnerhet ska avkastningen av livförsäkring komma livförsäkringstagarna till godo på samma sätt som om försäkringsföretaget endast bedrev verksamhet med livförsäkring.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 100 och 128 ska sådana försäkringsföretag som avses i artikel 73.2 och 73.5 beräkna:

- a) Ett teoretiskt minimikapitalkrav för sin livförsäkrings- eller livåterförsäkringsverksamheter, beräknat som om företaget i fråga endast bedrev sådan verksamhet och på grundval av den separata redovisning som avses i punkt 6, och
- b) ett teoretiskt minimikapitalkrav för sin skadeförsäkrings- eller skadeåterförsäkringsverksamheter, beräknat som om företaget i fråga endast bedrev sådan verksamhet och på grundval av den separata redovisning som avses i punkt 6.

3. Försäkringsföretag som avses i artikel 73.2 och 73.5 ska minst täcka följande med ett lika stort belopp bestående av medräkningsbara poster i primärkapitalet:

- a) Det teoretiska minimikapitalkravet för deras liv- och livåterförsäkringsverksamhet.
- b) Det teoretiska minimikapitalkravet för deras skade- och skadeåterförsäkringsverksamhet.

De finansiella minimikrav som avses i första stycket, som hänförs till livförsäkringsverksamheten och skadeförsäkringsverksamheten, får inte belasta den andra verksamheten.

4. Så länge de finansiella minimikrav som avses i punkt 3 är uppfyllda får företaget, förutsatt att tillsynsmyndigheten är informerad härom, utnyttja de öppet redovisade medräkningsbara posterna i kapitalbasen som vid tillfället är tillgängliga för den ena eller andra verksamheten för att täcka det solvenskapitalkrav som avses i artikel 100.

5. Tillsynsmyndigheterna ska granska resultaten av både liv- och skadeförsäkringsverksamheten för att se till att kraven i punkterna 1–4 uppfylls.

6. Räkenskaper ska föras som separat utvisar hur resultaten för livförsäkring och skadeförsäkring uppnått. Alla intäkter, särskilt premier, inbetalningar från återförsäkrare och avkastning av placeringar, och alla kostnader, särskilt försäkringsersättningar, förstärkning av försäkringstekniska avsättningar, återförsäkringspremier och driftskostnader för försäkringsverksamheten, ska särredovisas med hänsyn till deras ursprung. Poster som hänför sig till båda verksamheterna ska redovisas enligt de fördelningsprinciper som godkänts av tillsynsmyndigheten.

Försäkringsföretagen ska på grundval av sin redovisning utarbeta en särredovisning med specifikation enligt artikel 98.4 av de medräkningsbara poster i primärkapitalet som täcker vart och ett av de teoretiska minimikapitalkrav som avses i punkt 2.

7. Om värdet av de medräkningsbara posterna i primärkapitalet för någon av verksamheterna är otillräckligt för att täcka de finansiella minimikrav som avses i punkt 3 första stycket, ska tillsynsmyndigheterna med avseende på den verksamhetsform det gäller vidta de åtgärder som föreskrivs i detta direktiv, oavsett resultatet av den andra verksamheten.

Med undantag från bestämmelserna i punkt 3 andra stycket, får bland dessa åtgärder ingå medgivande av överföring av öppet redovisade medräkningsbara poster i primärkapitalet från den ena verksamhetsformen till den andra.

KAPITEL VI

Bestämmelser om värdering av tillgångar och skulder, försäkringstekniska avsättningar, kapitalbas, solvenskapitalkrav, minimikapitalkrav och placeringsregler

Avsnitt 1

Värdering av tillgångar och skulder

Artikel 75

Värdering av tillgångar och skulder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag, om inte annat anges, värderar tillgångar och skulder enligt följande principer:

a) Tillgångar ska värderas till det belopp för vilket de skulle kunna utväxlas i en transaktion mellan kunniga parter som är oberoende av varandra och har ett intresse av att transaktionen genomförs.

b) Skulder ska värderas till det belopp för vilket de skulle kunna överlåtas eller regleras i en transaktion mellan kunniga parter som är oberoende av varandra och har ett intresse av att transaktionen genomförs.

Vid värdering av skulder enligt led b får ingen anpassning göras för att ta hänsyn till försäkrings- eller återförsäkringsföretagets egen kreditvärdighet.

2. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att ange vilka metoder och antaganden som ska användas vid värderingen av tillgångar och skulder enligt punkt 1.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 2

Bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar

Artikel 76

Allmänna bestämmelser

1. Medlemsstaterna ska se till att försäkrings- och återförsäkringsföretag bestämmer försäkringstekniska avsättningar i fråga om alla sina försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser mot försäkrings- och förmånstagare enligt försäkrings- eller återförsäkringsavtal.

2. Värdet av de försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara det aktuella belopp som försäkrings- och återförsäkringsföretag skulle vara tvungna att betala om de omedelbart skulle föra över sina försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser till ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

3. Beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska utnyttja och vara förenlig med information från de finansiella marknaderna och allmänt tillgängliga uppgifter om teckningsrisker (överensstämmelse med marknaden).

4. De försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas på ett ansvarsfullt, tillförlitligt och objektiva sätt.

5. Med beaktande av principerna i punkterna 2, 3 och 4, och med hänsyn till principerna i artikel 75.1 ska beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna genomföras i enlighet med artiklarna 77–82 och 86.

Artikel 77

Beräkning av försäkringstekniska avsättningar

1. Värdet av de försäkringstekniska avsättningarna ska vara lika med summan av bästa skattningen och en riskmarginal enligt punkterna 2 och 3.

2. Bästa skattningen ska motsvara det sannolikhetsvägda genomsnittet för de framtida kassaflödena med beaktande av pengarnas tidsvärde (det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflödena) med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer.

Beräkningen av bästa skattningen ska bygga på aktuell och trovärdig information och realistiska antaganden och utföras med lämpliga, tillämpliga och relevanta försäkringsmatematiska och statistiska metoder.

Den kassaflödesprognos som används vid beräkningen av bästa skattning ska beakta alla in- och utflöden av likvida medel som krävs för att reglera försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser under deras återstående ansvars- och avvecklingstid.

Bästa skattningen ska beräknas brutto, utan avdrag för belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag. Dessa belopp ska beräknas separat i enlighet med artikel 81.

3. Riskmarginalen ska vara tillräcklig för att säkerställa att värdet av de försäkringstekniska avsättningarna motsvarar det belopp som försäkrings- och återförsäkringsföretag kan förväntas kräva för att ta över och uppfylla försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna.

4. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska värdera bästa skattningen och riskmarginalen separat.

Om de framtida kassaflödena i samband med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser kan efterbildas på ett säkert sätt med hjälp av finansiella instrument för vilka ett pålitligt marknadsvärde är tillgängligt, ska värdet av de försäkringstekniska avsättningar som avser dessa framtida kassaflöden fastställas på grundval av marknadsvärdet av dessa finansiella instrument. I sådana fall ska det inte krävas separata beräkningar av bästa skattning och riskmarginal.

5. Om försäkrings- och återförsäkringsföretag värderar bästa skattning och riskmarginal separat, ska riskmarginalen beräknas genom att bestämma kostnaden för att hålla ett så stort belopp av medräkningsbar kapitalbas som motsvarar solvenskapitalkravet för att kunna täcka försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna under deras återstående ansvars- och avvecklingstid.

Den räntesats som används vid fastställandet av kostnaden för att hålla denna medräkningsbara kapitalbas (cost-of-capital-räntesatsen), ska vara densamma för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag och ska ses över regelbundet.

Den cost-of-capital-ränta som tillämpas ska vara lika med den ytterligare ränta, utöver den riskfria räntesatsen, som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag skulle ådra sig genom att hålla ett så stort belopp av medräkningsbara kapitalbas enligt avsnitt 3 som är lika med solvenskapitalkravet, vilket är nödvändigt för att uppfylla försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna under förpliktelsernas ansvars- och avvecklingstid.

Artikel 78

Övriga faktorer som ska beaktas vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna

Utöver vad som sägs i artikel 77 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag beakta följande när de beräknar de försäkringstekniska avsättningarna:

1. Alla kostnader för att uppfylla försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna.
2. Inflationen, bland annat avseende driftskostnader och försäkringsersättningar.
3. Alla ersättningar till försäkringstagare och ersättningsberättigade, bland annat framtida återbäring, som försäkrings- och återförsäkringsföretag förväntar sig att de kommer att utbetala, oavsett om de är garanterade genom avtal eller ej, såvida ersättningarna inte omfattas av artikel 91.2.

Artikel 79

Värdering av finansiella garantier och avtalade optioner som ingår i försäkrings- och återförsäkringsavtal

Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska försäkrings- och återförsäkringsföretag ta hänsyn till värdet av finansiella garantier och eventuella optioner som erbjuds inom försäkrings- och återförsäkringskontrakt.

Alla antaganden som försäkrings- och återförsäkringsföretag gör beträffande sannolikheten för att försäkringstagarna kommer att utnyttja avtalade optioner, däribland uppehåll i premiebetalningarna och återköp, ska vara realistiska och bygga på aktuell och trovärdig information. Antagandena ska, explicit eller implicit, beakta de konsekvenser som framtida förändringar av finansiella och andra förhållanden kan få för utnyttjandet av sådana optioner.

Artikel 80

Fördelning

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska fördela sina försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser på homogena riskgrupper, åtminstone efter klasser, när de beräknar sina försäkringstekniska avsättningar.

Artikel 81

Medel som kan återkrävas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag

Försäkrings- och återförsäkringsföretags beräkning av belopp som kan återkrävas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag ska stå i överensstämmelse med artiklarna 76–80.

Vid beräkningen av de belopp som kan återkrävas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag ska försäkrings- och återförsäkringsföretagen beakta tidsskillnaden mellan återkraven och de direkta utbetalningarna.

Resultatet av denna beräkning ska anpassas för att ta hänsyn till förväntade förluster till följd av motpartsfallissemang. Denna anpassning ska bygga på en bedömning av sannolikheten för motpartsfallissemang och den genomsnittliga förlust som detta orsakar (förlustandelen vid fallissemang – "loss-given-default, LGD").

Artikel 82

Datakvalitet och tillämpning av approximationer, inklusive individuella beräkningsmetoder, för de försäkringstekniska avsättningarna

Medlemsstaterna ska se till att försäkrings- och återförsäkringsföretag har upprättat interna processer och metoder för att säkerställa att de uppgifter som används vid beräkningen av deras försäkringstekniska avsättningar är lämpliga, fullständiga och riktiga.

Om försäkrings- och återförsäkringsföretag, under specifika omständigheter, inte har tillräckliga data av tillfredsställande kvalitet för att kunna tillämpa en tillförlitlig försäkringsmatematisk metod på någon viss grupp eller undergrupp av sina försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser eller på belopp som kan återkrävas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag får lämpliga approximationer, inklusive individuella beräkningsmetoder, användas för beräkning av bästa skattningar.

Artikel 83

Jämförelse med gjorda erfarenheter

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha upprättat processer och metoder för att säkerställa att bästa skattningar och de antaganden som dessa bygger på regelbundet jämförs med gjorda erfarenheter.

Om en sådan jämförelse visar på en systematisk avvikelse mellan erfarenheter och ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags beräknade bästa skattningar, ska företaget i fråga göra lämpliga anpassningar av de försäkringsmatematiska metoder som används och/eller av de antaganden som görs.

Artikel 84

Lämpligheten av nivån på de försäkringstekniska avsättningarna

Om tillsynsmyndigheterna begär detta, ska försäkrings- och återförsäkringsföretag visa att nivån på deras försäkringstekniska avsättningar är lämplig samt att de metoder som används är tillämpliga och relevanta och att underliggande statistiska data som används är adekvata.

Artikel 85

Ökning av de försäkringstekniska avsättningarna

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna inte uppfyller kraven i artiklarna 76–83, får tillsynsmyndigheterna kräva att det ska öka dessas belopp så att det motsvarar en nivå som fastställts enligt dessa artiklar.

Artikel 86

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att fastställa följande:

- a) Försäkringsmatematiska och statistiska metoder för att beräkna bästa skattning enligt artikel 77.2.
- b) De riskfria räntesatser för relevanta durationer som ska användas vid beräkningen av bästa skattning enligt artikel 77.2.
- c) De omständigheter under vilka de försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas som en helhet respektive som summa av en bästa skattning och en riskmarginal och de metoder som ska användas då de försäkringstekniska avsättningarna beräknas som en helhet.
- d) De metoder och antaganden som ska användas vid beräkningen av riskmarginalen, däribland bestämningen av det belopp av medräkningsbara kapitalbasmedel som krävs för att säkra försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser och kalibreringen av kapitalkostnadstillägget.
- e) De klasser på vilka försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser ska fördelas för beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.
- f) De standarder som ska uppfyllas i fråga om lämpligheten, fullständigheten och riktigheten av data som används vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna och de specifika omständigheter under vilka det vore lämpligt att använda lämpliga approximationer, inklusive individuella beräkningsmetoder för beräkning av bästa skattningen.

- g) De metoder som ska användas vid beräkningen av den anpassning med hänsyn till risken för motpartsfallissemang som avses i artikel 81 och som är avsedd att täcka förväntade förluster till följd av sådant fallissemang.
- h) I nödvändig utsträckning, förenklade metoder och tekniker för att beräkna de försäkringstekniska avsättningarna för att se till att de försäkringsmatematiska och statistiska metoder som avses i leden a och d står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som försäkrings- och återförsäkringsföretagen tar på sig, inbegripet captivebolag för försäkring eller återförsäkring.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 3

Kapitalbas

Underavsnitt 1

Fastställande av kapitalbasmedel

Artikel 87

Kapitalbas

Kapitalbasen ska omfatta summan av primärkapitalet enligt artikel 88 och tilläggskapitalet enligt artikel 89.

Artikel 88

Primärkapital

Primärkapitalet ska bestå av följande poster:

1. Den positiva skillnaden mellan tillgångarna och skulderna, värderad enligt artikel 75 och avsnitt 2.
2. Efterställda skulder.

Den positiva skillnaden som avses i punkt 1 ska minskas med beloppet av värdet på innehav av egna aktier som innehas av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

Artikel 89

Tilläggskapital

1. Tilläggskapitalet ska bestå av poster utöver dem som ingår i primärkapitalet och som krävas in för att täcka förluster.

Tilläggskapitalet får omfatta följande poster, förutsatt att de inte ingår som poster i primärkapitalet:

- a) Ej inbetalt aktiekapital eller garantikapital som inte infordrats.
- b) Bankkreditiv och garantier.
- c) Andra rättsligt bindande åtaganden som gjorts till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

I fråga om ömsesidiga associationer eller liknande företag med uttaxeringsrätt får tilläggskapitalet också omfatta framtida fordringar som associationen kan ha på sina medlemmar efter ett beslut om infordran av ytterligare betalningar från medlemmar under den följande tolv månadersperioden.

2. När en post i tilläggskapitalet har betalats in eller infordrats ska den behandlas som en tillgång och inte längre ingå bland posterna i tilläggskapitalet.

Artikel 90

Tillsynsmyndighetens godkännande av tilläggskapitalet

1. Tillsynsmyndigheten ska förhandsgodkänna värdet av posterna i tilläggskapitalet som ska beaktas vid fastställandet av kapitalbasen.

2. Det belopp som tillerkänns varje post i tilläggskapitalet ska återspegla postens förlusttäckningsförmåga och bygga på akt-samma och realistiska antaganden. När en post i tilläggskapitalet har ett bestämt nominellt värde ska beloppet för denna post vara detta nominella värde, när detta motsvarar postens förlusttäckningsegenskaper.

3. Tillsynsmyndigheterna ska godkänna något av följande:

- a) Ett monetärt belopp för varje post i tilläggskapitalet.
- b) En metod för att fastställa beloppet för varje post i tilläggskapitalet, varvid tillsynsmyndighetens godkännande av belopp som fastställts med denna metod ska ges för en särskilt angiven tidsperiod.

4. För varje post i tilläggskapitalet ska tillsynsmyndigheterna grunda sitt godkännande på en bedömning av följande:

- a) De berörda motparternas status i fråga om förmåga och vilja att betala.
- b) Möjligheterna att återkräva medlen med beaktande av postens rättsliga form och varje villkor som skulle kunna hindra posten från att inbetalas eller infordras.

- c) All information om resultatet av tidigare infordringar som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget som har gjorts av sådant tilläggskapital, i den utsträckning informationen för att bedöma förväntade resultat av framtida infordringar är tillförlitlig.

Artikel 91

Överskottsmedel

1. Vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade ska anses som överskottsmedel.

2. Om nationell lagstiftning medger detta ska överskottsmedel inte betraktas som försäkrings- eller återförsäkringskulder i den utsträckning de uppfyller kriterierna i artikel 94.1.

Artikel 92

Genomförandeåtgärder

1. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att närmare ange följande:

- a) Kriterierna för tillsynsmyndigheternas godkännande enligt artikel 90.
- b) Behandlingen av ägarintressen enligt artikel 212.2 tredje stycket, i finansiella institut och kreditinstitut avseende fastställandet av kapitalbasen.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

2. De ägarintressen i finansiella institut och kreditinstitut som avses i punkt 1 b ska omfatta följande:

- a) Ägarintressen som försäkrings- och återförsäkringsföretag har i
 - i) kreditinstitut och finansiella institut i den mening som avses i artikel 4.1 och 4.5 i direktiv 2006/48/EG,
 - ii) värdepappersföretag i den mening som avses i artikel 4.1.1 i direktiv 2004/39/EG.
- b) Fordringar med efterställd rätt till betalning och sådana instrument som avses i artiklarna 63 och 64.3 i direktiv 2006/48/EG, som försäkrings- och återförsäkringsföretag innehar i sådana enheter som anges i led a i den här punkten, i vilka de har ett ägarintresse.

Underavsnitt 2

Klassificering av kapitalbasmedel

Artikel 93

Egenskaper och särdrag som beaktas vid nivåindelningen av poster i kapitalbasen

1. Posterna i kapitalbasen ska delas upp på tre nivåer. Klassificeringen av dessa poster ska vara beroende av om de är primärkapital eller tilläggskapital och i vilken omfattning de uppfyller följande egenskaper:

- a) Posten är tillgänglig, eller kan infordras på begäran, för att i sin helhet förlustabsorbera, såväl i den löpande verksamheten som vid likvidation (permanent tillgänglighet).
- b) Vid likvidation är postens hela beloppet tillgängligt för att täcka förluster och posten får inte återbetalas till innehavaren förrän alla andra förpliktelser, däribland försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser gentemot försäkringstagare och ersättningsberättigade enligt försäkrings- och återförsäkringsavtal, har uppfyllts (efterställdhet).

2. Vid bedömningen av i vilken omfattning kapitalbasposterna uppfyller kriterierna i punkt 1 a och b för närvarande och i framtiden, ska man vederbörligen överväga postens varaktighet, särskilt om posten är daterad eller inte. Om en kapitalbaspost är daterad ska postens relativa varaktighet jämfört med varaktigheten för företagets försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser övervägas (tillräcklig varaktighet).

Dessutom ska följande kriterier beaktas:

- a) Om posten är fri från krav på eller incitament till att lösa in det nominella beloppet (frånvaro av incitament att lösa in).
- b) Om posten är fri från obligatoriska fasta kostnader (frånvaro av obligatoriska fasta kostnader).
- c) Om posten är fri från belastningar (frånvaro av belastningar).

Artikel 94

Huvudkriterier för uppdelning på nivåer

1. Poster i primärkapitalet ska klassificeras som tillhörande nivå 1 om de i väsentlig grad har de egenskaper som anges i artikel 93.1 a och b, med beaktande av de kriterier som fastställts i artikel 93.2.

2. Poster i primärkapitalet ska klassificeras som tillhörande nivå 2 om de i väsentlig grad har de egenskaper som anges i artikel 93.1 b, med beaktande av de kriterier som fastställts i artikel 93.2.

Poster i tilläggskapitalet ska klassificeras som tillhörande nivå 2 om de i väsentlig grad har de egenskaper som anges i artikel 93.1 a och b, med beaktande av de kriterier som anges i artikel 93.2.

3. Varje post i primärkapitalet och i tilläggskapitalet som inte omfattas av punkterna 1 och 2 ska klassificeras som tillhörande nivå 3.

Artikel 95

Klassificering av kapitalbasposter

Medlemsstaterna ska se till att försäkrings- och återförsäkringsföretag klassificerar sina kapitalbasposter enligt kriterierna i artikel 94.

I tillämpliga fall ska försäkrings- och återförsäkringsföretagen referera till den förteckning över kapitalbasposter som avses i artikel 97.1 a.

Om en post i kapitalbasen inte finns upptagen i denna förteckning ska försäkrings- och återförsäkringsföretagen bedöma och klassificera den i enlighet med första stycket. Sådana klassificeringar ska godkännas av tillsynsmyndigheten.

Artikel 96

Klassificering av kapitalbasposter som är specifika för försäkringsföretag

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 95 och 97.1 a ska vid tillämpningen av detta direktiv följande klassificeringar gälla:

1. Överskottsmedel enligt artikel 91.2 ska klassificeras som tillhörande nivå 1.
2. Bankkreditiv och garantier som förvaras som säkerhet för försäkringsgivares borgenärer av en oberoende förvaltare och är utfärdade av kreditinstitut som är auktoriserade enligt direktiv 2006/48/EG ska klassificeras som tillhörande nivå 2.
3. Varje framtida fordring som fartygsägares ömsesidiga associationer eller liknande företag med uttaxeringsrätt variabla bidrag, vilka endast försäkrar risker inom klasserna 6, 12 och 17 i del A i bilaga I, kan ställa på sina medlemmar efter en infordran av ytterligare bidrag under de kommande tolv månaderna ska klassificeras som tillhörande nivå 2.

I enlighet med artikel 94.2 andra stycket ska eventuella framtida fordringar som ömsesidiga associationer eller liknande företag med variabla bidrag kan ställa på sina medlemmar genom en infordran av ytterligare bidrag inom de närmaste tolv månaderna, och som inte faller under första stycket led 3, klassificeras som tillhörande nivå 2 om de i väsentlig grad har de egenskaper som anges i artikel 93.1 a och b, med beaktande av de kriterier som anges i artikel 93.2.

Artikel 97

Genomförandeåtgärder

1. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att fastställa följande:

- a) En förteckning över kapitalbasposter, inklusive dem som avses i artikel 96, som bedöms uppfylla kriterierna i artikel 94 med en fullständig redovisning för varje post av de egenskaper som har legat till grund för klassificeringen.
- b) De metoder som tillsynsmyndigheterna ska tillämpa vid godkännandeförfarandet för bedömningar och klassificeringar av poster som ingår i de egna medlen och som inte ingår i den förteckning som avses i led a.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

2. Kommissionen ska regelbundet se över och vid behov uppdatera den förteckning som avses i punkt 1 a med hänsyn till marknadsutvecklingen.

Underavsnitt 3

Krav för medräkning av kapitalbasmedel

Artikel 98

Krav och gränsvärden för nivåerna 1, 2 och 3

1. I fråga om efterlevnaden av solvenskapitalkravet ska följande kvantitativa gränsvärden gälla för de medräkningsbara beloppen av posterna på nivå 2 och 3. Dessa gränsvärden ska vara sådana att minst följande villkor uppfylls:

- a) Andelen nivå-1-kapital inom den medräkningsbara kapitalbasen är mer än en tredjedel av dess totala medräkningsbara kapitalbasmedel.
- b) Det medräkningsbara nivå-3-kapitalet är mindre än en tredjedel av de totala medräkningsbara kapitalbasmedlen.

2. När det gäller efterlevnaden av minimikapitalkravet ska kvantitativa gränsvärden gälla för beloppet för de poster i primärkapitalet som är klassificerade som tillhörande nivå 2 och som kan medräknas för att täcka minimikapitalkravet. Dessa gränsvärden ska vara sådana att de minst garanterar att andelen nivå-1-kapital inom den medräkningsbara primärkapitalet är större än hälften av det totala beloppet av det medräkningsbara primärkapitalet.

3. Det medräkningsbara beloppet för de kapitalbasmedel som ska täcka solvenskapitalkravet enligt artikel 100 ska vara lika med summan av beloppen för nivå 1-kapitalet och de medräkningsbara delarna av nivå 2 och nivå 3.

4. Det medräkningsbara belopp av primärkapitalet som ska täcka minimikapitalkravet enligt artikel 128 ska vara lika med summan av beloppet för nivå 1-kapitalet och det medräkningsbara beloppet av de poster i primärkapitalet som klassificerats som tillhörande nivå 2.

Artikel 99

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att fastställa följande:

- a) De kvantitativa gränsvärden som avses i artikel 98.1 och 98.2.
- b) De justeringar som bör göras för att återspegla den bristande möjligheten att överföra de kapitalbasposter som enbart kan användas för att täcka förluster som uppstår från ett särskilt skuldsegment eller från särskilda risker (separata fonder).

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 4

Solvenskapitalkrav

Underavsnitt 1

Allmänna bestämmelser för solvenskapitalkravet med tillämpning av standardformeln eller en intern modell

Artikel 100

Allmänna bestämmelser

Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretagen har medräkningsbara kapitalbasmedel som täcker solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet ska beräknas antingen enligt standardformeln i underavsnitt 2 eller med en intern modell enligt underavsnitt 3.

Artikel 101

Beräkning av solvenskapitalkravet

1. Solvenskapitalkravet ska beräknas i enlighet med punkterna 2–5:
2. Solvenskapitalkravet ska beräknas under antagandet att företaget kommer att fortsätta att bedriva sin verksamhet, enligt fortlevnadsprincipen.

3. Solvenskapitalkravet ska kalibreras så att det säkerställs att alla kvantifierbara risker som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget är exponerat för beaktas. Det ska täcka pågående verksamhet samt sådana nya åtaganden som förväntas tecknas inom de följande tolv månaderna. Det ska enbart täcka ej förväntade förluster i den pågående verksamheten.

Det ska motsvara värdet av percentilen Value-at-Risk för kapitalbasen hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som motsvarar konfidensnivån 99,5 % för en ettårsperiod.

4. Solvenskapitalkravet ska täcka minst följande risker:

- a) Teckningsrisk vid skadeförsäkring.
- b) Teckningsrisk vid livförsäkring.
- c) Teckningsrisk vid sjukförsäkring.
- d) Marknadsrisk.
- e) Kreditrisk.
- f) Operativ risk.

Den operativa risk som avses i första stycket f ska omfatta rättsliga risker men inte risker till följd av strategiska beslut och renommérisker.

5. Vid beräkningen av solvenskapitalkravet ska försäkrings- och återförsäkringsföretagen beakta effekterna av riskreducerings-tekniker, förutsatt att vederbörlig hänsyn tas till kreditrisken och andra risker i samband med användningen av sådana tekniker vid fastställandet av solvenskapitalkravet.

Artikel 102

Återkommande beräkningar

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska beräkna solvenskapitalkravet minst en gång per år och rapportera resultaten av denna beräkning till tillsynsmyndigheterna.

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha medräkningsbara kapitalbasmedel som täcker det senast rapporterade solvenskapitalkravet.

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska fortlöpande övervaka beloppet av de medräkningsbara kapitalbasmedlen och solvenskapitalkravet.

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som låg till grund för det senast rapporterade solvenskapitalkravet, ska företaget i fråga utan dröjsmål beräkna ett nytt solvenskapitalkrav och rapportera detta till tillsynsmyndigheterna.

2. Om det finns grundad anledning att anta att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil förändrats väsentligt sedan dagen för den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet, får tillsynsmyndigheterna kräva att företaget i fråga gör en förnyad beräkning av solvenskapitalkravet.

Underavsnitt 2

Standardformel för solvenskapitalkravet

Artikel 103

Standardformelns struktur

Solvenskapitalkravet, beräknat enligt standardformeln, ska vara lika med summan av följande:

- Det primära solvenskapitalkravet enligt artikel 104.
- Kapitalkravet för operativ risk enligt artikel 107.
- Justeringsbelopp för förlusttäckningskapacitet hos försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter enligt artikel 108.

Artikel 104

Utformningen av det grundläggande solvenskapitalkravet

1. Det grundläggande solvenskapitalkravet ska omfatta enskilda riskmoduler, aggregerade enligt punkt 1 i bilaga IV.

Minst följande riskmoduler ska ingå:

- Teckningsrisk vid skadeförsäkring.
- Teckningsrisk vid livförsäkring.
- Teckningsrisk vid sjukförsäkring.
- Marknadsrisk.
- Motpartsrisk.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 a, b och c ska försäkrings- eller återförsäkringstransaktionerna tilldelas den teckningsriskmodul som bäst motsvarar de underliggande riskernas tekniska karaktär.

3. Genom tillämpning av korrelationskoefficienterna för aggregeringen av de riskmoduler som avses i punkt 1 och kalibrering av kapitalkraven för varje riskmodul erhålls ett övergripande solvenskapitalkrav som överensstämmer med principerna i artikel 101.

4. Var och en av de riskmoduler som avses i punkt 1 ska kalibreras med hjälp av ett värde för Value-at-Risk med konfidensnivån 99,5 % för en ettårsperiod.

I tillämpliga fall ska diversifieringseffekter beaktas vid utformningen av varje riskmodul.

5. Samma utformning och specifikationer ska användas för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag, såväl i fråga om det primära solvenskapitalkravet som när det gäller förenklade beräkningar enligt artikel 109.

6. Beträffande katastrofrisker får geografiska specifikationer i tillämpliga fall användas vid beräkningen av teckningsriskmoduler i samband med livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring.

7. Förutsatt att tillsynsmyndigheterna ger sitt godkännande får försäkrings- och återförsäkringsföretag när det gäller utformningen av standardformeln ersätta en undergrupp av dess parametrar med parametrar som är specifika för företaget i fråga när de beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring.

Dessa parametrar ska kalibreras med stöd av interna uppgifter från företaget i fråga eller av uppgifter som är omedelbart relevanta för sådana transaktioner som företaget genomför med användning av standardformler.

När tillsynsmyndigheterna beviljar godkännande ska de kontrollera att de använda uppgifterna är fullständiga, exakta och lämpliga.

Artikel 105

Beräkning av det primära solvenskapitalkravet

1. Det primära solvenskapitalkravet ska beräknas i enlighet med punkterna 2–6:

2. Teckningsriskmodulen för skadeförsäkring ska avspegla riskerna med skadeförsäkringsförpliktelser i fråga om de risker som täcks och de processer som används under utövandet av verksamheten.

Den ska beakta osäkerheten hos försäkrings- och återförsäkringsföretagens resultat när det gäller de befintliga försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna samt sådana nya åtaganden som förväntas tecknas inom de följande tolv månaderna.

Den ska beräknas, i enlighet med punkt 2 i bilaga IV, som en kombination av kapitalkrav för minst följande undergrupper:

- Risken för förlust eller för en negativ förändring av värdet av försäkringsskulderna till följd av variationer såväl i tidpunkter, frekvens och svårighetsgrad för de försäkrade händelserna som i tidpunkter och belopp för skadeförsäkringsersättningarna (premie- och reservrisker inom skadeförsäkring).

- b) Risken för förlust eller negativ förändring av värdet av försäkringsskulderna till följd av väsentlig osäkerhet i prissättnings- och avsättningsantagandena i fråga om extrema eller exceptionella händelser (katastrofrisker inom skadeförsäkring).

3. Teckningsriskmodulen för skadeförsäkring ska avspeglarna med livförsäkringsförpliktelser i fråga om de risker som täcks och de processer som används under utövandet av verksamheten.

Den ska beräknas enligt punkt 3 i bilaga IV som en kombination av kapitalkrav för minst följande undergrupper:

- a) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer och trender eller ändrad volatilitetsgrad beträffande dödlighet, om ökad dödlighet leder till att försäkringsskuldernas värde ökar (dödsfallsrisken).
- b) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer och trender eller ändrad volatilitetsgrad beträffande dödlighet, om minskad dödlighet leder till att försäkringsskuldernas värde ökar (livsfallsrisken).
- c) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer och trender eller ändrad volatilitetsgrad beträffande invaliditet, insjuknande och tillfrisknande (invaliditets- och sjukrisk).
- d) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer och trender eller ändrad volatilitetsgrad beträffande driftskostnaderna för försäkrings- och återförsäkringsavtal (driftkostnadsrisk vid livförsäkring).
- e) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer och trender beträffande omprövningar av skadelivräntor på grund av ändrade rättsliga förhållanden eller ändrad hälsostatus hos de försäkrade (omprövningsrisk).
- f) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer eller ändrad volatilitetsgrad beträffande uppehåll i premiebetalningarna, upphörande, förnyelse och återköp (annullationsrisk).
- g) Risken för förlust eller negativ förändring av värdet av försäkringsskulderna till följd av väsentlig osäkerhet i prissättnings- och avsättningsantagandena i fråga om extrema eller onormala händelser (katastrofrisker inom livförsäkring).

4. Modulen för teckningsrisk vid sjukförsäkring ska ge uttryck för risken vid tecknande av sjukförsäkringsförpliktelser, oberoende av om sjukförsäkring tekniskt sett fungerar på liknande sätt som livförsäkring, till följd av såväl de risker som täcks som de processer som används i verksamheten.

Den ska täcka minst följande risker:

- a) Risken för förlust eller negativ förändring av försäkringsskulderna till följd av ändrade nivåer och trender eller ändrad volatilitetsgrad beträffande driftskostnaderna för försäkrings- och återförsäkringsavtal.
- b) Risken för förlust eller för en negativ förändring av värdet av försäkringsskulderna till följd av variationer såväl i tidpunkter, frekvens och svårighetsgrad för de försäkrade händelserna som i tidpunkter och belopp för skadeförsäkringsersättningarna vid den tid då de tillhandahålls.
- c) Risken för förlust eller negativ förändring av värdet av försäkringsskulderna till följd av väsentlig osäkerhet i prissättnings- och avsättningsantagandena i fråga om utbrott av större epidemier och onormal ackumulering av risker under sådana extrema förhållanden.
5. Marknadsriskmodulen ska avspeglarna risker till följd av nivåerna eller volatilitetsgraden hos marknadspriserna för finansiella instrument som påverkar värdet av företagens tillgångar och skulder. Den ska korrekt avspeglarna bristande matchning mellan tillgångar och skulder, särskilt i fråga om deras duration.
- Det ska beräknas enligt punkt 4 i bilaga IV som en kombination av kapitalkrav för minst följande undergrupper:
- a) Känsligheten hos värdena av tillgångar, skulder och finansiella instrument för ändringar i de durationsberoende räntesatserna eller deras volatilitet (ränterisk).
- b) Känsligheten hos värdena av tillgångar, skulder och finansiella instrument för ändringar av nivåerna på marknadspriserna för aktier eller dessas volatilitet (aktiekursrisk).
- c) Känsligheten hos värdena av tillgångar, skulder och finansiella instrument för ändringar av nivåerna på marknadspriserna för fastigheter eller dessas volatilitet (fastighetsrisk).
- d) Känsligheten hos värdena av tillgångar, skulder och finansiella instrument för kreditspreaden över den riskfria räntan (spreadrisk).
- e) Känsligheten hos värdena av tillgångar, skulder och finansiella instrument för ändringar av nivåerna på valutakurserna eller dessas volatilitet (valutarisk).

f) Ytterligare risker för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som härrör antingen från bristande diversifiering av tillgångsportföljen eller stor exponering för fallissemangsriskerna för en enda emittent eller en grupp av emittenter med inbördes anknytning (marknadsriskkoncentrationer).

6. Motpartsrisikmodulen ska ge uttryck för möjligheten av förluster till följd av oväntat fallissemang eller försämrad kreditvärdighet som rör försäkrings- och återförsäkringsföretags motparter och gäldenärer under en följande tolv månadersperiod. Motpartsrisikmodulen ska täcka riskreducerande avtal som återförsäkringsarrangemang, värdepapperiseringar och derivat samt fordringar på förmedlare och varje annan kreditexponering som inte omfattas av undergruppen för spreadrisk. Den ska ta vederbörlig hänsyn till säkerheter eller andra värdepapper som innehas av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller för dess räkning, och de risker som är förknippade därmed.

Motpartsrisikmodulen ska för varje motpart beakta det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets samlade riskexponering för motparten i fråga, oberoende av den rättsliga formen av motpartens avtalsmässiga förpliktelser gentemot företaget.

Artikel 106

Beräkning av undergruppen aktiekursrisk: en mekanism för symmetrisk justering

1. Undergruppen aktiekursrisk som beräknas enligt standardformeln ska innehålla en symmetrisk justering av det kapitalkrav för aktier som används för att täcka risker som uppstår genom nivåändringar i aktiepriserna.

2. Den symmetriska justering som görs av standardkapitalkravet för aktier, kalibrerat enligt artikel 104.4, och som täcker risker som uppstår genom nivåändringar i aktiepriserna ska baseras på en funktion av den nuvarande nivån på ett lämpligt aktieindex och en vägd genomsnittsnivå för detta index. Det vägda genomsnittet ska beräknas under en tillräcklig tidsperiod, som ska vara densamma för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag.

3. Den symmetriska justering som görs av standardkapitalkravet för aktier, och som täcker risker som uppstår genom nivåändringar i aktiepriserna får inte leda till användning av ett kapitalkrav för aktier som understiger eller överstiger standardkapitalkravet för aktier med mer än tio procent.

Artikel 107

Kapitalkrav för operativ risk

1. Kapitalkravet för operativ risk ska avspegla de operativa risker som inte redan beaktats inom de riskmoduler som avses i artikel 104. Kravet ska kalibreras i enlighet med artikel 101.3.

2. I fråga om livförsäkringsavtal där försäkringstagarna står för placeringsrisken ska man vid beräkningen av kapitalkravet för operativ risk ta hänsyn till de årliga driftskostnaderna för dessa försäkringsförpliktelser.

3. I fråga om andra försäkrings- och återförsäkringstransaktioner än de som avses i punkt 2 ska man vid beräkningen av kapitalkravet för operativ risk ta hänsyn till transaktionernas volym, uttryckt i premieintäkter och försäkringstekniska avsättningar för dessa försäkrings- och återförsäkringstransaktioner. I sådana fall ska kapitalkravet för operativ risk inte överstiga 30 % av det primära solvenskapitalkravet för försäkrings- och återförsäkringsriskerna.

Artikel 108

Justering för förlusttäckningskapacitet hos försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter

Den justering som avses i artikel 103 c för förlusttäckningskapacitet hos försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter ska visa den möjliga kompensationen för oförutsedda förluster genom en samtidig minskning av försäkringstekniska avsättningar eller uppskjutna skatter eller en kombination av båda.

Denna justering ska ta hänsyn till den riskreducerande effekt som kan erhållas genom framtida diskretionära förmåner i försäkringsavtal i den utsträckning som försäkrings- och återförsäkringsföretagen kan visa att en minskning av förmåner kan användas för att täcka oförutsedda förluster då dessa uppstår. Den riskreducering som kan uppnås genom framtida diskretionära förmåner får inte vara större än summan av de försäkringstekniska avsättningar och uppskjutna skatter som avser dessa framtida förmåner.

Vid tillämpningen av andra stycket ska värdet av framtida diskretionära förmåner under ogynnsamma omständigheter jämföras med dessa förmånens värde enligt de underliggande antagandena för beräkningen av bästa skattning.

Artikel 109

Förenklingar av standardformeln

Försäkrings- och återförsäkringsföretag får använda en förenklad beräkning för en specifik riskmodul eller undergrupp av en riskmodul, om det är motiverat med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker de står inför och det vore oproportionerligt att kräva att alla försäkrings- och återförsäkringsföretag ska tillämpa standardberäkningen.

Förenklade beräkningar ska kalibreras i enlighet med artikel 101.3.

Artikel 110

Betydande avvikelser från de antaganden som ligger till grund för beräkning enligt standardformeln

När det är olämpligt att beräkna solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln i underavsnitt 2, eftersom det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen enligt standardformeln, får tillsynsmyndigheterna, genom ett motiverat beslut, kräva att det berörda företaget ersätter en undergrupp av de parametrar som används i beräkningen enligt standardformeln med parametrar som är specifika för det företaget, när det beräknar tekningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring i enlighet med artikel 104.7. Dessa specifika parametrar ska beräknas på ett sådant sätt att företaget följer bestämmelserna i artikel 101.3.

Artikel 111

Genomförandeåtgärder

1. Kommissionen ska för att säkerställa likabehandling av alla försäkrings- och återförsäkringsföretag som beräknar solvenskapitalkravet på grundval av standardformeln eller för att ta hänsyn till utvecklingen på marknaden, anta följande genomförandeåtgärder:

- a) En standardformel i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 101 och 103-109.
- b) Undergrupper som är nödvändiga eller som mer exakt täcker de risker som omfattas av riskmoduler enligt artikel 104 och följande uppdateringar.
- c) Metoder, antaganden och standardparametrar som ska tillämpas vid beräkningen av var och en av de riskmoduler eller undergrupper inom ramen för det primära solvenskapitalkravet som fastställs genom artiklarna 104, 105 och 304, mekanismen för symmetrisk justering och den lämpliga tidsperioden, uttryckt i månader, i enlighet med artikel 106 samt den lämpliga metoden för att integrera metoden i artikel 304 i samband med solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln.
- d) Korrelationsparametrarna, om nödvändigt inklusive parametrarna i bilaga IV samt rutinerna för att uppdatera dessa parametrar.
- e) För försäkrings- och återförsäkringsföretag som använder riskreduceringstekniker: metoder och antaganden som ska användas vid bedömningen av förändringar av berörda företags riskprofil och vid justeringar av beräkningen av solvenskapitalkravet.
- f) Kvalitativa kriterier som de riskreduceringstekniker som avses i led e ska uppfylla för att säkerställa att respektive risk faktiskt har överförts till tredje part.

g) Metoder och parametrar för bedömningen av kapitalkravet för operativ risk enligt artikel 107, inklusive den procentsats som avses i artikel 107.3.

h) De metoder och justeringar som ska användas för att återspegla försäkrings- och återförsäkringsföretagets minskade möjligheter till riskdiversifiering i samband med separerade fonder.

i) Den metod som ska användas vid beräkningen av justeringsbeloppet för förlustreducering genom försäkringstekniska avsättningar eller uppskjutna skatter enligt artikel 108.

j) Deluppsättningen av standardparametrar inom tekningsriskmodulerna för skade-, liv- och sjukförsäkring som kan ersättas av företagsspecifika parametrar enligt artikel 104.7.

k) Standardiserade metoder som försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska använda för att beräkna de företagsspecifika parametrar som avses i led j och kriterier i fråga om de använda uppgifternas fullständighet, exakthet och tillämplighet som ska uppfyllas innan tillsynsmyndigheterna kan ge sitt godkännande.

l) De förenklade beräkningarna för specifika riskmoduler och undergrupper av riskmoduler samt de kriterier som det ska krävas att försäkrings- och återförsäkringsföretag, inklusive captivebolag för försäkring eller återförsäkring, uppfyller för att de ska vara berättigade enligt artikel 109 att använda någon av dessa förenklade beräkningar.

m) Det angreppssätt som ska användas för anknutna företag i den mening som avses i artikel 212 vid beräkningen av solvenskapitalkravet, särskilt beräkningen av undergruppen aktierisk enligt artikel 105.5, med beaktande av den förmodat minskade volatiliteten för värdet på dessa anknutna företag på grund av dessa investeringars strategiska natur och det inflytande som företaget med ägarintresse har över dessa anknutna företag.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

2. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder för att fastställa kvantitativa gränser och kriterier för tillgångars medräkningsbarhet i syfte att bemöta risker som inte täcks i tillräcklig utsträckning av en undergrupp till en riskmodul. Dessa genomförandeåtgärder ska tillämpas på de tillgångar som täcker de försäkringstekniska avsättningarna med undantag av tillgångar som innehas med avseende på livförsäkringsavtal för vilka försäkringstagarna står för placeringsrisken. Dessa åtgärder ska ses över av kommissionen i ljuset av utvecklingen av standardformeln och på finansmarknaderna.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Underavsnitt 3

Solvenskapitalkrav Fullständiga och partiella interna modeller

Artikel 112

Allmänna bestämmelser för godkännande av fullständiga och partiella interna modeller

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag får beräkna solvenskapitalkravet med hjälp av en fullständig eller partiell intern modell som godkänts av tillsynsmyndigheterna.
2. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får använda partiella interna modeller för beräkningen av en eller flera av följande:
 - a) En eller flera riskmoduler eller undergrupper av riskmoduler som ingår i det primära solvenskapitalet enligt artiklarna 104 och 105.
 - b) Kapitalkravet för operativ risk som fastställs i artikel 107.
 - c) Det justeringsbelopp som avses i artikel 108.

Partiell modellkonstruktion får dessutom tillämpas på hela verksamheten i försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller endast på en eller flera större affärsenheter.

3. Tillsammans med varje ansökan om godkännande ska försäkrings- och återförsäkringsföretag åtminstone överlämna handlingar som styrker att den interna modellen uppfyller kraven i artiklarna 120–125.

Om ansökningen om godkännande avser en partiell intern modell ska kraven i artiklarna 120–125 anpassas med hänsyn till det begränsade tillämpningsområdet för modellen.

4. Tillsynsmyndigheterna ska besluta om ansökningen inom sex månader från det att den fullständiga ansökningen mottogs.

5. Tillsynsmyndigheterna ska ge sitt godkännande endast om de har förväntat sig om att försäkrings- eller återförsäkringsföretagets system för att identifiera, mäta, övervaka, hantera och rapportera risker är lämpliga och särskilt att den interna modellen uppfyller kraven i punkt 3.

6. I varje beslut av tillsynsmyndigheterna om avslag på en ansökan om användning av en intern modell ska skälen till avslaget anges.

7. Efter det att tillsynsmyndigheterna givit dem sitt godkännande för att tillämpa en intern modell får försäkrings- och återförsäkringsföretag genom ett motiverat beslut åläggas att till tillsynsmyndigheterna överlämna en skattning av solvenskapitalkravet som utarbetats i enlighet med standardformeln så som anges i underavsnitt 2.

Artikel 113

Särskilda bestämmelser för godkännande av partiella interna modeller

1. I fråga om partiella interna modeller ska tillsynsmyndigheterna ge sitt godkännande endast om modellen uppfyller kraven i artikel 112 och följande ytterligare villkor:

- a) Företaget har vederbörligen motiverat begränsningen av tillämpningsområdet för modellen.
- b) Det solvenskapitalkrav som erhålls med modellen motsvarar bättre företagets riskprofil och överensstämmer i synnerhet i högre grad med principerna i underavsnitt 1.
- c) Utformningen av modellen är förenlig med principerna i underavsnitt 1, vilket innebär att den partiella interna modellen kan integreras fullständigt med standardformeln för solvenskapitalkravet.

2. Under sin bedömning av en ansökan om användning av en partiell intern modell som endast avser vissa undergrupper av en specifik riskmodul, vissa affärsenheter inom ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med avseende på en specifik riskmodul eller delar av båda dessa områden får tillsynsmyndigheterna kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i fråga ska överlämna en realistisk övergångsplan för att utvidga tillämpningsområdet för modellen.

I denna övergångsplan ska det anges på vilket sätt försäkrings- eller återförsäkringsföretaget planerar att utvidga tillämpningsområdet till andra undergrupper eller affärsenheter för att se till att modellen omfattar en övervägande del av dess försäkringstransaktioner som berörs av den specifika riskmodulen.

Artikel 114

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att närmare fastställa följande:

1. Förfarandet för godkännande av interna modeller.

2. Anpassningar av de standarder som anges i artiklarna 120–125 för att ta hänsyn till det begränsade tillämpningsområdet som avses i ansökningar om tillämpning av partiella interna modeller.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 115

Styrdokument för ändringar av fullständiga och partiella interna modeller

Som ett led i det inledande godkännandeförfarandet för en intern modell ska tillsynsmyndigheterna godkänna styrdokumentet för ändring av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets modell. Försäkrings- och återförsäkringsföretagen får ändra sin interna modell i enlighet med dessa styrdokument.

Dessa ska innehålla en specifikation av mindre och större ändringar av de interna modellerna.

För större ändringar av de interna modellerna och ändringar av styrdokumentet ska förhandsgodkännande av tillsynsmyndigheten alltid krävas enligt artikel 112.

För mindre ändringar av en intern modell ska däremot inget förhandsgodkännande av tillsynsmyndigheten krävas, förutsatt att de har utarbetats i enlighet med styrdokumentet.

Artikel 116

Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganens ansvarsområden

Försäkrings- och återförsäkringsföretagens förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan ska godkänna ansökningar till tillsynsmyndigheterna om godkännande av den interna modellen som avses i artikel 112 och av därpå följande större ändringar av modellen.

Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet ska ansvara för att det upprättas system som säkerställer att den interna modellen fortlopande fungerar korrekt.

Artikel 117

Återgång till standardformeln

Efter att ha beviljats godkännande i enlighet med artikel 112 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag inte återgå till att beräkna hela eller delar av solvenskapitalkravet enligt standardformeln i underavsnitt 2, utom under vederbörligen motiverade omständigheter och förutsatt att tillsynsmyndigheterna har givit sitt godkännande.

Artikel 118

Brister i tillämpningen av en intern modell

1. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, efter att ha fått tillsynsmyndigheternas godkännande att använda en intern modell, inte längre uppfyller kraven i artiklarna 120–125 ska de utan dröjsmål antingen förelägga tillsynsmyndigheterna en plan för att på nytt uppnå överensstämmelse inom skälig tid eller visa att effekterna av den bristande överensstämmelsen är oväsentliga.

2. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag inte genomför den plan som avses i punkt 1, får tillsynsmyndigheterna kräva att det ska återgå till att beräkna solvenskapitalkravet enligt standardformeln, så som anges i underavsnitt 2.

Artikel 119

Väsentliga avvikelser från de antaganden som ligger till grund för beräkning enligt standardformeln

När det är olämpligt att beräkna solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln i underavsnitt 2, eftersom det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen enligt standardformeln, får tillsynsmyndigheterna, genom ett motiverat beslut, kräva att det berörda företaget använder en intern modell för att beräkna solvenskapitalkravet eller relevanta riskmoduler som ingår i det.

Artikel 120

Användningskrav

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska visa att deras interna modeller används i stor utsträckning och har en viktig uppgift att fylla när det gäller deras företagsstyrningssystem enligt artiklarna 41–50, och särskilt

- a) deras riskhanteringssystem enligt artikel 44 och beslutsprocesser,
- b) deras processer för bedömning och allokering i fråga om ekonomi och solvenskrav, däribland den bedömning som avses i artikel 45.

Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska dessutom visa att frekvensen av deras beräkningar av solvenskapitalkravet med hjälp av den interna modellen står i proportion till frekvensen av deras användning av den interna modellen för de andra syften som anges i första stycket.

Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet ska ansvara för att säkerställa att utformningen och användningen av den interna modellen fortlopande är ändamålsenliga och ger tillfredsställande uttryck för riskprofilerna hos de berörda försäkrings- och återförsäkringsföretagen.

Artikel 121

Statistiska kvalitetsnormer

1. Den interna modellen, och särskilt den beräkning av prognostiserad sannolikhetsfördelning som den bygger på, ska uppfylla kriterierna i punkterna 2–9:

2. De metoder som används för att beräkna den prognostiserade sannolikhetsfördelningen ska bygga på lämpliga, tillämpliga och relevanta försäkringsmatematiska och statistiska tekniker och vara förenliga med de metoder som används för att beräkna de försäkringstekniska avsättningarna.

De metoder som används för att beräkna den prognostiserade sannolikhetsfördelningen ska bygga på trovärdiga aktuella uppgifter och realistiska antaganden.

Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska för tillsynsmyndigheterna kunna motivera de antaganden som ligger till grund för deras respektive interna modeller.

3. De uppgifter som används för den interna modellen ska vara korrekta, fullständiga och lämpliga.

Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska uppdatera de uppgiftssammanställningar som används vid beräkningen av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen minst en gång per år.

4. Det ska inte föreskrivas att någon viss metod ska användas vid beräkningen av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen.

Oberoende av vilken beräkningsmetod som väljs ska den interna modellens förmåga att rangordna risker vara tillräcklig för att garantera att den används i stor utsträckning och har en viktig uppgift att fylla inom försäkrings- och återförsäkringsföretagens företagsstyrningssystem, särskilt i fråga om deras riskhanteringssystem och beslutsprocesser enligt artikel 120.

Den interna modellen ska täcka alla betydande risker som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är exponerat för. Interna modeller ska täcka åtminstone de risker som anges i artikel 101.4.

5. I fråga om diversifieringseffekter får försäkrings- och återförsäkringsföretagen inom sina interna modeller beakta inbördes beroenden inom och mellan riskkategorier, förutsatt att tillsynsmyndigheterna är övertygade om att de system som används för att mäta dessa diversifieringseffekter är ändamålsenliga.

6. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får i sina interna modeller fullt ut beakta effekterna av riskreduceringstekniker, förutsatt att kreditrisken och andra risker som är förenade med riskreduceringstekniker kommer till korrekt uttryck i dessa modeller.

7. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska i sina interna modeller noggrant bedöma särskilda väsentliga risker som är förenade med finansiella garantier och avtalsenliga valmöjligheter. De ska också bedöma de risker som är förenade med valmöjligheter, såväl försäkringstagarnas som deras egna. I detta syfte ska de beakta de konsekvenser som framtida förändringar av finansiella och andra förhållanden kan få för utövandet av sådana valmöjligheter.

8. Försäkrings- och återförsäkringsföretagen får i sina interna modeller beakta framtida åtgärder som de har skäligen anledning att förvänta sig att företagsledningen kommer att vidta under specifika omständigheter.

I det fall som avses i första stycket ska det berörda företaget ta hänsyn till den tid som krävs för att genomföra sådana åtgärder.

9. Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska i sina interna modeller beakta alla ersättningar till försäkrings- och förmånstagare som de förväntar sig att utbetala, oavsett om dessa är garanterade genom avtal eller ej.

Artikel 122

Kalibreringsnormer

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får använda en annan tidsperiod eller ett annat riskmått än vad som anges i artikel 101.3 vid utarbetandet av sina interna modeller, förutsatt att dessa företag kan använda resultaten av sina respektive interna modeller för att beräkna solvenskapitalkrav på ett sätt som ger försäkrings- och förmånstagare en skyddsnivå som är likvärdig med den som anges i artikel 101.

2. När så är möjligt ska försäkrings- och återförsäkringsföretagen härleda solvenskapitalkravet direkt från den prognostiserade sannolikhetsfördelning som genererats av deras respektive interna modeller och använda det värde för Value-at-Risk som anges i artikel 101.3.

3. Om försäkrings- och återförsäkringsföretagen inte kan härleda solvenskapitalkravet direkt från den prognostiserade sannolikhetsfördelning som genererats av deras respektive interna modeller får tillsynsmyndigheterna medge att approximationer används vid beräkningen av solvenskapitalkravet, förutsatt att företagen kan styrka för tillsynsmyndigheterna att försäkrings- och förmånstagare ges en skyddsnivå som är likvärdig med den som anges i artikel 101.

4. Tillsynsmyndigheterna får kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretagen tillämpar sina respektive interna modeller på relevanta referensportföljer med antaganden som bygger på externa, inte interna, uppgifter för att verifiera kalibreringen av den interna modellen och kontrollera att dess specifikation överensstämmer med allmänt accepterad marknadspraxis.

*Artikel 123***Resultatanalys**

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska minst en gång per år se över orsakerna och källorna till de vinster och förluster som gjorts inom varje affärsenhet.

De ska visa hur den kategorisering av riskerna som valts för den interna modellen förklarar orsakerna och källorna till vinsterna och förlusterna. Riskkategoriseringen och härledningen av vinsterna och förlusterna ska stå i proportion till varje försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil.

*Artikel 124***Valideringsnormer**

Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska regelbundet validera de interna modellerna och därvid även övervaka hur de fungerar, kontrollera att modellspecifikationen fortlöpande är lämplig och testa resultaten mot de faktiska utfallen.

Modellvalideringsprocessen ska innefatta en effektiv statistisk process för validering av den interna modellen med vars hjälp försäkrings- och återförsäkringsföretagen kan styrka för sina tillsynsmyndigheter att de kapitalkrav som erhålls med modellen är lämpliga.

Den statistiska metod som används ska omfatta testning av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen jämförd inte bara med de inregistrerade förlusterna utan också med alla betydande nya uppgifter och upplysningar som rör dem.

Modellvalideringsprocessen ska innefatta en analys av den interna modellens stabilitet, särskilt testning av hur känsliga de resultat den ger är för förändringar av de centrala underliggande antagandena. Den ska också omfatta en bedömning av exaktheten, fullständigheten och lämpligheten hos de uppgifter som används för den interna modellen.

*Artikel 125***Dokumentationsnormer**

Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska dokumentera utformningen av sina interna modeller och närmare uppgifter om dessas funktion.

Dokumentationen ska styrka överensstämmelsen med artiklarna 120–124.

Dokumentationen ska ge en detaljerad översikt över den teori, de antaganden och den matematiska och empiriska grund som lett fram till den interna modellens utformning.

Eventuella omständigheter under vilka den interna modellen inte fungerar effektivt ska redovisas i dokumentationen.

Försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska dokumentera varje mer betydande förändring av sina interna modeller enligt artikel 115.

*Artikel 126***Externa modeller och uppgifter**

Att modeller eller uppgifter som erhållits från tredje part använts ska inte anses vara skäl för undantag från något av de krav på interna modeller som anges i artiklarna 120–125.

*Artikel 127***Genomförandeåtgärder**

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder avseende artiklarna 120–126 i syfte att säkerställa en harmonisering av formerna för användningen av interna modeller inom hela gemenskapen och för att ytterligare förbättra bedömningen av riskprofil och ledning när det gäller försäkrings och återförsäkringsföretagens verksamheter.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 5

Minimikapitalkrav*Artikel 128***Allmänna bestämmelser**

Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretagen innehar medräkningsbart primärkapital som täcker minimikapitalkravet.

*Artikel 129***Beräkning av minimikapitalkravet**

1. Minimikapitalkravet ska beräknas enligt följande principer:
 - a) Det ska beräknas på ett klart och enkelt sätt och på ett sådant sätt som gör det möjligt att kontrollera beräkningen.
 - b) Det ska motsvara medräkningsbart primärkapital till ett belopp under vilket försäkrings- och förmånstagare skulle exponeras för en oacceptabel grad av risk om det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillåts fortsätta sin verksamhet.

- c) Den linjära funktion som anges i punkt 2, vilken används för att beräkna minimikapitalkravet, ska kalibreras till ett värde för value-at-risk med ett konfidensintervall på 85 % för en ettårsperiod.
- d) Det får under inga omständigheter underskrida
- i) 2 200 000 EUR för skadeförsäkringsföretag, inbegripet captivebolag, utom i de fall alla eller vissa av de risker som ingår i klasserna 10–15 under del A i bilaga 1 täcks, varvid det inte får underskrida 3 200 000 EUR,
 - ii) 3 200 000 EUR för livförsäkringsföretag, inbegripet captivebolag,
 - iii) 3 200 000 EUR för återförsäkringsföretag, utom i fråga om captivebolag för återförsäkring, varvid minimikapitalkravet inte får underskrida 1 000 000 EUR,
 - iv) summan av de belopp som anges i leden i och ii för försäkringsföretag som avses i artikel 73.5.

2. Om inte annat följer av punkt 3 ska minimikapitalkravet beräknas som en linjär funktion av en uppsättning eller deluppsättning av följande variabler: företagets försäkringstekniska avsättningar, tecknade premier, risksumma, uppskjutna skatter och administrativa omkostnader. De använda variablerna ska mätas utan efter avdrag för återförsäkring.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 d får minimikapitalkravet inte underskrida 25 % och inte överskrida 45 % av företagets solvenskapitalkrav, beräknat i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 2 eller 3 inklusive kapitaltillägg som åläggs i enlighet med artikel 37.

Medlemsstaterna ska tillåta att deras tillsynsmyndigheter under en tidsperiod som löper ut senast den 31 oktober 2014 kräver att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska tillämpa de procent-satser som anges i första stycket endast på ett företags solvenskapitalkrav beräknat i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 2.

4. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska beräkna minimikapitalkravet minst en gång per kvartal och rapportera resultaten av denna beräkning till tillsynsmyndigheterna.

Om ett företags minimikapitalkrav fastslås genom något av de gränsvärden som anges i punkt 3 ska företaget tillhandahålla tillsynsmyndigheten uppgifter som gör det möjligt att klart förstå skälen till detta.

5. Kommissionen ska senast den 31 oktober 2017 till Europaparlamentet och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén som inrättats genom kommissionens beslut 2004/9/EG ⁽¹⁾ överlämna en rapport om de bestämmelser och den praxis som medlemsstaterna respektive tillsynsmyndigheterna antagit enligt punkterna 1-4.

Den rapporten ska särskilt ta upp användningen av minimi- och maximivärden i punkt 3 och de eventuella problem som tillsynsmyndigheterna eller företagen har haft vid tillämpningen av denna artikel.

Artikel 130

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att närmare precisera den beräkning av minimikapitalkravet som avses i artiklarna 128 och 129.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 131

Övergångsbestämmelser för uppfyllelsen av minimikapitalkravet

Genom undantag från artiklarna 139 och 144 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag som uppfyller kravet på föreskriven solvensmarginal i artikel 28 i direktiv 2002/83/EG, artikel 16a i direktiv 73/239/EEG eller artiklarna 37, 38 eller 39 i direktiv 2005/68/EG av den 31 oktober 2012, men som inte innehar tillräckligt medräkningsbart primärkapital för att täcka minimikapitalkravet, uppfylla kravet i artikel 128 senast den 31 oktober 2013.

Om företaget i fråga inte kan uppfylla kravet i artikel 128 inom den tidsfrist som anges i första stycket ska dess koncession återkallas enligt de tillämpliga förfaranden som föreskrivs i nationell lagstiftning.

Avsnitt 6

Placeringar

Artikel 132

Aktsamhetsprincipen

1. Medlemsstaterna ska se till att försäkrings- och återförsäkringsföretagen investerar alla sina tillgångar enligt den aktsamhetsprincip som närmare redovisas i punkterna 2, 3 och 4.

⁽¹⁾ EUT L 3, 7.1.2004, s. 34.

2. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska beträffande hela sina portföljer av tillgångar investera endast i tillgångar och instrument vars risker de kan identifiera, mäta, övervaka, hantera, kontrollera och rapportera, och på lämpligt sätt beakta i bedömningen sina övergripande solvensbehov, i enlighet med artikel 45.1 andra stycket a.

Alla tillgångar, och särskilt de som täcker minimikapitalkravet och solvenskapitalkravet, ska investeras på ett sätt som garanterar säkerhet, kvalitet, likviditet och lönsamhet för portföljen som helhet. Dessutom ska dessa tillgångars lokalisering vara sådan att deras åtkomst garanteras.

Tillgångar som innehåser för att täcka försäkringstekniska avsättningar ska även investeras på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till försäkrings- och återförsäkringsskulderens art och duration. Dessa tillgångar ska investeras i alla försäkrings- och förmånstagens bästa intresse, med hänsyn till eventuella deklarerade mål för placeringarna.

I händelse av intressekonflikter ska försäkringsföretagen, eller de enheter som förvaltar deras tillgångsportföljer, se till att placeringarna görs i försäkrings- och förmånstagens bästa intresse.

3. I fråga om tillgångar som innehåses med avseende på livförsäkringsavtal enligt vilka försäkringstagarna står för placeringsrisken ska andra, tredje och fjärde styckena i denna punkt tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2.

I de fall då förmånerna enligt ett försäkringsavtal är direkt knutna till värdet av andelar i ett fondföretag enligt definitionen i direktiv 85/611/EEG eller till värdet av tillgångar som ingår i en intern fond som ägs av ett försäkringsföretag, vanligen uppdelad på andelar, ska de försäkringstekniska avsättningarna avseende förmånerna så nära som möjligt motsvaras av dessa andelar eller, i de fall där uppdelning på andelar inte har skett, av dessa tillgångar.

I de fall då förmånerna enligt ett försäkringsavtal är direkt knutna till ett aktieindex eller till något annat referensvärde än de som avses i andra stycket, ska de försäkringstekniska avsättningarna för sådana förmåner så nära som möjligt motsvaras antingen av de andelar som anses motsvara referensvärdet eller, om uppdelning på andelar inte har skett, av tillgångar med tillräcklig säkerhet och omsättningsbarhet vilka så nära som möjligt motsvarar de tillgångar på vilka referensvärdet är baserat.

Om de förmåner som avses i andra och tredje styckena innefattar en garanterad avkastning på placeringen eller någon annan garanterad förmån, ska de tillgångar som innehåses för att täcka motsvarande ytterligare försäkringstekniska avsättningar omfattas av punkt 4.

4. I fråga om andra tillgångar än de som omfattas av punkt 3 ska andra till och med femte styckena i denna punkt tillämpas, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2.

Användning av derivatinstrument ska vara möjligt så länge som de bidrar till att reducera riskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning.

Placeringar och tillgångar som inte får handlas på reglerade finansmarknader ska hållas på aktsamma nivåer.

Tillgångarna ska vara väl diversifierade på ett sådant sätt att man undviker överdrivet beroende av en viss tillgång, emittent eller grupp av företag eller av ett geografiskt område samt alltför stor riskackumulering i portföljen som helhet.

Placeringar i tillgångar som emitteras av samma emittent eller av emittenter som tillhör samma grupp får inte medföra att ett försäkringsföretag utsätts för överdriven riskkoncentration.

Artikel 133

Placeringsfrihet

1. Medlemsstaterna får inte föreskriva att försäkrings- och återförsäkringsföretag ska investera i vissa slag av tillgångar.

2. Medlemsstaterna ska inte kräva förhandsgodkännande eller systematisk anmälningsplikt när det gäller de placeringsbeslut som fattas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller dess placeringsförvaltare.

3. Denna artikel påverkar inte medlemsstaternas krav på begränsning av de typer av tillgångar eller referensvärden som kan kopplas till försäkringsförmåner. Alla sådana bestämmelser ska tillämpas endast när placeringsrisken bärs av en försäkringstagare som är en fysisk person, och ska inte vara striktare än bestämmelserna i direktiv 85/611/EEG.

Artikel 134

Tillgångarnas lokalisering och förbud mot pantsättning av tillgångar

1. När det gäller försäkringsrisker som är belägna inom gemenskapen får medlemsstaterna inte kräva att tillgångar som innehåses för att täcka de försäkringstekniska avsättningar som hänför sig till dessa risker är placerade inom gemenskapen eller i någon viss medlemsstat.

I fråga om fordringar enligt återförsäkringsavtal mot företag som är auktoriserade enligt detta direktiv eller har sitt huvudkontor i ett tredjeland vars solvensordning bedöms vara likvärdig enligt artikel 172 ska medlemsstaterna inte heller kräva att tillgångar som motsvarar dessa fordringar placeras inom gemenskapen.

2. Medlemsstaterna får inte, för upprättandet av försäkrings- tekniska avsättningar, behålla eller införa något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med detta direktiv.

Artikel 135

Genomförandeåtgärder

1. I syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktiv får kommissionen anta genomförandeåtgärder för att specificera kvalitativa krav inom följande områden:

- a) Påvisande, mätning, övervakning, hantering och rapportering av risker i samband med placeringar i anslutning till artikel 132.2 första stycket.
- b) Påvisande, mätning, övervakning, hantering och rapportering av specifika risker i samband med derivatinstrument och sådana tillgångar som avses i artikel 132.4 andra stycket.

2. För att åstadkomma enhetlighet mellan sektorer och få intressena att sammanfalla hos företag som "stuvor om" lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer) och intressena hos försäkrings- eller återförsäkringsföretag som investerar i dessa värdepapper eller instrument, ska kommissionen anta genomförandeåtgärder som fastställer kraven inom följande områden:

- a) De krav som originatorerna måste uppfylla för att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska få investera i värdepapper eller instrument av denna typ som getts ut efter den 1 januari 2011, inklusive krav som garanterar att originatorerna upprätthåller ett ekonomiskt intresse netto som inte understiger 5 %.
- b) Kvalitativa krav som måste uppfyllas av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som investerar i dessa värdepapper eller instrument.

3. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

KAPITEL VII

Försäkrings- och återförsäkringsföretag som befinner sig i svårigheter eller som inte uppfyller gällande regler

Artikel 136

Försäkrings- och återförsäkringsföretags konstaterande och anmälan av försämringar av de ekonomiska förhållandena

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska ha upprättat rutiner för att konstatera försämringar av de ekonomiska förhållandena och för att omedelbart underrätta tillsynsmyndigheterna när sådana försämringar inträffar.

Artikel 137

Bristande efterlevnad av kravet på försäkringstekniska avsättningar

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag inte följer bestämmelserna i kapitel VI avsnitt 2 får tillsynsmyndigheterna i dess hemmedlemsstat, efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaterna om sin avsikt, förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar. Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska ange vilka tillgångar som ska omfattas av dessa åtgärder.

Artikel 138

Bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet.

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska omedelbart underrätta tillsynsmyndigheten så snart som de konstaterat att solvenskapitalkravet inte längre efterlevs eller att det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

2. Inom två månader från konstaterandet av den bristande efterlevnaden av solvenskapitalkravet ska det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget överlämna en realistisk åtgärdsplan till tillsynsmyndigheten för godkännande.

3. Tillsynsmyndigheten ska kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i fråga vidtar nödvändiga åtgärder för att inom sex månader från konstaterandet av att solvenskapitalkravet inte efterlevdes avhjälpa denna situation, antingen genom att återupprätta den tidigare nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller genom reduceringar i sin riskprofil för att följa solvenskapitalkravet.

Om så är lämpligt, får tillsynsmyndigheten förlänga tidsfristen med tre månader.

4. Vid ett exceptionellt kursfall på finansmarknaderna får tillsynsmyndigheten förlänga perioden i punkt 3 andra stycket med en lämplig period, med beaktande av alla relevanta faktorer.

Det berörda försäkrings- och återförsäkringsföretaget ska var tredje månad till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.

Den förlängning som nämns i första stycket ska inte längre gälla om denna lägesrapport visar att det inte skett några väsentliga framsteg med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet, mellan det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades och det datum då lägesrapporten inlämnades.

5. Om särskilda omständigheter föreligger får tillsynsmyndigheten, när den bedömer att det berörda företags finansiella ställning kommer att ytterligare försämrats, även begränsa företags rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Den tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaterna om alla åtgärder den har vidtagit. Dessa myndigheter ska, på begäran av tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten, vidta samma åtgärder. Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska ange vilka tillgångar som ska omfattas av dessa åtgärder.

Artikel 139

Bristande efterlevnad av minimikapitalkravet.

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska omedelbart underrätta tillsynsmyndigheten om de konstaterar att minimikapitalkravet inte längre efterlevs eller att det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

2. Inom en månad från konstaterandet av att minimikapitalkravet inte efterlevs ska det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget till tillsynsmyndigheten för godkännande överlämna en realistisk kortfristig finansiell saneringsplan för att se till att minimikapitalkravet återigen efterlevs inom tre månader från konstaterandet, antingen genom att återupprätta medräkningsbara egna medel på en nivå som minst motsvarar minimikapitalkravet eller genom reduceringar i företags riskprofil.

3. Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten får vidare inskränka försäkrings- eller återförsäkringsföretagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Den tillsynsmyndigheten ska därvid underrätta tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaterna om alla åtgärder den har vidtagit. På begäran av tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska dessa myndigheter vidta samma åtgärder. Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska ange vilka tillgångar som ska omfattas av dessa åtgärder.

Artikel 140

Förbud mot fritt förfogande över tillgångar som är placerade inom en medlemsstats territorium

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga i enlighet med nationell lagstiftning för att kunna förbjuda försäkringsföretag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom deras territorier om företags hemmedlemsstat begär detta i de fall som anges i artiklarna 137-139 och 144.2, och hemmedlemsstaten ska ange vilka tillgångar som ska omfattas av åtgärderna.

Artikel 141

Tillsynsmyndighetens befogenheter vid försämringar av finansiell ställning

Utan hinder av artiklarna 138 och 139 ska tillsynsmyndigheterna, om ett företags solvenssituation fortsätter att försämrats, ha befogenhet att vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att garantera försäkringstagarnas intressen när det rör sig om försäkringsavtal, eller förpliktelser enligt återförsäkringsavtal.

Åtgärderna ska vara proportionella och därmed återspegla graden och varaktigheten av försämringen av det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagets solvenssituation.

Artikel 142

Åtgärdsplan och finansiell saneringsplan

1. Den åtgärdsplan som avses i artikel 138.2 och den finansiella saneringsplan som avses i artikel 139.2 ska minst innehålla uppgifter eller bevis avseende följande:

- a) Uppskattade driftskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner.
- b) Uppskattade intäkter och kostnader avseende direkt försäkring samt mottagen och avgiven återförsäkring.
- c) En prognos för balansräkningen.
- d) Uppskattad storlek på de medel som är avsedda att täcka försäkringstekniska avsättningar samt solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav.
- e) Företagets allmänna policy i fråga om återförsäkring.

2. Om tillsynsmyndigheterna krävt en åtgärdsplan enligt artikel 138.2 eller en finansiell saneringsplan enligt artikel 139.2 i enlighet med punkt 1 i den här artikeln ska de inte utfärda ett intyg i enlighet med artikel 39, om de anser att försäkringstagarnas rättigheter, eller återförsäkringsföretagets avtalsrättsliga skyldigheter, hotas.

Artikel 143

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder som närmare anger vilka faktorer som ska beaktas i enlighet med artikel 138.4, inklusive den maximala tidsperioden som avses i artikel 138.4 första stycket, uttryckt i antal månader, som ska vara densamma för alla försäkrings- och återförsäkringsföretag.

När det är nödvändigt för att förbättra konvergensen får kommissionen anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera såväl åtgärdsplaner enligt artikel 138.2, finansiella saneringsplaner enligt artikel 139.2 som artikel 141, och därvid vara uppmärksam på att inte förorsaka procykliska effekter.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 144

Återkallelse av auktorisation

1. Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten får återkalla en auktorisation som beviljats ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i följande fall:

- a) Det berörda företaget utnyttjar inte auktorisationen inom tolv månader, avstår uttryckligen från den eller upphör att bedriva verksamhet under längre tid än sex månader, såvida inte den berörda medlemsstaten har utfärdat bestämmelser om att auktorisationen i sådana fall automatiskt upphör.
- b) Det berörda företaget uppfyller inte längre villkoren för auktorisation.
- c) Det berörda företaget åsidosätter allvarligt sina förpliktelser enligt de bestämmelser det omfattas av.

Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska återkalla en auktorisation som beviljats ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i de fall företaget har brustit i efterlevnaden av minimikapitalkravet och tillsynsmyndigheten har funnit att den finansiella saneringsplanen är uppenbart otillräcklig eller det berörda företaget inte har lyckats genomföra planen inom tre månader från det att den bristande efterlevnaden av minimikapitalkravet konstaterades.

2. När en auktorisation återkallas, eller upphör, ska tillsynsmyndigheten i företagens hemmedlemsstat anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsstaterna, och dessa myndigheter ska vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att försäkrings- eller återförsäkringsföretaget inleder ny verksamhet inom deras territorier.

Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska tillsammans med dessa myndigheter vidta alla de åtgärder som behövs till skydd för de försäkrades intressen och särskilt inskränka försäkringsföretagets rätt att fritt förfoga över sina tillgångar i enlighet med artikel 140.

3. Varje beslut att återkalla en auktorisation ska ha en fullständig motivering och meddelas det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

KAPITEL VIII

Etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster

Avsnitt 1

Etablering av försäkringsföretag

Artikel 145

Villkor för etablering av filial

1. Medlemsstaterna ska se till att ett försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium underrättar hemmedlemsstatens tillsynsmyndigheter därom.

Ett företags stadigvarande närvaro inom en medlemsstats territorium ska betraktas som en filial, även om närvaron inte har formen av en filial utan endast består av ett kontor som förestås av företagets egen personal eller av någon som är fristående från företaget men har en stående fullmakt att företräda företaget på samma sätt som en agentur.

2. Medlemsstaterna ska kräva att varje försäkringsföretag som avser att etablera en filial i en annan medlemsstats territorium tillhandahåller följande uppgifter när de lämnar den underrättelse som anges i punkt 1:

- a) Den medlemsstat inom vars territorium det avser att etablera filialen.
- b) En verksamhetsplan som åtminstone anger filialens tilltänkta affärsverksamhet och organisationstruktur.
- c) Namn på en person som har tillräckliga befogenheter att ingå rättshandlingar som binder försäkringsföretaget i förhållande till tredje part eller, när det gäller Lloyd's, de berörda försäkringsgivarna och för att företräda det eller dem inför myndigheter och domstolar i värdmedlemsstaten – nedan kallad *det befullmäktigade ombudet*.
- d) Den adress i värdmedlemsstaten där handlingar kan erhållas och till vilken handlingar kan sändas, inbegripet samtliga meddelanden till det befullmäktigade ombudet.

Vad gäller Lloyd's får i händelse av tvist i värdmedlemsstaten på grund av ingångna förpliktelser de försäkrade inte behandlas mindre gynnsamt än om tvisten hade förts mot företag av sedvanligt slag.

3. Om ett skadeförsäkringsföretag avser att dess filial ska försäkra risker i klass 10 i del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar, ska det avge en försäkran om att det har blivit medlem av värdmedlemsstatens nationella byrå och nationella garantifond.

4. Om någon av de uppgifter som lämnats enligt punkt 2 leden b, c eller d ändras ska försäkringsföretaget lämna skriftligt besked om ändringen till tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten och i den medlemsstat där filialen är etablerad minst en månad innan ändringen görs, så att tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten och tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där filialen är belägen kan fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 146.

Artikel 146

Överföring av uppgifter

1. Om tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten inte har anledning att ifrågasätta försäkringsföretagets företagsstyrningssystem eller finansiella situation eller att det befullmäktigade ombudet uppfyller lämplighetskraven i artikel 42 i samband med den planerade verksamheten, ska de inom tre månader från mottagandet av den underrättelse som anges i artikel 145.2 översända den erhållna informationen till värdmedlemsstatens tillsynsmyndigheter och underrätta det berörda försäkringsföretaget om detta.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska även intyga att försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet, beräknade enligt artiklarna 100 och 129.

2. I fall då tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten vägrar att sända den information som avses i artikel 145.2 till tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten ska skälen härför lämnas till det berörda försäkringsföretaget inom tre månader från det att all information erhållits.

En vägran eller underlåtenhet att överlämna information ska kunna bli föremål för domstolsprövning i hemmedlemsstaten.

3. Innan ett försäkringsföretags filial inleder sin verksamhet ska tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten, i tillämpliga fall, inom två månader från det att de mottagit den underrättelse som avses i punkt 1 underrätta tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten om de villkor som, med hänsyn till det allmänna bästa, gäller för att bedriva den verksamheten i värdmedlemsstaten. Tillsynsmyndigheten i värdmedlemsstaten ska informera det berörda försäkringsföretaget om detta.

Försäkringsföretaget får etablera filialen och inleda sin verksamhet från och med det datum då tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten har mottagit ett sådant meddelande, eller ifall inget meddelande har mottagits, vid utgången av den tidsfrist som anges i första stycket.

Avsnitt 2

Frihet att tillhandahålla tjänster för försäkringsföretag

Underavsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 147

Förhandsanmälan till hemmedlemsstaten

Ett försäkringsföretag som första gången önskar utnyttja rätten att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, bedriva verksamhet i en eller flera medlemsstater ska dessförinnan anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten och därvid ange vilka slag av risker eller åtaganden det avser att försäkra.

Artikel 148

Anmälan från hemmedlemsstaten

1. Inom en månad efter den anmälan som avses i artikel 147 ska tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten överlämna följande information till den eller de medlemsstater inom vilkas territorier ett försäkringsföretag avser att bedriva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster:

- Ett intyg om att försäkringsföretaget uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet, beräknade enligt artiklarna 100 och 129.
- De klasser försäkringsföretaget har auktoriserats att erbjuda.
- De slag av risker eller åtaganden som försäkringsföretaget avser att försäkra i värdmedlemsstaten.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska samtidigt underrätta det berörda försäkringsföretaget om denna information.

2. Medlemsstater inom vars territorier ett skadeförsäkringsföretag avser att, med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, försäkra risker i klass 10 i del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar, får kräva att försäkringsföretaget lämnar följande information:

- Namn på och adress till den representant som avses i artikel 18.1 h.
- En försäkran om att det har blivit medlem av den nationella byrån och den nationella garantifonden i värdmedlemsstaten.

3. I fall då tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten inte överlämnar i den information som avses i punkt 1 inom den tid som fastställs i samma punkt, ska de inom samma tidsperiod meddela skälen för sin vägran till försäkringsföretaget.

En vägran eller underlåtenhet att lämna information ska kunna bli föremål för domstolsprövning i hemmedlemsstaten.

4. Försäkringsföretaget får påbörja verksamheten från och med det datum då det mottog den information som avses i punkt 1 första stycket.

Artikel 149

Ändringar av risker eller åtaganden

Varje ändring som ett försäkringsföretag avser att göra av de uppgifter som avses i artikel 145 ska omfattas av det förfarande som föreskrivs i artiklarna 147 och 148.

Underavsnitt 2

Ansvarsförsäkring för motorfordon

Artikel 150

Obligatorisk ansvarsförsäkring för motorfordon

1. När ett skadeförsäkringsföretag genom ett etableringsställe i en medlemsstat försäkrar en risk som anges under försäkringsklass 10 i del A i bilaga I och som finns i en annan medlemsstat, men som inte utgör en risk som hänför sig till fraktförarens ansvar, ska värdmedlemsstaten kräva att det företaget blir medlem och deltar i finansieringen av den medlemsstatens nationella byrå och dess nationella garantifond.

2. Det finansiella bidrag som avses i punkt 1 ska ges endast i förhållande till risker, med undantag för fraktförarens ansvar, klassificerade enligt klass 10 i del A i bilaga I som täcks genom tillhandahållande av tjänster. Bidraget ska beräknas på samma basis som för skadeförsäkringsföretag som försäkrar sådana risker genom ett etableringsställe i den medlemsstaten.

Beräkningen ska göras på grundval av försäkringsföretagets premieinkomster från den försäkringsklassen i värdmedlemsstaten eller av det antal risker i den försäkringsklassen som försäkras i den medlemsstaten.

3. Värdmedlemsstaten får kräva att ett försäkringsföretag som tillhandahåller tjänster följer de bestämmelser i den medlemsstaten som avser försäkring av förhöjda risker, i den mån bestämmelserna gäller även för skadeförsäkringsföretag som är etablerade i den staten.

Artikel 151

Icke-diskriminering av personer som framställer anspråk

Värdmedlemsstaten ska kräva att skadeförsäkringsföretaget ser till att personer som framställer anspråk i anledning av händelser som inträffat inom dess territorium, inte kommer i en mindre förmånlig ställning till följd av det förhållandet att företag som försäkrar risker klassificerade enligt försäkringsklass 10 i del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar, gör detta inom ramen för tillhandahållande av tjänster i stället för att ha ett etableringsställe i den staten.

Artikel 152

Representant

1. För de ändamål som anges i artikel 151 ska värdmedlemsstaten kräva att skadeförsäkringsföretaget utser en representant, bosatt eller etablerad inom medlemsstatens territorium, som ska inhämta alla upplysningar som behövs om försäkringsfall, och som har fullmakt att företräda företaget i förhållande till skadelidande som skulle kunna framställa anspråk, innefattande rätt för representanten att betala ersättningar i anledning av sådana anspråk och att företräda företaget, eller vid behov låta det företräddas, inför den medlemsstatens domstolar och myndigheter i angelägenheter som rör sådana försäkringsfall.

Representanten får också åläggas att företräda skadeförsäkringsföretaget inför tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten, då det är fråga om att kontrollera om giltig ansvarsförsäkring för motorfordon föreligger.

2. Värdmedlemsstaten får inte kräva att representanten för det skadeförsäkringsföretag som utsett denne vidtar några andra åtgärder än dem som anges i punkt 1.

3. Det förhållandet att en representant utses ska inte i sig innebära etablering av en sådan filial som avses i artikel 145.

4. Om försäkringsföretaget inte har utsett någon representant får medlemsstaterna godkänna att den skaderegleringsrepresentant som har utsetts enligt artikel 4 i direktiv 2000/26/EG utför de uppgifter som åligger den representant som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Avsnitt 3

Befogenheter för tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten

Underavsnitt 1

Försäkring

Artikel 153

Språk

Tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten får föreskriva att de upplysningar de har rätt att begära beträffande den verksamhet som försäkringsföretag bedriver inom medlemsstatens territorium ska lämnas på det officiella språket, eller de officiella språken, i den medlemsstaten.

Artikel 154

Förhandsanmälan och förhandsgodkännande

1. Världmedlemsstaten får inte anta bestämmelser om krav på förhandsgodkännande eller löpande redovisning av allmänna och särskilda villkor, premietariffer eller, när det gäller livförsäkring, de tekniska grunder som särskilt använts för beräkning av premietariffer och försäkringstekniska avsättningar, eller av de formulär och andra handlingar som försäkringsföretaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagarna.
2. Världmedlemsstaten får endast i enstaka fall kräva att försäkringsföretag som avser att bedriva försäkringsverksamhet inom dess territorium redovisar dess villkor och andra handlingar för att kontrollera överensstämmelsen med dess nationella lagstiftning rörande försäkringsavtal, och detta krav får inte utgöra en förutsättning för att försäkringsföretaget ska få bedriva verksamhet.
3. Världmedlemsstaten får inte upprätthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, om detta inte är en del av allmänna priskontrollsystem.

Artikel 155

Försäkringsföretag som inte följer rättsregler

1. Om tillsynsmyndigheterna i en världmedlemsstat konstaterar att ett försäkringsföretag som har filial där, eller bedriver verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inom dess territorium, inte följer de rättsregler som är tillämpliga på företaget i denna medlemsstat, ska myndigheterna anmoda försäkringsföretaget att vidta rättelse.
2. Om försäkringsföretaget i fråga underlåter att vidta nödvändiga åtgärder, ska tillsynsmyndigheterna i medlemsstaten i fråga underrätta tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten om detta.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska snarast vidta alla åtgärder som behövs för att försäkringsföretaget ska vidta rättelse.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska informera tillsynsmyndigheterna i världmedlemsstaten om de åtgärder som vidtagits.

3. Om försäkringsföretaget fortsätter att överträda rättsregler som gäller i världmedlemsstaten, trots de åtgärder som hemmedlemsstaten vidtagit eller till följd av att dessa åtgärder har visat sig otillräckliga eller att inga åtgärder vidtagits i den medlemsstaten, får tillsynsmyndigheterna i världmedlemsstaten, efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten, vidta de åtgärder som behövs för att förhindra eller sanktionera fortsatta oegentligheter, däribland, om det oundgängligen krävs, förbud för företaget att ingå ytterligare försäkringsavtal inom världmedlemsstatens territorium.

Medlemsstaterna ska se till att delgivning kan ske inom deras territorier av sådana rättsliga handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot försäkringsföretag.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte inverka på de berörda medlemsstaternas befogenheter att vidta lämpliga skyddsåtgärder för att förhindra eller ingripa mot oegentligheter inom deras territorier. Dessa befogenheter ska också innebära möjlighet att förhindra att försäkringsföretag ingår nya försäkringsavtal inom berörda medlemsstaters territorier.
5. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte inverka på medlemsstaternas rätt att sanktionera överträdelse som begåtts inom deras territorier.
6. Om ett försäkringsföretag som har begått en överträdelse har ett etableringsställe eller innehar egendom i den berörda medlemsstaten får tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten, i enlighet med nationell lagstiftning, tillämpa de nationella administrativa sanktioner i form av tvångsmedel mot etableringsstället eller egendomen som är föreskrivna för överträdelsen.
7. Varje åtgärd som vidtas enligt punkterna 2–6 och som innefattar begränsningar i utövandet av försäkringsverksamhet ska vara välgrundad och meddelas det berörda försäkringsföretaget.

8. Försäkringsföretag ska till tillsynsmyndigheterna i världmedlemsstaten på deras begäran överlämna alla handlingar som begärs från dem vid tillämpning av punkterna 1–7, i den mån som även försäkringsföretag med huvudkontor i världmedlemsstaten i fråga har sådana skyldigheter.

9. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om det antal och de olika typer av fall som lett till vägran enligt artiklarna 146 och 148, där åtgärder har vidtagits enligt punkt 4 i den här artikeln.

Kommissionen ska på grundval av denna information underrätta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén vartannat år.

Artikel 156

Marknadsföring

Försäkringsföretag med huvudkontor i medlemsstaterna får marknadsföra sina tjänster med alla tillgängliga media i världmedlemsstaten, med iakttagande av de regler för formen och innehållet i sådan marknadsföring som antagits till skydd för det allmänna bästa.

Artikel 157

Skatter på premier

1. Utan att det påverkar tillämpningen av senare harmonisering ska alla försäkringsavtal endast omfattas av de indirekta skatter och skattelikhande avgifter på försäkringspremier som påförs i den medlemsstat där risken är belägen eller där åtagandet täcks.

Vid tillämpningen av första stycket, ska lös egendom som finns i en byggnad som är belägen inom en viss medlemsstats territorium, med undantag för varor under handelstransport, anses utgöra en risk som är belägen i den medlemsstaten, även om byggnaden och dess innehåll inte omfattas av samma försäkring.

När det gäller Spanien ska ett försäkringsavtal också omfattas av sådana tilläggsavgifter som i lag föreskrivs till förmån för det spanska "Consortio de Compensación de Seguros" för uppfyllandet av dess uppgifter i samband med ersättande för förluster som uppkommer vid extraordinära händelser i den medlemsstaten.

2. Den lag som enligt artikel 178 i det här direktivet och förordning (EG) nr 593/2008 är tillämplig på avtalet ska inte inverka på den tillämpliga ordningen för skatter och avgifter.

3. Varje medlemsstat ska, med avseende på de försäkringsföretag som täcker risker eller åtaganden inom dess territorium, tillämpa egna nationella bestämmelser såvitt gäller åtgärder för att säkerställa uppbörd av sådana indirekta skatter och skattelikhande avgifter som ska betalas i enlighet med punkt 1.

Underavsnitt 2

Återförsäkring

Artikel 158

Återförsäkringsföretag som inte följer rättsreglerna

1. Om tillsynsmyndigheterna i en medlemsstat konstaterar att ett återförsäkringsföretag som har filial där, eller bedriver verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inom dess territorium, inte följer de rättsregler som är tillämpliga på företaget i denna medlemsstat, ska myndigheterna anmoda återförsäkringsföretaget att vidta rättelse. De ska samtidigt underrätta tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten om sina slutsatser.

2. Om återförsäkringsföretaget fortsätter att överträda rättsregler som är tillämpliga på företaget i värdmedlemsstaten, trots de åtgärder som hemmedlemsstaten har vidtagit eller till följd av att dessa åtgärder har visat sig otillräckliga, får tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten, efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten, vidta de åtgärder som behövs för att förhindra eller sanktionera fortsatta oegentligheter, däribland, om det oundgängligen krävs, förbud för företaget att ingå ytterligare återförsäkringsavtal inom värdmedlemsstatens territorium.

Medlemsstaterna ska se till att delgivning kan ske inom deras territorier av sådana rättsliga handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot återförsäkringsföretag.

3. Varje åtgärd som vidtas enligt punkterna 1 och 2 och som innefattar sanktioner mot eller begränsningar i utövandet av återförsäkringsverksamhet ska motiveras och meddelas det berörda återförsäkringsföretaget.

Avsnitt 4

statistik

Artikel 159

Statistik om gränsöverskridande verksamhet

Varje försäkringsföretag ska, uppdelat på verksamhet som bedrivs med stöd av etableringsfriheten och verksamhet som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, underrätta tillsynsmyndigheten i sin hemmedlemsstat om summan av premier, försäkringsersättningar och provisioner, utan avdrag för återförsäkring och per medlemsstat, enligt följande:

- a) För skadeförsäkring: per grupp av klasser enligt bilaga V.
- b) För livförsäkring: för var och en av klasserna I–IX enligt bilaga II.

Vad gäller klass 10 i del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar, ska det berörda företaget också informera tillsynsmyndigheten om skadefrekvens och genomsnittliga försäkringsersättningar.

Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska inom rimlig tid vidarebefordra en sammanställning av de uppgifter som avses i första och andra styckena till tillsynsmyndigheterna i varje berörd medlemsstat på deras begäran.

Avsnitt 5

Behandling av avtal som tecknats genom filialer för vilka likvidationsförfaranden inletts

Artikel 160

Likvidation av försäkringsföretag

Om ett försäkringsföretag träder i likvidation ska de förpliktelser som följer av avtal som tecknats genom en filial eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster inte behandlas annorlunda än de förpliktelser som följer av företagets andra försäkringsavtal utan hänsyn till de försäkrades och förmånstagarnas nationalitet.

Artikel 161

Likvidation av återförsäkringsföretag

Om ett återförsäkringsföretag träder i likvidation ska de förpliktelser som följer av avtal som tecknats genom en filial eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster inte behandlas annorlunda än de förpliktelser som följer av företagets övriga återförsäkringsavtal.

KAPITEL IX

Inom gemenskapen etablerade filialer till försäkrings- eller återförsäkringsföretag med huvudkontor utanför gemenskapen

Avsnitt 1

Startande av verksamhet

Artikel 162

Principer för auktorisation och villkor

1. Medlemsstaterna ska föreskriva auktorisation för företag vars huvudkontor är beläget utanför gemenskapen och som vill bedriva sådan verksamhet som avses i artikel 2.1 första stycket.
2. En medlemsstat får bevilja auktorisation om företaget uppfyller minst följande villkor:
 - a) Det har rätt enligt sitt eget lands lag att utöva försäkringsverksamhet.
 - b) Det etablerar en filial inom den medlemsstats territorium där företaget ansökt om auktorisation.
 - c) Det förbinder sig att på den plats där filialen är belägen upprätta till verksamheten hänförliga räkenskaper samt att där förvara alla handlingar som hör till verksamheten.
 - d) Det utser en allmän representant som ska godkännas av tillsynsmyndigheterna.
 - e) Det innehar tillgångar i den medlemsstat där företaget ansökt om auktorisation av en storlek som motsvarar minst hälften av den i artikel 129.1 d föreskrivna lägsta gränsen för minimikapitalkravet och deponerar en fjärdedel av detta tröskelvärde som säkerhet.
 - f) Det förbinder sig att täcka solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt kraven i artiklarna 100 och 128.
 - g) Det meddelar namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som utses i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som ska täckas klassificeras enligt klass 10 under del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar.
 - h) Det företer en verksamhetsplan enligt bestämmelserna i artikel 163.
 - i) Det uppfyller kraven på företagsstyrning i avsnitt 2 av kapitel IV.

3. I detta kapitel avses med "filial" varje form av stadigvarande närvaro inom en medlemsstats territorium av ett företag som avses i punkt 1, om det är auktoriserat i den medlemsstaten och bedriver försäkringsverksamhet.

Artikel 163

Filialens verksamhetsplan

1. Den verksamhetsplan som avses i artikel 162.2 h för en filial ska innehålla följande:
 - a) Beskaffenheten av de risker eller åtaganden som företaget avser att täcka.
 - b) Grundprinciperna för återförsäkring.
 - c) Skattningar av det kommande solvenskapitalkravet enligt kapitel VI avsnitt 4 på grundval av en prognos för balansräkningen samt den beräkningsmetod som använts för dessa skattningar.
 - d) Skattningar av det kommande minimikapitalkravet enligt kapitel VI avsnitt 5 på grundval av en prognos för balansräkningen samt den beräkningsmetod som använts för dessa skattningar.
 - e) Företagets medräkningsbara kapitalbas och primärkapital i fråga om solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt kapitel VI avsnitten 4 och 5.
 - f) Uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner, medel som är avsedda att täcka dessa kostnader och, om de risker som ska täckas klassificeras enligt klass 18 i del A i bilaga I, tillgängliga medel för tillhandahållande av assistans.
 - g) Uppgifter om företagsstyrningssystemets struktur.
2. Utöver de krav som anges i punkt 1 ska verksamhetsplanen, beträffande de tre första räkenskapsåren, omfatta följande:
 - a) En prognos för balansräkningen.
 - b) Skattningar av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringstekniska avsättningar, minimikapitalkrav och solvenskapitalkrav.
 - c) För skadeförsäkring:
 - i) Skattningar av driftskostnader utöver uppbyggnadskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner.
 - ii) Skattningar av premier eller bidrag och kostnader för försäkringsfall.
 - d) För livförsäkring ska även en detaljerad prognos lämnas över intäkter och kostnader avseende direkt försäkring samt mottagen och avgiven återförsäkring.

3. När det gäller livförsäkring får medlemsstaterna kräva att försäkringsföretag ska lämna regelbunden underrättelse om de tekniska grunderna som använts vid beräkning av premietariffer och försäkringstekniska avsättningar, så länge detta krav inte utgör en förutsättning för att ett livförsäkringsföretag ska få bedriva sin verksamhet.

Artikel 164

Överlåtelse av försäkringsbestånd

1. Medlemsstaterna ska, på de villkor som fastställs i nationell lagstiftning, tillåta att filialer, som upprättats inom deras territorier och som omfattas av detta kapitel, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till acceptföretag som är etablerade i samma medlemsstat, förutsatt att tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 167 intygar att acceptföretaget, även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen, har nödvändig medräkningsbar kapitalbas för att täcka det solvenskapitalkrav som avses i artikel 100 första stycket.

2. Medlemsstaterna ska, på de villkor som fastställs i nationell lagstiftning, tillåta att filialer, som upprättats inom deras territorier och som omfattas av detta kapitel, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till försäkringsföretag med huvudkontor i en annan medlemsstat, förutsatt att tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten intygar att acceptföretaget även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändiga medräkningsbara egna medel för att täcka det solvenskapitalkrav som avses i artikel 100 första stycket.

3. Om en medlemsstat, på de villkor som fastställs i nationell lagstiftning, tillåter att filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av detta kapitel, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till en filial, som omfattas av detta kapitel och som upprättats i en annan medlemsstat, ska medlemsstaten säkerställa att tillsynsmyndigheterna i acceptföretagets hemmedlemsstat eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 167 kan intyga följande:

- a) Att acceptföretaget även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig medräkningsbar kapitalbas för att täcka solvenskapitalkravet.
- b) Att lagstiftningen i acceptföretagets hemmedlemsstat tillåter en sådan överlåtelse.
- c) Att hemmedlemsstaten har medgivit överlåtelsen.

4. I de fall som avses i punkterna 1-3 ska den medlemsstat där den överlåtande filialen är belägen godkänna överlåtelsen efter att ha inhämtat medgivande från tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där riskerna är belägna, eller den medlemsstat där åtagandet gjorts om riskerna inte är belägna i den medlemsstaten.

5. Tillsynsmyndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas ska, inom tre månader efter det att de mottagit begäran, lämna sina yttranden eller medgivanden till tillsynsmyndigheterna i den överlåtande filialens hemmedlemsstat. Om de rådfrågade myndigheterna inte lämnar något svar inom denna tid ska detta anses likvärdigt med ett tillstyrkande eller ett tyst medgivande.

6. En överlåtelse som godkänts enligt punkterna 1-5 ska offentliggöras på det sätt som fastställts i nationell lagstiftning i den medlemsstat där riskerna är belägna eller där åtagandet gjorts.

Sådana överlåtelser ska automatiskt vara giltiga mot försäkringsstagare, försäkrade och varje annan person som har rättigheter eller skyldigheter till följd av de överlåtna avtalen.

Artikel 165

Försäkringstekniska avsättningar

Medlemsstaterna ska ålägga företagen att göra adekvata försäkringstekniska avsättningar till täckning av försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser inom respektive medlemsstats territorium beräknade enligt kapitel VI avsnitt 2. Medlemsstaterna ska kräva att företagen värderar tillgångar och skulder enligt i kapitel VI avsnitt 1 och fastställer sina egna medel enligt kapitel VI avsnitt 3.

Artikel 166

Solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav

1. Varje medlemsstat ska inom sitt territorium kräva att etablerade filialer håller ett belopp av medräkningsbar kapitalbas i form av sådana tillgångar som avses i artikel 98.3.

Solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet ska beräknas i enlighet med bestämmelserna i kapitel VI avsnitten 4 och 5.

Vid beräkning av solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet, för såväl skadeförsäkring som livförsäkring, ska dock hänsyn tas till endast den berörda filialens verksamhet.

2. Beloppet av det medräkningsbara primärkapital som krävs för att täcka minimikapitalkravet och tröskelvärdet för detta krav ska vara sammansatt enligt bestämmelserna i artikel 98.4.

3. Beloppet av det medräkningsbara primärkapitalet får inte vara mindre än hälften av den lägsta gräns som föreskrivs i artikel 129.1 d.

Den deposition som ska göras enligt artikel 162.2 e ska inräknas i det medräkningsbara primärkapital som ska täcka minimikapitalkravet.

4. De tillgångar som motsvarar solvenskapitalkravet ska till minst ett belopp motsvarande minimikapitalkravet finnas i den medlemsstat där verksamheten bedrivs och överskjutande tillgångar inom gemenskapen.

*Artikel 167***Förmåner för företag som är auktoriserade i mer än en medlemsstat**

1. Företag som har ansökt om eller beviljats auktorisation i mer än en medlemsstat får ansöka om följande förmåner, som får medges endast gemensamt:

- a) Det solvenskapitalkrav som anges i artikel 166 ska beräknas på grundval av hela den verksamhet som företaget bedriver inom gemenskapen.
- b) Den deposition som krävs enligt artikel 162.2 e ska göras endast i en av de berörda medlemsstaterna.
- c) De tillgångar som motsvarar minimikapitalkravet får i enlighet med artikel 134 placeras i vilken som helst av de medlemsstater där företaget bedriver sin verksamhet.

I de fall som avses i första stycket a ska man vid beräkningen endast beakta transaktioner som genomförts av samtliga filialer som är etablerade inom gemenskapen.

2. Ansökan om tillgång till de förmåner som anges i punkt 1 ska göras till tillsynsmyndigheterna i den berörda medlemsstaten. I ansökan ska anges den myndighet i medlemsstaten som i framtiden ska utöva tillsyn av solvensen för den totala verksamhet som utövas av de filialer som företaget etablerat inom gemenskapen. Företagets val av myndighet ska motiveras.

Den deposition som avses i artikel 162.2 e ska göras i den medlemsstaten.

3. Medgivande från tillsynsmyndigheterna i samtliga medlemsstater som mottagit en sådan ansökan fordras för beviljande av de förmåner som anges i punkt 1.

Dessa förmåner ska börja gälla från och med den dag då den av företaget valda tillsynsmyndigheten meddelar de övriga tillsynsmyndigheterna att den kommer att kontrollera solvensen för den totala verksamhet som bedrivs av företagets filialer inom gemenskapen.

Den valda tillsynsmyndigheten ska från de övriga medlemsstaterna inhämta erforderliga upplysningar om den totala solvensen för de filialer företaget etablerat inom deras territorier.

4. De enligt punkterna 1, 2 och 3 medgivna förmånerna ska återkallas samtidigt av samtliga berörda medlemsstater på initiativ av en eller flera av dessa.

*Artikel 168***Redovisning, uppgifter för stabilitetstillsyn och statistik samt företag i svårigheter**

Artiklarna 34, 139.3, 140 och 141 ska tillämpas på detta avsnitt.

Vid tillämpningen av artiklarna 137–139, då ett företag befunnits berättigat till förmånerna enligt artikel 167.1, 167.2 och 167.3,

ska den tillsynsmyndighet som svarar för verifieringen av solvensen för de filialer företaget etablerat inom gemenskapen, likställas med tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där ett företag etablerat i gemenskapen har sitt huvudkontor.

*Artikel 169***Åtskillnad mellan skade- och livförsäkring**

1. Filialer som avses i detta avsnitt får inte samtidigt inom samma medlemsstat bedriva liv- och skadeförsäkringsverksamhet.

2. Med avvikelse från punkt 1 får medlemsstaterna bestämma att de filialer som avses i detta avsnitt och som vid relevant tidpunkt enligt artikel 73.5 första stycket samtidigt bedrev båda verksamheterna i en medlemsstat får fortsätta med detta, förutsatt att det för varje verksamhet upprättas en särskild förvaltning i enlighet med artikel 74.

3. Varje medlemsstat som med stöd av artikel 73.5 andra stycket föreskriver att försäkringsföretag etablerade inom dess territorium ska upphöra att samtidigt bedriva de verksamheter inom vilka de var verksamma vid den relevanta tidpunkt som avses i artikel 73.5 första stycket ska ställa detta krav även på filialer som avses i detta avsnitt och som är etablerade inom dess territorium och samtidigt bedriver båda verksamheterna där.

Medlemsstaterna får föreskriva att de filialer som avses i detta avsnitt och vars huvudkontor samtidigt bedriver båda verksamheterna, och som vid de tidpunkter som anges i artikel 73.5 första stycket i en medlemsstat enbart bedrev livförsäkringsverksamhet, får fortsätta med sin verksamhet där. Om företaget önskar bedriva skadeförsäkringsverksamhet inom samma territorium, får det bedriva livförsäkringsverksamhet endast genom ett dotterföretag.

*Artikel 170***Återkallelse av auktorisation för företag som är auktoriserade i mer än en medlemsstat**

Om den i artikel 167.2 nämnda myndigheten återkallar en auktorisation, ska den anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsstater där företaget bedriver verksamhet, varpå dessa ska vidta behövliga åtgärder.

Om skälet till återkallelsen är att solvensen är otillräcklig i förhållande till vad som föreskrivits av de medlemsstater som beviljat en ansökan enligt artikel 167, ska även de medlemsstater som beviljat sådana ansökningar återkalla sina auktorisationer.

Artikel 171

Avtal med tredjeländer

Gemenskapen får genom avtal som med stöd av fördraget träffas med ett eller flera tredjeländer, och på villkor om reciprocitet, medge tillämpning av bestämmelser som avviker från bestämmelserna i detta avsnitt, för att garantera ett tillfredsställande skydd för försäkringstagare och försäkrade i medlemsstaterna.

Avsnitt 2

Återförsäkring

Artikel 172

Likvärdighet

1. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder som specificerar kriterierna för att bestämma om den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

2. Kommissionen får i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 301.2 och med beaktande av de kriterier som antagits i enlighet med punkt 1 anta beslut om huruvida den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i samma tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I.

Dessa beslut ska ses över regelbundet.

3. Om solvensordningen i ett tredjeland enligt punkt 2 har bedömts vara likvärdig med den i detta direktiv ska återförsäkringsavtal som ingås med företag med huvudkontor i detta tredjeland behandlas på samma sätt som återförsäkringsavtal med företag som är auktoriserade enligt detta direktiv.

Artikel 173

Förbud mot pantsättning av tillgångar

Medlemsstaterna får inte, för upprättandet av försäkringstekniska avsättningar, behålla eller införa något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar pantsätts för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland vars solvensordning i enlighet med artikel 172 bedöms vara likvärdig med den som fastställs genom detta direktiv.

Artikel 174

Principer och villkor för utövande av återförsäkringsverksamhet

En medlemsstat ska inte på återförsäkringsföretag hemmahörande i tredjeland som inleder eller redan bedriver återförsäkringsverksamhet inom dess territorium tillämpa bestämmelser som leder till att dessa behandlas gynnsammare än återförsäkringsföretag med huvudkontor i den medlemsstaten.

Artikel 175

Avtal med tredjeländer

1. Kommissionen får lägga fram förslag till rådet beträffande förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeländer om metoderna för att utöva extra tillsyn över följande:

- a) Återförsäkringsföretag från tredjeländer, som bedriver återförsäkringsverksamhet inom gemenskapen.
- b) Återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen, som bedriver återförsäkringsverksamhet inom ett tredjeland territorium.

2. De avtal som avses i punkt 1 ska särskilt syfta till att på villkor av likvärdighet i stabilitetsregleringen säkerställa effektivt marknadstillträde inom varje avtalsparts territorium och innehålla föreskrifter om ömsesidigt erkännande av tillsynsregler och praxis på återförsäkringsområdet. De ska också syfta till att säkerställa följande:

- a) Att tillsynsmyndigheterna i medlemsstaterna kan erhålla de upplysningar som krävs för tillsynen över återförsäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen som bedriver verksamhet inom de berörda tredjeländernas territorier.
- b) Att tillsynsmyndigheterna i tredjeland kan erhålla de upplysningar som krävs för tillsynen över återförsäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier som bedriver verksamhet inom gemenskapen.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 300.1 och 300.2 i fördraget ska kommissionen med bistånd av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén granska resultaten av de förhandlingar som avses i punkt 1 i den här artikeln och den situation som dessa ger upphov till.

KAPITEL X

Dotterföretag till försäkrings- och återförsäkringsföretag för vilka ett tredjeland lag gäller och sådana företags förvärv av innehav

Artikel 176

Information från medlemsstaterna till kommissionen

Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter ska underrätta kommissionen och tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredjeland lag gäller.

Underrättelsen ska också innehålla en uppgift om den berörda företagsgruppens struktur.

När ett företag, som omfattas av ett tredjelands lagstiftning, förvärvar ett innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i gemenskapen så att detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag skulle bli ett dotterföretag till tredjelandsföretaget ska tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta kommissionen och tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater om detta.

Artikel 177

Behandling i tredjeland av försäkrings- och återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen

1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkrings- eller återförsäkringsföretag mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredjeland eller vid pågående verksamhet i ett tredjeland.
2. Kommissionen ska periodvis överlämna en rapport till rådet om behandlingen i tredjeland av försäkrings- och återförsäkringsföretag som auktoriserats i gemenskapen med avseende på följande:
 - a) Etablering i tredjeland av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserade i gemenskapen.
 - b) Förvärv av innehav i försäkrings- och återförsäkringsföretag i tredjeland.
 - c) Fortsatt försäkrings- och återförsäkringsverksamhet i sådana etablerade företag.
 - d) Tillhandahållande över nationsgränserna av försäkrings- och återförsäkringstjänster från gemenskapen till tredjeland.

Kommissionen ska till rådet överlämna rapporterna jämte lämpliga förslag eller rekommendationer.

AVDELNING II

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR FÖRSÄKRING OCH ÅTERFÖRSÄKRING

KAPITEL I

Tillämplig lag och villkor för avtal om direkt försäkring

Avsnitt 1

Tillämplig lag

Artikel 178

Tillämplig lag

Varje medlemsstat som inte omfattas av tillämpningen av förordning (EG) nr 593/2008 ska tillämpa bestämmelserna i den förordningen för att fastställa vilken lag som ska vara tillämplig på försäkringsavtal som omfattas av artikel 7 i den förordningen.

Avsnitt 2

Obligatorisk försäkring

Artikel 179

Anknutna skyldigheter

1. Skadeförsäkringsföretagen får erbjuda och meddela obligatorisk försäkring på de villkor som anges i denna artikel.
2. När en medlemsstat föreskriver skyldighet att teckna försäkring, ska ett försäkringsavtal anses uppfylla en sådan skyldighet endast om det följer de särskilda bestämmelser som gäller för sådan försäkring i den medlemsstaten.
3. Om en medlemsstat föreskriver obligatorisk försäkring och det krävs att försäkringsföretaget ska anmäla till tillsynsmyndigheterna att försäkringskyddet upphört, får detta upphörande göras gällande gentemot skadelidande tredje man endast under de förutsättningar som fastställts av denna medlemsstat.
4. Varje medlemsstat ska underrätta kommissionen om de risker för vilka försäkring är obligatorisk enligt medlemsstatens lagstiftning, och därvid ange följande:
 - a) De särskilda föreskrifter som gäller för sådan försäkring.
 - b) De uppgifter som ska anges i ett intyg som ett skadeförsäkringsföretag är skyldigt att utfärda till en försäkrad, i fall där denna medlemsstat fordrar bevis om att skyldigheten att teckna försäkring har uppfyllts.

En medlemsstat får kräva att bland de uppgifter som avses i första stycket b ska finnas en förklaring av försäkringsföretaget att försäkringsavtalet är i överensstämmelse med de särskilda bestämmelser som gäller för sådan försäkring.

Kommissionen ska i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra de uppgifter som avses i första stycket b.

Avsnitt 3

Det allmänna bästa

Artikel 180

Det allmänna bästa

Den medlemsstat där en risk är belägen eller medlemsstaten för åtagandet får inte hindra en försäkringstagare från att teckna ett avtal med ett försäkringsföretag som auktoriserats på de villkor som anges i artikel 14 om ingåendet av detta avtal inte strider mot bestämmelser till skydd för det allmänna bästa i den medlemsstat där risken är belägen eller i medlemsstaten för åtagandet.

Avsnitt 4

Försäkringsvillkor och premietariffer

Artikel 181

Skadeförsäkring

1. Medlemsstaterna får inte kräva förhandsgodkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda avtalsvillkor, premietariffer eller formulär och andra tryckta handlingar som ett försäkringsföretag avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagarna.

Medlemsstaterna får kräva att sådana avtalsvillkor och andra dokument företes vid enstaka tillfällen endast i syfte att kontrollera att nationella bestämmelser om försäkringsavtal följs. Sådana krav får inte vara en förutsättning för att företag ska få bedriva verksamhet.

2. En medlemsstat som föreskriver obligatorisk försäkring får kräva att försäkringsföretag ska överlämna de allmänna och särskilda villkoren för sådan försäkring till sin tillsynsmyndighet innan de får spridas.

3. Medlemsstaterna får inte upprätthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, om detta inte är en del av allmänna priskontrollsystem.

Artikel 182

Livförsäkring

Medlemsstaterna får inte kräva förhandsgodkännande av eller regelbundna underrättelser om allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, tekniska grunder som särskilt använts för beräkning av premietariffer och försäkringstekniska avsättningar, eller formulär och andra tryckta handlingar som ett livförsäkringsföretag avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagarna.

Hemmedlemsstaten får dock, uteslutande i syfte att kontrollera efterlevnaden av nationella bestämmelser rörande försäkringsmatematiska principer, kräva regelmässig underrättelse om de tekniska grunder som använts vid beräkning av premietariffer och försäkringstekniska avsättningar. Dessa krav får inte vara en förutsättning för att ett försäkringsföretag ska få bedriva verksamhet.

Avsnitt 5

Information till försäkringstagarna

Underavsnitt 1

Skadeförsäkring

Artikel 183

Allmän information till försäkringstagare

1. Innan ett skadeförsäkringsavtal ingås ska skadeförsäkringsföretaget informera försäkringstagaren om följande:

- a) Vilken lag som ska tillämpas på avtalet, om parterna inte har fritt val.
- b) Att parterna fritt kan välja vilken lag som ska tillämpas, och vilken lag försäkringsgivaren föreslår.

Försäkringsföretaget ska också informera varje försäkringstagare om på vilket sätt försäkringstagarnas klagomål beträffande avtalen handläggs och även, i förekommande fall, vilket särskilt organ som handhar sådana klagomål, utan att detta inskränker försäkringstagarens rätt att vidta rättsliga åtgärder.

2. De förpliktelser som avses i punkt 1 ska gälla endast om försäkringstagaren är en fysisk person.

3. Närmare bestämmelser för genomförandet av punkterna 1 och 2 ska fastställas av den medlemsstat där risken är belägen.

Artikel 184

Ytterligare information beträffande skadeförsäkring som erbjuds med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster

1. När en skadeförsäkring erbjuds med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster ska försäkringstagaren, innan något åtagande görs, underrättas om i vilken medlemsstat huvudkontoret eller, i tillämpliga fall, filialen med vilken avtalet ska ingås är belägen.

Varje handling som lämnas ut till försäkringstagaren ska innehålla den information som avses i första stycket.

Bestämmelserna i första och andra styckena ska inte tillämpas på stora risker.

2. I avtalet eller andra handlingar som ger försäkringsskydd, samt i försäkringsansökningsblanketten, i den mån den är bindande för sökanden, ska finnas uppgift om adressen till huvudkontoret eller, i tillämpliga fall, till den filial till skadeförsäkringsföretaget som ger skyddet.

Medlemsstaterna får kräva att namn på och adress till den representant för skadeförsäkringsföretaget som avses i artikel 148.2 a även ska anges i de handlingar som avses i första stycket i denna punkt.

Underavsnitt 2

Livförsäkring

Artikel 185

Information till försäkringstagare

1. Innan ett livförsäkringsavtal ingås ska minst den information som anges i punkterna 2-4 lämnas till försäkringstagaren.
2. Följande uppgifter om livförsäkringsföretaget ska meddelas:
 - a) Företagets namn och företagsform.
 - b) Medlemsstat i vilken huvudkontoret och, i tillämpliga fall, den filial där avtalet ingås, är beläget.
 - c) Huvudkontorets adress och i tillämpliga fall adressen till den filial som ingår avtalet.
 - d) En konkret hänvisning till den i artikel 51 nämnda lägesrapporten om solvens och finansiell ställning, som gör denna information lättillgänglig för försäkringstagaren.
3. Följande uppgifter om åtagandet ska meddelas:
 - a) Definition av förmåner och optioner.
 - b) Avtalets löptid.
 - c) Hur avtalet kan avbrytas.
 - d) Hur premier ska betalas och premieperioder.
 - e) Hur återbäring beräknas och fördelas.
 - f) Angivande av återköpsvärde, fribrevsvärde och i vilken omfattning dessa är garanterade.
 - g) Uppgifter om premier för varje förmån, såväl huvudförmåner som, i tillämpliga fall, tilläggsförmåner.
 - h) I fråga om fondförsäkringsavtal uppgifter om de andelar till vilka förmånerna är knutna.
 - i) Uppgift om vilka slags tillgångar som fondförsäkringsavtal är baserade på.
 - j) Sättet för utövandet av uppsägningsrätten.
 - k) Allmän information om de skatteregler som gäller för aktuell försäkringstyp.

- l) Sättet för handläggning av klagomål på försäkringsavtal från försäkringstagare, försäkrade eller förmånstagare och, i förekommande fall, förekomsten av ett särskilt organ som handlägger sådana klagomål utan inskränkning av rätten att vidta rättsliga åtgärder.
- m) Vilken lag som ska tillämpas på avtalet om parterna inte har fritt val eller, om parterna har frihet att välja vilken lag som ska tillämpas, den lag livförsäkringsföretaget föreslår.

4. Dessutom ska särskild information tillhandahållas så att försäkringstagaren verkligen förstår de risker som avtalet innebär och som denne därmed tar.

5. Försäkringstagaren ska under hela avtalstiden hållas informerad om ändringar i fråga om följande information:

- a) Allmänna och särskilda försäkringsvillkor.
- b) Livförsäkringsföretagets namn och företagsform eller huvudkontorets adress och, i tillämpliga fall, adressen till den filial som ingått avtalet.
- c) Alla uppgifter som är upptagna i punkt 3 d-j vid ändring av försäkringsvillkoren eller den lagstiftning som gäller för avtalet.
- d) Årligen uppgift om återbäringssituationen.

Om försäkringsgivaren i samband med ett erbjudande om eller tecknandet av ett livförsäkringsavtal presenterar siffror avseende storleken på potentiella betalningar som överstiger de kontraktuella betalningarna, ska försäkringsgivaren ge försäkringstagaren ett exempel på en beräkning i vilken det potentiella slutliga ersättningsbeloppet beräknas utifrån premieinbetalningarna vid tre olika räntesatser. Detta ska inte gälla för terminsförsäkringar och terminskontrakt. Försäkringsgivaren ska informera försäkringstagaren på ett tydligt och lättbegripligt sätt om att beräkningsexemplet endast är en beräkningsmodell som grundar sig på teoretiska antaganden, och att försäkringstagaren inte kan ställa några avtalsgrundade anspråk utifrån beräkningsexemplet.

När det gäller försäkringar med rätt till andel i överskott ska försäkringsgivaren årligen skriftligt informera försäkringstagaren om läget för försäkringstagarens fordringar, inklusive rätten till andel i överskottet. Dessutom ska försäkringsgivaren, när denne har presenterat siffror över den potentiella framtida utvecklingen för rätten till andel i överskott, informera försäkringstagaren om skillnader mellan den faktiska utvecklingen och de ursprungliga uppgifterna.

6. Den information som avses i punkterna 2-5 ska vara klart och tydligt formulerad och avfattad på ett officiellt språk i den medlemsstat där åtagandet gjorts.

Informationen får dock lämnas på ett annat språk om försäkringstagaren begär det och medlemsstatens lagstiftning tillåter det eller om försäkringstagaren har frihet att välja tillämplig lag.

7. Den medlemsstat i vilken åtagandet gjorts får kräva att livförsäkringsföretagen ska lämna information utöver den som förtecknas i punkterna 2-5 endast om det är nödvändigt för att försäkringstagaren rätt ska förstå de väsentliga delarna av åtagandet.

8. Närmare regler för genomförandet av punkterna 1-7 ska fastställas av den medlemsstat där åtagandet har gjorts.

Artikel 186

Uppsägningstid

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att försäkringstagare som ingår individuella livförsäkringsavtal ska kunna säga upp avtalen inom en tid av mellan 14 och 30 dagar från den dag de informeras om ingåendet av avtalen.

Försäkringstagarnas uppsägning ska innebära att de befrias från alla framtida förpliktelser som följer av avtalet.

Andra rättsverkningar av och förutsättningar för uppsägning ska bestämmas genom den lag som ska tillämpas på avtalet, i synnerhet såvitt avser det sätt på vilket försäkringstagaren ska informeras om att avtal har ingåtts.

2. Medlemsstaterna får välja att inte tillämpa punkt 1 i följande fall:

- a) Om ett avtal har en giltighetstid om sex månader eller mindre.
- b) I fall då försäkringstagaren, på grund av sin ställning eller på grund av de omständigheter under vilka avtalet ingåtts inte är i behov av särskilt skydd.

Om medlemsstaterna utnyttjar den valmöjlighet som avses i första stycket ska de i sin lagstiftning särskilt ange detta förhållande.

KAPITEL II

Bestämmelser som särskilt avser skadeförsäkring

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 187

Försäkringsvillkor

Till allmänna och särskilda försäkringsvillkor ska inte räknas villkor som, i ett enskilt fall, är betingade av särskilda omständigheter som hänför sig till den risk som ska försäkras.

Artikel 188

Upphävande av monopol

Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de etableringsmonopol inom vissa klasser som beviljats organ etablerade inom deras territorier och som avses i artikel 8 upphävs.

Artikel 189

Deltagande i nationella garantisystem

Värdmedlemsstaterna får föreskriva att skadeförsäkringsföretag på samma sätt som skadeförsäkringsföretag som fått tillstånd inom deras territorier ska ansluta sig till och delta i varje garantisystem som är avsett att säkerställa utbetalning av försäkringsersättning till försäkringstagare och skadelidande tredje man.

Avsnitt 2

Koassurans inom gemenskapen

Artikel 190

Koassuransverksamhet inom gemenskapen

1. Detta avsnitt ska tillämpas på koassuransverksamhet inom gemenskapen, vilken utgörs av den koassuransverksamhet som avser en eller flera av de risker som klassificerats enligt klasserna 3-16 i del A i bilaga I och som uppfyller följande villkor:

- a) Risken är en stor risk.
- b) Risken täcks genom ett enda avtal med en samlad premie och för samma termin av två eller flera försäkringsgivare, som var och en ansvarar för sin del som "koassuradörer" och av vilka en ska vara ledande försäkringsföretag.
- c) Risken finns inom gemenskapen.
- d) För att kunna täcka risken behandlas det ledande försäkringsföretaget som om det vore det försäkringsföretag som täcker hela risken.
- e) Minst en av koassuradörerna deltar i avtalet genom ett huvudkontor eller en filial etablerad i en annan medlemsstat än den där det ledande försäkringsföretaget är etablerat.
- f) Det ledande försäkringsföretaget åtar sig till fullo den roll som tillkommer det enligt gällande praxis för koassuransverksamhet och särskilt fastställer försäkringsvillkor och tariffer.

2. Artiklarna 147-152 ska endast tillämpas på det ledande försäkringsföretaget.

3. Koassuransverksamhet som inte uppfyller villkoren i punkt 1 ska omfattas av bestämmelserna i detta direktiv med undantag av det här avsnittet.

Artikel 191

Deltagande i koassurans inom gemenskapen

Försäkringsföretagens rätt att delta i koassuransverksamhet inom gemenskapen får inte villkoras av andra bestämmelser än de som föreskrivs i detta avsnitt.

Artikel 192

Försäkringstekniska avsättningar

Storleken på de försäkringstekniska avsättningarna ska bestämmas av de olika koassuradörerna enligt de regler som gäller i deras hemmedlemsstat eller, om sådana regler saknas, enligt gällande praxis i den medlemsstaten.

De försäkringstekniska avsättningarna ska dock vara minst lika stora som de som fastställts av den ledande assuradören enligt de regler som gäller i dennes hemmedlemsstat.

Artikel 193

Statistik

Hemmedlemsstaterna ska se till att koassuradörerna för statistik som visar omfattningen av den koassuransverksamhet inom gemenskapen som de deltar i, med angivande av vilka medlemsstater som omfattas.

Artikel 194

Behandling av koassuransavtal vid likvidationsförfaranden

Om ett försäkringsföretag träder i likvidation, ska de åtaganden som följer av koassuransavtal inom gemenskapen infrias på samma sätt som de åtaganden som hänför sig till försäkringsföretagets övriga försäkringsavtal, oavsett försäkringstagarens eller förmånstagarnas nationalitet.

Artikel 195

Informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter

Vid genomförandet av detta avsnitt ska medlemsstaternas tillsynsmyndigheter, inom ramen för det samarbete som avses i avdelning I kapitel IV avsnitt 5, utbyta all information som erfordras.

Artikel 196

Samarbete under genomförandet

Kommissionen och medlemsstaternas tillsynsmyndigheter ska i nära samarbete följa upp de svårigheter som kan uppkomma vid genomförandet av detta avsnitt.

Inom ramen för detta samarbete ska de särskilt uppmärksamma sådan tillämpning som tyder på att det ledande försäkringsföretaget inte fullgör sitt åtagande enligt gällande praxis inom koassuranssektorn eller att täckningen av föreliggande risker uppenbart inte kräver deltagande av två eller flera assuradörer.

Avsnitt 3

Assistans

Artikel 197

Verksamhet liknande reseförsäkring

Medlemsstaterna får föreskriva att tillhandahållande av räddningstjänster till personer som råkat i svårigheter under andra omständigheter än de som nämns i artikel 2.2 ska omfattas av detta direktiv.

Om en medlemsstat föreskriver detta, ska den behandla sådan verksamhet som om den ingick i klass 18 i del A i bilaga I.

Andra stycket ska inte på något sätt påverka möjligheterna till sådan klassificering som anges i bilaga I när det gäller verksamhet som uppenbart ingår i andra klasser.

Avsnitt 4

Rättsskyddsförsäkring

Artikel 198

Tillämpningsområde för detta avsnitt

1. Detta avsnitt ska tillämpas på rättsskyddsförsäkring som avses i klass 17 i bilaga I del A, genom vilken ett försäkringsföretag åtar sig att, mot betalning av premie, bära kostnaderna för rättsliga förfaranden och tillhandahålla andra tjänster som har direkt anknytning till vad en sådan försäkring omfattar, främst i följande syften:

- a) Att tillförsäkra ersättning för den förlust eller skada som den försäkrade åsamkats antingen genom uppgörelse som skett utanför domstol, eller genom civilrättsligt eller straffrättsligt förfarande.
- b) Att försvara eller företräda den försäkrade vid civilrättsliga, straffrättsliga eller förvaltningsrättsliga förfaranden eller vid andra liknande förfaranden eller i anledning av att ersättningskrav har riktats mot denna person.

2. Detta avsnitt ska inte gälla något av följande:

- a) Rättsskyddsförsäkring avseende tvister eller risker som härrör från eller har samband med användning av havsgående fartyg.

- b) Åtgärder som ett försäkringsföretag, inom ramen för ansvarsförsäkring, vidtar för att försvara eller företräda den försäkrade i en undersökning eller en förhandling, om åtgärderna samtidigt utövas för tillvaratagande av detta försäkringsföretags egna intressen inom ramen för sådan försäkring.
- c) Om en medlemsstat bestämmer detta, rättsskyddsförsäkring meddelad av en assistansförsäkringsgivare som uppfyller följande villkor:
- i) Verksamheten utövas i en annan medlemsstat än den där den försäkrade har sin stadigvarande bostad.
 - ii) Verksamheten utgör del av ett avtal som täcker uteslutande assistans för personer som hamnar i svårigheter under resa eller vid vistelse utanför hemorten eller den stadigvarande bostaden.

I det fall som avses i första stycket c ska det i avtalet tydligt anges att skyddet i fråga är begränsat till sådana omständigheter som anges i det ledet och är underordnat i förhållande till assistansen.

Artikel 199

Separata avtal

Rättsskyddsförsäkring ska antingen meddelas genom ett avtal som är skilt från det som upprättas för andra klasser, eller tas upp som en separat del av ett försäkringsbrev med särskilt angivande av rättsskyddets omfattning samt, om medlemsstaten så begär, det motsvarande premiebeloppet.

Artikel 200

Handläggning av skadeärenden

1. Hemmedlemsstaten ska säkerställa att försäkringsföretag i enlighet med det alternativ som medlemsstaten valt eller efter eget val, om medlemsstaten samtycker till detta, antar minst en av de metoder för handläggning av skadeärenden som anges i punkterna 2, 3 och 4.

Oavsett vilken lösning som väljs ska de rättsskyddsförsäkrades intressen anses likvärdigt tillvaratagna enligt detta avsnitt.

2. Försäkringsföretag ska se till att ingen anställd som har befattning med handläggningen av skadeärenden inom rättsskyddsförsäkring eller med därmed sammanhängande juridisk rådgivning samtidigt utövar liknande verksamhet inom ett annat företag som är knutet till det första försäkringsföretaget finansiellt, kommersiellt eller administrativt och som omfattar en eller flera av de andra klasser som anges i bilaga I.

Försäkringsföretag med blandad verksamhet ska se till att ingen anställd som har befattning med handläggningen av skadeärenden eller med därmed sammanhängande juridisk rådgivning samtidigt utövar liknande verksamhet inom en annan klass som ingår i företagets verksamhet.

3. Försäkringsföretaget ska anförtro handläggningen av skadeärenden avseende rättsskyddsförsäkring till ett företag som är en särskild juridisk person. Detta företag ska anges i ett sådant särskilt försäkringsavtal eller i en sådan separat del av ett avtal som avses i artikel 199.

Om det företag som är en särskild juridisk person har anknytning till ett försäkringsföretag som är verksamt inom en eller flera av de andra klasser som anges i bilaga I del A, får de anställda som handlägger skadeärenden eller bistår med juridisk rådgivning i samband med sådan handläggning i det företag som är en särskild juridisk person inte samtidigt utöva samma eller liknande uppgifter i det andra försäkringsföretaget. Medlemsstaterna får föreskriva samma krav för medlemmarna i förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganen.

4. Avtalet ska innehålla en bestämmelse om att de försäkrade har rätt att, från den tidpunkt då de kan rikta anspråk mot försäkringsgivaren, fritt utse advokat eller, i den utsträckning det medges i nationell lag, någon annan person med de kvalifikationer som behövs för att tillvarata de försäkrades intressen.

Artikel 201

Fritt val av advokat

1. I varje avtal om rättsskyddsförsäkring ska följande uttryckligen anges:

a) Att de försäkrade fritt ska kunna välja advokat eller någon annan person som har kvalifikationer enligt nationell lag att försvara eller företräda dem eller i övrigt tillvarata deras intressen vid undersökningar eller förhandlingar.

b) Att de försäkrade fritt ska kunna välja advokat eller, om de föredrar det och i den utsträckning det medges i nationell lag, någon annan person med de kvalifikationer som behövs för att tillvarata deras intressen närhelst en intressekonflikt uppstår.

2. I detta avsnitt avses med "advokat" en person som har rätt att utöva sin yrkesverksamhet under en av de benämningar som anges i rådets direktiv 77/249/EEG av den 22 mars 1977 om underlättande för advokater att effektivt begagna sig av friheten att tillhandahålla tjänster⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1977, s. 17.

Artikel 202

Undantag från det fria valet av advokat

1. Medlemsstaterna får medge undantag från artikel 201.1 för rättskyddsförsäkring, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Försäkringen är begränsad till de försäkringsfall som uppkommer genom användning av vägfordon inom den berörda medlemsstatens territorium.
- b) Försäkringen är förenad med ett avtal om erbjudande av assistans vid olyckshändelse eller skadefall där ett vägfordon är inblandat.
- c) Varken rättskyddsförsäkringsföretaget eller assistansförsäkringsgivaren meddelar någon form av ansvarsförsäkring.
- d) Sådana åtgärder har vidtagits att helt oberoende advokater bistår och företräder vardera parten i en tvist, när parterna är rättskyddsförsäkrade hos samma försäkringsföretag.

2. Ett undantag som medgivits enligt punkt 1 ska inte inverka på tillämpningen av artikel 200.

Artikel 203

Skiljeförfarande

Medlemsstaterna ska besluta om skiljeförfarande eller andra förfaranden som ger motsvarande garantier om objektivitet för att lösa tvister mellan den som meddelat rättskyddsförsäkring och den försäkrade, utan att den rätt till överklagande hos rättsliga instanser som kan finnas enligt nationell lag påverkas.

I försäkringsavtalet ska det föreskrivas att den försäkrade har rätt att använda sig av sådana förfaranden.

Artikel 204

Intressekonflikter

När en intressekonflikt uppstår eller oenighet råder angående tvistens lösning, ska rättskyddsförsäkringsgivaren eller, där det är lämpligt, skaderegleringsorganet, underrätta den försäkrade om de rättigheter som anges i artikel 201.1 och den möjlighet han har att använda sig av ett sådant förfarande som avses i artikel 203.

Artikel 205

Upphävande av krav på specialisering för rättskyddsförsäkring

Medlemsstaterna ska upphäva alla bestämmelser som innebär förbud för ett försäkringsföretag att samtidigt inom respektive medlemsstats territorium bedriva verksamhet avseende rättskyddsförsäkring och andra klasser.

Avsnitt 5

Sjukförsäkring

Artikel 206

Sjukförsäkring som alternativ till skydd genom socialförsäkringssystemet

1. Medlemsstater, i vilka avtal om försäkring mot riskerna enligt klass 2 i bilaga I del A helt eller delvis kan ersätta det skydd vid sjukdom som ges genom det lagstadgade socialförsäkringssystemet, får föreskriva följande:

- a) Att sådana avtal ska följa de särskilda rättsregler som denna medlemsstat har antagit för denna försäkringsklass till skydd för det allmänna bästa.
- b) Att de allmänna och särskilda villkoren för denna försäkring meddelas till tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten innan de börjar tillämpas.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att det sjukförsäkringssystem som avses i punkt 1 tekniskt sett ska fungera på liknande sätt som en livförsäkring, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Premierna som ska betalas beräknas på grundval av tabeller över sjukdomsfall och andra statistiska uppgifter som är relevanta för den medlemsstat där risken är belägen i enlighet med de matematiska metoder som används inom försäkringsverksamhet.
- b) En reserv upprättas för stigande levnadsålder.
- c) Försäkringsgivaren får upphäva avtalet endast inom en bestämd tidsperiod som fastställs av den medlemsstat där risken är belägen.
- d) Avtalet innehåller bestämmelser om att premierna kan ökas och ersättningarna minskas, även för gällande avtal.
- e) Avtalet innehåller bestämmelser om att försäkringstagarna får byta sina befintliga avtal mot ett avtal som överensstämmer med punkt 1 och som erbjuds av samma försäkringsföretag eller samma filial samt tar hänsyn till de rättigheter de förvärvat.

I det fall som avses i första stycket e ska hänsyn tas till reserven för stigande levnadsålder, och ny läkarundersökning får endast krävas om ersättningsnivån ska höjas.

Tillsynsmyndigheterna i den berörda medlemsstaten ska offentliggöra de tabeller över sjukdomsfall och andra relevanta uppgifter som avses i första stycket a samt överlämna dem till tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten.

Premierna ska, på välgrundade försäkringsmatematiska antaganden, vara tillräckliga för att försäkringsföretagen ska kunna uppfylla samtliga sina förpliktelser med hänsyn till samtliga aspekter beträffande deras finansiella situation. Hemmedlemsstaten ska föreskriva att de tekniska grunderna för premieberäkningen ska överlämnas till dess tillsynsmyndigheter innan produkten släpps ut på marknaden.

Tredje och fjärde styckena ska även gälla vid ändringar av befintliga avtal.

Avsnitt 6

Arbetskadeförsäkring

Artikel 207

Obligatorisk arbetskadeförsäkring

Medlemsstaterna får föreskriva att varje försäkringsföretag som på egen risk erbjuder obligatorisk arbetskadeförsäkring inom deras territorier ska följa de särskilda bestämmelser som finns för detta slag av försäkring i deras nationella lagstiftning, med undantag av bestämmelser om den finansiella tillsynen för vilken hemmedlemsstaten ska vara ensamt ansvarig.

KAPITEL III

Bestämmelser som särskilt avser livförsäkring

Artikel 208

Förbud mot tvångsavstående från del av försäkringsverksamhet

Medlemsstaterna får inte föreskriva att livförsäkringsföretag ska avstå från någon del av sin försäkringsverksamhet enligt artikel 2.3 till en eller flera organisationer som anges i nationell lag.

Artikel 209

Premie för nya försäkringar

Premier för nya försäkringar ska utifrån rimliga försäkringsmatematiska antaganden vara tillräckliga för att livförsäkringsföretagen ska kunna uppfylla alla sina åtaganden och i synnerhet för att kunna göra adekvata försäkringstekniska avsättningar.

Vid denna bedömning får hänsyn tas till alla aspekter av ett försäkringsföretags ekonomiska situation, men andra medel än premier och därav härrörande avkastning får inte systematiskt och permanent utnyttjas på ett sådant sätt att det på lång sikt kan äventyra företagets soliditet.

KAPITEL IV

Bestämmelser som särskilt avser återförsäkring

Artikel 210

Finansiell återförsäkring

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäkrings- och återförsäkringsföretag, som ingår avtal om finansiell återförsäkring eller bedriver verksamheter med sådan återförsäkring, på ett tillfredsställande sätt kan identifiera, mäta, övervaka, hantera, kontrollera och rapportera risker som uppstår genom sådana avtal eller verksamheter.

2. I syfte att säkerställa att en harmoniserad behandling av finansiell återförsäkringsverksamhet genomförs får kommissionen anta genomförandeåtgärder för att närmare specificera bestämmelserna i punkt 1 i fråga om övervakning, hantering och kontroll av risker till följd av finansiell återförsäkringsverksamhet.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

3. I punkterna 1 och 2 avses med finansiell återförsäkring en återförsäkring som innebär att den explicita maximala potentiella förlust, uttryckt som den maximala överförda ekonomiska risken, som uppstår genom överföring av en teckningsrisk och en tidsrisk som båda är betydande, överstiger premien för avtalets livslängd med ett begränsat men betydande belopp, samtidigt som åtminstone ett av följande förhållanden föreligger:

- a) Betydande hänsyn tas uttryckligen till pengars tidsvärde.
- b) Avtalsbestämmelser föreligger för att utjämna skillnaden i ekonomiskt åtagande mellan parterna över tiden för att uppnå den åsyftade risköverföringen.

Artikel 211

Specialföretag

1. Medlemsstaterna ska tillåta specialföretag att etablera sig inom deras territorier, förutsatt att tillsynsmyndigheterna ger sitt förhandsgodkännande.

2. I syfte att säkerställa en harmoniserad behandling av specialföretag ska kommissionen anta genomförandeåtgärder för att fastställa följande:

- a) Auktorisationens omfattning.
- b) Obligatoriska villkor som ska ingå i alla ingångna avtal.

- c) De lämplighetskrav som avses i artikel 42 för specialföretagets ledningspersonal.
- d) Lämplighetskrav för aktieägare eller medlemmar med kvalificerat innehav i specialföretaget.
- e) Sunda rutiner för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen.
- f) Informationskrav vad beträffar redovisning, uppgifter för stabilitetstillsyn och statistik.
- g) Solvenskrav.
- c) *grupp*: en företagsgrupp
- i) som består av ett företag med ägarintresse, dess dotterföretag och de enheter i vilka företaget med ägarintresse eller dess dotterföretag har innehav samt företag som är knutna till varandra genom ett sådant förhållande som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG, eller
- ii) som baseras på ingående, genom avtal eller på annat sätt, av starka och varaktiga finansiella kopplingar mellan dessa företag, och som kan innehålla ömsesidiga associationer eller liknande företag, under förutsättning att

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

3. Specialföretag som auktoriserats före den 31 oktober 2012 ska omfattas av lagen i den medlemsstat som auktoriserat specialföretaget. All ny verksamhet som ett specialföretag startar efter det datumet ska emellertid omfattas av punkterna 1 och 2.

— ett av dessa företag genom centraliserad samordning utövar ett dominerande inflytande över besluten, inklusive finansiella beslut, i de andra företag som ingår i gruppen, och

— ingående och avbrytande av sådana förbindelser, enligt vad som avses i denna avdelning, kräver ett förhandsgodkännande av grupp-tillsynsmyndigheten.

AVDELNING III

TILLSYN ÖVER FÖRSÄKRINGS- OCH ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAG SOM INGÅR I EN GRUPP

Det företag som utövar centraliserad samordning ska betraktas som moderföretag och de andra företagen ska betraktas som dotterföretag.

KAPITEL I

Grupptillsyn: definitioner, tillämpliga fall, tillämpningsområde och nivåer

d) *grupptillsynsmyndighet*: den tillsynsmyndighet som i enlighet med artikel 247 fastställts som ansvarig för grupp-tillsynen,

Avsnitt 1

Definitioner

e) *tillsynskollegium*: en permanent men flexibel struktur för samarbete och samordning mellan tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna,

Artikel 212

Definitioner

f) *försäkringsholdingbolag*: ett moderföretag som inte är ett blandat finansiellt holdingföretag i den mening som avses i direktiv 2002/87/EG, vars huvudsakliga verksamhet består i att förvärva och ha ägarintresse i dotterföretag, vilka enbart eller huvudsakligen är försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland, där minst ett av dotterföretagen är ett försäkringsföretag eller ett återförsäkringsföretag,

1. I denna avdelning avses med

a) *företag med ägarintresse*: ett företag som är antingen moderföretag eller ett annat företag som har ett ägarintresse eller ett företag som är knutet till ett annat företag genom ett sådant förhållande som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG,

g) *försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet*: ett annat moderföretag än ett försäkringsföretag, ett försäkringsföretag i tredjeland, ett återförsäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag i tredjeland, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag i den mening som avses i direktiv 2002/87/EG, vilket har minst ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag bland sina dotterföretag.

b) *anknutet företag*: ett företag som är antingen ett dotterföretag eller ett annat företag som är föremål för ägarintresse eller ett företag som är knutet till ett annat företag genom ett sådant förhållande som avses i artikel 12.1 i direktiv 83/349/EEG,

2. Vid tillämpningen av denna avdelning ska tillsynsmyndigheterna också som moderföretag betrakta varje företag som enligt deras uppfattning i praktiken utövar ett dominerande inflytande över ett annat företag.

De ska också som dotterföretag betrakta varje företag över vilket, enligt deras uppfattning, ett moderföretag i praktiken utövar ett dominerande inflytande.

De ska också som ägarintresse betrakta ett direkt eller indirekt innehav av röster eller kapital i ett företag över vilket enligt deras uppfattning ett betydande inflytande utövas.

Avsnitt 2

Tillämpningsområde

Artikel 213

Fall då grupp tillsyn ska tillämpas

1. Medlemsstaterna ska föreskriva grupp tillsyn i enlighet med denna avdelning över försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp.

De bestämmelser i detta direktiv i vilka det föreskrivs tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag på det enskilda företags nivå är fortsatt tillämpliga på dessa företag, om inte annat föreskrivs i denna avdelning.

2. Medlemsstaterna ska se till att tillsyn på grupp nivå tillämpas på följande:

- Försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintresse i åtminstone ett försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, försäkringsföretag i tredjeland eller återförsäkringsföretag i tredjeland enligt artiklarna 218–258.
- Försäkrings- och återförsäkringsföretag vilkas moderföretag är ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor inom gemenskapen enligt artiklarna 218–258.
- Försäkrings- och återförsäkringsföretag vilkas moderföretag är ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor utanför gemenskapen eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland enligt artiklarna 260–263.
- Försäkrings- och återförsäkringsföretag vilkas moderföretag är ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet enligt artikel 265.

3. I de fall som avses i punkt 2 a och b får grupp tillsynsmyndigheten, om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller försäkringsholdingbolaget med huvudkontor inom gemenskapen är anknutet till en reglerad enhet eller ett blandat finansiellt holdingbolag som är underkastat extra tillsyn enligt artikel 5.2 i direktiv 2002/87/EG, efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter, besluta att tillsyn över riskkoncentrationer enligt artikel 244 i det här direktivet eller över transaktioner inom en grupp enligt artikel 245 i direktivet eller båda dessa former av tillsyn inte ska utövas på nivån för det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget eller försäkringsholdingbolaget med ägarintresse.

Artikel 214

Grupptillsynens tillämpningsområde

1. Att grupp tillsyn utövas enligt artikel 213 ska inte innebära något krav på tillsynsmyndigheterna att utföra en tillsynsuppgift i fråga om det enskilda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland, försäkringsholdingbolaget eller försäkringsholdingbolaget med blandad verksamhet, utan att detta ska påverka tillämpningen av artikel 257 såvitt gäller försäkringsholdingbolag.

2. Grupptillsynsmyndigheten får från fall till fall besluta att inte låta ett företag omfattas av den grupp tillsyn som avses i artikel 213:

- Företaget är beläget i ett tredjeland där det finns rättsliga hinder för överförandet av nödvändig information, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 229.
- Det företag som skulle omfattas är av ringa intresse med hänsyn till grupp tillsynens syfte.
- Det vore olämpligt eller vilseledande att med hänsyn till grupp tillsynens syfte låta det berörda företaget omfattas av grupp tillsynen.

Även om flera företag inom samma grupp, betraktade individuellt, får undantas enligt första stycket b, ska de dock inte desto mindre omfattas av grupp tillsynen om de, betraktade tillsammans, är av icke ringa intresse.

Om grupp tillsynsmyndigheten anser att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör undantas från grupp tillsynen enligt första stycket, leden b eller c, ska myndigheten samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter innan den fattar beslut.

Om grupp tillsynsmyndigheten har undantagit ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag från grupp tillsynen enligt led b eller c, får tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där detta företag är beläget hos det ledande företaget i gruppen inhämta alla uppgifter som kan underlätta deras tillsyn över försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i fråga.

Avsnitt 3

Nivåer

Artikel 215

Moderföretag som har det yttersta ägarintresset på gemenskapsnivå

1. Om det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag med ägarintresse som avses i artikel 213.2 a och b är ett dotterföretag till ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som har sitt huvudkontor inom gemenskapen ska artiklarna 218-258 tillämpas endast på det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som är moderföretag med huvudkontor inom gemenskapen.

2. Om det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som är moderföretag med huvudkontor inom gemenskapen och som har det yttersta ägarintresset enligt punkt 1 är dotterföretag till ett företag som är underkastat extra tillsyn enligt artikel 5.2 i direktiv 2002/87/EG, får grupp tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter, besluta att tillsyn över riskkoncentrationer enligt artikel 244, över transaktioner inom en grupp enligt artikel 245 eller över båda dessa former av tillsyn inte ska utövas på nivån för det moderföretag som har det yttersta ägarintresset.

Artikel 216

Moderföretag som har det yttersta ägarintresset på nationell nivå

1. Om det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag med ägarintresse och med huvudkontor inom gemenskapen som avses i artikel 213.2 a och b inte har detta huvudkontor i samma medlemsstat som det moderföretag med det yttersta ägarintresset på gemenskapsnivå som avses i artikel 215, får medlemsstaterna tillåta sina tillsynsmyndigheter att, efter samråd med grupp tillsynsmyndigheten och detta moderföretag, låta grupp tillsynen avse det försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som är moderföretag och som har det yttersta ägarintresset på nationell nivå.

I sådana fall ska tillsynsmyndigheten ange motiven till sitt beslut för både grupp tillsynsmyndigheten och moderföretaget med det yttersta ägarintresset på gemenskapsnivå.

Artiklarna 218–258 ska gälla i tillämpliga delar om inte annat följer av punkterna 2-6.

2. Tillsynsmyndigheten får begränsa grupp tillsynen över moderföretaget med det yttersta ägarintresset på nationell nivå till att gälla i ett eller flera avsnitt av kapitel II.

3. Om tillsynsmyndigheten beslutar att tillämpa kapitel II avsnitt 1 på moderföretaget med det yttersta ägarintresset på nationell nivå, ska det val av metod som grupp tillsynsmyndigheten gjort i enlighet med artikel 220 beträffande det moderföretag med det yttersta ägarintresset på gemenskapsnivå som avses i artikel 215 betraktas som avgörande och tillämpas av tillsynsmyndigheten i den berörda medlemsstaten.

4. Om tillsynsmyndigheten beslutar att tillämpa kapitel II avsnitt 1 på moderföretaget med det yttersta ägarintresset på nationell nivå, och det moderföretag med det yttersta ägarintresset på gemenskapsnivå som avses i artikel 215 har beviljats tillstånd i enlighet med artikel 231 eller artikel 233.5 att beräkna solvenskapitalkravet för gruppen och även solvenskapitalkraven för de försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i gruppen med en intern modell, ska detta beslut betraktas som avgörande och tillämpas av tillsynsmyndigheten i den berörda medlemsstaten.

Om under sådana omständigheter tillsynsmyndigheten finner att riskprofilen hos moderföretaget med det yttersta ägarintresset på nationell nivå avviker väsentligt från den interna modell som godkänts på gemenskapsnivå får myndigheten, så länge som företaget inte på ett korrekt sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som den framfört, besluta att för företaget fastställa kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet på gruppnivå eller, om under särskilda omständigheter sådant kapitaltillägg inte skulle vara en lämplig lösning, kräva att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav för gruppen enligt standardformeln.

Tillsynsmyndigheten ska ange motiven till sådana beslut för både företaget och grupp tillsynsmyndigheten.

5. Om tillsynsmyndigheten beslutar att tillämpa kapitel II avsnitt 1 på moderföretaget med det yttersta ägarintresset på nationell nivå, ska detta företag inte ges möjlighet att i enlighet med artikel 236 eller 243 ansöka om tillstånd att låta något av sina dotterföretag omfattas av artiklarna 238 och 239.

6. Om medlemsstaterna medger att deras tillsynsmyndigheter fattar sådana beslut som avses i punkt 1, ska de föreskriva att inga sådana beslut kan fattas eller upprätthållas i de fall moderföretaget med det yttersta ägarintresset på nationell nivå är ett dotterföretag till det moderföretag med det yttersta ägarintresset på gemenskapsnivå som avses i artikel 215 och det företaget har erhållit tillstånd enligt artikel 237 eller 243 att låta det dotterföretaget omfattas av artiklarna 238 och 239.

7. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder för att närmare ange under vilka förhållanden beslut enligt punkt 1 får fattas.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 217

Moderföretag med ägarintressen från flera medlemsstater

1. Om medlemsstaterna tillåter att deras tillsynsmyndigheter fattar sådana beslut som avses i artikel 216, ska de också tillåta dem att besluta att ingå överenskommelser med tillsynsmyndigheter i andra medlemsstater där andra moderföretag med yttersta ägarintresse på nationell nivå är verksamma i syfte att utföra grupp tillsyn på undergruppsnivå omfattande flera medlemsstater.

Om de berörda tillsynsmyndigheterna har träffat en överenskommelse enligt första stycket ska grupp tillsynen inte utövas på nivån för något sådant moderföretag med yttersta ägarintresse enligt artikel 216 som är verksamt i andra medlemsstater än den där den undergrupp som avses i första stycket i denna punkt är belägen.

2. Artikel 216.2–216.6 ska gälla i tillämpliga delar.

3. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder för att närmare ange under vilka förhållanden beslut enligt punkt 1 får fattas.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

KAPITEL II

Finansiell ställning

Avsnitt 1

Solvens på grupp nivå

Underavsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 218

Solvenstillsyn på grupp nivå

1. Solvenstillsyn på grupp nivå ska utövas i enlighet med punkterna 2 och 3 i den här artikeln samt artikel 246 och kapitel III.

2. I det fall som avses i artikel 213.2 a ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintressen säkerställer att gruppen har tillgång till en medräkningsbar kapitalbas som alltid är minst lika med solvenskapitalkravet för gruppen, beräknat enligt underavsnitten 2, 3 och 4.

3. I det fall som avses i artikel 213.2 b ska medlemsstaterna kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp säkerställer att gruppen har tillgång till en medräkningsbar kapitalbas som alltid är minst lika med solvenskapitalkravet för gruppen, beräknat enligt underavsnitt 5.

4. Grupp tillsynsmyndigheten ska utföra tillsynens granskningsprocess enligt kapitel III av kraven i punkterna 2 och 3. Artiklarna 136 och 138.1-138.4 ska gälla i tillämpliga delar.

5. Så snart som företaget med ägarintresse har konstaterat och informerat grupp tillsynsmyndigheten om att solvenskapitalkravet inte längre uppfylls eller att det finns risk för att det kommer att underskridas under de närmaste tre månaderna, ska grupp tillsynsmyndigheten informera övriga tillsynsmyndigheter inom tillsynskollegiet, vilket ska analysera gruppens situation.

Artikel 219

Återkommande beräkningar

1. Grupp tillsynsmyndigheten ska se till att de beräkningar som avses i artikel 218.2 och 218.3 utförs minst en gång per år, antingen av försäkrings- eller återförsäkringsföretagen med ägarintresse eller av försäkringsholdingbolaget.

Relevanta data för beräkningen och beräkningens resultat ska lämnas till grupp tillsynsmyndigheten av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller, om det ledande företaget inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, av försäkringsholdingbolaget eller av det företag i gruppen som grupp tillsynsmyndigheten utsett efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och med gruppen själv.

2. Försäkrings- och återförsäkringsföretaget samt försäkringsholdingbolaget ska fortlöpande övervaka solvenskapitalkravet för gruppen. Om gruppens riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som låg till grund för det senast rapporterade solvenskapitalkravet ska en förnyad beräkning av detta krav göras utan dröjsmål och rapporteras till grupp tillsynsmyndigheten.

Om det finns grundad anledning att anta att gruppens riskprofil förändrats väsentligt sedan dagen för den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet på grupp nivå, får grupp tillsynsmyndigheten kräva en förnyad beräkning av detta krav.

Underavsnitt 2

Val av beräkningsmetod och allmänna principer

Artikel 220

Val av metod

1. Solvensberäkningen på grupp nivå för försäkrings- och återförsäkringsföretag som avses i artikel 213.2 a ska utföras enligt de försäkringstekniska principer som anges i artiklarna 221–233 och med en av de metoder som redovisas där.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva att solvensberäkningen på gruppnivå för sådana försäkrings- och återförsäkringsföretag som avses i artikel 213.2 a ska utföras i enlighet med metod 1 som anges i artiklarna 230-232.

Medlemsstaterna ska dock tillåta att deras tillsynsmyndigheter, när de fullgör uppgiften att vara grupp-tillsynsmyndighet för en viss grupp, efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och gruppen, beslutar att på denna grupp tillämpa metod 2 som anges i artiklarna 233 och 234 eller en kombination av metoderna 1 och 2, om tillämpning uteslutande av metod 1 inte skulle ha varit lämpligt.

Artikel 221

Beaktande av den proportionella andelen

1. Vid solvensberäkning för en grupp ska hänsyn tas till den proportionella andel som ett företag med ägarintresse innehar i de anknutna företagen.

Vid tillämpningen av första stycket ska den proportionella andelen omfatta något av följande:

- a) För metod 1: de procentandelar som tillämpats vid upprättandet av den sammanställda redovisningen.
- b) För metod 2: den andel av det tecknade bolagskapitalet som, direkt eller indirekt, innehas av företaget med ägarintresse.

Oberoende av vilken metod som används ska dock, när det anknutna företaget är ett dotterföretag som inte har tillräcklig medräkningsbar kapitalbas för att täcka sitt solvenskapitalkrav, hela dotterföretagets solvensunderskott beaktas.

Om, enligt tillsynsmyndigheternas uppfattning, ansvaret hos ett moderföretag, som innehar en andel av kapitalet, strikt är begränsat till denna kapitalandel får dock dessa behöriga myndigheter tillåta att dotterföretagets solvensunderskott beaktas på proportionell basis.

2. Grupp-tillsynsmyndigheten ska, efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och gruppen, fastställa den proportionella andel som ska beaktas i följande fall:

- a) När det inte finns några kapitalbindningar mellan vissa av företagen i en grupp.
- b) När en tillsynsmyndighet har fastställt att ett direkt eller indirekt innehav av röster eller kapital i ett företag ska räknas som ägarintresse, eftersom, enligt myndighetens uppfattning, ett väsentligt inflytande utövas över företaget.
- c) När en tillsynsmyndighet har avgjort att ett företag är ett moderföretag till ett annat företag eftersom det enligt tillsynsmyndighetens uppfattning utövar ett faktiskt dominerande inflytande över detta andra företag.

Artikel 222

Eliminering av dubbelräkning av poster i kapitalbasen

1. Dubbelräkning av poster i kapitalbasen som används för att täcka solvenskapitalkravet mellan olika försäkrings- eller återförsäkringsföretag som beaktas vid solvensberäkningen ska inte tillåtas.

I detta syfte ska, vid beräkning av en grupp:s solvens, när de metoder som beskrivs i underavsnitt 4 inte redan innehåller bestämmelser om detta, följande belopp undantas:

- a) Värdet av alla tillgångar i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse som representerar finansieringen av poster i kapitalbasen som får täcka solvenskapitalkravet för något av dess anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
- b) Värdet av alla tillgångar i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse som representerar finansieringen av poster i kapitalbasen som får täcka solvenskapitalkravet för det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse.
- c) Värdet av alla tillgångar i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse som representerar finansieringen av poster i kapitalbasen som får täcka solvenskapitalkravet för något annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1, får följande poster omfattas av beräkningen endast i den mån de får ingå för att täcka solvenskapitalkravet i det berörda anknutna företaget:

- a) Överskottsmedel enligt artikel 91.2 som uppkommer i ett livförsäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse för vilket solvensen på grupp-nivå beräknas.
- b) Tecknat men inte inbetalt kapital i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse för vilket gruppens solvens beräknas.

Följande ska dock i samtliga fall undantas vid beräkningen:

- i) Tecknat men inte inbetalt kapital som medför en möjlig förpliktelse för ett företag med ägarintresse.

ii) Tecknat men inte inbetalt kapital i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse som medför en möjlig förpliktelse för ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

iii) Tecknat men inte inbetalt kapital i ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag som medför en möjlig förpliktelse för ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till samma försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse.

3. Om tillsynsmyndigheterna anser att vissa poster i kapitalbasen, utöver de som avses i punkt 2, som får täcka ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretags solvenskapitalkrav i praktiken inte kan göras tillgängliga för att täcka samma krav i det försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse för vilket solvensen på grupp nivå beräknas, får dessa poster endast omfattas av beräkningen i den mån de får ingå för att täcka solvenskapitalkravet i det anknutna företaget.

4. Summan av de poster i kapitalbasen som avses i punkterna 2 och 3 får inte överstiga solvenskapitalkravet för det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

5. Poster som ingår i kapitalbasen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse för vilket solvensen på grupp nivå beräknas, och för vilka tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande krävs enligt artikel 90, får ingå i beräkningen endast under förutsättning att de vederbörligen godkänts av den tillsynsmyndighet som är ansvarig för tillsynen över det anknutna företaget.

Artikel 223

Eliminering av kapital som skapats inom en grupp

1. Vid beräkning av en grups solvens ska ingen hänsyn tas till poster i kapitalbasen som får täcka solvenskapitalkravet och som härrör från ömsesidig finansiering mellan försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse och något av följande:

- a) Ett anknutet företag.
- b) Ett företag med ägarintresse.
- c) Ett annat företag som är anknutet till något företag med ägarintresse i det berörda företaget.

2. Vid beräkning av solvens på grupp nivå ska ingen hänsyn tas till poster i kapitalbasen som kan täcka solvenskapitalkravet i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse för vilket sådan solvens beräknas om dessa poster härrör från ömsesidig finansiering tillsammans med ett annat företag som är anknutet till samma försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse.

3. Ömsesidig finansiering ska anses föreligga åtminstone när ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller något av dess anknutna företag innehar aktier i, eller ger lån till, ett annat företag som direkt eller indirekt innehar poster i sin kapitalbas som får ingå i solvensmarginalen för det förstnämnda företaget.

Artikel 224

Värdering

Tillgångarnas och skuldernas värde ska bedömas i enlighet med artikel 75.

Underavsnitt 3

Tillämpning av beräkningsmetoderna

Artikel 225

Anknutna försäkrings- och återförsäkringsföretag

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag har mer än ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska vart och ett av dessa anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag beaktas vid beräkningen av gruppens solvens.

Om ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag inte har sitt huvudkontor i samma medlemsstat som det försäkrings- eller återförsäkringsföretag för vilket beräkningen av gruppens solvens utförs, får medlemsstaterna föreskriva att, i fråga om det anknutna företaget, beräkningen ska ta hänsyn till solvenskapitalkravet och de kapitalbasposter som får medräknas för att täcka detta enligt bestämmelserna i den andra medlemsstaten.

Artikel 226

Mellanliggande försäkringsholdingbolag

1. Vid beräkning av solvens på grupp nivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ett ägarintresse i ett anknutet försäkringsföretag, ett anknutet återförsäkringsföretag eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland genom ett försäkringsholdingbolag ska det mellanliggande försäkringsholdingbolagets ställning beaktas.

Endast vid denna beräkning ska det mellanliggande försäkringsholdingbolaget betraktas som om det vore ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av bestämmelserna om solvenskapitalkrav i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1, 2 och 3 och av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka detta krav som de som fastställs genom avdelning I kapitel VI avsnitt 3 underavsnitten 1, 2 och 3.

2. I de fall då ett mellanliggande försäkringsholdingbolag innehar efterställda skulder eller andra poster i kapitalbasen för vilka begränsningar gäller enligt artikel 98, ska dessa poster godkännas upp till de belopp som beräknats med tillämpning av de gränsvärden som anges i artikel 98 för summan av de utestående posterna på gruppnivå jämförd med solvenskapitalkravet på gruppnivå.

Poster i kapitalbasen i ett mellanliggande försäkringsholdingbolag, för vilka tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande skulle krävas enligt artikel 90 om de innehades av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, får ingå i beräkningen av solvensen på gruppnivå endast om de vederbörligen har godkänts av grupptillsynsmyndigheten.

Artikel 227

Anknutna försäkrings- och återförsäkringsföretag i tredjeland

1. När man i enlighet med artikel 233 beräknar solvensen på gruppnivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland ska det sistnämnda företaget endast vid denna beräkning behandlas som ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gemenskapen.

Om det tredjeland där detta företag har sitt huvudkontor kräver att det ska vara auktoriserat och ålägger det en solvensordning som är minst likvärdig med den som fastställs genom kapitel VI i avdelning I, får medlemsstaterna dock föreskriva att man i fråga om detta företag vid beräkningen ska beakta det solvenskapitalkrav och de kapitalbasposter som får medräknas för att täcka det som fastställts av det berörda tredjelandet.

2. Kontrollen av att ordningen i tredjelandet är minst likvärdig ska utföras av grupptillsynsmyndigheten, antingen på eget initiativ eller på begäran av företaget med ägarintresse.

Grupptillsynsmyndigheten ska i samband med detta samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter och Ceiops innan den fattar sitt beslut.

3. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder som specificerar kriterierna för huruvida solvensordningen i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

4. Kommissionen får, efter samråd med europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén och i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 301.2, och med beaktande av de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3 i den här artikeln, anta ett beslut om huruvida solvensordningen i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI.

Dessa beslut ska regelbundet ses över för att ta hänsyn till eventuella ändringar av solvensordningen i avdelning I kapitel VI och den solvensordning som gäller i tredjelandet.

5. När det i ett beslut som kommissionen antagit i enlighet med punkt 4 slås fast att solvensordningen i ett tredjeland är likvärdig ska punkt 2 inte tillämpas.

När det i ett beslut som kommissionen antagit i enlighet med punkt 4 slås fast att solvensordningen i ett tredjeland inte är likvärdig ska den möjlighet som anges i punkt 1 andra stycket att beakta solvenskapitalkravet och de medräkningsbara posterna i kapitalbasen enligt ordningen i det berörda tredjelandet inte tillämpas, och försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjelandet ska behandlas uteslutande i enlighet med punkt 1 första stycket.

Artikel 228

Anknutna kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut

När det gäller beräkningen av solvensen på gruppnivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ett ägarintresse i ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag eller ett finansiellt institut, ska medlemsstaterna tillåta att deras försäkrings- och återförsäkringsföretag även tillämpar metoderna 1 eller 2 i bilaga I till direktiv 2002/87/EG. Metod 1 i den bilagan ska dock endast tillämpas om grupptillsynsmyndigheten anser att nivån på den samordnade ledningen och interna kontrollen avseende de enheter som avses inbegripas i tillämpningsområdet för sammanställningen är tillräcklig. Den valda metoden ska tillämpas konsekvent över tiden.

Medlemsstaterna ska dock tillåta att deras tillsynsmyndigheter, när dessa utför uppgiften som grupptillsynsmyndighet för en viss grupp, på eget initiativ eller på begäran av företaget med ägarintresse beslutar att dra av varje sådant ägarintresse som avses i första stycket från de poster i kapitalbasen som får medräknas vid bestämningen av solvensen på gruppnivå för företaget med ägarintresse.

Artikel 229

Tillgång till nödvändiga data saknas

Om de berörda tillsynsmyndigheterna inte har tillgång till data som är nödvändiga för att beräkna solvensen på gruppnivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och som rör ett anknutet företag med huvudkontor i en medlemsstat eller i tredjeland, ska detta företags bokförda värde i försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse dras av från de poster i kapitalbasen som får medräknas vid bestämningen av solvensen på gruppnivå.

I ett sådant fall får inte någon realiserad vinst som har samband med detta ägarintresse betraktas som en medräkningsbar kapitalbaspost när det gäller solvensen på gruppnivå.

Underavsnitt 4

Beräkningsmetoder

Artikel 230

Metod 1 (Huvudmetod): Metod baserad på sammanställd redovisning

1. Beräkningen av solvensen på gruppnivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse ska genomföras med utgångspunkt i den sammanställda redovisningen.

Solvensen på gruppnivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse utgörs av skillnaden mellan följande:

- a) De kapitalbasmedel som får medräknas för att täcka solvenskapitalkravet, beräknat med utgångspunkt i sammanställda data.
- b) Solvenskapitalkravet på gruppnivå beräknat med utgångspunkt i sammanställda data.

Bestämmelserna i avdelning I kapitel VI avsnitt 3 underavsnitten 1, 2 och 3 och i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1, 2 och 3 ska gälla vid beräkningen av de poster i kapitalbasen som får medräknas för att täcka solvenskapitalkravet och av solvenskapitalet på gruppnivå med utgångspunkt i sammanställda data.

2. Solvenskapitalkravet på gruppnivå med utgångspunkt i sammanställda data (det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå) ska beräknas antingen enligt standardformeln eller med en godkänd intern modell i överensstämmelse med de allmänna principer som anges i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1 och 2 respektive avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1 och 3.

Det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå ska uppgå till minst summan av följande:

- a) Minimikapitalkravet enligt artikel 129 för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse.

- b) Den proportionella andelen av minimikapitalkraven för de anknutna försäkrings- och återförsäkringsföretagen.

Detta minimum ska täckas genom medräkningsbara poster i primärkapitalbasen enligt vad som anges i artikel 98.4.

Vid bestämningen av om dessa poster får medräknas för att täcka det minsta sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå ska principerna i artiklarna 221–229 gälla i tillämpliga delar. Artikel 139.1 och 139.2 ska gälla i tillämpliga delar.

Artikel 231

Gruppintern modell

1. Om en ansökan om tillstånd att beräkna det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå och solvenskapitalkraven för försäkrings- och återförsäkringsföretagen i gruppen med en intern modell inlämnas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och dess anknutna företag eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingbolag, ska de berörda tillsynsmyndigheterna samarbeta vid beslutet om huruvida ett sådant tillstånd ska beviljas och om eventuella särskilda villkor för tillståndet.

Ansökan enligt första stycket ska lämnas till grupp-tillsynsmyndigheten.

Grupptillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål underrätta de övriga berörda tillsynsmyndigheterna.

2. De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom sex månader från den dag då grupptillsynsmyndigheten mottog den fullständiga ansökan.

Grupptillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål vidarebefordra den fullständiga ansökan till de övriga berörda tillsynsmyndigheterna.

3. Under den tidsfrist som anges i punkt 2 får grupptillsynsmyndigheten, och de övriga berörda tillsynsmyndigheterna rådfråga Ceiops. Ceiops ska också rådfrågas om företaget med ägarintresse begär det.

Om Ceiops rådfrågas ska samtliga berörda tillsynsmyndigheter informeras och den tidsfrist som anges i punkt 2 förlängas med två månader.

4. Om Ceiops inte har rådfrågats i enlighet med punkt 3 första stycket, och om de berörda tillsynsmyndigheterna inte har nått fram till något gemensamt beslut inom sex månader från den dag då grupp-tillsynsmyndigheten mottog den fullständiga ansökan ska grupp-tillsynsmyndigheten uppmana Ceiops att inom ytterligare två månader överlämna sina rekommendationer till alla berörda tillsynsmyndigheter. Grupp-tillsynsmyndigheten ska fatta ett beslut inom tre veckor efter det att dessa rekommendationer har överlämnats och ska beakta dem i sin helhet.

5. Oavsett om Ceiops har rådfrågats eller inte ska grupp-tillsynsmyndighetens beslut innehålla en fullständig motivering och beakta de synpunkter som övriga berörda tillsynsmyndigheter lämnat.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska överlämna beslutet till sökanden och till övriga berörda tillsynsmyndigheter.

De berörda tillsynsmyndigheterna ska följa beslutet.

6. Om inget gemensamt beslut fattats inom de tidsfrister som anges i punkt 2 respektive 3 ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan.

Vid sitt beslut ska grupp-tillsynsmyndigheten vederbörligen beakta följande:

- a) De synpunkter och reservationer som övriga berörda tillsynsmyndigheter uttryckt under tidsfristen.
- b) Rekommendationen från Ceiops, om denna kommitté rådfrågats.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och en förklaring av eventuella väsentliga avvikelser från ställningstagandet från Ceiops.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska överlämna beslutet till sökanden och till övriga berörda tillsynsmyndigheter.

Beslutet ska betraktas som avgörande och tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

7. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna finner att riskprofilen hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som står under dess tillsyn avviker väsentligt från de antaganden som ligger bakom den interna modell som godkänts på grupp-nivå får den myndigheten i enlighet med artikel 37, så länge som företaget inte på ett korrekt sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som den framfört, för företaget fastställa ett kapitaltillägg utöver det solvenskapitalkrav som blir resultatet med tillämpning av den interna modellen.

Om under särskilda omständigheter ett sådant kapitaltillägg inte skulle vara en lämplig lösning, får tillsynsmyndigheten kräva att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt den standardformel som anges i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1 och 2. I enlighet med artikel 37.1 a och c får myndigheten för detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag fastställa ett kapitaltillägg till solvenskapitalkravet utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Tillsynsmyndigheten ska motivera sådana beslut som avses i första och andra stycket för såväl försäkrings- eller återförsäkringsföretaget som grupp-tillsynsmyndigheten.

Artikel 232

Kapitaltillägg på grupp-nivå

Vid avgörandet av om ett sammanställt solvenskapitalkrav på grupp-nivå tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil ska grupp-tillsynsmyndigheten särskilt uppmärksamma de fall då omständigheter som avses i artikel 37.1 a–c kan uppkomma på grupp-nivå, särskilt i följande fall:

- a) En särskild risk som föreligger på grupp-nivå och som inte skulle täckas i tillräcklig grad med standardformeln eller den interna modell som tillämpas på grund av att de är svåra att kvantifiera.
- b) Ett kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet som anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag ålagts av sina tillsynsmyndigheter i enlighet med artiklarna 37 och 231.7.

Om det sammanställda solvenskapitalkravet på grupp-nivå inte tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil, får ett kapitaltillägg på grupp-nivå beslutas.

Artikel 37.1–37.5 ska, tillsammans med de genomförandeåtgärder som antagits enligt artikel 37.6, gälla i tillämpliga delar.

Artikel 233

Metod 2 (Alternativ metod): Avräknings- och sammanläggningsmetoden

1. Solvensen på grupp-nivå för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse ska utgöras av skillnaden mellan följande:

- a) Gruppens aggregerade medräkningsbara kapitalbas enligt punkt 2.
- b) Det värde de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagen representerar i redovisningen för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse plus det aggregerade solvenskapitalkravet för gruppen enligt punkt 3.

2. Gruppens aggregerade medräkningsbara kapitalbas är lika med summan av följande:

- a) De kapitalbasmedel hos försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse som får medräknas för täckning av solvenskapitalkravet.
- b) Den proportionella andel som tillkommer försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse av de kapitalbasmedel hos de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagen som får medräknas för täckning av solvenskapitalkravet.

3. Gruppens samlade solvenskapitalkrav är lika med summan av följande:

- a) Solvenskapitalkravet för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse.
- b) Den proportionella andelen av solvenskapitalkravet för de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagen.

4. Om ägarintresset i de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagen helt eller delvis består av indirekt innehav, ska de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagens värde i redovisningen för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse inbegripa värdet av detta indirekta ägande med beaktande av de relevanta successiva ägarintressena, medan de poster som avses i punkterna 2 b och 3 b ska inbegripa de motsvarande proportionella andelarna av de kapitalbasmedel som får medräknas för att täcka solvensmarginalen för de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagen respektive solvenskapitalkraven för dessa.

5. Om en ansökan om tillstånd att beräkna solvenskapitalkraven för försäkrings- och återförsäkringsföretagen i en grupp med en intern modell inlämnas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och dess anknutna företag eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingbolag, ska artikel 231 gälla i tillämpliga delar.

6. Vid bedömningen av om en gruppens aggregerade solvenskapitalkrav, beräknat enligt punkt 3, på ett tillfredsställande sätt återspeglar gruppens riskprofil ska de berörda tillsynsmyndigheterna särskilt uppmärksamma de eventuella specifika risker på gruppnivå som inte skulle täckas i tillräcklig utsträckning, eftersom de är svåra att kvantifiera.

Om en gruppens riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för det aggregerade solvenskapitalkravet på gruppnivå, får ett kapitaltillägg fastställas för gruppen utöver detta krav.

Artikel 37.1–37.5 ska, tillsammans med de genomförandeåtgärder som antagits enligt artikel 37.6, gälla i tillämpliga delar.

Artikel 234

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att närmare specificera de försäkringstekniska principerna och metoderna i artiklarna 220–229 och tillämpningen av artiklarna 230–233 för att säkerställa en enhetlig tillämpning inom hela gemenskapen.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Underavsnitt 5

Tillsyn över solvens på gruppnivå för försäkrings- och återförsäkringsföretag som är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag

Artikel 235

Solvens på gruppnivå för försäkringsholdingbolag

När försäkrings- och återförsäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag, ska grupptillsynsmyndigheten säkerställa att gruppens solvens beräknas på försäkringsholdingbolagsnivå med tillämpning av artiklarna 220.2–233.

Vid denna beräkning ska moderföretaget behandlas som om det vore ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av bestämmelserna i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1, 2 och 3 och som ska omfattas av samma villkor för att kapitalbasmedel ska få medräknas för täckning av solvenskapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 3 underavsnitten 1, 2 och 3.

Underavsnitt 6

Tillsyn över solvens på gruppnivå för grupper med centraliserad riskhantering

Artikel 236

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: villkor

Medlemsstaterna ska föreskriva att bestämmelserna i artiklarna 238 och 239 ska tillämpas på alla försäkrings- och återförsäkringsföretag som är dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- a) Grupptillsynsmyndigheten har inte fattat något beslut enligt artikel 214.2 beträffande dotterföretaget och utövar grupptillsyn över det på moderföretagsnivå i enlighet med denna avdelning.

- b) Dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll, och de berörda tillsynsmyndigheterna har förvisat sig om att moderföretaget visar ansvarsfullhet i ledningen av dotterföretaget.
- c) Moderföretaget har fått det godkännande som avses i artikel 246.4 tredje stycket.
- d) Moderföretaget har fått det godkännande som avses i artikel 256.2.
- e) Moderföretaget har inlämnat en ansökan om att omfattas av artiklarna 238 och 239, och denna ansökan har godkänts genom ett beslut enligt förfarandet i artikel 237.

Artikel 237

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: beslut om ansökningar

1. I fråga om ansökningar om tillstånd att omfattas av bestämmelserna i artiklarna 238 och 239 ska de berörda tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet samråda om alla aspekter som är av betydelse för beslutet om huruvida det tillstånd som söks ska meddelas eller ej samt för att fastställa eventuella särskilda villkor som ska gälla för det.

Ansökan enligt första stycket ska endast riktas till den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget. Den tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål underrätta och vidarebefordra den fullständiga ansökan till de övriga tillsynsmyndigheterna i tillsynskollegiet.

2. De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom tre månader från den dag då samtliga tillsynsmyndigheter i kollegiet mottog den fullständiga ansökan.

3. Under den period som avses i punkt 2 och när det råder olika uppfattningar om godkännande av en ansökan som avses i punkt 1, får grupp-tillsynsmyndigheten eller någon av de övriga berörda tillsynsmyndigheterna rådfråga Ceiops. I de fall då Ceiops rådfrågas bör samtliga berörda tillsynsmyndigheter underrättas och den period som avses i punkt 2 ska förlängas med en månad.

När Ceiops har rådfrågats ska de berörda tillsynsmyndigheterna vederbörligen överväga dess rekommendationer innan de fattar sitt gemensamma beslut.

4. Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget ska till sökanden överlämna det gemensamma beslut som avses i punkterna 2 och 3 vilket ska innehålla en fullständig motivering och förklaring av eventuella väsentliga avvikelser från Ceiops ställningstaganden, i de fall då Ceiops har rådfrågats. Detta gemensamma beslut ska erkännas som avgörande och tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

5. Om inget gemensamt beslut fattats inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 och 3 ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan.

Vid sitt beslut ska grupp-tillsynsmyndigheten vederbörligen beakta följande:

- a) De synpunkter och reservationer som berörda tillsynsmyndigheter lämnat under tidsfristen.
- b) De reservationer som andra tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet lämnat under tidsfristen.
- c) Ceiops rekommendationer, i de fall då Ceiops har rådfrågats.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och en förklaring av eventuella väsentliga avvikelser från reservationerna från andra berörda tillsynsmyndigheter och från Ceiops rekommendationer. Grupp-tillsynsmyndigheten ska överlämna beslutet till sökanden och till övriga berörda tillsynsmyndigheter.

Artikel 238

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: fastställande av solvenskapitalkravet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 231 ska solvenskapitalkravet för dotterföretag beräknas enligt punkterna 2, 4 och 5 i den här artikeln.

2. Om solvenskapitalkravet för dotterföretaget beräknas med en intern modell som godkänts på grupp-nivå i enlighet med artikel 231, och den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget finner att dess riskprofil avviker väsentligt från denna interna modell får denna myndighet, så länge som företaget inte på ett tillfredsställande sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som den framfört, i sådana fall som avses i artikel 37 föreslå att det fastställs ett kapitaltillägg för detta dotterföretag utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av modellen eller, om under särskilda omständigheter ett sådant kapitaltillägg inte skulle vara någon lämplig lösning, kräva att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln. Tillsynsmyndigheten ska diskutera sitt förslag i tillsynskollegiet och redovisa skälen till sina förslag för både dotterföretaget och tillsynskollegiet.

3. Om solvenskapitalkravet för dotterföretaget beräknas med standardformeln, och den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget finner att dess riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln, får denna myndighet, så länge som företaget inte på ett tillfredsställande sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som den framfört, i undantagsfall föreslå att företaget ersätter en undergrupp av de parametrar som används vid beräkningen enligt standardformeln av parametrar som är specifika för dessa företag när de beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring, i enlighet med artikel 110

eller, i de fall som nämns i artikel 37, fastställa ett kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet för detta dotterföretag.

Tillsynsmyndigheten ska diskutera sitt förslag i tillsynskollegiet och redovisa skälen till sina förslag för både dotterföretaget och tillsynskollegiet.

4. Tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att komma överens om förslaget från den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget eller om eventuella andra åtgärder.

5. Om tillsynsmyndigheten och grupp-tillsynsmyndigheten är av skiljaktig mening, ska Ceiops rådfrågas inom en månad från tillsynsmyndighetens förslag och Ceiops ska meddela sina rekommendationer inom två månader från det att det rådfrågats.

Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat detta dotterföretag ska vederbörligen beakta dessa rekommendationer innan den fattar sitt slutliga beslut.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer från övriga tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet och Ceiops rekommendationer.

Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.

Artikel 239

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet

1. I de fall där solvenskapitalkravet inte efterlevs och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 138 ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den åtgärdsplan som framlagts av dotterföretaget, för att inom sex månader efter konstaterandet av att solvenskapitalkravet inte efterlevts, återupprätta nivån på de medräkningsbara kapitalbasmedel eller reducera sin riskprofil så att solvenskapitalkravet uppfylls.

Tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att komma överens om tillsynsmyndighetens förslag till godkännande av åtgärdsplan inom fyra månader från det datum då den bristande efterlevnaden av solvenskapitalkravet konstaterades.

Om inget beslut fattats, ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget fatta ett eget beslut om godkännande av åtgärdsplanen, med vederbörlig hänsyn till synpunkter och reservationer från övriga tillsynsmyndigheter i kollegiet.

2. När den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget i enlighet med artikel 136 konstaterar försämringar av de ekonomiska förhållandena ska myndigheten utan dröjsmål underätta tillsynskollegiet om de åtgärder som föreslås. Med undantag av krissituationer, ska tillsynskollegiet diskutera vilka åtgärder som ska vidtas.

Tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att inom en månad från underrättelsen komma överens om tillsynsmyndighetens förslag om de åtgärder som ska vidtas.

Om inget beslut fattats, ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget fatta ett eget beslut, med vederbörlig hänsyn till synpunkter och reservationer från övriga tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet.

3. I de fall där minimikapitalkravet inte efterlevs och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 139 ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat dotterföretaget utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den kortfristiga finansiella saneringsplan som framlagts av dotterföretaget för att, inom tre månader efter konstaterandet av att minimikapitalkravet inte efterlevts, återupprätta nivån på de medräkningsbara kapitalbasmedel som täcker minimikapitalkravet eller reducera sin riskprofil så att minimikapitalkravet uppfylls. Tillsynskollegiet ska även informeras om varje åtgärd som vidtas för att genomdriva minimikapitalkravet på dotterföretagsnivå.

Artikel 240

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: upphörande av undantag för ett dotterföretag

1. De bestämmelser som föreskrivs i artiklarna 238 och 239 ska upphöra att gälla i följande fall:

- a) Om det villkor som avses i artikel 236 a inte längre uppfylls.
- b) Om det villkor som avses i artikel 236 b inte längre uppfylls och gruppen inte på nytt uppfyller villkoret inom rimlig tid.
- c) Om villkoren i artikel 236 c och d inte längre uppfylls.

I fall enligt första stycket a ska grupp-tillsynsmyndigheten, om den efter samråd med tillsynskollegiet beslutar att inte längre låta dotterföretaget ingå i den grupp-tillsyn den utför, omedelbart underätta den berörda tillsynsmyndigheten och moderföretaget.

I fall enligt artikel 236 b, c och d ska moderföretaget ansvara för att se till att villkoren uppfylls fortlöpande. Om det inte efterlevs, ska moderföretaget utan dröjsmål underrätta grupp-tillsynsmyndigheten och tillsynsmyndigheten för det berörda dotterföretaget. Moderföretaget ska lägga fram en plan för att återställa efterlevnaden inom rimlig tid.

Utan att det påverkar tillämpningen av tredje stycket ska grupp-tillsynsmyndigheten minst en gång per år på eget initiativ kontrollera att villkoren i artikel 236 b, c och d fortfarande efterlevs. Grupp-tillsynsmyndigheten ska också genomföra sådan kontroll på begäran av den berörda tillsynsmyndigheten om denna har betydande skäl att befara att villkoret inte längre efterlevs.

Om brister påvisas under kontrollen, ska grupp-tillsynsmyndigheten kräva att moderföretaget lägger fram en plan för att återställa efterlevnaden inom rimlig tid.

Om grupp-tillsynsmyndigheten, efter att ha rådfrågat tillsynskollegiet, bedömer att den plan som avses i tredje eller femte stycket är otillräcklig eller senare finner att den inte genomförs inom överenskommen tid, ska den dra slutsatsen att det villkor som avses i artikel 236 b, c och d inte längre efterlevs och omedelbart underrätta den berörda tillsynsmyndigheten om detta.

2. Den ordning som föreskrivs i artiklarna 238 och 239 ska tillämpas på nytt om moderföretaget lämnar in en ny ansökan och erhåller ett gynnsamt beslut enligt förfarandet i artikel 237.

Artikel 241

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: genomförandeåtgärder

För att säkerställa en enhetlig tillämpning av artiklarna 236-240, ska kommissionen anta genomförandeåtgärder i fråga om följande:

- Närmare specifikationer av de kriterier som ska tillämpas vid bedömningen av om de villkor som anges i artikel 236 är uppfyllda.
- Närmare specifikationer av vilka kriterier som ska tillämpas vid bedömningen av vad som ska betraktas som krissituationer, enligt artikel 239.2.
- Närmare specifikationer av de förfaranden tillsynsmyndigheterna ska följa när de utbyter information, utövar sina befogenheter och uppfyller sina förpliktelser enligt artiklarna 237-240.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 242

Översyn

1. Senast den 31 oktober 2014 ska kommissionen göra en utvärdering av tillämpningen av avdelning III, särskilt av tillsynsmyndigheternas samarbete inom tillsynskollegiet, dess funktionsduglighet, Ceiops rättsliga status och tillsynspraxisen för att fastställa kapitaltilläggen, och översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av förslag till ändringar av detta direktiv.

2. Senast den 31 oktober 2015 ska kommissionen göra en utvärdering av fördelarna med att förstärka grupp-tillsynen och dispositionen av egna kapitalet inom en grupp av försäkrings- eller återförsäkringsföretag, med hänvisning till kommissionens meddelande KOM(2008) 0119 och betänkandet av den 16 oktober 2008 (A6-0413/2008) om detta förslag från Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor. Utvärderingen ska innehålla möjliga åtgärder för att förstärka en sund gränsöverskridande förvaltning av försäkringsgrupper, särskilt av riskhantering och kapitalförvaltning. I sin utvärdering ska kommissionen bland annat ta hänsyn till nya utvecklingstendenser och framsteg avseende

- en harmoniserad ram för tidiga ingripanden,
- praxis avseende centraliserad riskhantering i grupper, hur gruppinterna modeller fungerar, inbegripet stresstester,
- gruppinterna transaktioner och riskkoncentrationer inom grupper,
- diversifierings- och koncentrationseffekter över tiden,
- en rättsligt bindande ram för medling i tillsynstvister,
- en harmoniserad ram för tillgångsöverföring och för insolvens- och likvidationsförfaranden som undanröjer hinder enligt nationell bolagsrätt för möjligheten att överföra tillgångar,
- en likvärdig skyddsnivå för försäkringstagare och förmånstagare i företag inom samma grupp, särskilt i krissituationer,
- en harmoniserad och tillräckligt finansierad EU-lösning för försäkringsgarantisystem,
- en harmoniserad och rättsligt bindande ram för behöriga myndigheter, centralbanker och finansministerier avseende krishantering, krislösning och skattemässig delning av bördorna där tillsynsbefogenheter kopplas till skatteansvar.

Kommissionen ska översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av lämpliga förslag till ändringar av detta direktiv.

Artikel 243

Dotterföretag till försäkringsholdingbolag

Artiklarna 236-242 ska gälla i tillämpliga delar för försäkrings- och återförsäkringsföretag som är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag.

Avsnitt 2

Risikkoncentrationer och transaktioner inom en grupp

Artikel 244

Tillsyn över risikkoncentrationer

1. Tillsynen över risikkoncentrationer på gruppnivå ska utövas i enlighet med punkterna 2 och 3 i den här artikeln samt artikel 246 och kapitel III.

2. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag regelbundet, och minst en gång per år, till grupp tillsynsmyndigheten rapporterar varje väsentlig risikkoncentration på gruppnivå.

Den nödvändiga informationen ska lämnas till grupp tillsynsmyndigheten av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är det ledande företaget i gruppen eller, om det ledande företaget inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, av försäkringsholdingbolaget eller av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen som grupp tillsynsmyndigheten anger efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen.

Risikkoncentrationer ska bli föremål för tillsynens granskningsprocess utförd av grupp tillsynsmyndigheten.

3. Grupp tillsynsmyndigheten ska efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen ange vilka slag av risker försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en viss grupp alltid ska rapportera.

När grupp tillsynsmyndigheten och andra berörda tillsynsmyndigheter definierar eller yttrar sig om slagen av risk ska de beakta gruppens specifika grupp- och riskhanteringsstruktur.

För att närmare ange vilka väsentliga risikkoncentrationer som ska rapporteras ska grupp tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen föreskriva lämpliga tröskelvärden som baseras på solvenskapitalkrav, försäkringstekniska avsättningar eller båda dessa värden.

Vid bedömningen av risikkoncentrationer ska grupp tillsynsmyndigheten särskilt övervaka eventuella risker för spridning inom gruppen eller intressekonflikter samt riskernas nivå eller volym.

4. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder med avseende på punkterna 2 och 3 i fråga om definition och identifiering av väsentliga risikkoncentrationer och rapporteringen av dessa.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 245

Tillsyn över transaktioner inom en grupp

1. Tillsynen över transaktioner inom en grupp ska utövas i enlighet med punkterna 2 och 3 i den här artikeln samt artikel 246 och kapitel III.

2. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag regelbundet, och minst en gång per år, till grupp tillsynsmyndigheten rapporterar alla betydande interna transaktioner som försäkrings- och återförsäkringsföretag gjort inom en grupp, inklusive de som gjorts med fysiska personer som har en nära koppling till något företag inom gruppen.

Medlemsstaterna ska dessutom kräva att mycket betydande transaktioner inom en grupp rapporteras snarast möjligt.

Den nödvändiga informationen ska lämnas till grupp tillsynsmyndigheten av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är det ledande företaget i gruppen eller, om det ledande företaget inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, av försäkringsholdingbolaget eller av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen som grupp tillsynsmyndigheten anger efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen.

Transaktioner inom grupper ska bli föremål för tillsynens granskningsprocess utförd av grupp tillsynsmyndigheten.

3. Grupp tillsynsmyndigheten ska efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter och företagsgruppen ange vilka slag av transaktioner inom gruppen försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en viss grupp alltid ska rapportera. Artikel 244.3 ska gälla i tillämpliga delar.

4. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder med avseende på punkterna 2 och 3 i fråga om definition och identifiering av väsentliga transaktioner inom en grupp och rapporteringen av dessa.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Avsnitt 3

Riskhantering och internkontroll

Artikel 246

Tillsyn över företagsstyrningssystem

1. Kraven i avdelning I kapitel IV avsnitt 2 ska gälla i tillämpliga delar på grupp nivå.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket ska system för riskhantering och internkontroll samt rapporteringsrutiner genomföras konsekvent i alla företag som omfattas av grupp tillsyn enligt artikel 213.2 a och 213.2 b, så att dessa system och rapporteringsrutiner kan kontrolleras på grupp nivå.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1, ska mekanismerna för internkontroll inom en grupp minst omfatta följande:

a) Adekvata mekanismer i fråga om solvens på grupp nivå för att identifiera och mäta alla betydande risker gruppen är utsatt för och på lämpligt sätt korrelera den medräkningsbara kapitalbasen till riskerna.

b) Sunda rapporterings- och redovisningsrutiner för att övervaka och hantera transaktioner inom gruppen och riskkoncentrationer.

3. Grupp tillsynsmyndigheten ska i enlighet med bestämmelserna i kapitel III utföra tillsynens granskningsprocess beträffande de system och rapporteringsrutiner som avses i punkterna 1 och 2.

4. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse och försäkringsholdingbolag på grupp nivå genomför den bedömning som krävs enligt artikel 45. Grupp tillsynsmyndigheten ska i enlighet med kapitel III genomföra tillsynens granskningsprocess beträffande den egna risk- och solvensbedömningen på grupp nivå.

Om solvensberäkningen på grupp nivå görs i enlighet med metod 1 som avses i artikel 230 ska försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse eller försäkringsholdingbolaget visa för grupp tillsynsmyndigheten att man verkligen förstår skillnaden mellan summan av solvenskapitalkraven för alla anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen och det sammanställda solvenskapitalkravet för gruppen.

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse eller ett försäkringsholdingbolag så beslutar får det, om grupp tillsynsmyndigheten godkänner detta, företa bedömningar som krävs genom artikel 45 samtidigt på grupp nivå och på nivån för ett dotterföretag inom gruppen och ta fram en enda handling som omfattar samtliga bedömningar.

Innan grupp tillsynsmyndigheten ger sitt godkännande enligt tredje stycket ska denna rådfråga medlemmarna i tillsynskollegiet och vederbörligen beakta deras synpunkter och reservationer.

Om en grupp utnyttjar den möjlighet som anges i tredje stycket ska den överlämna dokumentet samtidigt till alla berörda tillsynsmyndigheter. De berörda dotterföretagen ska inte befrias från sin skyldighet att se till att kraven i artikel 45 är uppfyllda på grund av att denna möjlighet utnyttjas.

KAPITEL III

Åtgärder för att underlätta grupp tillsynen

Artikel 247

Grupp tillsynsmyndighet

1. En enda tillsynsmyndighet som ska ansvara för samordningen och utförandet av grupp tillsynen (grupp tillsynsmyndigheten) ska utses bland tillsynsmyndigheterna i berörda medlemsstater.

2. Om samma tillsynsmyndighet är behörig när det gäller alla försäkrings- och återförsäkringsföretag i en grupp, ska denna tillsynsmyndighet tilldelas uppgiften att vara grupp tillsynsmyndighet.

I alla övriga fall och med förbehåll för punkt 3 ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av följande:

a) Om det ledande företaget i en grupp är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, den tillsynsmyndighet som auktoriserat det företaget.

b) Om det ledande företaget i en grupp inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, den tillsynsmyndighet som utses enligt följande principer:

i) Om moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är ett försäkringsholdingbolag ska den tillsynsmyndighet utses som auktoriserat det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

ii) Om mer än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med huvudkontor i gemenskapen är dotterföretag till samma försäkringsholdingbolag och ett av dessa företag har auktoriserats i den medlemsstat där försäkringsholdingbolaget har sitt huvudkontor, ska tillsynsmyndigheten för det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som auktoriserats utses.

- iii) Om gruppen har mer än ett ledande företag som är försäkringsholdingbolag, dessa företag har huvudkontor i skilda medlemsstater och det i båda dessa stater finns ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ingår i gruppen, ska tillsynsmyndigheten för det av dessa försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har den största totala balansomslutningen utses.
- iv) Om mer än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med huvudkontor i gemenskapen är dotterföretag till samma försäkringsholdingbolag och inget av dessa företag har auktoriserats i den medlemsstat där försäkringsholdingbolaget har sitt huvudkontor, ska tillsynsmyndigheten som auktoriserat det av dessa försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har den största totala balansomslutningen utses.
- v) Om inget av företagen har ett moderföretag som ingår i samma grupp, och i sådana fall som inte avses i leden i-iv, ska den tillsynsmyndighet som auktoriserat det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har den största totala balansomslutningen utses.

3. I särskilda fall får de berörda myndigheterna, på begäran från någon av myndigheterna, fatta ett gemensamt beslut att göra avsteg från de kriterier som anges i punkt 2 och utse en annan tillsynsmyndighet till grupp-tillsynsmyndighet, om det vore olämpligt att tillämpa dessa kriterier med hänsyn till gruppens struktur och den relativa omfattningen av försäkrings- och återförsäkringsföretagens verksamheter i olika länder.

I detta avseende får varje berörd tillsynsmyndighet begära att frågan om huruvida kriterierna i punkt 2 är lämpliga tas upp till diskussion. Sådana diskussioner får inte äga rum mer än en gång per år.

De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om valet av grupp-tillsynsmyndighet inom tre månader från det att diskussionen om frågan begärdes. Innan de berörda tillsynsmyndigheterna fattar sitt beslut, ska de ge företagsgruppen möjlighet att yttra sig.

4. Under den tremånadersperiod som avses i punkt 3 tredje stycket får var och en av de berörda myndigheterna begära att Ceiops rådfrågas. Om Ceiops rådfrågas ska den tidsperioden förlängas med två månader.

5. Om Ceiops rådfrågas, ska de berörda tillsynsmyndigheterna vederbörligen beakta Ceiops råd innan de fattar sitt gemensamma beslut. Det gemensamma beslutet ska innehålla en fullständig motivering och en förklaring av varje betydande avsteg från de råd som Ceiops gett.

6. Om inget gemensamt beslut kunnat fattas om att göra avsteg från kriterierna i punkt 2, ska uppgiften som grupp-tillsynsmyndighet utföras av den tillsynsmyndighet som fastställts i enlighet med punkt 2.

7. Ceiops ska minst en gång om året underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om eventuella betydande svårigheter som uppstått vid tillämpningen av punkterna 2, 3 och 6.

Om någon sådan betydande svårighet uppstår vid tillämpningen av de kriterier som fastställts i punkterna 2 och 3, ska kommissionen anta genomförandeåtgärder som specificerar dessa kriterier.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

8. Om en medlemsstat har mer än en tillsynsmyndighet som ansvarar för stabilitetstillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag ska den medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa samordningen mellan dessa myndigheter.

Artikel 248

Grupptillsynsmyndighetens och andra tillsynsmyndigheters rättigheter och skyldigheter Tillsynskollegiet

1. De rättigheter och skyldigheter som tilldelas grupp-tillsynsmyndigheten i fråga om grupp-tillsyn ska omfatta följande:

- a) Samordning av insamling och spridning av information som är relevant eller avgörande såväl under normala förhållanden som i en nödsituation, däribland uppgifter som är av betydelse för en tillsynsmyndighets tillsynsuppgift.
- b) Tillsynens granskningsprocess och gruppens finansiella ställning.
- c) Bedömning av gruppens efterlevnad av bestämmelserna om solvens, riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp enligt vad som föreskrivs i artiklarna 218–245.
- d) Bedömning av gruppens företagsstyrningssystem enligt artikel 246 och av frågan om medlemmarna i anknutna företags förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan uppfyller kraven i artiklarna 42 och 257.
- e) Planering och samordning, genom regelbundna möten minst årligen eller på annat lämpligt sätt, av tillsynsverksamheten såväl under normala förhållanden som i nödsituationer i samarbete med de berörda tillsynsmyndigheterna, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i verksamheten för alla företag som ingår i gruppen.

f) Andra uppgifter, åtgärder och beslut som tillkommer grupp-tillsynsmyndigheten enligt detta direktiv eller som följer av tillämpningen av detta direktiv, däribland att leda validations-förfarandet av interna modeller på grupp-nivå enligt artiklarna 231 och 233 och förfarandet för att tillåta att den ordning som inrättas i artiklarna 237-240 tillämpas.

2. För att underlätta arbetet med de grupp-tillsynsuppgifter som avses i punkt 1 ska ett tillsynskollegium, under ordförandeskap av grupp-tillsynsmyndigheten, inrättas.

Tillsynskollegiet ska se till att processerna för samarbete, informationsutbyte och samråd bland tillsynsmyndigheterna i tillsynskollegiet faktiskt tillämpas i enlighet med avdelning III, så att deras respektive beslut och verksamheter blir allt mer samstämmiga.

3. Tillsynskollegiet ska bestå av grupp-tillsynsmyndigheten och tillsynsmyndigheterna i alla medlemsstater där något dotterföretags huvudkontor är beläget.

Tillsynsmyndigheter för betydande filialer och anknutna företag ska också ha rätt att delta i tillsynskollegiet. Syftet med deras deltagande ska dock endast vara att främja ett effektivt informationsutbyte.

För att tillsynskollegiet ska fungera effektivt kan det bli nödvändigt att några uppgifter utförs av ett mindre antal tillsynsmyndigheter inom tillsynskollegiet.

4. Utan att det påverkar andra åtgärder som antas enligt detta direktiv ska inrättandet av och verksamheten vid kollegiet baseras på samordningsöverenskommelser som ingår av grupp-tillsynsmyndigheten och övriga berörda tillsynsmyndigheter.

Om det råder delade meningar om upprättandet av samordningsöverenskommelserna får en medlem av tillsynskollegiet hän-skjuta frågan till Ceiops.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska efter samråd med berörda tillsynsmyndigheter vederbörligen beakta alla råd som Ceiops ger inom två månader innan det slutgiltiga beslutet fattas. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och en förklaring av eventuella väsentliga avvikelser från eventuella råd från Ceiops. Grupp-tillsynsmyndigheten ska vidarebefordra beslutet till andra berörda tillsynsmyndigheter.

5. Utan att det påverkar eventuella åtgärder som antagits enligt detta direktiv, ska det i samordningsöverenskommelserna som avses i punkt 4 fastställas förfaranden för

- a) beslutsprocessen bland berörda tillsynsmyndigheter i enlighet med artiklarna 231, 232 och 247,
- b) det samråd som avses i punkt 4 i den här artikeln och i artikel 218.5.

Utan att det påverkar de rättigheter och skyldigheter som tilldelats grupp-tillsynsmyndigheten och andra tillsynsmyndigheter genom detta direktiv, får samordningsöverenskommelserna fastställa ytterligare uppgifter till grupp-tillsynsmyndigheten eller andra tillsynsmyndigheter i fall där detta resulterar i en effektivare grupp-tillsyn och inte försämrar kollegiemedlemmarnas tillsynsverksamhet när det gäller deras enskilda ansvar.

Samordningsöverenskommelserna kan dessutom föreskriva förfaranden för

- a) samråd mellan berörda tillsynsmyndigheter, särskilt enligt artiklarna 213-217, 219-221, 227, 244-246, 250, 256, 260 och 262,
- b) samarbete med övriga tillsynsmyndigheter.

6. Ceiops ska utarbeta riktlinjer för hur tillsynskollegierna ska fungera operativt, vilka ska baseras på omfattande granskning av konvergensgraden i deras arbete. Sådana granskningar ska göras minst vart tredje år. Medlemsstaterna ska se till att grupp-tillsynsmyndigheten till Ceiops överlämnar informationen om hur tillsynskollegierna fungerar och om eventuella svårigheter som uppstått och som är relevanta för granskningarna.

7. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för samordningen av grupp-tillsynen med avseende på punkterna 1-6, inbegripet definitionen av *betydande filial*.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 249

Samarbete och utbyte av information mellan tillsynsmyndigheter

1. De myndigheter som ansvarar för tillsynen över enskilda försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp och grupp-tillsynsmyndigheten ska ha ett nära samarbete, särskilt i fall då ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag möter finansiella svårigheter.

För att dessa tillsynsmyndigheter, inklusive grupp-tillsynsmyndigheten, ska ha garanterad tillgång till lika mycket relevant information ska de, utan att det påverkar deras respektive ansvarsområden, och oavsett om de är etablerade i samma medlemsstat eller ej, till varandra överlämna sådan information för

att möjliggöra och underlätta för de övriga myndigheterna att fullgöra sina tillsynsuppgifter enligt detta direktiv. I detta avseende ska de berörda tillsynsmyndigheterna och tillsynsmyndigheten utan dröjsmål överlämna all information till varandra så snart den blir tillgänglig. Den information som avses i detta stycke omfattar, men är inte begränsad till, information om åtgärder som har vidtagits av gruppen och tillsynsmyndigheterna samt information som har lämnats av gruppen.

2. De myndigheter som ansvarar för tillsynen över enskilda försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en grupp och grupp-tillsynsmyndigheten ska omedelbart kalla till ett möte med samtliga tillsynsmyndigheter som medverkar i grupp-tillsyn, åtminstone i följande fall:

- a) När de blir medvetna om en betydande överträdelse av solvenskapitalkravet eller en överträdelse av minimikapitalkravet för ett enskilt försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
- b) När de blir medvetna om en betydande överträdelse av solvenskapitalkravet på grupp-nivå beräknat med utgångspunkt i sammanställda uppgifter eller det aggregerade solvenskapitalkravet för gruppen, i överensstämmelse med den beräkningsmetod som använts i enlighet med avdelning III, kapitel II, avsnitt 1, underavsnitt 4.
- c) När andra exceptionella omständigheter inträffar eller har inträffat.

3. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder i syfte att fastställa vilka uppgifter som ska insamlas systematiskt av grupp-tillsynsmyndigheten och spridas till övriga berörda tillsynsmyndigheter eller överlämnas till grupp-tillsynsmyndigheten av övriga berörda tillsynsmyndigheter.

Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att specificera vilka uppgifter som är väsentliga eller relevanta för tillsynen på grupp-nivå i syfte att öka enhetligheten i tillsynsrapporteringen.

De åtgärder som avses i denna punkt, och som avser till att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 250

Samråd mellan tillsynsmyndigheter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248, ska berörda tillsynsmyndigheter, innan de fattar beslut som är av betydelse för andra tillsynsmyndigheters tillsynsuppgifter, samråda med varandra inom tillsynskollegiet i fråga om följande:

- a) Förändringar i aktieägarstruktur, organisationsstruktur eller ledningsstruktur i försäkrings- och återförsäkringsföretag inom en grupp som kräver tillsynsmyndigheternas godkännande eller auktorisation.

- b) Betydande sanktioner eller exceptionella åtgärder som vidtagits av tillsynsmyndigheterna, däribland fastställande av kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet enligt artikel 37 och införande av någon begränsning av användningen av en intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3.

I frågor som avses i led b ska samråd alltid ske med grupp-tillsynsmyndigheten.

Därutöver ska de berörda tillsynsmyndigheterna samråda med varandra innan de fattar ett beslut som bygger på information från andra tillsynsmyndigheter.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248 får en tillsynsmyndighet besluta att avstå från samråd i brådskande fall eller om samrådet skulle kunna äventyra beslutets effekt. I sådana fall ska tillsynsmyndigheten utan dröjsmål underrätta övriga berörda tillsynsmyndigheter.

Artikel 251

Grupptillsynsmyndighetens begäran om information från övriga tillsynsmyndigheter

Grupptillsynsmyndigheten får uppmana tillsynsmyndigheter, som inte själva utövar grupp-tillsyn enligt artikel 247, i en medlemsstat där ett moderföretag har sitt huvudkontor att av detta moderföretag begära all information som skulle kunna vara relevant för utövandet av grupp-tillsynsmyndighetens utövande av sina rättigheter och skyldigheter i fråga om samordning enligt artikel 248 och att vidarebefordra denna information till grupp-tillsynsmyndigheten.

Grupptillsynsmyndigheten ska när den behöver sådan information som avses i artikel 254.2 och som redan har överlämnats till en annan tillsynsmyndighet, när så är möjligt, vända sig till den tillsynsmyndigheten för att förhindra dubbelrapportering till de olika myndigheter som medverkar i tillsynen.

Artikel 252

Samarbete med myndigheter med ansvar för kreditinstitut och värdepappersföretag

Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och antingen ett kreditinstitut enligt definitionen i direktiv 2006/48/EG eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i direktiv 2004/39/EG eller båda är direkt eller indirekt anknutna eller har samma företag med ägarintresse, ska de berörda tillsynsmyndigheterna och de myndigheter som är ansvariga för tillsynen över dessa andra företag ha ett nära samarbete.

Utan att det påverkar deras respektive behörighet ska dessa myndigheter till varandra överlämna all information som kan underlätta utförandet av deras uppdrag, i synnerhet inom ramen för denna avdelning.

Artikel 253

Tystnadsplikt och sekretess

Medlemsstaterna ska tillåta utbyte av information mellan sina tillsynsmyndigheter samt mellan dessa och andra myndigheter enligt artiklarna 249–252.

Information som tas emot under grupp-tillsyn, och särskilt varje informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter och mellan tillsynsmyndigheter och andra myndigheter enligt denna avdelning ska omfattas av bestämmelserna i artikel 295.

Artikel 254

Tillgång till information

1. Medlemsstaterna ska se till att fysiska och juridiska personer som omfattas av grupp-tillsyn och deras anknutna företag och företag med ägarintresse kan utbyta information som skulle kunna vara relevant för grupp-tillsynen.
2. Medlemsstaterna ska föreskriva att de av deras myndigheter som ansvarar för grupp-tillsyn ska ha tillgång till all information som är relevant för denna grupp-tillsyn, oavsett arten av de berörda företagen. Artikel 35 ska gälla i tillämpliga delar.

De berörda tillsynsmyndigheterna får vända sig direkt till företagen i gruppen för att erhålla nödvändig information endast om denna information har begärts från ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av grupp-tillsyn men inte tillhandahållits inom rimlig tid.

Artikel 255

Kontroll av information

1. Medlemsstaterna ska se till att deras tillsynsmyndigheter, antingen direkt eller genom personer som de ger ett sådant uppdrag, inom sitt territorium får genomföra kontroll på plats av den information som avses i artikel 254 i lokaler som tillhör något av följande:
 - a) Det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av grupp-tillsyn.
 - b) Företag som är anknutna till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
 - c) Moderföretag till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
 - d) Företag som är anknutna till ett moderföretag till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
2. Om tillsynsmyndigheterna i särskilda fall vill kontrollera information beträffande ett företag, reglerat eller ej, som ingår i en grupp och är beläget i en annan medlemsstat, ska de begära att tillsynsmyndigheterna i denna andra medlemsstat genomföra kontrollen.

Myndigheter som tar emot en sådan begäran ska inom ramen för sin behörighet tillmötesgå denna begäran genom att antingen utföra kontrollen direkt och då låta en revisor eller annan expert utföra den eller låta den myndighet som begärde kontrollen själv utföra den. Grupp-tillsynsmyndigheten ska underrättas om de vidtagna åtgärderna.

Den tillsynsmyndighet som framställde begäran får, om den så önskar, delta i kontrollen, om den inte själv utför den.

Artikel 256

Rapport om solvens och finansiell ställning på grupp-nivå

1. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag samt försäkringsholdingbolag årligen offentliggör en rapport om solvens och finansiell ställning på grupp-nivå. Artiklarna 51 och 53–55 ska gälla i tillämpliga delar.
2. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse eller ett försäkringsholdingbolag så beslutar får det, om grupp-tillsynsmyndigheten godkänner detta, lämna en enda rapport om solvens och finansiell ställning som ska innehålla följande:
 - a) Den information på grupp-nivå som ska offentliggöras enligt punkt 1.
 - b) Den information beträffande dotterföretag inom gruppen som ska vara identifierbar per företag och offentliggöras enligt artiklarna 51 och 53–55.

Innan grupp-tillsynsmyndigheten ger sitt godkännande enligt första stycket ska denna rådfråga medlemmarna i tillsynskollegiet och vederbörligen beakta deras synpunkter och reservationer.

3. Om det i den rapport som avses i punkt 2 saknas information som den tillsynsmyndighet som auktoriserat ett dotterföretag inom gruppen kräver att jämförbara företag ska lämna och detta utelämnande är av väsentlig betydelse, ska den berörda tillsynsmyndigheten ha befogenhet att kräva att dotterföretaget i fråga offentliggör nödvändig ytterligare information.
4. Kommissionen ska anta genomförandeåtgärder för att ytterligare specificera vilka uppgifter som ska offentliggöras och formerna för detta vad avser lägesrapporten om solvens och finansiell ställning.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 257

Förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan i försäkringsholdingbolag

Medlemsstaterna ska kräva att alla som i praktiken leder verksamheten i ett försäkringsholdingbolag är lämpliga för att utföra sina uppdrag.

Artikel 42 ska gälla i tillämpliga delar.

Artikel 258

Åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad

1. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i en grupp inte följer kraven i artiklarna 218–246, eller om kraven är uppfyllda men solvensen ändå kan vara äventyrad eller om transaktioner inom gruppen eller riskkoncentrationer hotar försäkrings- eller återförsäkringsföretagets finansiella ställning, ska följande myndigheter kräva nödvändiga åtgärder för att snarast möjligt rätta till situationen:

- a) Grupp tillsynsmyndigheten i fråga om försäkringsholdingbolag.
- b) Tillsynsmyndigheterna i fråga om försäkrings- och återförsäkringsföretag.

Om i det fall som avses i första stycket a grupptillsynsmyndigheten inte är en av tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där försäkringsholdingbolaget har sitt huvudkontor, ska grupptillsynsmyndigheten underrätta dessa tillsynsmyndigheter om vad den kommit fram till i syfte att göra det möjligt för dem att vidta nödvändiga åtgärder.

Om i det fall som avses i första stycket b grupptillsynsmyndigheten inte är en av tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har sitt huvudkontor, ska grupptillsynsmyndigheten underrätta dessa tillsynsmyndigheter om vad den kommit fram till i syfte att göra det möjligt för dem att vidta nödvändiga åtgärder.

Utan att det påverkar punkt 2 ska medlemsstaterna fastställa vilka åtgärder som deras tillsynsmyndigheter får vidta i fråga om försäkringsholdingbolag.

De berörda tillsynsmyndigheterna, däribland grupptillsynsmyndigheten, ska när så är lämpligt samordna sina åtgärder.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av deras straffrättsliga bestämmelser ska medlemsstaterna se till att sanktioner eller andra åtgärder kan åläggas försäkringsholdingbolag eller personer som i praktiken leder dessa bolag, om de överträder lagar och andra författningar som antagits för att genomföra denna avdelning. Tillsynsmyndigheterna ska ha ett nära samarbete för att säkerställa att sådana sanktioner eller andra åtgärder är effektiva, särskilt när den centrala förvaltningen eller det huvudsakliga etableringsstället för ett försäkringsholdingbolag inte finns på dess huvudkontor.

3. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder för samordningen av de åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad som avses i punkterna 1 och 2.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

Artikel 259

Ceips rapportering

1. Ceips ska varje år komma till Europaparlamentet för en allmän utskottsutfrågning. När ett sådant besök sammanfaller med rapporteringskravet för Ceips enligt artikel 71.3, ska detta krav anses vara uppfyllt, när det gäller Europaparlamentet, genom att Ceips närvarar vid utfrågningen.

2. Ceips ska i samband med den utfrågning som avses i punkt 1 bland annat rapportera om alla relevanta och viktiga erfarenheter från tillsynsverksamheten och samarbetet mellan tillsynsmyndigheter enligt avdelning III, och särskilt om

- a) processen för utnämning av grupptillsynsmyndigheten, antalet grupptillsynsmyndigheter och den geografiska spridningen,
- b) arbetet i tillsynskollegiet, särskilt tillsynsmyndigheternas medverkan och engagemang i de fall de inte är grupptillsynsmyndighet.

3. Ceips får i samband med utfrågningen enligt punkt 1 även rapportera om de huvudsakliga lärdomarna från de granskningar som avses i artikel 248.6, där så är lämpligt.

KAPITEL IV

Tredjeländer

Artikel 260

Moderföretag utanför gemenskapen: kontroll av likvärdighet

1. I det fall som avses i artikel 213.2 c ska de berörda tillsynsmyndigheterna kontrollera om försäkrings- och återförsäkringsföretag vars moderföretag har sina huvudkontor utanför gemenskapen är föremål för tillsyn, utförd av en myndighet i tredjeland, som är likvärdig med vad som föreskrivs i denna avdelning i fråga om tillsyn på gruppnivå över försäkrings- och återförsäkringsföretag enligt artikel 213.2 a och b.

Kontrollen ska genomföras av den tillsynsmyndighet som skulle ha varit grupptillsynsmyndighet om kriterierna i artikel 247.2 vore tillämpliga på begäran av moderföretaget, av något av de försäkrings- och återförsäkringsföretag som är auktoriserade inom gemenskapen eller på tillsynsmyndighetens eget initiativ, såvida kommissionen inte tidigare hade beslutat att tillsynsordningen i det berörda tredjelandet är likvärdig. Grupptillsynsmyndigheten ska i samband med detta samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter och Ceips innan den fattar sitt beslut.

2. Kommissionen får anta genomförandeåtgärder som specificerar kriterierna för att bedöma om tillsynsordningen av grupper i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 301.3.

3. Kommissionen får, efter samråd med europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén och i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 301.2, och med beaktande av de kriterier som antagits enligt punkt 2, anta ett beslut om huruvida tillsynsordningen av grupper i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

Dessa beslut ska regelbundet ses över för att beakta ändringar av den ordning för tillsynsordningen över grupper som fastställs genom denna avdelning och motsvarande ordning i tredjelandet och alla ändringar av bestämmelserna som kan påverka beslutet om likvärdighet.

När kommissionen har antagit ett beslut enligt första stycket beträffande ett tredjeland ska detta beslut erkännas som avgörande när det gäller den kontroll som avses i punkt 1.

Artikel 261

Moderföretag utanför gemenskapen: likvärdighet

1. Om tillsynen konstaterats vara likvärdig enligt artikel 260 ska medlemsstaterna förlita sig på att tillsynsmyndigheterna i tredjelandet utövar en likvärdig tillsyn enligt punkt 2.

2. Artiklarna 247-258 ska i tillämpliga delar gälla för samarbetet med tillsynsmyndigheter i tredjeländer.

Artikel 262

Moderföretag utanför gemenskapen: om likvärdighet inte föreligger

1. Om en likvärdig tillsyn enligt artikel 260 inte föreligger, ska medlemsstaterna på försäkrings- och återförsäkringsföretagen tillämpa antingen artiklarna 218-258, i tillämpliga delar och med undantag av artiklarna 236-243, eller någon annan metod enligt punkt 2.

De allmänna principer och metoder som anges i artiklarna 218-258 ska tillämpas på nivån för försäkringsholdingbolaget, försäkringsföretaget i tredjeland eller återförsäkringsföretaget i tredjeland.

Endast vid beräkningen av solvens på gruppnivå ska moderföretaget behandlas som om det vore ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattades av samma villkor som de som fastställs genom avdelning I kapitel VI avsnitt 3 underavsnitten 1, 2 och 3 i fråga om kapitalbasmedel som får medräknas för täckning av solvenskapitalkravet och något av följande:

- a) Ett solvenskapitalkrav som fastställts i enlighet med principerna i artikel 226 om företaget är ett försäkringsholdingbolag.
- b) Ett solvenskapitalkrav som fastställts i enlighet med principerna i artikel 227 om företaget är ett försäkringsföretag i tredjeland eller ett återförsäkringsföretag i tredjeland.

2. Medlemsstaterna ska tillåta att deras tillsynsmyndigheter tillämpar andra metoder som säkerställer en tillfredsställande tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretagen i en grupp. Dessa metoder ska ha godkänts av grupp-tillsynsmyndigheten efter samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter.

Tillsynsmyndigheterna får särskilt kräva att ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor inom gemenskapen ska etableras och tillämpa denna avdelning på försäkrings- och återförsäkringsföretagen i den grupp som leds av det försäkringsholdingbolaget.

De valda metoderna ska göra det möjligt att uppnå de mål för grupp-tillsynen som anges i denna avdelning samt anmälas till övriga berörda tillsynsmyndigheter och kommissionen.

Artikel 263

Moderföretag utanför gemenskapen: nivåer

Om det moderföretag som avses i artikel 260 i sin tur är ett dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor utanför gemenskapen eller till ett försäkringsföretag i tredjeland eller återförsäkringsföretag i tredjeland, ska medlemsstaterna endast tillämpa den kontroll som föreskrivs i artikel 260 på nivån för det yttersta moderföretag som är ett försäkringsholdingbolag i tredjeland, ett försäkringsföretag i tredjeland eller ett återförsäkringsföretag i tredjeland.

Medlemsstaterna ska dock tillåta att deras tillsynsmyndigheter beslutar att, om likvärdig tillsyn enligt artikel 260 saknas, utföra en ny kontroll på en lägre nivå där det finns ett moderföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag, oavsett om det är ett försäkringsholdingbolag i tredjeland, ett försäkringsföretag i tredjeland eller ett återförsäkringsföretag i tredjeland.

I sådana fall ska den tillsynsmyndighet som avses i artikel 260.1 andra stycket för gruppen ange skälen för beslutet.

Artikel 262 ska gälla i tillämpliga delar.

Artikel 264

Samarbete med tillsynsmyndigheter i tredjeland

1. Kommissionen får lägga fram förslag till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeländer om metoderna för att utöva grupp tillsyn över

- a) försäkrings- eller återförsäkringsföretag bland vars delägare det finns företag med ägarintresse i den mening som avses i artikel 213 med huvudkontor i ett tredjeland, och
- b) försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland bland vars delägare det finns företag med ägarintresse i den mening som avses i artikel 213 med huvudkontor inom gemenskapen.

2. De avtal som avses i punkt 1 ska särskilt syfta till att säkerställa att

- a) tillsynsmyndigheterna i medlemsstaterna kan få fram den information som krävs för tillsynen på gruppnivå över försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen och med dotterföretag eller ägarintressen i företaget utanför gemenskapen, och
- b) tillsynsmyndigheterna i tredjeland kan få fram den information som krävs för tillsynen på gruppnivå över försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor inom dessa länders territorier och med dotterföretag eller ägarintressen i företaget i en eller flera medlemsstater.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 300.1 och 300.2 i fördraget ska kommissionen med biträde av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén granska resultaten av de förhandlingar som avses i punkt 1.

KAPITEL V

Försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet

Artikel 265

Transaktioner inom grupper

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att, i de fall då moderföretaget till ett eller flera försäkrings- eller återförsäkringsföretag är ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet, de tillsynsmyndigheter som är ansvariga för tillsynen över dessa försäkrings- eller återförsäkringsföretag utövar allmän tillsyn över transaktionerna mellan försäkrings- och återförsäkringsföretagen och försäkringsholdingbolaget med blandad verksamhet och dess anknutna företag.

2. Artiklarna 245, 249–255 och 258 ska gälla i tillämpliga delar.

Artikel 266

Samarbete med tredjeland

I fråga om samarbete med tredjeland ska artikel 264 gälla i tillämpliga delar.

AVDELNING IV

REKONSTRUKTION OCH LIKVIDATION AV FÖRSÄKRINGSFÖRETAG

KAPITEL I

Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 267

Tillämpningsområde för denna avdelning

Denna avdelning ska tillämpas på de rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden som rör följande:

- a) Försäkringsföretag.
- b) Filialer inom gemenskapens territorium till försäkringsföretag i tredjeland.

Artikel 268

Definitioner

1. I denna avdelning gäller följande definitioner:

- a) *behöriga myndigheter*: de administrativa eller rättsliga myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga i fråga om rekonstruktionsåtgärder eller likvidationsförfaranden.
- b) *filial*: varje slags ständig närvaro av ett försäkringsföretag i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten för bedrivande av försäkringsverksamhet.
- c) *rekonstruktionsåtgärder*: åtgärder som medför ingripande av behöriga myndigheter och som är avsedda att bevara eller återställa ett försäkringsföretags finansiella ställning och som påverkar redan befintliga rättigheter som innehas av en annan part än försäkringsföretaget, inbegripet men inte begränsat till åtgärder som kan komma att innebära inställande av betalningar, inställande av verkställighetsåtgärder eller nedskrivning av fordringar.
- d) *likvidationsförfarande*: kollektivt förfarande som innebär att ett försäkringsföretags tillgångar avyttras och behållningen fördelas mellan borgenärerna, aktieägarna eller delägarna på lämpligt sätt och som med nödvändighet medför ingripande av de behöriga myndigheterna, inbegripet fall där det kollektiva förfarandet avslutas med ackord eller annan motsvarande åtgärd, oavsett om förfarandet baseras på insolvens eller om det är frivilligt eller obligatoriskt.

- e) *rekonstruktör*: varje person eller organ som utses av de behöriga myndigheterna för att förvalta rekonstruktionsåtgärder.
- f) *förvaltare*: varje person eller organ som utses av de behöriga myndigheterna eller, i förekommande fall, av de styrande organen i ett försäkringsföretag för att förvalta ett likvidationsförfarande.
- g) *försäkringsfordran*: ett belopp som ett försäkringsföretag är skyldigt försäkrade, försäkringstagare, förmånstagare eller skadelidande vilka har rätt att rikta anspråk direkt mot försäkringsföretaget och som härrör från ett försäkringsavtal eller från någon verksamhet som anges i artikel 2.3 b och c i direkt försäkringsverksamhet, inbegripet ett belopp avsatta för dessa personer när vissa delar av skulden ännu inte är kända.

De premier som ett försäkringsföretag är skyldigt, till följd av att ett försäkringsavtal eller verksamhet som avses i första stycket g inte har ingåtts eller har annullerats enligt den lag som gäller för sådana avtal eller sådan verksamhet innan likvidationsförfarandena har inletts, ska också betraktas som försäkringsfordran.

2. Vid tillämpningen av denna avdelning på rekonstruktionsåtgärder och likvidationsförfaranden avseende en i en medlemsstat belägen filial till ett försäkringsföretag i tredjeland ska följande definitioner gälla:

- a) *hemmedlemsstat*: den medlemsstat där filialen beviljades auktorisation i enlighet med artiklarna 145–149.
- b) *tillsynsmyndigheter*: tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten.
- c) *behöriga myndigheter*: de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

KAPITEL II

Rekonstruktionsåtgärder

Artikel 269

Beslut om rekonstruktionsåtgärder – Tillämplig lag

- Endast de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska ha rätt att besluta om rekonstruktionsåtgärder som avser ett försäkringsföretag, inklusive dess filialer.
- Rekonstruktionsåtgärderna ska inte hindra hemmedlemsstaten från att inleda likvidationsförfaranden.
- Rekonstruktionsåtgärderna ska regleras av de lagar, förordningar och förfaranden som gäller i hemmedlemsstaten, om inte annat anges i artiklarna 285–292.

4. Rekonstruktionsåtgärder som vidtagits enligt hemmedlemsstatens lagstiftning ska få full verkan i hela gemenskapen utan vidare formaliteter, också mot tredje man i andra medlemsstater, även om lagstiftningen i dessa andra medlemsstater inte föreskriver sådana rekonstruktionsåtgärder eller alternativt ställer upp villkor för deras genomförande som inte är uppfyllda.

5. Rekonstruktionsåtgärderna ska få verkan i hela gemenskapen så snart som de får verkan i hemmedlemsstaten.

Artikel 270

Information till tillsynsmyndigheterna

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska skyndsamt informera tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten om sitt beslut att vidta rekonstruktionsåtgärder, om möjligt innan de vidtar en sådan åtgärd eller annars omedelbart därefter.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska skyndsamt informera tillsynsmyndigheterna i alla andra medlemsstater om beslutet att vidta rekonstruktionsåtgärder, inbegripet de verkningar som sådana åtgärder kan få i praktiken.

Artikel 271

Offentliggörande av beslut om rekonstruktionsåtgärder

1. Om det är möjligt att i hemmedlemsstaten överklaga en rekonstruktionsåtgärd, ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, rekonstruktören eller en person som har rätt därtill i hemmedlemsstaten offentliggöra beslutet om en rekonstruktionsåtgärd enligt de förfaranden för offentliggörande som föreskrivs i hemmedlemsstaten och dessutom så snart som möjligt i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra ett utdrag ur det dokument där rekonstruktionsåtgärden fastställs.

Tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater som har underrättats om beslutet om en rekonstruktionsåtgärd enligt artikel 270 får säkerställa att ett sådant beslut offentliggörs på deras respektive territorium på det sätt som de anser lämpligt.

2. Det offentliggörande som föreskrivs i punkt 1 ska innehålla namnet på den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten, tillämplig lag enligt artikel 269.3 samt namnet på rekonstruktören om en sådan har utsetts. Offentliggörandet ska avfattas på det officiella språket eller på ett av de officiella språken i den medlemsstat där informationen offentliggörs.

3. Rekonstruktionsåtgärderna ska vidtas oberoende av bestämmelserna om offentliggörande i punkterna 1 och 2 och ska gälla fullt ut mot borgenärer, om inte de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten eller denna medlemsstats lagstiftning föreskriver annat.

4. Om rekonstruktionsåtgärder enbart inverkar på rättigheter som innehas av personer i deras egenskap av aktieägare, delägare eller anställda i ett försäkringsföretag ska punkterna 1, 2 och 3 inte tillämpas, såvida inte den lagstiftning som gäller för rekonstruktionsåtgärderna föreskriver annat.

De behöriga myndigheterna ska fastställa hur de parter som avses i första stycket ska informeras i enlighet med tillämplig lag.

Artikel 272

Information till kända borgenärer - Rätt att anmäla fordringar

1. Om det enligt hemmedlemsstatens lag krävs att en fordran anmäls för att erkännas eller om det föreskrivs en obligatorisk information om en rekonstruktionsåtgärd till borgenärer som har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor i denna medlemsstat, ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten eller rekonstruktören i enlighet med artiklarna 281 och 283.1 även informera de kända borgenärer som har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor i en annan medlemsstat.

2. Om det i hemmedlemsstatens lag föreskrivs att borgenärer som har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor i denna medlemsstat har rätt att anmäla fordringar eller framföra synpunkter angående sina fordringar, ska borgenärer som har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor i en annan medlemsstat ha samma rätt i enlighet med artiklarna 282 och 283.2.

KAPITEL III

Likvidationsförfaranden

Artikel 273

Inledande av ett likvidationsförfarande - Information till tillsynsmyndigheterna

1. Endast hemmedlemsstatens behöriga myndigheter ska ha rätt att fatta beslut om att inleda ett likvidationsförfarande som avser ett försäkringsföretag, inklusive dess filialer i andra medlemsstater. Detta beslut får fattas i avsaknad av eller efter ett beslut om rekonstruktionsåtgärder.

2. Ett beslut om att inleda ett likvidationsförfarande avseende ett försäkringsföretag, inklusive dess filialer i andra medlemsstater, som fattas enligt hemmedlemsstatens lagstiftning ska utan vidare formaliteter erkännas inom hela gemenskapen och ska få verkan där så snart beslutet har fått verkan i den medlemsstat där förfarandet inleds.

3. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska skyndsamt informera tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten om beslutet att inleda ett likvidationsförfarande, om möjligt innan förfarandet inleds eller annars omedelbart därefter.

Hemmedlemsstatens tillsynsmyndigheter ska skyndsamt informera tillsynsmyndigheterna i alla övriga medlemsstater om beslutet att inleda ett likvidationsförfarande, inbegripet de verkningar som ett sådant förfarande kan få i praktiken.

Artikel 274

Tillämplig lag

1. Beslutet om att inleda ett likvidationsförfarande avseende ett försäkringsföretag, likvidationsförfarandena och deras verkningar ska regleras av tillämplig lag i hemmedlemsstaten om inte annat föreskrivs i artiklarna 285–292.

2. Hemmedlemsstatens lag ska avgöra åtminstone följande:

- a) Vilka tillgångar som ingår i boet och hur de tillgångar ska behandlas som förvärvat av eller tillfaller försäkringsföretaget efter det att likvidationsförfarandet har inletts.
- b) Försäkringsföretagets och förvaltarens respektive behörighet.
- c) Förutsättningarna för kvittning.
- d) Likvidationsförfarandets verkan på försäkringsföretagets gällande avtal.
- e) Likvidationsförfarandets verkan på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer, med undantag för sådana pågående rättegångar som avses i artikel 292.
- f) Vilka fordringar som ska anmälas gentemot försäkringsföretaget och hur de fordringar ska behandlas som uppkommit efter det att likvidationsförfarandet har inletts.
- g) Hur fordringar ska anmälas, styrkas och godtas.
- h) Hur medel som influiter från tillgångar som avyttrats ska fördelas, företrädesordningen och vilka rättigheter de borgenärer har som efter det att likvidationsförfarandet inletts delvis tillgodosätts till följd av sakrättsligt skydd eller genom kvittning.
- i) Förutsättningarna för och verkan av att likvidationsförfarandet avslutats, särskilt genom ett ackord.
- j) Borgenärens ställning efter avslutat likvidationsförfarande.
- k) Vilken part som ska stå för kostnader och utgifter i samband med likvidationsförfarandet.
- l) Vilka bestämmelser som är tillämpliga när det gäller ogiltigförklaring till följd av ogiltighet, annullering och avsaknad av juridisk giltighet beträffande handlingar som är till skada för samtliga borgenärer.

Artikel 275

Behandling av försäkringsfordringar

1. Medlemsstaterna ska se till att försäkringsfordringar har förmånsrätt framför andra fordringar på försäkringsföretaget genom en av eller båda de följande metoderna:

- a) Avseende tillgångar som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna ska försäkringsfordringar åtnjuta absolut förmånsrätt framför andra fordringar på försäkringsföretaget.
- b) Avseende försäkringsföretagets samlade tillgångar ska försäkringsfordringar åtnjuta förmånsrätt framför andra fordringar på försäkringsföretaget, med möjlighet till undantag endast för
 - i) fordringar som härrör från arbetstagares anställningsavtal och anställningsförhållanden,
 - ii) fordringar som avser skatt till offentliga organ,
 - iii) fordringar som avser socialförsäkringsavgifter,
 - iv) fordringar avseende sakrättsligt skyddade tillgångar.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 får medlemsstaterna föreskriva att hela eller en del av kostnaden i samband med ett likvidationsförfarande, fastställd enligt medlemsstatens nationella lag, ska ha förmånsrätt framför försäkringsfordringar.

3. De medlemsstater som har valt det alternativ som anges i punkt 1 a ska kräva att försäkringsföretag upprättar och håller aktuellt ett särskilt register i enlighet med artikel 276.

Artikel 276

Särskilt register

1. Alla försäkringsföretag ska hos sitt huvudkontor föra ett särskilt register över de tillgångar som används för att täcka de försäkringstekniska avsättningar som har beräknats och investerats i enlighet med hemmedlemsstatens lag.

2. Om ett försäkringsföretag bedriver både liv- och skadeförsäkringsverksamhet ska det vid huvudkontoret föra åtskilda register för varje slag av verksamhet.

I de fall då en medlemsstat ger försäkringsföretag auktorisation att täcka sådana livförsäkringsrisker och risker som anges i klasserna 1 och 2 i bilaga I del A, får medlemsstaten dock föreskriva att dessa försäkringsföretag ska föra ett enda register för hela sin verksamhet.

3. Det samlade värdet av de registrerade tillgångarna, värderade i enlighet med tillämplig lag i hemmedlemsstaten, får inte vid något tillfälle underskrida värdet av de försäkringstekniska avsättningarna.

4. Om en tillgång i registret är föremål för en borgenärs eller tredje mans sakrättsliga skydd, så att en del av tillgångens värde inte kan disponeras för att täcka åtagandena, ska detta noteras i registret, och det belopp som inte kan disponeras ska inte räknas med i det samlade värde som avses i punkt 3.

5. Behandlingen av en tillgång vid likvidation av försäkringsföretaget, när det gäller det alternativ som avses i artikel 275.1 a ska fastställas enligt hemmedlemsstatens lagstiftning, såvida inte artikel 286, 287 eller 288 är tillämplig på tillgången i fråga:

- a) Om den tillgång som används för att täcka försäkringstekniska avsättningar är föremål för en borgenärs eller tredje mans sakrättsliga skydd, utan att de villkor som anges i punkt 4 är uppfyllda.
- b) Om en sådan tillgång är föremål för ett äganderättsförbehåll till förmån för en borgenär eller tredje man.
- c) Om en borgenär har rätt att kräva kvittning för sin fordran mot försäkringsföretagets fordran.

6. När ett likvidationsförfarande har inletts, får sammansättningen av de tillgångar som i enlighet med punkterna 1–5 finns förtecknade i registret inte ändras, och inga ändringar utom korrigeringar av rena skrivfel får göras i registren, utom när den behöriga myndigheten gett sitt tillstånd.

Förvaltarna ska dock till dessa tillgångar lägga den avkastning som härrör från dessa samt värdet av de rena premier som har mottagits för den berörda försäkringsklassen från det att likvidationsförfarandet inleds fram till dess betalningen av försäkringsfordringarna sker eller till dess att någon överlåtelse av försäkringsbestånd sker.

7. Om behållningen av realisationen av tillgångar är mindre än deras uppskattade värde enligt registret ska förvaltarna för tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ange skälen för detta.

Artikel 277

Subrogation till ett garantisystem

Hemmedlemsstaten får föreskriva att, om försäkringsborgenärerens rättigheter genom subrogation har övergått till ett garantisystem som är upprättat i den medlemsstaten, fordringar inom detta garantisystem inte ska åtnjuta de förmåner som fastställs i artikel 275.1.

Artikel 278

Täckning av förmånsberättigade fordringar med tillgångar

De medlemsstater som väljer det alternativ som avses i artikel 275.1 b ska kräva att alla försäkringsföretag ser till att de fordringar på företaget som kan ha förmånsrätt framför försäkringsfordringar enligt artikel 275.1 b och som är antecknade i försäkringsföretagets redovisning vid varje tidpunkt och oberoende av eventuell likvidation täcks av tillgångar.

Artikel 279

Återkallande av auktorisationen

1. När ett beslut fattas om att inleda ett likvidationsförfarande avseende ett försäkringsföretag ska detta företags auktorisation återkallas enligt förfarandet i artikel 144, utom i den utsträckning den erfordras för de ändamål som anges i punkt 2.

2. Återkallandet av auktorisationen enligt punkt 1 ska inte hindra förvaltaren eller någon annan person som utsetts av de behöriga myndigheterna att fortsätta en del av försäkringsföretagets verksamhet i den mån som detta är nödvändigt eller lämpligt med hänsyn till likvidationen.

Hemmedlemsstaten får föreskriva att sådan verksamhet ska fortsättas med medgivande och under tillsyn av tillsynsmyndigheterna i den medlemsstaten.

Artikel 280

Offentliggörande av beslut om likvidationsförfaranden

1. Den behöriga myndigheten, förvaltaren eller en person som den behöriga myndigheten utsett för detta ändamål ska offentliggöra beslutet att inleda ett likvidationsförfarande i enlighet med de förfaranden för offentliggörande som gäller i hemmedlemsstaten samt också i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra ett utdrag ur beslutet om likvidation.

Tillsynsmyndigheterna i alla övriga medlemsstater som i enlighet med artikel 273.3 har informerats om beslutet att inleda ett likvidationsförfarande får säkerställa att ett sådant beslut offentliggörs på deras respektive territorium på det sätt de anser lämpligt.

2. I det offentliggörande som avses i punkt 1 ska också anges den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten, den lag som är tillämplig samt den förvaltare som har utsetts. Detta ska ske på det officiella språket eller på något av de officiella språken i den medlemsstat där informationen offentliggörs.

Artikel 281

Information till kända borgenärer

1. När ett likvidationsförfarande inleds ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, förvaltaren eller en person som de behöriga myndigheterna utsett för detta ändamål utan dröjsmål individuellt och skriftligen underrätta var och en av de kända borgenärer som har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor i andra medlemsstater.

2. I underrättelsen enligt punkt 1 ska det särskilt anges tidsfrister, föreskrivna sanktioner som hänför sig till dessa tidsfrister, det organ eller den myndighet som har befogenhet att ta emot anmälningar av fordringar eller synpunkter angående fordringar och eventuella övriga åtgärder.

I underrättelsen ska det också anges om borgenärer vilkas fordringar har förmånsrätt eller sakrättsligt skydd måste anmäla sina fordringar.

När det gäller försäkringsfordringar ska det i underrättelsen vidare anges likvidationsförfarandets allmänna verkningar på försäkringsavtalen, särskilt datum för när försäkringsavtalen eller försäkringsverksamheten kommer att upphöra att gälla samt den försäkrade personens rättigheter och skyldigheter med avseende på avtalet eller verksamheten.

Artikel 282

Rätt att anmäla fordringar

1. Varje borgenär, inbegripet medlemsstaternas offentliga myndigheter, vars stadigvarande bostad, hemvist eller säte befinner sig i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten ska ha rätt att anmäla fordringar eller lägga fram skriftliga synpunkter angående fordringar.

2. Fordringar som innehas av borgenärer som avses i punkt 1 ska behandlas på samma sätt och åtnjuta samma förmånsrätt som fordringar av samma art som kan anmälas av borgenärer som har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor i hemmedlemsstaten. De behöriga myndigheterna ska därför inte diskriminera på gemenskapsnivå.

3. Med undantag för de fall då hemmedlemsstatens lag tillåter något annat ska en borgenär till den behöriga myndigheten sända kopior av eventuella verifikationer samt ange följande:

- a) Fordringens art och belopp.
- b) Fordringens uppkomstdatum.
- c) Om borgenären gör gällande förmånsrätt, sakrättsligt skydd eller äganderättsförbehåll för fordringen.
- d) I tillämpliga fall för vilka tillgångar säkerheten gäller.

Det är inte nödvändigt att ange den förmånsrätt som försäkringsfordringar åtnjuter enligt artikel 275.

Artikel 283

Språk och blankett

1. Den information som ska lämnas i den underrättelse som avses i artikel 281.1 ska ges på hemmedlemsstatens officiella språk eller något av dess officiella språk.

I detta syfte ska en blankett användas som har en av följande rubriker på Europeiska unionens alla officiella språk:

- a) "Anmodan att anmäla en fordran: tidsfrister att beakta", eller
- b) om hemmedlemsstatens lag föreskriver framförande av synpunkter angående fordringar: "Anmodan att lämna synpunkter beträffande en fordran: tidsfrister att beakta".

Om en känd borgenär innehar en försäkringsfordran ska dock den information som ska lämnas i den underrättelse som avses i artikel 281.1 ges på det officiella språket eller något av de officiella språken i den medlemsstat där borgenären har sin stadigvarande bostad, sin hemvist eller sitt huvudkontor.

2. Borgenärer med stadigvarande bostad, hemvist eller huvudkontor i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten får anmäla sin fordran eller inkomma med synpunkter angående sin fordran på denna andra medlemsstats officiella språk eller på något av dess officiella språk.

I detta fall ska emellertid anmälan av fordran eller, i förekommande fall, framförandet av synpunkter angående fordran vara rubricerad "Anmälan av fordran" respektive "Synpunkter angående fordringar" på hemmedlemsstatens officiella språk eller något av dess officiella språk.

Artikel 284

Regelbunden information till borgenärerna

1. Förvaltarna ska på lämpligt sätt hålla borgenärerna regelbundet informerade om hur likvidationen fortskrider.

2. Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter får begära upplysningar från hemmedlemsstatens tillsynsmyndigheter om hur likvidationsförfarandet utvecklas.

KAPITEL IV

Gemensamma bestämmelser

Artikel 285

Verkan på vissa avtal och rättigheter

Genom undantag från artiklarna 269 och 274 ska den verkan som inledandet av en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande har regleras på följande sätt:

- a) När det gäller anställningsavtal och anställningsförhållanden: uteslutande av den medlemsstats lag som är tillämplig på anställningsavtalet eller anställningsförhållandet.
- b) När det gäller avtal som ger nyttjanderätt till eller rätt att förvärva fast egendom: uteslutande av lagen i den medlemsstat där den fasta egendomen är belägen.

- c) När det gäller försäkringsföretagets rättigheter till fast egendom, ett fartyg eller ett luftfartyg vilka registreras i ett offentligt register: uteslutande av lagen i den medlemsstat under vars ansvar registret förs.

Artikel 286

Tredje mans sakrättsliga skydd

1. Att rekonstruktionsåtgärder eller likvidationsförfaranden inleds påverkar inte borgenärers eller tredje mans sakrättsliga skydd vad avser materiell eller immateriell, lös eller fast egendom – både särskilda tillgångar och en samling obestämda tillgångar som helhet vilken ändras vid olika tidpunkter – som tillhör försäkringsföretaget och som vid den tidpunkt då åtgärden eller förfarandet inleds finns inom en annan medlemsstats territorium.

2. Bland de rättigheter som avses i punkt 1 ska minst följande ingå:

- a) Rätten att förfoga över egendomen eller att ta ut sin fordran ur den eller dess avkastning, särskilt vid retentionsrätt eller panträtt.
- b) Ensamrätt att driva in en fordran, särskilt på grund av pant eller säkerhetsöverlåtelse.
- c) Rätten att begära egendomen åter eller kräva restitution från den som utan rättighetsinnehavarens samtycke har den i sin besittning eller använder den.
- d) Nyttjanderätt till egendomen.

3. En rättighet, som har upptagits i ett offentligt register och som kan göras gällande gentemot tredje man, genom vilken ett sådant sakrättsligt skydd som avses i punkt 1 kan erhållas, ska anses vara sakrättsligt skyddad.

4. Punkt 1 ska inte påverka en talan som rör ogiltighet, annullering eller avsaknad av juridisk giltighet enligt artikel 274.2 led 1.

Artikel 287

Äganderättsförbehåll

1. Att rekonstruktionsåtgärder eller ett likvidationsförfarande inleds med avseende på ett försäkringsföretag som förvärvar en tillgång påverkar inte rättigheter som innehas av säljaren och som grundar sig på ett äganderättsförbehåll, om tillgången då åtgärden eller förfarandet inleds finns inom territoriet i en annan medlemsstat än den medlemsstat där åtgärden eller förfarandet inleddes.

2. Att rekonstruktionsåtgärder eller ett likvidationsförfarande inleds, efter det att tillgången överlämnats, med avseende på ett försäkringsföretag som säljer en tillgång utgör inte grund för att häva eller avsluta försäljningen och hindrar inte köparen från att förvärva äganderätten, om tillgången då åtgärden eller förfarandet inleds finns inom territoriet i en annan medlemsstat än den stat där åtgärden eller förfarandet inleddes.

3. Punkterna 1 och 2 ska inte påverka en talan som rör ogiltighet, annullering eller avsaknad av juridisk giltighet enligt artikel 274.2 led 1.

Artikel 288

Kvittning

1. Att rekonstruktionsåtgärder eller ett likvidationsförfarande inleds påverkar inte borgenärens rätt att kvitta sina fordringar mot försäkringsföretagets fordringar om sådan kvittning är tillåten enligt den lag som är tillämplig på försäkringsföretagets fordran.

2. Punkt 1 ska inte påverka en talan som rör ogiltighet, annullering eller avsaknad av juridisk giltighet enligt artikel 274.2 led 1.

Artikel 289

Reglerade marknader

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 286 ska verkan av en rekonstruktionsåtgärd eller inledandet av ett likvidationsförfarande på de rättigheter och skyldigheter som parterna har på en reglerad marknad uteslutande regleras av den lag som är tillämplig på den marknaden.

2. Punkt 1 ska inte påverka en talan som rör ogiltighet, annullering eller avsaknad av juridisk giltighet enligt artikel 274.2 led 1 som kan komma att vidtas för att ogiltigförklara betalningar och transaktioner enligt den lag som är tillämplig på den marknaden.

Artikel 290

Rättshandlingar som är till skada för borgenärerna

Artikel 274.2 led 1 ska inte tillämpas när en person som har dragit fördel av en rättshandling som är till skada för samtliga borgenärer kan bevisa att denna handling omfattas av lagen i en annan medlemsstat än hemmedlemsstaten, och kan bevisa att denna lag i det aktuella fallet inte ger någon möjlighet att föra talan mot handlingen.

Artikel 291

Skydd för tredje mans förvärv

Följande ska vara tillämplig lag, om ett försäkringsföretag genom en åtgärd som avslutats efter det att en rekonstruktionsåtgärd vidtagits eller ett likvidationsförfarande inletts mot ersättning förfogar över något av följande:

- a) I fråga om fast egendom, lagen i den medlemsstat där den fasta egendomen är belägen.
- b) I fråga om ett fartyg eller ett luftfartyg som ska registreras i ett offentligt register, lagen i den medlemsstat som ansvarar för registret.
- c) I fråga om överlåtbara värdepapper eller andra värdepapper som för att gälla eller för att ett förfogande avseende dem ska gälla förutsätter registrering i ett register eller på ett konto enligt lagen i en medlemsstat eller i ett system för centraliserad förvaring som regleras av lagen i en medlemsstat, lagen i den medlemsstat som ansvarar för registret, kontot eller systemet.

Artikel 292

Pågående rättegångar

Verkan av en rekonstruktionsåtgärd eller ett likvidationsförfarande på en pågående rättegång egendom eller rättigheter som försäkringsföretaget inte längre förfogar över ska uteslutande regleras av lagen i den medlemsstat där rättegången pågår.

Artikel 293

Rekonstruktörer och förvaltare

1. Utnämningen av en rekonstruktör eller förvaltare ska styrkas genom en vidimerad kopia av utnämningsbeslutet eller varje annat intyg som utfärdats av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten.

Den medlemsstat inom vilken rekonstruktören eller förvaltaren ämnar agera får kräva en översättning till det officiella språket eller något av de officiella språken i den medlemsstaten. Inget formellt bestyrkande av denna översättning och inte heller någon annan motsvarande formalitet ska krävas.

2. Rekonstruktörerna och förvaltarna ska vara berättigade att på alla medlemsstaters territorier utöva alla de befogenheter som de är berättigade att utöva på hemmedlemsstatens territorium.

I enlighet med lagen i hemmedlemsstaten får personer utses för att bistå eller företräda rekonstruktörer och förvaltare vid genomförandet av rekonstruktionsåtgärden eller likvidationsförfarandet, särskilt i värdmedlemsstaterna och i synnerhet för att göra det lättare att överkomma eventuella svårigheter som borgenärer i sådana stater ställs inför.

3. Rekonstruktörer eller förvaltare ska vid utövandet av sina befogenheter enligt lagen i hemmedlemsstaten följa lagen i de medlemsstater inom vilka de ämnar agera, särskilt när det gäller förfaranden för avyttring av tillgångar och information till arbetstagarna.

Dessa befogenheter får inte omfatta användandet av tvång eller rätten att avgöra rättsliga förfaranden eller tvister.

Artikel 294

Registrering i ett offentligt register

1. Rekonstruktören, förvaltaren eller någon annan myndighet eller person som har befogenhet till detta i hemmedlemsstaten får begära att en rekonstruktionsåtgärd eller beslutet att inleda ett likvidationsförfarande ska registreras i något relevant offentligt register som förs i de övriga medlemsstaterna.

Om en medlemsstat har antagit bestämmelser om obligatorisk registrering ska den myndighet eller person som avses i första stycket emellertid vidta alla nödvändiga åtgärder för att ombesörja registreringen.

2. Registreringskostnaderna ska anses som kostnader och utgifter för förfarandet.

Artikel 295

Tystnadsplikt

Alla personer som ska ta emot eller lämna information som ett led i förfarandena enligt artiklarna 270, 273 och 296 ska vara bundna av bestämmelserna om tystnadsplikt enligt artiklarna 64–69, med undantag av rättsliga myndigheter för vilka gällande nationella bestämmelser är tillämpliga.

Artikel 296

Behandling av filialer etablerade av försäkringsföretag i tredjeland

Om ett försäkringsföretag i tredjeland har etablerat filialer i fler än en medlemsstat, ska varje filial behandlas för sig med avseende på tillämpningen av denna avdelning.

De behöriga myndigheterna och tillsynsmyndigheterna i dessa medlemsstater ska sträva efter att samordna sina åtgärder.

Alla rekonstruktörer eller förvaltare ska likaledes sträva efter att samordna sina åtgärder.

AVDELNING V

ANDRA BESTÄMMELSER

Artikel 297

Rätt att föra talan inför domstol

Medlemsstaterna ska se till att beslut rörande ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som fattas enligt lagar eller andra författningar som genomför detta direktiv omfattas av rätten till domstolsprövning.

Artikel 298

Samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen

1. Medlemsstaterna ska samarbeta med varandra i syfte att underlätta tillsynen över försäkring och återförsäkring inom gemenskapen och tillämpningen av detta direktiv.

2. Kommissionen och medlemsstaternas tillsynsmyndigheter ska ha ett nära samarbete med varandra i syfte att underlätta tillsynen över försäkring och återförsäkring inom gemenskapen samt vid granskningen av de svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla betydande svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till.

Kommissionen och berörda medlemsstaters tillsynsmyndigheter ska undersöka dessa svårigheter så snart som möjligt för att finna en ändamålsenlig lösning.

Artikel 299

Euro

I fall där beteckningen euro används i detta direktiv, ska det motvärde i nationell valuta som ska gälla från och med den 31 december varje år vara det värde som gällde den sista dagen i oktober månad samma år, för vilken dag motvärden för euro finns noterade i alla gemenskapens valutor.

Artikel 300

Omprövning av belopp som uttrycks i euro

De belopp som i detta direktiv uttryckts i euro ska revideras vart femte år genom att grundbeloppet i euro höjs med den procentuella förändringen i de harmoniserade konsumentprisindexen för samtliga medlemsstater som offentliggörs av Eurostat från och med den 31 oktober 2012 fram till justeringsdagen och avrundas uppåt till närmaste 100 000-tal EUR.

Om den procentuella förändringen sedan den förra justeringen är mindre än 5 % ska ingen revidering göras.

Kommissionen ska offentliggöra de reviderade beloppen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

De reviderade beloppen ska tillämpas av medlemsstaterna inom 12 månader från offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 301

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av artikel 8 i det beslutet.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5a.1–5a.4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av artikel 8 i det beslutet.

Artikel 302

Underrättelser som överlämnas innan de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 57–63 har trätt i kraft

Det bedömningsförfarande som tillämpas på de tilltänkta förvärv för vilka underrättelser enligt artikel 57 har överlämnats till de behöriga myndigheterna innan de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 57–63 har trätt i kraft ska genomföras i enlighet med den nationella lagstiftning i medlemsstaterna som gäller vid tiden för underrättelsen.

Artikel 303

Ändringar av direktiv 2003/41/EG

Direktiv 2003/41/EG ska ändras enligt följande:

1. Artikel 17.2 ska ersättas med följande:

”2. För beräkning av den lägsta storleken på de kompletterande tillgångarna ska bestämmelserna i artiklarna 17a och 17d gälla.”

2. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 17a

Disponibel solvensmarginal

1. Varje medlemsstat ska föreskriva att alla institut som avses i artikel 17.1 och som är belägna inom dess territorium vid varje tidpunkt, i förhållande till sin samlade verksamhet, ska ha en tillräcklig disponibel solvensmarginal som åtminstone motsvaras av kraven i detta direktiv.

2. Den disponibla solvensmarginalen ska motsvaras av tillgångar i institutet som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden, inklusive följande:

a) Det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt försäkringsföretag, det faktiska garantikapitalet med tillägg för eventuella medlemskonton, förutsatt att samtliga följande kriterier uppfylls:

i) I stiftelseurkund och stadgar ska föreskrivas att betalningar från dessa konton till medlemmar endast får ske i den utsträckning detta inte medför att den disponibla solvensmarginalen understiger den föreskrivna nivån eller, efter det att företaget har upplösts, om samtliga andra skulder i företaget har lösts.

ii) I stiftelseurkund och bolagsordning ska föreskrivas att, om sådana betalningar som avses i led i sker av annan anledning än att ett enskilt medlemskap i det ömsesidiga företaget ska upphöra, de behöriga myndigheterna ska underrättas minst en månad i förväg och att de under denna period får förbjuda utbetalningen.

iii) De berörda bestämmelserna i stiftelseurkund och stadgar får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot ändringen, utan att det påverkar tillämpningen av de kriterier som anges i leden i och ii.

b) Reserver (lagstadgade och fria) som inte motsvarar ingångna försäkringsförpliktelser.

c) Vinsten eller förlusten efter avdrag för utdelning.

d) I den utsträckning som detta medges i nationell lag: de vinstreserver som redovisas i balansräkningen, om dessa kan användas till täckande av eventuella förluster och inte har avsatts för utdelning till medlemmar och förmånstagare.

Den disponibla solvensmarginalen ska minskas med beloppet för de egna aktier som institutet självt innehar.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att den disponibla solvensmarginalen också får utgöras av:

a) Kumulativt preferensaktiekapital och förlagslånekapital upp till högst 50 % av den lägsta av den disponibla och den föreskrivna solvensmarginalen, varav högst 25 % får bestå av förlagslån med fast löptid eller kumulativa preferensaktier med fast löptid, förutsatt att det finns bindande avtal om att förlagslåne- eller preferensaktiekapitalet, i händelse av att institutet går i konkurs eller försätts i likvidation, ska ha prioritet efter alla övriga borgenärens fordringar och inte får betalas ut förrän alla andra vid tillfället utestående skulder har lösts.

b) Värdepapper utan fast löptid samt andra instrument, inbegripet andra kumulativa preferensaktier än sådana som avses i led a, upp till högst 50 % av den disponibla solvensmarginalen eller den föreskrivna solvensmarginalen, beroende på vilken som är lägst, för det sammanlagda beloppet av de värdepapper och förlagslån som avses i led a, om de uppfyller följande villkor:

i) De får inte återbetalas på innehavarens initiativ eller utan den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

ii) Utställandeavtalet ska ge institutet möjlighet att uppskjuta räntebetalningar på lånet.

- iii) Långgivarens fordran på institutet ska i sin helhet ha förmånsrätt efter samtliga icke-efterställda borgenärer.
- iv) Handlingarna som reglerar utställandet av värdepapperen ska innehålla bestämmelser om att lånekapital och obetalda räntor får användas till förlusttäckning och möjliggöra för institutet att fortsätta sin verksamhet.
- v) Endast till fullo inbetalt belopp ska beaktas.

Vid tillämpning av led a ska förlagslånekapital även uppfylla följande villkor:

- i) Endast helt inbetalda medel ska beaktas.
- ii) För lån med fast löptid ska den ursprungliga löptiden vara minst fem år. Senast ett år före förfalldatum ska institutet till de behöriga myndigheterna för godkännande lämna en plan för hur den disponibla solvensmarginalen ska kunna behållas på, eller ökas till, den föreskrivna nivån då lånet löper ut, såvida inte den andel av den disponibla solvensmarginalen som motsvaras av lånet gradvis har minskat under minst de senaste fem åren före förfalldatum. De behöriga myndigheterna får tillåta förtidsinlösen av sådana lån, om det utfärdande institutet ansöker om detta och förutsatt att dess disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.
- iii) Lån utan fast löptid ska ha minst fem års uppsägningstid, med undantag av de fall då de inte längre kan anses ingå i den disponibla solvensmarginalen eller då ett förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna särskilt krävs för förtidsinlösen. I det senare fallet ska återförsäkringsföretaget underrätta de behöriga myndigheterna senast sex månader före det datum då det avser att göra förtidsinlösen, och institutet ska därvid ange den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen, såväl före som efter återbetalningen. De behöriga myndigheterna ska endast godkänna återbetalningen om institutets disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.
- iv) I låneavtalet får det inte ingå någon klausul om att skulden, under vissa särskilt angivna omständigheter utöver likvidation av institutet, ska förfalla till betalning före de avtalade förfalldagarna.
- v) Låneavtalet får ändras endast om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot den föreslagna ändringen.

4. På institutets ansökan, med åtföljande bevis, hos den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med dennes godkännande får den disponibla solvensmarginalen också utgöras av:

- a) Om zillmering inte tillämpas eller, om zillmering tillämpas och denna inte uppgår till de tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien: skillnaden mellan en ej zillmerad eller delvis zillmerad försäkringsmatematisk avsättning och en försäkringsmatematisk avsättning zillmerad med en faktor som motsvarar det tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien.
- b) Dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar, i den mån sådana dolda nettoreserver inte är av exceptionell natur.
- c) Hälften av ännu ej inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen uppgår till 25 % av nämnda kapital, upp till 50 % av den lägsta av den disponibla och den föreskrivna solvensmarginalen.

Beloppet som avses i led a får inte överstiga 3,5 % av summan av skillnaderna mellan kapitalbeloppen för livförsäkringar och tjänstepensioner och de försäkringsmatematiska avsättningarna för samtliga försäkringsavtal där zillmering är möjlig. Denna skillnad ska minskas med beloppet för varje ej avskriven anskaffningskostnad som redovisas som tillgång.

5. Kommissionen får anta tillämpningsåtgärder för punkterna 2-4 för att beakta en utveckling som motiverar tekniska justeringar av de poster som får ingå i den disponibla solvensmarginalen.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 21b.

Artikel 17b

Föreskriven solvensmarginal

1. Om inte annat följer av artikel 17c ska den föreskrivna solvensmarginalen bestämmas så som anges i punkterna 2-6 beroende på vilka skulder som avses.
2. Den föreskrivna solvensmarginalen ska vara lika med summan av följande två resultat:
 - a) Första resultatet:

Ett tal som motsvarar 4 % av de försäkringsmatematiska avsättningarna avseende mottagen återförsäkring utan andrag för retrocession ska multipliceras med ett procenttal, som inte får vara mindre än 85 %, som för

närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan de totala försäkringsmatematiska avsättningarna, beräknade efter avdrag för retrocession, och de försäkringsmatematiska avsättningarna brutto.

b) Andra resultatet:

För försäkringsavtal, där risksumman inte är negativ, multipliceras ett tal motsvarande 0,3 % av det totala beloppet för sådan risksumma, som institutet iklätt sig ansvar för, med ett procenttal, som inte får vara mindre än 50 %, som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan det totala beloppet för den risksumma som institutet förblir ansvarigt för efter avgiven återförsäkring och retrocession, och det totala beloppet för risksumman för återförsäkring.

När det gäller temporär dödsfallsförsäkring med en längsta löptid av tre år ska denna multiplikationsfaktor vara 0,1 %. För sådana försäkringar med en löptid på mer än tre år men högst fem år ska denna faktor vara 0,15 %.

3. När det gäller sådan tilläggförsäkring som avses i artikel 2.3 a iii i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (*) ska den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med den föreskrivna solvensmarginalen för institut som avses i artikel 17d.

4. När det gäller sådan verksamhet avseende 'capital redemption' som avses i artikel 2.3 b ii i direktiv 2009/138/EG ska den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med 4 % av de försäkringsmatematiska avsättningarna beräknade enligt punkt 2 a.

5. När det gäller sådan verksamhet som avses i artikel 2.3 b i i direktiv 2009/138/EG ska den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med 1 % av tillgångarna.

6. När det gäller försäkringar enligt artikel 2.3 a i och ii i direktiv 2009/138/EG och som är kopplade till investeringsfonder och för de verksamheter som avses i artikel 2.3 b iii, iv och v i direktiv 2009/138/EG ska den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med summan av följande:

- a) 4 % av de försäkringstekniska avsättningarna beräknade enligt punkt 2 a, i den utsträckning försäkringsföretaget påtar sig en placeringsrisk.
- b) 1 % av de försäkringstekniska avsättningarna beräknade enligt punkt 2 a, i den utsträckning institutet inte påtar sig någon placeringsrisk, men det belopp som avsatts till täckande av driftskostnaderna fastställts för en period som överstiger fem år.
- c) 25 % av de driftskostnader som netto kan hänföras till sådan verksamhet för det senaste räkenskapsåret, i den utsträckning institutet inte påtar sig någon placeringsrisk, och det belopp som avsatts till täckande av driftskostnaderna inte fastställts för en period som överstiger fem år.

- d) 0,3 % av risksumman beräknad enligt punkt 2 b, i den utsträckning institutet försäkrar dödsfallsrisk.

Artikel 17c

Garantifonder

1. Medlemsstaterna får föreskriva att en tredjedel av den föreskrivna solvensmarginalen, fastställd enligt artikel 17b, ska utgöra garantifonden. Denna fond ska bestå av sådana poster som anges i artikel 17a.2 och 17a.3 och, efter godkännande av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, artikel 17a.4 b.

2. Garantifonden ska uppgå till minst tre miljoner EUR. Varje enskild medlemsstat får föreskriva att den minsta garantifonden får nedsättas med 25 % när det gäller ömsesidiga och liknande företag.

Artikel 17d

Föreskriven solvensmarginal i artikel 17b.3

1. Den föreskrivna solvensmarginalen ska bestämmas på grundval av antingen det årliga premie- eller bidragsbeloppet eller genomsnittet av försäkringsersättningarna för de tre senaste räkenskapsåren.

2. Den föreskrivna solvensmarginalen ska vara lika med det högsta av de två resultaten enligt punkterna 3 och 4.

3. Premiebasen ska beräknas på grundval av det högsta av följande värden: bruttovärdet av de tecknade premierna och bruttovärdet av de intjänade premierna eller bidragen.

De premier eller bidrag (tilläggsavgifter inräknade) som hänförs till direkt försäkringsverksamhet under det närmast föregående räkenskapsåret ska läggas ihop.

Till denna summa läggs premierna för all mottagen återförsäkring under närmast föregående räkenskapsår.

Från detta belopp ska dras det totala beloppet för under det senaste räkenskapsåret annullerade premier eller bidrag, liksom det sammanlagda beloppet för skatter och avgifter på premier eller bidrag som ingår i totalbeloppet.

Det sålunda erhållna beloppet ska delas i två delar, av vilka den första ska uppgå till högst 50 miljoner EUR medan den andra ska utgöra restbeloppet; 18 % av den första beloppsdelen och 16 % av den andra ska läggas ihop.

Denna summa ska multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som institutet fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får inte vara mindre än 50 %.

4. Ersättningsbasen ska beräknas enligt följande:

De ersättningar som utbetalats från direkt försäkring (utan avdrag för anspråk för vilka återförsäkrare och retrocessionärer svarar) som betalats ut under de i punkt 1 angivna perioderna läggs ihop.

Till denna summa läggs summan av ersättningar som utbetalats för förpliktelser som under samma tidsperioder övertagits genom återförsäkring eller retrocession och beloppet för avsättningar som gjorts för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid utgången av närmast föregående räkenskapsår, både med avseende på direkt försäkring och återförsäkring.

Detta belopp ska minskas med summan av de belopp som återvunnits under de perioder som anges i punkt 1.

Från återstående belopp dras beloppet för avsättningar som gjorts för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid början av det räkenskapsår som infaller två år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger, både med avseende på direkt försäkring och återförsäkring.

En tredjedel av det på detta sätt erhållna beloppet ska delas i två delar, av vilka den första ska uppgå till högst 35 miljoner EUR medan den andra ska utgöra restbeloppet; 26 % av den första beloppandelen och 23 % av den andra ska läggas ihop.

Denna summa ska multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som institutet fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får inte vara mindre än 50 %.

5. Om den föreskrivna solvensmarginal som räknats fram enligt punkterna 2–4 är lägre än den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, ska den föreskrivna solvensmarginalen minst vara lika med den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, multiplicerad med förhållandet mellan de försäkringstekniska avsättningarna för oreglerade skadeersättningar i slutet och i början av det senaste räkenskapsåret. I dessa beräkningar ska återförsäkring inte ingå i de försäkringstekniska avsättningarna, men kvoten får aldrig vara större än ett.

(*) EUT L 335, 17.12.2009, s. 1.”

3. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 21a

Översyn av garantifondens belopp

1. Det belopp i euro som fastställs i artikel 17c.2 ska ses över årligen med början den 31 oktober 2012, så att det avspeglar förändringar i det harmoniserade konsumentprisindexet för samtliga medlemsstater som offentliggörs av Eurostat.

Beloppet ska justeras automatiskt genom att grundbeloppet i euro höjs med den procentuella förändringen av index för perioden mellan den 31 december 2009 och tidpunkten för den senaste översynen och rundas av uppåt till närmaste 100 000-tal EUR.

Om förändringen i procent sedan förra justeringen är mindre än 5 % ska ingen justering göras.

2. Kommissionen ska årligen underrätta Europaparlamentet och rådet om översynen och det justerade belopp som avses i punkt 1.

Artikel 21b

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén, inrättad genom kommissionens beslut 2004/9/EG (*).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5a.1–5a.4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av artikel 8 i det beslutet.

(*) EUT L 3, 7.1.2004, s. 34.”

Artikel 304

Undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker

1. Medlemsstaterna får auktorisera livförsäkringsföretag som
 - a) bedriver tjänstepensionsverksamhet i enlighet med artikel 4 i direktiv 2003/41/EG, eller
 - b) erbjuder pensionsförmåner som är knutna till att någon går i pension eller förväntar sig att gå i pension och där premierna för dessa förmåner är skattemässigt avdragsgilla för försäkringstagaren enligt nationell lagstiftning i den medlemsstat som har auktoriserat företaget,

där

 - i) alla tillgångar och motsvarande skulder som hänför sig till denna verksamhet separeras samt förvaltas och organiseras skilt från försäkringsföretagets övriga verksamheter, utan möjlighet till överföring,
 - ii) verksamheterna i det företag som avses i leden a och b och för vilket metoden i denna punkt tillämpas bedrivs enbart i den medlemsstat där företaget har auktoriserats, och
 - iii) den genomsnittliga durationen av skulderna som är kopplade till företagets affärsverksamhet överstiger 12 år,

att tillämpa solvenskapitalkravets undergrupp aktiekursrisker som kalibreras med hjälp av ett värde för Value-at-Risk under en tidsperiod som överensstämmer med den typiska innehavstiden för det företags placeringar i aktier, med en konfidensnivå som ger försäkringstagare och förmånstagare en

skyddsnivå som är likvärdig den som anges i artikel 101, om metoden i denna artikel endast tillämpas på de tillgångar och skulder som avses i led i. Vid beräkningen av solvenskapitalkravet ska dessa tillgångar och skulder beaktas fullt ut när det gäller att bedöma diversifieringseffekter, dock utan att detta inkräktar på behovet av att skydda de intressen som försäkringstagare och förmånstagare i andra medlemsstater har.

Förutsatt att tillsynsmyndigheterna ger sitt godkännande ska den metod som anges i första stycket endast användas om det berörda företags solvenssituation och likviditetsläge samt dess strategier, förfaranden och rapporteringsrutiner i fråga om ALM-tekniker fortlöpande borgar för att företaget kan inneha placeringar i aktier under en tidsperiod som överensstämmer med den typiska innehavstiden för det företags placeringar i aktier. Företaget ska för tillsynsmyndigheten kunna visa att detta villkor kontrollerats med den konfiden snivå som är nödvändig för att ge försäkringstagarna och förmånstagarna en skyddsnivå likvärdig den som anges i artikel 101.

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska inte återgå till att tillämpa den metod som anges i artikel 105 utom under vederbörligen motiverade omständigheter och under förutsättning att tillsynsmyndigheterna har givit sitt godkännande.

2. Senast den 31 oktober 2015 ska kommissionen till Kommittén för europeiska myndigheter med tillsyn över försäkringar och tjänstepensioner och Europaparlamentet översända en rapport om tillämpningen av den metod som anges i punkt 1 och om den praxis tillsynsmyndigheterna tillämpat till följd av punkt 1, vid behov åtföljd av lämpliga förslag. Denna rapport ska särskilt behandla de gränsöverskridande effekterna av denna metods tillämpning så att regleringsarbitrage från försäkrings- och återförsäkringsföretags sida kan undvikas.

AVDELNING VI

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

KAPITEL I

Övergångsbestämmelser

Avsnitt 1

Försäkring

Artikel 305

Undantag och upphävande av restriktiva bestämmelser

1. Medlemsstaterna får medge undantag för skadeförsäkringsföretag, som den 31 januari 1975 inte uppfyllde kraven i artiklarna 16 och 17 i direktiv 73/239/EEG och vilkas årliga premie- eller bidragsinkomst den 31 juli 1978 uppgick till mindre än sex

gångar minsta garantifonden enligt artikel 17.2 i direktiv 73/239/EEG från kravet att inrätta minsta garantifond före utgången av räkenskapsår då premie- eller bidragsinkomsten uppgår till sex gånger minsta garantifonden. Med beaktande av resultatet av den granskning som föreskrivs i artikel 298.2, ska rådet på förslag av kommissionen enhälligt besluta när medlemsstaterna ska upphäva detta undantag.

2. Skadeförsäkringsföretag som etablerats i Förenade kungariket "by Royal Charter", "by private Act" eller "by special Public Act" får under obegränsad tid fortsätta att bedriva verksamhet i den bolagsform de hade den 31 juli 1973.

Livförsäkringsföretag som etablerats i Förenade kungariket "by Royal Charter", "by private Act" eller "by special Public Act" får under obegränsad tid fortsätta att bedriva verksamhet i den bolagsform de hade den 15 mars 1979.

Förenade kungariket ska sammanställa en förteckning över de företag som avses i första och andra styckena och översända den till övriga medlemsstater och kommissionen.

3. De sammanslutningar som i Förenade kungariket registrerats enligt "the Friendly Societies Acts" får fortsätta den livförsäkrings- och sparverksamhet som de, i enlighet med sina syften, bedrev den 15 mars 1979.

4. På begäran av skadeförsäkringsföretag som uppfyller kraven i avdelning I kapitel VI avsnitten 2, 4 och 5 ska medlemsstaterna upphöra att tillämpa bestämmelser som innebär restriktioner avseende bl.a. pantsättning, deposition eller ställande av säkerhet.

Artikel 306

Rättigheter förvärvade av befintliga filialer och försäkringsföretag

1. Filialer, som före den 1 juli 1994 påbörjade sin verksamhet enligt de bestämmelser som gällde i den medlemsstat där respektive filial är belägen, ska anses ha följt det förfarande som föreskrivs i artiklarna 145 och 146.

2. Artiklarna 147 och 148 ska inte inverka på sådana rättigheter som har förvärvats av försäkringsföretag som före den 1 juli 1994 bedrev verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Avsnitt 2

Återförsäkring

Artikel 307

Övergångsperiod för artiklarna 57.3 och 60.6 i direktiv 2005/68/EG

En medlemsstat får senarelägga tillämpningen av bestämmelserna i artikel 57.3 i direktiv 2005/68/EG om ändring av artikel 15.3 i direktiv 73/239/EEG och av bestämmelsen i artikel 60.6 i direktiv 2005/68/EG till och med den 10 december 2008.

Artikel 308

Rättigheter förvärvade av befintliga återförsäkringsföretag

1. Återförsäkringsföretag som omfattas av detta direktiv och som blivit auktoriserade eller berättigade att bedriva återförsäkringsverksamhet i enlighet med bestämmelserna i de medlemsstater där de har sina huvudkontor före den 10 december 2005 ska betraktas som auktoriserade i enlighet med artikel 14.

De ska dock vara skyldiga att följa bestämmelserna i detta direktiv om bedrivande av återförsäkringsverksamhet och de krav som anges i artikel 18.1 b och d–g, artiklarna 19, 20 och 24 samt i avdelning I kapitel VI avsnitten 2, 3 och 4.

2. Medlemsstaterna får medge sådana återförsäkringsföretag som avses i punkt 1 i denna artikel och som den 10 december 2005 inte uppfyllde kraven i artikel 18.1 b, artiklarna 19 och 20 och i avdelning I kapitel VI avsnitten 2, 3 och 4 en tidsfrist fram till och med den 10 december 2008 för att uppfylla dessa krav.

KAPITEL II

Slutbestämmelser

Artikel 309

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 och 304 samt bilagorna III och IV senast den 31 oktober 2012.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska också innehålla ett uttalande om att hänvisningar i lagar och andra författningar till direktiv som upphävs genom detta direktiv ska tolkas som hänvisningar till detta direktiv. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uttalandet ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 310

Upphävande

1. Direktiven 64/225/EEG, 73/239/EEG, 73/240/EEG, 76/580/EEG, 78/473/EEG, 84/641/EEG, 87/344/EEG, 88/357/EEG, 92/49/EEG, 98/78/EG, 2001/17/EG, 2002/83/EG och 2005/68/EG, i deras lydelse enligt de rättsakter som anges i bilaga VI del A, ska upphöra att gälla den 1 november 2012 utan att detta ska påverka medlemsstaternas skyldigheter i fråga om de tidsfrister för införlivandet med nationell lagstiftning av direktiven och tillämpningen av dem som anges i bilaga VI del B.

Hänvisningar till de upphävda direktiven ska tolkas som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga VII.

Artikel 311

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artiklarna 1-3, 5-9, 11, 12, 15-17, 19-22, 24, 25, 33, 56-66, 69, 70, 73, 143, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302, 305-308 och bilagorna I, II, V, VI och VII ska tillämpas från och med den 1 november 2012.

Artikel 312

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg, 25 november 2009

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande
J. BUZEK

På rådets vägnar
Ordförande
Åsa TORSTENSSON

BILAGA I

SKADEFÖRSÄKRINGSKLASSER

A. Klassificering av risker i klasser

1. *Olycksfall (inklusive arbetsskador och yrkessjukdomar):*
 - Fastställda försäkringsbelopp.
 - Skadeersättningar.
 - Kombinationer av båda ovanstående.
 - Passagerarskada.
2. *Sjukdom:*
 - Fastställda försäkringsbelopp.
 - Skadeersättningar.
 - Kombinationer av båda ovanstående.
3. *Landfordon (andra än spårbundna)*

All skada på eller förlust av

 - motordrivna landfordon,
 - andra landfordon.
4. *Spårbundna fordon*

All skada på eller förlust av spårbundna fordon.
5. *Luftfartyg*

All skada på eller förlust av luftfartyg.
6. *Fartyg (högsjöfartyg, fartyg för insjö-, flod- och kanaltrafik)*

All skada på eller förlust av

 - flod- och kanalfartyg,
 - insjöfartyg,
 - högsjöfartyg.
7. *Godstransport (varor, bagage och allt annat gods)*

All skada på eller förlust av gods under transport eller bagage, oavsett transportmedel.
8. *Brand och naturkrafter*

All skada på eller förlust av egendom (annan än egendom som omfattas av klasserna 3, 4, 5, 6 och 7) som orsakas av

 - brand,
 - explosion,
 - storm,

- annan naturkraft än storm,
- atomenergi,
- jordskred.

9. *Annan skada på egendom*

All skada på eller förlust av egendom (annan än egendom som omfattas av klasserna 3, 4, 5, 6 och 7) som orsakas av hagel eller frost eller av någon annan händelse, som t.ex. stöld, med undantag för dem som ingår i klass 8.

10. *Motorfordonsansvar*

All ansvarighet som uppkommer genom användning av motordrivna landfordon (inklusive fraktförarens ansvar).

11. *Luffartygsansvar*

All ansvarighet som uppkommer genom användning av luffartyg (inklusive fraktförarens ansvar).

12. *Fartygsansvar (högsjö-, insjö-, flod- och kanalfartyg)*

All ansvarighet som uppkommer genom användning av fartyg, skepp eller båtar i högsjöfart, på insjöar, floder eller kanaler (inklusive fraktförarens ansvar).

13. *Allmän ansvarighet*

All ansvarighet annan än sådan som anges i klasserna 10, 11 och 12.

14. *Kredit:*

- Insolvens (allmän).
- Exportkredit.
- Avbetalningskredit.
- Hypotekskredit.
- Lantbrukskredit.

15. *Borgen:*

- Borgen (direkt).
- Borgen (indirekt).

16. *Ekonomiska förluster av olika slag:*

- Arbetslöshetsrisker.
- Inkomstförlust (allmän).
- Dåligt väder.
- Förlust av förmån.
- Fortlöpande allmänna omkostnader.
- Oförutsedda handelsomkostnader.

- Förlust till följd av nedgång i marknadsvärde.
- Hyres- eller intäktsförlust.
- Annan indirekt handelsförlust.
- Ekonomisk förlust ej förenad med handel.
- Annan ekonomisk förlust.

17. *Rättsskydd*

Rättegångskostnader och andra kostnader i rättsliga angelägenheter.

18. *Assistans*

Räddningstjänster som tillhandahålls personer som råkat i svårigheter under resa, vid vistelse utanför hemorten eller sin stadigvarande bostad.

B. Beteckningar på auktorisationer beviljade för mer än en försäkringsklass

Auktorisationer som samtidigt omfattar följande klasser ska betecknas enligt nedan:

- a) Klasserna 1 och 2: "Olycksfalls- och sjukförsäkring".
- b) Klasserna 1 (fjärde strecksatsen), 3, 7 och 10: "Motorfordonsförsäkring".
- c) Klasserna 1 (fjärde strecksatsen), 4, 6, 7 och 12: "Sjö- och transportförsäkring".
- d) Klasserna 1 (fjärde strecksatsen), 5, 7 och 11: "Luftfartsförsäkring".
- e) Klasserna 8 och 9: "Försäkring mot brand och annan skada på egendom".
- f) Klasserna 10, 11, 12 och 13: "Ansvarighetsförsäkring".
- g) Klasserna 14 och 15: "Kredit- och borgensförsäkring".
- h) Samtliga klasser: enligt medlemsstaternas eget val, varvid detta ska anmälas till övriga medlemsstater och kommissionen.

*BILAGA II***LIVFÖRSÄKRINGSKLASSER**

- I. Livförsäkring som avses i artikel 2.3 a i–iii med undantag för dem som anges i II och III.
 - II. Försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående, försäkring som utfaller vid födelsen.
 - III. Försäkring som avses i artikel 2.3 a i–ii och som är anknuten till investeringsfonder.
 - IV. Den permanenta inte uppsägningsbara sjukförsäkring som avses i artikel 2.3 a iv.
 - V. Tontiner som avses i artikel 2.3 b i.
 - VI. Verksamhet avseende "capital redemption" som avses i artikel 2.3 b ii.
 - VII. Förvaltning av pensionsfonder som avses i artikel 2.3 b iii och iv.
 - VIII. Verksamhetsformer som avses i artikel 2.3 b v.
 - IX. Verksamhetsformer som avses i artikel 2.3 c.
-

BILAGA III

FÖRETAGSFORMER

A. Företagsformer för skadeförsäkringsföretag:

1. Belgien: "société anonyme/naamloze vennootschap", "société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging", "société coopérative/coöperatieve vennootschap", "société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand".
2. Bulgarien: "акционерно дружество".
3. Tjeckien: "akciová společnost", "družstvo".
4. Danmark: "aktieselskaber", "gensidige selskaber".
5. Tyskland: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen".
6. Estland: "aktsiaselts".
7. Irland: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited".
8. Grekland: "ανώνυμη εταιρία", "αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός".
9. Spanien: "sociedad anónima", "sociedad mutua", "sociedad cooperativa".
10. Frankrike: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle", "institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", "institution de prévoyance régie par le code rural", "mutuelles régies par le code de la mutualité".
11. Italien: "società per azioni", "società cooperativa", "mutua di assicurazione".
12. Cypern: "εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές", "εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο".
13. Lettland: "apdrošināšanas akciju sabiedrība", "savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība".
14. Litauen: "akcinė bendrovė", "uždaroji akcinė bendrovė".
15. Luxemburg: "société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative".
16. Ungern: "biztosító részvénytársaság", "biztosító szövetkezet", "biztosító egyesület", "külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe".
17. Malta: "limited liability company/kumpanija b'responsabbiltà limitata".
18. Nederländerna: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij".
19. Österrike: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit".
20. Polen: "spółka akcyjna", "towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych".
21. Portugal: "sociedade anónima", "mútua de seguros".
22. Rumänien: "societăți pe acțiuni", "societăți mutuale".
23. Slovenien: "delniška družba", "družba za vzajemno zavarovanje".
24. Slovakien: "akciová spoločnosť".

25. Finland: "keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag", "vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag", "vakuutusyhdistys/försäkringsförening".
26. Sverige: "försäkringsaktiebolag", "ömsesidiga försäkringsbolag" "understödsföreningar".
27. Storbritannien: "companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered under the Friendly Societies Acts", de försäkringsgivare som uppträder under beteckningen "Lloyd's".
28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för skadeförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1-27: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i rådets förordning (EG) nr 2157/2001 ⁽¹⁾.

B. Företagsformer för livförsäkringsföretag:

1. Belgien: "société anonyme/naamloze vennootschap", "société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging", "société coopérative/coöperatieve vennootschap".
2. Bulgarien: "акционерно дружество", "взаимозастрахователна кооперация".
3. Tjeckien: "akciová společnost", "družstvo".
4. Danmark: "aktieselskaber", "gensidige selskaber", "pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)".
5. Tyskland: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen".
6. Estland: "aktsiaselts".
7. Irland: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered under the Friendly Societies Acts".
8. Grekland: "ανώνυμη εταιρία".
9. Spanien: "sociedad anónima", "sociedad mutua", "sociedad cooperativa".
10. Frankrike: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle", "institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", "institution de prévoyance régie par le code rural", "mutuelles régies par le code de la mutualité".
11. Italien: "società per azioni", "società cooperativa", "mutua di assicurazione".
12. Cypern: "Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές", "εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση".
13. Lettland: "apdrošināšanas akciju sabiedrība", "savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība".
14. Litauen: "akcinės bendrovės", "uždaroji akcinės bendrovės".
15. Luxemburg: "société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative".
16. Ungern: "biztosító részvénytársaság", "biztosító szövetkezet", "biztosító egyesület", "külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe".
17. Malta: "limited liability company/kumpanija b'responsabbiltà limitata".
18. Nederländerna: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij".
19. Österrike: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit".
20. Polen: "spółka akcyjna", "towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych".

⁽¹⁾ EGT L 294, 10.11.2001, s. 1.

21. Portugal: "sociedade anónima", "mútua de seguros".
22. Rumänien: "societăți pe acțiuni", "societăți mutuale".
23. Slovenien: "delniška družba", "družba za vzajemno zavarovanje".
24. Slovakien: "akciová spoločnosť".
25. Finland: "keskinäinen vakuutusyhtiö"/"ömsesidigt försäkringsbolag", "vakuutusosakeyhtiö"/"försäkringsaktiebolag", "vakuutusyhdistys"/"försäkringsförening".
26. Sverige: "försäkringsaktiebolag", "ömsesidiga försäkringsbolag", "understödsföreningar".
27. Förenade kungariket: "companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts", de försäkringsgivare som uppträder under namnet Lloyd's.
28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för livförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.

C. Former för återförsäkringsföretag:

1. Belgien: "société anonyme/naamloze vennootschap", "société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging", "société coopérative/coöperatieve vennootschap".
2. Bulgarien: "акционерно дружество".
3. Tjeckien: "akciová společnost".
4. Danmark: "aktieselskaber", "gensidige selskaber".
5. Tyskland: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen".
6. Estland: "aktsiaselts".
7. Irland: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited".
8. Grekland: "ανώνυμη εταιρία", "αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός".
9. Spanien: "sociedad anónima".
10. Frankrike: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle", "institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", "institution de prévoyance régie par le code rural", "mutuelles régies par le code de la mutualité".
11. Italien: "società per azioni".
12. Cypern: "Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές", "Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση".
13. Lettland: "akciju sabiedrība", "sabiedrība ar ierobežotu atbildību".
14. Litauen: "akcinės bendrovės", "uždaroji akcinės bendrovės".
15. Luxemburg: "société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative".
16. Ungern: "biztosító részvénytársaság", "biztosító szövetkezet", "harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe".
17. Malta: "limited liability company/kumpanija b'responsabbiltà limitata".
18. Nederländerna: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij".

19. Österrike: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit".
 20. Polen: "spółka akcyjna", "towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych".
 21. Portugal: "sociedade anónima", "mútua de seguros".
 22. Rumänien: "societate pe acțiuni".
 23. Slovenien: "delniška družba".
 24. Slovakien: "akciová spoločnosť".
 25. Finland: "keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag", "vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag", "vakuutusyhdistys/försäkringsförening".
 26. Sverige: "försäkringsaktiebolag", "ömsesidigt försäkringsbolag".
 27. Förenade kungariket: companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, "the association of underwriters known as Lloyd's".
 28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för återförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.
-

BILAGA IV

STANDARDFORMEL FÖR SOLVENSAPITALKRAVET (SCR)

1. Beräkning av det primära solvenskapitalkravet

Det primära solvenskapitalkravet (Basic SCR), som beskrivs i artikel 104.1, ska beräknas på följande sätt:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{ij} \text{Corr}_{ij} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

där SCR_i betecknar riskmodul i och SCR_j betecknar riskmodul j , och där "i, j" betyder att summan av de olika termerna bör täcka alla möjliga kombinationer av i och j . I beräkningen ska SCR_i och SCR_j ersättas med följande:

- $\text{SCR}_{\text{skade}}$ betecknar teckningsriskmodulen för skadeförsäkring.
- SCR_{liv} betecknar teckningsriskmodulen för livförsäkring.
- $\text{SCR}_{\text{hälsa}}$ betecknar teckningsriskmodulen för sjukförsäkring.
- $\text{SCR}_{\text{marknad}}$ betecknar marknadsriskmodulen.
- $\text{SCR}_{\text{motpartsrisk}}$ betecknar motpartsriskmodulen.

Faktorn Corr_{ij} betecknar den post som anges i rad i och kolumn j i följande korrelationsmatrix:

i \ j	Marknad	Motpartsrisk	Liv	Hälsa	Skade
Marknad	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Motpartsrisk	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Liv	0,25	0,25	1	0,25	0
Hälsa	0,25	0,25	0,25	1	0
Skade	0,25	0,5	0	0	1

2. Beräkning av teckningsriskmodulen för skadeförsäkring

Teckningsriskmodulen för skadeförsäkring, som beskrivs i artikel 105.2, ska beräknas på följande sätt:

$$\text{SCR}_{\text{skade}} = \sqrt{\sum_{ij} \text{Corr}_{ij} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

där SCR_i betecknar undergrupp i och SCR_j betecknar undergrupp j , och där "i, j" betyder att summan av de olika termerna bör täcka alla möjliga kombinationer av i och j . I beräkningen ska SCR_i och SCR_j ersättas med följande:

- $\text{SCR}_{\text{skade-premie/reserv}}$ betecknar undergruppen premie- och reservrisker för skadeförsäkring.
- $\text{SCR}_{\text{skade-katastrof}}$ betecknar undergruppen katastrofrisker för skadeförsäkring.

3. Beräkning av teckningsriskmodulen för livförsäkring

Teckningsriskmodulen för livförsäkring, som beskrivs i artikel 105.3, ska beräknas på följande sätt:

$$SCR_{liv} = \sqrt{\sum_{ij} Corr_{ij} \times SCR_i \times SCR_j}$$

där SCR_i betecknar undergrupp i och SCR_j betecknar undergrupp j, och där "i, j" betyder att summan av de olika termerna bör täcka alla möjliga kombinationer av i och j. I beräkningen ska SCR_i och SCR_j ersättas med följande:

- $SCR_{dödsfall}$ betecknar undergruppen dödsfallsrisk.
- $SCR_{livsfall}$ betecknar undergruppen livsfallsrisk.
- $SCR_{handikapp}$ betecknar undergruppen handikapp- och sjukdomsrisk.
- $SCR_{liv\ kostnad}$ betecknar undergruppen kostnadsrisk för livförsäkring.
- $SCR_{ändring}$ betecknar undergruppen omprövningsrisk.
- $SCR_{förfall}$ betecknar undergruppen förfallsrisk.
- $SCR_{liv\ katastrof}$ betecknar undergruppen katastrofrisk för livförsäkring.

4. Beräkning av marknadsriskmodulen

Strukturen på marknadsriskmodulen

Marknadsriskmodulen, som beskrivs i artikel 105.5, ska beräknas på följande sätt:

$$SCR_{marknad} = \sqrt{\sum_{ij} Corr_{ij} \times SCR_i \times SCR_j}$$

där SCR_i betecknar undergrupp i och SCR_j betecknar undergrupp j, och där "i, j" betyder att summan av de olika termerna bör täcka alla möjliga kombinationer av i och j. I beräkningen ska SCR_i och SCR_j ersättas med följande:

- $SCR_{ränta}$ betecknar undergruppen ränterisk.
- SCR_{aktie} betecknar undergruppen aktiekursrisk.
- $SCR_{egendom}$ betecknar undergruppen fastighetsrisk.
- SCR_{spread} betecknar undergruppen spreadrisk.
- $SCR_{koncentration}$ betecknar undergruppen för koncentrationer av marknadsrisk.
- SCR_{valuta} betecknar undergruppen valutarisk.

BILAGA V

GRUPPER AV SKADEFÖRSÄKRINGSKLASSER ENLIGT ARTIKEL 159

1. Olycksfall och sjukdom (klasserna 1 och 2 i bilaga I).
 2. Fordonsförsäkring (klasserna 3, 7 och 10 i bilaga I; sifferuppgifter för klass 10, med undantag för fraktförares ansvar, anges separat).
 3. Brand och annan skada på egendom (klasserna 8 och 9 i bilaga I).
 4. Luftfart, sjöfart och transport (klasserna 4, 5, 6, 7, 11 och 12 i bilaga I).
 5. Allmän ansvarighet (klass 13 i bilaga I).
 6. Kredit och borgen (klasserna 14 och 15 i bilaga I).
 7. Övriga klasser (klasserna 16, 17 och 18 i bilaga I).
-

BILAGA VI

DEL A

Upphävda direktiv med senare ändringar

(som det hänvisas till i artikel 310)

Rådets direktiv 64/225/EEG (EGT 56, 4.4.1964, s. 878) Artikel 29, bilaga I, punkt III G.1 i 1973 års anslutningsakt (EGT L 73, 27.3.1972, s. 89)	
Rådets första direktiv 73/239/EEG (EGT L 228, 16.8.1973, s. 3) Artikel 29, bilaga I(XI)(B)(II)(1) i 1994 års anslutningsakt (EGT C 241, 29.8.1994, s. 197) (ersatt av rådets beslut 95/1/EG) (EGT L 1, 1.1.1995, s. 1) Artikel 20, bilaga II(3)(1) i 2003 års anslutningsakt (EUT L 236, 23.9.2003, s. 335) Artikel 26, bilaga I(II)(c)(1)(a) i 1985 års anslutningsakt (EGT L 302, 15.11.1985, s. 156)	
Rådets direktiv 76/580/EEG (EGT L 189, 13.7.1976, s. 13)	Endast artikel 1
Rådets direktiv 84/641/EEG (EGT L 339, 27.12.1984, s. 21)	Endast artiklarna 1–14
Rådets direktiv 87/343/EEG (EGT L 185, 4.7.1987, s. 72)	Endast artikel 1 och bilagan
Rådets direktiv 87/344/EEG (EGT L 185, 4.7.1987, s. 77)	Endast artikel 9
Rådets andra direktiv 88/357/EEG (EGT L 172, 4.7.1988, s. 1)	Endast artiklarna 9, 10 och 11
Rådets direktiv 90/618/EEG (EGT L 330, 29.11.1990, s. 44)	Endast artiklarna 2, 3 och 4
Rådets direktiv 92/49/EEG (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1)	Endast artiklarna 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33 och 53
Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7)	Endast artiklarna 1, 2.2 tredje strecksatsen och artikel 3.1
Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG (EGT L 181, 20.7.2000, s. 65)	Endast artikel 8
Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/13/EG (EGT L 77, 20.3.2002, s. 17)	Endast artikel 1
Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1)	Endast artikel 22

Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9)	Endast artikel 4
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1)	Endast artikel 57
Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/101/EG (EUT L 363, 20.12.2006, s. 238)	Endast artikel 1 och punkt I i bilagan
Rådets direktiv 73/240/EEG (EGT L 228, 16.8.1973, s. 20)	
Rådets direktiv 76/580/EEG (EGT L 189, 13.7.1976, s. 13)	
Rådets direktiv 78/473/EEG (EGT L 151, 7.6.1978, s. 25)	
Rådets direktiv 84/641/EEG (EGT L 339, 27.12.1984, s. 21)	
Rådets direktiv 87/344/EEG (EGT L 185, 4.7.1987, s. 77)	
Rådets andra direktiv 88/357/EEG (EGT L 172, 4.7.1988, s. 1)	
Rådets direktiv 90/618/EEG (EGT L 330, 29.11.1990, s. 44)	Endast artiklarna 5–10
Rådets direktiv 92/49/EEG (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1)	Endast artiklarna 12.1, 19, 23, 27, 30.1, 34, 35, 36, 37, 39.1, 40.1, 42.1, 43.1, 44.1, 45.1 och 46.1
Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG (EGT L 181, 20.7.2000, s. 65)	Endast artikel 9
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/14/EG (EUT L 149, 11.6.2005, s. 14)	Endast artikel 3
Rådets direktiv 92/49/EEG (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1)	
Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7)	Endast artikel 1 andra strecksatsen, artikel 2.1 första strecksatsen, artikel 4.1, 4.3 och 4.5 samt artikel 5 andra strecksatsen
Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/64/EG (EGT L 290, 17.11.2000, s. 27)	Endast artikel 2
Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1)	Endast artikel 24
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9)	Endast artikel 6
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1)	Endast artikel 58

Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/44/EG (EUT L 247, 21.9.2007, s. 1)	Endast artikel 1
Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG (EGT L 330, 5.12.1998, s. 1)	
Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1)	Endast artikel 28
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9)	Endast artikel 7
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1)	Endast artikel 59
Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/17/EG (EGT L 110, 20.4.2001, s. 28)	
Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG (EGT L 345, 19.12.2002, s. 1)	
Rådets direktiv 2004/66/EG (EUT L 168, 1.5.2004, s. 35)	Endast punkt II i bilagan
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9)	Endast artikel 8
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1)	Endast artikel 60
Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/101/EG (EUT L 363, 20.12.2006, s. 238)	Endast artikel 1 och punkt 3 i bilagan
Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/44/EG (EUT L 247, 21.9.2007, s. 1)	Endast artikel 2
Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/19/EG (EUT L 76, 19.3.2008, s. 44)	Endast artikel 1
Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1)	
Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/44/EG (EUT L 247, 21.9.2007, s. 1)	Endast artikel 4
Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/19/EG (EUT L 76, 19.3.2008, s. 44)	Endast artikel 1
Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/37/EG (EUT L 81, 20.3.2008, s. 1)	Endast artikel 1

DEL B

Förteckning över tidsfrister för införlivande med nationell lagstiftning

(som det hänvisas till i artikel 310)

Direktiv	Tidsfrist för införlivande	Tidsfrist för tillämpning
64/225/EEG	26 augusti 1965	
73/239/EEG	27 januari 1975	27 januari 1976
73/240/EEG	27 januari 1975	
76/580/EEG	31 december 1976	
78/473/EEG	2 december 1979	2 juni 1980
84/641/EEG	30 juni 1987	1 januari 1988
87/343/EEG	1 januari 1990	1 juli 1990
87/344/EEG	1 januari 1990	1 juli 1990
88/357/EEG	30 december 1989	30 juni 1990
90/618/EEG	20 maj 1992	20 november 1992
92/49/EEG	31 december 1993	1 juli 1994
95/26/EG	18 juli 1996	18 juli 1996
98/78/EG	5 juni 2000	
2000/26/EG	20 juli 2002	20 januari 2003
2000/64/EG	17 november 2002	
2001/17/EG	20 april 2003	
2002/13/EG	20 september 2003	
2002/83/EG	17 november 2002, 20 september 2003, 19 juni 2004 (beroende på den särskilda bestämmelsen)	
2002/87/EG	11 augusti 2004	
2004/66/EG	1 maj 2004	
2005/1/EG	13 maj 2005	
2005/14/EG	11 juni 2007	
2005/68/EG	10 december 2007	
2006/101/EG	1 januari 2007	
2008/19/EG	Ej tillämplig	
2008/37/EG	Ej tillämplig	

BILAGA VII

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
Artikel 1.1				Artikel 2		Artikel 1.1	Artikel 2 första meningen	Artikel 1.1		Artiklarna 1, 2.2, 2.3 och 267
Artikel 1.2										Artikel 2.2
Artikel 1.3										—
Artikel 2.1 a-c										—
Artikel 2.1 d							Artikel 3.4			Artikel 3
Artikel 2.1 e										—
Artikel 2.2 a										Artikel 5.1
Artikel 2.2 b										Artikel 5.2
Artikel 2.2 c										Artikel 5.3
Artikel 2.2 d										Artikel 5.4
Artikel 2.3 första till fjärde styckena										Artikel 6
Artikel 2.3 femte stycket										Artikel 15.4

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
Artikel 3.1 första och andra stycket										—
Artikel 3.1 tredje stycket										Artikel 4.5
Artikel 3.2										Artikel 7
Artikel 4 första meningen										Artikel 8 första meningen
Artikel 4 a										Artikel 8.2
Artikel 4 b										—
Artikel 4 c										Artikel 8.3
Artikel 4 e										—
Artikel 4 f										Artikel 8.1
Artikel 4 g										Artikel 8.4
Artikel 5 a										—
Artikel 5 b							Artikel 1.1 o			—
Artikel 5 c							Artikel 1.1 p			Artikel 134.1
Artikel 5 d										—
Artikel 6		Artikel 4					Artikel 4	Artikel 3		Artikel 14.1, 14.2 a och b

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
Artikel 7.1 och 7.2 första stycket				Artikel 5.1 och 5.2, första stycket			Artikel 5.1 och 5.2, första stycket			Artikel 15.1 och 15.2 första stycket
Artikel 7.2.a				Artikel 5.2.a						Artikel 15.3 första stycket
Artikel 7.2.2 b				Artikel 5.2.2 b						—
Artikel 8.1 a				Artikel 6.1 a			Artikel 6.1 a	Bilaga I		Bilaga IIIA och B
Artikel 8.1 a, sista stycket								Artikel 5.2		Artikel 17.2
Artikel 8.1 b				Artikel 6.1 b			Artikel 6.1 b	Artikel 6 a		Artikel 18.1 a
								Artikel 6 a		Artikel 18.1 b
Artikel 8.1 c				Artikel 6.1 c			Artikel 6.1 c	Artikel 6 b		Artikel 18.1 c
Artikel 8.1 d				Artikel 6.1 d			Artikel 6.1 d	Artikel 6 c		Artikel 18.1 d
Artikel 8.1 e				Artikel 6.1 e			Artikel 6.1 e	Artikel 6 d		Artikel 18 g
Artikel 8.1 f										Artikel 18 h
Artikel 8.1, andra till fjärde stycket							Artikel 6.2	Artikel 7		Artikel 19

Direktiv 73/239/EEG Artikel 8.1 a	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG Artikel 6.3	Direktiv 2005/68/EG Artikel 8	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv Artikel 20
Artikel 8.2				Artikel 6.2			Artikel 6.4			Artikel 18.2
Artikel 8.3, första stycket				Artikel 6.3 första stycket			Artikel 6.5 tredje stycket	Artikel 9.1		Artikel 21.4
Artikel 8.3, andra stycket				Artikel 6.3 andra stycket och artikel 29 första stycket första meningen			Artikel 6.5 första stycket	Artikel 9.2		Artikel 21.1 första stycket
Artikel 8.3 tredje stycket				Artikel 6.3 tredje stycket och artikel 29 andra stycket						Artikel 21.2
Artikel 8.3 fjärde stycket				Artikel 6.3 fjärde stycket						Artikel 21.3
Artikel 8.4				Artikel 6.4			Artikel 6.6	Artikel 10		Artikel 22
Artikel 9 a-d				Artikel 7 a-d			Artikel 7 a-d	Artikel 11.1 a, c, d och e		Artikel 23.1 a, c, d och e
Artikel 9 e och f				Artikel 7 e och f				Artikel 11.2 a och b		Artikel 23.2 e
Artikel 9 g och h				Artikel 7 g och h			Artikel 7 f och g	Artikel 11.2 c och d		Artikel 23.2 a och d
Artikel 10.1				Artikel 32.1			Artikel 40.1			Artikel 145.1 första stycket

Direktiv 73/239/EEG Artikel 10.2 första stycket	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG Artikel 32.2 första stycket	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG Artikel 40.2	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv Artikel 145.2
Artikel 10.2 andra stycket				Artikel 32.2 andra stycket						Artikel 145.3
Artikel 10.3				Artikel 32.3			Artikel 40.3			Artikel 146.1 och 2
Artikel 10.4				Artikel 32.4			Artikel 40.4			Artikel 146.3
Artikel 10.5				Artikel 32.5			Artikel 40.5			Artikel 146.3 andra stycket
Artikel 10.6				Artikel 32.6			Artikel 40.6			Artikel 145.4
Artikel 11				Artikel 33						—
Artikel 12				Artikel 56			Artikel 9	Artikel 13		Artikel 25 andra stycket
Artikel 12a							Artikel 9a	Artiklarna 14 och 60.2		Artikel 26
Artikel 13.1 och 13.2 första stycket				Artikel 9.1 och 9.2 första stycket			Artikel 10.1 första meningen och 10.2 första stycket	Artikel 15.1 första och andra stycket		Artikel 30.1, 30.2 första stycket
Artikel 13.2 andra stycket				Artikel 9.2 andra stycket						Artikel 30.2 andra stycket
							Artikel 10.1, andra och tredje meningen	Artikel 15.1, andra stycket		Artikel 30.3
Artikel 13.2 tredje stycket							Artikel 10.2 andra stycket	Artikel 60.3		Artikel 32.1
Artikel 13.3				Artikel 9.3			Artikel 10.3	Artikel 15.4		—

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
Artikel 14			Artikel 10	Artikel 17			Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artiklarna 15.1, 15.2 och 15.3, andra stycket							Artikel 20.1-20.3 och 20.4 andra stycket	Artikel 32.1 och 32.3		Artiklarna 76-86
Artikel 15.3 första stycket							Artikel 20.4 första stycket	Artikel 32.2		Artiklarna 134.2 och 173
Artikel 15a			Artikel 18					Artikel 33		—
Artikel 16							Artikel 27	Artiklarna 35, 36, 60.8		Artiklarna 87-99
Artikel 16a							Artikel 28	Artiklarna 37-39, 60.9		Artikel 100-127
Artikel 17.1							Artikel 29.1	Artikel 40.1		Artiklarna 128, 129.1 a-c och 127.2
Artikel 17.2							Artikel 29.2	Artikel 40.2		Artikel 129.1 d
Artikel 17a							Artikel 30	Artikel 41		—
Artikel 17b							Artiklarna 28 och 28 a	Artikel 60.10		—
Artikel 18							Artikel 31			—
Artikel 14							Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 19.2			Artikel 11.2				Artikel 13.2	Artikel 17.2		Artikel 35
Artikel 19.3 första stycket och andra stycket leden a och b			Artikel 11.3 första stycket och andra stycket leden a och b				Artikel 13.3 första stycket och andra stycket leden a och b	Artikel 17.3 och 17.4 första stycket leden a och b		Artikel 34.1-34.3 och 34.5-34.7

Direktiv 73/239/EEG Artikel 19.3 andra stycket led c	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG Artikel 10	Direktiv 92/49/EEG Artikel 11.3 andra stycket led c	Direktiv 98/78/EEG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG Artikel 13.3 andra stycket led c	Direktiv 2005/68/EG Artikel 17.4 första stycket led c	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv Artikel 34.8
Artikel 19.3 tredje stycket			Artikel 10	Artikel 11.3 tredje stycket			Artikel 13.3 tredje stycket	Artikel 17.4 andra stycket		Artikel 35.2 b
Artikel 20.1							Artikel 37.1	Artikel 42.1		Artikel 137
Artikel 20.2 första stycket				Artikel 13.2 första stycket			Artikel 37.2 första stycket	Artikel 42.2 första stycket		—
Artikel 20.2 andra stycket				Artikel 13.2 andra stycket			Artikel 37.2 andra stycket	Artikel 42.2 andra stycket		Artikel 138.5
Artikel 20.3 första stycket				Artikel 13.3 första stycket			Artikel 37.3 första stycket	Artikel 42.3 första stycket		—
Artikel 20.3 andra stycket				Artikel 13.3 andra stycket			Artikel 37.3 andra stycket	Artikel 42.3 andra stycket		Artikel 139.3
Artikel 20.4				Artikel 13.4						—
Artikel 20.5				Artikel 13.2			Artikel 37.2 andra och femte stycket	Artikel 42.2 andra och fjärde stycket		Artikel 138.5
Artikel 20a.1 första stycket första meningen							Artikel 38.1 första meningen	Artikel 43.1		Artiklarna 138.2 och 139.2
Artikel 20a.1 första stycket andra meningen leden a-e							Artikel 38.1 andra meningen leden a-e	Artikel 43.2 leden a-e		Artikel 142.1
Artikel 20a.2							Artikel 38.2			Artikel 141

Direktiv 73/239/EEG Artikel 20a.3	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG Artikel 38.3	Direktiv 2005/68/EG Artikel 43.4	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv Artikel 140.2
Artikel 20a.4							Artikel 38.4	Artikel 43.5		—
Artikel 20a.5							Artikel 38.5	Artikel 43.6		Artikel 142.2
Artikel 21			Artikel 11.1							—
Artikel 22.1 första stycket led a, b och d				Artikel 14			Artikel 39.1 första stycket led a, b och d	Artikel 44.1 första stycket led a, b och d		Artikel 144.1 a, b och c
Artikel 22.1 andra stycket första meningen							Artikel 39.1 andra stycket första meningen	Artikel 44.1 andra stycket		Artikel 144.2 första stycket
Artikel 22.1 andra stycket andra meningen							Artikel 39.1 andra stycket andra meningen			Artikel 144.2 andra stycket
Artikel 22.2							Artikel 39.2	Artikel 44.2		Artikel 144.3
Artikel 23.1							Artikel 51.1			Artikel 162.1
Artikel 23.2 a-g							Artikel 51.2			Artikel 162.2 a-f och h
Artikel 23.2 h										Artikel 162.2 g
Artikel 24 första stycket första meningen							Artikel 54 första stycket första meningen			Artikel 163 första meningen
Artikel 24 första stycket andra meningen till tredje stycket							Artikel 54 första stycket andra meningen till tredje stycket			—
Artikel 25							Artikel 55			Artikel 166

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
Artikel 26							Artikel 56			Artikel 167
Artikel 27 första stycket							Artikel 52.2 första stycket			Artikel 168 första stycket
Artikel 27 andra stycket							Artikel 52.2 andra stycket			Artikel 168 andra stycket
Artikel 28							Artikel 52.3			Artikel 170
Artikel 28a				Artikel 53			Artikel 53			Artikel 164
Artikel 29							Artikel 57			Artikel 171
Artikel 29a							Artikel 58			Artikel 174 första till tredje stycket
Artikel 29b.1 och 29b.2							Artikel 59.1 och 59.2	Artikel 52.1 och 52.2		Artikel 177.1 och 177.2
Artikel 29b.3-29b.6							Artikel 59.3-59.6	Artikel 52.3 och 52.4		—
Artikel 30.1 och 30.2 a										—
Artikel 30.2 b										Artikel 305.1
Artikel 30.4										Artikel 305.2
Artikel 30.5										Artikel 305.4
Artikel 31										—
Artikel 32										—
Artikel 33			Artikel 28				Artikel 62	Artikel 54.2		Artikel 298.2 och 298.3

Direktiv 73/239/EEG Artikel 34	Direktiv 78/473/EEG Artikel 9	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG Artikel 29	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG Artikel 11.5	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG Artikel 6.5 fjärde stycket	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG Artikel 6	Detta direktiv —
Artikel 35	Artikel 10	Artikel 10	Artikel 32	Artikel 57.1	Artikel 11.1-11.3	Artikel 31.1 och 31.2	Artikel 69.1-69.4	Artikel 64.1	Artikel 7.1	Artikel 309.1
Artikel 36	Artikel 11	Artikel 11	Artikel 33	Artikel 57.2	Artikel 11.4	Artikel 31.3	Artikel 70	Artikel 64.2	Artikel 7.2	Artikel 309.2
Artikel 37			Artikel 34							—
Artikel 38	Artikel 12	Artikel 12	Artikel 35	Artikel 58	Artikel 13	Artikel 33	Artikel 74	Artikel 66	Artikel 9	Artikel 312
Bilaga del A										Artikel 15.2 andra stycket och Bilaga I del A
Bilaga delarna A och B										Bilaga I del A och B
Bilaga del C										Artikel 16
Bilaga del D										—
	Artikel 1.1 första stycket									Artikel 190.1
	Artikel 1.2 andra stycket									Artikel 190.2
	Artikel 1.2									—
	Artikel 2.1									Artikel 190.1
	Artikel 2.2									Artikel 190.3
	Artikel 3									Artikel 191
	Artikel 4.1									Artikel 192 första och andra stycket
	Artikel 4.2									—
	Artikel 5									Artikel 193

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
	Artikel 6									Artikel 195
	Artikel 7									Artikel 194
	Artikel 8									Artikel 196
		Artikel 1								—
		Artikel 2								Artikel 198
		Artikel 3.1								Artikel 199
		Artikel 3.2 första stycket första meningen								Artikel 200.1 första stycket
		Artikel 3.2 a–c								Artikel 200.2–200.4
		Artikel 3.3								Artikel 200.1 andra stycket
		Artikel 4								Artikel 201
		Artikel 5								Artikel 202
		Artikel 6								Artikel 203
		Artikel 7								Artikel 204
		Artikel 8								Artikel 205
		Artikel 9								Artikel 16.2
			Artikel 1							—
			Artikel 2 a, 2 b och 2 e							—
			Artikel 2 c				Artikel 1.1 c	Artikel 2.1 e		—
			Artikel 2 d							Artikel 13.13

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
			Artikel 2 f	Artikel 1 e			Artikel 1.1 h			—
			Artikel 3				Artikel 1 b andra meningen			Artikel 145.1 andra stycket
			Artikel 4							Artikel 187
			Artikel 6							—
			Artikel 7.1 a–e							—
			Artikel 7.1 f	Artikel 27						—
			Artikel 7.1 g-7.3							—
			Artikel 8.1 och 8.2							Artikel 177.1 och 177.2
			Artikel 8.3							—
			Artikel 8.4 a och 8.4 c	Artikel 30.1						—
			Artikel 8.4 d							Artikel 179.3
			Artikel 8.5							Artikel 179.4
			Artikel 12							—
			Artikel 12a.1–12a.3							Artikel 150

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
			Artikel 12a.4 första stycket							Artikel 151
			Artikel 12a.4 andra till sjätte stycket							Artikel 152
			Artikel 14	Artikel 34			Artikel 41			Artikel 147
			Artikel 16.1 första och andra stycket	Artikel 35			Artikel 42			Artikel 148.1
			Artikel 16.1 tredje stycket	Artikel 35						Artikel 148.2
			Artikel 17	Artikel 36			Artikel 43			Artikel 149
			Artikel 26							—
			Artikel 27							—
			Artikel 31							Artikel 299
			Artikel 31				Artikel 68.2			Artikel 300
			Bilaga I	Artikel 23			Bilaga II			—
			Bilaga 2 A							—
			Bilaga 2 B							—
			Artiklarna 5, 9, 10 och 11							—
				Artikel 1 a	Artikel 1 a	Artikel 2 a	Artikel 1.1 a			Artikel 13.1
				Artikel 1 b			Artikel 1.1 b	Artikel 2.1 d		Artikel 13.11
				Artikel 1 c		Artikel 2 e	Artikel 1.1 e	Artikel 2.1 f		Artikel 1.3.8 a

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv —
		Artikel 1 d		Artikel 1 f			Artikel 1.1 f	Artikel 2.1 g		—
				Artikel 1 g			Artikel 1.1 i	Artikel 2.1 i		Artikel 13.18
				Artikel 1 h			Artikel 1.1 j	Artikel 2.1 j		Artiklarna 13.21, 24.2 och artikel 63
				Artikel 1 i	Artikel 1 d		Artikel 1.1 k	Artikel 2.1 k		Artikel 13.15
				Artikel 1 j	Artikel 1 e		Artikel 1.1 l	Artikel 2.1 l		Artikel 13.16
				Artikel 1 k	Artikel 1 k	Artikel 2 h	Artikel 1.1 m			Artikel 13.22
				Artikel 1 l	Artikel 1 l		Artikel 1.1 n	Artikel 2.1 m		Artikel 13.10
				Artikel 1 l a	Artikel 1 l		Artikel 1.1 r	Artikel 2.1 n		Artikel 13.17
				Artikel 1 l b	Artikel 1 l a		Artikel 1.1 r i	Artikel 2.1 n i		Artikel 13.20
				Artikel 3	Artikel 1 l b		Artikel 1.1 r ii	Artikel 2.1 n ii		Artikel 13.18
				Artikel 8	Artikel 8					Artikel 188
				Artikel 12.2	Artikel 12.2			Artikel 12		Artikel 24.1
				Artikel 12.3-12.6	Artikel 12.3-12.6		Artikel 14.1	Artikel 18		Artikel 39.1
							Artikel 14.2-14.5			Artikel 39.2-6

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
				Artikel 15.1 och 15.2			Artikel 15.1 och 15.2	Artikel 19.1		Artikel 57
				Artikel 15.3			Artikel 15.3	Artikel 22		Artikel 61
				Artikel 15.4			Artikel 15.4	Artikel 23		Artikel 62
				Artikel 15a			Artikel 15a	Artikel 19.2-19.8		Artikel 58.1-58.7
				Artikel 15b			Artikel 15b	Artikel 19a		Artikel 59
				Artikel 15c			Artikel 15c	Artikel 20		Artikel 60
				Artikel 16.1			Artikel 16.1	Artikel 24		Artikel 64
				Artikel 16.2			Artikel 16.2	Artikel 25		Artikel 65
				Artikel 16.3			Artikel 16.3	Artikel 26		Artikel 66
				Artikel 16.4			Artikel 16.4	Artikel 27		Artikel 67
				Artikel 16.5			Artikel 16.5	Artikel 28.1		Artikel 68.1
				Artikel 16.5b första till fjärde stycket			Artikel 16.7 första till fjärde stycket	Artikel 28.3 första till fjärde stycket		Artikel 68.3
				Artikel 16.5b femte stycket			Artikel 16.7 femte stycket	Artikel 28.3 femte stycket		Artikel 68.4
				Artikel 16.3						Artikel 66
				Artikel 16.5 c			Artikel 16.8	Artikel 29		Artikel 70
				Artikel 16.5 a			Artikel 16.6	Artikel 28.2		Artikel 68.2
				Artikel 16a.1 a			Artikel 17.1 a	Artikel 31.1 första stycket		Artikel 72.1 a-72.1 c

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
				Artikel 16a.1 b			Artikel 17.1 b	Artikel 31.1 andra stycket		Artikel 72.1 andra stycket
				Artikel 16a.2			Artikel 17.2	Artikel 31.2		Artikel 72.2
				Artikel 20			Artikel 22			—
				Artikel 21			Artikel 23	Artikel 34.1-34.3		—
				Artikel 22			Artikel 24	Artikel 34.4		—
				Artikel 25						—
				Artikel 28			Artikel 33			Artikel 180
				Artikel 29						Artikel 181.1 och 179.3
				Artikel 30.2						Artikel 181.2
				Artikel 31						Artikel 183
				Artikel 38			Artikel 44			Artikel 153
				Artikel 39.2 och 39.3			Artikel 45			Artikel 154
				Artikel 40.2			Artikel 46.1			Artikel 155.8
				Artikel 40.3			Artikel 46.2			Artikel 155.1
				Artikel 40.4, 40.6-40.8 och 40.10			Artikel 46.3, 46.5-46.7 och 46.9			Artikel 155.2, 155.4-155.6 och 155.9
				Artikel 40.5			Artikel 46.4			Artikel 155.3
				Artikel 40.9			Artikel 46.8			Artikel 155.7
				Artikel 41			Artikel 47			Artikel 156
				Artikel 42.2			Artikel 48			Artikel 160
				Artikel 43.2 och 43.3						Artikel 184

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv Artikel 159 och bilaga V
		Artikel 44.2		Artikel 44.2			Artikel 49			Artikel 189
		Artikel 45.2		Artikel 45.2						Artikel 189
		Artikel 46.2 första till tredje stycket		Artikel 46.2 första till tredje stycket			Artikel 50.1 första och tredje stycket artikel 50.2			Artikel 157
		Artiklarna 47-50		Artiklarna 47-50						—
		Artikel 51		Artikel 51			Artikel 64	Artikel 56		—
		Artikel 51 sista strecksatzen		Artikel 51 sista strecksatzen					Artikel 1.4	Artikel 58.8
		Artikel 52		Artikel 52						—
		Artikel 54		Artikel 54						Artikel 206
		Artikel 55		Artikel 55						Artikel 207
		Artiklarna 24 och 26		Artiklarna 24 och 26						—
		Artiklarna 12.1, 19, 33, 37, 39.1 40.1, 42.1, 43.1, 44.1, 45.1, 46.1		Artiklarna 12.1, 19, 33, 37, 39.1 40.1, 42.1, 43.1, 44.1, 45.1, 46.1						—
		Artikel 1 b		Artikel 1 b						Artikel 13.3

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
					Artikel 1 c		Artikel 1.1 s	Artikel 2.1 c		Artikel 13.4
					Artikel 1 g					Artikel 212.1 a
					Artikel 1 h					Artikel 212.1 b
					Artikel 1 i			Artikel 59.2 a i		Artikel 210.1 f
					Artikel 1 j			Artikel 59.2 a j		Artikel 210.1 f
					Artikel 1 l			Artikel 59.2 b		Artikel 13.6
					Artikel 2			Artikel 59.3		Artikel 214.1
					Artikel 3			Artikel 59.3		Artikel 214.1 och 214.2 första och andra stycket
					Artikel 4			Artikel 59.3		Artikel 247.1
					Artikel 5.1			Artikel 59.4		Artikel 246
					Artikel 5.2					Artikel 254.1
					Artikel 6			Artikel 59.5		Artiklarna 254.2, 255.1 och 255.2
					Artikel 7			Artikel 59.5		Artiklarna 249.1, 252, 253

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
					Artikel 8			Artikel 59.5		Artiklarna 245, 246, 258.1
					Artikel 9			Artikel 59.6		Artiklarna 218, 219, 258.1
					Artikel 10			Artikel 59.7		Artiklarna 218, 219, 258.1, 260-263
					Artikel 10a			Artikel 59.8		Artikel 264
					Artikel 10b					Artikel 257
					Artikel 12	Artikel 32	Artikel 73	Artikel 65	Artikel 8.1	Artikel 311
					Bilaga I			Artikel 59.9 och bilaga II		Artiklarna 213-215 och 218-246
					Bilaga II			Artikel 59.9 och bilaga II		Artiklarna 215-217, 220-243
						Artikel 1.2				Artikel 267
						Artikel 2 b				Artikel 268.1 b
						Artikel 2 c				Artikel 268.1 c
						Artikel 2 d				Artikel 268.1 d
						Artikel 2 f		Artikel 2.1 h		Artikel 13.9
						Artikel 2 g				Artikel 268.1 a

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
						Artikel 2 i				Artikel 268.1 e
						Artikel 2 j				Artikel 268.1 f
						Artikel 2 k				Artikel 268.1 g
						Artikel 3				—
						Artikel 4				Artikel 269
						Artikel 5				Artikel 270
						Artikel 6				Artikel 271
						Artikel 7				Artikel 272
						Artikel 8				Artikel 273
						Artikel 9				Artikel 274
						Artikel 10				Artikel 275
						Artikel 11				Artikel 277
						Artikel 12				Artikel 278
						Artikel 13				Artikel 279
						Artikel 14				Artikel 280
						Artikel 15				Artikel 281
						Artikel 16				Artikel 282
						Artikel 17				Artikel 283
						Artikel 18				Artikel 284
						Artikel 19				Artikel 285
						Artikel 20				Artikel 286
						Artikel 21				Artikel 287
						Artikel 22				Artikel 288
						Artikel 23				Artikel 289
						Artikel 24				Artikel 290
						Artikel 25				Artikel 291
						Artikel 26				Artikel 292

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
						Artikel 27				Artikel 293
						Artikel 28				Artikel 294
						Artikel 29				Artikel 295
						Artikel 30.1				Artikel 268.2
						Artikel 30.2				Artikel 296
						Bilaga				Artikel 276
							Artikel 1.1 d			—
							Artikel 1.1 g			Artikel 13.14
							Artikel 1.1 q			—
							Artikel 1.2	Artikel 2.3		—
							Artikel 2.1			Artikel 2.3
							Artikel 3.2, 3.3 och 3.8			Artikel 9
							Artikel 3.5 och 3.7			Artikel 10
							Artikel 3.6			—
							Artikel 5.2 andra och tredje stycket			Artikel 15.2 tredje stycket och 15.3 andra stycket
							Artikel 6.5 första och andra stycket			Artikel 21.1

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
							Artikel 7 e			Artikel 23.2 f
							Artikel 8	Artikel 12		Artikel 24.1
							Artikel 12			Artikel 208
							Artikel 16.9	Artikel 30		Artikel 69
							Artikel 18.1–18.6			Artikel 73
							Artikel 18.7			—
							Artikel 19.1 första stycket första strecksatsen			Artikel 74.1
							Artikel 19.1 andra stycket andra strecksatsen			Artikel 74.3 andra stycket
							Artikel 19.1 andra stycket, 19.2 och 19.3			Artikel 74.4-74.7
							Artikel 21			Artikel 209
							Artikel 25			—
							Artikel 26			—
							Artikel 32			—
							Artikel 34			Artikel 182
							Artikel 35			Artikel 186
							Artikel 36.1			Artikel 185.1
							Artikel 36.2			Artikel 185.4 första mening
							Bilaga III a			Artikel 185.6

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
							Artikel 36.3			Artikel 185.7
							Artikel 41			Artikel 147
							Artikel 42.1-42.3			Artikel 148.1, 148.3 och 148.4
							Artikel 43			Artikel 149
							Artikel 45			—
							Artikel 48			Artikel 160
							Artikel 49			Artikel 159
							Artikel 51.2 a-g			Artikel 162.2 a-e, 160.2 g och h
							Artikel 51.3 och 51.4			Artikel 163
							Artikel 52.1			Artikel 169
							Artikel 55.1 och 55.2			Artikel 166.1 och 166.2
							Artikel 56			Artikel 167
							Artikel 59.1 och 59.2	Artikel 52.1 och 52.2		Artikel 177.1 och 177.2
							Artikel 59.3 och 59.6	Artikel 52.3 och 52.4		—
							Artikel 60.1			Artikel 305.2 andra och tredje stycket
							Artikel 60.2			Artikel 305.3
			Artikel 31				Artikel 61			Artikel 243
							Artikel 65	Artikel 55		Artikel 301.1 och 301.3

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
							Artikel 66			Artikel 308
							Artikel 67	Artikel 53		Artikel 297
							Artikel 68.1			—
							Artikel 71			—
							Artikel 72			Artikel 310
							Bilaga I			Bilaga II
							Bilaga III			Artikel 185.2 a-c, 185.3 och 185.5 första stycket
							Bilaga IV			—
							Bilaga V			Bilaga VI
							Bilaga VI			Bilaga VII
								Artikel 1.2 d		Artikel 11
								Artikel 2.1 a		Artikel 13.7
								Artikel 2.1 b		—
								Artikel 2.1 h		Artikel 13.9
								Artikel 2.1 o		Artikel 13.25
								Artikel 2.1 p		Artikel 13.26
								Artikel 2.1 q		Artikel 210.3
								Artikel 2.2		—

Direktiv 73/239/EEG	Direktiv 78/473/EEG	Direktiv 87/344/EEG	Direktiv 88/357/EEG	Direktiv 92/49/EEG	Direktiv 98/78/EG	Direktiv 2001/17/EG	Direktiv 2002/83/EG	Direktiv 2005/68/EG	Direktiv 2007/44/EG	Detta direktiv
								Artikel 4.2		Artikel 15.5
								Artikel 5.1 första och andra stycket		Artikel 17.1 och 17.2, bilaga III C
								Artikel 9.1		Artikel 21.4
								Artikel 11.1 b		Artikel 23.1 b
								Artikel 15.3		Artikel 32.2
								Artikel 21		—
								Artikel 45		—
								Artikel 46		Artikel 211.1 och 211.2
								Artikel 47		Artikel 158
								Artikel 48		Artikel 161
								Artikel 50		Artikel 175
								Artikel 51		Artikel 176
								Artikel 54.1		Artikel 298.1
								Artikel 61		Artikel 308
								Artikel 62		Artikel 12
								Artikel 63		Artikel 307
								Artiklarna 57, 58, 59 och 60, bilaga II		—
										Artikel 58.8
										Artiklarna 1.4, 2.4 och 4.6
										Artikel 8.2
										Artikel 312

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/51/EU

av den 16 april 2014

om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 50, 53, 62 och 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Under finanskrisen 2007 och 2008 avslöjades betydande brister i den finansiella tillsynen, såväl i fråga om enskilda fall som när det gäller det finansiella systemet som helhet. De nationellt baserade tillsynsmodellerna har inte hållit jämna steg med den finansiella globaliseringen och den faktiska utvecklingen på de integrerade och sammanlänkade europeiska finansiella marknaderna, där många finansinstitut verkar över nationsgränserna. Genom krisen uppdagades brister när det gäller samarbete, samordning, konsekvens i tillämpningen av unionsrätten och ömsesidigt förtroende mellan de nationella behöriga myndigheterna.
- (2) I ett flertal resolutioner före och under finanskrisen har Europaparlamentet uppmanat till en förändring i riktning mot en mer integrerad europeisk tillsyn, för att säkerställa verkligt likvärdiga förutsättningar för alla aktörer på unionsnivå, och begärt att denna tillsyn ska avspegla de finansiella marknadernas ökande integration i unionen, särskilt i sina resolutioner av den 13 april 2000 om kommissionens meddelande om att genomföra handlingsramen för finansiella marknaderna: en handlingsplan, av den 21 november 2002 om tillsynsregler i Europeiska unionen, av den 11 juli 2007 om politiken på området finansiella tjänster (2005–2010) – vitbok, av den 23 september 2008 med rekommendationer till kommissionen om hedgefonder och private equity, av den 9 oktober 2008 med rekommendationer till kommissionen om uppföljningen av Lamfalussyprocessen: framtida tillsynsstrukturer, och i dess ståndpunkter av den 22 april 2009 om det ändrade förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) och av den 23 april 2009 om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om kreditvärderingsinstitut.

⁽¹⁾ EUT C 159, 28.5.2011, s. 10.

⁽²⁾ EUT C 218, 23.7.2011, s. 82.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 mars 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 april 2014.

- (3) I november 2008 gav kommissionen en högnivågrupp med Jacques de Larosière som ordförande i uppdrag att ge rekommendationer om hur tillsynsordningarna i Europa skulle kunna förstärkas så att de bättre skyddar unionens medborgare och återställer förtroendet för det finansiella systemet. Högnivågruppen rekommenderade i sin slutrapport, som lades fram den 25 februari 2009 (nedan kallad *de Larosière-rapporten*), att tillsynsramarna skulle förstärkas för att minska risken för och omfattningen av framtida finanskriser. Den rekommenderade långtgående reformer av tillsynsstrukturen för den finansiella sektorn i unionen. I de Larosière-rapporten rekommenderades också att ett europeiskt system för finansiell tillsyn skulle inrättas, bestående av tre europeiska tillsynsmyndigheter: en för tillsyn över banksektorn, en för värdepapperssektorn och en för försäkrings- och tjänstepensionssektorn – samt ett europeiskt systemriskråd.
- (4) Finansiell stabilitet är en förutsättning för att realekonomin ska kunna tillhandahålla arbetstillfällen, krediter och tillväxt. Den finansiella krisen har blottlagt stora brister i den finansiella tillsynen, som varken har lyckats förutse en negativ övergripande utveckling på de finansiella marknaderna eller förhindra att alltför stora risker ackumuleras i det finansiella systemet.
- (5) I slutsatserna av den 18 och 19 juni 2009 rekommenderade Europeiska rådet att ett europeiskt system för finansiell tillsyn, bestående av tre nya europeiska tillsynsmyndigheter, skulle inrättas. Det rekommenderade också att systemet skulle syfta till att förbättra kvaliteten och enhetligheten i den nationella tillsynen, stärka kontrollen av gränsöverskridande företag och inrätta ett enhetligt europeiskt regelverk som är tillämpligt på alla finansinstitut på den inre marknaden. Europeiska rådet framhöll vidare att de europeiska tillsynsmyndigheterna (nedan kallade *ESA-myndigheterna*) också bör ha tillsynsbefogenheter när det gäller kreditvärderingsinstitut och uppmanade kommissionen att lämna konkreta förslag till hur det europeiska systemet för finansiell tillsyn (nedan kallat *ESFS*) ska kunna agera kraftfullt i krissituationer.
- (6) År 2010 antog Europaparlamentet och rådet följande tre förordningar om inrättande av ESA-myndigheterna: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010⁽²⁾ om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa) och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽³⁾ om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esm), som en del av ESFS.
- (7) För att ESFS ska fungera effektivt krävs det ändringar av unionslagstiftningsakter när det gäller de tre ESA-myndigheternas verksamhetsområden. Sådana förändringar består i att fastställa räckvidden för vissa befogenheter för ESA-myndigheterna samt införa vissa befogenheter i befintliga processer som föreskrivs i relevanta unionslagstiftningsakter respektive ändringar för att se till att ESA-myndigheterna fungerar smidigt och effektivt inom ramen för ESFS.
- (8) Inrättandet av de tre tillsynsmyndigheterna bör därför åtföljas av upprättandet av en enda regelbok för att säkerställa en konsekvent harmonisering och enhetlig tillämpning och därigenom bidra till att den inre marknaden fungerar ännu effektivare och att tillsynen på mikronivå genomförs mer effektivt. Enligt förordningarna om inrättande av ESFS får dessa myndigheter utarbeta förslag till tekniska standarder inom de områden som särskilt anges i den tillämpliga lagstiftningen, vilka ska läggas fram för kommissionen för antagande i enlighet med artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) i form av delegerade akter eller genomförandeakter. En första grupp med sådana områden anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU⁽⁴⁾, men det här direktivet bör ange ytterligare en grupp områden, i synnerhet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG och 2009/138/EG⁽⁵⁾ och för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009⁽⁶⁾ och för förordningarna (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU av den 24 november 2010 om befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (EUT L 331, 15.12.2010, s. 120).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 325, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut (EUT L 302, 17.11.2009, s. 1).

- (9) I de tillämpliga lagstiftningsakterna bör det fastställas inom vilka områden som de europeiska tillsynsmyndigheterna har befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder och hur de ska antas. I de tillämpliga lagstiftningsakterna bör fastställas delar, villkor och specifikationer, i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget när det gäller delegerade akter.
- (10) Vid fastställandet av de områden där tekniska standarder bör antas bör en lämplig avvägning göras så att det införs en enda uppsättning harmoniserade regler utan att regelverket och verkställigheten kompliceras i onödan. De områden som ska väljas ut bör enbart vara de där enhetliga tekniska regler på ett väsentligt och effektivt sätt kommer att bidra till att syftet med de relevanta lagstiftningsakterna uppnås, samtidigt som det säkerställs att Europaparlamentet, rådet och kommissionen kan göra sina politiska ställningstaganden i enlighet med de gängse förfarandena.
- (11) De frågor som behandlas i tekniska standarder bör vara av genuint teknisk karaktär och behöver utarbetas med stöd av tillsynsexperters sakkunskaper. Genom de tekniska standarder för tillsyn som antagits som delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget bör villkor för en konsekvent harmonisering av reglerna ytterligare utvecklas, specificeras och fastställas i de lagstiftningsakter som antagits av Europaparlamentet och rådet för att komplettera eller ändra vissa icke-väsentliga delar i dessa. Å andra sidan bör de tekniska standarderna för genomförande som antagits som genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget fastställa villkor för en enhetlig tillämpning av lagstiftningsakter. Tekniska standarder bör inte inbegripa politiska ställningstaganden.
- (12) I fallet med tekniska standarder för tillsyn är det lämpligt att tillämpa det förfarande som föreskrivs i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010, beroende på vad som är lämpligt. Tekniska standarder för genomförande bör antas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010, i förordning (EU) nr 1094/2010 och i förordning (EU) nr 1095/2010, beroende på vad som är lämpligt.
- (13) Tekniska standarder för tillsyn och genomförande bör bidra till en enhetlig regeluppsättning för lagstiftningen om finansiella tjänster, vilket Europeiska rådet stödde i sina slutsatser från juni 2009. Eftersom vissa krav i unionens lagstiftningsakter inte är helt harmoniserade och i enlighet med försiktighetsprincipen för tillsyn, bör bindande tekniska standarder för tillsyn och genomförande för att utveckla, specificera eller fastställa tillämpningsvillkoren för dessa krav inte hindra att medlemsstater begär ytterligare information eller inför strängare krav. Tekniska standarder för tillsyn och genomförande bör därför medge att medlemsstaterna begär ytterligare information eller inför strängare krav inom specifika områden när lagstiftningsakterna lämnar ett sådant utrymme.
- (14) I enlighet med förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 bör ESA-myndigheterna i tillämpliga fall genomföra öppna offentliga samråd vad gäller de tekniska standarderna för tillsyn eller genomförande och analysera de potentiella kostnaderna och fördelarna innan dessa standarder lämnas till kommissionen.
- (15) Tekniska standarder för tillsyn och genomförande bör kunna omfatta övergångsåtgärder där lämpliga tidsfrister anges, om kostnaderna för det omedelbara genomförandet är orimliga i förhållande till nyttan.
- (16) Samtidigt som detta direktiv antas pågår redan arbetet med att förbereda och anordna samråd om den första uppsättningen åtgärder för att genomföra rambestämmelserna enligt direktiv 2009/138/EG. För att dessa åtgärder ska kunna slutföras inom kort är det lämpligt att under en övergångsperiod ge kommissionen rätt att anta de tekniska standarder för tillsyn som föreskrivs i det här direktivet, i enlighet med förfarandet för antagande av delegerade akter. Ändringar av sådana delegerade akter eller, efter det att övergångsperioden löpt ut, eventuella tekniska standarder för tillsyn för genomförande av direktiv 2009/138/EU, bör antas i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

- (17) Det är dessutom lämpligt att låta Eiopa, efter en övergångsperiod på två år, föreslå uppdateringar av ett antal delegerade akter inom ramen för tekniska standarder för tillsyn. De uppdateringarna bör begränsas till tekniska aspekter av de berörda delegerade akterna och bör inte innebära strategiska beslut eller politiska val.
- (18) När Eiopa förbereder och utarbetar förslag till tekniska standarder för tillsyn för att anpassa delegerade akter till den tekniska utvecklingen på de finansiella marknaderna bör kommissionen se till att information om de förslagen till tekniska standarder för tillsyn översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (19) I förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 föreskrivs en mekanism för att lösa tvister mellan nationella tillsynsmyndigheter. Om en nationell tillsynsmyndighet invänder mot en annan nationell tillsynsmyndighets förfarande, med avseende på innehållet i någon av dennas åtgärder eller på grund av att den avstått från att vidta åtgärder inom ett område som specificeras i unionslagstiftningsakter i enlighet med de förordningarna, och de relevanta lagstiftningsakterna kräver samarbete, samordning eller gemensamma beslut av nationella tillsynsmyndigheter från mer än en medlemsstat, bör den berörda ESA-myndigheten på begäran av en av de berörda nationella tillsynsmyndigheterna kunna bistå myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse inom den tidsfrist som fastställs av ESA-myndigheten, vilken bör beakta eventuella relevanta tidsfrister i den tillämpliga lagstiftningen och hur komplex och brådskande tvisten är. Om en sådan tvist kvarstår, bör ESA-myndigheten kunna avgöra tvisten.
- (20) Enligt förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 krävs att sektorsspecifik lagstiftning anger när tvistlösningsmekanismen får tillämpas för att lösa tvister mellan nationella tillsynsmyndigheter. Detta direktiv bör fastställa en första grupp med sådana fall inom försäkrings- och återförsäkringssektorn, utan att hindra tillägg av ytterligare fall i framtiden. Detta direktiv bör inte hindra ESA-myndigheterna från att agera i enlighet med andra befogenheter eller utföra uppgifter som anges i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010, inklusive icke-bindande medling, och sörja för en konsekvent, effektiv och ändamålsenlig tillämpning av unionsrätten. Inom områden där det redan finns någon form av icke-bindande medling i den tillämpliga rätten eller där det förekommer tidsfrister för gemensamma beslut som ska fattas av en eller flera nationella tillsynsmyndigheter, krävs det dessutom ändringar för att säkerställa klarhet och minsta möjliga avbrott i processen för att nå ett gemensamt beslut, men också för att se till att ESA-myndigheterna ska kunna lösa tvister i tillämpliga fall. Syftet med det bindande tvistlösningsförfarandet är att lösa situationer där nationella tillsynsmyndigheter inte själva mellan sig kan lösa förfarandefrågor eller väsentliga problem med efterlevnaden av unionsrätten.
- (21) Detta direktiv bör därför identifiera de situationer där förfarandefrågor kan behöva lösas eller väsentliga problem med efterlevnaden av unionsrätten och där de nationella tillsynsmyndigheterna kanske inte kan lösa problemet på egen hand. I sådana fall bör en av de berörda nationella tillsynsmyndigheterna hänföra frågan till den berörda ESA-myndigheten. Den ESA-myndigheten bör handla i enlighet med sin inrättandeförordning och detta direktiv. Den bör med bindande verkan för de berörda nationella tillsynsmyndigheterna kunna kräva att de berörda nationella tillsynsmyndigheterna vidtar särskilda åtgärder eller avstår från att vidta åtgärder för att lösa problemet och säkerställa förenligheten med unionsrätten. I sådana fall där den relevanta unionslagstiftningsakten ger medlemsstaterna beslutsfattande behörighet, bör en ESA-myndighets beslut inte ersätta de nationella tillsynsmyndigheternas rätt att fatta egna beslut, om denna rätt överensstämmer med unionsrätten.
- (22) I direktiv 2009/138/EG föreskrivs gemensamma beslut i fråga om godkännande av ansökningar om användning av en intern modell på gruppnivå eller i dotterföretag, godkännande av ansökningar om att ett dotterbolag ska omfattas av artiklarna 238 och 239 i det direktivet och utnämmandet av en grupp tillsynsmyndighet på en annan grundval än de kriterier som föreskrivs i artikel 247 i samma direktiv. Inom samtliga de områdena bör det i en ändring tydligt anges att om en tvist uppstår får Eiopa lösa denna tvist med det förfarande som föreskrivs i förordning (EU) nr 1094/2010. På så sätt blir det tydligt att tvister bör kunna lösas och samarbete stärkas innan ett slutligt beslut fattas av den nationella tillsynsmyndigheten eller utfärdas till en institution, samtidigt som Eiopa inte får ersätta de nationella tillsynsmyndigheternas rätt att fatta egna beslut. Eiopa bör lösa tvister genom medling mellan de nationella tillsynsmyndigheternas skiljaktiga synpunkter.

- (23) Med den nya tillsynsstruktur som införs genom ESFS kommer det att krävas att de nationella tillsynsmyndigheterna samarbetar nära med ESA-myndigheterna. Ändringar i de relevanta lagstiftningsakterna bör säkerställa att det inte finns några rättsliga hinder för de skyldigheter om informationsutbyte som har införts i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 och att tillhandahållandet av uppgifter inte ger upphov till en onödig administrativ börda.
- (24) Försäkrings- och återförsäkringsföretag bör endast åläggas att lämna sådan information till sina nationella tillsynsmyndigheter som är relevant för syftena med tillsynen med hänsyn till de tillsynsmål som fastställs i direktiv 2009/138/EG. Uppgifter i en fullständig förteckning där tillgångarna redovisas post för post och andra uppgifter som bör tillhandahållas oftare än en gång per år bör krävas endast om de ytterligare kunskaper som den nationella tillsynsmyndigheten erhåller för syftet att övervaka företagens finansiella situation eller med hänsyn till de eventuella effekterna av deras beslut på den finansiella stabiliteten uppväger den börda som det innebär att beräkna och överlämna den informationen. Efter bedömningen av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagets verksamhet bör de nationella tillsynsmyndigheterna ha befogenhet att tillåta en begränsning av frekvensen och omfattningen av den information som ska rapporteras eller att göra undantag från kravet på rapportering av tillgångarna post per post endast om företaget inte överstiger särskilda tröskelvärden. Det bör säkerställas att de minsta företagen har rätt till begränsningar och undantag och att de företagen inte representerar mer än 20 procent av en medlemsstats livförsäkrings- och skadeförsäkringsmarknad eller dess återförsäkringsmarknad.
- (25) I syfte att säkerställa att den information som rapporteras av försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintresse eller försäkringsholdingbolag på gruppnivå är korrekt och fullständig bör nationella tillsynsmyndigheter inte tillåta begränsningar av den information som ska rapporteras eller undantag från kravet att rapportera tillgångarna post per post för företag som ingår i en grupp, såvida inte den nationella tillsynsmyndigheten är övertygad om att rapporteringskravet skulle vara olämpligt med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.
- (26) På de områden där kommissionen enligt direktiv 2009/138/EG för närvarande har befogenhet att anta genomförandeåtgärder, där dessa åtgärder är akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter och som kompletterar eller ändrar vissa icke-väsentliga delar i det direktivet i den mening som avses i artikel 290 i EUF-fördraget, bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med den artikeln eller tekniska standarder för tillsyn i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.
- (27) För att säkerställa likabehandling av alla försäkrings- och återförsäkringsföretag som beräknar solvenskapitalkravet enligt direktiv 2009/138/EG, på grundval av standardformeln, eller för att ta hänsyn till utvecklingen på marknaden, bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter med hänsyn till beräkningen av solvenskapitalkravet på grundval av standardformeln.
- (28) I det fall riskerna inte i tillräcklig utsträckning täcks av en undergrupp till en riskmodul bör Eiopa ges befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa kvantitativa gränser och kriterier för godtagbara tillgångar vid beräkning av solvenskapitalkravet på grundval av standardformeln.
- (29) För att säkerställa en konsekvent beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna hos försäkrings- och återförsäkringsföretag enligt direktiv 2009/138/EG är det nödvändigt att ett centralt organ regelbundet härleder, offentliggör och uppdaterar vissa tekniska uppgifter vad gäller riskfria räntesatser för relevanta durationer, med beaktande av iakttagelser på den finansiella marknaden. Det sätt på vilket de riskfria räntesatserna för relevanta durationer härleds bör vara transparent. Med tanke på dessa uppgifters tekniska och försäkringsrelaterade natur bör de utföras av Eiopa.
- (30) De riskfria räntesatserna för relevanta durationer bör undvika artificiell volatilitet för försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel och erbjuda incitament för god riskhantering. Valet av tidpunkt för att inleda extrapoleringen av riskfria räntesatser bör ge företagen möjlighet att vid beräkning av bästa skattning med obligationer matcha de kassaflöden som diskonteras med icke-extrapolerade räntesatser. Under marknadsförhållanden liknande dem som råder den dag då detta direktiv träder i kraft bör extrapoleringen av riskfria räntesatser, särskilt i euro, ha utgångspunkt i en återstående löptid på 20 år. Under liknande marknadsförhållanden som råder den dag då detta direktiv träder i kraft bör den extrapolerade delen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer, särskilt i euro, konvergera på ett sådant sätt mot den slutliga terminkursen att den extrapolerade terminsräntan för löptider som sträcker sig 40 år längre fram i tiden än tidpunkten för inledandet av

extrapoleringen av de extrapolerade terminskurserna inte avviker mer än tre räntepunkter från den slutliga terminskursen. För andra valutor än euron bör hänsyn tas till särdragen på de lokala obligations- och swapmarknaderna när tidpunkten för inledandet av extrapoleringen av riskfria räntesatser och den lämpliga konvergensperioden för den slutliga terminskursen fastställs.

- (31) Om försäkrings- och återförsäkringsföretag innehar obligationer eller andra tillgångar med liknande kassaflödesegenskaper fram till förfalldagen, är de inte exponerade för risken för ändringar i spreaden för de tillgångarna. För att undvika att ändringar i tillgångens spreadar påverkar dessa företags kapitalbasvolym bör företagen tillåtas att justera de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning i linje med förändringarna av spreaden för sina tillgångar. Tillämpningen av en sådan justering bör inte kräva tillsynsmyndighetens godkännande och strikta krav på tillgångar och skulder bör säkerställa att försäkringsföretaget och återförsäkringsföretaget kan hålla kvar sina tillgångar till förfalldatum. Särskilt bör kassaflödena för tillgångar och skulder matchas och tillgångarna bör ersättas i syfte att bibehålla matchningen endast när de förväntade kassaflödena har ändrats väsentligt, såsom när en obligation skrivs ner eller vid fallissemang. Försäkrings- och återförsäkringsföretag bör offentligt redogöra för hur matchningsjusteringen påverkat deras finansiella position för att trygga fullgod transparens.
- (32) I syfte att undvika procykliska investeringsbeteenden bör försäkrings- och återförsäkringsföretag tillåtas att justera de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning av försäkringstekniska avsättningar för att mildra effekterna av mycket stora räntedifferenser för obligationer. En sådan volatilitetsjustering bör bygga på referensportföljer för de företagens relevanta valutor och, vid behov för att säkra representativitet, på referensportföljer för de nationella försäkringsmarknaderna. För att trygga fullgod transparens bör försäkrings- och återförsäkringsföretag offentligt redogöra för hur volatilitetsjusteringen påverkat deras finansiella position.
- (33) Med hänsyn till vikten av diskontering vid beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna bör direktiv 2009/138/EG säkerställa enhetliga villkor för försäkrings- och återförsäkringsföretagens val av diskonteringsräntor. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att fastställa relevanta riskfria räntesatser för relevanta durationer för att använda vid beräkningen av bästa skattning och de grundläggande räntedifferenserna för beräkningen av matchningsjusteringen och volatilitetsjusteringen. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾. Dessa genomförandeakter bör ta hänsyn till den tekniska information som fås från och offentliggörs av Eiopa. Det rådgivande förfarandet bör användas för antagande av de genomförandeakterna.
- (34) Kommissionen bör anta genomförandeakter med omedelbar verkan om det, i vederbörligen motiverade fall hänförliga till riskfria räntesatser för relevanta durationer, är nödvändigt på grund av tvingande skäl till skyndsamt.
- (35) I syfte att mildra oönskade potentiella procykliska effekter bör perioden för återupprättande av efterlevnaden av solvenskapitalkravet utökas under exceptionellt svåra förhållanden, inbegripet i fall av stora kursfall på finansiella marknaderna, förhållanden med ihållande låga räntor och katastrofer med stora efterverkningar, som påverkar försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser. Eiopa bör vara ansvarigt för att konstatera huruvida exceptionellt svåra förhållanden råder och kommissionen bör ges befogenheter att vidta åtgärder med stöd av delegerade akter och genomförandeakter som närmare anger kriterier och relevanta förfaranden.
- (36) I samband med matchningsjusteringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer enligt detta direktiv bör kravet att den portfölj med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser på vilken matchningsjusteringen tillämpas och portföljen med avsatta tillgångar identifieras, förvaltas och organiseras separat från företagets övriga verksamheter, och att dessa tillgångar inte kan användas för att täcka förluster som uppstår inom företagets övriga verksamheter, förstås i ett ekonomiskt perspektiv. Det bör inte innebära ett krav på att medlemsstaterna ska ha ett juridiskt begrepp för separerade fonder i den nationella lagstiftningen. Företag som utnyttjar matchningsjusteringen bör identifiera, organisera och förvalta portföljen med tillgångar och förpliktelser separat från

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

andra delar av affärsverksamheten och bör därför inte tillåtas att hantera risker som uppstår i andra delar av verksamheten genom att utnyttja den avsatta tillgångsportföljen. Samtidigt som detta gör det möjligt att förvalta portföljen effektivt behöver den minskade möjligheten till överföring och diversifiering mellan den avsatta portföljen och återstoden av företagen, med hänsyn till matchningsjusteringen, återspeglas i justeringar av kapitalbasmedel och solvenskapitalkravet.

- (37) Spreaden för den referensportfölj som avses i detta direktiv bör fastställas på ett transparent sätt genom utnyttjande av relevanta index när så är möjligt.
- (38) I syfte att säkra en transparent tillämpning av volatilitetsjusteringen, matchningsjusteringen och de övergångsåtgärder för riskfria räntesatser och försäkringstekniska avsättningar som fastställs i detta direktiv, bör försäkrings- och återförsäkringsföretag offentliggöra effekterna av att inte tillämpa dessa åtgärder på sina finansiella positioner, inbegripet effekter på beloppet för de försäkringstekniska avsättningarna, solvenskapitalkravet, minimikapitalkravet enligt direktiv 2009/138/EG, primärkapitalet och beloppet för medräkningsbara kapitalbasmedel som kan täcka minimikapitalkravet och solvenskapitalkravet.
- (39) Medlemsstaterna bör i sin nationella lagstiftning kunna ge sina nationella tillsynsmyndigheter befogenheter att tillåta, och under exceptionella omständigheter avvisa, utnyttjandet av volatilitetsjusteringen.
- (40) För att säkerställa att vissa tekniska uppgifter till solvenskapitalkravet med tillämpning av standardformeln tillhandahålls regelbundet, t.ex. för att möjliggöra harmoniserade strategier för användningen av tariffer, bör särskilda uppgifter tilldelas Eiopa. Erkännandet av kreditvärderingsinstitut bör anpassas till och göras förenligt med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾. Överlappning med förordning (EG) nr 1060/2009 bör undvikas och därför är det motiverat att ge den gemensamma kommitté för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättats genom förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 en roll. Eiopa bör utnyttja Esmas kompetens och erfarenhet optimalt. Exakt hur sådana uppgifter ska utföras bör anges närmare i de åtgärder som antas genom delegerade akter eller genomförandeakter.
- (41) Förteckningar över regionala regeringar och lokala myndigheter som offentliggörs av Eiopa bör inte vara mer detaljerade än vad som är nödvändigt för att se till att dessa regeringar eller myndigheter behandlas på samma sätt endast om exponeringsriskerna är lika stora som för centralregeringarna.
- (42) För att säkerställa en harmoniserad strategi enligt direktiv 2009/138/EG för att fastställa när återhämtningsperioden för överträdelse mot solvenskapitalkravet får förlängas, bör det specificeras vilka villkor som anses utgöra ett "exceptionellt svårt förhållande". Eiopa bör vara ansvarigt för att konstatera när sådana exceptionellt svåra förhållanden råder och kommissionen bör ges befogenheter att anta åtgärder med stöd av delegerade akter och genomförandeakter som närmare anger kriterier och relevanta förfaranden i fall av sådana exceptionellt svåra förhållanden.
- (43) För att säkerställa överensstämmelse mellan sektorerna och få intressena att sammanfalla hos företag som "ompaketerar" lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer eller sponsorer) och intressena hos försäkrings- eller återförsäkringsföretag som investerar i sådana värdepapper eller instrument, bör kommissionen ges befogenhet att anta åtgärder genom delegerade akter inom ramen för investeringar i ompaketerade lån i enlighet med direktiv 2009/138/EG som inte bara anger kraven, utan även konsekvenserna om de överträds.
- (44) För att möjliggöra större enhetlighet vid de förfaranden som föreskrivs i direktiv 2009/138/EG för myndigheternas godkännande av företagsspecifika parametrar, styrdokument för ändringar av modeller, specialföretag samt fastställande och upphävande av kapitaltillägg, bör kommissionen ges befogenhet att anta åtgärder genom delegerade akter som anger relevanta förfaranden på dessa områden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (45) Den utveckling som Internationella organisationen för försäkringstillsynsmyndigheter bedriver när det gäller en global, riskbaserad solvensstandard är fortlöpande och bidrar fortsättningsvis till ökad tillsynssamordning och tillsynssamarbete internationellt. Bestämmelserna i direktiv 2009/138/EG som hänför sig till kommissionens delegerade akter där det fastställs om likvärdighet för tredjeländers solvens- och tillsynsordningar är förenligt med målet att främja internationell konvergens mot införandet av riskbaserade solvens- och tillsynsordningar. För att ta hänsyn till att vissa tredjeländer kan behöva mer tid för att anpassa och tillämpa solvens- och tillsynsordningar som helt uppfyller kriterierna för att bedömas som likvärdig, är det nödvändigt att närmare ange villkor för hur sådana ordningar i tredjeländer ska behandlas för att dessa tredjeländer bör kunna bedömas som tillfälligt likvärdiga. Kommissionens delegerade akter där det fastställs om tillfällig likvärdighet bör om så är lämpligt ta hänsyn till den internationella utvecklingen. Om kommissionen fastställer att ett tredjelands tillsynsordning för grupp-tillsyn är tillfälligt likvärdig, bör ytterligare tillsynsrapportering tillåtas i syfte att garantera att försäkringstagare och förmånstagare skyddas inom unionen.
- (46) Med hänsyn till försäkringsmarknadens särskilda struktur bör kommissionen, i syfte att trygga lika villkor för försäkrings- och återförsäkringsföretag etablerade i tredjeländer, oavsett om deras moderbolag är etablerade inom unionen eller inte, kunna fastställa att ett tredje land är tillfälligt likvärdigt när det gäller beräkning av grupp-tillsynskrav och medräkningsbara kapitalbasmedel för att uppfylla de kraven.
- (47) För att se till att berörda aktörer informeras korrekt om försäkrings- och återförsäkringsgruppernas struktur måste information om deras juridiska struktur samt styr- och organisationsstruktur offentliggöras för allmänheten. Den informationen bör åtminstone innehålla uppgifter om firmanamn, typ av affärsverksamhet och dotterbolagens etableringsland, väsentliga anknutna företag och betydande filialer.
- (48) I kommissionens beslut om huruvida ett tredjelands solvens- eller tillsynsordning är helt eller tillfälligt likvärdig bör i förekommande fall hänsyn tas till förekomsten av övergångsåtgärder i dessa tredjeländers ordningar samt åtgärdernas varaktighet och karaktär.
- (49) För att göra det möjligt för europeiska kooperativa föreningar, inrättade genom rådets förordning (EG) nr 1435/2003⁽¹⁾, att tillhandahålla försäkrings- och återförsäkringstjänster är det nödvändigt att utöka förteckningen över tillåtna former för företags- och återförsäkringsföretag enligt direktiv 2009/138/EG för att inbegripa europeiska kooperativa föreningar.
- (50) Minimikapitalkravets grundbelopp i euro för försäkrings- och återförsäkringsföretagen bör justeras. Detta är nödvändigt på grund av att grundbeloppen till de befintliga kapitalkraven för sådana företag har justerats regelbundet för att anpassas till inflationen.
- (51) Beräkningen av solvenskapitalkravet för sjukförsäkringar bör återspegla nationella utjämningsystem och även beakta ändringar i den nationella hälso- och sjukvårdslagstiftningen, eftersom dessa faktorer är grundläggande delar i försäkringssystemet inom de nationella marknaderna för hälso- och sjukvård.
- (52) Vissa genomförandebefogenheter som tilldelas i enlighet med artikel 202 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen bör ersättas med lämpliga bestämmelser enligt artikel 290 i EUF-fördraget.
- (53) Anpassningen av kommittéförfarandet till EUF-fördraget, och särskilt artikel 290, bör ske från fall till fall. För att kunna beakta den tekniska utvecklingen på de finansiella marknaderna och specificera de krav som fastställs genom de direktiv som ändras genom detta direktiv, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget. Delegerade akter bör i synnerhet antas när det gäller detaljer som rör förvaltningskrav, värdering, tillsynsrapportering och offentliggörande, fastställande och klassificering av kapitalbasmedel, standardformeln för beräkning av solvenskapitalkravet (inklusive eventuella följdändringar avseende kapitaltillägg) och val av metoder och antaganden för beräkningen av försäkringstekniska avsättningar.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1435/2003 av den 22 juli 2003 om stadga för europeiska kooperativa föreningar (SCE-föreningar) (EUT L 207, 18.8.2003, s. 1).

- (54) I förklaring nr 39 om artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, noterade konferensen kommissionens avsikt att i enlighet med sin etablerade praxis även i fortsättningen samråda med experter som utsetts av medlemsstaterna vid utarbetandet av kommissionens utkast till delegerade akter för finansiella tjänster.
- (55) Europaparlamentet och rådet bör kunna invända mot den delegerade akten inom en period på tre månader från delgivningsdatum. På Europaparlamentets eller rådets initiativ bör denna frist kunna förlängas med tre månader i fråga om väsentliga problemområden. Europaparlamentet och rådet bör också ha möjlighet att underrätta de övriga institutionerna om att de inte kommer att göra några invändningar. Ett sådant tidigt godkännande av delegerade akter är särskilt lämpligt om en tidsfrist måste respekteras, till exempel när det finns tidsplaner i grundakten för kommissionens rätt att anta delegerade akter.
- (56) Mot bakgrund av finanskrisen och de procykliska mekanismer som bidrog till att den uppstod och som förstärkte dess effekter, utfärdade rådet för finansiell stabilitet, Baselkommittén för banktillsyn och G20-gruppen rekommendationer för att mildra de procykliska effekterna av den finansiella regleringen. Dessa rekommendationer har en direkt relevans för försäkrings- och återförsäkringsföretag, vilka utgör viktiga delar av finanssystemet.
- (57) För att uppnå samstämmig tillämpning av detta direktiv och säkerställa makrotillsyn i hela unionen bör Europeiska systemrisknämnden, som etablerats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁽¹⁾, utarbeta principer som skräddarsyts för unionens ekonomi.
- (58) Finanskrisen har visat att finansinstituten i stor utsträckning underskattade nivån på den motpartsrisk som är förknippad med OTC-derivat. Detta föranledde G20-gruppen att i september 2009 begära att fler OTC-derivat ska clearas genom en central motpart. Dessutom begärde de att OTC-derivat som inte kan clearas centralt ska omfattas av högre kapitalkrav för att de högre risker de är förknippade med ska återspeglas korrekt.
- (59) Vid beräkningen av standardformeln för solvenskapitalkravet bör exponeringar mot kvalificerade centrala motparter behandlas konsekvent med behandlingen av sådana exponeringar i kapitalkraven för kreditinstitut och finansinstitut, enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) nr 575/2013, i synnerhet när det gäller skillnader i behandlingen mellan kvalificerade centrala motparter och andra motparter.
- (60) I syfte att se till att unionens mål om långsiktig hållbar tillväxt och målen i direktiv 2009/138/EG, att främst skydda försäkringstagare och även trygga finansiell stabilitet, fortsätter att uppnås, bör kommissionen se över lämpligheten av de metoder, antaganden och standardparametrar som används vid beräkningen av standardformeln för solvenskapitalkravet inom fem år efter det att direktiv 2009/138/EG börjar tillämpas. Översynen bör särskilt baseras på den övergripande erfarenheten hos de försäkrings- och återförsäkringsföretag som använder standardformeln för solvenskapitalkravet under en övergångsperiod. I översynen bör även hänsyn tas till tillgängsklassernas och de finansiella instrumentens resultat, beteendet hos dem som investerar i de tillgångarna och finansiella instrumenten samt utvecklingen när det gäller fastställande av internationella standarder för finansiella tjänster. Översynen av standardparametrarna för vissa tillgångsklasser, såsom räntebärande värdepapper och långsiktig infrastruktur, kan behöva prioriteras.
- (61) För att möjliggöra en smidig övergång i enlighet med direktiv 2009/138/EG till ett nytt system är det nödvändigt att fastställa infasningsperioder och särskilda övergångsperioder. Övergångsbestämmelserna bör syfta till att undvika marknadsstörningar, begränsa konflikter med befintliga produkter och säkra tillgången på försäkringsprodukter. Övergångsbestämmelserna bör uppmuntra företag att så snart som möjligt övergå till att följa de särskilda bestämmelserna i det nya systemet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

- (62) Det är nödvändigt att fastställa en övergångsordning för tjänstepensionsverksamhet som drivs av försäkringsföretag enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG ⁽¹⁾ under den tid som kommissionen utför sin översyn av det direktivet. Övergångsperioden bör löpa ut så snart som ändringarna till direktiv 2003/41/EG träder i kraft.
- (63) Utan hinder av den provisoriska tillämpningen av direktiv 2009/138/EG, särskilt när det gäller bedömningar relaterade till godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företagsspecifika parametrar, specialföretag, undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker och övergångsbestämmelsen för beräkning av bästa skattning vad avser försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser som motsvarar inbetalda premier för befintliga kontrakt, bör rådets direktiv 64/225/EEG ⁽²⁾, 73/239/EEG ⁽³⁾, 73/240/EEG ⁽⁴⁾, 76/580/EEG ⁽⁵⁾, 78/473/EEG ⁽⁶⁾, 84/641/EEG ⁽⁷⁾, 87/344/EEG ⁽⁸⁾, 88/357/EEG ⁽⁹⁾ och 92/49/EEG ⁽¹⁰⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG ⁽¹¹⁾, 2001/17/EG ⁽¹²⁾, 2002/83/EG ⁽¹³⁾ och 2005/68/EG ⁽¹⁴⁾ (tillsammans kallade *Solvens I*), i deras ändrade lydelse enligt de rättsakter som förtecknas i del A i bilaga VI till direktiv 2009/138/EG, fortsätta att gälla fram till utgången av 2015.
- (64) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring av den 28 september 2011 om förklarande dokument har medlemsstaterna åtagit sig att, i motiverade fall, låta anmälan om införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan ett direktivs olika delar och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv och direktiv 2009/138/EG anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (65) Eftersom målen med detta direktiv – nämligen att förbättra den inre marknadens funktionssätt genom att säkerställa en hög, effektiv och enhetlig nivå av stabilitetsreglering och tillsyn, skydda försäkringstagare och förmånstagare och därigenom företag och konsumenter, skydda finansiella marknadernas integritet, effektivitet och korrekta funktionssätt, upprätthålla det finansiella systemets stabilitet och stärka den internationella samordningen av tillsynen – inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av den planerade åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (66) Direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 bör därför ändras i enlighet med detta.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EGT L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁽²⁾ Rådets direktiv 64/225/EEG av den 25 februari 1964 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten och i friheten att tillhandahålla tjänster avseende återförsäkring och retrocession (EGT 56, 4.4.1964, s. 878).

⁽³⁾ Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 3).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 73/240/EEG av den 24 juli 1973 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten för verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 20).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv nr 76/580/EEG av den 29 juni 1976 om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 189, 13.7.1976, s. 13).

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 78/473/EEG av den 30 maj 1978 om samordning av lagar och andra författningar som avser koassuransverksamhet inom gemenskapen (EGT L 151, 7.6.1978, s. 25).

⁽⁷⁾ Rådets direktiv 84/641/EEG av den 10 december 1984 om ändring, speciellt med avseende på reserisker, i första direktivet (73/239/EEG) om samordning av lagar och andra författningar om rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 339, 27.12.1984, s. 21).

⁽⁸⁾ Rådets direktiv 87/344/EEG av den 22 juni 1987 om samordning av lagar och andra författningar angående rättsskydds försäkring (EGT L 185, 4.7.1987, s. 77).

⁽⁹⁾ Rådets andra direktiv 88/357/EEG av den 22 juni 1988 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG (EGT L 172, 4.7.1988, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (EGT L 330, 5.12.1998, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/17/EG av den 19 mars 2001 om rekonstruktion och likvidation av försäkringsföretag (EGT L 110, 20.4.2001, s. 28).

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (EGT L 345, 19.12.2002, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2003/71/EG

Direktiv 2003/71/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 5.4 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Om de slutgiltiga villkoren för erbjudandet inte ingår i vare sig grundprospektet eller något tillägg, ska de göras tillgängliga för investerarna, registreras hos den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten samt meddelas av den behöriga myndigheten till den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten/värdmedlemsstaterna så snart det är praktiskt möjligt när ett erbjudande till allmänheten görs, och om möjligt före den tidpunkt då erbjudandet till allmänheten börjar gälla eller de berörda värdepappren tas upp till handel. Hemmedlemsstatens behöriga myndighet ska meddela de slutliga villkoren till Esmå. De slutgiltiga villkoren ska innehålla information som endast avser värdepappersnoten och ska inte användas för att komplettera grundprospektet. Artikel 8.1 a ska tillämpas i sådana fall.”

2. Artikel 11.3 ska ersättas med följande:

”3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller denna artikel ska Esmå utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare ange vilken information som ska införlivas genom hänvisning.

Esmå ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.”

3. Artikel 13.7 ska ersättas med följande:

”7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller godkännandet av prospekt ska Esmå utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera förfarandena för godkännande av prospekt och villkoren för justering av tidsfristerna.

Esmå ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.”

4. Artikel 14.8 ska ersättas med följande:

”8. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller denna artikel ska Esmå utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera bestämmelserna om offentliggörande av prospekt i punkterna 1–4.

Esmå ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.”

5. Artikel 15.7 ska ersättas med följande:

”7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller denna artikel ska Esmå utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera bestämmelserna i fråga om spridning av annonser som gäller planerade erbjudanden av värdepapper till allmänheten eller upptagande till handel på en reglerad marknad, framför allt innan prospektet har gjorts tillgängliga för allmänheten eller innan teckningstiden inletts samt specificera bestämmelserna i punkt 4.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.”

6. Följande artikel ska införas:

”Artikel 31a

Esmas personal och resurser

Esma ska göra en bedömning av de personal- och resursbehov som uppstår till följd av befogenheterna och uppgifterna i enlighet med detta direktiv och översända en rapport om detta till Europaparlamentet, rådet och kommissionen.”

Artikel 2

Ändringar av direktiv 2009/138/EG

Direktiv 2009/138/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13 ska ändras på följande sätt:

a) Följande led ska införas efter led 32:

”32a. *kvalificerad central motpart*: en central motpart som antingen auktoriserats i enlighet med artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 (*) eller erkänts i enlighet med artikel 25 i den förordningen,

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).”

b) Följande led ska läggas till:

”40. *externt ratinginstitut eller ECAI*: ett kreditvärderingsinstitut som är registrerat eller certifierat i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 (**) eller en centralbank som utfärdar kreditbetyg som inte omfattas av den förordningen.

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut (EUT L 302, 17.11.2009, s. 1).”

2. Artikel 17.3 ska ersättas med följande:

”3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a beträffande de företagsformer som anges i bilaga III, med undantag av punkterna 28 och 29 i delarna A, B och C.”

3. Följande artikel ska införas:

”Artikel 25a

Anmälan och offentliggörande av auktorisation eller återkallande av auktorisation

Varje auktorisation eller återkallande av en auktorisation ska anmälas till Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 (***). Namnet på varje försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag som beviljats auktorisation ska föras in på en förteckning. Eiopa ska offentliggöra denna förteckning på sin webbplats och hålla den uppdaterad.

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).”

4. Artikel 29.4 ska ersättas med följande:

”4. I de delegerade akter, tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande som kommissionen antar ska proportionalitetsprincipen beaktas så att detta direktiv tillämpas proportionerligt, särskilt när det gäller små försäkringsföretag.

I de förslag till tekniska standarder för tillsyn som överlämnats av Eiopa i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010, de förslag till tekniska standarder för genomförande som lagts fram i enlighet med artikel 15 i den förordningen och de riktlinjer och rekommendationer som utfärdats i enlighet med artikel 16 i samma förordning ska proportionalitetsprincipen beaktas så att detta direktiv tillämpas proportionerligt, särskilt när det gäller små försäkringsföretag.”

5. Artikel 31.4 ska ersättas med följande:

”4. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 35, 51, 254.2 och 256 ska kommissionen enligt artikel 301a anta delegerade akter för punkt 2 i den här artikeln med närmare uppgifter om de centrala aspekter för vilka aggregerade statistiska uppgifter ska offentliggöras och om innehållsförteckningar och publiceringsdatum för dessa offentliggöranden.

5. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av punkt 2 i denna artikel, och utan att tillämpningen av artiklarna 35, 51, 254.2 och 256 påverkas, ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera mallarna för och strukturen på det offentliggörande som anges i den här artikeln.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 september 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

6. I artikel 33 ska följande stycken läggas till:

”Om en tillsynsmyndighet har underrättat tillsynsmyndigheterna i en värdmedlemsstat om att den kommer att utföra undersökningar på plats i enlighet med första stycket, och om den tillsynsmyndigheten är förhindrad att utföra dessa undersökningar på plats eller om dessa tillsynsmyndigheter i värdmedlemsstaten i praktiken inte har möjlighet att utöva sin rätt att delta i enlighet med andra stycket, får tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.

I enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 får Eiopa delta i undersökningar på plats om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.”

7. Artikel 35 ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 1 ska inledningen ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag lämnar tillsynsmyndigheterna de uppgifter som är nödvändiga för tillsynen med hänsyn till de tillsynsmål som fastställs i artiklarna 27 och 28. Sådana uppgifter ska minst omfatta vad som krävs för följande under genomförandet av förfarandet i artikel 36:”

- b) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Om den i förväg fastställda periodicitet som avses i punkt 2 a i understiger ett år kan de berörda myndigheterna, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 129.4, begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen om

- a) överlämnandet av dessa uppgifter skulle vara alltför betungande mot bakgrund av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företags verksamhet,

- b) uppgifterna rapporteras minst årligen.

Tillsynsmyndigheterna ska inte begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen till en frekvens som är kortare än ett år för försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en del av en grupp i den mening som avses i artikel 212.1 c, såvida inte företaget på ett övertygande sätt kan påvisa för tillsynsmyndigheten att en regelbunden tillsynsrapportering till en frekvens som är kortare än ett år är olämplig med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.

Begränsning av den regelbundna tillsynsrapporteringen ska endast beviljas försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte representerar mer än 20 % av en medlemsstats livförsäkrings- och skadeförsäkringsmarknad eller dess återförsäkringsmarknad, där andelen av skadeförsäkringsmarknaden grundas på bruttopremieinkomsterna och andelen av livförsäkringsmarknaden på tekniska bruttoavsättningar.

Tillsynsmyndigheterna ska prioritera de minsta företagen när de fastställer vilka företag som kan omfattas av dessa begränsningar.

7. De berörda tillsynsmyndigheterna får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen eller bevilja försäkrings- och återförsäkringsföretag undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post om

- a) överlämnandet av dessa uppgifter skulle vara alltför betungande mot bakgrund av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagets verksamhet,
- b) överlämnandet av dessa uppgifter inte är nödvändigt för den effektiva tillsynen över företaget,
- c) undantaget inte undergräver de berörda finanssystemens stabilitet i unionen, och
- d) företaget kan tillhandahålla dessa uppgifter på *ad-hoc*-basis.

Tillsynsmyndigheterna ska inte begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen för försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en del av en grupp i den mening som avses i artikel 212.1 c, såvida inte företaget på ett övertygande sätt kan påvisa för tillsynsmyndigheten att en rapportering där tillgångarna redovisas post för post är olämplig med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i gruppens verksamhet och med beaktande av den finansiella stabiliteten.

Undantaget från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post ska endast beviljas försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte representerar mer än 20 procent av en medlemsstats livförsäkrings- och skadeförsäkringsmarknad eller dess återförsäkringsmarknad, där andelen av skadeförsäkringsmarknaden grundas på bruttopremieinkomsterna och andelen av livförsäkringsmarknaden på tekniska bruttoavsättningar.

Tillsynsmyndigheterna ska ge prioritet till de minsta företagen när de fastställer vilka företag som kan omfattas av de undantagen.

8. Med hänsyn till tillämpningen av punkterna 6 och 7 ska tillsynsmyndigheterna, som en del av översynen av tillsynsprocessen, bedöma om överlämnandet av uppgifter skulle vara alltför betungande mot bakgrund av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagets verksamhet, med beaktande av åtminstone

- a) volymen av företagets premier och försäkringstekniska avsättningar,
- b) volatiliteten för de anspråk och förmåner som företaget täcker,
- c) de marknadsrisker som företagets investeringar ger upphov till,
- d) riskkoncentrationsnivån,
- e) det totala antalet livförsäkrings- och skadeförsäkringsklasser för vilka auktorisering beviljas,
- f) eventuella effekter av förvaltningen av företagets tillgångar på den finansiella stabiliteten,
- g) företagets system och strukturer för att tillhandahålla information för tillsynsändamål och det styrdokument som avses i punkt 5,
- h) lämpligheten av företagets förvaltningssystem,
- i) storleken på de kapitalbasmedel som täcker solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet,
- j) huruvida företaget är ett captivebolag för försäkring eller återförsäkring som endast täcker risker som är förknippade med den industri- eller handelsgrupp som det tillhör.

9. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera de uppgifter som avses i punkterna 1–4 i den här artikeln och tidsfristerna för inlämnade av dessa uppgifter, i syfte att nå en lämplig grad av enhetlighet i rapporteringen till tillsynsorganen.

10. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor i förhållande till denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av den regelbundna tillsynsrapporteringen med avseende på mallarna för överlämnande av uppgifter till de tillsynsmyndigheter som avses i punkterna 1 och 2.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

11. För att främja en sammanhängande och konsekvent tillämpning av punkterna 6 och 7 ska Eiopa utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att närmare specificera de metoder som ska användas vid fastställande av den marknadsandel som avses i tredje stycket i punkterna 6 och 7.”

8. Artikel 37 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Led b ska ersättas med följande:

”b) Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för solvenskapitalkravet, beräknat enligt en fullständig eller partiell intern modell i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3, på grund av att vissa kvantifierbara risker inte beaktas i tillräcklig utsträckning och det inte har lyckats att inom skäligen tid anpassa modellen så att den bättre ger uttryck för den föreliggande riskprofilen.”

ii) Följande led ska läggas till:

”d) Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillämpar den matchningsjustering som avses i artikel 77b, den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d eller de övergångsåtgärder som avses i artiklarna 308c och 308d och tillsynsmyndigheten har funnit att detta företags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för dessa justeringar och övergångsåtgärder.”

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. I de fall som anges i led a och b i punkt 1 ska kapitaltillägget beräknas så att det säkerställs att företaget uppfyller kraven i artikel 101.3.

I de fall som beskrivs under punkt 1 c ska kapitaltillägget vara proportionerligt mot de betydande risker som uppstått på grund av de brister som föranledde tillsynsmyndigheten att besluta om kapitaltillägg.

I de fall som beskrivs under punkt 1 d ska kapitaltillägget vara proportionerligt mot de betydande risker som uppstått på grund av de avvikelser som avses i den punkten.”

c) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera de omständigheter under vilka ett krav på kapitaltillägg kan föreläggas.

7. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera metoderna för beräkningen av kapitaltillägg.

8. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning med avseende på denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för beslut om att fastställa, beräkna och upphäva kapitaltillägg.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.”

9. I artikel 38.2 ska följande stycken läggas till:

”Om en tillsynsmyndighet har underrättat den berörda myndigheten i tjänsteleverantörens medlemsstat om att den kommer att utföra kontroll på plats i enlighet med denna punkt, eller om den utför en kontroll på plats i enlighet med första stycket och denna tillsynsmyndighet i praktiken inte har möjlighet att utöva sin rätt att utföra denna kontroll på plats, får tillsynsmyndigheten hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

I enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska Eiopa ha rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.”

10. Artikel 44 ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 2 ska följande stycke läggas till:

”Om försäkrings- eller återförsäkringsföretag tillämpar den matchningsjustering som avses i artikel 77b eller den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d ska de upprätta en likviditetsplan för inkommande och utgående kassaflöden när det gäller de tillgångar och skulder som omfattas av de justeringarna.”

- b) Följande punkt ska införas:

”2a. När det gäller förvaltning av tillgångar och skulder ska försäkrings- och återförsäkringsföretag regelbundet bedöma följande:

- a) Hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för de antaganden som ligger till grund för de riskfria räntesatser för relevanta durationer som avses i artikel 77a.

- b) Om den matchningsjustering som avses i artikel 77b tillämpas

- i) hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för de antaganden som ligger till grund för beräkningen av matchningsjusteringen, inbegripet beräkningen av den grundläggande räntedifferens (spreaden) som avses i artikel 77c.1 b, och de eventuella effekterna av en tvångsförsäljning av tillgångar på deras medräkningsbara kapitalbasmedel,
- ii) hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för ändringar i sammansättningen av portföljen med avsatta tillgångar,
- iii) effekterna av minskningen av matchningsjusteringen till noll.

- c) Om den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d tillämpas,

- i) hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för de antaganden som ligger till grund för beräkningen av volatilitetsjusteringen och de eventuella effekterna av en tvångsförsäljning av tillgångar på deras medräkningsbara kapitalbasmedel,
- ii) effekterna av minskningen av volatilitetsjusteringen till noll.

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska årligen lägga fram de bedömningar som avses i leden a, b och c i första stycket för tillsynsmyndigheten som en del av den information som ska rapporteras enligt artikel 35. I det fall minskningen av matchningsjusteringen eller volatilitetsjusteringen till noll skulle innebära att solvenskapitalkravet inte efterlevs, ska företagen även överlämna en analys av de åtgärder det skulle kunna tillämpa i en sådan situation för att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller för att reducera riskprofilen för att återupprätta efterlevnaden av solvenskapitalkravet.

Om den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d tillämpas, ska det styrdokument för riskhantering som avses i artikel 41.3 innehålla en policy för kriterierna för tillämpningen av volatilitetsjusteringen.”

- c) Följande punkt ska införas:

”4a. För att undvika ett alltför stort utnyttjande av externa ratinginstitut vid utnyttjande av extern kreditvärdering för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna och solvenskapitalkravet, ska försäkrings- och återförsäkringsföretag som en del av sin riskhantering bedöma huruvida de externa kreditvärderingarna är korrekta genom att använda ytterligare värderingar när det är möjligt, i syfte att undvika ett mekaniskt beroende av externa värderingar.

För att säkerställa enhetliga villkor vid tillämpningen av denna punkt ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för att bedöma externa kreditvärderingar.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i andra stycket.”

11. I artikel 45 ska följande punkt läggas till:

”2a. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillämpar den matchningsjustering som avses i artikel 77b, den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d eller de övergångsåtgärder som fastställs i artiklarna 308c och 308d, ska de utföra den bedömning av efterlevnad av kapitalkraven som avses i punkt 1 b både genom att beakta och inte beakta de justeringarna och övergångsåtgärderna.”

12. Artikel 50 ska ersättas med följande:

”Artikel 50

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera följande:

a) Delarna i de system som avses i artiklarna 41, 44, 46 och 47, särskilt de områden som ska tas upp i försäkrings- och återförsäkringsföretagens styrdokument för ALM-tekniker och placeringar som avses i artikel 44.2.

b) De funktioner som avses i artiklarna 44, 46, 47 och 48.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller detta avsnitt ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera följande:

a) Kraven i artikel 42 och de företagsfunktioner som berörs av dem.

b) Villkor för uppdragsavtal, särskilt till tjänsteleverantörer i tredjeländer.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller den bedömning som avses i artikel 45.1 a ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera delarna av denna bedömning.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

13. Artikel 51 ska ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”1a. Om den matchningsjustering som avses i artikel 77b tillämpas, ska den beskrivning som avses i punkt 1 d inkludera en beskrivning av matchningsjusteringen och den portfölj med förpliktelser och avsatta tillgångar på vilken matchningsjusteringen tillämpas, samt en kvantifiering av vilka effekter en ändring av matchningsjusteringen till noll får på företagets finansiella position.

Den beskrivning som avses i punkt 1 d ska också inkludera en förklaring om huruvida den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d tillämpas av företaget och en kvantifiering av vilka effekter en ändring av matchningsjusteringen till noll får på företagets finansiella position.”

b) I punkt 2 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Medlemsstaterna får dock – utan att detta påverkar andra offentliggöranden som är obligatoriska enligt andra rättsliga och administrativa krav – föreskriva att även om solvenskapitalkravet i punkt 1 e ii offentliggörs behöver inte kapitaltillägget, eller effekten av de specifika parametrar som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget måste använda i enlighet med artikel 110, offentliggöras separat under en övergångsperiod som löper ut senast den 31 december 2020.”

14. Artikel 52 ska ersättas med följande:

”Artikel 52

Information till och rapporter från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska medlemsstaterna begära att tillsynsmyndigheterna årligen ska lämna följande uppgifter till Eiopa:

- a) Genomsnittligt kapitaltillägg per företag och fördelningen av det kapitaltillägg som tillsynsmyndigheten ålagt under det föregående året, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet och med separat redovisning för
 - i) försäkrings- och återförsäkringsföretag,
 - ii) livförsäkringsföretag,
 - iii) skadeförsäkringsföretag,
 - iv) försäkringsföretag som bedriver både livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet,
 - v) återförsäkringsföretag.
- b) För var och en av de uppgifter som anges i led a i denna punkt: andelen av kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37.1 a, b respektive c.
- c) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag som utnyttjar begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag som utnyttjar det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artikel 35.6 och 35.7, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av medlemsstatens försäkrings- och återförsäkringsföretags kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.
- d) Antalet grupper som drar nytta av begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och antalet grupper som drar nytta av det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artikel 254.2, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av alla gruppers kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.

2. Eiopa ska årligen offentliggöra följande uppgifter:

- a) Den totala fördelningen av tilläggskapitalet för samtliga medlemsstater, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet och separat redovisat för
 - i) försäkrings- och återförsäkringsföretag,
 - ii) livförsäkringsföretag,
 - iii) skadeförsäkringsföretag,
 - iv) försäkringsföretag som bedriver livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet,
 - v) återförsäkringsföretag.

- b) Fördelningen av kapitaltilläggen för varje medlemsstat separat, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet, för samtliga försäkrings- och återförsäkringsföretag i den berörda medlemsstaten.
- c) För var och en av de uppgifter som avses i leden a och b i denna punkt andelen av kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37.1 a, b respektive c.
- d) För alla medlemsstater kollektivt, det totala antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och det totala antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artiklarna 35.6 och 35.7 samt 254.2, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av alla försäkrings- och återförsäkringsföretags och grupperns kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.
- e) För varje medlemsstat separat, antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artiklarna 35.6 och 35.7 samt 254.2, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av medlemsstatens försäkrings- och återförsäkringsföretags samt grupperns kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.
3. Eiopa ska tillhandahålla de uppgifter som avses i punkt 2 till Europaparlamentet, rådet och kommissionen tillsammans med en rapport som redogör för graden av samstämmighet mellan tillsynsmyndigheternas tillämpning av krav på kapitaltillägg i de olika medlemsstaterna.”

15. Artikel 56 ska ersättas med följande:

”Artikel 56

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: Delegerade akter och tekniska standarder för genomförande

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera vilka uppgifter som obligatoriskt ska offentliggöras och tidsfrister för det årliga offentliggörandet av uppgifter i enlighet med avsnitt 3.

För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av detta avsnitt ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden, format och mallar.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta de tekniska standarder för genomförande som avses i andra stycket.”

16. Artikel 58.8 ska ersättas med följande:

”8. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller detta avsnitt får Eiopa, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa en uttömmande förteckning över uppgifter som avses i artikel 59.4, vilken de tilltänkta förvärvarna ska inkludera i sin anmälan, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 58.2.

För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller detta avsnitt och för att beakta den framtida utvecklingen, ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera justeringar av kriterierna i artikel 59.1.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första och andra stycket.

9. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av detta direktiv får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden, blanketter och mallar för det samråd mellan berörda tillsynsmyndigheter som avses i artikel 60.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.”

17. Följande artikel ska införas:

"Artikel 65a

Samarbete med Eiopa

Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna samarbetar med Eiopa vid tillämpning av detta direktiv, i enlighet med förordning (EU) nr 1094/2010.

Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna omgående förser Eiopa med alla uppgifter den behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med förordning (EU) nr 1094/2010."

18. Följande artikel ska införas:

"Artikel 67a

Europaparlamentets utredningsbefogenheter

Artiklarna 64 och 67 ska inte påverka de undersökningsbefogenheter som Europaparlamentet tilldelats enligt artikel 226 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget)."

19. I artikel 69 ska andra stycket ersättas med följande:

"Sådant utlämnande får ske endast då det är nödvändigt för utövande av stabilitetskontroll. Medlemsstaterna ska dock föreskriva att sådan information som har erhållits med stöd av artikel 65 och artikel 68.1, och information som erhållits vid kontroll på plats i enlighet med artikel 33 får röjas endast med uttryckligt samtycke av den tillsynsmyndighet från vilka informationen härrör eller av tillsynsmyndigheten i den medlemsstat i vilken kontrollen på plats utfördes."

20. Artikel 70 ska ersättas med följande:

"Artikel 70

Överföring av uppgifter till centralbanker, monetära myndigheter, organ som utövar tillsyn över betalningssystem samt Europeiska systemrisknämnden

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 64–69 får en tillsynsmyndighet överföra uppgifter som är avsedda för att de ska kunna utföra sina uppgifter till följande:

a) Centralbanker inom Europeiska centralbankssystemet (ECBS), inklusive Europeiska centralbanken (ECB) och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter, om denna information är relevant för utövandet av deras respektive lagstadgade uppdrag, inklusive bedrivandet av monetär politik och tillhandahållande av likviditet i detta sammanhang, övervakning av systemen för betalningar, clearing och värdepappersavveckling, samt för skyddet av det finansiella systemets stabilitet.

b) I förekommande fall, andra nationella offentliga myndigheter som ansvarar för tillsyn över betalningssystem.

c) Europeiska systemrisknämnden (ESRB), som etablerats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 (*), om dessa uppgifter är relevanta för utförandet av dess uppgifter.

2. I en krissituation, inbegripen en sådan krissituation som avses i artikel 18 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska medlemsstaterna tillåta behöriga myndigheter att utan dröjsmål lämna information till centralbankerna inom ECBS, inklusive ECB, om denna information är relevant för utövandet av deras respektive lagstadgade uppgifter, inklusive bedrivandet av monetär politik och relaterade åtgärder för att tillföra likviditet, övervakning av systemen för betalningar, clearing och värdepappersavveckling, och för skyddet av det finansiella systemets stabilitet, samt till ESRB om denna information är relevant för dess uppgifter.

3. Sådana myndigheter eller organ får också till tillsynsmyndigheterna vidarebefordra sådana uppgifter som dessa kan behöva enligt artikel 67. Information som tas emot i detta sammanhang ska omfattas av bestämmelserna om tystnadsplikt enligt detta avsnitt.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1)."

21. Artikel 71 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

"2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fullgörandet av sina skyldigheter beaktar enhetligheten när det gäller tillsynsverktyg och tillsynsrutiner vid tillämpningen av de lagar, förordningar och administrativa krav som antagits i enlighet med detta direktiv. För detta ändamål ska medlemsstaterna se till att

a) tillsynsmyndigheterna deltar i verksamheten i Eiopa,

b) tillsynsmyndigheterna vidtar alla åtgärder som krävs för att efterleva de riktlinjer och rekommendationer som utfärdats av Eiopa i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 och att de, när de avviker från dessa, ska ange skälen för detta,

c) tillsynsmyndigheternas nationella mandat inte inkräktar på utövandet av deras skyldigheter som medlemmar i Eiopa eller enligt detta direktiv."

b) Punkt 3 ska utgå.

22. I artikel 75 ska punkt 2 ersättas med följande:

"2. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ange vilka metoder och antaganden som ska användas vid värderingen av tillgångar och skulder enligt punkt 1.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller värdering av tillgångar och skulder ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande:

a) I vilken utsträckning de delegerade akter som avses i punkt 2 kräver användning av de internationella redovisningsstandarder som antagits av kommissionen i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002 och huruvida de redovisningsstandarderna är förenliga med den strategi för värdering av tillgångar och skulder som fastställs i punkterna 1 och 2.

b) De metoder och antaganden som ska användas om marknadsnoteringar antingen inte är tillgängliga eller om internationella redovisningsstandarder, såsom de antagits av kommissionen i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002, antingen tillfälligt eller varaktigt är förenliga med den strategi för värdering av tillgångar och skulder som fastställs i punkterna 1 och 2.

c) De metoder och antaganden som ska användas vid värderingen av tillgångar och skulder som fastställs i punkt 1, om de delegerade akter som avses i punkt 2 tillåter utnyttjande av alternativa värderingsmetoder.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010."

23. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 77a

Extrapolering av riskfria räntesatser för relevanta durationer

Förfarandet för fastställande av de riskfria räntesatser för relevanta durationer som avses i artikel 77.2 ska utnyttja och vara förenligt med information från relevanta finansiella instrument. Det fastställandet ska ta hänsyn till relevanta finansiella instrument för de löptiderna, om marknaderna för de finansiella instrumenten samt obligationerna är djupa, likvida och transparenta. För löptider där marknaderna för de relevanta finansiella instrumenten eller för obligationer inte längre är djupa, likvida och transparenta ska de riskfria räntesatserna för relevanta durationer extrapoleras.

Den extrapolerade delen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer ska grundas på terminskurser som konvergerar smidigt från en eller ett antal räntesatser i förhållande till de längsta löptiderna för vilka de relevanta finansiella instrumenten och obligationerna kan observeras på en djup och likvid marknad, till en slutlig terminskurs.

Artikel 77b

Matchningsjustering av riskfria räntesatserna för relevanta durationer

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa en matchningsjustering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning i fråga om en portfölj med livförsäkringsförpliktelser, inbegripet livräntor som härrör från skadeförsäkrings- eller återförsäkringskontrakt, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har avsatt en tillgångsportfölj, bestående av obligationer och andra tillgångar med liknande kassaflödesegenskaper, för att täcka bästa skattning för portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser och bibehåller denna portfölj under förpliktelseernas livtid, med undantag för syftet att bevara överensstämmelsen i kassaflödena mellan tillgångar och skulder när kassaflödena har ändrats väsentligt.
- b) Den portfölj med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser på vilken matchningsjusteringen tillämpas och portföljen med avsatta tillgångar identifieras och förvaltas och organiseras separat från försäkringsföretagets övriga verksamheter, och den avsatta tillgångsportföljen kan inte användas för att täcka förluster som uppstår inom företagets övriga verksamheter.
- c) De förväntade kassaflödena för den avsatta tillgångsportföljen återspeglar vart och ett av de förväntade kassaflödena för portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser i samma valuta, och eventuellt bristande matchning orsakar inga risker som är väsentliga i förhållande till de inneboende riskerna i den försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet på vilken matchningsjusteringen tillämpas.
- d) De underliggande kontrakten i portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser genererar inte framtida premiebetalningar.
- e) De enda teckningsrisker som är relaterade till portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser är livsfallsrisk, kostnadsrisk, omprövningsrisk och dödsfallsrisk.
- f) Om den teckningsrisk som är relaterad till portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser inbegriper dödsfallsrisk, ska bästa skattningen av portföljen med försäkrings- och livförsäkringsförpliktelser inte öka mer än 5 procent under en dödsfallsriskstress som kalibreras i enlighet med artikel 101.2–101.5
- g) De underliggande kontrakten till portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna inbegriper inga valmöjligheter för försäkringstagaren eller inbegriper endast en återköpsoption om återköpsvärdet inte överstiger värdet på de tillgångar, värderade i enlighet med artikel 75, som täcker försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna vid den tidpunkt då återköpsoptionen tas i bruk.
- h) Kassaflödena för den avsatta tillgångsportföljen är fasta och kan inte ändras av tillgångarnas emittent eller annan tredje part.
- i) Vid tillämpningen av denna punkt ska försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna i ett kontrakt för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser inte delas upp i olika delar när portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser sammanställs enligt denna artikel.

Utän hinder av led h i första stycket kan försäkrings- eller återförsäkringsföretag använda tillgångar för vilka kassaflödena är fasta, med undantag för ett inflationsberoende, förutsatt att dessa tillgångar återspeglar de kassaflöden som inbegriper inflation i portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser.

I det fall att emittenter eller tredjeparter har rätt att ändra kassaflödena för en tillgång på ett sådant sätt att investeraren erhåller tillräcklig kompensation för att kunna uppnå samma kassaflöden genom att återinvestera i tillgångar med likvärdig eller bättre kreditkvalitet ska rätten att ändra kassaflödena inte innebära att tillgångarna inte längre tillåts ingå i den portfölj som avsatts i enlighet med led h i första stycket.

2. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag som tillämpar matchningsjusteringen på en portfölj med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser ska inte återgå till en metod som inte inkluderar en matchningsjustering. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som tillämpar matchningsjustering inte längre kan uppfylla villkoren i punkt 1 ska det omedelbart informera tillsynsmyndigheten och vidta nödvändiga åtgärder för att på nytt säkra efterlevnaden av de villkoren. Om företaget inte har möjlighet att inom två månader från och med den dag då det inte längre uppfyllde villkoren, på nytt säkra efterlevnaden av de villkoren, ska det upphöra att tillämpa matchningsjusteringen på sina försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser och ska inte tillämpa justeringen under en period på ytterligare 24 månader.

3. Matchningsjusteringen ska inte tillämpas i fråga om försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser om de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning för de förpliktelserna inbegriper en volatilitetsjustering enligt artikel 77d eller övergångsåtgärder för riskfria räntesatser enligt artikel 308c.

Artikel 77c

Beräkning av matchningsjusteringen

1. För varje valuta ska den matchningsjustering som avses i artikel 77b beräknas i enlighet med följande principer:

a) Matchningsjusteringen ska motsvara skillnaden mellan följande:

- i) Den årliga effektiva räntesatsen, beräknad som en enda diskonteringsssats som, när den tillämpas på kassaflödena för portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser, ger ett värde som är lika stort som värdet i enlighet med artikel 75 på portföljen med avsatta tillgångar.
- ii) Den årliga effektiva räntesatsen, beräknad som en enda diskonteringsssats som, när den tillämpas på kassaflödena för portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser, ger ett värde som är lika stort som bästa skattningen för portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser om pengarnas tidsvärde beaktas med tillämpning av riskfria basräntesatser för durationerna.

b) Matchningsjusteringen ska inte inkludera den grundläggande räntedifferens som återspeglar försäkrings- eller återförsäkringsföretagets risker.

c) Utan att det påverkar tillämpningen av led a ska den grundläggande räntedifferensen vid behov ökas för att säkra att matchningsjusteringen för tillgångar med lägre än fullgod kreditvärdighet inte överstiger matchningsjusteringen för tillgångar med fullgod kreditvärdighet (*investment grade*) med samma löptid och av samma tillgångsklass.

d) Utnyttjandet av externa kreditvärderingar vid beräkningen av matchningsjusteringen ska vara i enlighet med artikel 111.1 n.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 b ska följande gälla för den grundläggande räntedifferensen:

a) Den ska motsvara summan av

- i) den creditspread som motsvarar sannolikheten för fallissemang bland tillgångarna,
- ii) den creditspread som motsvarar den förväntade förlust som följer av en nedgradering av tillgångarna.

b) För exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker ska den inte vara lägre än 30 procent av det långfristiga genomsnittet av räntespreaden över de riskfria räntesatserna för tillgångar med samma löptid och kreditkvalitet och av samma tillgångsklass, enligt vad som kan observeras på de finansiella marknaderna.

- c) För andra exponeringar än mot medlemsstaternas nationella regeringar och centralbanker ska den inte vara lägre än 35 procent av det långfristiga genomsnittet av räntespreaden över de riskfria räntesatserna för tillgångar med samma löptid och kreditkvalitet och av samma tillgångsklass, enligt vad som kan observeras på finansiella marknaderna.

Sannolikheten för fallissemang som avses i led a i i första stycket ska baseras på långfristig statistik över fallissemang som är relevant för tillgångarna med avseende på deras löptid, kreditkvalitet och tillgångsklass.

Om ingen tillförlitlig kreditspread kan härledas från den statistik som avses i andra stycket ska den grundläggande räntedifferensen vara lika stor som den andel av det långfristiga genomsnittet av räntespreaden över de riskfria räntesatserna som anges i leden b och c.

Artikel 77d

Volatilitetsjustering av riskfria räntesatser för relevanta durationer

1. Medlemsstaterna får kräva att tillsynsmyndigheterna ger ett förhandsgodkännande för försäkrings- och återförsäkringsföretags tillämpning av en volatilitetsjustering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av den bästa skattning som avses i artikel 77.2.

2. För varje relevant valuta ska volatilitetsjusteringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer grundas på räntedifferensen mellan den räntesats som kan fås för tillgångar som ingår i en referensportfölj för den valutan och de riskfria basräntesatserna för relevanta durationer för den valutan.

Referensportföljen för en valuta ska vara representativ för de tillgångar som är uttryckta i den valutan och i vilka försäkrings- och återförsäkringsföretag investerar för att täcka bästa skattning för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser uttryckta i den valutan.

3. Omfattningen av volatilitetsjusteringen av riskfria räntesatser ska motsvara 65 procent av den riskkorrigerade valutaspreaden.

Den riskkorrigerade valutaspreaden ska beräknas som skillnaden mellan den spread som avses i punkt 2 och den andel av denna spread som kan tillskrivas en realistisk bedömning av förväntade förluster eller oförutsedda kredit- eller andra risker för tillgångarna.

Volatilitetsjusteringen ska endast tillämpas på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer som inte härletts genom extrapolering i enlighet med artikel 77a. Extrapoleringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer ska baseras på de justerade riskfria räntesatserna.

4. För varje relevant land ska volatilitetsjusteringen av de riskfria räntesatser som avses i punkt 3 för detta lands valuta, före tillämpningen av 65 procentsfaktorn, ökas med skillnaden mellan den riskkorrigerade landsspreaden och två gånger den riskkorrigerade valutaspreaden, om denna differens är positiv och den riskkorrigerade landsspreaden är högre än 100 räntepunkter. Den ökade volatilitetsjusteringen ska tillämpas på beräkningen av bästa skattning för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser i fråga om produkter som sålts på detta lands försäkringsmarknad. Den riskkorrigerade landsspreaden beräknas på samma sätt som den riskkorrigerade valutaspreaden för detta lands valuta, men baseras på en referensportfölj som är representativ för de tillgångar i vilka försäkrings- och återförsäkringsföretag investerar för att täcka bästa skattning för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser av produkter som sålts på detta lands försäkringsmarknad och som är uttryckta i det landets valuta.

5. Volatilitetsjusteringen ska inte tillämpas i fråga om försäkringsförpliktelser om de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning för dessa förpliktelser inbegriper en matchningsjustering enligt artikel 77b.

6. Genom undantag från artikel 101 ska solvenskapitalkravet inte täcka risker för förlust av primärkapital till följd av ändringar av volatilitetsjusteringen.

*Artikel 77e***Tekniska uppgifter som tillhandahålls av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten**

1. Eiopa ska för varje relevant valuta fastställa och offentliggöra följande tekniska uppgifter minst en gång per kvartal:

- a) Riskfria räntesatser för relevanta durationer för att beräkna bästa skattning som avses i artikel 77.2, utan någon matchnings- eller volatilitetsjustering.
- b) För varje relevant duration, kreditkvalitet och tillgångsklass, en grundläggande räntedifferens för beräkning av den matchningsjustering som avses i artikel 77c.1 b.
- c) För varje relevant nationell försäkringsmarknad, en volatilitetsjustering av de riskfria räntesatser för relevanta durationer som avses i artikel 77d.1.

2. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för beräkning av försäkringstekniska avsättningar och kapitalbasmedel får kommissionen anta genomförandeakter, i vilka det för varje relevant valuta anges de tekniska uppgifter som avses i punkt 1. I de genomförandeakterna ska den informationen utnyttjas.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 301.2.

Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet i fråga om tillgängligheten av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer, ska kommissionen anta genomförandeakter med omedelbar verkan i enlighet med det förfarande som avses i artikel 301.3.

3. När de tekniska uppgifter som avses i punkt 1 antas av kommissionen i enlighet med punkt 2 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag utnyttja dessa tekniska uppgifter för att beräkna bästa skattning i enlighet med artikel 77, matchningsjusteringen i enlighet med artikel 77c och volatilitetsjusteringen i enlighet med artikel 77d.

När det gäller valutor och nationella marknader där den justering som avses i punkt 1 c inte anges i de genomförandeakter som avses i punkt 2, ska ingen volatilitetsjustering tillämpas på riskfria räntesatser för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning.

*Artikel 77f***Översyn av långsiktiga garantiåtgärder och aktieriskåtgärder**

1. Eiopa ska årligen, fram till den 1 januari 2021, rapportera till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om effekterna av tillämpningen av artiklarna 77a–77e och 106, 138.4 och 304, 308c och 308d, inbegripet de delegerade akter eller genomförandeakter som antagits enligt dessa artiklar.

Tillsynsmyndigheterna ska under denna period årligen lämna följande uppgifter till Eiopa:

- a) Tillgången till långsiktiga garantier i försäkringsprodukter på deras nationella marknader och försäkrings- och återförsäkringsföretagens beteende som långsiktiga investerare.
- b) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar matchningsjusteringen, volatilitetsjusteringen, förlängningen av återhämtningsplanen i enlighet med artikel 138.4, undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker och de övergångsåtgärder som fastställs i artiklarna 308c och 308d.
- c) Effekterna av matchningsjusteringen, volatilitetsjusteringen, den symmetriska justeringen av kapitalkravet för aktier, undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker och de övergångsåtgärder som fastställs i artiklarna 308c och 308d på försäkrings- och återförsäkringsföretag, både på nationell nivå och i anonym form för varje enskilt företag.
- d) Effekterna av matchningsjusteringen, volatilitetsjusteringen, den symmetriska justeringen av kapitalkravet för aktier och undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker på försäkrings- och återförsäkringsföretags investeringsbeteende och huruvida de tillämpar otillbörlig nedsättning av kapitalkravet.

- e) Effekterna av förlängningar av återhämtningsperioden i enlighet med artikel 138.4 på försäkrings- och återförsäkringsföretagens insatser för att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller för att reducera riskprofilen för att efterleva solvenskapitalkravet.
- f) Om försäkrings- och återförsäkringsföretag tillämpar de övergångsåtgärder som anges i artiklarna 308c och 308d, huruvida de efterlever de infasningsplaner som avses i artikel 308e och utsikterna för ett minskat beroende av dessa övergångsåtgärder, inbegripet åtgärder som har vidtagits eller förväntas vidtas av företagen och tillsynsmyndigheterna, med beaktande av den berörda medlemsstatens lagstiftning.

2. Eiopa ska när så är lämpligt, efter samråd med ESRB och efter ett offentligt samråd, ge kommissionen ett yttrande om utvärderingen av tillämpningen av artiklarna 77a–77e och 106, 138.4 och 304, 308c och 308d, inbegripet de delegerade akter eller genomförandeakter som antagits enligt dessa artiklar. Den utvärderingen ska göras med avseende på tillgången till långsiktiga garantier i försäkringsprodukter, försäkrings- och återförsäkringsföretagens beteende som långsiktiga investerare och, mer generellt, den finansiella stabiliteten.

3. På basis av det yttrande som överlämnats av Eiopa som avses i punkt 2 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport senast den 1 januari 2021 eller tidigare, om så är lämpligt. Rapporten ska särskilt fokusera på effekterna för

- a) skydd av försäkringstagare,
- b) de europeiska försäkringsmarknadernas stabilitet och sätt att fungera,
- c) den inre marknaden och särskilt konkurrenskraften och lika villkor på de europeiska försäkringsmarknaderna,
- d) den utsträckning i vilken försäkrings- och återförsäkringsföretag fortsätter att verka som långsiktiga investerare,
- e) tillgången på och prissättningen av livränteprodukter,
- f) tillgången på och prissättningen av konkurrerande produkter,
- g) försäkringsföretagens långsiktiga investeringsstrategier i fråga om produkter på vilka artiklarna 77b och 77c tillämpas i förhållande till strategier för andra långsiktiga garantier,
- h) konsumentval och konsumenternas riskmedvetenhet,
- i) diversifieringsgraden inom försäkringsverksamheten och försäkrings- och återförsäkringsföretagens tillgångsportfölj,
- j) den finansiella stabiliteten.

Rapporten ska dessutom bygga på tillsynserfarenhet när det gäller tillämpningen av artiklarna 77a–77e och 106, 138.4 och 304, 308c och 308d, inbegripet de delegerade akter eller genomförandeakter som antagits enligt dessa artiklar.

4. Kommissionens rapport ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.”

24. Artikel 86 ska ersättas med följande:

”Artikel 86

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och genomförande

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

- a) Försäkringsmatematiska och statistiska metoder för att beräkna bästa skattning enligt artikel 77.2.
- b) Metoder, principer och tekniker för att fastställa de riskfria räntesatser för relevanta durationer som ska användas vid beräkningen av bästa skattning enligt artikel 77.2.

- c) De omständigheter under vilka de försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas som en helhet respektive som summa av en bästa skattning och en riskmarginal och de metoder som ska användas då de försäkringstekniska avsättningarna beräknas som en helhet som avses i artikel 77.4.
- d) De metoder och antaganden som ska användas vid beräkningen av riskmarginalen, däribland bestämningen av det belopp av medräkningsbara kapitalbasmedel som krävs för att säkra försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser och kalibreringen av kapitalkostnadstillägget som avses i artikel 77.5.
- e) De klasser på vilka försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser ska fördelas för beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna som avses i artikel 80.
- f) De standarder som ska uppfyllas i fråga om lämpligheten, fullständigheten och riktigheten av data som används vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna och de specifika omständigheter under vilka det vore lämpligt att använda lämpliga approximationer, inklusive individuella beräkningsmetoder för beräkning av bästa skattning som avses i artikel 82.
- g) Specifikationer avseende de krav som anges i artikel 77b.1, inbegripet de metoder, antaganden och standardparametrar som ska användas vid beräkning av effekterna av den dödsfallsriskstress som avses i artikel 77b.1 e.
- h) Specifikationer avseende de krav som anges i artikel 77c, inbegripet de antaganden och metoder som ska användas vid beräkning av matchningsjusteringen och den grundläggande räntedifferensen.
- i) Metoder och antaganden för beräkning av den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d, inbegripet en formel för beräkning av den spread som avses i punkt 2 i den artikeln.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller metoder för beräkningen av försäkringstekniska avsättningar ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera följande:

- a) De metoder som ska användas vid beräkningen av den anpassning med hänsyn till risken för motpartsfallissemang som avses i artikel 81 och som är avsedd att täcka förväntade förluster till följd av sådant fallissemang.
- b) I nödvändig utsträckning, förenklade metoder och tekniker för att beräkna de försäkringstekniska avsättningarna för att se till att de försäkringsmatematiska och statistiska metoder som avses i leden a och d står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som försäkrings- och återförsäkringsföretagen tar på sig, inbegripet captivebolag för försäkring eller återförsäkring.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av artikel 77b, ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för godkännande av tillämpningen av en matchningsjustering enligt artikel 77b.1.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta dessa tekniska standarder för tillsyn.”

25. Artikel 92 ska ändras på följande sätt:

- a) Titeln ska ersättas med följande:

”Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och genomförande”

- b) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller fastställandet av kapitalbasmedel ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera kriterierna för tillsynsmyndigheternas godkännande av tilläggs kapital i enlighet med artikel 90.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

1a. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera behandlingen av ägarintressen enligt artikel 212.2 tredje stycket, i finansiella institut och kreditinstitut avseende fastställandet av kapitalbasen.”

c) Följande punkt ska läggas till:

”3. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av artikel 90 ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för tillsynsmyndigheternas godkännande av tilläggskapital.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

26. Artikel 97 ska ersättas med följande:

”Artikel 97

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa en förteckning över kapitalbasposter, inklusive dem som avses i artikel 96, som bedöms uppfylla kriterierna i artikel 94 med en fullständig redovisning för varje post av de egenskaper som har legat till grund för klassificeringen.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller klassificering av kapitalbasmedel ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder som tillsynsmyndigheterna ska tillämpa vid godkännandeförfarandet för bedömningar och klassificeringar av poster som ingår i de egna medlen och som inte ingår i den förteckning som avses i punkt 1.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Kommissionen ska regelbundet se över och vid behov uppdatera den förteckning som avses i punkt 1 med hänsyn till marknadsutvecklingen.”

27. Artikel 99 ska ersättas med följande:

”Artikel 99

Delegerade akter avseende medräkningsbara kapitalbasmedel

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

- a) De kvantitativa gränsvärden som avses i artikel 98.1 och 98.2.
- b) De justeringar som bör göras för att återspegla den bristande möjligheten att överföra de kapitalbasposter som enbart kan användas för att täcka förluster som uppstår från ett särskilt skuldsegment eller från särskilda risker (separata fonder).”

28. Följande artikel ska införas:

”Artikel 109a

Harmoniserade tekniska uppgifter till standardformler

1. Vid tillämpning av beräkningen av solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln ska ESA-myndigheterna via den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av placeringen av externa ratinginstituts (ECAI) kreditvärderingar på en objektiv skala för kreditkvalitet genom tillämpning av de kreditkvalitetsvärden som specificeras i enlighet med artikel 111.1 n.

ESA-myndigheternas gemensamma kommitté ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

2. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel och i syfte att förenkla beräkningen av den marknadsriskmodul som avses i artikel 105.5, förenkla beräkningen av den motpartsriskmodul som avses i artikel 105.6, utvärdera de riskreducerande tekniker som avses i artikel 101.5 och beräkna försäkringstekniska avsättningar, ska Eiopa utarbeta tekniska standarder för genomförande av

- a) förteckningar över de regionala och lokala självstyrelseorgan vilkas exponeringar ska behandlas som exponeringar mot den centrala regeringen i den jurisdiktion där de är etablerade, förutsatt att det inte förekommer några skillnader i risk mellan sådana exponeringar på grund av de regionala regeringarnas och lokala myndigheternas särskilda beskattningsrätt, och att det finns särskilda institutionella ordningar som minskar risken för fallissemang,
- b) det aktieindex som avses i artikel 106.2, i enlighet med de detaljerade kriterier som fastställs i artikel 111.1 c och o,
- c) de justeringar som ska göras för valutor som är knutna till euron i undergruppen valutarisk i artikel 105.5, i enlighet med de detaljerade kriterier för justeringar av de valutor som är knutna till euron i syfte att förenkla beräkningen av undergruppen valutarisk, såsom den fastställs i artikel 111.1 p.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

3. Eiopa ska minst en gång per kvartal offentliggöra tekniska uppgifter som inbegriper information om den symmetriska justering som avses i artikel 106.

4. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel och i syfte att underlätta beräkningen av den teckningsriskmodul för sjukförsäkring som avses i artikel 105.4 ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande, med beaktande av de beräkningar som gjorts av tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna, av standardavvikelser när det gäller medlemsstaternas särskilda nationella lagstiftningsåtgärder som gör det möjligt för försäkrings- och återförsäkringsföretag att dela utbetalningar vid försäkringsfall gällande hälsorisk och som uppfyller kriterierna i punkt 5 och alla ytterligare kriterier som fastställts genom delegerade akter.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

5. De tekniska standarder för genomförande som avses i punkt 4 ska endast tillämpas på de av medlemsstaternas nationella lagstiftningsåtgärder som ger försäkrings- och återförsäkringsföretag möjlighet att dela utbetalningar vid försäkringsfall gällande hälsorisk och som uppfyller följande kriterier:

- a) Mekanismen för delning av anspråk ska vara transparent och till fullo specificerad före den årsperiod till vilken den hänförs sig.
- b) Mekanismen för delning av anspråk, antalet försäkringsföretag som deltar i systemet för utjämning av hälsorisker (*Health Risk Equalisation System* – HRES) och riskkaraktären hos den affärsverksamhet som omfattas av HRES ska, för varje företag som deltar i HRES, säkerställa att volatiliteten hos de årliga förlusterna inom den affärsverksamhet som omfattas av HRES avsevärt minskas genom detta system, både avseende premier och avseende reservrisk.

- c) Den sjukförsäkring som omfattas av HRES ska vara obligatorisk och fungera helt eller delvis som ett alternativ till det skydd vid sjukdom som ingår i det lagstadgade socialförsäkringssystemet.
- d) Vid fallissemang i ett försäkringsföretag som deltar i HRES ska en eller flera medlemsstaters regeringar garantera att de till fullo tillgodoser försäkringstagarnas anspråk i det försäkringsföretag som omfattas av HRES.

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som anger de ytterligare kriterier som arrangemangen i de nationella lagstiftningsåtgärderna ska uppfylla, och metod och krav för beräkningen av de standardavvikelser om avses i punkt 4 i den här artikeln.”

29. Artikel 111 ska ersättas med följande:

”Artikel 111

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och genomförande avseende artiklarna 103–109

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:
 - a) En standardformel i enlighet med artiklarna 101 och 103–109.
 - b) Undergrupper som är nödvändiga eller som mer exakt täcker de risker som omfattas av riskmoduler enligt artikel 104 och följande uppdateringar.
 - c) Metoder, antaganden och standardparametrar som ska kalibreras till den konfidensnivå som avses i artikel 101.3 och som ska tillämpas vid beräkningen av var och en av de riskmoduler eller undergrupper inom ramen för det primära solvenskapitalkravet som fastställs genom artiklarna 104, 105 och 304, mekanismen för symmetrisk justering och den lämpliga tidsperioden, uttryckt i månader, i enlighet med artikel 106 samt det lämpliga sättet för att integrera metoden i artikel 304 i solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln.
 - d) Korrelationsparametrarna, om nödvändigt inklusive parametrarna i bilaga IV samt förfarandena för att uppdatera dessa parametrar.
 - e) För försäkrings- och återförsäkringsföretag som använder riskreduceringstekniker: metoder och antaganden som ska användas vid bedömningen av förändringar av berörda företags riskprofil och vid justeringar av beräkningen av solvenskapitalkravet.
 - f) Kvalitativa kriterier som de riskreduceringstekniker som avses i led e ska uppfylla för att säkerställa att respektive risk faktiskt har överförs till tredje part.
 - fa) Den metod och de parametrar som ska användas för att bedöma kapitalkravet för motpartsrisk i fall av exponeringar mot kvalificerade centrala motparter; de parametrarna säkerställer konsekvens med behandlingen av sådana exponeringar för kreditinstitut och finansinstitut i den mening som avses i artikel 4.1.1 och 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - g) Metoder och parametrar för bedömningen av kapitalkravet för operativ risk enligt artikel 107, inklusive den procentsats som avses i artikel 107.3.
 - h) De metoder och justeringar som ska användas för att återspegla försäkrings- och återförsäkringsföretagens minskade möjligheter till riskdiversifiering i samband med separerade fonder.
 - i) Den metod som ska användas vid beräkningen av justeringsbeloppet för förlustreducering genom försäkringstekniska avsättningar eller uppskjutna skatter som fastställs i artikel 108.
 - j) Deluppsättningen av standardparametrar inom teckningsriskmodulerna för skade-, liv- och sjukförsäkring som får ersättas av företagsspecifika parametrar enligt artikel 104.7.

- k) Kriterier gällande de standardiserade metoder som försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska använda för att beräkna de företagsspecifika parametrar som avses i led j och kriterier i fråga om de använda uppgifternas fullständighet, exakthet och tillämplighet som ska uppfyllas innan tillsynsmyndigheterna kan ge sitt godkännande, tillsammans med förfarandet för ett sådant godkännande.
- l) De förenklade beräkningarna för specifika riskmoduler och undergrupper av riskmoduler samt de kriterier som det ska krävas att försäkrings- och återförsäkringsföretag, inklusive captivebolag för försäkring eller återförsäkring, uppfyller för att de ska vara berättigade enligt artikel 109 att använda någon av dessa förenklade beräkningar.
- m) Det angreppssätt som ska användas för anknutna företag i den mening som avses i artikel 212 vid beräkningen av solvenskapitalkravet, särskilt beräkningen av undergruppen aktierisk som avses i artikel 105.5, med beaktande av den förmodat minskade volatiliteten för värdet på dessa anknutna företag på grund av de investeringarnas strategiska natur och det inflytande som företaget med ägarintresse har över dessa anknutna företag.
- n) Hur de externa ratinginstitutens externa kreditvärderingar ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln och placeringen av externa kreditvärderingar på den skala för kreditkvalitet som avses i artikel 109a.1, vilket ska vara förenligt med utnyttjandet av externa ratinginstituts (ECAI) kreditvärderingar vid beräkningen av kapitalkraven för kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013 och finansinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i det direktivet.
- o) Detaljerade kriterier för det aktieindex som avses i artikel 109a.2 c.
- p) Detaljerade kriterier för justeringar av de valutor som är knutna till euron i syfte att förenkla beräkningen av undergruppen valutarisk som avses i artikel 109a.2 d.
- q) Villkoren för den kategorisering av regionala och lokala självstyrelseorgan som avses i artikel 109a.2 a.

2. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för tillsynsmyndigheternas godkännande av företagsspecifika parametrar som avses i punkt 1 k.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. Senast den 31 december 2020 ska kommissionen göra en bedömning av lämpligheten för de metoder, antaganden och standardparametrar som används vid beräkningen av standardformeln för solvenskapitalkravet. Kommissionen ska ta särskild hänsyn till tillgångsklassernas och de finansiella instrumentens resultat, beteendet hos dem som investerar i dessa tillgångar och finansiella instrument samt utvecklingen när det gäller fastställande av internationella standarder för finansiella tjänster. Granskningen av vissa tillgångsklasser får prioriteras. Kommissionen ska översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av lämpliga förslag till ändringar av detta direktiv eller av delegerade eller genomförandeakter som antagits enligt detta direktiv.

4. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller solvenskapitalkravet ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att definiera kvantitativa gränser och kriterier för tillgångars medräkningsbarhet för det fall att dessa risker inte täcks i tillräcklig utsträckning av en undergrupp till en riskmodul.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

De tekniska standarderna för tillsyn ska tillämpas på de tillgångar som täcker de försäkringstekniska avsättningarna med undantag av tillgångar som innehas med avseende på livförsäkringsavtal för vilka försäkringstagarna står för placeringens risk. De ska ses över av kommissionen i ljuset av utvecklingen av standardformeln och på de finansiella marknaderna.”

30. Artikel 114 ska ersättas med följande:

”Artikel 114

Delegerade akter och tekniska standarder för genomförande avseende de interna modellerna för solvenskapitalkravet

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

- a) Anpassningar av de standarder som anges i artiklarna 120–125 mot bakgrund av det begränsade tillämpningsområdet som avses i ansökningar om tillämpning av partiella interna modeller.
- b) Det sätt genom vilket en partiell intern modell helt och fullt ska integreras i solvenskapitalkravets standardformel enligt artikel 113.1 c och kraven för användningen av alternativa integreringstekniker.

2. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden när det gäller

- a) godkännande av en intern modell i enlighet med artikel 112, och
- b) godkännande av större ändringar av en intern modell och ändringar av det styrdokument för ändringar av interna modeller som avses i artikel 115.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

31. Artikel 127 ska ersättas med följande:

”Artikel 127

Delegerade akter avseende artiklarna 120–126

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a avseende artiklarna 120–126 i syfte att ytterligare förbättra bedömningen av riskprofil och ledning när det gäller försäkrings- och återförsäkringsföretagens verksamheter, beträffande användningen av interna modeller i hela unionen.”

32. Artikel 129 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 d ska leden i, ii och iii ersättas med följande:

- i) 2 500 000 EUR för skadeförsäkringsföretag, inbegripet captivebolag, utom i de fall alla eller vissa av de risker som ingår i klasserna 10–15 under del A i bilaga I täcks, varvid beloppet inte får underskrida 3 700 000 EUR.
- ii) 3 700 000 EUR för livförsäkringsföretag, inbegripet captivebolag.
- iii) 3 600 000 EUR för återförsäkringsföretag, utom i fråga om captivebolag för återförsäkring, varvid minimikapitalkravet inte får understiga 1 200 000 EUR.”

b) I punkt 3 ska andra stycket ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska tillåta att deras tillsynsmyndigheter, under en tidsperiod som löper ut senast 31 december 2017, kräver att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska tillämpa de procentsatser som anges i första stycket endast på ett företags solvenskapitalkrav beräknat i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 2.”

c) I punkt 4 ska följande stycke införas efter första stycket:

”Vid beräkningen av de gränser som avses i punkt 3 ska företagen inte vara ålagda att beräkna solvenskapitalkravet varje kvartal.”

d) I punkt 5 ska första stycket ersättas med följande:

”5. Kommissionen ska senast den 31 december 2020 till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om de bestämmelser och den praxis som medlemsstaterna respektive tillsynsmyndigheterna antagit enligt punkterna 1–4.”

33. Artikel 130 ska ersättas med följande:

”Artikel 130

Delegerade akter

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att precisera den beräkning av minimikapitalkravet som avses i artiklarna 128 och 129.”

34. I artikel 131 första stycket ska datumen ”31 oktober 2012” och ”31 oktober 2013” ersättas med datumen ”31 december 2015” respektive ”31 december 2016”.

35. Artikel 135 ska ersättas med följande:

”Artikel 135

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn avseende kvalitativa krav

1. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera kvalitativa krav inom följande områden:

- a) Påvisande, mätning, övervakning och hantering av risker i samband med placeringar i anslutning till artikel 132.2 första stycket.
- b) Påvisande, mätning, övervakning och hantering av specifika risker i samband med derivatinstrument och sådana tillgångar som avses i artikel 132.4 andra stycket och fastställande av i vilken utsträckning användning av sådana tillgångar bidrar till att reducera riskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning i enlighet med artikel 132.4 tredje stycket.

2. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

- a) De krav som de företag som ompaketerar lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer eller sponsorer) måste uppfylla för att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska få investera i värdepapper eller instrument av denna typ som getts ut efter den 1 januari 2011, inklusive krav som säkerställer att originatorerna, sponsorerna eller de ursprungliga långivarna på löpande basis upprätthåller ett väsentligt ekonomiskt intresse netto som under inga omständigheter får understiga 5 procent.
- b) Kvalitativa krav som måste uppfyllas av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som investerar i dessa värdepapper eller instrument.
- c) Specificering av de omständigheter enligt vilka ett proportionerligt ytterligare kapitalkrav får åläggas vid överträdelse av kraven som fastställs i leden a och b i denna punkt, utan hinder av artikel 101.3.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller punkt 2 c, ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera metoderna för beräkning av ett proportionerligt ytterligare kapitalkrav.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

36. Artikel 138.4 ska ersättas med följande:

”4. Om Eiopa, efter samråd med ESRB när så är lämpligt, fastställer att det råder exceptionellt svåra förhållanden som påverkar försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser, får tillsynsmyndigheten förlänga perioden i punkt 3 andra stycket för berörda företag med en period på högst sju år, med beaktande av alla relevanta faktorer, inbegripet de försäkringstekniska avsättningsarnas genomsnittliga löptid.

Utan att det påverkar Eiopas befogenheter enligt artikel 18 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska Eiopa vid tillämpningen av denna punkt på begäran av den berörda tillsynsmyndigheten fastställa när det föreligger exceptionellt svåra förhållanden. Den berörda tillsynsmyndigheten får lämna in en begäran om försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser sannolikt inte kommer att uppfylla ett av de krav som fastställs i punkt 3. Exceptionellt svåra förhållanden föreligger om den finansiella situationen för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser allvarligt eller negativt påverkas av en eller flera av följande förutsättningar:

- a) Ett kursfall på de finansiella marknaderna som är oförutsett, kraftigt och tvärt.
- b) Förhållanden med ihållande låga räntor.
- c) Katastrofer med stora efterverkningar.

Eiopa ska i samarbete med den berörda tillsynsmyndigheten regelbundet bedöma huruvida de förutsättningar som avses i andra stycket fortfarande är tillämpliga. Eiopa ska i samarbete med den berörda tillsynsmyndigheten förklara när exceptionellt svåra förhållanden inte längre föreligger.

Det berörda försäkrings- och återförsäkringsföretaget ska var tredje månad till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.

Den förlängning som avses i första stycket ska inte längre gälla om denna lägesrapport visar att det inte skett några väsentliga framsteg med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet, mellan det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades och det datum då lägesrapporten inlämnades.”

37. Artikel 143 ska ersättas med följande:

”Artikel 143

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn avseende artikel 138.4

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som kompletterar de olika typerna av svåra förhållanden och närmare anger de faktorer och kriterier som ska beaktas av Eiopa vid fastställandet av när det föreligger exceptionellt svåra förhållanden och av tillsynsmyndigheterna vid fastställandet av förlängningen av återhämningsperioden i enlighet med artikel 138.4.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller artiklarna 138.2, 139.2 och 141, ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera åtgärdsplaner som avses i artikel 138.2 och finansiella saneringsplaner enligt artikel 139.2 samt med avseende på artikel 141, och därvid vara uppmärksam på att inte förorsaka procykliska effekter.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

38. Artikel 149 ska ersättas med följande:

”Artikel 149

Ändringar av risker eller åtaganden

Varje ändring som ett försäkringsföretag avser att göra av de uppgifter som avses i artikel 147 ska omfattas av det förfarande som föreskrivs i artiklarna 147 och 148.”

39. Artikel 155 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 3 ska följande stycke införas efter första stycket:

”Vidare får tillsynsmyndigheten i hem- eller värdmedlemsstaten hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.”

b) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och Eiopa om det antal och de olika typer av fall som lett till vägran enligt artiklarna 146 och 148, eller där åtgärder har vidtagits enligt punkterna 3 och 4 i den här artikeln.”

40. Följande stycke ska införas efter första stycket i artikel 158.2:

”Vidare får tillsynsmyndigheten i hem- eller värdmedlemsstaten hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.”

41. Artikel 159 ska ersättas med följande:

”Artikel 159

Statistik om gränsöverskridande verksamhet

Varje försäkringsföretag ska, uppdelat på verksamhet som bedrivs med stöd av etableringsfriheten och verksamhet som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, underrätta tillsynsmyndigheten i sin hemmedlemsstat om summan av premier, försäkringsersättningar och provisioner, utan avdrag för återförsäkring och angivna per medlemsstat, enligt följande:

a) För skadeförsäkring: per försäkringsklass i enlighet med den relevanta delegerade akten.

b) För livförsäkring: för var och en av försäkringsklasserna i enlighet med den relevanta delegerade akten.

Vad gäller bilaga I, del A, klass 10, med uteslutande av fraktförarens ansvar, ska det berörda företaget också informera tillsynsmyndigheten om skadefrekvens och genomsnittliga försäkringsersättningar.

Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska inom rimlig tid vidarebefordra en sammanställning av de uppgifter som avses i första och andra styckena till tillsynsmyndigheterna i varje berörd medlemsstat på deras begäran.”

42. Artikel 172 ska ersättas med följande:

”Artikel 172

Likvärdighet avseende försäkringsföretag

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som specificerar kriterierna för att bestämma om den solvensordning i ett tredjeland som tillämpas på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I.

2. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 1 har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa enligt artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning i ett tredjeland som tillämpas på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I i detta direktiv.

De delegerade akterna ska regelbundet ses över för att beakta alla väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning I och tillsynsordningen i tredjelandet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

3. Om solvensordningen i ett tredjeland enligt punkt 2 har bedömts vara likvärdig med den i detta direktiv, ska återförsäkringsavtal som ingås med företag som har sitt huvudkontor i det tredjelandet behandlas på samma sätt som återförsäkringsavtal med företag som är auktoriserade enligt detta direktiv.

4. Genom undantag från punkt 2, och även om de kriterier som fastställts i enlighet med punkt 1 inte har uppfyllts, får kommissionen under en begränsad tidsperiod, i enlighet med artikel 301a, och med bistånd av Eiopa enligt artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredje landet är tillfälligt likvärdig med den som fastställs genom avdelning I, om det tredjelandet uppfyller åtminstone följande kriterier:

- a) Det har ingått ett åtagande gentemot unionen om att anta och tillämpa en solvensordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 2, innan den perioden löper ut, och om att inleda bedömningsförfarandet.
- b) Det har inrättat ett arbetsprogram för att uppfylla åtagandet som avses i led a.
- c) Det har avsatt tillräckligt med resurser för att uppfylla åtagandet som avses i led a.
- d) Det har en solvensordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens.
- e) Det har ingått skriftliga överenskommelser om att samarbeta och utbyta konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter.
- f) Det har ett oberoende tillsynssystem.
- g) Det har fastställt skyldigheter avseende sekretess för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning, särskilt när det gäller utbyte av information med Eiopa och tillsynsmyndigheter.

I alla delegerade akter om tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. De delegeradeakterna ska ses över regelbundet på basis av lägesrapporter från det berörda tredjelandet, vilka ska läggas fram för och bedömas av kommissionen varje år. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de lägesrapporterna.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som närmare specificerar de villkor som fastställs i första stycket.

5. Den begränsade period som avses i första stycket i punkt 4 ska upphöra den 31 december 2020 eller det datum då tillsynsordningen för det tredjelandet, i enlighet med punkt 2, har bedömts vara likvärdig med den som fastställs i avdelning I, beroende på vilket som infaller först.

Denna period kan förlängas till ett år, om detta är nödvändigt för att Eiopa och kommissionen ska kunna genomföra bedömningen av likvärdighet enligt punkt 2.

6. Återförsäkringsavtal som ingås med företag med huvudkontor i ett tredjeland vars tillsynsordning har bedömts som tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 4, ska behandlas på samma sätt som i punkt 3. Artikel 173 ska även tillämpas på återförsäkringsföretag med huvudkontor i ett tredjeland vars tillsynsordning har bedömts som tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 4.”

43. Artikel 176 ska ersättas med följande:

”Artikel 176

Information från medlemsstaterna till kommissionen och Eiopa

Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter ska underrätta kommissionen, Eiopa och tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredjelands lag gäller.

Underrättelsen ska också innehålla en uppgift om den berörda företagsgruppens struktur.

När ett företag, som omfattas av ett tredjelands lagstiftning, förvärvar ett innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i unionen så att detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag skulle bli ett dotterföretag till det tredjelandsföretaget, ska tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta kommissionen, Eiopa och tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater om detta.”

44. Artikel 177.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och Eiopa om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkrings- eller återförsäkringsföretag mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredjeland eller vid pågående verksamhet i ett tredjeland.”

45. Artikel 210.2 ska ersättas med följande:

”2. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för att närmare specificera bestämmelserna som avses i punkt 1 i den här artikeln i fråga om övervakning, hantering och kontroll av risker till följd av finansiell återförsäkringsverksamhet.”

46. Artikel 211.2 och 211.3 ska ersättas med följande:

”2. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera följande kriterier för tillsynsmyndigheternas godkännande:

- a) Auktorisationens omfattning.
- b) Obligatoriska villkor som ska ingå i alla ingångna avtal.
- c) De lämplighetskrav som avses i artikel 42 för specialföretagets ledningspersonal.
- d) Lämplighetskrav för aktieägare eller medlemmar med kvalificerat innehav i specialföretaget.
- e) Sunda rutiner för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen.
- f) Informationskrav vad beträffar redovisning, uppgifter för stabilitetstillsyn och statistik.
- g) Solvenskrav.

2a. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av artikel 211.1 och 211.2 ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för tillsynsmyndighetens godkännande av etablering av specialföretag och för de format och modeller som ska användas med avseende på punkt 2 f.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

2b. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av artikel 211.1 och 211.2 får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för att specificera de tillämpliga förfarandena för samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna, i de fall där det specialföretag som övertar risker från ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är etablerat i en annan medlemsstat än den där försäkrings- eller återförsäkringsföretaget är auktoriserat.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. Specialföretag som auktoriserats före den 31 december 2015 ska omfattas av lagen i den medlemsstat som auktoriserat specialföretaget. All ny verksamhet som ett specialföretag startar efter det datumet ska emellertid omfattas av punkterna 1, 2 och 2a.”

47. I artikel 212.1 ska led e ersättas med följande:

”e) tillsynskollegium: en permanent men flexibel struktur för samarbete, samordning och underlättande av beslutsfattande avseende tillsynen över en grupp.”

48. Artikel 216 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycken läggas till:

”I sådana fall ska tillsynsmyndigheten ange motiven till sitt beslut för både grupp-tillsynsmyndigheten och moderföretaget med det yttersta ägarintresset på unionsnivå. Grupp-tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a.

Artiklarna 218–258 ska gälla i tillämpliga delar om inte annat följer av punkterna 2–6 i den här artikeln.”

b) Punkt 4 tredje stycket ska ersättas med följande:

”Tillsynsmyndigheten ska ange motiven till sådana beslut för både företaget och grupp-tillsynsmyndigheten. Grupp-tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a.”

c) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera under vilka förhållanden beslut enligt punkt 1 i den här artikeln får fattas.”

49. Artikel 217 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

”I sådana fall ska tillsynsmyndigheterna ange motiven till sin överenskommelse för både grupp-tillsynsmyndigheten och moderföretaget med det yttersta ägarintresset på unionsnivå. Grupp-tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera under vilka förhållanden beslut som avses i punkt 1 i den här artikeln får fattas.”

50. Artikel 227 ska ersättas med följande:

”Artikel 227

Likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i tredjeland

1. När solvensen på grupp-nivå beräknas för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland i enlighet med artikel 233, ska försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland endast vid den beräkningen behandlas som ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

Om det tredjeland där det företaget har sitt huvudkontor emellertid kräver att det ska vara auktoriserat och ålägger det en solvensordning som är minst likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI, får medlemsstaterna dock föreskriva att det i fråga om detta företag vid beräkningen ska beaktas det solvenskapitalkrav och de kapitalbasposter som får medräknas för att täcka det krav som fastställs av det berörda tredjelandet.

2. Om inga delegerade akter antagits i enlighet med punkterna 4 eller 5 i den här artikeln ska kontrollen av att ordningen i tredjelandet är minst likvärdig utföras av grupp-tillsynsmyndigheten, antingen på eget initiativ eller på begäran av företaget med ägarintresse. Eiopa ska bistå grupp-tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska i samband med detta, och med bistånd av Eiopa, samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter innan den fattar sitt beslut. Det beslutet ska fattas i enlighet med de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3. Grupp-tillsynsmyndigheten ska inte fatta något beslut avseende ett tredjeland som strider mot något beslut som tidigare fattats avseende detta tredjeland, såvida det inte är nödvändigt att beakta väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning I kapitel VI och tillsynsordningen i tredjelandet.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med andra stycket får de hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att grupp-tillsynsmyndigheten meddelat beslutet. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som specificerar kriterierna för att bedöma huruvida tillsynsordningen i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I, kapitel VI.

4. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3 har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI.

De delegeradeakterna ska regelbundet ses över för att ta hänsyn till väsentliga ändringar av tillsynsordningen i avdelning I kapitel VI och den tillsynsordning som gäller i tredjelandet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

5. Genom undantag från punkt 4, och även när de kriterier som fastställts i enlighet med punkt 3 inte har uppfyllts, får kommissionen under den tidsperiod som avses i punkt 6 i enlighet med artikel 301a, samt med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på företag med huvudkontor i det tredjelandet är tillfälligt likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI, när:

- a) Det kan påvisas att en solvensordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 4 för närvarande tillämpas eller kan antas och tillämpas av tredjelandet.
- b) Tredjelandet har en solvensordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens.
- c) Tredjelandets lagstiftning i princip tillåter samarbete och utbyte av konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter.
- d) Tredjelandet har ett oberoende tillsynssystem.
- e) Tredjelandet har fastställt skyldigheter avseende tystnadsplikt för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

6. Den ursprungliga tidsperioden för det beslut om tillfällig likvärdighet som avses i punkt 5 ska vara 10 år om inte, innan den perioden löpt ut,

- a) den delegerade akten har återkallats,
- b) en delegerad akt har antagits i enlighet med punkt 4 med effekten att tillsynsordningen i det tredjelandet bedömts vara likvärdig med den som fastställs i avdelning I kapitel VI.

Beslutet om tillfällig likvärdighet ska förnyas för ytterligare tioårsperioder om de kriterier som avses i punkt 5 fortfarande uppfylls. Kommissionen ska anta alla sådana delegerade akter enligt artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

I alla delegerade akter som fastställer tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. Kommissionen ska regelbundet se över sådana delegerade akter. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de besluten. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet om varje översyn som utförs och ska rapportera slutsatserna till parlamentet.

7. När det i enlighet med punkt 5 har antagits en delegerad akt som fastställer att tillsynsordningen i ett tredjeland är tillfälligt likvärdig, ska detta tredjeland bedömas som likvärdigt vid tillämpningen av punkt 1 andra stycket.”

51. Artikel 231 ska ersättas med följande:

”Artikel 231

Gruppintern modell

1. Om en ansökan om tillstånd att med en intern modell beräkna både det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå och solvenskapitalkraven för försäkrings- och återförsäkringsföretagen i gruppen inlämnas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och dess anknutna företag, eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingbolag, ska de berörda tillsynsmyndigheterna samarbeta vid beslutet om huruvida ett sådant tillstånd ska beviljas och om eventuella särskilda villkor för tillståndet.

Ansökan som avses i första stycket ska lämnas över till grupp-tillsynsmyndigheten.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål underrätta och överlämna den fullständiga ansökan till de övriga medlemmarna av tillsynskollegiet.

2. De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom sex månader från den dag då grupp-tillsynsmyndigheten mottog den fullständiga ansökan.

3. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den period på sex månader som avses i punkt 2 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska grupp-tillsynsmyndigheten uppskjuta beslutet och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet ska inte hänskjutas till Eiopa efter det att sexmånadersperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Om det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2 och 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet. Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna sexmånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

4. Eiopa får utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av den gemensamma beslutsprocess som avses i punkt 2, med beaktande av de ansökningar om tillstånd som avses i punkt 1 och i syfte att underlätta gemensamma beslut.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

5. Om de berörda tillsynsmyndigheterna har fattat ett gemensamt beslut enligt punkt 2, ska grupp-tillsynsmyndigheten ge sökanden ett dokument där skälen till fullo anges.

6. Om inget gemensamt beslut antas inom sex månader från den dag då gruppen mottog den fullständiga ansökan ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska ta vederbörlig hänsyn till de synpunkter och reservationer som övriga berörda tillsynsmyndigheter lämnat under den sexmånadersperioden.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska ge sökanden och övriga berörda tillsynsmyndigheter ett dokument med det fullständigt motiverade beslutet.

Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

7. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna finner att riskprofilen hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som står under dess tillsyn avviker väsentligt från de antaganden som ligger bakom den interna modell som godkänts på gruppnivå, får den myndigheten i enlighet med artikel 37, så länge som företaget inte på ett korrekt sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som myndigheten framfört, fastställa ett kapitaltillägg för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget utöver det solvenskapitalkrav som blir resultatet med tillämpning av den interna modellen.

Om under särskilda omständigheter ett sådant kapitaltillägg inte skulle vara en lämplig lösning, får tillsynsmyndigheten kräva att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt den standardformel som anges i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1 och 2. I enlighet med artikel 37.1 a och c får tillsynsmyndigheten för detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag fastställa ett kapitaltillägg till solvenskapitalkravet utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Tillsynsmyndigheten ska motivera sådana beslut som avses i första och andra styckena för såväl försäkrings- eller återförsäkringsföretaget som övriga medlemmar av tillsynskollegiet.

Eiopa får utfärda riktlinjer för att se till att denna punkt tillämpas på ett konsekvent och enhetligt sätt.”

52. I artikel 232 första stycket ska inledningen ersättas med följande:

”Vid avgörandet av om ett sammanställt solvenskapitalkrav på gruppnivå tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil ska grupp-tillsynsmyndigheten särskilt uppmärksamma de fall då sådana omständigheter som avses i artikel 37.1 a–d kan uppkomma på gruppnivå, särskilt i följande fall:”

53. I artikel 232 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Artikel 37.1–37.5 ska, tillsammans med de delegerade akter och tekniska standarder för genomförande som antagits i enlighet med artikel 37.6, 37.7 och 37.8 gälla i tillämpliga delar.”

54. I artikel 233.6 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Artikel 37.1–37.5 ska, tillsammans med de delegerade akter och tekniska standarder för genomförande som antagits i enlighet med artikel 37.6, 37.7 och 37.8 gälla i tillämpliga delar.”

55. Artikel 234 ska ersättas med följande:

”Artikel 234

Delegerade akter avseende artiklarna 220–229 och 230–233

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att närmare specificera de försäkringstekniska principerna och metoderna i artiklarna 220–229 och tillämpningen av artiklarna 230–233, med beaktande av den ekonomiska karaktären hos vissa juridiska strukturer.”

56. Artikel 237 ska ersättas med följande:

”Artikel 237

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: beslut om ansökningar

1. I fråga om ansökningar om tillstånd att omfattas av bestämmelserna i artiklarna 238 och 239 ska de berörda tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet samarbeta fullt ut för att besluta om huruvida det tillstånd som söks ska meddelas eller ej samt för att fastställa eventuella särskilda villkor som ska gälla för det.

Ansökan som avses i första stycket ska endast överlämnas till den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget. Den tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål underrätta de övriga medlemmarna av tillsynskollegiet och vidarebefordra den fullständiga ansökan till dem.

2. De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom tre månader från den dag då samtliga tillsynsmyndigheter i kollegiet mottog den fullständiga ansökan.

3. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den period på tre månader som avses i punkt 2 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska grupp-tillsynsmyndigheten uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Om det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2 och 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

4. Eiopa får utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av den gemensamma beslutsprocess som avses i punkt 2, med beaktande av de ansökningar om tillstånd som avses i punkt 1, och i syfte att underlätta gemensamma beslut.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

5. Om de berörda tillsynsmyndigheterna har fattat ett gemensamt beslut som avses i punkt 2, ska den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget tillhandahålla sökanden ett beslut där skälen till fullo anges. Detta gemensamma beslut ska betraktas som avgörande och tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

6. Om inget gemensamt beslut fattats av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den tremånadersperiod som anges i punkt 2 ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan.

Under den perioden ska grupp-tillsynsmyndigheten vederbörligen beakta följande:

- a) Synpunkter och reservationer från berörda tillsynsmyndigheter.
- b) Reservationer från andra tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och en förklaring av eventuella väsentliga avsteg från reservationerna från andra berörda tillsynsmyndigheter. Grupp-tillsynsmyndigheten ska överlämna beslutet till sökanden och till övriga berörda tillsynsmyndigheter. Detta beslut ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.”

57. Artikel 238.4 ska ersättas med följande:

”4. Tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att nå en överenskommelse om förslaget från den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget eller om eventuella andra åtgärder.

Överenskommelsen ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.”

58. Artikel 238.5 ska ersättas med följande:

”5. Om tillsynsmyndigheten och grupp-tillsynsmyndigheten är av skiljaktig mening får endera tillsynsmyndigheten inom en månad från tillsynsmyndighetens förslag hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats i den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet. Denna period på en månad ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen. Frågan får inte hänskjutas till Eiopa efter det att den tidsfrist som avses i detta stycke har löpt ut, eller efter det att en överenskommelse har uppnåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med punkt 4 i den här artikeln.

Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat detta dotterföretag ska uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut.

Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering.

Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.”

59. I artikel 239 ska följande punkt läggas till:

”4. Tillsynsmyndigheten eller grupp-tillsynsmyndigheten får hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 när de är av skiljaktiga meningar

- a) om godkännandet av återhämtningsplanen, inklusive varje förlängning av denna, inom den fyramånadersperiod som avses i punkt 1, eller
- b) om godkännandet av de föreslagna åtgärderna inom den period på en månad som avses i punkt 2.

I de fallen får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet.

Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa

- a) efter det att den period på fyra månader respektive en månad som avses i första stycket har löpt ut,
- b) efter det att en överenskommelse har nåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med punkt 1 andra stycket eller punkt 2 andra stycket,
- c) i krissituationer som avses i punkt 2.

Denna period på fyra månader eller en månad ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat det dotterföretaget ska uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt slutgiltiga beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering.

Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.”

60. Artikel 241 ska ersättas med följande:

”Artikel 241

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: delegerade akter

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a och specificera följande:

- a) Kriterier för att bedöma om de villkor som anges i artikel 236 är uppfyllda.
- b) Kriterier för att bedöma vad som ska betraktas som krissituationer, enligt artikel 239.2.
- c) De förfaranden tillsynsmyndigheterna ska följa när de utbyter information, utövar sina befogenheter och uppfyller sina förpliktelser enligt artiklarna 237–240.”

61. Artikel 242.1 ska ersättas med följande:

”1. Senast den 31 december 2017 ska kommissionen göra en utvärdering av tillämpningen av avdelning III, särskilt av tillsynsmyndigheternas samarbete inom tillsynskollegiet, dess funktionsduglighet och tillsynspraxisen för att fastställa kapitaltilläggen, och ska översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, om lämpligt åtföljd av förslag till ändringar av detta direktiv.”

62. I artikel 242.2 ska datumet ”31 oktober 2015” ersättas med datumet ”31 december 2018”.

63. Artikel 244.4 ska ersättas med följande:

”4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a med avseende på punkterna 2 och 3 i den här artikeln i fråga om definition av väsentliga riskkoncentrationer.

5. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller tillsyn över riskkoncentrationer ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att med avseende på punkt 3 specificera identifiering av väsentliga riskkoncentrationer och besluta om lämpliga tröskelvärden.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

6. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av, med avseende på punkt 2, blanketter och mallar för rapportering av sådana riskkoncentrationer.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.”

64. Artikel 245.4 ska ersättas med följande:

”4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a med avseende på punkterna 2 och 3 i den här artikeln i fråga om definition av väsentliga transaktioner inom en grupp.

5. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller tillsyn över transaktioner inom en grupp får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med avseende på punkt 3 för att specificera identifiering av väsentliga transaktioner inom en grupp.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

6. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av, med avseende på punkt 2, förfarandena, blanketter och mallar för rapportering av sådana transaktioner inom en grupp.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.”

65. Artikel 247.3–247.7 ska ersättas med följande:

”3. I särskilda fall får de berörda tillsynsmyndigheterna, på begäran från någon av de andra tillsynsmyndigheterna, fatta ett gemensamt beslut att göra avsteg från de kriterier som anges i punkt 2 om det vore olämpligt att tillämpa dessa kriterier med hänsyn till gruppens struktur och den relativa omfattningen av försäkrings- och återförsäkringsföretagens verksamheter i olika länder och utse en annan tillsynsmyndighet till grupptillsynsmyndighet.

I det avseendet får varje berörd tillsynsmyndighet begära att frågan om huruvida kriterierna i punkt 2 är lämpliga tas upp till diskussion. En sådan diskussion ska inte äga rum mer än en gång per år.

De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om valet av grupp-tillsynsmyndighet inom tre månader från det att diskussionen om frågan begärdes. Innan de berörda tillsynsmyndigheterna fattar sitt beslut ska de ge företagsgruppen möjlighet att yttra sig.

Den utsedda grupp tillsynsmyndigheten ska till gruppen överlämna det gemensamma beslutet tillsammans med en fullständig motivering.

4. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den tremånadersperiod som avses i punkt 3 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska de berörda tillsynsmyndigheterna uppskjuta sitt gemensamma beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det gemensamma beslutet ska anses avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

5. Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad efter ett hänskjutande av ärendet enligt punkt 4. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Den utsedda grupp tillsynsmyndigheten ska till gruppen och tillsynskollegiet överlämna det gemensamma beslutet tillsammans med en fullständig motivering.

6. Om inget gemensamt beslut kunnat fattas ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den tillsynsmyndighet som fastställts i enlighet med punkt 2 i denna artikel.

7. Eiopa ska åtminstone årligen underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om eventuella betydande svårigheter som uppstått vid tillämpningen av punkterna 2, 3 och 6.

Om någon sådan betydande svårighet uppstår vid tillämpningen av de kriterier som fastställts i punkterna 2 och 3 i denna artikel, ska kommissionen anta delegerade akter enligt artikel 301a som ytterligare specificerar dessa kriterier.”

66. Artikel 248 ska ändras på följande sätt:

a) Följande stycke ska läggas till i punkt 2:

”Om grupp tillsynsmyndigheten inte utför de uppgifter som avses i punkt 1 eller om medlemmarna i tillsynskollegiet inte samarbetar i den utsträckning som krävs enligt denna punkt, kan någon av de berörda tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.”

b) I punkt 3 ska första stycket ersättas med följande:

”3. Tillsynskollegiet ska bestå av grupp tillsynsmyndigheten, tillsynsmyndigheterna i alla medlemsstater där något dotterföretags huvudkontor är beläget och Eiopa i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

c) I punkt 4 ska andra stycket ersättas med följande:

”Om det uppstår delade meningar om upprättandet av samordningsöverenskommelserna får en medlem av tillsynskollegiet hänskjuta frågan till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln. Grupp tillsynsmyndigheten ska fatta sitt slutgiltiga beslut i enlighet med Eiopas beslut. Grupp tillsynsmyndigheten ska vidarebefordra beslutet till andra berörda tillsynsmyndigheter.”

d) I punkt 5 ska andra stycket ersättas med följande:

”Utan att det påverkar de rättigheter och skyldigheter som tilldelats grupp tillsynsmyndigheten och andra tillsynsmyndigheter genom detta direktiv, får samordningsöverenskommelserna fastställa ytterligare uppgifter för grupp tillsynsmyndigheten, andra tillsynsmyndigheter eller Eiopa i fall där detta resulterar i en effektivare grupp tillsyn och inte försämrar kollegiemedlemmarnas tillsynsverksamhet när det gäller deras enskilda ansvar.”

e) Punkterna 6 och 7 ska ersättas med följande:

”6. Eiopa ska utarbeta riktlinjer för hur tillsynskollegierna ska fungera operativt, vilka ska baseras på omfattande granskning av konvergensgraden i deras arbete. Sådana granskningar ska göras minst vart tredje år. Medlemsstaterna ska se till att grupp tillsynsmyndigheten till Eiopa överlämnar informationen om hur tillsynskollegierna fungerar och om eventuella svårigheter som uppstått och som är relevanta för granskningarna.

För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller samordningen mellan tillsynsmyndigheter får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att på basis av de riktlinjer som avses i första stycket närmare specificera hur tillsynskollegierna ska fungera operativt.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i andra stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller samordningen mellan tillsynsmyndigheter ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med avseende på punkterna 1–6 för att specificera samordningen av grupp tillsynen.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

8. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a med avseende på definitionen av *betydande filial*.”

67. Artikel 249 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska andra stycket ersättas med följande:

”För att dessa tillsynsmyndigheter, inklusive grupp tillsynsmyndigheten, ska ha säkerställd tillgång till lika mycket relevant information ska de, utan att det påverkar deras respektive ansvarsområden och oavsett om de är etablerade i samma medlemsstat eller ej, till varandra överlämna sådan information för att möjliggöra och underlätta för de övriga myndigheterna att fullgöra sina tillsynsuppgifter enligt detta direktiv. I det avseendet ska de berörda tillsynsmyndigheterna och grupp tillsynsmyndigheten utan dröjsmål överlämna all information till varandra så snart den blir tillgänglig eller på begäran utbyta information. Den information som avses i detta stycke omfattar, men är inte begränsad till, information om åtgärder som har vidtagits av gruppen och tillsynsmyndigheterna samt information som har lämnats av gruppen.”

b) Följande punkt ska införas:

”1a. När en tillsynsmyndighet inte har meddelat relevanta uppgifter eller en begäran om samarbete, särskilt för att utbyta relevanta uppgifter, har avslagits eller inte föranlett någon reaktion inom två veckor, får tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa.

När ärendet hänskjuts dit får Eiopa, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 258 i EUF-fördraget, agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller samordning och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera

a) vilka uppgifter som ska insamlas systematiskt av grupp tillsynsmyndigheten och spridas till övriga berörda tillsynsmyndigheter eller överlämnas till grupp tillsynsmyndigheten av övriga berörda tillsynsmyndigheter,

b) vilka uppgifter som är väsentliga eller relevanta för tillsynen på grupp nivå i syfte att öka enhetligheten i tillsynsrapporteringen.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

4. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning när det gäller samordningen och utbytet av information mellan tillsynsmyndigheterna ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden och mallar för överlämnande av uppgifter till grupp tillsynsmyndigheten samt förfarandet för samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter enligt bestämmelserna i denna artikel.

Eiopa ska till kommissionen överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande senast den 30 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

68. Artikel 250 ska ändras på följande sätt:

”Artikel 250

Samråd mellan tillsynsmyndigheter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248, ska berörda tillsynsmyndigheter, innan de fattar beslut som är av betydelse för andra tillsynsmyndigheters tillsynsuppgifter, samråda med varandra inom tillsynskollegiet i fråga om följande:

- a) Förändringar i aktieägarstruktur, organisationsstruktur eller ledningsstruktur i försäkrings- och återförsäkringsföretag inom en grupp som kräver tillsynsmyndigheternas godkännande eller auktorisation.
- b) Beslutet om förlängningen av återhämtningsplanen enligt artikel 138.3 och 138.4.
- c) Betydande sanktioner eller exceptionella åtgärder som vidtagits av tillsynsmyndigheterna, däribland fastställande av kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet enligt artikel 37 och införande av begränsningar av användningen av en intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3.

I frågor som avses i punkterna b och c i första stycket ska samråd alltid ske med grupp-tillsynsmyndigheten.

Därutöver ska de berörda tillsynsmyndigheterna samråda med varandra innan de fattar ett beslut som bygger på information från andra tillsynsmyndigheter.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248 får en tillsynsmyndighet besluta att avstå från samråd med andra tillsynsmyndigheter i brådskande fall eller om samrådet kan äventyra beslutets effekt. I sådana fall ska tillsynsmyndigheten utan dröjsmål underrätta övriga berörda tillsynsmyndigheter.”

69. I artikel 254.2 ska första stycket ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska föreskriva att deras myndigheter med ansvar för utövande av grupp-tillsyn ska ha tillgång till all information som är relevant för syftet med den tillsynen, oavsett vilken typ av företag informationen gäller. Artikel 35.1–35.5 ska gälla i tillämpliga delar.

Grupptillsynsmyndigheten får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen till en frekvens som är kortare än ett år på gruppnivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av begränsningen i enlighet med artikel 35.6, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.

Grupptillsynsmyndigheten får bevilja undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post på gruppnivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av undantaget i enlighet med artikel 35.7, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet och med beaktande av den finansiella stabiliteten.”

70. I artikel 255.2 ska följande stycken läggas till:

”När en begäran till en annan tillsynsmyndighet om att en kontroll ska utföras i enlighet med denna punkt inte föranlett någon reaktion inom två veckor, eller när tillsynsmyndigheten i praktiken är förhindrad att utöva sin rätt att delta i enlighet med tredje stycket, får den myndighet som framställt begäran hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

I enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska Eiopa ha rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.”

71. Artikel 256 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera vilka uppgifter som ska offentliggöras och fristerna för det årliga offentliggörandet av uppgifterna vad avser lägesrapporten om solvens och finansiell ställning i enlighet med punkt 2 och rapporten om solvens och finansiell ställning på gruppnivå i enlighet med punkt 1.”

b) Följande punkt ska läggas till:

”5. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor när det gäller rapporten om solvens och finansiell ställning på gruppnivå, ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden och mallar och sätten att offentliggöra gruppens lägesrapport om solvens och finansiell ställning enligt bestämmelserna i denna artikel.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

72. Följande artikel ska införas:

”Artikel 256a

Gruppstruktur

Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen på gruppnivå offentliggör gruppens juridiska struktur samt styr- och organisationsstruktur, inbegripet en beskrivning av alla dotterföretag, fysiska filialer och väsentliga anknutna företag som tillhör gruppen.”

73. Artikel 258.3 ska ersättas med följande:

”3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för samordningen av de åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad som avses i punkterna 1 och 2 i den här artikeln.”

74. Artikel 259 ska ersättas med följande:

”Artikel 259

Eiopas rapportering

1. Eiopa ska varje år rapportera till Europaparlamentet i enlighet med artikel 50 i förordning (EU) nr 1094/2010.

2. Eiopa ska bland annat rapportera om alla relevanta och viktiga erfarenheter från tillsynsverksamheten och samarbetet mellan tillsynsmyndigheter enligt avdelning III, och särskilt om

a) processen för utnämning av grupp-tillsynsmyndigheten, antalet grupp-tillsynsmyndigheter och deras geografiska spridning,

b) arbetet i tillsynskollegiet, särskilt tillsynsmyndigheternas medverkan och engagemang i de fall de inte är grupp-tillsynsmyndighet.

3. Eiopa får vid tillämpningen av punkt 1 i denna artikel även rapportera om de huvudsakliga lärdomarna från de granskningar som avses i artikel 248.6, där så är lämpligt.”

75. Artikel 260 ska ersättas med följande:

”Artikel 260

Moderföretag utanför unionen: kontroll av likvärdighet

1. I det fall som avses i artikel 213.2 c ska de berörda tillsynsmyndigheterna kontrollera huruvida försäkrings- och återförsäkringsföretag vars moderföretag har sina huvudkontor utanför unionen är föremål för tillsyn, utförd av en tillsynsmyndighet i ett tredjeland, som är likvärdig med vad som föreskrivs i denna avdelning i fråga om tillsyn på gruppnivå över försäkrings- och återförsäkringsföretag enligt artikel 213.2 a och b.

Om ingen delegerad akt har antagits i enlighet med punkterna 2, 3 eller 5 i den här artikeln, ska kontrollen genomföras av den tillsynsmyndighet som skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet om kriterierna i artikel 247.2 vore tillämpliga (nedan kallad *den tjänstgörande grupp-tillsynsmyndigheten*) på begäran av moderföretaget, av något av de försäkrings- och återförsäkringsföretag som är auktoriserade inom unionen eller på tillsynsmyndighetens eget initiativ. Eiopa ska bistå grupp-tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten ska därvid, med bistånd av Eiopa, samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter innan den fattar sitt beslut om likvärdighet. Det beslutet ska fattas i enlighet med de kriterier som antagits i enlighet med punkt 2. Den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten ska inte fatta något beslut avseende ett tredjeland som strider mot något beslut som tidigare fattats avseende det tredjelandet, såvida det inte är nödvändigt att beakta väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning I och tillsynsordningen i tredjelandet.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med tredje stycket får de hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten meddelat beslutet. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.

2. Kommissionen får anta delegerade akter, i enlighet med artikel 301a, som specificerar kriterierna för att bedöma om tillsynsordningen av grupper i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

3. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 2 i den här artikeln har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

En sådan delegerad akt ska regelbundet ses över för att beakta ändringar av den tillsynsordning för tillsyn över grupper som fastställs genom denna avdelning och motsvarande ordning i tredjelandet för tillsyn över grupper och alla andra ändringar av bestämmelserna som kan påverka beslutet om likvärdighet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla tredjeländer som avses i första stycket.

4. Om kommissionen inte antagit någon delegerad akt i enlighet med punkterna 3 eller 5 i den här artikeln ska artikel 262 tillämpas.

5. Genom undantag från punkt 3, och även om de kriterier som fastställts i punkt 2 inte har uppfyllts, får kommissionen under en begränsad tidsperiod, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den tillsynsordning som ett tredjeland tillämpar på företag vars moderföretag den 1 januari 2014 har sitt huvudkontor utanför unionen är tillfälligt likvärdig med den som fastställs genom avdelning I, om detta tredjeland uppfyller åtminstone följande kriterier:

- a) Det har ingått ett åtagande gentemot unionen om att anpassa och tillämpa en tillsynsordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 3, innan denna begränsade period löper ut, och om att inleda bedömningsförfarandet.
- b) Det har inrättat ett arbetsprogram för att uppfylla åtagandet enligt led a.
- c) Det har avsatt tillräckligt med resurser för att uppfylla åtagandet enligt led a.
- d) Det har en tillsynsordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens och på grupp-tillsyn.
- e) Det har ingått skriftliga överenskommelser om att samarbeta och utbyta konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter enligt definitionen i artikel 13.10.

- f) Det har ett oberoende tillsynssystem.
- g) Det har fastställt skyldigheter avseende sekretess för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning, särskilt när det gäller utbyte av information med Eiopa och tillsynsmyndigheter enligt definitionen i artikel 13.10.

I alla delegerade akter om tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. De delegerade akterna ska ses över regelbundet på basis av lägesrapporter från det berörda tredjelandet, vilka ska läggas fram för och bedömas av kommissionen varje år. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de lägesrapporterna.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla tredjeländer som avses i första stycket.

Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som närmare specificerar de villkor som fastställs i första stycket. Delegerade akter kan också avse befogenheter för tillsynsmyndigheter att införa ytterligare tillsynsrapporteringskrav under perioden för tillfällig likvärdighet.

6. Den begränsade period som avses i punkt 5 ska upphöra den 31 december 2020 eller det datum då tillsynsordningen för det tredjelandet, i enlighet med punkt 3, har bedömts vara likvärdig med den som fastställs i denna avdelning, beroende på vilket som infaller först.

Denna period kan förlängas med högst ett år, om detta är nödvändigt för att Eiopa och kommissionen ska kunna genomföra bedömningen av likvärdighet enligt punkt 3.

7. När en delegerad akt antas, där det beslutas att tillsynsordningen i ett tredjeland är tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 5, ska medlemsstaterna tillämpa artikel 261, såvida det inte finns ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i en medlemsstat med en balansomslutning som överstiger balansomslutningen för sitt moderföretag som är beläget utanför unionen. I det fallet ska uppgiften som grupp-tillsynsmyndighet utföras av den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten.”

76. I artikel 262.1 ska första stycket ersättas med följande:

”1. Om en likvärdig tillsyn enligt artikel 260 inte föreligger, eller om en medlemsstat inte tillämpar artikel 261 i samband med tillfällig likvärdighet enligt artikel 260.7, ska den medlemsstaten på försäkrings- och återförsäkringsföretagen tillämpa något av följande:

- a) Artiklarna 218–235 och artiklarna 244–258 i tillämpliga delar.
- b) En av de metoder som fastställs i punkt 2.”

77. I artikel 300 ska första stycket ersättas med följande:

”De belopp som i detta direktiv uttryckts i euro ska revideras vart femte år genom att grundbeloppet i euro höjs med den procentuella förändringen i de harmoniserade konsumentprisindexen för samtliga medlemsstater som offentliggörs av kommissionen (Eurostat) från och med den 31 december 2015 fram till justeringsdagen och avrundat uppåt till närmaste 100 000-tal EUR.”

78. Artikel 301 ska ersättas med följande:

”Artikel 301

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén som inrättats genom kommissionens beslut 2004/9/EG (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 jämförd med artikel 4 i den förordningen tillämpas.

*Artikel 301a***Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 och 308b ska ges till kommissionen för en period på fyra år från den 23 maj 2014.

Kommissionen ska utarbeta en rapport om de delegerade befogenheterna senast sex månader innan perioden på fyra år löpt ut. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 och 308b får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet.

Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 eller 308b ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

*Artikel 301b***Tidsfristklausul för tekniska standarder för tillsyn**

1. Fram till den 24 maj 2016 ska kommissionen, när den för första gången antar de tekniska standarder för tillsyn som avses i artiklarna 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 och 249, tillämpa det förfarande som fastställs i artikel 301a. Eventuella ändringar av sådana delegerade akter eller, efter det att övergångsperioden löpt ut, eventuella nya tekniska standarder för tillsyn, ska antas i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.
2. Den delegering av befogenheter som avses i punkt 1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet i enlighet med artikel 12 i förordning (EU) nr 1094/2010.
3. Senast den 24 maj 2016 får Eiopa lägga fram förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen för att anpassa de delegerade akter som avses i artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 och 308b till den tekniska utvecklingen på finansiella marknaderna.

Förslagen till tekniska standarder för tillsyn ska begränsas till de tekniska aspekterna av de delegerade akter som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

(*) Kommissionens beslut 2004/9/EG av den 5 november 2003 om att inrätta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén (EUT L 3, 7.1.2004, s. 34)."

79. I artikel 304 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Senast den 31 december 2020 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet översända en rapport om tillämpningen av den metod som fastställs i punkt 1 och om den praxis tillsynsmyndigheterna antagit enligt punkt 1, vid behov åtföljd av lämpliga förslag. Den rapporten ska särskilt behandla de gränsöverskridande effekterna av denna metods tillämpning så att regleringsarbitrage från försäkrings- och återförsäkringsföretags sida kan undvikas.”

80. Följande avsnitt ska läggas till i avdelning VI, kapitel I:

”AVSNITT 3

FÖRSÄKRING OCH ÅTERFÖRSÄKRING

Artikel 308a

Infasning

1. Från och med den 1 april 2015 ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att fatta beslut om godkännande av följande:

- a) Tilläggskapital i enlighet med artikel 90.
- b) Klassificering av kapitalbasmedel som avses i artikel 95 tredje stycket.
- c) Företagsspecifika parametrar i enlighet med artikel 104.7.
- d) En fullständig eller partiell intern modell i enlighet med artiklarna 112 och 113.
- e) Specialföretag som ska etableras på deras territorium i enlighet med artikel 211.
- f) Ett mellanliggande försäkringsholdingbolags tilläggskapital i enlighet med artikel 226.2.
- g) En gruppintern modell i enlighet med artiklarna 230, 231 och 233.5.
- h) Användningen av undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker i enlighet med artikel 304.
- i) Tillämpning av matchningsjusteringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i enlighet med artiklarna 77b och 77c.
- j) Om medlemsstaterna så önskar, tillämpning av volatilitetsjustering av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i enlighet med artikel 77d.
- k) Tillämpning av övergångsåtgärden för riskfria räntesatser för durationer i enlighet med artikel 308c.
- l) Tillämpning av övergångsåtgärden för försäkringstekniska avsättningar i enlighet med artikel 308d.

2. Från och med den 1 april 2015 ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna har följande befogenheter:

- a) Befogenhet att fastställa grupp tillsynens nivå och omfattning i enlighet med avdelning III kapitel I, avsnitten 2 och 3.
- b) Befogenhet att fastställa grupp tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 247.
- c) Befogenhet att inrätta ett tillsynskollegium i enlighet med artikel 248.

3. Från och med den 1 juli 2015 ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna har följande befogenheter:

- a) Befogenhet att dra av ägarintresse i enlighet med artikel 228 andra stycket.
- b) Befogenhet att fastställa valet av metod för beräkning av grupp solvens i enlighet med artikel 220.
- c) Befogenhet att fatta beslut om likvärdighet och, i förekommande fall, tillfällig likvärdighet i enlighet med artiklarna 227 och 260.

- d) Befogenhet att låta försäkrings- och återförsäkringsföretag omfattas av artiklarna 238 och 239 i enlighet med artikel 236.
 - e) Befogenhet att fatta de beslut som avses i artiklarna 262 och 263.
 - f) Befogenhet att när så är lämpligt fastställa tillämpning av övergångsbestämmelser i enlighet med artikel 308b.
4. Medlemsstaterna ska ålägga de berörda tillsynsmyndigheterna att behandla ansökningar om godkännande eller tillstånd som lämnats in av försäkrings- och återförsäkringsföretag i enlighet med punkterna 2 och 3. De beslut som tillsynsmyndigheterna fattar om godkännande eller tillstånd ska inte börja tillämpas före den 1 januari 2016.

Artikel 308b

Övergångsbestämmelser

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 12 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag som, senast den 1 januari 2016, har upphört med att teckna nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet inte omfattas av avdelningarna I, II och III i detta direktiv förrän vid de datum som fastställs i punkt 2, då företaget antingen

- a) har övertygat tillsynsmyndigheten om att det kommer att avsluta sin verksamhet före den 1 januari 2019, eller
- b) är föremål för rekonstruktionsåtgärder som fastställs i avdelning IV kapitel II och en rekonstruktör har utsetts.

2. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av

- a) punkt 1 a, ska omfattas av avdelningarna I, II och III i detta direktiv från och med den 1 januari 2019 eller från ett tidigare datum när tillsynsmyndigheten inte är tillfredsställd med de framsteg som har gjorts för att avsluta företagets verksamhet,
- b) punkt 1 b, ska omfattas av avdelningarna I, II och III i detta direktiv från och med den 1 januari 2021 eller från ett tidigare datum om tillsynsmyndigheten inte är tillfredsställd med de framsteg som har gjorts för att avsluta företagets verksamhet.

3. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska endast omfattas av övergångsbestämmelserna i punkterna 1 och 2 om följande villkor uppfylls:

- a) Företaget ingår inte i en grupp, eller om det ingår i en grupp, alla företag som ingår i gruppen upphör med att teckna nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal.
- b) Företaget ska till tillsynsmyndigheten överlämna en årlig rapport med de framsteg som har gjorts för att avsluta företagets verksamhet.
- c) Företaget har underrättat tillsynsmyndigheten om att det tillämpar övergångsbestämmelser.

Punkterna 1 och 2 ska inte förhindra ett företag från att bedriva verksamhet i enlighet med avdelningarna I, II och III i detta direktiv.

4. Medlemsstaterna ska upprätta en förteckning över de försäkrings- och återförsäkringsföretag som berörs och överlämna den förteckningen till alla övriga medlemsstater.

5. Under en period som inte överskrider fyra år från och med den 1 januari 2016, ska medlemsstaterna säkerställa att fristen för försäkrings- och återförsäkringsföretag för att lämna de uppgifter som avses i artikel 35.1–35.4 varje år eller med en kortare periodicitet minskar med två veckor varje räkenskapsår, med början senast 20 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2016 eller efter detta datum men före den 1 januari 2017, och senast 14 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2019 eller efter detta datum men före den 1 januari 2020.

6. Under en period som inte överskrider fyra år från och med den 1 januari 2016, ska fristen för försäkrings- och återförsäkringsföretag för att offentliggöra de uppgifter som avses i artikel 51 minska med två veckor varje räkenskapsår, med början senast 20 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2016 eller efter detta datum men före den 1 januari 2017, och senast 14 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2019 eller efter detta datum men före den 1 januari 2020.

7. Under en period som inte överskrider fyra år från och med den 1 januari 2016, ska fristen för försäkrings- och återförsäkringsföretag för att lämna in de uppgifter som avses i artikel 35.1–35.4 varje kvartal minska med en vecka varje räkenskapsår, med början senast åtta veckor för varje kvartal som avslutas den 1 januari 2016 eller efter detta datum men före den 1 januari 2017, och med fem veckor för varje kvartal som avslutas den 1 januari 2019 eller efter detta datum men före den 1 januari 2020.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att punkterna 5, 6 och 7 i denna artikel ska gälla i tillämpliga delar för försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintresse, försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag på gruppnivå i enlighet med artiklarna 254 och 256, varvid de frister som anges i punkterna 5, 6 och 7 ska förlängas med sex veckor.
9. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 94, ska primärkapitalposter ingå i nivå 1-kapital upp till tio år efter den 1 januari 2016 förutsatt att de posterna
- a) emitterades före den 1 januari 2016 eller före datum för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i artikel 97, beroende på vilket datum som inträffar först,
 - b) den 31 december 2015 kan användas för att uppfylla den disponibla solvensmarginalen upp till 50 procent av solvensmarginalen enligt de lagar och andra författningar som antas enligt artikel 16.3 i direktiv 73/239/EEG, artikel 1 i direktiv 2002/13/EG, artikel 27.3 i direktiv 2002/83/EG och artikel 36.3 i direktiv 2005/68/EG,
 - c) inte annars skulle klassificeras som tillhörande nivå 1 eller 2 i enlighet med artikel 94.
10. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 94, ska primärkapitalposter ingå i nivå 2-kapital upp till tio år efter den 1 januari 2016 förutsatt att de posterna
- a) emitterades före den 1 januari 2016 eller före datumet för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i artikel 97, beroende på vilket datum som inträffar först,
 - b) den 31 december 2015 kan användas för att uppfylla den disponibla solvensmarginalen upp till 25 procent av solvensmarginalen enligt de lagar och andra författningar som antas enligt artikel 16.3 i direktiv 73/239/EEG, artikel 1 i direktiv 2002/13/EG, artikel 27.3 i direktiv 2002/83/EG och artikel 36.3 i direktiv 2005/68/EG.
11. När det gäller försäkrings- eller återförsäkringsföretag som placerar i överlåtbara värdepapper eller andra finansiella instrument som bygger på ompaketerade lån som emitterades före den 1 januari 2011, ska kraven i artikel 135.2 endast gälla i situationer då nya underliggande exponeringar läggs till eller ersätts efter den 31 december 2014.
12. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 100, 101.3 och 104 ska följande gälla:
- a) Fram till den 31 december 2017 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en medlemsstats nationella valuta vara samma standardparametrar som de som skulle tillämpas på sådana exponeringar som uttrycks och finansieras i deras nationella valuta.
 - b) År 2018 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln minskas med 80 procent när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en annan medlemsstats nationella valuta.
 - c) År 2019 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln minskas med 50 procent när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en annan medlemsstats nationella valuta.
 - d) Från och med den 1 januari 2020 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln inte minskas när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en annan medlemsstats nationella valuta.

13. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 100, 101.3 och 104, ska de standardparametrar som ska användas för aktier som företaget köpt senast den 1 januari 2016 vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk i enlighet med standardformeln utan alternativet i artikel 304 beräknas som det vägda genomsnittet av

- a) den standardparameter som ska användas för att beräkna undergruppen aktiekursrisk i enlighet med artikel 304, och
- b) den standardparameter som ska användas för att beräkna undergruppen aktiekursrisk i enlighet med standardformeln utan det alternativ som beskrivs i artikel 304.

Vikten för den parameter som beskrivs i led b i första stycket ska öka åtminstone linjärt i slutet av varje år från 0 procent under det år som inleds den 1 januari 2016 till 100 procent den 1 januari 2023.

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som närmare specificerar de kriterier som ska uppfyllas, inbegripet de aktier som får utnyttja övergångsperioden.

För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av den övergångsperioden ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden vid tillämpningen av denna punkt.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i fjärde stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

14. Utan hinder av artikel 138.3 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 138.4, ska tillsynsmyndigheten kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag som uppfyller kravet på föreskriven solvensmarginal i artikel 16a i direktiv 73/239/EEG, artikel 28 i direktiv 2002/83/EG eller artiklarna 37, 38 eller 39 i direktiv 2005/68/EG, såsom de är tillämpliga i medlemsstatens lagstiftning dagen före de direktiven upphävs enligt artikel 310 i det här direktivet, men som inte efterlever solvenskapitalkravet under det första tillämpningsåret för det här direktivet, vidtar nödvändiga åtgärder för att upprätta nivån på de medräkningsbara kapitalbasmedel som täcker solvenskapitalkravet eller reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017.

Det berörda försäkrings- och återförsäkringsföretaget ska var tredje månad till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att upprätta nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.

Den förlängning som nämns i första stycket ska inte längre gälla om denna lägesrapport visar att det inte skett några väsentliga framsteg med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att säkerställa att solvenskapitalkravet följs, mellan det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades och det datum då lägesrapporten inlämnades.

15. Om hemmedlemsstaterna den 23 maj 2014 tillämpade de bestämmelser som avses i artikel 4 i direktiv 2003/41/EG får den hemmedlemsstaten fram till den 31 december 2019 fortsätta att tillämpa de lagar och andra författningar som de antagit för att uppfylla artiklarna 1–19, 27–30, 32–35 och 37–67 i direktiv 2002/83/EG och som var i kraft den sista tillämpningsdagen för direktiv 2002/83/EG.

Kommissionen får anta delegerade akter för att ändra den övergångsperiod som föreskrivs i denna punkt om ändringar av artiklarna 17–17c i direktiv 2003/41/EG har antagits före det datum som anges i denna punkt.

16. Medlemsstaterna får ge det moderförsäkrings- eller moderåterförsäkringsföretag som har det yttersta ägarintresset möjlighet att under en period fram till den 31 mars 2022 ansöka om godkännande av en gruppintern modell som tillämpas på en del av en grupp, om både företaget och företaget med det yttersta ägarintresset är belägna i samma medlemsstat och om denna del utgör en urskiljbar del som uppvisar en väsentligt annorlunda riskprofil än de övriga i gruppen.

17. Utan hinder av artiklarna 218.2 och 218.3, ska de övergångsbestämmelser som avses i punkterna 8–12 och 15 i den här artikeln och i artiklarna 308c, 308d och 308e gälla i tillämpliga delar på gruppnivå.

Utan hinder av artikel 218.2, 218.3 och 218.4, ska de övergångsbestämmelser som avses i punkt 14 i den här artikeln gälla i tillämpliga delar på gruppnivå och om försäkrings- eller återförsäkringsföretagen med ägarintresse eller försäkrings- och återförsäkringsföretagen i en grupp uppfyller de jämkade solvenskraven enligt artikel 9 i direktiv 98/78/EG men inte uppfyller solvenskapitalkravet på gruppnivå.

Kommissionen ska anta delegerade akter, enligt artikel 301a, för att fastställa ändringarna av gruppens solvens om de övergångsbestämmelser som anges i punkt 13 i den här artikeln är tillämpliga och avser

- a) eliminering av dubbelräkning av poster i kapitalbasen och av kapital som skapats inom en grupp som fastställs i artiklarna 222 och 223,
- b) värdering av tillgångar och skulder som fastställs i artikel 224,
- c) tillämpning av beräkningsmetoderna för anknutna försäkrings- och återförsäkringsföretag som fastställs i artikel 225,
- d) tillämpning av beräkningsmetoderna för mellanliggande försäkringsholdingföretag som fastställs i artikel 226,
- e) beräkningsmetoder för solvensen på gruppnivå som fastställs i artiklarna 230 och 233,
- f) beräkning av solvenskapitalkravet på gruppnivå som fastställs i artikel 231,
- g) fastställande av kapitaltillägg som fastställs i artikel 232,
- h) principer vid beräkningen av solvens på gruppnivå för ett försäkringsholdingföretag som fastställs i artikel 235.

Artikel 308c

Övergångsbestämmelser för de riskfria räntesatserna

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa en tillfällig justering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i fråga om godkända försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser.

2. Justeringen ska beräknas för varje valuta som en del av skillnaden mellan

- a) den räntesats som fastställts av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits i enlighet med artikel 20 i direktiv 2002/83/EG vid sista tillämpningsdagen för det direktivet,
- b) den årliga effektiva räntesatsen, beräknad som en enda diskonteringsats som, när den tillämpas på kassaflödena för portföljen med godkända försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser, ger ett värde som är lika stort som bästa skattningen för portföljen med godkända försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser om pengarnas tidsvärde beaktas med tillämpning av riskfria basräntesatser för relevanta durationer i enlighet med artikel 77.2.

Om medlemsstaterna har antagit lagar och andra författningar enligt artikel 20.1.B a ii i direktiv 2002/83/EG, ska den räntesats som avses i led a första stycket i denna punkt fastställas med tillämpning av de metoder som användes av försäkrings- eller återförsäkringsföretagen vid den sista tillämpningsdagen för direktiv 2002/83/EG.

Den del som avses i första stycket ska minska linjärt i slutet av varje år från 100 procent under det år som inleds den 1 januari 2016 till 0 procent den 1 januari 2032.

Om försäkrings- och återförsäkringsföretag tillämpar den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d, ska den riskfria räntesats för relevanta durationer som avses i led b vara den riskfria räntesats för relevanta durationer som avses i artikel 77d.

3. De godkända försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelserna ska endast omfatta försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser som uppfyller följande kriterier:

- a) De kontrakt som genererar försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelserna hade ingåtts före den första tillämpningsdagen för detta direktiv, med undantag av kontrakt förlängningar på eller efter detta datum.
- b) Fram till och med den sista tillämpningsdagen för direktiv 2002/83/EG fastställdes de försäkringstekniska avsättningarna för försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelserna i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits enligt artikel 20 i det direktivet vid sista tillämpningsdagen för det direktivet.
- c) Artikel 77b inte tillämpas på försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser.

4. Försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar punkt 1 ska

- a) inte inkludera de godkända försäkrings- och återförsäkringsförpliktelserna vid beräkningen av den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d,
- b) inte tillämpa artikel 308d,
- c) inom ramen för den lägesrapport om solvens och finansiell ställning som avses i artikel 51, offentliggöra att de tillämpar den tillfälliga riskfria räntesatsen för durationer och offentliggöra kvantifieringen av hur deras finansiella position skulle påverkas om de inte tillämpade denna övergångsåtgärd.

Artikel 308d

Övergångsåtgärd för försäkringstekniska avsättningar

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa ett tillfälligt avdrag för försäkringstekniska avsättningar. Avdraget får tillämpas på den homogena riskgruppens nivå som avses i artikel 80.

2. Det tillfälliga avdraget ska motsvara en del av skillnaden mellan följande belopp:

- a) De försäkringstekniska avsättningarna efter avdrag av de belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, beräknade i enlighet med artikel 76 vid den första tillämpningsdagen för detta direktiv.
- b) De försäkringstekniska avsättningarna efter avdrag av de belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal beräknade i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits enligt artikel 15 i direktiv 73/239/EEG, artikel 20 i direktiv 2002/83/EG och artikel 32 i direktiv 2005/68/EG dagen före de direktiven upphävs enligt artikel 310 i det här direktivet.

Den högsta avdragsbara delen ska minska linjärt i slutet av varje år från 100 procent under det år som inleds den 1 januari 2016 till 0 procent den 1 januari 2032.

Om försäkrings- och återförsäkringsföretag vid den första tillämpningsdagen för detta direktiv tillämpar den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d, ska det belopp som avses i led a beräknas med volatilitetsjusteringen för den dagen.

3. Med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande eller på dennes initiativ, får de belopp för de försäkringstekniska avsättningarna, i förekommande fall inklusive beloppet för volatilitetsjusteringen, som används för att beräkna det tillfälliga avdrag som avses i punkterna 2 a och b räknas om var 24:e månad, eller oftare om företagens riskprofil har ändrats väsentligt.

4. Det avdrag som avses i punkt 2 får begränsas av tillsynsmyndigheten om tillämpningen av det kan leda till en minskning av de krav på finansiella medel som gäller för företaget jämfört med kraven vid en beräkning i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits enligt direktiv 73/239/EEG, direktiv 2002/83/EG och direktiv 2005/68/EG dagen före de direktiven upphävs enligt artikel 310 i det här direktivet.

5. Försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar punkt 1 ska
- inte tillämpa artikel 308c,
 - om de inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan tillämpning av det tillfälliga avdraget, till sin tillsynsmyndighet lämna in en årlig lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att vid utgången av den övergångsperiod som fastställs i punkt 2 återupprätta nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.
 - inom ramen för den lägesrapport om solvens och finansiell ställning som avses i artikel 51, offentliggöra att de tillämpar det tillfälliga avdraget för försäkringstekniska avsättningar och offentliggöra kvantifieringen av hur deras finansiella position skulle påverkas om de inte tillämpade det tillfälliga avdraget.

Artikel 308e

Infasningsplan för övergångsåtgärderna för riskfria räntesatser och försäkringstekniska avsättningar

Försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar de övergångsåtgärder som avses i artiklarna 308c eller 308d ska informera tillsynsmyndigheten så snart de konstaterar att de inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan tillämpning av dessa övergångsåtgärder. Tillsynsmyndigheten ska kräva att de berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagen vidtar nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de uppfyller solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden.

Inom två månader från det att de konstaterat att de inte uppfyller solvenskapitalkravet utan tillämpning av dessa övergångsåtgärder, ska de berörda försäkrings- och återförsäkringsföretagen till sin tillsynsmyndighet lämna in en infasningsplan i vilken de redogör för de åtgärder som har planerats för att vid utgången av övergångsperioden återupprätta nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet. Det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget får uppdatera infasningsplanen under övergångsperioden.

De berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagen ska varje år till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för de åtgärder som har vidtagits för att vid utgången av övergångsperioden uppfylla solvenskapitalkravet. Tillsynsmyndigheterna ska återkalla godkännandet av tillämpningen av övergångsåtgärden om lägesrapporten visar att uppfyllandet av solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden är orealistiskt."

81. Artikel 309.1 ska ändras på följande sätt:

a) Första stycket ska ersättas med följande:

"1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26–32, 34–49, 51–55, 67, 68, 71, 72, 74–85, 87–91, 93–96, 98, 100–110, 112, 113, 115–126, 128, 129, 131–134, 136–142, 144, 146, 148, 162–167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210–233, 235–240, 243–258, 260–263, 265, 266, 303 och 304 samt bilagorna III och IV senast den 31 mars 2015. De ska genast överlämna texterna till dessa åtgärder till kommissionen."

b) Följande stycke ska läggas till:

"Utan hinder av andra stycket, ska medlemsstaterna tillämpa de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 308a från och med den 1 april 2015."

82. Följande artikel ska införas:

"Artikel 310a

Eiopas personal och resurser

Eiopa ska göra en bedömning av de personal- och resursbehov som uppstår till följd av befogenheterna och uppgifterna i enlighet med detta direktiv och översända en rapport om detta till Europaparlamentet, rådet och kommissionen."

83. Artikel 311 ska ersättas med följande:

”Artikel 311

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 308a ska tillämpas från och med den 1 april 2015.

Artiklarna 1, 2, 3, 5–9, 11, 12, 15, 16, 17, 19–22, 24, 25, 33, 57–66, 69, 70, 73, 145, 147, 149–161, 168–171, 174–177, 179–184, 186–189, 191, 193–209, 267–300, 302, 305–308, 308b och bilagorna I och II, V, VI och VII ska tillämpas från och med den 1 januari 2016.

Kommissionen får anta delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande före det datum som avses i tredje stycket.”

84. I bilaga III A ska punkt 28 ersättas med följande:

”28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för skadeförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27 och 29: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i rådets förordning (EG) nr 2157/2001(1).

29. I den mån som den berörda medlemsstaten tillåter att enheter med den juridiska formen kooperativ förening får starta skadeförsäkringsverksamhet och som ett alternativ till de former för skadeförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–28: företagsformen europeisk kooperativ förening i enlighet med definitionen i rådets förordning (EG) nr 1435/2003 (*).

(*) Rådets förordning (EG) nr 1435/2003 av den 22 juli 2003 om stadga för europeiska kooperativa föreningar (SCE-föreningar) (EUT L 207, 18.8.2003, s. 1).”

85. I bilaga III B ska punkt 28 ersättas med följande:

”28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för livförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27 och 29: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.

29. I den mån som den berörda medlemsstaten tillåter att enheter med den juridiska formen kooperativ förening får starta livförsäkringsverksamhet och som ett alternativ till de former för livförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–28: företagsformen europeisk kooperativ förening i enlighet med förordning (EG) nr 1435/2003.”

86. I bilaga III C ska punkt 28 ersättas med följande:

”28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för återförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27 och 29: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.

29. I den mån som den berörda medlemsstaten tillåter att enheter med den juridiska formen kooperativ förening får starta återförsäkringsverksamhet och som ett alternativ till de former för återförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–28: företagsformen europeisk kooperativ förening i enlighet med förordning (EG) nr 1435/2003.”

87. I jämförelsetabellen i bilaga VII, under kolumnen ”Detta direktiv” ska artikel 13.27 införas som motsvarande artikel 5 d i direktiv 73/239/EEG.

Artikel 3

Ändring av förordning (EG) nr 1060/2009

I förordning (EG) nr 1060/2009 ska artikel 2.3 utgå.

Artikel 4

Ändringar av förordning (EU) nr 1094/2010

Förordning (EU) nr 1094/2010 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13.1 ska ersättas med följande:

”1. Europaparlamentet eller rådet får invända mot en teknisk standard för tillsyn inom en period på tre månader från dagen för delgivning av den tekniska standard för tillsyn som kommissionen har antagit. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska denna period förlängas med tre månader.

Om kommissionen antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som myndigheten överlämnat, ska den period under vilken Europaparlamentet och rådet får invända vara en månad från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska tidsfristen förlängas med en månad. Den förlängda perioden får förlängas med ytterligare en månad på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

2. I artikel 17.2 ska andra stycket ersättas med följande:

”Utan att det påverkar de befogenheter som fastställs i artikel 35, ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål förse myndigheten med alla de uppgifter som denna finner vara nödvändiga för sin utredning, inbegripet i fråga om hur de akter som avses i artikel 1.2 tillämpas i enlighet med unionsrätten.”

Artikel 5

Ändringar av förordning (EU) nr 1095/2010

Förordning (EU) nr 1095/2010 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13.1 ska ersättas med följande:

”1. Europaparlamentet eller rådet får invända mot en teknisk standard för tillsyn inom en period på tre månader från dagen för delgivning av den tekniska standard för tillsyn som kommissionen har antagit. På Europaparlamentets eller rådets initiativ får denna period förlängas med tre månader.

Om kommissionen antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som myndigheten överlämnat, ska den period under vilken Europaparlamentet och rådet får invända vara en månad från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska tidsfristen förlängas med en månad. Den förlängda perioden får förlängas med ytterligare en månad på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

2. I artikel 17.2 ska andra stycket ersättas med följande:

”Utan att det påverkar de befogenheter som fastställs i artikel 35, ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål förse myndigheten med alla de uppgifter som denna finner vara nödvändiga för sin utredning, inbegripet i fråga om hur de akter som avses i artikel 1.2 tillämpas i enlighet med unionsrätten.”

Artikel 6

Översyn

Kommissionen ska senast den 1 januari 2017 och därefter varje år för Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om huruvida ESA-myndigheterna har lagt fram de förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som avses i direktiv 2003/71/EG och 2009/138/EG, oavsett om det är obligatoriskt eller frivilligt att lägga fram sådana förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande, tillsammans med eventuella förslag.

Artikel 7

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 mars 2015 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 1.1 och 2.1, 2.3, 2.6–2.11, 2.13, 2.14, 2.17–2.23, 2.32, 2.34, 2.36, 2.38–2.44, 2.46–2.54, 2.56–2.59, 2.65–2.70, 2.72, 2.75, 2.76, 2.80, 2.81, 2.84, 2.85 och 2.86. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa åtgärder.
2. De ska tillämpa de åtgärder som avses i punkt 1 från och med den 1 januari 2016.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 8

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artiklarna 2.25, 2.43 och 2.82 ska tillämpas från och med den 31 mars 2015.

Artikel 9

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdad i Strasbourg den 16 april 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

Härigenom föreskrivs i fråga om försäkringsrörelselagen (2010:2043) dels att 5–9 kap., 16 kap., 1 kap. 8 §, 3 kap. 8–14 och 22 §§, 4 kap. 6 och 8 §§ och 14 kap. 8 och 17 §§ ska upphöra att gälla,

dels att rubrikerna närmast före 1 kap. 8 §, 3 kap. 8–14 och 22 §§, 4 kap. 6 och 8 §§ och 14 kap. 8 och 17 §§ ska utgå,

dels att nuvarande 10 kap. ska betecknas 14 kap., nuvarande 14 kap. ska betecknas 17 kap., nuvarande 17 kap. ska betecknas 21 kap., nuvarande 4 kap. 5 § ska betecknas 4 kap. 6 §, nuvarande 14 kap. 1–7, 9–16 och 18 §§ ska betecknas 17 kap. 1–14, 30 och 31 §§, nuvarande 16 kap. 1–3, 6–12 och 14–26 §§ ska betecknas 18 kap. 1–3, 10–16 och 17–29 §§,

dels att 1 kap. 1, 6, 7, 12, 13 och 22 §§, 2 kap. 4, 10 och 19 §§, 3 kap. 2 och 17 §§, 4 kap. 2 och 6 §§, 17 kap. 2, 3, 6, 11 och 30 §§, 18 kap. 1, 2, 11–14, 16, 27 och 29 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubriken närmast före 4 kap. 5 § ska sättas närmast före 4 kap. 6 §, rubrikerna närmast före 14 kap. 1–7, 9–16 och 18 §§ ska sättas närmast före 17 kap. 1–14, 30 och 31 §§ och rubrikerna närmast före 16 kap. 1–3, 6–12 och 14–26 §§ ska sättas närmast före 18 kap. 1–3, 10–16 och 17–29 §§,

dels att det ska införas nio nya kapitel, 5–10, 16, 19 och 20 kap., samt 29 nya paragrafer, 1 kap. 16 a och 16 b §§ och 18 a–18 c §§, 4 kap. 5, 17 a och 17 b §§, 17 kap. 3 a, 6 a, 6 b och 15–27 §§, 18 kap. 4–8 §§ samt närmast före 1 kap. 16 a och 18 a §§, 4 kap. 5 och 17 a §§, 17 kap. 3, 6 a och 15–27 §§ och 18 kap. 4–8 §§ nya rubriker, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser om försäkringsrörelse som drivs av svenska försäkringsföretag. Lagen gäller inte försäkringsrörelse som drivs enligt andra författningar än denna lag.

Denna lag innehåller bestämmelser om försäkringsrörelse som drivs av svenska försäkringsföretag och om verksamhet som drivs av svenska specialföretag. Lagen gäller inte försäkringsrörelse som drivs enligt andra författningar än denna lag.

6 §

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag för 7 kap. 12–14 och 18 §§, får tillämpas på skadeförsäkringar som avses i

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag för 8 kap., får tillämpas på skadeförsäkringar som avses i 2 kap. 11 § första

2 kap. 11 § första stycket klasserna 1 och 2 samt på avgångsbidragsförsäkringar.

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag för 5 kap. 3–6 §§ samt 7 kap. 12–14 och 18 §§, behöver inte tillämpas på sådana livförsäkringar som avses i 2 kap. 12 § klasserna I b och IV, om premien är beräknad och bestämd för längst fem år.

stycket klasserna 1 och 2 samt på avgångsbidragsförsäkringar.

Bestämmelserna om livförsäkring, med undantag för 5 och 8 kap., behöver inte tillämpas på sådana livförsäkringar som avses i 2 kap. 12 § klasserna I b och IV, om premien är beräknad och bestämd för längst fem år.

7 §

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta utgör livförsäkring om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag ska den dock i detta företag utgöra livförsäkring.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i 5 kap. 4–8 §§ samt 10 kap. 16 och 17 §§.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i 14 kap. 16 och 17 §§.

12 §

I denna lag betyder

1. *behörig myndighet*: en utländsk myndighet som har behörighet att utöva tillsyn över en utländsk försäkringsgivare,

2. *captivebolag för återförsäkring*: ett återförsäkringsbolag som syftar till att erbjuda återförsäkring uteslutande för risker i det företag eller den företagsgrupp som captivebolaget tillhör, eller i ett eller flera företag i den grupp som captivebolaget är en del av, förutsatt att det inte ägs av ett försäkringsföretag eller av företag som ingår i en grupp.

2. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

3. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

4. *EES-försäkringsgivare*: en utländsk försäkringsgivare vars hemland hör till EES och som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solv II).

5. externt kreditvärderingsinstitut: ett kreditvärderingsinstitut som har fått tillstånd eller blivit certifierat enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut eller en centralbank som utfärdar kreditvärderingar men som är undantagen från tillämpningsområdet för samma förordning,

3. försäkringsholdingföretag: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en utländsk försäkringsgivare eller ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 3 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag eller utländska försäkringsgivare, och

6. försäkringsholdingföretag: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsföretag från tredje land eller ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 3 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag, EES-försäkringsgivare eller försäkringsgivare från tredje land,

7. försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, en försäkringsgivare från tredje land, ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 3 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat eller ett försäkringsholdingföretag och som har minst ett dotterföretag som är försäkringsföretag.

8. försäkringsgivare från tredje land: en utländsk försäkringsgivare vars hemland inte hör till EES och som skulle omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om dess hemland hörde till EES,

9. grupp-tillsynsmyndighet: den myndighet som enligt 19 kap. 3 och 4 §§ ansvarar för grupp-tillsyn över ett försäkringsföretag enligt

4. *specialföretag*: ett *utländskt företag* som, utan att vara *försäkringsgivare*, övertar *risker* från ett försäkringsföretag eller en *utländsk försäkringsgivare* och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande.

19 kap. 1 §,

10. *specialföretag*: ett *aktiebolag* eller en *ekonomisk förening* som, utan att vara ett försäkringsföretag eller en *utländsk försäkringsgivare*, övertar *försäkringsrisker* från ett försäkringsföretag eller en *EES-försäkringsgivare* och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande, och

11. *tillsynskollegium*: en *permanent men flexibel struktur* för *samarbete, samordning och beslutsfattande* mellan *Finansinspektionen* och en eller flera *behöriga myndigheter* eller mellan *flera behöriga myndigheter* vid *tillsynen* över en *grupp* enligt 19 kap.

Intresseföretag

Om ett företag äger andelar i en *juridisk person* som inte är *dotterföretag* och *utövar* ett *betydande inflytande* över den *juridiska personens driftmässiga och finansiella styrning* och om *ägan* det utgör ett led i en *varaktig förbindelse* mellan företaget och den *juridiska personen*, är den *juridiska personen* *intresseföretag* till företaget.

Om ett företag *innehär* *minst 20 procent* av *rösterna* för *samtliga andelar* i en *annan juridisk person*, ska det *anses ha sådant inflytande* över och *sådan förbindelse* med denna som *avses i första stycket*, om inte annat *framgår* av *omständigheterna*. *Detsamma gäller* om företagets *dotterföretag* eller företaget *tillsammans* med ett eller flera *dotterföretag* eller flera *dotterföretag tillsammans* *innehär* *minst 20 procent* av *rösterna* för

Ägarintresse

13 §

Med *ägarintresse* *avses* att ett företag *direkt eller indirekt innehar* *minst 20 procent* av *kapitalet* eller *minst 20 procent* av *samtliga röster* i ett annat företag.

samtliga andelar i den juridiska personen.

I de fall som avses i första och andra styckena ska sådana rättigheter som tillkommer någon som handlar i eget namn men för en annan fysisk eller juridisk persons räkning anses tillkomma den personen.

Anknutet företag

16 a §

Ett företag som är

1. ett dotterföretag,
2. ett företag som är föremål för ägarintresse, eller
3. ett företag som har gemensam eller i huvudsak gemensam ledning enligt 16 b § med ett annat företag.

16 b §

Företag har i huvudsak gemensam ledning om de

1. står under samma ledning på grund av avtal mellan företagen eller bestämmelse i företagens bolagsordning, bolagsavtal eller därmed jämförbara stadgar, eller
2. har förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan som till större delen består av samma personer och som har fullgjort sitt uppdrag under räkenskapsåret och fram till dess att den sammanställda redovisningen upprättats.

Undantag beroende på storlek

18 a §

Ett försäkringsföretag får beviljas undantag från denna lag i sin helhet eller i vissa delar, om

1. företagets årliga tecknade bruttopremieinkomster inte överstiger ett belopp som motsvarar fem miljoner euro,
2. företagets totala försäkrings-tekniska avsättningar brutto, inklusive belopp som kan återvin-

nas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte överstiger ett belopp som motsvarar tjugofem miljoner euro,

3. företaget ingår i en grupp vars totala försäkringstekniska avsättningar, inklusive belopp som kan återvinnas brutto enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte överstiger ett belopp som motsvarar tjugofem miljoner euro,

4. företagets verksamhet inte omfattar försäkrings- eller återförsäkringsrisker som täcker ansvars-, kredit- och borgensförbindelser, såvida inte de utgör underordnade risker,

5. företagets verksamhet inte omfattar mottagen återförsäkring med premier som överstiger ett belopp som motsvarar en halv miljon euro eller tio procent av bruttopremieinkomsterna eller de försäkringstekniska avsättningarna brutto för belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag inte överstiger ett belopp som motsvarar två och en halv miljon euro eller tio procent av de försäkringstekniska avsättningarna, och

6. inte något av de belopp som anges i 1–5 har överskridits under de föregående tre på varandra följande åren och inte heller förväntas göra detta inom de följande fem åren.

Undantag enligt första stycket får inte beviljas för ett försäkringsföretag som driver gränsöverskridande verksamhet eller verksamhet som sekundäretablering.

18 b §

Om något av de belopp som anges i 18 a § första stycket 1–5 har överskridits under tre på varandra följande år, ska ett beviljat undantag upphöra att gälla från och med det fjärde året. Ett

försäkringsföretag ska snarast anmäla ett sådant överskridande till Finansinspektionen.

Bilaga 3

18 c §

Ett företag får beviljas undantag från denna lag i sin helhet eller i vissa delar i samband med att det får tillstånd att bedriva försäkringsrörelse, om företaget tecknade bruttopremieinkomster eller försäkringstekniska avsättningar brutto, inklusive belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, inte förväntas överskrida något av de belopp som anges i 18 a § första stycket inom de följande fem åren.

22 §

Frågor om undantag enligt 19–21 §§ prövas av Finansinspektionen.

Frågor om undantag enligt 18 a–21 §§ prövas av Finansinspektionen.

Vid prövningen enligt 18 a–20 §§ ska en risk- och lämplighetsbedömning göras.

2 kap.

4 §

Ett företag ska ges tillstånd att driva försäkringsrörelse, om

1. bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med denna lag och andra författningar som reglerar ett företags bolagsordning eller stadgar samt i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten,

2. den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i denna lag och andra författningar som reglerar företagets verksamhet,

3. den som kommer att ha ett kvalificerat innehav i ett försäkringsaktiebolag bedöms lämplig att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av försäkringsaktiebolaget, och

4. de som avses ingå i styrelsen för företaget och vara verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare, har de insikter och den erfarenhet som måste krävas av den som deltar i ledningen av ett försäkringsföretag och även i övrigt är lämpliga för en sådan uppgift.

4. de som avses ingå i styrelsen för företaget och vara verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare, eller de som avses ansvara för en central funktion i företaget, har de insikter och den erfarenhet som måste krävas av den som deltar i styrningen av ett försäkringsföretag och även i övrigt är lämpliga för en sådan uppgift.

Vid bedömningen enligt första stycket 3 ska kriterierna i 15 kap. 5 § första stycket 1, 3 och 4 samt 6 § beaktas.

10 §

Ett försäkringsföretag ska när rörelsen påbörjas ha en kapitalbas som uppgår minst till garanti-beloppet enligt 7 kap. 17 eller 18 §.

Ett försäkringsföretag ska när rörelsen påbörjas ha en kapitalbas som uppgår minst till garanti-beloppet enligt 8 kap. 15 eller 16 §.

19 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de krav som ska gälla för deltagande i *ledningen* av ett försäkringsföretag enligt 4 § första stycket 4,

1. de krav som ska gälla för deltagande i *styrningen* av ett försäkringsföretag enligt 4 § första stycket 4,

2. de risker som hänför sig till varje försäkringsklass enligt 11 och 12 §§ samt om beteckningar för grupper av försäkringsklasser enligt 11 §, och

3. vad en verksamhetsplan enligt 18 § ska innehålla.

3 kap.

2 §

Om förutsättningarna enligt andra stycket är uppfyllda, ska Finansinspektionen inom tre månader från det att en underrättelse enligt 1 § togs emot lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där sekundäretableringen avses inrättas. Inspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *har en tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap.*

Om förutsättningarna enligt andra stycket är uppfyllda, ska Finansinspektionen inom tre månader från det att en underrättelse enligt 1 § togs emot lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där sekundäretableringen avses inrättas. Inspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt 8 kap.*

Ett meddelande enligt första stycket ska lämnas om det inte finns skäl att ifrågasätta att

1. försäkringsföretagets organisation är ändamålsenlig,

2. försäkringsföretagets finansiella situation är tillfredsställande med hänsyn till den planerade verksamhetens omfattning och art, eller

3. företrädaren för sekundäretableringen har tillräcklig kompetens och erfarenhet och i övrigt är lämpad att leda verksamheten vid sekundäretableringen.

17 §

Finansinspektionen ska, inom en månad från det att en underrättelse enligt 15 § togs emot, lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där den gränsöverskridande verksamheten ska drivas. Finansinspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *har en tillräcklig kapitalbas enligt bestämmelserna i 7 kap.* och en upplysning om vilka försäkringsklasser företagets tillstånd för försäkringsrörelse omfattar.

Finansinspektionen ska, inom en månad från det att en underrättelse enligt 15 § togs emot, lämna meddelande om underrättelsen till den behöriga myndigheten i det land där den gränsöverskridande verksamheten ska drivas. Finansinspektionen ska samtidigt lämna ett intyg om att försäkringsföretaget *uppfyller solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet enligt 8 kap.* och en upplysning om vilka försäkringsklasser företagets tillstånd för försäkringsrörelse omfattar.

4 kap.

2 §

Information till försäkringstagare och dem som erbjuds att teckna en försäkring ska vara anpassad efter försäkringens art och tydligt visa försäkringens villkor och värdeutveckling. Även andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar ska ges den information de behöver.

I fråga om tjänstepensionsförsäkringar ska informationen innehålla uppgifter om försäkringsföretaget och dess verksamhet samt om de eventuella överenskomelser som ligger till grund för försäkringarna.

Ett försäkringsbrev ska innehålla uppgifter både om de allmänna försäkringsvillkoren och om de särskilda villkoren för den försäkring som avses i brevet.

Proportionalitetsprincip

5 §

Bestämmelserna i 1 och 3 §§ samt i 5–10, 17 och 19 kap. ska tillämpas proportionellt i förhållande till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i varje försäkringsföretags verksamhet.

6 §

Ett försäkringsföretag får ta upp eller ta över lån (upplåning) bara om det görs för att effektivisera kapitalförvaltningen eller om det övrigt är motiverat av försäkringsrörelsen.

Ett försäkringsföretag får ta upp eller ta över lån (upplåning) bara om det görs för att effektivisera kapitalförvaltningen eller om det övrigt är motiverat av försäkringsrörelsen.

I verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring får dock upplåning bara ske om det görs för att tillgodose tillfälliga likviditetsbehov eller för att uppfylla kraven på en tillräcklig kapitalbas i 7 kap.

Utöver första och andra styckena krävs att den samlade upplåningen är av ringa betydelse med hänsyn till rörelsens omfattning och kapitalbasens storlek.

Om det finns särskilda skäl, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta om undantag från kravet på att upplåningen ska vara av ringa betydelse.

Utöver första stycket krävs att den samlade upplåningen är av ringa betydelse med hänsyn till rörelsens omfattning och kapitalbasens storlek.

Återköp och överföring

17 a §

Om en försäkringstagare har rätt till återköp eller överföring enligt 11 kap. 5 § försäkringsavtalslagen (2005:104), ska försäkringsföretaget se till att detta och de närmare villkoren för återköpet eller överföringen framgår av försäkringsavtalet.

17 b §

Om en försäkringstagare, som har rätt till återköp eller överföring enligt 11 kap. 5 § försäkringsavtalslagen (2005:104), vill flytta försäkringens värde till ett annat försäkringsföretag, ska det försäkringsföretag från vilket värdet flyttas så snart som möjligt överföra värdet och de uppgifter om försäkringen som behövs till det andra företaget.

Föreslagen lydelse

5 kap. Tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar

Solvensbalansräkning

1 § Ett försäkringsföretag ska upprätta en solvensbalansräkning.

I solvensbalansräkningen ska tillgångar och skulder värderas enligt 2 § Bilaga 3 och försäkringstekniska avsättningar beräknas enligt 3–13 §§.

Värdering av tillgångar och skulder

2 § Tillgångar och skulder ska tas upp till verkligt värde. Med verkligt värde avses det belopp till vilket en tillgång eller en skuld skulle kunna överlätas eller regleras i en transaktion mellan sinsemellan oberoende parter som har ett intresse av att transaktionen genomförs.

Vid värderingen av skulder får hänsyn inte tas till försäkringsföretagets egen kreditvärdighet.

Försäkringstekniska avsättningar

Redovisning och värdering av försäkringstekniska avsättningar

3 § Ett försäkringsföretag ska göra försäkringstekniska avsättningar för de åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal.

De försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara det belopp som försäkringsföretaget skulle få betala om det omedelbart skulle föra över sina åtaganden till ett annat försäkringsföretag, som är oberoende och som har intresse av att transaktionen genomförs.

Aktsam beräkning

4 § Beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska grundas på antaganden om riskmått, räntesatser och driftskostnader som var för sig är aktsamma, tillförlitliga och objektiva.

Försäkringstekniska avsättningarnas sammansättning

5 § De försäkringstekniska avsättningarna utgörs av summan av en bästa skattning av framtida kassaflöden enligt 6–9 §§ och en riskmarginal enligt 10 §.

Beräkning av den bästa skattningen

6 § Den bästa skattningen av framtida kassaflöden ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal.

7 § Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd enligt första stycket får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur utan matchningsjustering.

Ett försäkringsföretag som har fått ett föreläggande enligt 17 kap. 6 b § att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering, får inte beviljas tillstånd enligt första stycket inom två år från föreläggandet.

8 § Ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

9 § Den bästa skattningen av framtida kassaflöden ska beräknas utan att avdrag görs för avgiven återförsäkring eller för belopp som kan återfås från specialföretag.

Ett försäkringsföretag ska göra en separat beräkning av belopp som kan återfås på grund av avgiven återförsäkring eller från specialföretag. Sådana belopp ska tas upp på solvensbalansräkningens tillgångssida.

Beräkning av riskmarginalen

10 § Riskmarginalen ska motsvara det belopp som ett annat försäkringsföretag kan förväntas kräva, utöver den bästa skattningen av framtida kassaflöden, för att ta över och infria försäkringsföretagets åtaganden mot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade.

Garantier och optioner

11 § Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska hänsyn tas till värdet av garantier och optioner i ingångna försäkringsavtal.

Separat beräkning för olika försäkringsrisker

12 § Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska ett försäkringsföretag dela upp sina försäkringsåtaganden i försäkringsrisker av likartat slag eller åtminstone efter företagets olika affärsgrenar.

Beräkning vid solidarisk ansvarighet

13 § Om flera försäkringsföretag ansvarar solidariskt för en försäkring, ska det vid beräkningen av det enskilda företagets försäkringstekniska avsättningar beaktas bara den del av försäkringen som enligt avtal mellan företagen avser det företaget.

Bestämmande av premier för livförsäkringar och vissa skadeförsäkringar

14 § Premier för livförsäkringar och skadeförsäkringar som meddelas för längre tid än tio år ska bestämmas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats och driftskostnader som var för sig är tillräckliga, om inte en avvikelse är försvarlig med hänsyn till försäkringsföretagets ekonomiska situation.

Bemyndiganden

15 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt 4, 6 och 9–13 §§,
2. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering enligt 7 §, och
3. hur en volatilitetsjustering enligt 8 § ska fastställas.

6 kap. Investeringar

Inledande bestämmelser

Aktsamhet

1 § Ett försäkringsföretags tillgångar ska investeras på ett aktsamt sätt enligt 2–10 §§.

Vid intressekonflikter mellan försäkringsföretaget och försäkringstagarna ska tillgångarna investeras på det sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas och andra ersättningsberättigades intressen.

Riskkontroll

2 § Investeringar får endast göras i sådana finansiella instrument och andra tillgångar vars risker försäkringsföretaget kan identifiera, mäta, övervaka, hantera, kontrollera och rapportera samt på lämpligt sätt beakta i den egna risk- och solvensbedömningen enligt 10 kap. 12 §.

Riksspridning

3 § Investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar ska göras så att lämplig riskspridning uppnås.

Samtliga tillgångar ska, med beaktande av försäkringsföretagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning, investeras så att företagets betalningsberedskap är tillfredsställande och den förväntade avkastningen tillräcklig.

Lokalisering av tillgångar

4 § Ett försäkringsföretags tillgångar ska förvaras så att de är åtkomliga för företaget.

Särskilda begränsningar för investeringar i vissa tillgångar

Derivatinstrument

5 § Derivatinstrument får användas för att sänka risken i ett försäkringsföretag eller för att i övrigt effektivisera förvaltningen av företagets tillgångar och skulder.

Onoterade tillgångar

6 § Investeringar i finansiella instrument och andra tillgångar som inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska hållas på aktsamma nivåer.

Tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar

Hänsyn till åtagandenas art och löptid

7 § Tillgångar som motsvarar försäkringstekniska avsättningar enligt 5 kap. 3–13 §§ ska, utöver vad som följer av 1–6 §§, investeras på ett sätt som är lämpligt med hänsyn till åtagandenas art och löptid. Investering av dessa tillgångar ska även göras på ett sätt som bäst gagnar försäkringstagarnas intressen, mot bakgrund av de mål för investeringarna som har uppställts och offentliggjorts.

Tillgångar för vilka försäkringstagaren bär placeringsrisken

8 § Bestämmelserna i 3 § första stycket, 5 och 6 §§ gäller inte för tillgångar som svarar mot avsättningar för vilka försäkringstagaren eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken. Bestämmelserna gäller inte heller när dessa avsättningar innefattar en garanterad avkastning på investeringen eller någon annan garanterad förmån för de tillgångar som motsvarar ytterligare avsättningar för den garanterade förmånen. Sådana tillgångar ska, utöver vad som anges i 1 §, 2 §, 3 § andra stycket och 4 §, investeras enligt 9 och 10 §§.

Särskilt om fondförsäkringstillgångar

9 § Premier för fondförsäkringar ska investeras i andelar i sådana fonder som är knutna till försäkringen och som försäkringstagaren eller den försäkrade från tid till annan bestämmer. Försäkringsföretaget får begränsa antalet fonder i vilka premier får placeras.

Utdelning och ersättning vid inlösen av andelarna får bara användas för förvärv av nya andelar i anknutna fonder och för utbetalning eller betalning av kostnader enligt försäkringsavtalet.

Särskilt om tillgångar knutna till annat referensvärde

10 § Försäkringsförmåner som är knutna till ett aktieindex eller till något annat referensvärde än de som avses i 9 §, ska investeras så att de så nära som möjligt motsvarar de tillgångar referensvärdet baseras på.

Register över tillgångar som svarar mot försäkringstekniska avsättningar

Krav på registerföring

11 § Ett försäkringsföretag ska föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för att täcka de försäkringstekniska avsättningarna och tillgångarnas värde.

Om en tillgång som har antecknats i registret har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för att täcka försäkringstekniska avsättningar, ska detta antecknas i registret.

Förbud mot åsättande av värde vid registerföring

12 § Följande tillgångar får inte åsättas något värde vid registerföringen:

1. fordringar på någon annan än försäkringstagare som understiger det belopp som gäldenären har att fordra av försäkringsföretaget, och
2. försäkringsaktiebolags egna aktier.

Förmånsrätt

13 § Förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979) följer med fordran som

1. grundas på försäkringsavtal, eller
2. avser återbetalning av premier för att ett försäkringsavtal inte har kommit till stånd eller har upphört att gälla.

Förmånsrätten omfattar de tillgångar som finns upptagna i det register som anges i 11 § när företaget försätts i konkurs eller utmätning äger rum.

Fordran grundad på avtal om återförsäkring har förmånsrätt efter sådan fordran som anges i första stycket.

Bemyndigande

14 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad som avses med lämplig riskspridning enligt 3 § första stycket,
2. förvaring av tillgångar enligt 4 §,
3. användning av derivatinstrument enligt 5 §, och
4. förande av förmånsrättsregister enligt 11 §.

7 kap. Kapitalbas

Tillräcklig kapitalbas

1 § Ett försäkringsföretag ska ha en kapitalbas som minst uppgår till

1. solvenskapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 1 §, eller
2. det högre belopp som Finansinspektionen har beslutat med stöd av 17 kap. 23 §.

Kapitalbasen ska dock aldrig vara mindre än minimikapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 12–19 §§.

Kapitalbasens sammansättning

2 § Kapitalbasen består av primärkapital och av Finansinspektionen godkänt tilläggskapital.

Primärkapital

3 § I primärkapitalet ska följande ingå:

1. den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder, inklusive försäkringstekniska avsättningar, och
2. efterställda skulder.

Tillgångar och skulder enligt första stycket ska värderas enligt 5 kap. 1 och 2 §§.

Den positiva skillnaden mellan tillgångar och skulder enligt första stycket 1 ska minskas med värdet på innehav av egna aktier.

Tilläggskapital

4 § Tilläggskapital är en post som inte ingår i primärkapitalet men som kan krävas in för att täcka förluster.

5 § I tilläggskapitalet får följande poster ingå:

1. aktiekapital eller garantikapital som inte har betalats in och som inte heller har infordrats,
2. kreditutrymme hos bank,
3. garantier,
4. framtida fordringar grundade på uttaxeringsrätt, och

5. andra rättsligt bindande utfästelser till försäkringsföretaget.

För att få godkännas som tilläggskapital krävs att postens förlusttäckningsförmåga är tillräcklig. Den ska värderas till ett belopp som åter speglar postens förmåga att täcka förluster.

6 § Finansinspektionen ska fastställa det belopp som en post i tilläggskapitalet får tas upp till eller den metod som ska användas för att fastställa ett visst belopp.

Finansinspektionens beslut om att använda en metod enligt första stycket ska gälla för en viss tid.

Indelning av kapitalbasen

7 § Posterna i kapitalbasen ska delas in i följande nivåer:

1. posten i primärkapitalet kan täcka förluster helt och är fullt efterställd,

2. posten i primärkapitalet är fullt efterställd eller posten i tilläggskapitalet kan täcka förluster helt och är fullt efterställd, och

3. posten utgör inte nivå 1 eller 2.

En post ska anses kunna täcka förluster helt om den i sin helhet är tillgänglig eller kan infordras på begäran för att täcka förluster, både i den löpande verksamheten och vid likvidation.

En post ska anses vara fullt efterställd om den i sin helhet, vid likvidation, inte får återbetalas till innehavaren förrän försäkringsföretagets alla andra förpliktelser har uppfyllts.

8 § Vid bedömning av om en post ska anses kunna täcka förluster helt eller vara fullt efterställd enligt 7 §, ska beaktas om posten är fri från

1. krav på eller incitament till att lösa in det nominella beloppet,

2. obligatoriska fasta kostnader, och

3. belastningar.

Vid bedömningen enligt första stycket ska även postens löptid beaktas. Om en post är tidsbunden, ska hänsyn tas till om den genomsnittliga löptiden på posten är tillräcklig i förhållande till löptiden på åtagandena.

Klassificering av kapitalbasposter

9 § En post ska klassificeras som nivå 1 eller 2 om den i väsentlig grad uppfyller förutsättningarna för en sådan klassificering enligt 7 och 8 §§. Om en post i kapitalbasen inte utgör nivå 1 eller 2 ska den klassificeras som nivå 3.

10 § Ackumulerade vinster som inte har gjorts tillgängliga för utdelning till försäkringstagare får klassificeras som nivå 1, om posterna uppfyller förutsättningarna för en sådan klassificering enligt 7 och 8 §§.

Posterna i tilläggskapitalet enligt 5 § 2–5 får under vissa förutsättningar klassificeras som nivå 2.

Täckande av solvenskapitalkravet

11 § Den kapitalbas som ska täcka solvenskapitalkravet enligt 8 kap. 1 § får bestå av primärkapital och tilläggskapital enligt 9 §.

Primärkapital som har klassificerats som nivå 1 enligt 9 § eller 10 § första stycket ska uppgå till mer än en tredjedel av solvenskapitalkravet.

Primärkapital eller tilläggskapital som har klassificerats som nivå 3 enligt 9 § ska vara mindre än en tredjedel av solvenskapitalkravet.

Täckande av minimikapitalkravet

12 § Den kapitalbas som ska täcka minimikapitalkravet enligt 8 kap. 11 § får bestå av primärkapital som har delats in i nivå 1 och 2 enligt 9 § och 10 § första stycket.

Primärkapital som har klassificerats som nivå 1 enligt 9 § och 10 § första stycket ska uppgå till mer än hälften av minimikapitalkravet.

Minimikapitalkravet får i övrigt täckas av primärkapital som har klassificerats som nivå 2 enligt 9 §.

Bemyndiganden

13 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de krav som ska gälla för godkännande av poster som tilläggskapital och grunder för värdering av poster i tilläggskapitalet enligt 5 §,
2. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning i nivåer enligt 7 §, och
3. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid klassificering av poster i tilläggskapitalet enligt 10 § andra stycket.

8 kap. Solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav

Allmänna bestämmelser om solvenskapitalkrav

Beräkning av solvenskapitalkrav

1 § Solvenskapitalkravet utgör den minsta storleken på kapitalbasen som krävs för att försäkringsföretaget med 99,5 procents sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av åtagandena gentemot försäkringstagarna och andra ersättnings-berättigade på grund av försäkringar (skyddsnivå). Denna skyddsnivå ska även beaktas vid beräkningen av kapitalkravet för var och en av de risker som ingår i solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet ska beräknas under antagandet att försäkringsföretaget kommer att fortsätta att driva sin verksamhet.

2 § Solvenskapitalkravet ska beräknas med beaktande av alla mätbara risker som företaget är utsatt för.

Vid beräkningen ska minst följande risker beaktas:

1. försäkringsrisker,
2. marknadsrisker,
3. motpartsrisker, och
4. operativa risker.

3 § Vid beräkningen av solvenskapitalkravet ska försäkringsföretaget beakta effekterna av sådana tekniker som företaget använder för att reducera sina risker.

Beräkningsmetoder

4 § Solvenskapitalkravet ska beräknas enligt en standardformel som anges i 5 §. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda en intern modell enligt 9 kap. för att beräkna solvenskapitalkravet. Ett sådant tillstånd får avse en fullständig eller partiell intern modell.

Standardformeln

Beräkning enligt standardformeln

5 § Solvenskapitalkravet beräknat enligt standardformeln ska utgöra summan av

1. ett primärt solvenskapitalkrav beräknat enligt 6 §,
2. ett kapitalkrav för operativ risk beräknat enligt 9 §, och
3. ett justeringsbelopp beräknat enligt 10 §.

Primärt solvenskapitalkrav

6 § Det primära solvenskapitalkravet ska beräknas genom en justerad sammanläggning av kapitalkraven för minst sådana risker som anges i 2 § andra stycket 1–3.

7 § Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda lämpliga parametrar som är specifika för företaget vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker.

8 § Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag som meddelar sådana pensionsförsäkringar som anges i 58 kap. 2 § inkomstskattelagen (1999:1229) får beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk, som ingår i kapitalkravet för marknadsrisk, utifrån en särskild metod avseende denna verksamhet.

Kapitalkrav för operativ risk

9 § Kapitalkravet för operativ risk ska beräknas med beaktande av sådana operativa risker som försäkringsföretaget är utsatt för och som inte har beaktats vid beräkningen av kapitalkravet för försäkringsrisker, marknadsrisker eller motpartsrisker.

Justeringsbelopp

10 § Justeringsbeloppet enligt 5 § 3 ska motsvara den minskning av försäkringsföretagets oförutsedda förluster som beror på att

1. företagets åtaganden gentemot försäkringstagare eller andra ersättningsberättigade minskar till följd av villkoren i försäkringsavtalet,
2. företagets uppskjutna skatt minskar, eller
3. en kombination av 1 och 2.

11 § Ett försäkringsföretag får göra förenklade beräkningar av kapitalkravet för en specifik risk om

1. det är motiverat med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som företaget är utsatt för, och

2. det är oproportionerligt betungande att göra beräkningar enligt standardformeln.

Allmänna bestämmelser om minimikapitalkrav

Beräkning av minimikapitalkrav

12 § Minimikapitalkravet utgör den minsta storleken på kapitalbasen som krävs för att försäkringsföretaget med 85 procents sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av åtagandena gentemot försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar.

13 § Minimikapitalkravet ska beräknas med beaktande av

1. försäkringstekniska avsättningar,
2. premieinkomst,
3. positiv risksumma,
4. uppskjutna skatter,
5. administrativa kostnader, och
6. avgiven återförsäkring.

Justering av beräknat minimikapitalkrav

14 § Minikapitalkravet beräknat enligt 12 och 13 §§ får varken understiga 25 procent eller överstiga 45 procent av solvenskapitalkravet, inklusive kapitaltillägg enligt 17 kap. 23 §. Minikapitalkravet får aldrig vara lägre än garantibeloppet enligt 15–19 §§.

Garantibelopp

Skadeförsäkringsföretag

15 § För skadeförsäkringsföretag ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 2,5 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som Europeiska kommissionen årligen tillkännager. Om rörelsen omfattar försäkring eller risk som hänför sig till någon av klasserna 10–15 som anges i 2 kap. 11 § första stycket ska dock garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,7 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Livförsäkringsföretag

16 § För livförsäkringsföretag ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,7 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Återförsäkringsbolag

17 § För återförsäkringsbolag, som inte är captivebolag, ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,6 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Captivebolag som meddelar återförsäkring

18 § För captivebolag som meddelar återförsäkring ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 1,2 miljon euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska kommissionen årligen tillkännager.

Försäkringsföretag som bedriver både liv- och skadeförsäkring

19 § För försäkringsföretag som bedriver både liv- och skadeförsäkring ska garantibeloppet uppgå till summan av de belopp som anges i 15 och 16 §§.

Bemyndiganden

20 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 §,
2. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda företagsspecifika parametrar enligt 7 §,
3. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få beräkna kapitalkravet för aktiekursrisk utifrån en särskild metod enligt 8 §,
4. hur kapitalkravet för operativ risk ska beräknas enligt 9 §, och
5. hur justeringsbeloppet ska beräknas enligt 10 §.

9 kap. Interna modeller

Allmänna bestämmelser

Krav på tillstånd

1 § Ett försäkringsföretag får, efter tillstånd av Finansinspektionen, använda en intern modell för att beräkna solvenskapitalkravet. Ett sådant tillstånd får avse en fullständig intern modell eller en partiell intern modell.

Bestämmelserna i 8 kap. 1–4, 6 och 7 §§ gäller även när solvenskapitalkravet beräknas med en intern modell.

Förutsättningar för att använda en intern modell

2 § Tillstånd för ett försäkringsföretag att använda en intern modell ska ges om

1. försäkringsföretaget har ett för ändamålet lämpligt utformat riskhanteringssystem som uppfyller kraven i 10 kap. 6 §, och
2. kraven i 9–18 §§ är uppfyllda.

Finansinspektionen ska besluta om en intern modell inom sex månader från det att en fullständig ansökan kom in till inspektionen.

Partiell intern modell

3 § En partiell intern modell får användas för att beräkna

1. kapitalkravet för en eller flera av de risker som ingår i det primära solvenskapitalkravet enligt 8 kap. 6 §,
2. kapitalkravet för operativ risk enligt 8 kap. 9 §,
3. justeringsbeloppet enligt 8 kap. 10 §, eller
4. kombinationer av 1, 2 eller 3.

En partiell intern modell får tillämpas på hela verksamheten eller på en eller flera av försäkringsföretagets större affärsenheter.

Tillstånd att använda en partiell intern modell

4 § För att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda en partiell intern modell krävs, utöver det som anges i 2 §, att

1. det finns godtagbara skäl att avgränsa tillämpningsområdet för den interna modellen på det sätt som försäkringsföretaget har gjort,
2. solvenskapitalkravet kan beräknas mer rättvisande utifrån försäkringsföretagets riskprofil och bestämmelserna i 8 kap. 2 och 3 §§ än en beräkning enligt standardformeln enligt 8 kap. 5–11 §§, och
3. den partiella interna modellen kan integreras helt med de beräkningar som ska ske enligt standardformeln.

Övergångsplan för utvidgning av en partiell intern modell

5 § Finansinspektionen får i samband med handläggningen av en ansökan om utvidgning av en sådan partiell intern modell som är avgränsad till att avse endast en eller flera risker eller en eller flera större affärsenheter eller på detta sätt avgränsad i båda dessa avseenden, förelägga ett försäkringsföretag att ge in en realistisk övergångsplan innehållande hur företaget avser att utvidga modellens tillämpningsområde.

Godkännande av styrdokument för ändring av en intern modell

6 § När ett försäkringsföretag ansöker om tillstånd att använda en intern modell ska företaget lämna in ett styrdokument avseende ändring av modellen. Styrdokumentet ska innehålla en förteckning över möjliga större och mindre ändringar av den interna modellen. När Finansinspektionen prövar ansökan ska inspektionen också pröva om företagets styrdokument kan godkännas.

Ändring av en intern modell och styrdokument

7 § Ett försäkringsföretag som fått tillstånd att använda en intern modell får göra mindre ändringar av denna i enlighet med det styrdokument för ändring av den interna modellen som godkänts av Finansinspektionen enligt 6 §.

För större ändringar i den interna modellen krävs tillstånd från Finansinspektionen.

Ändring av styrdokument för ändring av den interna modellen ska godkännas av Finansinspektionen.

Kraven i 2 § ska tillämpas på motsvarande sätt vid Finansinspektionens prövning av om tillstånd ska ges eller ändring godkännas enligt andra respektive tredje stycket.

Återgång till standardformeln

8 § Ett försäkringsföretag som använder en intern modell får, efter tillstånd av Finansinspektionen, återgå till att helt eller delvis beräkna solvenskapitalkravet enligt standardformeln i 8 kap 5–11 §§. Ett sådant tillstånd ska endast ges om försäkringsföretaget har visat att det finns godtagbara skäl för en återgång till standardformeln.

Krav på en intern modell och på användningen av den

Krav på användning

9 § En intern modell ska användas i ett försäkringsföretags företagsstyrnings- och riskhanteringssystem, i dess beslutsprocesser samt i den egna risk- och solvensbedömningen.

Styrelsen ska ansvara för att säkerställa att utformningen och användningen av den interna modellen är ändamålsenlig och ger ett tillfredsställande uttryck för riskprofilen.

Statistisk kvalitet

10 § Den beräkning av sannolikhetsfördelning som ligger till grund för en intern modell ska bygga på

1. relevanta försäkringsmatematiska och statistiska tekniker som stämmer överens med de metoder som används för beräkning av försäkringstekniska avsättningar, och

2. realistiska antaganden som ska kunna motiveras av försäkringsföretaget. Uppgifter som används för den interna modellen ska vara lämpade för ändamålet. De ska vara korrekta, fullständiga och aktuella.

Försäkringsföretaget ska minst en gång per år uppdatera de uppgifter som används för beräkningen av sannolikhetsfördelningen.

Diversifiering

11 § Ett försäkringsföretag får i en intern modell ta hänsyn till inbördes beroenden inom och mellan olika risker (diversifieringseffekter), om de metoder som används är ändamålsenliga.

Riskreducerande tekniker

12 § Ett försäkringsföretag får i en intern modell beakta effekterna av riskreduceringstekniker, om företaget även fullt ut inkluderar de risker som är förenade med dessa tekniker.

Beaktande av finansiella garantier och optioner

13 § Ett försäkringsföretag ska i en intern modell ta hänsyn till de risker som är knutna till optioner i ingångna försäkringsavtal och finansiella garantier.

14 § Ett försäkringsföretag ska i en intern modell beakta alla utbetalningar till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade som följer av avtal, oavsett om betalningarna är garanterade genom avtal eller inte.

Beräkning av en intern modell

15 § Ett försäkringsföretag ska beräkna en intern modell på ett sätt som ger försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade en skyddsnivå som är likvärdig med den nivå som anges i 8 kap. 1 §.

Resultatanalys

16 § Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska minst en gång per år granska vad som gett upphov till vinster eller orsakat förluster inom de olika större affärsenheterna.

Analysen av vinster och förluster ska utgå från den kategorisering av risker som har gjorts i den interna modellen. Riskkategoriseringen ska återspegla försäkringsföretagets riskprofil.

Validering av en intern modell

17 § En intern modell ska regelbundet valideras. Valideringen ska innefatta en utvärdering av modellens funktion och en kontroll av att modellen är lämplig med hänsyn till företagets riskprofil.

Krav på dokumentation

18 § Ett försäkringsföretag som använder en intern modell ska dokumentera

1. hur den är utformad och fungerar,
2. att den överensstämmer med de krav som gäller för interna modeller enligt 9–17 §§,
3. vilka omständigheter som skulle kunna medföra att den inte fungerar effektivt, och
4. vilka större ändringar som gjorts i den enligt 7 §.

Bemyndiganden

19 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. förutsättningarna för tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell enligt 1–5 §§,
2. förutsättningarna för ändring av en intern modell och styrdokument enligt 6 och 7 §§,
3. krav på användning och statistiska kvalitetsnormer för en intern modell enligt 9–14 §§,
4. beräkning av en intern modell enligt 15 §,
5. validering av en intern modell enligt 17 §, och
6. krav på dokumentation enligt 18 §.

10 kap. Företagsstyrning

Företagsstyrningssystem

1 § Ett försäkringsföretag ska ha ett företagsstyrningssystem som säkerställer att företaget styrs på ett sunt och ansvarsfullt sätt.

Företaget ska utforma systemet så att det uppfyller bestämmelserna i 2–24 §§ och föreskrifter som har meddelats med stöd av 26 §.

Systemet ska ses över regelbundet av företaget.

Styrdokument

2 § Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa styrdokument för

1. riskhantering,
2. internkontroll,
3. internrevision,
4. verksamhet som omfattas av uppdragsavtal enligt 19 §,
5. uppgiftslämnande till Finansinspektionen och kvalitetskontroll av uppgifterna, och
6. ändring av företagets interna modell, om en sådan modell används.

Styrdokumenterna ska fastställas av styrelsen. De ska utvärderas och ses över minst en gång per år.

Kontinuitet i verksamheten

3 § Ett försäkringsföretag ska ha system, resurser och rutiner som är lämpliga för att verksamheten ska kunna bedrivas med kontinuitet och i enlighet med gällande regler.

Ett försäkringsföretag ska ha en beredskapsplan.

Centrala funktioner

4 § Ett försäkringsföretag ska ha funktioner för riskhantering, regelefterlevnad och internrevision samt en aktuariefunktion (centrala funktioner).

Funktionerna ska inrättas på ett sätt som säkerställer att respektive funktion kan utföra sina uppgifter på ett objektivt sätt.

Lämplighetskrav

5 § Ett försäkringsföretag ska säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget och är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare eller den som innehar centrala funktioner i företaget uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4.

Försäkringsföretaget ska snarast till Finansinspektionen anmäla ändringar av vilka som ingår i dess ledning enligt första stycket eller som ansvarar för en central funktion i företaget. I samband med en sådan anmälan ska försäkringsföretaget underrätta inspektionen om någon av de personer som har ersatts inte längre har ansetts uppfylla lämplighetskraven.

System för riskhantering

6 § Ett försäkringsföretag ska ha ett system för riskhantering som ska innehålla de strategier, processer och rapporteringsrutiner som behövs för att säkerställa att företaget fortlöpande kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker samt beroenden mellan risker.

Systemet ska vara integrerat i företagets organisations- och beslutsstruktur. Det ska vara utformat med lämplig hänsyn till de personer som leder företaget eller annars ingår i en central funktion.

Risker och krav på innehåll i styrdokumentet för riskhantering

7 § Ett försäkringsföretags system för riskhantering ska avse såväl de risker som täcks av solvenskapitalkravet som risker som inte, eller endast delvis, beaktas vid beräkningen av detta.

Systemet ska omfatta

1. försäkringsrisker,
2. matchningsrisker,
3. investeringsrisker, särskilt avseende derivatinstrument och liknande åtaganden,
4. likviditets- och koncentrationsrisker,
5. operativa risker,
6. risker hänförliga till återförsäkring och andra riskreduceringstekniker, och
7. beroenden mellan risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för.

Ett försäkringsföretags styrdokument för riskhantering enligt 2 § 1 ska omfatta de risker som avses i andra stycket 1–6.

I ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § ska styrdokumentet för riskhantering också innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

Krav på företag som använder matchningsjustering eller volatilitetsjustering

8 § Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 7 § eller volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § ska

1. upprätta en likviditetsplan, och
2. regelbundet utvärdera sin användning av justeringar.

Krav på regelbunden utvärdering

9 § Ett försäkringsföretag ska regelbundet utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av en ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

Krav på analys av externa bedömningar

10 § Ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningar av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

En egen risk- och solvensbedömning

11 § Ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning.

I den egna risk- och solvensbedömningen ska försäkringsföretaget göra en bedömning av

1. företagets solvensbehov med hänsyn till dess specifika riskprofil, risktolerans och affärsstrategi,
2. företagets fortlöpande efterlevnad av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven samt försäkringstekniska avsättningar, och
3. hur betydande skillnaderna är mellan företagets riskprofil och de antaganden om risker som har legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet.

För bedömningen enligt andra stycket 1 ska försäkringsföretaget ha processer som säkerställer att de risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för, på såväl kort som lång sikt, identifieras och värderas. Företaget ska kunna redovisa de metoder som använts vid bedömningen.

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 7 §, volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen i punkterna 9 och 10, ska i den bedömning som avses i andra stycket 2 göra en bedömning av efterlevnaden av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven, såväl med som utan användning av matchnings- eller volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i ett försäkringsföretags affärsstrategier och ska beaktas vid företagets strategiska beslut.

Regelbundna bedömningar

12 § Ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning minst årligen och, om någon väsentlig förändring skett av de risker som försäkringsföretaget är utsatt för, utan dröjsmål.

Rapportering

13 § Ett försäkringsföretag ska rapportera resultatet av varje egen risk- och solvensbedömning till Finansinspektionen.

System för internkontroll

14 § Ett försäkringsföretag ska ha ett system för internkontroll.

Systemet ska omfatta förvaltnings- och redovisningsmetoder, ramar för internkontrollen, lämpliga rapporteringsrutiner och en funktion för regel- efterlevnad.

Funktion för riskhantering

15 § Funktionen för riskhantering ska ges en struktur som underlättar genomförande av riskhanteringssystemet.

Funktion för regelefterlevnad

16 § Funktionen för regelefterlevnad ska

1. rapportera till styrelsen och den verkställande direktören i fråga om efterlevnaden av:

a) reglerna i denna lag och föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen,

b) EU-förordningen och andra föreskrifter som har meddelats av Europeiska kommissionen med anledning av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG, och

c) de riktlinjer och rekommendationer som har meddelats med anledning av det direktivet av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten, Finansinspektionen och, om företaget har inrättat en sekundäretablering inom EES, den behöriga myndigheten i det landet,

2. lämna råd till företagets styrelse och den verkställande direktören om förebyggande av bristande efterlevnad av bestämmelser enligt 1,

3. bedöma konsekvenserna av förändringar i bestämmelser enligt 1, och

4. identifiera och bedöma risker för bristande regelefterlevnad av bestämmelser enligt 1.

Funktion för internrevision

17 § Ett försäkringsföretags funktion för internrevision ska

1. utvärdera systemet för internkontroll,

2. utvärdera andra delar av företagsstyrningssystemet, och

3. rapportera resultat och lämna rekommendationer efter utvärderingarna till företagets styrelse.

Funktionen för internrevision ska utföra sina uppgifter med opartiskhet och vara oberoende från den verksamhet som utvärderas.

Styrelsen ska utse den som svarar för företagets funktion för internrevision.

Aktuariefunktion

18 § Ett försäkringsföretags aktuariefunktion ska

1. samordna och svara för kvaliteten i de försäkringstekniska beräkningarna och utredningarna,

2. bistå styrelsen och den verkställande direktören och på eget initiativ rapportera till dem i frågor som rör metoder, beräkningar och bedömningar av

a) de försäkringstekniska avsättningarna,

b) värderingen av försäkringsriskerna, och

c) återförsäkringsskydd och andra riskreduceringstekniker, samt

3. bidra till företagets riskhanteringssystem.

Den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen ska ha de kunskaper och erfarenheter av funktionens uppgifter som är tillräckliga med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten av riskerna i företagets verksamhet.

Uppdragsavtal

19 § Ett försäkringsföretag får, med de begränsningar som följer av 20 §, uppdra åt någon annan att utföra viss operativ verksamhet och vissa funktioner som är av väsentlig betydelse för företagets försäkringsrörelse (uppdragsavtal). Ett sådant uppdrag inskränker dock inte företagets ansvar enligt denna lag.

Begränsningar i möjligheten att ingå uppdragsavtal

20 § Ett uppdragsavtal får inte avse operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse, om det kan leda till att

1. kvaliteten i företagsstyrningssystemet försämras väsentligt,
2. den operativa risken i företaget ökar väsentligt,
3. Finansinspektionens möjlighet att utöva tillsyn försämras, eller
4. försäkringstagarnas möjlighet till tillfredsställelse och fortlöpande service inte kan upprätthållas.

Anmälan av uppdragsavtal

21 § Ett försäkringsföretag som har ingått ett uppdragsavtal som avser operativ verksamhet eller funktioner som är av väsentlig betydelse ska innan avtalet har börjat gälla anmäla detta till Finansinspektionen. Ett försäkringsföretag ska snarast anmäla till Finansinspektionen om det inträffar väsentliga förändringar inom sådan verksamhet eller funktioner.

Åtgärder som krävs av ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal

22 § Ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppdragstagaren

1. samarbetar med Finansinspektionen när det gäller de funktioner eller verksamhet som omfattas av uppdragsavtalet,
2. ger försäkringsföretaget, dess revisorer och Finansinspektionen tillgång till uppgifter som rör de funktioner eller verksamhet som omfattas av uppdragsavtalet, och
3. ger Finansinspektionen faktiskt tillträde till uppdragstagarens lokaler.

Kompletterande riktlinjer

Försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag

23 § Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer. Riktlinjerna ska kompletteras med ett försäkringstekniskt beräkningsunderlag.

Försäkringstekniska riktlinjer för livförsäkring ska ges in till Finansinspektionen senast den dag de börjar användas eller ändras.

Tillsammans med riktlinjerna ska det lämnas en redogörelse för de konsekvenser som riktlinjerna får för försäkringsföretaget samt för försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar.

Om det med hänsyn till försäkringarnas beskaffenhet eller av något annat särskilt skäl saknas anledning att upprätta ett försäkringstekniskt

beräkningsunderlag, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att försäkringsföretaget helt eller delvis avstår från att göra det. Bilaga 3

Riktlinjer för hantering av intressekonflikter

24 § Ett försäkringsföretag ska upprätta och följa riktlinjer för hantering av intressekonflikter mellan företagets intressenter.

Styrelsens ansvar för riktlinjerna

25 § Styrelsen ska fastställa försäkringstekniska riktlinjer och riktlinjer för hantering av intressekonflikter. Riktlinjerna ska utvärderas och ses över minst en gång per år.

Bemyndiganden

26 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad ett system för riskhantering enligt 6 § ska innehålla när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell,

2. innehållet i de riktlinjer för volatilitetsjustering som avses i 7 § fjärde stycket,

3. innehållet i en sådan likviditetsplan som avses i 8 § 1,

4. de närmare kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering enligt 8 § 2,

5. de närmare kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag när det gäller företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen enligt 9 §,

6. hur en sådan egen bedömning som avses i 10 § ska genomföras,

7. rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömning enligt 13 §,

8. vad funktionen för riskhantering enligt 15 § ska svara för när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell,

9. villkor för behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen enligt 18 §,

10. innehållet i försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag som avses i 23 §, och

11. vilka uppgifter som riktlinjer för hantering av intressekonflikter enligt 24 § ska omfatta.

16 kap. Offentliggörande

Offentliggörande av solvens- och verksamhetsrapport

1 § Ett försäkringsföretag ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport en gång per år. Rapporten ska uppdateras i de fall som anges i 4 och 6 §§.

Innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten

2 § Solvens- och verksamhetsrapporten ska innehålla en beskrivning av försäkringsföretagets

1. verksamhet och resultat,
2. företagsstyrningssystem,
3. riskprofil,
4. värderingsmetoder för solvensändamål, och
5. solvenssituation.

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 7 § ska i rapporten beskriva denna och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används samt kvantifiera effekterna av en slopad matchningsjustering på företagets finansiella ställning. Beskrivningen ska även innehålla information om huruvida företaget använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 § och en kvantifiering av effekterna av en slopad volatilitetsjustering på företagets finansiella ställning.

Ett försäkringsföretag får helt eller delvis lämna de uppgifter som ska offentliggöras genom rapporten genom hänvisning till uppgifter som företaget offentliggjort för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav, om dessa uppgifter är likvärdiga till art och omfattning.

Undantag från kravet på offentliggörande

3 § Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag inte behöver offentliggöra uppgifter som anges i 2 § första stycket 1–4 om ett offentliggörande skulle innebära att

1. företagets konkurrenter otillbörligt gynnas, eller
2. företaget bryter mot tystnadsplikt avsedd att skydda försäkringsstagare eller annan som företaget har en motpartsrelation till.

Ett försäkringsföretag som har beviljats undantag ska ange detta och skälen för undantaget i rapporten.

Uppdateringar av solvens- och verksamhetsrapporten

Uppdateringar om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt

4 § Ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet ska omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten, om

1. underskottet är betydande, och
2. Finansinspektionen inte har erhållit någon realistisk åtgärdsplan inom två månader räknat från det datum då företaget upptäckte att underskottet var betydande.

Om Finansinspektionen har ansett att en åtgärdsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom sex månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget vid utgången av denna period.

5 § På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet, samtidigt som underskottet är betydande och någon realistisk åtgärdsplan inte har överlämnats till inspektionen inom tid som anges i 4 § första stycket 2, offentliggöra

1. hur stort underskottet är,
2. en förklaring av orsakerna till underskottet,
3. följderna av underskottet,
4. vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget, och
5. vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade.

Uppdateringar om minimikapitalkravet inte är uppfyllt

6 § Ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet ska omedelbart uppdatera tidigare offentliggjorda uppgifter i solvens- och verksamhetsrapporten, om Finansinspektionen

1. bedömer att företaget inte kommer att kunna överlämna en realistisk finansiell saneringsplan, eller

2. inte har erhållit någon sådan plan inom en månad från den dag då företaget upptäckte att minimikapitalkravet inte var uppfyllt.

Om Finansinspektionen har ansett att en finansiell saneringsplan är realistisk, men underskottet inte har korrigerats inom tre månader från det att det upptäcktes, ska underskottet offentliggöras av företaget senast vid utgången av denna period.

7 § På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som inte uppfyller minimikapitalkravet, samtidigt som någon av de omständigheter som anges i 6 § första stycket föreligger, offentliggöra

1. hur stort underskottet är,
2. en förklaring av orsakerna till underskottet,
3. följderna av underskottet,
4. vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits av företaget, och
5. vilka ytterligare korrigerande åtgärder som är planerade.

System och styrdokument

8 § Ett försäkringsföretag ska ha upprättat lämpliga informations- och rapporteringssystem för att kunna uppfylla bestämmelserna i 1–7 §§ och ha styrdokument som säkerställer att alla uppgifter som offentliggörs fortlöpande är relevanta.

Solvens- och verksamhetsrapporter samt uppdateringar av dessa ska godkännas av försäkringsföretagets styrelse innan de offentliggörs.

Bemyndiganden

9 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten enligt 2 §,
2. innehållet i en ansökan om undantag från kravet på offentliggörande enligt 3 §, och
3. innehållet i informations- och rapporteringssystem och styrdokument enligt 8 §.

17 kap.**2 §**

Finansinspektionen har tillsyn över försäkringsföretag.

Tillsynen omfattar att verksamheten drivs enligt

1. denna lag,
2. andra författningar som reglerar *försäkringsföretagets* näringsverksamhet,

3. företagets bolagsordning eller stadgar, och

4. företagets försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt dess placeringsriktlinjer och riktlinjer för hantering av intressekonflikter.

Finansinspektionen har dessutom tillsyn över att försäkringsföretagets ägare och ledning uppfyller lämplighetskraven i denna lag.

Tillsynen omfattar att verksamheten drivs enligt

1. denna lag,
2. andra författningar som reglerar *företagets* näringsverksamhet,

4. *styrdokument som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets näringsverksamhet.*

Finansinspektionens tillsyn ska utgå från en proaktiv och riskbaserad metod.

Samarbete med behöriga myndigheter

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Samarbete och utbyte av information**3 §**

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter, Europeiska kommissionen *och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten* i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

3 a §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 33, 38, 155 och 158 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG.

Finansinspektionen får när inspektionen anser att det är nödvändigt genomföra en undersökning hos ett försäkringsföretag.

Styrelsen och den verkställande direktören ska vid den tidpunkt som Finansinspektionen bestämmer hålla försäkringsföretagets tillgångar, räkenskapsmaterial och andra handlingar tillgängliga för granskning av befattningshavare hos inspektionen eller av någon annan som inspektionen har förordnat.

Finansinspektionen får genomföra en motsvarande undersökning som i första stycket hos ett företag som har fått i uppdrag av ett försäkringsföretag att utföra vissa funktioner eller verksamheter, om det behövs för tillsynen av försäkringsföretaget.

Åtgärder vid bristande efterlevnad av villkoren för användning av matchningsjustering

6 a §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering enligt 5 kap. 7 §. Av underrättelsen ska framgå när villkoren inte längre var uppfyllda.

6 b §

Om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för tillstånd att använda matchningsjustering enligt 5 kap. 7 §, ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från den dag då villkoren inte längre var uppfyllda.

Om bristerna inte åtgärdas inom den tid som anges i första stycket, ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering.

11 §

En revisor eller en särskild granskare ska genast rapportera till Finansinspektionen om han eller hon vid fullgörandet av sitt uppdrag i ett försäkringsföretag får kännedom om förhållanden som

1. kan utgöra en väsentlig överträdelse av de författningar som reglerar företagets verksamhet,

2. kan påverka företagets fortsatta drift negativt, *eller*

3. kan leda till att revisorn avstyrker att balansräkningen eller resultaträkningen fastställs eller till anmärkning enligt 9 kap. 33 eller 34 §§ aktiebolagslagen (2005:551) eller 8 kap. 13 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

2. kan påverka företagets fortsatta drift negativt,

3. kan leda till att revisorn avstyrker att balansräkningen eller resultaträkningen fastställs eller till anmärkning enligt 9 kap. 33 eller 34 §§ aktiebolagslagen (2005:551) eller 8 kap. 13 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar, *eller*

4. kan innebära att företaget brister eller har brustit i uppfyllandet av solvens- eller minimikapitalkravet.

Revisorn och granskaren har en motsvarande rapporteringsskyldighet om han eller hon får kännedom om förhållanden som avses i första stycket vid fullgörande av uppdrag som revisorn eller den särskilda granskaren har i försäkringsföretagets moderföretag eller dotterföretag eller ett företag som har en likartad förbindelse med försäkringsföretaget.

Beredningsplan för ändrade ekonomiska förhållanden

15 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag upprätta och till inspektionen lämna en beredningsplan avseende företagets förmåga att hantera händelser eller förändringar av ekonomiska förhållanden som skulle kunna påverka företagets finansiella ställning negativt.

Skyldigheten enligt första stycket gäller även för verksamhet som omfattas av uppdragsavtal enligt 10 kap. 18 §.

Tillsyn över de försäkringstekniska avsättningarna

16 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag till inspektionen lämna en rapport som utvisar att nivån på de försäkringstekniska avsättningarna är lämplig samt att beräkningen av dem utförs med relevanta metoder

och med adekvata statistiska Bilaga 3
underlag.

Kompletterande beräkning av solvenskapitalkravet vid användande av en intern modell

17 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell till inspektionen lämna en beräkning av solvenskapitalkravet med användning av standardformeln.

Handlingsplan vid bristande uppfyllande av kraven för att få använda en intern modell

18 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell, men som inte längre uppfyller kraven för att få använda en sådan, till inspektionen lämna en handlingsplan för hur företaget avser att inom skälig tid rätta till bristerna. En sådan plan behöver inte upprättas, om företaget kan visa att överträdelsen är ringa.

Beräkning enligt standardformeln vid bristande genomförande av plan

19 §

Ett företag som inte genomför den plan som anges i 18 § ska efter beslut av Finansinspektionen beräkna solvenskapitalkravet med användning av standardformeln.

Verifiering och kontroll av en intern modell

20 §

På begäran av Finansinspektionen ska ett försäkringsföretag som använder en intern modell verifiera kalibreringen av den

interna modellen och kontrollera att dess specifikation överensstämmer med allmänt accepterad marknadspraxis. Detta ska ske genom användning av relevanta referensportföljer och antaganden som har sin grund i externa uppgifter.

Företagsspecifika parametrar

21 §

Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkning av solvenskapitalkravet enligt standardformeln och det därför är olämpligt att beräkna solvenskapitalkravet enligt denna, får Finansinspektionen besluta att företaget vid beräkningen av kapitalkravet för riskkategorier som avser försäkringsrisk ska ersätta en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företagsspecifika parametrar.

Beräkning enligt en fullständig eller partiell intern modell i stället för med standardformeln

22 §

Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för solvenskapitalkravet enligt standardformen och att det därför är olämpligt för företaget att beräkna kapitalkravet enligt denna, får Finansinspektionen besluta att företaget ska använda en fullständig eller partiell intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet.

Kapitaltillägg

23 §

Finansinspektionen får efter granskning besluta om ett tillägg till solvenskapitalkravet (kapital-

tillägg) för ett försäkringsföretag, Bilaga 3
om

1. företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln, och ett beslut om användning av en intern modell enligt 22 § är olämpligt eller har visat sig sakna verkan, eller en fullständig eller partiell intern modell håller på att utarbetas,

2. företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt en fullständig eller partiell intern modell, till följd av att en eller flera kvantifierbara risker inte beaktats i tillräcklig utsträckning och företaget inte inom skäligen tid har anpassat modellen till sin riskprofil,

3. företaget använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 8 §, matchningsjustering enligt 5 kap. 7 § eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen enligt punkterna 9 och 10 och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen, eller

4. företagets företagsstyrningssystem avviker väsentligt från kraven i 10 kap. 1 §, samtidigt som avvikelserna medför att företaget inte kan garantera en korrekt identifiering, mätning, övervakning, hantering och rapportering av de risker som företaget exponeras för eller kan komma att bli exponerat för och det är osannolikt att bristerna kan åtgärdas inom skäligen tid.

24 §

Ett kapitaltillägg som avses i 23 § 1 och 2 ska beräknas så att det säkerställer att försäkrings-

företaget uppfyller solvenskapitalkravet.

Ett kapitaltillägg som avses i 23 § 3 ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Ett kapitaltillägg som avses i 23 § 4 ska beräknas så att det är proportionerligt mot de risker som föreligger på grund av bristerna i företagsstyrningssystemet.

25 §

Efter ett beslut om kapitaltillägg ska försäkringsföretagets solvenskapitalkrav utgöras av summan av kapitaltillägget och solvenskapitalkravet beräknat enligt standardformeln eller, om företaget har fått tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, i enlighet med denna. Ett kapitaltillägg som beslutas med stöd av 23 § 4 ska inte ingå i solvenskapitalkravet vid beräkning av riskmarginalen i ett företag som värderar bästa skattningen och riskmarginalen separat.

26 §

När kapitaltillägg beslutas enligt 23 § 2 eller 4, ska Finansinspektionen förelägga försäkringsföretaget att vidta de åtgärder som behövs för att avhjälpa de brister som har föranlett kapitaltillägget.

27 §

Ett beslut om kapitaltillägg ska omprövas minst en gång per år. Beslutet ska ändras när försäkringsföretaget har avhjälpt de brister som låg till grund för beslutet.

18 §

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 16 § och 17 § tredje stycket.

30 §

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 29 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 5 §, och

2. *grunderna för bedömningen av tillförlitligheten hos interna modeller enligt 17 § första stycket.*

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 5 § *samt när och hur de ska lämnas.*

18 kap.

1 §

Finansinspektionen ska ingripa om

1. ett försäkringsföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets näringsverksamhet, företagets bolagsordning eller stadgar eller *företagets försäkringstekniska riktlinjer, beräkningsunderlag, placeringsriktlinjer eller riktlinjer för hantering av intressekonflikter,*

2. bolagsordningen, stadgarna, *de försäkringstekniska riktlinjerna, beräkningsunderlaget, placeringsriktlinjerna eller riktlinjerna för hantering av intressekonflikter* inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet, eller

3. försäkringsbeståndet inte är tillräckligt för erforderlig riskutjämning.

2 §

Ingripande med stöd av 1 § sker genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Finansinspektionen får också med stöd av 7 § begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige.

Om en överträdelse är allvarlig ska försäkringsföretagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

1. ett försäkringsföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt denna lag, andra författningar som reglerar företagets näringsverksamhet, företagets bolagsordning eller stadgar eller *företagets styrdokument som har sin grund i författningar som reglerar företagets näringsverksamhet,*

2. bolagsordningen, stadgarna, eller *styrdokument* inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet, eller

Ingripande med stöd av 1 § sker genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning. Finansinspektionen får också med stöd av 11 § begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige.

Underrättelse om bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet

4 §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

Åtgärdsplan vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet

5 §

Om ett försäkringsföretag inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen förelägga företaget

1. att inom två månader från dagen då bristerna konstaterades upprätta en åtgärdsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande, och

2. att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande vidta nödvändiga åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet.

Om det är lämpligt, får Finansinspektionen förlänga tidsfristen enligt 2 med tre månader.

Förlängd tidsfrist vid exceptionella förhållanden

6 §

Om den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för åtgärder enligt 5 §, får Finansinspektionen förlänga den tidsfrist som avses i 5 § 2 med högst sju år.

Ett försäkringsföretag ska under en sådan tidsfrist var tredje månad ge in en lägesrapport avseende vilka åtgärder som har vidtagits

och i vilken mån solvenskapitalkravet åter uppfyllts.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg med att åter uppfylla solvenskapitalkravet under tiden från bristens konstaterande fram till rapportens ingivande, ska den förlängda tidsfristen upphöra att gälla.

Underrättelse om bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet

7 §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller minimikapitalkravet eller om det finns risk för detta under de närmaste tre månaderna.

Finansiell saneringsplan vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet

8 §

Om ett försäkringsföretag inte uppfyller minimikapitalkravet, ska Finansinspektionen förelägga företaget att inom en månad från dagen då bristen konstaterades upprätta en finansiell saneringsplan och överlämna planen till inspektionen för godkännande.

Den finansiella saneringsplanen ska innehålla åtgärder som företaget ska vidta för att inom tre månader från den dag då bristen konstaterades åter uppfylla minimikapitalkravet.

11 §

Finansinspektionen får begränsa ett försäkringsföretags förfoganderätt eller förbjuda företaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige, om

1. företaget inte följer gällande bestämmelser om försäkrings- tekniska avsättningar och skuld- täckning,

1. företaget inte följer gällande bestämmelser om försäkrings- tekniska avsättningar,

2. företagets kapitalbas understiger en tredjedel av solvensmarginalen eller inte uppfyller gällande krav på garantibelopp,

3. *företagets kapitalbas understiger solvensmarginalen eller, för ett försäkringsföretag som avses i 9 kap. 1 § första stycket 1, den gruppbaseade kapitalbasen understiger den gruppbaseade solvensmarginalen enligt 4 § i samma kapitel, och det finns särskilda skäl att anta att företagets finansiella ställning ytterligare kommer att försämrats, eller*

4. det vid beslut om återkallelse av företagets tillstånd bedöms vara nödvändigt för att skydda de intressen som försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar har.

Finansinspektionen får besluta hur försäkringsverksamheten ska drivas efter ett sådant beslut som avses i första stycket.

2. *företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet och det föreligger särskilda omständigheter som ger anledning att befara att företagets finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare,*

3. *företaget inte uppfyller minimikapitalkravet, eller*

12 §

Om någon som ingår i ett försäkringsföretags styrelse eller är dess verkställande direktör inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4, ska Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att anmärka på att personen ingår i styrelsen eller är verkställande direktör och om han eller hon, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör.

I stället för att återkalla tillståndet får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör inte längre får kvarstå i sin befattning. Finansinspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens uppdrag gäller till dess försäkringsföretaget

Om någon som ingår i ett försäkringsföretags styrelse eller är dess verkställande direktör *eller ansvarar för en central funktion* inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4, ska Finansinspektionen återkalla företagets tillstånd. Det får dock ske bara om inspektionen först har beslutat att anmärka på att personen ingår i styrelsen eller är verkställande direktör *eller ansvarar för en central funktion* och om han eller hon, sedan en av inspektionen bestämd tid om högst tre månader har gått, fortfarande finns kvar i styrelsen eller som verkställande direktör *eller som ansvarig för en central funktion*.

I stället för att återkalla tillståndet får Finansinspektionen besluta att en styrelseledamot eller verkställande direktör *eller den som ansvarar för en central funktion* inte längre får kvarstå i sin befattning. Finansinspektionen får då förordna en ersättare. Ersättarens

har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör.

uppdrag gäller till dess försäkringsföretaget har utsett en ny styrelseledamot eller verkställande direktör *eller ansvarig för en central funktion.*

Bilaga 3

13 §

Finansinspektionen ska återkalla ett försäkringsföretags tillstånd, om företaget

1. inte har anmälts för registrering inom föreskriven tid eller anmälan har avskrivits eller avslagits genom ett beslut som har vunnit laga kraft,

2. *inte inom ett år från det tillstånd gavs har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,*

3. har förklarat sig avstå från tillståndet,

4. *under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit försäkringsrörelse, eller*

5. har försatts i konkurs eller om beslut har fattats om att företaget ska gå i tvångslikvidation.

I de fall som avses i första stycket 2 och 4 får i stället varning meddelas, om det är tillräckligt.

2. har förklarat sig avstå från tillståndet,

3. har försatts i konkurs eller om beslut har fattats om att företaget ska gå i tvångslikvidation,

4. *inte uppfyller minimikapitalkravet och företagets finansiella saneringsplan är uppenbart otillräcklig, eller*

5. *inte inom tre månader från den tidpunkt då företaget inte längre uppfyllde minimikapitalkravet har vidtagit de åtgärder som finns angivna i en godkänd finansiell saneringsplan.*

14 §

Finansinspektionen får återkalla ett försäkringsföretags tillstånd, om företaget

1. inte längre uppfyller kraven för tillstånd,

2. *inte inom angiven tid har vidtagit åtgärderna i en plan som har godkänts enligt 5 §, eller*

3. *i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten.*

2. *inte inom ett år från det tillstånd gavs har börjat driva sådan rörelse som tillståndet avser,*

3. *under en sammanhängande tid av sex månader inte har drivit försäkringsrörelse, eller*

4. *inte inom den tidsfrist som anges i 6 § 2 och 7 § har vidtagit de åtgärder för att åter uppfylla solvenskapitalkravet som finns angivna i en godkänd åtgärdsplan, eller i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten.*

I de fall som anges i första stycket får i stället varning meddelas, om det är tillräckligt.

16 §

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut enligt 7 § till de behöriga myndigheterna i de EES-länder där företaget enligt underrättelse driver försäkringsverksamhet enligt 3 kap. 1 eller 15 §. Ett sådant beslut ska dessutom anmälas till behöriga myndigheter i de EES-länder där företaget har tillgångar samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten *om försäkringsföretaget även bedriver verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring.*

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut om återkallelse av tillstånd för ett försäkringsföretag att driva försäkringsrörelse till behöriga myndigheter i övriga länder inom EES samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten *om försäkringsföretaget även bedriver verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring.*

Finansinspektionen får i samband med en anmälan enligt första eller andra stycket begära att den behöriga myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder. Om företagets tillstånd har återkallats, får begäran avse att den behöriga myndigheten även i övrigt vidtar de åtgärder som behövs för att skydda de intressen som försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar har.

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut enligt 11 § till de behöriga myndigheterna i de EES-länder där företaget enligt underrättelse driver försäkringsverksamhet enligt 3 kap. 1 eller 8 §. Ett sådant beslut ska dessutom anmälas till behöriga myndigheter i de EES-länder där företaget har tillgångar samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Finansinspektionen ska anmäla ett beslut om återkallelse av tillstånd för ett försäkringsföretag att driva försäkringsrörelse till behöriga myndigheter i övriga länder inom EES samt till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

27 §

Om ett aktiebolag eller en ekonomisk förening inte följer ett föreläggande enligt 23 § första stycket att upphöra med rörelsen, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation.

I dessa fall tillämpas 25 kap. 10, 25, 28–44, 46 och 47 §§ aktiebolagslagen (2005:551) och 11 kap. 5 och 7–16 §§ samt 17 § fjärde och femte styckena lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Beslut om likvidation ska inte meddelas om det under ärendets handläggning vid rätten visas att rörelsen har upphört.

Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

Om ett aktiebolag eller en ekonomisk förening inte följer ett föreläggande enligt 26 § första stycket att upphöra med rörelsen, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en finansiell saneringsplan enligt 4 §.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en åtgärdsplan enligt 5 § samt i en finansiell saneringsplan enligt 8 §.

Föreslagen lydelse

19 kap. Grupptillsyn

Företag som ingår i en grupp

1 § I en grupp ingår ett företag, dess dotterföretag och andra anknutna företag samt de företag som dotterföretaget har ett ägarintresse i.

I en grupp ingår även företag som förenas av starka och varaktiga finansiella förbindelser på grund av avtal eller på annat sätt, under förutsättning att ett av företagen genom att samordna beslutsfattandet i företagen utövar ett bestämmande inflytande över de övriga företagen. Det företag som utövar ett bestämmande inflytande ska betraktas som moderföretag och övriga företag som dotterföretag.

Andra stycket gäller endast om det för att upprätta och avsluta sådana finansiella förbindelser som avses där krävs tillstånd av grupptillsynsmyndigheten.

Fall då grupptillsyn ska utövas över försäkringsföretag

2 § Särskild tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp (grupptillsyn) ska utövas enligt 3–11 och 28–89 §§ över

1. försäkringsföretag som är moderföretag till eller har ägarintresse i åtminstone ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredje land,

2. försäkringsföretag som har en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning med ett annat försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare eller en försäkringsgivare från tredje land, och

3. försäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES.

Grupptillsyn enligt 90–98 §§ ska utövas över försäkringsföretag vars moderföretag är en försäkringsgivare från tredje land, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES.

Grupptillsyn enligt 99 § ska utövas över försäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet.

Ansvarigt företag i en grupp

3 § Om inte annat anges i detta kapitel, ansvarar de försäkringsföretag över vilka grupptillsyn ska utövas enligt 2 § första stycket för att alla de

företag som enligt 1 § ingår i samma grupp som försäkringsföretaget sammantaget uppfyller kraven i 3–11 och 28–89 §§.

De försäkringsföretag som avses i 2 § andra och tredje styckena ansvarar på motsvarande sätt för att företagen i gruppen uppfyller bestämmelserna i 90–98 §§ respektive 99 §.

Om det i en grupp finns fler än ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 §, ska det försäkringsföretag som finns högst upp i gruppens struktur ansvara enligt första och andra styckena. Om det finns flera försäkringsföretag högst upp i strukturen och på samma nivå, ska det försäkringsföretag som har den största balansomslutningen ansvara enligt första och andra styckena.

Nivån för grupp tillsyn på en grupp inom EES

4 § Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2 ska bestämmelserna om grupp tillsyn i 5–11 och 28–89 §§ tillämpas på hela gruppen sammantaget och inte särskilt på någon annan nivå i gruppen.

Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som i sin tur är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 3, ska bestämmelserna om grupp tillsyn i 5–11 och 28–89 §§ tillämpas på hela gruppen sammantaget och inte särskilt på någon annan nivå i gruppen.

Undantag då tillsyn även ska utövas enligt lagen om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

5 § Om det i toppen av en grupp finns ett sådant moderföretag som avses i 4 § och det företaget i sin tur är dotterföretag till ett sådant företag som avses i 3 kap. 1 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, besluta att för detta dotterföretag inte tillämpa bestämmelserna om grupp tillsyn enligt 46 och 47 §§ avseende riskkoncentrationer och interna transaktioner.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut ska inspektionen samråda med de behöriga myndigheter som berörs av beslutet.

Fortsatt tillsyn över de enskilda försäkringsföretagen

6 § Ett försäkringsföretag som ingår i en grupp som omfattas av grupp tillsyn står även under tillsyn som enskilt försäkringsföretag enligt denna lag.

7 § För ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1–3 ska det finnas en grupptillsynsmyndighet med ansvar för grupptillsynen. Om det finns flera berörda behöriga myndigheter, ska grupptillsynsmyndigheten utses bland dem.

När Finansinspektionen är grupptillsynsmyndighet

8 § Finansinspektionen ska vara grupptillsynsmyndighet, om det i gruppen finns ett eller flera försäkringsföretag, men ingen EES-försäkringsgivare.

Finansinspektionen ska även vara grupptillsynsmyndighet

1. om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsföretag,
2. om ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag är moderföretag till ett försäkringsföretag,
3. om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige är moderföretag till ett försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare,
4. om det i toppen av gruppen finns fler än ett försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag, med huvudkontor i olika stater inom EES, däribland Sverige, och det dessutom i samma stater finns dotterföretag som är försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare varav det dotterföretag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag,
5. om ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag är moderföretag till ett eller flera försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare men inte har huvudkontor i något av de länder där dotterföretagen finns, och det dotterföretag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag,
6. i andra fall än de som anges i 1–5, när ett eller flera försäkringsföretag och en eller flera EES-försäkringsgivare ingår i en grupp och det företag som har den största balansomslutningen är ett försäkringsföretag, eller
7. om inspektionen tillsammans med övriga berörda behöriga myndigheter kommer överens om det i enlighet med bestämmelserna i 9 § andra stycket.

Överenskommelse och beslut om utseende av grupptillsynsmyndighet

9 § När Finansinspektionen enligt 8 § ska vara grupptillsynsmyndighet, får inspektionen tillsammans med berörda behöriga myndigheter komma överens om att en annan behörig myndighet inom EES än inspektionen ska utses till grupptillsynsmyndighet. Finansinspektionen får ingå en sådan överenskommelse, om det är olämpligt att inspektionen utses till grupptillsynsmyndighet med hänsyn till gruppens struktur och den relativa betydelsen av gruppens verksamhet i olika länder.

Om det i ett annat fall än det som avses i första stycket skulle vara olämpligt med hänsyn till en gruppens struktur och den relativa betydelsen av dess verksamhet i olika länder att grupptillsynsmyndigheten utses

enligt de grunder som anges i artikel 247.2 i direktiv 2009/138/EG, får Finansinspektionen komma överens om att inspektionen eller en behörig myndighet ska vara grupp tillsynsmyndighet för gruppen.

Om en överenskommelse enligt första eller andra stycket innebär att Finansinspektionen utses till grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen fatta ett beslut om detta och överlämna beslutet till gruppen.

Ett beslut enligt en överenskommelse enligt första eller andra stycket får fattas inom tre månader från den dag då frågan om en sådan överenskommelse väcktes av en berörd behörig myndighet. Den berörda gruppen ska ges tillfälle att yttra sig.

Hänskjutande av ett ärende om utseende av grupp tillsynsmyndighet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

10 § Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom den tremånadersfrist som anges i 9 § har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och begärt myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska inspektionen och de berörda behöriga myndigheterna invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett sådant beslut i sak. Om Finansinspektionen utsetts till grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen till det försäkringsföretag som avses i 3 § och tillsynskollegiet överlämna beslutet som ska innehålla de skäl som bestämt utgången.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter att tremånadersperioden löpt ut eller ett beslut har fattats.

11 § Om ett beslut enligt 9 och 10 §§ inte kan fattas ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den behöriga myndighet som följer av artikel 247.2 i direktiv 2009/138/EG.

Undantag från grupp tillsyn

12 § När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet får inspektionen i ett enskilt fall, helt eller delvis, besluta om undantag från grupp tillsynen för ett företag som ingår i en grupp om

1. företaget är beläget i ett land utanför EES och det finns rättsliga hinder mot överföring av nödvändig information,
2. företaget är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med grupp tillsynen, eller
3. det skulle vara olämpligt eller vilseledande med hänsyn till syftet med grupp tillsynen att låta företaget omfattas av den.

När bestämmelsen i första stycket 2 är tillämplig på flera företag, får undantag inte beslutas, om företagen tillsammans inte är av ringa betydelse med hänsyn till syftet med grupp tillsynen.

Innan Finansinspektionen beslutar att med stöd av första stycket 2 eller 3 undanta ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare från grupp tillsyn, ska inspektionen höra de behöriga myndigheter som berörs av beslutet.

13 § Om Finansinspektionen med stöd av 12 § första stycket 2 eller 3 undantar en EES-försäkringsgivare från grupp tillsyn ska det företag som finns i toppen av gruppen i Sverige, på begäran av Finansinspektionen, lämna de upplysningar som en behörig myndighet i EES-försäkringsgivarens hemland behöver för sin tillsyn av EES-försäkringsgivaren.

Undantag från kravet på tillsyn över riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp

14 § Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med berörda behöriga myndigheter besluta att tillsyn över sådana riskkoncentrationer och transaktioner inom en grupp som avses i 46 § inte ska utövas på nivån för ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2, eller på nivån för det försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 3 och som är ett anknutet företag eller själv är en reglerad enhet eller ett blandat finansiellt holdingföretag som omfattas av lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Parallella regelverk

15 § Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och tillsyn av konglomerat, särskilt med avseende på tillsyn på grund av riskbedömning, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med berörda behöriga myndigheter, medge undantag från detta kapitel så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för konglomerat.

16 § Om ett blandat finansiellt holdingföretag omfattas av likvärdiga bestämmelser om tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en grupp och om tillsyn av finansiella företagsgrupper, särskilt med avseende på tillsyn på grund av riskbedömning, får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter samråd med den myndighet som ansvarar för tillsyn av den finansiella företagsgruppen, medge undantag från detta kapitel så att det blandade finansiella holdingföretaget bara behöver tillämpa de relevanta bestämmelserna för den största sektorn enligt 2 kap. 3 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

17 § Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten samt Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om sådana beslut som inspektionen fattar enligt 15 och 16 §§.

Grupptillsyn i toppen av en grupp inom Sverige (nationell undergrupptillsyn)

Beslut om nationell undergrupptillsyn

18 § Om det moderföretag som finns i toppen av en grupp enligt 4 § har huvudkontor i ett annat land inom EES än Sverige, får Finansinspektionen besluta att bestämmelserna om grupptillsyn ska tillämpas även på nivån för ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2 eller på nivån för ett sådant försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige som är moderföretag till ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 3.

19 § Ett beslut enligt 18 § får begränsas så att det avser ett eller flera av följande områden för grupptillsyn:

1. gruppsolvans,
2. riskkoncentrationer och interna transaktioner, och
3. riskhantering och internkontroll.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut som avses i första stycket ska inspektionen samråda med grupptillsynsmyndigheten och det moderföretag inom EES som finns i toppen av en grupp enligt 4 §.

Beslut om nationell undergrupptillsyn vid tillämpning av särskild tillsynsordning

20 § Finansinspektionen får inte besluta om nationell undergrupptillsyn enligt 18 §, om det företag som finns i toppen av gruppen inom EES har fått ett sådant tillstånd som avses i 51 § att omfattas av en särskild tillsynsordning.

21 § Om Finansinspektionen har beslutat om nationell undergrupptillsyn och det företag som finns i toppen av gruppen inom EES får tillstånd enligt 51 § att omfattas av en särskild tillsynsordning, ska inspektionen upphäva beslutet om undergrupptillsyn.

22 § Om Finansinspektionen har beslutat om nationell undergrupptillsyn avseende gruppsolvans, får det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige inte ges tillstånd att låta något dotterföretag omfattas av den särskilda tillsynsordning som avses i 51 §.

Beräkning av gruppsolvans efter beslut om nationell undergrupptillsyn

23 § Den metod som grupptillsynsmyndigheten har fastställt för beräkning av gruppsolvans enligt 29 § ska gälla även för företag som omfattas av ett beslut om nationell undergrupptillsyn avseende gruppsolvans.

Interna modeller och nationell undergrupptillsyn

24 § Om det företag som enligt 4 § finns i toppen av en grupp inom EES har fått tillstånd enligt 34 § att använda en intern modell för beräkningen av gruppens solvenskapitalkrav och solvenskapitalkravet för de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, ska tillstån-

det gälla även för företag i gruppen som omfattas av ett beslut om nationell undergruppstillsyn avseende gruppssolvans. Bilaga 3

25 § Finansinspektionen får besluta om kapitaltillägg till gruppens solvenskapitalkrav för det företag som finns i toppen av gruppen inom Sverige i en sådan situation som avses i 24 §, om

1. riskprofilen hos det företaget som finns i toppen i undergruppen avviker väsentligt från den riskprofil som den interna modellen är baserad på, och

2. företaget inte vidtar rättelse efter att inspektionen har förelagt företaget att åtgärda bristerna.

26 § Om kapitaltillägg enligt 25 § på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen under de förutsättningar som anges i 25 § 1 och 2 i stället besluta att företaget som finns i toppen av undergruppen ska beräkna undergruppens solvenskapitalkrav enligt standardformeln.

Överenskommelser om samordnad gruppstillsyn över en undergrupp

27 § Finansinspektionen får komma överens med andra behöriga myndigheter om samordning av gruppstillsynen över en undergrupp som delvis finns i Sverige och delvis i dessa behöriga myndigheters hemländer, under förutsättning att de berörda behöriga myndigheterna har möjlighet att fatta beslut om nationell undergruppstillsyn enligt den lagstiftning som i de behöriga myndigheternas hemländer har tillkommit i enlighet med artikel 216 i direktiv 2009/138/EG.

Om en överenskommelse enligt första stycket träffats får nationell undergruppstillsyn enligt 18 § inte utövas.

Bestämmelserna i 18 § andra stycket och 20–26 §§ ska gälla i tillämpliga delar.

Om Finansinspektionen ingår en sådan överenskommelse som avses i första stycket, ska inspektionen informera såväl gruppstillsynsmyndigheten som företaget som finns i toppen av gruppen inom EES om skälen för överenskommelsen.

Gruppssolvans

Kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå

28 § Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1–3 ska säkerställa att det inom gruppen sammantaget finns en gruppbaserad kapitalbas som alltid är minst lika med ett särskilt gruppbaserat solvenskapitalkrav.

Metoder för beräkning av kapitalbas och kapitalkrav

29 § För sådana företag som ingår i en grupp där det finns ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2 ska den gruppbase- rade kapitalbasen och det gruppbase- rade solvenskapitalkravet beräknas enligt konsolideringsmetoden (metod 1 enligt artikel 230–232 i direktiv 2009/138/EG).

Om det är lämpligt får Finansinspektionen, när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, besluta att den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade solvenskapitalkravet i stället ska beräknas enligt sammanläggnings- och avräkningsmetoden (metod 2 enligt artikel 233 i direktiv 2009/138/EG) eller enligt en kombination av de angivna metoderna.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut som avses i andra stycket ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter och med den grupp som beslutet rör.

Proportionellt beaktande av innehav

30 § Vid beräkningen av den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade solvenskapitalkravet ska ett anknutet företag beaktas proportionellt efter det innehav som ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag har i det anknutna företaget. Om särskilda skäl talar för det, får innehav och ägarintressen beaktas till en annan andel.

31 § När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen besluta vilken proportionell andel som ska beaktas i följande fall

1. då det inte finns kapitalbindningar mellan vissa av företagen i en grupp,

2. då en berörd behörig myndighet har bedömt att ett direkt eller indirekt innehav av röster eller kapital i ett företag ska räknas som ägarintresse på grund av att ett väsentligt inflytande utövas över det företaget,

3. då en berörd behörig myndighet har bedömt att ett företag är ett moderföretag, på grund av att det utövar ett dominerande inflytande över ett annat företag.

Innan Finansinspektionen fattar ett sådant beslut, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter samt med den grupp som beslutet rör.

Vissa avdrag vid beräkning av den gruppbaseade kapitalbasen

32 § Vid beräkningen av den gruppbaseade kapitalbasen i ett försäkringsföretag ska avdrag göras för poster som ingår i kapitalbasen hos ett annat försäkringsföretag eller hos en EES-försäkringsgivare i gruppen. I beräkningen ska avdrag också göras för värden som skapats internt inom gruppen och som härrör från ömsesidig finansiering mellan två företag som är anknutna till ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1–3.

Standardformeln och interna modeller på gruppnivå

33 § Om det gruppbaseade solvenskapitalkravet beräknas enligt konsolideringsmetoden, kan beräkningen ske antingen med användning av standardformeln eller med användning av en fullständig eller partiell intern modell.

Bestämmelserna i 8 kap. 1–3 och 5–11 §§ gäller för en beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet enligt standardformeln. Bestämmelserna i 9 kap. 1 § andra stycket, 2–8 och 10–18 §§ gäller för en intern

modell som används för att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet.

En intern modell som används för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet får även användas för beräkning av solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

Tillstånd till användning av interna modeller inom en grupp

34 § En ansökan om tillstånd att använda en intern modell för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen får lämnas in till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. En sådan ansökan får göras av ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare och dess anknutna företag eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingbolag eller ett blandat finansiellt holdingföretag.

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet för en grupp, ska inspektionen också ta emot ansökningar om tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av solvenskapitalkravet för de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, om en sådan ansökan görs

1. gemensamt av ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2 och de övriga försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, eller

2. gemensamt av sådana försäkringsföretag i en grupp som avses i 2 § första stycket 3 och sådana EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

Om Finansinspektionen, utan att vara grupp tillsynsmyndighet, mottagit en sådan ansökan som avses i första eller andra stycket och som görs av försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen ska den vidarebefordras till grupp tillsynsmyndigheten.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål vidarebefordra ansökningar enligt första och andra stycket till de berörda behöriga myndigheterna.

Tillämplig lag vid prövningen av en tillståndsansökan

35 § När Finansinspektionen prövar en ansökan enligt 34 § första eller andra stycket tillämpas denna lag. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan intern modell som avses i ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen, gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

Handläggningen av tillståndsansökningar

36 § När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen inom sex månader från det att en komplett ansökan enligt 34 § har lämnats in komma överens med de berörda behöriga myndigheterna om vilket beslut som bör fattas med anledning av ansökan. Denna överenskommelse och skälen för den ska redovisas skriftligen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen och sända över det till sökandena.

Om en sådan överenskommelse som avses i första stycket inte kan träffas inom den angivna perioden, ska Finansinspektionen ensam fatta beslut med anledning av ansökan. Beslutet ska innehålla de skäl som bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer från behöriga myndigheter som kommit till uttryck under sexmånadersperioden.

Tvistlösning

37 § Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom den sexmånadersperiod som avses i 36 § första stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 36 § andra stycket och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Om ett ärende hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2, 41.3 och 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas, ska gruppställsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att den sexmånadersperiod som avses i första stycket har löpt ut eller ett beslut har fattats.

Beslut av behörig myndighet inom EES

38 § Ett beslut som fattats av en behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan enligt artikel 231 och 233.5 i direktiv 2009/138/EG att använda en intern modell för att beräkna både det gruppbaseade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp eller solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom sex månader, gäller i Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

Åtgärder om en intern modell på gruppnivå avviker från ett försäkringsföretags riskprofil

39 § Om ett försäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för en intern modell som beslutats efter en ansökan enligt 34 § som omfattar försäkringsföretaget och används för beräkning av ett gruppbaseerat solvenskapitalkrav, får Finansinspektionen besluta om kapitaltillägg till det solvenskapitalkrav som gäller för försäkringsföretaget enligt den interna modellen. Det som sägs i 17 kap. 23–27 §§ ska gälla för ett sådant beslut om kapitaltillägg.

Om ett sådant kapitaltillägg som avses i första stycket på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen i stället förelägga försäkringsföretaget att beräkna solvenskapitalkravet enligt standardformeln enligt 8 kap. 1–3 och 5–11 §§. Finansinspekt-

ionen får för ett sådant försäkringsföretag, i enlighet med 17 kap. 23 §, besluta om ett kapitaltillägg utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Kapitaltillägg på gruppnivå till det gruppbaseade solvenskapitalkravet

40 § Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, besluta om kapitaltillägg till det gruppbaseade solvenskapitalkravet, om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil.

Vid bedömningen av om gruppens riskprofil stämmer överens med det gruppbaseade solvenskapitalkravet ska Finansinspektionen särskilt beakta om sådana omständigheter som avses i 17 kap. 23 § föreligger med avseende på gruppen.

Det som sägs i 17 kap. 24–27 §§ ska gälla för ett sådant beslut om kapitaltillägg som avses i första stycket.

Återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på grupp nivå

41 § Den gruppbaseade kapitalbas och det gruppbaseade solvenskapitalkrav som gäller enligt detta kapitel ska beräknas minst en gång per år. Beräkningarna ska utföras av ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2 eller av det försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som är moderföretag till ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 3.

Rapportering av återkommande beräkningar av kapitalbas och kapitalkrav på grupp nivå

42 § Om det i toppen av en grupp finns ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2 ska det företaget, till grupp tillsynsmyndigheten rapportera resultatet av beräkningarna och väsentliga uppgifter som ligger till grund för dem. Om det i toppen av en grupp finns ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES, ska i stället det moderföretaget ansvara för rapporteringen.

Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, efter att ha hört berörda behöriga myndigheter och gruppen, bestämma att ett annat företag i gruppen ska ansvara för rapporteringen enligt första stycket.

Fortlöpande övervakning av solvenskapitalkravet för gruppen och ny beräkning om riskprofilen förändrats väsentligt

43 § De företag som avses i 42 § ska fortlöpande övervaka solvenskapitalkravet för gruppen. Om det finns grundad anledning att anta att gruppens riskprofil förändrats väsentligt sedan dagen för den senaste rapporteringen av solvenskapitalkravet på grupp nivå, ska företaget göra en ny beräkning av detta krav och utan dröjsmål rapportera denna till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. Finansinspektionen får under samma förutsättningar begära en förnyad beräkning av solvenskapitalkravet.

Åtgärder vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet för gruppen

44 § Om en grupp inte uppfyller det gruppbaseade solvenskapitalkravet enligt 28 § eller om det finns risk för en sådan brist inom tre månader, ska ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1–3 underrätta grupp tillsynsmyndigheten omgående. Grupp tillsynsmyndigheten ska informera berörda behöriga myndigheter. Gruppens situation ska analyseras inom tillsynskollegiet.

Gruppsolvens för försäkringsföretag som är dotterföretag till försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

45 § När ett försäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES, ska beräkningen av gruppsolvens göras med hänsyn även till försäkringsholdingföretaget eller det blandade finansiella holdingföretaget. Beräkningen ska ske enligt 29–34 §§.

Vid beräkningen enligt första stycket ska moderföretaget hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av bestämmelserna om solvenskapitalkrav i 8 kap. 1–3 och 5–11 §§ samt 9 kap. 1 § andra stycket, 2–8 och 10–18 §§ och av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka detta krav som de som fastställs enligt 7 kap. 2–10 §§.

Rapportering av väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner inom en grupp

46 § Väsentliga riskkoncentrationer och betydande interna transaktioner av visst slag inom en grupp ska minst en gång per år rapporteras till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. Vilka dessa slag av riskkoncentrationer och interna transaktioner är ska, tillsammans med lämpliga tröskelvärden, beslutas av Finansinspektionen för varje enskild grupp. Tröskelvärdena ska baseras på solvenskapitalkrav eller försäkringstekniska avsättningar eller båda dessa värden och hänsyn ska tas till gruppens struktur och riskhanteringssystem. Inspektionen ska, innan dessa beslut meddelas, ha hört berörda behöriga myndigheter och gruppen.

Vid bedömningen av riskkoncentrationer enligt första stycket ska Finansinspektionen beakta risker för spridning inom gruppen, intressekonflikter samt riskernas nivå och omfattning.

Även interna transaktioner som gjorts med fysiska personer som har nära förbindelser med något företag inom gruppen ska rapporteras.

Om en intern transaktion har en mycket betydande omfattning, ska den rapporteras snarast möjligt.

47 § Rapporteringen enligt 46 § ska göras av det försäkringsföretag som finns i toppen av gruppen eller om det inte finns ett sådant företag, av det försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, bestämmer efter att ha hört berörda behöriga myndigheter och gruppen.

Skyldigheten att rapportera enligt första stycket gäller dock inte om Finansinspektionen enligt 5 § beslutat att inte tillämpa bestämmelserna i denna paragraf. Bilaga 3

Företagsstyrningssystem inom en grupp

48 § Bestämmelserna om företagsstyrning i 10 kap. ska i tillämpliga delar gälla på gruppnivå.

I företag som ingår i en grupp där det finns ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1–3 ska system för riskhantering, internkontroll och rapportering genomföras konsekvent för hela gruppen.

Systemet för internkontroll inom en grupp ska omfatta

1. rutiner avseende gruppsolvans för att identifiera och mäta alla betydande risker gruppen är utsatt för och på lämpligt sätt anpassa kapitalbasen till riskerna, och

2. sunda rapporterings- och redovisningsrutiner för att övervaka och hantera transaktioner inom gruppen och riskkoncentrationer.

49 § En egen risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen ska genomföras i enlighet med 10 kap. 12 § av ett sådant

1. försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2,

2. försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag enligt 2 § första stycket 3, eller

3. moderföretag som avses i 4 §.

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet får inspektionen, efter att ha rådfrågat medlemmarna i tillsynskollegiet, besluta att företag enligt första stycket 1–3 får göra en egen risk- och solvensbedömning enligt 10 kap. 12 § som omfattar hela gruppen och på nivån för ett dotterföretag inom gruppen. En enda handling ska omfatta samtliga bedömningar. En sådan handling ska överlämnas samtidigt till Finansinspektionen och till berörda behöriga myndigheter.

Ett beslut enligt andra stycket påverkar inte dotterföretagets skyldigheter enligt 10 kap 12 §.

Tillsyn över vissa grupper med centraliserad riskhantering – särskild tillsynsordning

Ansökan om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning

50 § Ett försäkringsföretag, en EES-försäkringsgivare, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor inom EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av bestämmelserna om särskild tillsynsordning i 53–60 §§. Ansökan ska ges in till Finansinspektionen.

När Finansinspektionen mottagit en ansökan enligt första stycket ska inspektionen utan dröjsmål överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

Beslut om särskild tillsynsordning

51 § När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet, ska inspektionen inom tre månader från den dag då alla medlemmar i tillsynskollegiet fått del av en ansökan enligt 50 § komma överens med övriga medlemmar i tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas. Finansinspektionen ska fatta beslut i enlighet med överenskommelsen.

52 § Tillstånd att omfattas av särskild tillsynsordning får meddelas endast om

1. Finansinspektionen utövar grupp tillsyn över moderföretaget på grupp nivå och inte har beslutat att undanta dotterföretaget från grupp tillsyn enligt 12 §,

2. dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll samt de berörda behöriga myndigheterna har konstaterat att moderföretaget utövar en ansvarsfull ledning över dotterföretaget,

3. moderföretaget har fått ett godkännande enligt 49 § andra stycket att göra en egen risk- och solvensbedömning som omfattar hela gruppen och på nivå för dotterföretaget, och

4. moderföretaget har fått ett godkännande enligt 79 § att offentliggöra en gemensam solvens- och verksamhetsrapport på grupp nivå och på nivå för dotterföretaget.

Innebörden av särskild tillsynsordning

53 § Ett moderföretag som fått tillstånd enligt 52 § ska beräkna solvenskapitalkravet för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning även enligt 54–60 §§. Beräkningarna ska inte påverka tillämpningen av bestämmelserna i 34, 36 och 40 §§.

Åtgärder för det fall dotterföretagets riskprofil avviker från en intern modell inom en grupp

54 § Om solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag som är ett dotterföretag beräknas med en intern modell som beslutats enligt 36 §, får Finansinspektionen, om inspektionen mottagit en ansökan enligt 50 §, i de fall som avses i 17 kap. 23 §, lämna ett förslag till övriga medlemmar i tillsynskollegiet om att det ska fastställas ett kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som följer av en tillämpning av den interna modellen. Finansinspektionen får föreslå ett sådant kapitaltillägg endast om

1. dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från den interna modellen, och

2. företaget inte inom skäligen tid efter inspektionens underrättelse om avvikelser har anpassat modellen till sin riskprofil.

Om ett sådant kapitaltillägg som avses i första stycket på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen i stället föreslå tillsynskollegiet att dotterföretaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln enligt 8 kap. 1–3 och 5–11 §§.

Åtgärder för det fall dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln

55 § Om solvenskapitalkravet för dotterföretaget beräknas med en standardformel får Finansinspektionen, om inspektionen mottagit en ansökan enligt 50 §, i undantagsfall föreslå tillsynskollegiet att företaget ersätter en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företagsspecifika parametrar när de beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring, i enlighet med 17 kap. 21 §. Finansinspektionen får lämna ett sådant förslag endast om

1. dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln, och

2. företaget inte inom skälig tid efter inspektionens underrättelse om avvikelsen har anpassat antagandena till sin riskprofil.

Finansinspektionen får under de förutsättningar som anges i första stycket, i de fall som avses i 17 kap. 23 §, föreslå tillsynskollegiet kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Beslut efter överenskommelse inom tillsynskollegiet

56 § Finansinspektionen ska redovisa skälen för de förslag som avses i 54 och 55 §§ för dotterföretaget och tillsynskollegiet. Finansinspektionen ska komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna. Finansinspektionen ska även fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

Åtgärder om solvenskapitalkravet inte är uppfyllt

57 § Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller solvenskapitalkravet, ska Finansinspektionen utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den åtgärdsplan som dotterföretaget efter föreläggande enligt 20 kap. 5 § överlämnat till inspektionen för att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande åter uppfylla solvenskapitalkravet. Finansinspektionen ska även lämna ett förslag till godkännande av planen till tillsynskollegiet. Finansinspektionens skyldigheter enligt denna bestämmelse ska inte påverka motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

Finansinspektionen ska inom fyra månader från dagen då bristen konstaterades träffa en överenskommelse inom tillsynskollegiet om inspektionens förslag till godkännande av åtgärdsplanen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

Åtgärder vid försämring av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag

58 § Om Finansinspektionen konstaterar försämringar av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning, ska inspektionen utan dröjsmål underrätta tillsynskollegiet om de åtgärder som inspektionen föreslår. De föreslagna åtgärderna ska diskuteras i tillsynskollegiet, om det inte föreligger en krissituation.

Finansinspektionen ska inom en månad från underrättelsen komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna.

När en överenskommelse om åtgärdsplan inte kan träffas

59 § Om en sådan överenskommelse som avses i 57 § andra stycket eller 58 § andra stycket inte kan träffas inom den angivna perioden, ska Finansinspektionen ensam fatta ett beslut om godkännande av åtgärdsplanen respektive föreslagna åtgärder. Beslutet ska innehålla de skäl som har bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer från berörda behöriga myndigheter som kommit till uttryck under perioden.

Åtgärder om minimikapitalkravet inte är uppfyllt

60 § Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller minimikapitalkravet, ska Finansinspektionen utan dröjsmål till tillsynskollegiet överlämna den finansiella saneringsplan som dotterföretaget enligt 20 kap. 8 § överlämnat till inspektionen för godkännande. Finansinspektionen ska även informera tillsynskollegiet om varje åtgärd som dotterföretaget ska vidta för att åter uppfylla minimikapitalkravet. Finansinspektionens skyldigheter enligt denna bestämmelse ska inte påverka motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om ansökningar

61 § Finansinspektionen får hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 om inspektionen inte inom tre månader kan komma överens med berörda behöriga myndigheter enligt 51 § första stycket. Ett ärende får inte hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att tremånadersperioden löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Om ett ärende som avses i första stycket hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2, 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas, ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten vid oenighet om åtgärdsförslag

62 § Finansinspektionen får hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, om inspektionen inte i angiven tid kan komma överens med grupp-tillsynsmyndigheten angående sådana förslag som avses i 54, 55, 57 och 58 §§.

Om Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet och inte kan komma överens med den behöriga myndighet som auktoriserat en EES-försäkringsgivare som är ett dotterföretag och som omfattas av särskild

tillsynsordning, får inspektionen under de förutsättningar som anges i första stycket hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Gäller ett ärende ett förslag enligt 54 och 55 §§ får det hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten inom en månad från inspektionens förslag.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende enligt 57 eller 58 § till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten, om det föreligger en krissituation och inte heller efter det att fyramånadersperioden i 57 § andra stycket eller enmånadsperioden i 58 § andra stycket har löpt ut.

63 § Om ett ärende hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten enligt 61 eller 62 § ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1094/2010. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Upphörande av särskild tillsynsordning

64 § Ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning enligt 51 § ska upphöra att gälla om de villkor som föreskrivs i 52 § 1, 3 eller 4 inte längre är uppfyllda eller om villkoret i 52 § 2 inte längre är uppfyllt och bristen inte åtgärdas inom rimlig tid.

Omedelbar underrättelse om ett dotterföretag undantas från grupp-tillsyn

65 § När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet ska inspektionen i de fall som avses i 52 § 1 omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten och moderföretaget, om inspektionen beslutar att enligt 12 § undanta dotterföretaget från grupp-tillsyn.

Moderföretagets åtgärder vid bristande uppfyllelse av villkoren för särskild tillsynsordning

66 § Moderföretaget för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning ansvarar för att villkoren i 52 § 2–4 är uppfyllda. Om villkoren inte är uppfyllda, ska moderföretaget utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen, om inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, och den berörda behöriga myndigheten för dotterföretaget. Moderföretaget ska även lägga fram en plan för att åtgärda den bristande uppfyllelsen inom rimlig tid.

Finansinspektionens kontroll av villkoren för särskild tillsynsordning

67 § När Finansinspektionen är grupp-tillsynsmyndighet, ska inspektionen minst en gång per år kontrollera att de villkor som avses i 66 § är uppfyllda. Inspektionen ska även genomföra en sådan kontroll på begäran av en berörd behörig myndighet, om den myndigheten har skäl att befara att villkoret inte längre efterlevs.

Om Finansinspektionen vid kontroll enligt första stycket finner brister i uppfyllelsen, ska inspektionen kräva att moderföretaget lägger fram en handlingsplan för att åtgärda bristen inom rimlig tid.

Underrättelse om en åtgärdsplan är otillräcklig eller inte genomförs i rimlig tid

68 § Om Finansinspektionen bedömer att en plan som avses i 66 eller 67 § är otillräcklig eller om en sådan handlingsplan inte genomförs i rimlig tid, ska inspektionen betrakta detta som bristande uppfyllelse av villkoren i 52 § 2–4 och omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten.

Ny ansökan för det fall att ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla

69 § Om ett tillstånd att omfattas av en särskild tillsynsordning upphört att gälla enligt 64 §, får moderföretaget lämna in en ny ansökan om tillstånd till att dotterföretaget ska omfattas av särskild tillsynsordning enligt 50 §. Om ansökan leder till ett beslut om sådant tillstånd ska 53–60 §§ tillämpas på nytt.

Tillämplig lag vid prövningen av ansökningar

70 § När Finansinspektionen prövar en ansökan enligt 50 §, ska denna lag tillämpas. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen, gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

Beslut av behörig myndighet inom EES

71 § Ett beslut som fattats av en behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan eller ett förslag som avses i 50–60 §§ gäller i Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

Tillgång till information

72 § Företag som ingår i samma grupp som ett försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket och sådana fysiska personer som avses i 46 § tredje stycket ska till försäkringsföretaget lämna de upplysningar som behövs för grupp-tillsynen. Upplysningarna ska lämnas på försäkringsföretagets begäran så snart det kan ske.

73 § Ett försäkringsföretag som avses i 72 § ska på begäran av Finansinspektionen till inspektionen lämna de upplysningar som behövs för grupp-tillsynen.

74 § Om ett försäkringsföretag inte fullgör sin uppgiftsskyldighet enligt 73 § inom skäligen tid, får Finansinspektionen förelägga ett annat företag inom gruppen att lämna upplysningar direkt till inspektionen.

Kontroll av information

75 § Finansinspektionen får på plats kontrollera all information som behövs för grupp tillsynen hos

1. försäkringsföretag som omfattas av grupp tillsynen,
2. företag som är anknutna till försäkringsföretaget,
3. moderföretag till försäkringsföretaget, och
4. företag som är anknutna till moderföretaget till försäkringsföretaget.

76 § Finansinspektionen ska, på begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES, på plats kontrollera information som behövs för den myndighetens tillsyn. Inspektionen får utföra kontrollen själv, uppdraga åt en revisor eller annan sakkunnig att göra detta eller låta den behöriga myndigheten utföra kontrollen. Om den behöriga myndigheten begär det, får den delta i kontrollen. Grupp tillsynsmyndigheten ska underrättas om de vidtagna åtgärderna.

Hänskjutande till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

77 § Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 227, 248, 249, 255 och 260 i direktiv 2009/138/EG.

Offentliggörande

Offentliggörande av en solvens- och verksamhetsrapport på grupp nivå

78 § Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 eller 2, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport på grupp nivå. Rapporten ska offentliggöras minst en gång per år.

Bestämmelserna i 16 kap. 2–5 och 8 §§ om offentliggörande ska gälla i tillämpliga delar.

Offentliggörande av en gemensam solvens- och verksamhetsrapport på grupp nivå och för enskilda företag i en grupp

79 § Ett sådant försäkringsföretag som avses i 2 § första stycket 1 och 2, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag får, efter tillstånd från Finansinspektionen, om inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, offentliggöra en gemensam solvens- och verksamhetsrapport såväl på grupp nivå som för de enskilda företagen i gruppen. Rapporten ska även innehålla uppgifter om eventuella enskilda dotterföretag inom gruppen.

Innan Finansinspektionen ger sitt tillstånd till en gemensam rapport, ska samråd ske med övriga berörda behöriga myndigheter i tillsynskollektivet.

Innehållet i den gemensamma solvens- och verksamhetsrapporten

80 § Den gemensamma rapporten enligt 79 § ska innehålla uppgifter om

1. gruppens samlade verksamhet och solvens, och

2. varje enskilt dotterföretag inom gruppen.

Saknas sådana uppgifter som avses i första stycket 2 i rapporten, får Finansinspektionen förelägga dotterföretaget att offentliggöra dessa uppgifter, om

1. dotterföretaget är ett försäkringsföretag,
 2. Finansinspektionen kräver att jämförbara försäkringsföretag ska offentliggöra dessa uppgifter, och
 3. de utelämnade uppgifterna är av väsentlig betydelse.
- Bestämmelserna i 16 kap. 2–5 §§ ska gälla i tillämpliga delar.

Offentliggörande av strukturen på en grupp

81 § Försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska årligen offentliggöra

1. den juridiska strukturen på den grupp som företaget ingår i,
2. en beskrivning av alla dotterföretag, betydande filialer och väsentliga anknutna företag i gruppen, samt
3. gruppens organisations- och beslutsstruktur.

Åtgärder för att säkerställa regelefterlevnad

82 § Om ett försäkringsföretag, som enligt 3 § ansvarar för att alla de företag som enligt 1 § ingår i samma grupp som försäkringsföretaget, sammantaget inte uppfyller kraven i 3–11 och 28–48 §§ en grupp inte uppfyller de krav som anges i detta kapitel eller om kraven är uppfyllda men solvensen ändå är hotad eller om transaktioner inom gruppen eller riskkoncentrationer hotar försäkringsföretagets finansiella ställning, ska Finansinspektionen

1. när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, förelägga ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige i gruppen eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige i gruppen att vidta åtgärder för att rätta till förhållandet, eller

2. när inspektionen inte är grupp tillsynsmyndighet, förelägga ett försäkringsföretag i gruppen att vidta åtgärder för att rätta till förhållandet.

Om Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet i ett sådant fall som avses i första stycket 1, och det i gruppen finns ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som har sitt huvudkontor i ett annat land inom EES ska Finansinspektionen underrätta tillsynsmyndigheten i det landet så att de kan vidta nödvändiga åtgärder. Motsvarande gäller om Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet för en EES-försäkringsgivare.

Finansinspektionen ska, när så är lämpligt, samordna sina åtgärder med berörda behöriga myndigheter.

Förseningsavgift för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

Bilaga 3

83 § Om ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor i Sverige eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor i Sverige inte i tid rapporterar eller offentliggör information i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel, får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

Verkställighet av beslut om förseningsavgift

84 § Förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet.

85 § Finansinspektionens beslut att ta ut förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 84 §.

86 § § Om förseningsavgiften inte betalas inom den tid som anges i 84 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning av statliga fordringar finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

87 § En beslutad förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

Ledningen i försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

88 § Ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag ska säkerställa att den som ingår i styrelsen för företaget och är verkställande direktör i det, eller dennes ställföreträdare eller den som utför centrala funktioner i företaget uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4.

Bestämmelserna om lämplighetskrav i 10 kap. 5 § ska gälla även för försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag.

Ingripande mot försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag

89 § Om någon i ledningen eller de som ansvarar för centrala funktioner i ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag inte uppfyller de krav som anges i 2 kap. 4 § 4, får Finansinspektionen förelägga företaget att rätta till förhållandet.

Moderföretag utanför EES

Kontroll av likvärdighet

90 § När ett moderföretag till ett försäkringsföretag är en försäkringsgivare från tredjeland, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor

utanför EES enligt 2 § andra stycket, gäller bestämmelserna i 91–96 §§, om Finansinspektionen enligt bestämmelserna i 8 § skulle ha varit grupp tillsynsmyndighet. Vid bedömningen av om inspektionen skulle ha varit grupp tillsynsmyndighet ska det bortses från den del av toppen av gruppen som ligger utanför EES.

91 § Finansinspektionen ska kontrollera om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredjeland är likvärdig med den grupp tillsyn som föreskrivs i direktiv 2009/138/EG.

Finansinspektionen är skyldig att utföra en sådan kontroll på begäran av moderföretaget eller av en EES-försäkringsgivare inom gruppen.

92 § Innan Finansinspektionen beslutar om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten. Om en annan behörig myndighet har fattat beslut om likvärdighet förutsätter Finansinspektionens beslut att det har skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredjeland som avses.

Om Europeiska kommissionen bedömt att likvärdighet inte föreligger, ska 96 och 97 §§ tillämpas.

93 § Om ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor utanför EES, ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller en försäkringsgivare från tredjeland är moderföretag till ett sådant moderföretag som avses i 2 § andra stycket, ska den kontroll av likvärdighet som avses i 90 § utföras på nivån för detta företag i stället för på nivån för det företag som avses i 2 § andra stycket.

Om likvärdig tillsyn inte utövas av tillsynsmyndigheten i det tredjeland som avses i första stycket, får Finansinspektionen besluta om en ny kontroll av likvärdighet på en lägre nivå, förutsatt att det där finns ett försäkringsholdingbolag med huvudkontor utanför EES, ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES eller en försäkringsgivare från tredjeland som är moderföretag till ett försäkringsföretag.

Om likvärdighet föreligger

94 § Finansinspektionen ska förlita sig på den tillsyn som tillsynsmyndigheten i tredjelandet utövar, om denna tillsyn bedöms vara likvärdig med den grupp tillsyn som föreskrivs i direktiv 2009/138/EG.

Tillfällig likvärdighet

95 § Grupp tillsynen ska utövas av Finansinspektionen i de fall Europeiska kommissionen har fattat ett beslut enligt artikel 260.5 i direktiv 2009/138/EG om att den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land är tillfälligt likvärdig, samtidigt som det finns ett försäkringsföretag som är dotterföretag till ett moderföretag utanför EES och dotterföretaget har en balansomslutning som är större än balansomslutningen för moderföretaget.

96 § Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen antingen besluta att bestämmelserna om grupp-tillsyn i 3–11 och 28–89 §§ ska tillämpas på gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES, eller besluta att en sådan metod som avses i 97 § ska tillämpas på gruppen.

De allmänna principer och metoder som anges i 3–11 och 28–89 §§ ska tillämpas på nivån för ett försäkringsholdingföretag från tredjeland, blandat finansiellt holdingföretag från tredjeland eller en försäkringsgivare från tredjeland.

Vid beräkningen av grupp-solvens ska ett moderföretag i tredje land hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet som gäller enligt 7 kap. 1–10 §§.

97 § Efter att ha hört berörda behöriga myndigheter får Finansinspektionen besluta att använda andra tillsynsmetoder än de som följer av 3–11 och 28–89 §§, om dessa metoder säkerställer att tillsynen över företagen i gruppen är tillräcklig.

98 § Finansinspektionen får förelägga en ägare som har ett bestämmande inflytande över försäkringsföretaget att inrätta ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor inom EES. Inspektionen får då besluta att bestämmelserna i denna lag ska tillämpas på de företag i den grupp som leds av detta holdingföretag.

Finansinspektionen ska underrätta de berörda behöriga myndigheterna, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten när sådana tillsynsmetoder som anges i 91 § används.

Tillsyn över transaktioner inom grupper där moderföretaget är ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet

99 § När ett försäkringsföretag är dotterföretag till ett försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet, ska försäkringsföretaget ha en god kontroll över interna transaktioner med försäkringsholdingföretaget med blandad verksamhet och dess andra anknutna företag.

Vid Finansinspektionens tillsyn över kraven i första stycket ska 46 § och 82 § gälla i tillämpliga delar.

Bemyndiganden

100 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas enligt 28–32 §§,

2. innehållet i samt omfattningen och fullgörandet av rapporteringen enligt 42 §,

3. vilka upplysningar som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 46 och 73 §§,

4. företagstyrningssystem inom en grupp enligt 48 och 49 §§, och

5. hur den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade kapitalkravet ska beräknas enligt 96 § tredje stycket.

20 kap. Specialföretag

Tillstånd för specialföretag

Tillståndsplikt

1 § Ett aktiebolag eller en ekonomisk förening får driva verksamhet som specialföretag bara efter tillstånd från Finansinspektionen.

Tillstånd för verksamhet som specialföretag

2 § Tillstånd att driva verksamhet som specialföretag ska ges ett aktiebolag eller en ekonomisk förening, som

1. avser att bedriva verksamhet som består i att överta försäkringsrisker från ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare enligt särskilda avtalsvillkor, och

2. finansierar denna verksamhet helt genom inkomster från emission av skuldebrev eller genom någon annan liknande finansieringsmekanism, enligt särskilda avtalsvillkor.

Förutsättningar för tillstånd

3 § Förutom vad som anges i 2 § gäller som förutsättning för tillstånd att

1. bolagsordningen eller stadgarna stämmer överens med författningar som reglerar ett aktiebolags bolagsordning eller en ekonomisk förenings stadgar samt i övrigt innehåller de särskilda bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av den planerade verksamheten, och

2. den planerade verksamheten kan antas komma att uppfylla kraven enligt bestämmelserna i författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings verksamhet.

Prövning av bolagsordning och stadgar

4 § Frågan om godkännande av bolagsordning eller stadgar för ett specialföretag ska prövas i samband med att frågan om företaget ska få tillstånd att driva verksamhet som specialföretag prövas.

Ett specialföretags beslut om att anta bolagsordning eller stadgar får inte registreras innan bolagsordningen eller stadgarna har godkänts.

5 § Ett specialföretag som har beslutat att ändra sin bolagsordning eller stadgar ska ansöka om godkännande av ändringen. Ändringen ska godkännas om bolagsordningen eller stadgarna överensstämmer med författningar som reglerar ett aktiebolags eller en ekonomisk förenings bolagsordning eller stadgar samt i övrigt innehåller de olika bestämmelser som behövs med hänsyn till omfattningen och arten av företagens verksamhet.

Ett specialföretags beslut om ändring av bolagsordning eller stadgar får inte registreras innan de har godkänts.

6 § En ansökan om tillstånd att driva verksamhet som specialföretag, liksom frågor om godkännande av bolagsordning eller stadgar enligt 4 eller 5 §, prövas av Finansinspektionen.

EU-förordningar

7 § Europeiska kommissionens förordningar x och y innehåller ytterligare bestämmelser om specialföretag, när det gäller

1. tillståndets omfattning,
2. obligatoriska avtalsvillkor,
3. lämplighetskrav för ledningen i ett specialföretag,
4. lämplighetskrav för aktieägare med kvalificerat innehav i ett specialföretag,
5. sunda förvaltnings- och redovisningsförfaranden, adekvata rutiner för intern kontroll och krav på riskhantering,
6. rapportering till tillsynsmyndigheten, och
7. solvenskrav.

Tillsyn över specialföretag

Registreringsmyndighet

8 § Bolagsverket är registreringsmyndighet för specialföretag. Bolagsverket ska föra ett register. I detta skrivs de uppgifter in som enligt författningar ska anmälas för registrering.

Tillsynen och dess omfattning

9 § Finansinspektionen har tillsyn över specialföretag.

Tillsynen omfattar att verksamheten drivs enligt

1. författningar som reglerar specialföretagets verksamhet,
2. företagets bolagsordning eller stadgar, och
3. styrdokument som företaget har upprättat och som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet.

Upplysningar från ett specialföretag

10 § Ett specialföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär.

Avgifter till Finansinspektionen

11 § Specialföretag ska med avgifter bidra till att täcka kostnaderna för Finansinspektionens verksamhet.

Ingripanden mot specialföretag

När Finansinspektionen ska ingripa

12 § Finansinspektionen ska ingripa om

1. ett specialföretag har åsidosatt sina skyldigheter enligt författningar som reglerar företagets verksamhet, företagets bolagsordning eller stadgar eller företagets styrdokument som har sin grund i författningar som reglerar företagets verksamhet, eller

2. bolagsordningen, stadgarna, eller riktlinjerna enligt 1 inte längre är tillfredsställande med hänsyn till omfattningen och arten av företagets verksamhet.

Hur inspektionen ska ingripa

13 § Ingripande med stöd av 12 § sker genom utfärdande av föreläggande att vidta rättelse inom viss tid, genom förbud att verkställa beslut eller genom anmärkning.

Om en överträdelse är allvarlig ska specialföretagets tillstånd återkallas eller, om det är tillräckligt, varning meddelas.

När Finansinspektionen får avstå från ingripande

14 § Finansinspektionen får avstå från ingripande om

1. en överträdelse är ringa eller ursäktlig,
2. specialföretaget gör rättelse, eller
3. någon annan myndighet har vidtagit åtgärder mot företaget och dessa åtgärder bedöms tillräckliga.

Överträdelser av beslut om rättelser

15 § Om ett specialföretag driver verksamhet i ett annat land inom EES och företaget inte rättar sig efter Finansinspektionens eller behörig utländsk myndighets begäran om rättelse, ska inspektionen vidta de åtgärder som behövs för att förhindra fortsatta överträdelser. Inspektionen ska underrätta den behöriga utländska myndigheten om vilka åtgärder som vidtas.

Återkallelse av tillstånd

16 § I Europeiska kommissionens förordning y finns bestämmelser om när ett tillstånd att bedriva verksamhet som specialföretag ska respektive får återkallas.

17 § Om ett specialföretags tillstånd återkallas, får Finansinspektionen bestämma hur avvecklingen av verksamheten ska ske.

Ett beslut om återkallelse får förenas med förbud att fortsätta hela eller delar av verksamheten.

Straffavgift

18 § Om Finansinspektionen har meddelat ett beslut om anmärkning eller varning mot ett specialföretag, får inspektionen besluta att företaget ska betala en straffavgift.

Avgiften tillfaller staten.

19 § Straffavgiften ska fastställas till lägst femtusen kronor och högst femtio miljoner kronor.

Avgiften får inte överstiga tio procent av specialföretagets omsättning närmast föregående räkenskapsår. Om överträdelsen har skett under specialföretagets första verksamhetsår eller om uppgifter om omsättningen annars saknas eller är bristfälliga, får omsättningen uppskattas.

20 § När straffavgiftens storlek fastställs, ska särskild hänsyn tas till hur allvarlig den överträdelse är som har föranlett anmärkningen eller varningen och hur länge överträdelsen har pågått.

Förseningsavgift

21 § Om ett specialföretag inte i tid lämnar de upplysningar som har föreskrivits med stöd av 10 § får Finansinspektionen besluta att företaget ska betala en förseningsavgift med högst 100 000 kronor.

Avgiften tillfaller staten.

Verkställighet av beslut om straffavgift och förseningsavgift

22 § Straffavgiften eller förseningsavgiften ska betalas till Finansinspektionen inom trettio dagar efter det att beslutet om den har vunnit laga kraft eller inom den längre tid som anges i beslutet.

23 § Finansinspektionens beslut att ta ut straffavgift eller förseningsavgift får verkställas utan föregående dom eller utslag, om avgiften inte har betalats inom den tid som anges i 22 §.

24 § Om straffavgiften eller förseningsavgiften inte betalas inom den tid som anges i 22 §, ska Finansinspektionen lämna den obetalda avgiften för indrivning. Bestämmelser om indrivning av statliga fordringar finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

25 § En beslutad straffavgift eller förseningsavgift faller bort i den utsträckning verkställighet inte har skett inom fem år från det att beslutet vann laga kraft.

Ingripande mot den som saknar tillstånd

26 § Om någon driver verksamhet som specialföretag utan att vara berättigad till det, ska Finansinspektionen förelägga denne att upphöra med verksamheten. Inspektionen får besluta hur avvecklingen av verksamheten ska ske. I föreläggandet ska Finansinspektionen upplysa om att rätten efter ansökan av inspektionen kan komma att besluta att företaget ska gå i likvidation om föreläggandet inte följs.

Om det är osäkert om lagen är tillämplig på viss verksamhet, får Finansinspektionen förelägga den som driver verksamheten att lämna de upplysningar om verksamheten som inspektionen behöver för att bedöma om så är fallet. Den som är revisor i ett företag är skyldig att på begäran av inspektionen lämna sådana upplysningar om företagets verksamhet som revisorn har fått kännedom om vid fullgörandet av sitt uppdrag.

27 § Om ett specialföretag inte följer ett föreläggande enligt 26 § första stycket att upphöra med verksamheten, ska rätten, efter ansökan av Finansinspektionen, besluta att företaget ska gå i likvidation.

I dessa fall tillämpas 25 kap. 10, 25, 28–44, 46 och 47 §§ aktiebolagslagen (2005:551) och 11 kap. 5 och 7–16 §§ samt 17 § fjärde och femte styckena lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar.

Beslut om likvidation ska inte meddelas om det under ärendets handläggning vid rätten visas att verksamheten har upphört.

Beslutet om likvidation gäller omedelbart.

Vite

28 § Om Finansinspektionen meddelar föreläggande eller förbud enligt denna lag, får inspektionen förena föreläggandet med vite.

Bemyndiganden

29 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett specialföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 10 §.

Regeringen får meddela föreskrifter om sådana avgifter som avses i 11 §.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

2. För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar gäller äldre bestämmelser i denna lag och lagen (1995:1559) om årsredovisning i försäkringsföretag till och med den 31 december 2019.

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar inte ska tillämpa bestämmelsen i första stycket.

3. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag som senast den 1 januari 2016 upphört med att teckna nya försäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet inte behöver tillämpa delar av denna lag.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och omfattningen av dem.

4. Ett försäkringsföretags kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 och som får ingå i kapitalbasen enligt 7 kap. 2 § i dess lydelse den 31 december 2015, men som får utgöra högst 50 procent av kapitalbasen enligt föreskrifter som meddelats med stöd av 7 kap. 3 § i samma lydelse, ska till och med den 31 december 2025 klassificeras som nivå 1 enligt 7 kap. 7 §.

Ett försäkringsföretags kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 och som får ingå i kapitalbasen enligt 7 kap. 2 § i dess lydelse den 31 december 2015, men som får utgöra högst 25 procent av kapitalbasen enligt föreskrifter som meddelats med stöd av 7 kap. 3 § i samma lydelse, ska till och med den 31 december 2025 klassificeras som nivå 2 enligt 7 kap. 7 § i försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka typer kapitalbasposter som ska omfattas av bestämmelserna i första och andra styckena.

5. Bestämmelserna i xx EU-förordningen om villkor för att få använda ompaketerade lån gäller inte för lån som har getts ut före den 1 januari 2011, om den underliggande exponeringen inte har utökats eller blivit ersatt efter den 31 december 2014.

6. För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § första stycket, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § i dess lydelse den 31 december 2015, ska bestämmelserna i denna punkt tillämpas i stället för bestämmelserna i 18 kap. 5 §.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017 och att var tredje månad överlämna en lägesrapport till Finansinspektionen som ska innehålla en beskrivning av vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortlöper med att uppfylla solvenskapitalkravet.

Om det är lämpligt, får Finansinspektionen förlänga tidsfristen med tre månader.

Om lägesrapporten visar att det inte har skett några väsentliga framsteg när det gäller företagets möjlighet att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017, ska bestämmelserna om ingripande i denna lag tillämpas.

7. För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § andra stycket, men uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § i dess lydelse den 31 december 2015, ska bestämmelserna i 19 kap. 8 § och 13 § 4 och 5 inte tillämpas under det första året efter lagens ikraftträdande.

8. Finansinspektionen får besluta att ett försäkringsföretag vid justering av beräkningen av minimikapitalkravet enligt 8 kap. 14 § till och med den 31 december 2017 ska använda ett solvenskapitalkrav beräknat enligt standardformeln.

9. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur.

10. Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag får använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för sådana undantag och beräkningen av det tillfälliga avdraget.

11. Ett försäkringsföretag som tillämpar 9 eller 10 ska omedelbart underrätta Finansinspektionen, om företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av dessa punkter.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att företaget kan uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032 och att inom två månader från dagen för bristens konstaterande överlämna en plan för infasning till inspektionen.

Företaget ska lämna en årlig lägesrapport till Finansinspektionen. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

12. Finansinspektionen ska återkalla tillstånd att använda en tillfälligt justering av de riskfria räntesatserna enligt 9 eller ett tillfälligt avdrag vid

beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna enligt 10, om den lägesrapport som avses i 11 tredje stycket visar att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032.

13. De övergångsbestämmelser som enligt 2, 4, 5, 9 och 11 gäller för enskilda försäkringsföretag gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i 19 kap. 14 §, i tillämpliga delar även på gruppnivå.

14. De övergångsbestämmelser som enligt 6 gäller för enskilda försäkringsföretag gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i 19 kap. 14 § och 24 § fjärde stycket, i tillämpliga delar även på gruppnivå om försäkringsföretagen i en grupp uppfyller de gruppbaseade kapitalkraven enligt 9 kap. 4 § i dess lydelse den 31 december 2015, men inte uppfyller kapitalkravet på gruppnivå.

15. Finansinspektionen får ta ut avgifter enligt 17 kap. 29 § för ansökningar och anmälningar enligt de nya bestämmelserna som kommit in till inspektionen före lagens ikraftträdande.

Förslag till
lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska
försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts
verksamhet i Sverige

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

dels att 5 kap. 8, 8 a, 13 och 14 §§ ska upphöra att gälla,

dels att 5 kap. 5, 12 och 16 §§ samt 6 kap. 9 och 11 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas två nya paragrafer, 5 kap. 4 b § och 6 kap. 2 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

4 b §

En försäkringsgivare från tredje land ska för sin försäkringsrörelse i Sverige tillämpa bestämmelserna om företagsstyrning i 10 kap. 1–24 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043).

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad funktionen för riskhantering enligt 10 kap. 15 § försäkringsrörelselagen ska svara för när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell,

2. rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömning enligt 10 kap. 13 § försäkringsrörelselagen, och

3. villkor och behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen enligt 10 kap. 18 § försäkringsrörelselagen.

5 §

En försäkringsgivare från tredje land ska för sin försäkringsrörelse i Sverige redovisa försäkringstekniska avsättningar och utjämningsreserv för förlusttäckning enligt 5 kap. 10 och 11 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043). En

En försäkringsgivare från tredje land ska för sin försäkringsrörelse i Sverige värdera tillgångar och skulder inklusive försäkringstekniska avsättningar enligt 5 kap. 1–13 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043).

försäkringsgivares försäkringstekniska avsättningar ska motsvara de belopp som behövs för att försäkringsgivaren vid varje tidpunkt ska kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna ska motsvara försäkringsgivarens ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring) och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring), och

5. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsgivare solidariskt för en försäkring, ska endast den del av försäkringen som enligt avtal mellan försäkringsgivarna belöper på en enskild försäkringsgivare beaktas vid beräkningen av den försäkringsgivarens försäkringstekniska avsättningar.

Avsättning för oreglerade skador ska beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningsarnas innehåll och beräkning.

Vid beräkning av avsättning för ej intjänade premier och kvardröjande risker respektive livförsäkringsavsättning gäller 5 kap. 3–8 §§ försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela ytterligare föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningsarnas innehåll och beräkning.

12 §

En försäkringsgivare från tredje land ska, utöver de tillgångar som innehas för skuldtäckning enligt 8 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Kapitalbasens storlek ska fastställas på grundval av den försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen ska när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ ska beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

De poster som ingår i kapitalbasen ska till ett belopp som minst motsvarar solvensmarginalen finnas i ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa poster ska till ett belopp som minst mot

En försäkringsgivare från tredje land ska ha en kapitalbas som minst uppgår till solvenskapitalkravet beräknat enligt 8 kap 1–11 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043). Kapitalbasen får dock inte vara mindre än minimikapitalkravet beräknat enligt 8 kap. 12–14 §§ samma lag.

Kapitalbasen ska beräknas enligt 7 kap. 3–5 §§ försäkringsrörelselagen.

Vid beräkningen av solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet ska hänsyn tas endast till den försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige.

De tillgångar som motsvarar solvenskapitalkravet ska till minst ett belopp motsvarande minimikapitalkravet finnas i Sverige och överskjutande tillgångar inom ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

svarar en tredjedel av solvensmarginalen finnas i Sverige.

Bestämmelser om att Finansinspektionen i enskilda fall får besluta om undantag från bestämmelserna om beräkning av solvensmarginalen och lokalisering av tillgångar finns i 16–18 §§.

16 §

Om en försäkringsgivare från tredje land har ansökt om tillstånd att driva verksamhet genom agentur eller filial i ett eller flera länder som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, får Finansinspektionen efter ansökan medge försäkringsgivaren följande undantag, som endast kan medges samtidigt:

1. Den del av depositionen enligt 1 § som *skall* beaktas enligt 12 § första stycket femte meningen behöver försäkringsgivaren inte deponera i mer än ett av dessa EES-länder.

2. Vid beräkning av *solvensmarginalen skall* hänsyn tas till försäkringsgivarens verksamhet genom agenturer eller filialer i de andra EES-länderna.

3. De tillgångar som motsvarar *garantibeloppet* får finnas i ett annat av dessa EES-länder.

1. Den del av depositionen enligt 1 § som *ska* beaktas enligt i första 12 § första stycket femte meningen behöver försäkringsgivaren inte deponera i mer än ett av dessa EES-länder.

2. Vid beräkning av *solvenkapitalkravet ska* hänsyn tas till försäkringsgivarens verksamhet genom agenturer eller filialer i de andra EES-länderna.

3. De tillgångar som motsvarar *minimikapitalkravet* får finnas i ett annat av dessa EES-länder.

6 kap.

2 a §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 155 och 158 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG.

9 §

Finansinspektionen ska förelägga en försäkringsgivare från tredje land att upprätta och för godkännande överlämna

1. en finansiell saneringsplan om Finansinspektionen bedömer att rättigheterna för försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade på grund av försäkringar hotas,

2. en *saneringsplan* för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning, om försäkringsgivarens kapitalbas understiger *solvensmarginalen enligt 7 kap. 7–16 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043)*, eller

3. en *finansieringsplan* för att skyndsamt återställa kapitalbasen, om den understiger *de nivåer som anges i 5 kap. 12–14 §§, eller om garantibeloppet för en livförsäkringsrörelse inte har sådan sammansättning som anges i 5 kap. 12 § andra stycket.*

Skyldigheten att upprätta *saneringsplan* eller *finansieringsplan* enligt första stycket gäller inte om försäkringsgivaren medgetts undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten. Om den utländska myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet förbjuder försäkringsgivaren att helt eller delvis förfoga över sina tillgångar ska på begäran av myndigheten, Finansinspektionen vidta samma åtgärder beträffande försäkringsgivarens tillgångar i Sverige. Finansinspektionen får besluta hur verksamheten ska drivas efter ett sådant beslut av den utländska myndigheten.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska meddela föreskrifter om innehållet i *den finansiella saneringsplan som anges i första stycket 1.*

1. en *åtgärdsplan enligt 18 kap. 5 § försäkringsrörelselagen (2010:2043)* för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning, om försäkringsgivarens kapitalbas understiger *solvenskapitalkravet enligt 8 kap. 1–11 §§ samma lag*, eller

2. en *finansiell saneringsplan enligt 18 kap. 8 § försäkringsrörelselagen* för att skyndsamt återställa kapitalbasen, om den understiger *minimikapitalkravet enligt 8 kap. 12–14 §§ samma lag.*

Skyldigheten att upprätta *åtgärdsplan* eller *finansiell saneringsplan* enligt första stycket gäller inte om försäkringsgivaren medgetts undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten. Om den utländska myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet förbjuder försäkringsgivaren att helt eller delvis förfoga över sina tillgångar ska på begäran av myndigheten, Finansinspektionen vidta samma åtgärder beträffande försäkringsgivarens tillgångar i Sverige. Finansinspektionen får besluta hur verksamheten ska drivas efter ett sådant beslut av den utländska myndigheten.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i *en åtgärdsplan och en finansiell saneringsplan enligt första stycket.*

11 §

Finansinspektionen får förbjuda en försäkringsgivare från tredje land att förfoga över sina tillgångar i Sverige eller begränsa dennes förfoganderätt över tillgångarna, om

1. försäkringsgivaren inte följer gällande bestämmelser om *skuld-täckning*,

2. *försäkringsgivarens kapitalbas understiger en tredjedel av*

1. försäkringsgivaren inte följer gällande bestämmelser om *försäkringstekniska avsättningar*,

2. *företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet och det förelig-*

solvensmarginalen eller inte uppfyller gällande krav på garanti-belopp,

3. försäkringsgivarens kapitalbas understiger solvensmarginalen och det finns särskilda skäl att anta att försäkringsgivarens finansiella ställning ytterligare kommer att försämrats, eller

4. det bedöms vara nödvändigt för att skydda de försäkrades intressen vid ett beslut om förverkande av försäkringsgivarens koncession.

Finansinspektionen får besluta hur verksamheten *skall* bedrivas efter ett sådant beslut som avses i första stycket.

Om försäkringsgivaren medgetts undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten, *skall* inspektionen underrätta den behöriga myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet innan inspektionen vidtar åtgärder.

Om försäkringsgivaren driver verksamhet i ett annat land som tillhör Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller har tillgångar placerade där, *skall* Finansinspektionen underrätta den behöriga myndigheten i det landet om beslut som fattats i enlighet med första stycket och, om det behövs, begära att den behöriga myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder.

ger särskilda omständigheter som ger anledning att befara att företagets finansiella ställning kommer att försämrats ytterligare,

3. företaget inte uppfyller minimikapitalkravet, eller

Finansinspektionen får besluta hur verksamheten *ska* bedrivas efter ett sådant beslut som avses i första stycket.

Om försäkringsgivaren medgetts undantag enligt 5 kap. 16 § och någon annan myndighet än Finansinspektionen har tillsyn över soliditeten, *ska* inspektionen underrätta den behöriga myndighet som kontrollerar försäkringsgivarens soliditet innan inspektionen vidtar åtgärder.

Om försäkringsgivaren driver verksamhet i ett annat land som tillhör Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller har tillgångar placerade där, *ska* Finansinspektionen underrätta den behöriga myndigheten i det landet om beslut som fattats i enlighet med första stycket och, om det behövs, begära att den behöriga myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

Förslag till lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 3 § lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 §

I denna lag betyder

1. *AIF-förvaltare*: en svensk förvaltare av alternativa investeringsfonder enligt 1 kap. 3 § lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,

2. *anknutet företag*: ett svenskt eller utländskt företag vars huvudsakliga verksamhet är att äga eller förvalta fast egendom, tillhandahålla datatjänster eller driva annan liknande verksamhet som har samband med den huvudsakliga verksamheten i ett eller flera kreditinstitut, värdepappersbolag eller motsvarande utländska företag,

3. *behörig myndighet*: Finansinspektionen eller någon annan myndighet inom EES som utövar tillsyn, individuellt eller på gruppnivå, över ett reglerat företag med huvudkontor inom EES,

4. *blandat finansiellt holdingföretag*: ett moderföretag som inte är ett reglerat företag och som tillsammans med sina dotterföretag, varav minst ett är ett reglerat företag med huvudkontor inom EES, och andra företag utgör ett finansiellt konglomerat,

5. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

6. *finansiellt institut*: ett företag som inte är ett kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag, eller AIF-förvaltare eller motsvarande utländskt företag och vars huvudsakliga verksamhet är att

a) förvärva aktier eller andelar,

b) driva en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket 2–10, 12 och 15 lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse utan att vara tillståndspliktigt enligt 2 kap. 1 § samma lag, eller

c) driva värdepappersrörelse utan att vara tillståndspliktigt

enligt 2 kap. 1 § lagen (2007:528) om

värdepappersmarknaden,

7. *finansiell sektor*: ett eller flera av följande företag

a) kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag, AIF-förvaltare eller motsvarande utländska företag samt finansiella institut och anknutna företag (bank- och värdepapperssektorn),

b) försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag och försäkringsholdingföretag (försäk-

7. *finansiell sektor*: ett eller flera av följande företag

a) kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag, AIF-förvaltare eller motsvarande utländska företag samt finansiella institut och anknutna företag (bank- och värdepapperssektorn),

b) försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag, försäkringsholdingföretag och special-

ringssektorn), och *företag* (försäkringssektorn), och
 c) blandade finansiella holding- c) blandade finansiella holding-
 företag, företag,

8. *fondbolag*: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva fondverksamhet enligt lagen (2004:46) om värdepappersfonder,

9. *försäkringsföretag*: ett försäkringsaktiebolag, ömsesidigt försäkringsbolag eller en försäkringsförening enligt försäkringsrörelselagen (2010:2043),

10. *försäkringsholdingföretag*: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag,

10. *försäkringsholdingföretag*: ett moderföretag som inte är ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag eller ett blandat finansiellt holdingföretag och vars huvudsakliga verksamhet är att förvärva och förvalta andelar i dotterföretag som uteslutande eller huvudsakligen är försäkringsföretag eller motsvarande utländska företag *eller specialföretag*,

11. *institut*: kreditinstitut, värdepappersbolag, fondbolag och AIF-förvaltare,

12. *konglomeratdirektivet*: Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU,

13. *kreditinstitut*: en bank eller ett kreditmarknadsföretag enligt lagen om bank- och finansieringsrörelse,

14. *reglerat företag*:

- a) ett institut eller ett motsvarande utländskt företag, eller
- b) ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag.

14. *reglerat företag*:

- a) ett institut eller ett motsvarande utländskt företag, eller
- b) ett försäkringsföretag eller ett motsvarande utländskt företag *eller ett specialföretag*.

15. *relevant behörig myndighet*:

a) en behörig myndighet som ansvarar för tillsynen över en finansiell företagsgrupp, försäkringsgrupp eller en motsvarande utländsk grupp som ingår i ett finansiellt konglomerat, särskilt över det företag som är det överordnade moderföretaget i bank- och värdepapperssektorn respektive försäkringssektorn,

b) någon annan behörig myndighet än som avses i a som utsetts till samordnare för ett finansiellt konglomerat, eller c) någon annan behörig myndighet som de myndigheter som avses i a och b kommer överens om är relevant,

16. *samordnare*: den behöriga myndighet som enligt 4 kap. ansvarar för tillsynen över ett finansiellt konglomerat,

17. sektorsbestämmelser: de bestämmelser i lag och andra författningar som gäller för den rörelse som drivs av institut och försäkringsföretag, och Bilaga 3

18. värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har fått tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen om värdepappersmarknaden.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 17 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

17 §

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten ska emittenten så snart det är möjligt

1. ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering,

2. underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES om villkoren, och

3. offentliggöra villkoren enligt 29 §.

De slutliga villkoren ska endast innehålla information som rör innehållet i värdepappersnoten.

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten ska emittenten så snart det är möjligt *ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra dessa enligt 29 §.*

Finansinspektionen ska så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om villkoren.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

Sveriges riksbank, Kammarrätten i Stockholm, Förvaltningsrätten i Stockholm, Konsumentverket, Revisorsnämnden, Pensionsmyndigheten, Arbetsgivarverket, Statens tjänstepensionsverk (SPV), Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Skatteverket, Bokföringsnämnden, Konkursverket, Bolagsverket, Tillväxtverket, Regelrådet, Försäkringsjuridiska föreningen, Konsumenternas försäkringsbyrå, Svenska aktuarieföreningen, Svenska försäkringsförmedlares förening, Svensk Försäkring, Sveriges Livförsäkringsföreningars Riksförbund, Tjänstepensionsförbundet, Utländska Försäkringsbolags Förening (UFF), Svenska Bankföreningen, Företagarna, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, FAR, Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet, Näringslivets Regelnämnd (NNR), Sveriges Kommuner och Landsting, Landsorganisationen i Sverige (LO), Förhandlings- och samverkansrådet PTK, Tjänstemännens centralorganisation (TCO), Sveriges akademikers centralorganisation (SACO), Finansförbundet, AFA Livförsäkringsaktiebolag, Sweden Pension Fund Association (SPFA), Fondbolagens förening, Svenska Fondhandlareföreningen.

Utöver remissinstanserna har även Sparinstitutens Pensionskassa och Länsförsäkringar AB inkommit med yttrande.